

Giới thiệu Đại Đế Cơ

Thể loại: Ngôn tình, huyền huyền, xuyên không

Nàng là Đế Cơ lại bất cẩn rơi xuống nhân gian. Nhưng cho dù vậy thì châu ngọc cũng không bị khói lửa trần thế vùi lấp được ánh sáng. Một cái phát tay của Đế Cơ nàng cũng khiến thiên hạ đảo điên.

Tiết Thanh sau khi xuyên đến thế giới này liền phát hiện ra bản thân đang nữ phần nam trang. Không chỉ thế nàng còn có một âm mưu lớn hơn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Sống lại

Đại Bình thán sáu năm thứ ba, hoàng đế Đại Chu băng hà vì bệnh tật trên đường lên núi Thái Sơn tế trời. May thay, lúc đó có các vị trọng thần trong triều đi theo hầu bên cạnh.

Nằm trên giường bệnh, hoàng đế Đại Chu đã chỉ định Tể tướng Trần Thịnh, Vương Liệt Dương, Đại học sĩ Hồ Minh, Ngự sử Trung thừa Lư Diêm cùng với Khu mật sứ Tần Đàm Công làm cố mệnh đại thần.

Hoàng đế hiện giờ chỉ có một nàng công chúa năm tuổi. Triều đình Đại Chu cũng khá cởi mở, không phải chỉ có mỗi hoàng tử là được truyền ngôi. Thực tế, vị hoàng đế đang trị vì lúc này cũng nhận được ngôi báu từ bà nội của mình, tức là vị nữ hoàng đầu tiên của Đại Chu, Minh Tuệ đế.

Tuy rằng là phụ nữ lên làm vua nhưng vẫn giữ nguyên họ Sở. Hơn nữa Minh Tuệ đế trị quốc rất anh minh nên nhận được sự yêu mến từ quần thần và con dân trăm họ. Cho nên, vào lúc này, hoàng đế không chút do dự mà phong Đại công chúa Bảo Chương làm hoàng trữ (1) và hoàng hậu có quyền cùng nghe chính sự (2).

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, hoàng đế băng hà.

Bất hạnh thay, vào lúc nghênh đón linh cữu của hoàng đế, hoàng hậu và công chúa Bảo Chương lại bị sét đánh chết ngay trên đường.

Thật đúng là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí (3) mà! Cả triều đình Đại Chu liền trở nên rối loạn.

Thế nhưng may mắn đã mỉm cười với Đại Chu, quý phi Tần thị được thái y chẩn đoán là đã có thai ba tháng, tình trạng thai nhi cũng đã ổn định. Vì hoàng đế từng phong Bảo Chương làm hoàng trữ nên năm vị cố mệnh đại thần cho rằng dù Tần quý phi sinh ra hoàng tử hay công chúa cũng đều có thể kế thừa ngôi vua.

Tuy rằng việc đem hy vọng của cả một nước đặt vào một cái thai còn chưa được sinh ra có chút hoang đường nhưng Đại Chu giàu mạnh, dân chúng mỗi ngày đều được ăn no mặc ấm mà không phải lo nghĩ nhiều, các mệnh quan triều đình thì công chính, liêm minh và năm vị đại thần đều đức cao vọng trọng, có các bậc học giả tri thức thâm sâu và uyên bác, cũng có vị tướng tài giỏi như Tần Đàm Công, có thể nói là văn võ song toàn, đủ khả năng để duy trì triều chính.

Cứ như vậy, Tần Quý phi đã sinh ra một vị hoàng tử trong nỗi lo sợ của cả triều đình, và cũng trong nỗi lo ấy, vị hoàng tử đó đã bình yên lớn lên đến năm bảy tuổi. Hoàng tử rất thông minh và lanh lợi, mới vừa học vỡ lòng ngày đầu tiên đã được thái phó khen ngợi không ngớt lời. Cả triều đình cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Để kỷ niệm thời khắc tốt đẹp này, cũng là để chờ đón một thời đại thịnh vượng mới, năm vị đại thần cùng quý phi dưới sự giúp đỡ của Khâm thiên giám đã lựa chọn ra một niên hiệu mới tên là Kiến Hưng.

Kiến Hưng mùa xuân năm thứ nhất, đại xá (4) cả nước, một thời đại thịnh vượng đang sắp sửa xuất hiện.

...

Tuy rằng đã vào lập xuân nhưng những cơn gió ở thành Trường An vẫn lạnh lẽo như dao cắt vào da thịt.

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi quần chặt áo choàng đang đứng ở căn gác xếp phía bắc nhìn xuống một tòa nhà lớn, nhìn đến ngôi nhà nằm ở hướng bắc mặt quay về hướng nam kia, trên khuôn già nua đã trải qua nhiều gian khổ ấy hiện ra một nụ cười mãn nguyện.

Tuổi càng cao, ông càng thích nhìn ngôi nhà này, nhìn người sống bên trong đi ra rồi lại đi vào, trong lòng ông có một cảm giác thỏa mãn không nói nên lời.

Ánh mắt ông nhìn vào nơi giao nhau của những hành lang gấp khúc trải dài từ bốn phía, nhìn vào căn phòng lợp ngói đen, nhìn cây cối, hòn non bộ được

trang trí ở đây mà tưởng tượng đến cảnh xuân về trăm hoa đua nhau khoe sắc, tâm trạng ông càng cảm thấy hạnh phúc. Nhưng khi ánh mắt nhìn đến chỗ bên cạnh, cảm giác ấy đã không còn.

Mấy căn phòng này có chút đơn sơ và lộn xộn. Nơi này vốn không được tính là phòng ở của nhà họ Quách ông. Nói đúng hơn thì nơi này là nơi ở của những người đến nương nhờ nhà ông.

Nhìn đến nơi này, người đàn ông hơi nhíu mày lại, ông đang nghĩ tới một chuyện làm ông cảm thấy khá đau đầu.

“Đứa bé nhà họ Tiết đã tỉnh chưa?” Ông hỏi.

Tên người hầu vẫn luôn im lặng đứng sau lưng ông bước lên trước một bước nói: “Hôm qua vẫn còn chưa tỉnh nhưng đã hạ sốt rồi.” Sau đó, hắn ta nhìn sắc trời rồi đáp: “Đương đại phu từ hôm qua đến giờ vẫn luôn ở bên kia.”

Sắc mặt người đàn ông cũng trở nên nặng nề, không còn một chút sung sướng nào nữa.

“Mong là không có chuyện không may nào xảy ra.” Ông lầm bầm: “Nếu không có chết ta cũng không đền bù được lỗi lầm này.”

Nói đến đây, khuôn mặt ông bỗng trở nên tức giận: “Tiểu thư còn chưa trở về sao?”

Tên người hầu cúi đầu xuống rồi thấp giọng đáp: “Ngoại lão phu nhân bên kia cho người tới đưa tin là mấy ngày nay thân thể bà không được khỏe nên muốn giữ phu nhân và tiểu thư ở lại bên đó thêm hai ngày nữa.”

Người đàn ông cười lạnh một tiếng: “Vậy thì không cần trở về đây nữa.”

Dứt lời, người đàn ông xoay người xuống lầu, tên người hầu đáp “vâng” một tiếng rồi vội theo sau. Chờ cho ông ta xuống dưới lầu, người đàn ông đã đi được một đoạn xa, bên cạnh ông có thêm hai tên sai vật đi theo.

Tên người hầu sắc mặt buồn bã chuẩn bị theo sau thì bên cạnh truyền đến vài tiếng gọi: “Ngô gia, Ngô gia.”

Tên người hầu quay đầu lại thì thấy có hai người đàn ông đang vẫy tay gọi ông ta.

“Ngô gia, tâm trạng của đại lão gia như thế nào rồi?” Một người đàn ông thấp giọng hỏi.

Người được gọi là Ngô gia lắc đầu.

“Quay về nói với nhị lão gia và tam lão gia rằng vẫn nên nhốt hai vị thiếu gia tiếp đi.” Hắn ta nói: “Đứa bé nhà họ Tiết một ngày còn chưa khỏi bệnh thì ai cũng đừng nghĩ đến chuyện đại lão gia sẽ bỏ qua cho, đến cả phu nhân dẫn theo tiểu thư về nhà mẹ đẻ còn không dám quay lại.”

Hai người đàn ông ào ào liếc nhìn nhau.

“Đứa bé nhà họ Tiết này, không hiểu sao đại lão gia lại quan tâm nó như thế.” Bọn họ cười khở: “Hèn chi bên ngoài cứ đồn rằng đứa bé đó là con riêng của ngài ấy.”

Ngô gia nghe đến đây thì nuốt nửa phun cả nước miếng ra ngoài. Hắn nắc: “Các người đang nói bậy bạ gì thế hả? Nhà họ Tiết có ân cứu mạng rất lớn với đại lão gia cho nên bây giờ lão gia mới báo đáp lại ân tình năm xưa của họ.”

Hai người đàn ông vội vàng gật đầu nói “vâng”.

“Đi đi, đi đi, có thuốc bỏ thuốc quý gì thì mau đưa qua bên đó hết đi. Cũng cầu nguyện cho con của nhà họ Tiết mau chóng tỉnh dậy đi, nếu không...”

Ngô gia nhìn bọn họ nói, trên gương mặt là biểu cảm lạnh thấu xương: “Các người cũng biết, dù bây giờ đại lão gia đã gác kiếm về hưu, nhưng tận trong xương cốt người vẫn là một võ tướng, mà một võ tướng thì có thể lạnh lùng xuống tay với cả người nhà.”

Nghe hắn ta nói vậy, sắc mặt hai người đàn ông trở nên trắng bệch.

Lúc đại lão gia còn làm tướng soái lãnh binh đánh giặc, có thể nói quân lệnh như sơn (5). Một lần, có người cháu trong nhà thì hành sai quân lệnh, đại lão gia đã thẳng tay chém đầu cậu ta trước mặt mọi người.

Hiện tại, đại lão gia báo đáp ơn cứu mạng ngày trước, kiên quyết đem đứa con gái duy nhất của mình gả cho người kia. Chuyện này được cả thành Trường An đồn đãi thành một câu chuyện cảm động... Nếu bây giờ, con của người mà đại lão gia mang ơn lại chết tại nhà họ Quách thì có thể tưởng tượng được chuyện này sẽ được thêm mắm dặm muối mà lan truyền ra sao.

Để xóa bỏ lời đồn và bảo vệ danh tiếng “tri ân báo đáp” của mình, nói không chừng đại lão gia còn có thể chém đầu người thân trước mặt mọi người cũng nên.

Hai người đàn ông nặng nề nuốt một ngụm nước miếng, cúi đầu cảm ơn Ngô gia rồi vội vã xoay người quay về.

Nhìn hai người đàn ông rời đi, Ngô gia khẽ lắc đầu rồi lại đưa mắt nhìn sang hướng bên cạnh.

“Sao mà mọi chuyện lại rối tung rối mù như thế này chứ?” Hắn ta lầm bầm: “Như thế này là như thế nào đây?”

Cùng lúc này, Tiết Thanh cũng đang vò đầu cảm thán y như thế.

“Thế này là như thế nào vậy trời?” Tiết Thanh nằm trên giường, tai lắng nghe âm thanh truyền vào từ bên ngoài. Tiếng một người phụ nữ vui mừng khóc lóc, còn có tiếng một vị đại phu già toản nói những loại thuật ngữ khó hiểu. Không khí xung quanh nồng nặc mùi thuốc. Và trong tầm mắt Tiết Thanh hiện ra kiểu trang trí phòng ốc không giống như cách trang trí của thời đại mà bản thân mình đã sống.

Cái giường kiểu cổ, tấm màn kiểu cổ và cả cánh tay...

Tiết Thanh xem xét đôi tay như con nít và không được xem là trắng nõn của mình.

Mình xuyên không rồi sao?

.....

Âm thanh vui mừng của người phụ nữ vẫn còn ở bên ngoài, sau đó lại càng có thêm nhiều người nghe được tin mừng mà chạy đến.

Nhưng may mà không có ai đến quấy rầy, có cái màn dày thật dày này ngăn bớt những tiếng động ồn ào từ bên ngoài, Tiết Thanh có thể yên tĩnh mà suy nghĩ một chút về tình huống của mình lúc này.

Thân phận mới này cũng tên là Tiết Thanh, năm nay mười ba tuổi, mồ côi cha, đang cùng nẫu thân sống nhờ ở nhà họ Quách.

Quách đại lão gia Quách Hoài Xuân từng chịu ơn của cha Tiết Thanh nên khi nhìn thấy hai người mẹ góa con côi đến sống nương nhờ thì rất xúc động, xúc động đến mức muốn gả luôn người con gái mười hai tuổi của mình cho Tiết Thanh.

Tin tức này làm cho người nhà họ Quách rất kích động, đặt biệt là người con gái duy nhất của ông.

Quách Hoài Xuân xuất thân là võ tướng, đương nhiên con gái ông ấy cũng chẳng phải hạng vô dụng, vì thế Quách tiểu thư tức giận đem theo người đã Tiết Thanh rơi vào hồ nước.

Đầu Tiết Thanh đụng vào đá ngầm dưới hồ, thân thể vốn đã gầy yếu lại bị dọa một trận, nằm mê man trên giường bệnh ba ngày thì qua đời, sau đó bị linh hồn Tiết Thanh mất vì tai nạn máy bay chiếm lấy thân thể.

Âm thanh bên ngoài càng lúc càng lớn và ồn ào hơn, có tiếng đàn ông nói chuyện, có tiếng phụ nữ khóc lóc.

Dù suy nghĩ của Tiết Thanh có chút hỗn loạn nhưng vẫn nghe được bọn họ đang nói gì.

Chuyện này mang đến rắc rối không nhỏ cho lũ nhóc gây chuyện, Quách tiểu thư trốn sang nhà ngoại, hai vị thiếu gia của chi thứ hai và chi thứ ba của nhà họ Quách bị phạt đánh đòn sau đó bị nhốt vào phòng chứa củi. Nghe người bên ngoài nói, nếu như tình trạng của Tiết Thanh vẫn không tốt lên thì tất cả mọi người ai cũng đừng hòng trốn tránh trách nhiệm.

Thái độ này của đại lão gia rốt cuộc là thật lòng hay là giả dối, Tiết Thanh hiện tại không rảnh để tìm hiểu, bởi vì bây giờ có một vấn đề lớn đang xảy ra trước mắt.

Tiết Thanh đặt tay lên ngực.

Con nít mười ba tuổi vẫn chưa có cơ bắp rắn chắc gì nhưng ngực lại bằng phẳng, chỉ có hai cái hạt nho nhỏ hơi nổi lên đang được quần chặt bằng một lớp vải bố màu trắng.

Như vậy là sao? Tại sao lại muốn một đứa con gái như nàng đi cưới tiểu thư nhà người ta cơ chứ?

Chẳng lẽ thế giới này là thế giới bách hợp (6) sao?

(1) Hoàng trữ có địa vị giống như thái tử, có thể đăng cơ sau khi người vua hiện tại mất.

(2) Chính sự: những sự việc và báo cáo liên quan đến chính trị.

(3) Phúc bất trùng lại, họa vô đơn chí: tai họa không đến một lần, hạnh phúc không có lần thứ hai.

(4) Đại xá: tha tội cho một loạt người phạm pháp đã hoặc chưa bị truy tố, xét xử.

(5) Quân lệnh như sơn: mệnh lệnh của quân đội được thi hành nghiêm chỉnh và dứt khoát.

(6) Bách hợp: chỉ tình yêu giữa hai người nữ với nhau.

Quyển 1 - Chương 2: Chuyện hoang đường

Khi mới tỉnh lại, Tiết Thanh mơ hồ nghe được có người gọi nàng là thiếu gia và cũng nghe được giọng một người phụ nữ đang gọi “con của mẫu thân”. Lúc đó, nàng còn tưởng rằng giới tính của mình đã bị thay đổi.

Sau khi tinh thần tỉnh táo hơn một chút thì nàng lại phát hiện ra cơ thể này có gì đó sai sai.

Mặc dù bộ quần áo đang mặc trên người là của con trai nhưng cơ thể nàng thực sự là của một đứa con gái... Hơn nữa, ngực còn bị buộc chặt lại bằng một lớp vải bố, rõ ràng là đang che giấu điều gì đó mà.

Sau khi kiểm tra vài lần, xác định được bản thân mình vẫn là nữ, Tiết Thanh thở phào nhẹ nhõm... Tuy rằng bản thân đã làm con gái hai mươi lăm năm nhưng hiện giờ nàng tạm thời không có ý định đổi giới tính khác.

Nhưng mà tại sao nàng gái này lại mặc quần áo của con trai? Còn muốn lấy tiểu thư của nhà người ta làm vợ? Như vậy chẳng phải là đã hại người còn hại luôn cả mình sao?

Tiết Thanh đưa tay lên xoa hai bên trán, đầu lại có cảm giác hơi đau rồi.

Cơ thể của đứa bé này bị thương khá nặng, không biết có bị thương đến đầu óc hay không mà trí nhớ không được đầy đủ lắm.

Hình như người bên ngoài nghe được tiếng nàng nặng nề hít thở, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên ngày càng gần, tấm màn bị nhấc lên.

“Thanh nhi, con cảm thấy sao rồi?” Người phụ nữ vội vàng hỏi, mắt bà ấy đỏ lên, lời nói vừa ra khỏi miệng thì nước mắt lại tuôn trào: “Đề mẫu thân gọi đại phu cho con...”

Người phụ nữ này chính là Thôi thị, mẫu thân của Tiết Thanh. Nước mắt bà ấy giống như có rất nhiều vậy, cứ chảy xuống không ngừng. Nhưng những giọt nước mắt này chảy xuống vì đứa con mà bà ấy đã dứt ruột đẻ ra. Trên đời này, không có gì đáng quý hơn tình thương của một người mẫu thân.

“Mẫu thân, nẫu thân không cần đi gọi đại phu đâu.” Tiết Thanh vội vàng ngăn bà ấy lại.

Nàng đã kiểm tra rất kỹ thân thể này rồi, ngoại trừ hơi suy yếu một chút, còn lại đều không có vấn đề gì.

Tuy rằng trong lòng Thôi thị vẫn cảm thấy lo lắng nhưng vẫn nghe lời con mình, không đi nữa. Bà ngồi trên mép giường vừa lấy tay gạt nước mắt vừa kể chuyện Quách Hoài Xuân phạt hai huynh đệ Quách Từ An và Quách Từ Khiêm, bên ngoài lại có cha mẫu thân của hai đứa nhóc đó đến đưa thuốc bổ và xin lỗi.

Tuy rằng trong lòng bà cảm thấy rất đau khổ nhưng cũng chịu nghe lời người khác khuyên bảo mà không còn tức giận nữa.

“Mẫu thân, đầu con bị thương nên có một số chuyện con đã quên mất rồi.” Tiết Thanh dứt khoát nói thẳng vào vấn đề chính để Thôi thị thôi không cảm râm nữa.

Nhưng điều này lại càng làm Thôi thị sợ hãi hơn nữa.

“Con ngoan của mẫu thân, con cảm thấy sao rồi?” Bà lập tức đứng dậy, định đi mời đại phu tới.

Vị đại phu này là người chữa bệnh mất tay nhất trong thành, được Quách Hoài Xuân cất công mời đến ở trong nhà chỉ để chữa bệnh cho Tiết Thanh... Không biết Quách Hoài Xuân đã bỏ ra bao nhiêu tình cảm và tiền bạc để Tiết Thanh có thể được hưởng sự chăm sóc và đối xử tử tế như thế. Từ điểm này có thể nhìn ra, ông ta thật lòng muốn cứu vãn tình hình.

Tiết Thanh đưa tay kéo Thôi thị lại.

“Chuyện này dù mẫu thân có gọi đại phu cũng không vô ích thôi.” Nàng nói: “Sau này con từ từ nhớ lại là được.”

Thôi thị vừa tin tưởng vừa nghi ngờ nhìn nàng, sau đó lại tiếp tục lau nước mắt.

“Mẫu thân, tại sao mẫu thân lại muốn con giả làm nam nhân?” Tiết Thanh sợ bà lại tiếp tục lan man dài dòng nên trực tiếp mở miệng hỏi ra điều mình đang thắc mắc.

Mắt Thôi thị trừng lớn, tay bà ấy vội vã che miệng nàng lại rồi hoảng sợ nhìn xung quanh kiểm tra một vòng.

...

Thôi thị để một tiểu nha đầu canh giữ ở trước cửa viện để ngăn cản những người khác đến thăm hỏi, còn dặn dò cô bé nếu ai có hỏi thì cứ bảo thiếu gia vừa mới tỉnh lại nên cần được nghỉ ngơi. Sau đó bà đóng chặt cửa phòng lại rồi bước tới ngồi bên cạnh giường.

Tiết Thanh ngồi dựa vào gối, mặt mày bình tĩnh chờ bà giải thích.

“Con quên chuyện đó rồi sao?” Thôi thị hạ thấp giọng hỏi.

Tiết Thanh gật đầu.

“Đúng ạ, cho nên mẫu thân phải nói cho con biết hết những chuyện đã xảy ra, để sau này con không lỡ miệng nói sai điều gì.”

Nàng nói: “Con chỉ nhớ, hình như đây là một chuyện rất quan trọng!”

Đây thực sự đúng là một chuyện quan trọng, Thôi thị lại rút khăn tay ra lau nước mắt, cúi đầu kể.

Quách Hoài Xuân và cha của Tiết Thanh quen nhau trong quân đội, khi hai người chỉ là hai tên lính quèn, cha của Tiết Thanh đã đỡ thay cho Quách Hoài Xuân một mũi tên. Sau việc đó, hai người bọn họ trở thành huynh đệ kết nghĩa, quan hệ rất sâu đậm.

Sau đó cha của Tiết Thanh vì muốn chăm sóc người mẫu thân đã già yếu ở quê nhà của mình mà cởi bỏ áo giáp quay về làm nông. Trong khi đó, Quách Hoài Xuân sau nhiều lần lập được chiến công đã được thăng chức, hơn nữa còn có quý nhân giúp đỡ nên cuối cùng được phong làm tướng soái, công danh rực rỡ.

Thời điểm đó cha của Tiết Thanh sống không được tốt lắm, mấy năm trước bị bệnh nặng, dù đã bán hết tất cả của cải để xoay sở thuốc thang nhưng ông ấy vẫn không qua khỏi.

Trước khi lâm chung, cha của Tiết Thanh chợt nhớ tới một người đã từng là bạn bè tốt của mình, Quách Hoài Xuân, hy vọng có thể nhờ người đó chăm sóc vợ và con gái thay ông.

“Nhưng mà cũng đã nhiều năm không có liên lạc, mẫu thân lại chưa từng gặp Quách đại nhân bao giờ. Biết người biết mặt chứ không biết lòng, gia đình người ta lại có quyền thế... Ai biết được ông ta có còn nhớ tới cha con hay không... Mẫu thân đã nghĩ, nếu nói con là con trai, là người duy nhất có thể giữ được hương khói cho nhà họ Tiết thì Quách lão gia sẽ xem trọng con hơn.”

Thôi thị lau nước mắt nói, có lẽ bà cũng biết chuyện mình làm hoang đường như thế nào nên từ đầu đến cuối đều cúi đầu, không dám nhìn Tiết Thanh lấy một cái.

“Mẫu thân cũng không ngờ, ông ta lại coi trọng con như thế, đến mức muốn gả cả Quách tiểu thư cho con... Chuyện này đến bây giờ mẫu thân cũng không dám nói ra ngoài, sợ người ta bảo mẫu thân là đồ lừa gạt... Mẫu thân sợ một khi nói ra, chúng ta sẽ bị đuổi ra ngoài, có khả năng còn bị đưa lên quan phủ... Nhưng thật sự mẫu thân cũng không biết bây giờ nên làm gì nữa...”

Tiết Thanh đã suy nghĩ đến rất nhiều khả năng nhưng không nghĩ đến nguyên nhân thật sự lại như vậy. Điều này làm nàng không biết nên cười hay nên khóc.

Chuyện này là sao đây? Không biết nên nói người phụ nữ này quá nhất gan hay là quá to gan nữa.

“Nhưng mà mẫu thân... mẫu thân cảm thấy chuyện này có thể giấu giếm được cả đời sao?”

Nàng nói: “Tuổi của con ngày một lớn, thân thể sẽ ngày càng phát triển hơn. Nhìn sự thay đổi của cơ thể và điệu bộ cử chỉ của con, bọn họ sẽ không nghi ngờ sao?”

Thôi thị lại tiếp tục cúi đầu lau nước mắt.

“Có lẽ đến lúc đó tình cảm đã sâu đậm rồi, Quách bá phụ của con sẽ mở một mắt nhắm một mắt mà tha thứ cho chúng ta.”

Bà lại nói thêm: “Dù sao cũng tốt hơn chuyện chúng ta bị đuổi ra ngoài... Nếu bị bọn họ đuổi đi, chúng ta làm sao mà sống tiếp được.”

Vừa nói xong, bà lại bật khóc.

“Vẫn nên đem mọi chuyện nói cho Quách bá phụ, mẫu thân à...” Tiết Thanh nói tiếp: “... nhân lúc mọi chuyện vẫn còn chưa đi quá xa.”

Nói xong, nàng định bước xuống giường thì bị Thôi thị duỗi tay đè chặt lại trên giường.

Bà khóc nói: “Mẫu thân thà rằng đập đầu tự tử cũng không muốn đem chuyện này nói ra ngoài. Loại chuyện mất mặt như vậy, mẫu thân làm gì còn mặt mũi mà nhìn người nhà họ Quách nữa. Hay là mẫu thân cứ chết đi cho xong chuyện!”

Tiết Thanh có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu sau này bị bọn họ vạch trần chuyện này, chúng ta còn mất mặt hơn nữa, mẫu thân à”.

Thôi thị rung rung nói: “Nếu sau này con có triển vọng, chúng ta sẽ quay lại báo đáp ông ấy sau. Coi như lấy công chuộc tội!”

Tiết Thanh nhìn bà cười khỏ.

“Nhà họ Quách là một gia đình có quyền thế như vậy, biết bao giờ nhà chúng ta mới có triển vọng hơn nhà người ta chứ?” Nàng buông tay bà ấy ra nói: “Huống hồ gì chuyện báo đáp người ta.”

Tuy rằng nước mắt của Thôi thị vẫn rơi không ngừng nhưng bà vẫn khẳng khái cổ chấp:

“Cuộc đời có ai biết được chữ “ngờ”. Dù sao thì chuyện này con cũng không được phép nói ra. Lúc trước, Quách lão gia đã đánh Quách tiểu thư không nhẹ, lại đánh cả con của nhị lão gia và tam lão gia đến mức không xuống được giường. Bây giờ Quách lão gia còn muốn bỏ vợ kia kia. Nếu đem chuyện con là con gái nói cho người nhà họ Quách biết, bọn họ chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta. Con lại đang bệnh nặng như vậy, nếu bọn họ đuổi chúng ta ra ngoài, chúng ta biết sống sao hả?”

Ý nghĩ này không phải là ý nghĩ ích kỷ và quá đáng mà trong tiểu thuyết hay dùng để miêu tả dàn nhân vật phản diện sao?

Lúc nào cũng nghĩ đến lợi ích của mình mà không nghĩ đến người khác. Lại còn đem cả hôn nhân ra để lừa gạt.

Nàng không ngờ tới bản thân mình lại biến thành loại nhân vật mà nàng vẫn luôn khinh bỉ. Như vậy chẳng giống với nhân vật chính chút nào! Thế này nhìn sao cũng giống với nam phụ độc ác... không, là nữ phụ độc ác mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Quyết định

Nghe thấy có tiếng mở cửa, tiểu nha đầu Noãn Noãn đang ngồi chơi với nhánh dương lập tức quay đầu nhìn qua.

“Thiếu gia, sao ngài lại ra đây vậy?” Cô bé lo lắng hỏi, rồi chạy tới dìu Tiết Thanh.

Tiểu nha đầu này là do Quách Hoài Xuân cố ý đưa tới để hầu hạ hai mẹ con Tiết Thanh, vốn dĩ ông định đưa tới nhiều người hầu hơn nữa nhưng Tiết mẫu không muốn. Không biết bà làm như vậy là vì bản thân cảm thấy chột dạ hay là vì muốn giữ lại mặt mũi cho mình nữa. Nên cuối cùng bà chỉ nhận tiểu nha đầu này làm chân chạy vặt và truyền tin.

Sinh hoạt thường ngày của mẹ con Tiết Thanh đều dựa vào nhà họ Quách nên không phải làm lụng gì vất vả cả.

Tiểu nha đầu này năm nay tám tuổi, tuổi tuy còn nhỏ nhưng lại rất lanh lợi. Trong hai ngày nàng nằm trên giường vì bệnh nặng, tiểu nha đầu này không những không giờ mánh lối để lười biếng mà ngược lại còn rất chăm chỉ, đúng giờ đưa thuốc, đưa nước cho Tiết Thanh, làm nàng cảm thấy rất vừa lòng.

Nàng cũng không từ chối, để cho tiểu nha đầu dìu nàng đi.

“Không có chuyện gì. Ta ở trong phòng mãi cũng thấy chán nên muốn ra ngoài đi dạo giải sầu ấy mà.” Nàng nói.

Từ lúc tỉnh lại đến nay đã bốn ngày trôi qua, Tiết Thanh đã có thể xuống giường đi lại như bình thường nhưng nàng vẫn chưa ra ngoài bao giờ.

Lúc nàng mới tỉnh lại, các chi của nhà họ Quách có mấy lần phái người tới hỏi thăm. Sau đó, không còn ai đến nữa. Nơi này cũng trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Vậy thiếu gia đừng đi xa nhé”. Noãn Noãn nói.

Sau đó cô bé nghĩ một chút rồi lại nói: “Hay là chúng ta tới tiểu hoa viên đi, nhưng mà nơi đó cũng không có gì vui cả.”

Tiểu hoa viên mà Noãn Noãn nhắc tới là hoa viên nhỏ trong đại trạch của nhà họ Quách, ở ngay phía dưới gác xếp phía bắc. Hoa viên này vừa hẻo lánh lại vừa nhỏ, người trong đại trạch nhà họ Quách thường sẽ không đi đến nơi này.

Tiết Thanh xoa đầu tiểu nha đầu và nói “được”, nàng cũng định tìm một nơi yên tĩnh để ngẫm nghĩ lại mọi chuyện.

Cái hoa viên nhỏ này đúng là nhỏ thật nhưng mà lại được trang trí rất tinh xảo và xinh đẹp. Noãn Noãn phủ một lớp nệm lên một tảng đá to trong bụi hoa rồi đỡ Tiết Thanh ngồi xuống.

Tiền Thanh xua tay ý bảo cô bé tự đi chơi đi, Noãn Noãn cũng không từ chối. Có lẽ vì chưa được dạy dỗ cách để làm nô tỳ hoặc là trong lòng không xem hai mẹ con Tiết Thanh là chủ nhân thật, tiểu nha đầu nói xong câu “Nếu cần gì thiếu gia cứ gọi em” liền nhảy tót sang bên kia rồi ngồi xỏm xuống và lấy tay nghịch cây cỏ.

Gió đầu xuân có chút lạnh nhưng những con gió ấy cũng mang đến cho người ta sự thanh tĩnh lạ thường, đặc biệt là trong bầu không khí tươi mát này. Tuy rằng cây cỏ vẫn chưa nảy lộc xanh, nhưng nhìn những nhành cây xanh tươi tốt đang vẫy quanh mình, nàng cảm thấy đây cũng là một loại bình yên.

Tiết Thanh hít sâu một hơi rồi lại khẽ thở dài.

Tuy rằng bản thân nàng không muốn, nhưng đã đến nơi này rồi, nàng cũng nên đối diện với hiện thực mà suy nghĩ xem bản thân nên làm gì tiếp theo.

Đầu tiên phải giải quyết hôn sự giữa nàng và Quách tiểu thư, cho dù Thôi thị có lấy ra hàng vạn hàng ngàn lý do để thuyết phục nàng nhưng không thể lấy đó làm cái cớ để hại đời của một cô gái được.

Mặc kệ sau này có thể tiếp tục dựa vào nhà họ Quách mà sống hay không, sống trên đời, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình.

Nhưng mà nên làm gì để sống tiếp đây?

Hai hàng lông mày của Tiết Thanh nhíu chặt lại, cái nghề mà nàng học ở kiếp trước không có ích gì với nơi này cả. Hơn nữa ông trời đã cho nàng cơ hội sống lại, nàng nên sống một cuộc đời khác.

Phụ nữ ở cổ đại có thể làm gì để sống nhỉ? Hình như cũng không dễ dàng lắm...

Nghĩ đến đây nàng lại như rụng mày một cái rồi cúi đầu đánh giá bản thân. Đúng rồi, bây giờ nàng không phải là con gái mà là con trai.

Nếu như vậy thì mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn rồi. Cùng lắm thì cả đời này nàng đều giả làm đàn ông, chuyện này không phải là nàng làm không được, chỉ cần không kết hôn là xong... Dù sao nàng cũng không định kết hôn ở cổ đại.

Như vậy thì xem ra, việc làm hồ đồ của Thôi thị cũng không phải là chuyện xấu lắm.

Tiết Thanh duỗi tay đập cái “chát” lên đùi.

“Ai, ai đang trốn ở đây?”

Từ phía trước hàng cây cảnh truyền đến một tiếng hô to, lúc này có hai người phụ nữ lớn tuổi nhìn vào.

Lúc này Tiết Thanh mới phát hiện ra có hai người không biết đã tới từ lúc nào. Bởi vì lúc này nàng suy nghĩ quá tập trung, lại có cây cỏ xung quanh che khuất nên hai bên mới không phát hiện ra bên còn lại.

Hai thiếu nữ này khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mắt của một người bị sưng đỏ, giống như vừa mới khóc xong.

Tiết Thanh không nhận ra họ là ai, nhưng hai thiếu nữ này lại nhận ra nàng.

Một trong hai người nói: “Là Tiết thiếu gia.”

Tiết Thanh nhận ra quần áo của hai người là loại quần áo mà bọn nha đầu nhà họ Quách vẫn hay mặc... Nàng nhận ra được cũng nhờ mấy ngày ốm liệt giường vừa rồi liên tục nhìn thấy mấy nhóm người hầu, nô tỳ qua thăm dò bệnh của nàng.

Tiết Thanh cười và gật đầu với hai người kia xem như chào hỏi... Nàng còn chưa tới mức phải sợ hãi mấy nha đầu này.

Hai nha đầu này đến nhìn nàng cũng không thèm nhìn lấy một cái, liếc mắt ra hiệu với nhau, điệu bộ cử chỉ của hai người không hề che giấu sự chán ghét của họ đối với nàng.

Nói như vậy, bây giờ, trên dưới nhà họ Quách, ngoại trừ Quách đại lão gia ra thì không có người nào thích nàng cả.

Mà vị Quách đại lão gia kia có thật sự thích nàng hay không thì nàng vẫn còn chưa chắc chắn.

Tiết Thanh cũng không thèm để ý, hôm nay đã quyết định giải quyết xong xuôi mọi chuyện cần làm rồi, tiếp theo nàng nên tìm hiểu một chút về thế giới này. Nghĩ vậy, nàng liền đứng dậy đi tìm Noãn Noãn.

Hai nha đầu kia vẫn chưa đi xa, họ đứng tránh dưới một gốc cây nhìn Tiết Thanh.

“Nhìn hán ta có chỗ nào giống sắp chết chứ?” Một nha đầu bất mãn nói.

“Không phải vẫn rất khỏe mạnh sao? Có khi nào là hán ta giả vờ không? Hại thiếu gia Từ An bị đánh thê thảm như vậy, làm nhị phu nhân khóc hết cả nước mắt.”

“Đều tại hán ta mà nhị phu nhân ngớ lơ chuyện của tôi”. Nàng nói: “Vốn dĩ nhị phu nhân đã đồng ý sẽ tìm cho tôi một người tốt để gả.”

“Chính vì thế mà Cổ bà tử đã lợi dụng lúc này để xin cưới, tôi nghe lén được bà ta nói với Tổng mục mục rằng bọn nha đầu các người không chăm sóc thiếu gia Từ An tử tế nên nhị phu nhân mới muốn tống cổ các người ra ngoài. Cổ bà tử kia mới nhân cơ hội này xin người gả người cho thằng con trai bị què

chân của bà ta.” Nha đầu lên tiếng lúc đầu nói.

Nha đầu còn lại nước mắt lập tức tuôn ra như mưa.

“A Thái tỷ tỷ, tôi nên làm gì bây giờ?” Nàng khóc ròng nói.

Nha đầu được gọi là A Thái kia vỗ vai nàng, tầm mắt dần chuyển sang người tiểu nha đầu đang chậm rãi đi Tiết Thanh kia.

Vì đang bị bệnh nên Tiết Thanh mặc một lớp áo mùa đông rất dày, trông có vẻ vừa mập mạp vừa mộc mạc. Giống như lời thiếu gia Từ An nói, cậu ta đúng là một con cóc ghê, cóc ghê mà dám đòi ăn thịt thiên nga, lại còn làm hại họ mấy ngày vừa qua chẳng được yên.

Đuổi được con cóc xấu xí này đi đối với tất cả mọi người là một chuyện tốt biết bao.

“Tôi có một cách.” Nàng ta nói, hai mắt sáng lấp lánh: “Nếu Cô bà tử có thể lợi dụng chuyện này để bày tỏ lòng trung thành của mình cho phu nhân xem thì Văn Trúc người cũng có thể làm được.”

Nha đầu được gọi là Văn Trúc nước mắt lưng tròng, ngược đầu nhìn nàng ta bằng vẻ mặt không hiểu.

A Thái nghiêng người miệng ghé vào tai Văn Trúc thì thầm gì đó, nha đầu Văn Trúc từ kinh ngạc chuyển thành trầm tư.

.....

Tiết Thanh lúc này vẫn không hay biết rằng hai nha đầu kia đang tính kế sau lưng nàng. Khi Tiết Thanh được Noãn Noãn dìu về đến nhà thì Thôi thị cũng vừa lúc quay về, trên tay bà mang theo một đồng quà cáp.

Bà tới chỗ những người đã đến thăm hỏi mấy hôm trước để cảm ơn.

“Nhị phu nhân và tam phu nhân cứ luôn miệng nói lời xin lỗi.” Thôi thị nói, bà đem một cuộn vải uôm thử lên người Tiết Thanh.

“Hai người đó còn nói, chờ khi hai vị thiếu gia chịu phạt xong sẽ đến xin lỗi con sau.”

Tiết Thanh chỉ cười, không nói lời nào.

“... Mẹ biết bọn họ chỉ nói khách sáo vậy thôi nhưng bên trong lại có ý để mẹ đi nói chuyện với đại lão gia, để ông ấy bỏ qua chuyện lần này.” Thôi thị nói tiếp.

Không ngờ người phụ nữ hay mềm lòng này không phải chỉ biết mỗi khóc, bà ấy còn có một chút xảo quyệt của tầng lớp người sống dưới đáy xã hội.

Tiết Thanh cười cười, trong lòng hiểu rõ gật đầu.

“Nên như thế”, nàng nói.

“Nhưng nếu để mẹ đi nói thì không hợp lý lắm, mẹ cứ để con đi nói cho.”

Thôi thị ngạc nhiên nhìn nàng.

“Không phải con rất sợ đại lão gia sao?” Bà hỏi, trong giọng nói có một chút chần chừ.

“Thôi, để mẹ đi cho, để tránh chuyện con lại...”

Làm lộ chuyện đó nữa.

Tiết Thanh nhận lấy vải vóc từ tay Thôi thị.

“Bây giờ đại lão gia đang giận dữ như thế, nếu con không tự mình đi qua cảm ơn thì thật có lỗi với sự coi trọng mà ông ấy dành cho con”.

Nàng nói tiếp: “Con tự mình đi qua, chủ động cùng Quách tiểu thư và hai vị thiếu gia hòa giải với nhau. Nếu làm được thì đây cũng là một chuyện tốt đối với con, sau này mọi người cũng dễ sống chung với nhau hơn.”

Nghe con mình nói như vậy trong lòng Thôi thị có chút vui mừng. Lúc trước Tiết Thanh là một người nhát gan và sợ phiền phức, vẫn luôn không dám gặp mặt Quách đại lão gia, cả ngày cứ trốn ở trong phòng. Lần này, trải qua một trận đại nạn, ngược lại con bé đã hiểu chuyện hơn xưa.

“Được, mẹ sẽ đi hỏi Ngô quản gia xem lúc nào thì thích hợp để cùng con qua đó”. Bà nói.

Tiết Thanh mỉm cười gật đầu.

Thừa dịp vị Quách đại lão gia này vẫn nể mặt tình cảm bạn bè năm xưa với cha của Tiết Thanh mà chịu đối xử tốt với hai mẹ con nàng, nếu để thời gian trôi qua quá lâu, phần tình cảm này biến mất, trong lòng ông ấy chỉ còn lại sự tức giận thì mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn hơn.

Nếu đã không thể thân thiết hơn thì cũng đừng để người ta trở thành kẻ thù của mình. Cuộc sống của mẹ góa con cô đã không dễ dàng rồi, nhiều hơn một kẻ thù không bằng thêm một người bạn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: Tán gẫu

Sau khi quyết định sẽ đem sự thật này nói cho Quách Hoài Xuân nghe, trong lòng Tiết Thanh cảm thấy thật nhẹ nhõm. Sau đó, nàng sẽ bắt đầu tìm hiểu về thế giới này và tính toán đến chuyện tương lai sau này.

Gió xuân đã bắt đầu dạo chơi nơi đây, những con gió nghịch ngợm nhẹ nhàng lướt từ phiến lá nhỏ này qua phiến lá nhỏ khác.

Tuy rằng sống nhờ vào họ Quách, lại được người ta hứa gả con gái cho con mình nhưng Tiết mẫu vẫn luôn chuẩn bị đường lui cho bản thân giống như bao người dân thường thấp cổ bé họng khác. Hằng ngày bà đều đi giặt đồ hoặc may vá thuê cho những người đang sống ở xung quanh khu vực phức tạp này.

Khi nhìn thấy Tiết Thanh đã có thể tự lo liệu cho bản thân, bà lại ra ngoài làm việc.

Hiện tại Tiết Thanh đã có thể xuống giường. Nàng ngồi trong sân, vừa nhìn Noãn Noãn nghịch cây cỏ vừa nói chuyện với cô bé.

“Hoàng đế gọi là gì?”

“Hoàng đế gọi là bộ hạ.”

“Năm nay là năm gì?”

“Là năm con thỏ.”

Một tiểu nô tỳ mới chỉ tám tuổi, làm sao có thể để ý đến mấy chuyện không hề dính dáng gì đến sinh hoạt hằng ngày.

“Làm sao có thể tùy tiện nói ra tên húy của Hoàng đế bộ hạ được hả? Tiết thiếu gia, mặc dù cậu sống nhờ ở nhà họ Quách nhưng cậu mang họ Tiết nên đừng có học thói xấu của những kẻ khác.”

Một âm thanh già nua từ ngoài cửa nói vọng vào.

Tiết Thanh quay lại nhìn thì thấy một cụ già tầm sáu mươi tuổi bước vào, đi theo sau ông là một tiểu đồng (1) đang xách hòm thuốc.

“Dương đại phu.” Nàng vội càng đứng dậy hành lễ.

Đây là đại phu Dương Tịnh Xương nổi tiếng của thành Trường An này, tổ tiên của ông đã từng làm ngự y trong cung. Ông chữa trị rất mát tay và còn là một người rất tốt bụng nên dân chúng trong thành Trường An rất kính trọng ông.

Nhưng nghe câu nói vừa rồi thì đã hiểu rõ thái độ không mấy thiện cảm của ông đối với nhà họ Quách, mà chuyện này lại có liên quan tới Tiết Thanh.

Chuyện này bắt nguồn từ khi Tiết Thanh bị thương. Quách Hoài Xuân vì quá lo lắng nên một hai đòi Dương đại phu phải túc trực cả ngày bên giường bệnh. Đại phu chỉ là người xem bệnh bốc thuốc, còn lại thì phải dựa vào số mệnh của người bệnh, làm gì có chuyện lúc nào cũng túc trực bên cạnh bệnh nhân như thế, ông cũng chẳng phải người hầu kẻ hạ gì của bọn họ.

Vì vậy với thân phận là một đại phu, đương nhiên Dương Tịnh Xương không đồng ý. Nhưng Quách Hoài Xuân lại sử dụng các loại thủ đoạn cứng rắn ép ông làm theo. Tuy rằng lương y như từ mẫu, ông cũng tận tình chữa trị cho Tiết Thanh nhưng lại luôn mặt nặng mày nhẹ với Quách Hoài Xuân.

Sau khi Tiết Thanh tỉnh lại liền chủ động mời Dương đại phu trở về, lời nói vừa lễ phép vừa biết điều, khiến Dương đại phu có ấn tượng rất tốt.

Hôm nay là ngày tái khám.

“Cảm ơn đại phu, thuốc cháu vẫn còn uống nhưng ngoại trừ những vết thương ngoài da ra thì còn lại đều đã tốt rồi.” Tiết Thanh nói rồi sai Noãn Noãn đem thêm ghế cho Dương đại phu ngồi.

Dương đại phu cũng không khách sáo mà ngồi xuống, nhìn Tiết Thanh kiểm có đuổi Noãn Noãn ra ngồi chơi. Ông cầm tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm.

“Mùi vị trà này có hơi khác.” Ông lại ngửi ngửi rồi ngạc nhiên nói: “Hồ đào (2)?”

“Ha ha, chỉ là cháu thấy thơm nên làm uống chơi thôi ạ.” Tiết Thanh cười nói.

Dương Tịnh Xương lại nhấp nhẹ một ngụm.

“Có cho thêm đường và mật” Ông nói: “Còn có rượu, lại có cả bồ cốt chi (3).”

Nói xong ông nhìn Tiết Thanh.

“Xem ra Tiết thiếu gia đã mời được danh y khác, hôm nay lão phu (4) đã đến quấy rầy rồi.”

“Dương đại phu đúng là danh y có khác.” Nàng nói: “Mới chỉ ngửi và nếm một chút đã đoán được toàn bộ phương thuốc.”

Với lời khen của nàng, Dương đại phu chỉ “hừ” một tiếng rồi đặt tách trà lên bàn.

“Cháu không có mời đại phu khác.” Tiết Thanh nói tiếp: “Đây là do cháu tự tay làm ra.”

“Chẳng lẽ cậu cũng là đại phu.” Dương Tịnh Xương nhướn mày: “Chẳng lẽ y thuật của ta lại kém hơn cậu sao? Nếu vậy cậu tìm đại phu trị bệnh làm gì hả?”

“Đây là phương thuốc cha cháu năm đó đã dùng.” Tiết Thanh tìm cơ nói: “Năm đó, cha cháu đi lính bị thương đến gân cốt, được người ta cho phương thuốc thần kỳ này, hằng năm đều dùng để bồi bổ gân cốt và lưu thông mạch máu. Lần này cháu ngã bị thương ở đầu nên mới dùng tới nó, không phải là cháu không tin ông đâu.”

Dương Tịnh Xương “ừm” một tiếng, không tiếp tục hỏi thêm nữa. Ông bảo tiểu đồng mở hòm thuốc lấy mạch chẩn ra. Tiết Thanh nhờ ông xem mạch và xem lại vết thương trên đầu.

“Tuy đã tốt lên rồi nhưng thân thể vẫn còn suy nhược, xương cốt còn yếu, thuốc...” Ông nhìn tách trà trên bàn: “Tiếp tục uống thêm đi.”

Không biết ông đang nói tới phương thuốc ông viết hay cái gọi là phương thuốc cha để lại kia.

Tiết Thanh cảm ơn và đứng dậy tiễn ông ra cửa.

Dương Tịnh Xương liếc nàng một cái.

“Năm nay là Kiến Hưng năm thứ nhất.” Ông nói: “Xem ra Tiết thiếu gia quên chuyện này nhưng những chuyện trước đây lại nhớ rất rõ.”

Tiết Thanh bật cười, lão đại phu này rất nhạy bén. Thật ra là nàng quên rằng mẫu thân đã nói với ông ấy là nàng bị mất trí nhớ, vậy mà bây giờ lại có thể nhớ chính xác phương thuốc mà người cha quá cố đã dùng.

Nàng cũng không giải thích thêm, chỉ cười trừ với ông, rồi tiễn ông ra cửa.

Trong lòng Dương Tịnh Xương khá sững sốt. Chàng thiếu gia họ Tiết này vì được hứa hôn với tiểu thư nhà họ Quách mà trở nên nổi tiếng, xuất thân của cậu ta lại không tốt nên có khá nhiều lời ra tiếng vào. Theo lời bàn tán của mấy người hầu nhà họ Quách thì ông biết được chàng Tiết thiếu gia này là một người chẳng làm nên trò trống gì, luôn nhát gan và sợ gặp phải phiền phức, tính cách này đúng là tính cách của một người được nuôi dưỡng trong hoàn cảnh nghèo khó mà thành.

Nhưng từ khi chàng thiếu gia này tỉnh lại, ông chẳng nhìn ra được điểm nào gọi là nhát gan và sợ phiền phức của cậu ta cả.

Cậu thiếu niên này cách nói chuyện không nóng cũng không lạnh, thái độ bình tĩnh và ung dung, khi bị ông gặng hỏi thì trả lời rất thoải mái và khi bị ông lật tẩy lời nói dối của mình thì cậu không có chút hoang mang nào, cũng không phân bác hay cố giải thích thêm gì mà chỉ cười trừ.

Điều này làm cho ông có cảm giác như ngậm phải bồ hòn, mà nếu hỏi tiếp thì lại giống như ông đang cố tình gây sự.

“Tiết thiếu gia từng đi học chưa?” Dương Tịnh Xương hỏi, ông cũng không từ chối việc Tiết Thanh tiễn ông ra cửa.

Một già một trẻ chậm rãi bước đi trên đường.

Tiết Thanh cũng không rõ Tiết Thanh ở thế giới này có từng đi học hay chưa, trong phòng cũng không có giấy và bút mực, lại từng nghe Tiết mẫu bảo hoàn cảnh gia đình không mấy thắm khá, xuất thân của Tiết phụ là một người từng đi lính...

“Chỉ biết được mấy chữ thôi ạ.” Nàng mỉm cười nói.

Ý câu này có thể hiểu là chưa từng đi học hoặc cũng có thể là đang khiêm tốn. Một câu nói vô thường vô phạt.

Không biết là Dương Tịnh Xương hiểu theo nghĩa nào, chỉ thấy ông gật đầu như đang suy ngẫm gì đó.

“Bây giờ Tiết thiếu gia có tính toán gì chưa?” Chợt ông ấy cất tiếng hỏi.

Sau khi nói xong, Dương Tịnh Xương có hơi hối hận. Bọn họ cũng chẳng thân thiết gì cho cam, sao ông lại nói ra một cách tự nhiên như vậy chứ? Là vì tò mò?

Hiện giờ, cả thành Trường An này đều biết Quách tiểu thư vì muốn từ hôn mà suýt chút nữa đã hại chết Tiết thiếu gia. Như vậy thì cuộc hôn nhân này làm sao có thể tiếp tục được? Cho dù lời của phụ mẫu, con cái không thể không nghe theo nhưng Tiết Thanh cũng sẽ cảm thấy xấu hổ.

Nhưng cảm giác xấu hổ so với vinh hoa phú quý, tài sản bạc triệu có là gì đâu?

“Năm đó cha cháu cứu bác trai không phải vì muốn người ta báo đáp mình.” Tiết Thanh không hề cảm thấy Dương Tịnh Xương hỏi những thứ này có hơi thiếu tế nhị, nàng nghiêm túc trả lời: “Mà bác trai hứa hôn cho cháu cũng không phải là báo ân, đều là vì có lòng tốt, nhưng nếu muốn tốt thì phải là cả hai bên đều tốt mới là tốt thực sự, nếu như một bên bị thiệt thì cần gì phải miễn cưỡng lẫn nhau.”

Cậu thiếu niên này nói chuyện thật láu cá, Dương Tịnh Xương “ừm” một tiếng.

“Vậy Tiết thiếu gia cũng không đồng ý hôn sự này?” Ông hỏi thẳng.

“Mới có bấy lớn, bây giờ nói đến chuyện hôn nhân thì còn sớm quá.” Tiết Thanh cười nói.

Nếu từ chối quá quả quyết thì người bên ngoài sẽ đồn đãi rằng Tiết Thanh bị dọa, bị uy hiếp buộc phải từ hôn. Vị Quách tiểu thư kia sẽ bị mang tiếng là kiêu căng và hung dữ. Cái danh này đối với một nữ nhi ở thời cổ đại mà nói, thật sự không hề tốt đẹp gì.

Bây giờ Quách tiểu thư mới chỉ mười hai tuổi, chỉ cần nói rằng trẻ con không biết chừng mực mà đùa giỡn quá trớn là được.

Dương Tịnh Xương trầm nghĩ nếu cậu bót đi ít chữ thì đúng hơn đây. Rõ ràng cậu ta cũng chỉ là một đứa nhóc, mà cứ xem người khác là trẻ con còn cậu ta là một người lớn. Nói chuyện cũng khéo đưa đẩy như vậy.

Nếu cậu ta thật sự không muốn cuộc hôn nhân này, không tham lam vinh hoa phú quý thì còn đỡ, nếu như cậu ta thật sự muốn thì e rằng nhà họ Quách muốn thoát khỏi cậu ta cũng khó.

Dương Tịnh Xương cười cười, lấy cớ rằng thân thể của Tiết Thanh vẫn chưa khỏi hẳn đề nàng không tiễn ông nữa rồi dẫn theo tiểu đồng rời đi.

Lúc này nàng đã đi ra đến đầu ngõ, cái sân này không nằm trong đại trạch của nhà họ Quách, ra khỏi cửa là ra tới ngõ nhỏ, ra bên ngoài một chút là một con đường cái náo nhiệt. Đứng ở cửa, Tiết Thanh vẫn nghe được âm thanh ồn ào náo nhiệt từ bên ngoài con đường ấy truyền vào... Nàng xoay người quay về.

Trong cái sân này, bình thường cũng không có nhiều người. Nương nhờ nhà họ Quách nghĩa là có được một nơi có thể che nắng che mưa, ngày tết đi qua chào hỏi và nhận được tiền mừng, còn những lúc khác thì việc ai người nấy làm.

Tiết Thanh bước đi trên những mảnh đá vụn được lắp thành một con đường không mấy bằng phẳng. Kiến Hưng năm thứ nhất, cách ăn mặc của mọi người vừa giống thời Tống lại vừa giống thời Minh, vừa thật lại vừa như giả, xem ra là một triều đại không có trong lịch sử.

Vậy là không ổn rồi, vậy thì làm sao có cơ hội biết trước các sự kiện tương lai để làm giàu chứ.

Mới bước được vài bước thì một tiếng “bộp” vang lên, một vật lăn đến bên chân nàng, hóa ra là một quả bóng.

“Ca ca, chơi xúc súc (5) lại đi.”

Một giọng nói trẻ con vang lên.

Tiết Thanh nhìn thấy mấy đứa bé khoảng bốn, năm tuổi đang chạy nước mũi và đứng trên một bãi đất trống cách đó không xa. Trong đám nhóc đó có cả bé trai lẫn bé gái, quần áo trên người bọn nhóc khá bẩn, có vẻ như chúng là con của các gia đình sống cùng sân này vậy.

Bọn nhóc đang chơi xúc súc sao? Tiết Thanh nhìn thấy một cây trúc bên trên có gắn cầu môn được dựng ở sân.

Túc cầu là một trò giải trí thường thấy ở cổ đại.

Tiết Thanh nhìn quả bóng dưới chân, tính ham chơi lại nổi lên, nàng lập tức cầm tà trường bào lên rồi nhấc chân đá qua.

Quả bóng vẽ một đường cong thật đẹp trên không trung, rồi dưới những ánh mắt nhìn trừng trừng của đám nhóc mà lọt vào cầu môn.

“Giỏi quá.”

Mấy đứa nhóc vừa hô to vừa vỗ tay không ngừng.

Nhưng mà giọng nói này có chút không giống trẻ con lắm. Tiết Thanh quay đầu lại nhìn, không biết từ bao giờ bên kia đường hẻm xuất hiện một cậu thiếu niên, vừa cười vừa vỗ tay.

Thấy Tiết Thanh nhìn mình, cậu ta lại mỉm cười.

“Đã hay lắm” Cậu ta nói.

(1) Tiểu đồng: đưa bé trai nhỏ tuổi theo hầu những người quyền quý thời phong kiến.

(2) Hồ đào: cách gọi khác của quả óc chó.

(3) Bỏ cốt chi: còn có nhiều tên gọi như phá cô chi, hắc cô tử, hạt đậu miêu,... dùng để chữa chứng liệt dương, hoạt tinh, đau lưng, mệt mỏi,...

(4) Lão phư: Cách xưng hô của những người đàn ông lớn tuổi ngày xưa.

(5) Xúc cúc: Là một loại hình đá bóng xuất hiện từ thời cổ đại ở Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Ngày xuân náo nhiệt

Thời gian Tiết Thanh đến ở nơi này vẫn chưa lâu lắm... Dù có ở lâu thì Tiết Thanh cũng chẳng nhận ra ai vì Tiết Thanh bây giờ đã không phải là Tiết Thanh xưa kia nữa rồi.

Chàng trai này tầm mười sáu, mười bảy tuổi, trên người mặc một bộ trường bào (1) màu xanh thường gặp, khuôn mặt ưa nhìn, khỏe mạnh có một nốt ruồi đen. Tất cả những thứ ấy làm cho người khác không thể nào rời mắt khỏi hắn, cũng vì thế mà có thể nhìn thấy ý cười trong đáy mắt và dáng vẻ bình dị gần gũi của hắn.

Tiết Thanh không hề cảm thấy lúng túng vì vốn dĩ nàng đã cầu rất khá. Nàng gật đầu cười xem như chào hỏi hắn ta.

Mấy đứa nhóc bên kia nhặt cầu lên rồi bắt đầu chơi trò đuổi bắt, tiếng cười đùa vang lên không ngừng.

Tiết Thanh đi vào phía trong, chàng trai kia cũng từ trong hẻm đi về phía bên này.

“Chắc cậu chơi xúc cúc cũng khá chứ nhỉ?” Hắn ta đứng phía sau nàng hỏi.

Đây là một câu hỏi, Tiết Thanh quay đầu lại nhìn hắn ta. Dáng vẻ chàng trai kia rất hòa nhã.

Nàng đáp: “Cũng tạm tạm thôi.”

Dù sao thì cách đá cầu vừa rồi nhìn thế nào cũng không giống như một người mới học xúc cúc có thể đá được. Nếu bảo là không tốt thì có vẻ giả dối quá. Nhưng nếu nói là tốt thì... nói cho cùng, xúc cúc và đá cầu cũng không giống nhau nên nàng cũng không dám khoe mẽ.

Chàng trai kia cười một tiếng.

“Câu trả lời này rất hay.” Hắn ta nói: “Nói đúng thì không hẳn đúng mà bảo sai thì lại chưa chắc. Một câu trả lời khéo léo.”

Bị hắn ta nhìn thấu suy nghĩ của mình, Tiết Thanh chỉ cười và tiếp tục đi vào trong.

Chàng trai kia cũng không nói thêm bất kỳ lời nào nữa, cứ thong dong đi ở phía sau.

Mới đi chưa được mấy bước thì nàng nhìn thấy một nha đầu lạ mặt không ngừng ngo ngoe nghiêng trái phải đi tới. Khi nàng ta nhìn thấy Tiết Thanh thì hai mắt sáng lên.

“Tiết thiếu gia.” Nàng ta vẫy tay nói: “Mẹ của người đang tìm Noãn Noãn kia.”

Tiết Thanh “ừm” một tiếng.

“Có chuyện gì sao?” Nàng hỏi.

Nha đầu kia hình như đang rất vội, lời nói có chút không kiên nhẫn.

“Tôi cũng không biết nữa. Hình như là dọn quần áo gì đó. Mà Noãn Noãn lại chạy đi đâu không biết nữa.” Nàng ta nói xong cũng không chờ nàng hỏi

tiếp đã xua tay: “Là Tổng tẩu ở sau nhà người nhờ tôi chuyển lời hộ. Thôi, tôi đi trước.”

Nàng ta vừa dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Tiết Thanh “ừm” một tiếng rồi tiếp tục đi về phía trước. Lúc này nàng đã ở gần cửa nhà mình.

Không có bóng dáng của Noãn Noãn ngồi gần cửa nghịch mấy ngọn cỏ. Tiểu nha đầu này tuổi còn nhỏ nên khá ham chơi, trong nhà lại không có việc gì làm nên có thể cô bé đã chạy ra ngoài tìm mấy tiểu nha đầu khác để chơi cùng rồi.

Nàng biết nhà của Tổng tẩu, nhà tẩu ấy ở ngay sau nhà nàng, đi vài bước là đến nơi. Thân là con cái, đi giúp mẹ mình một tay cũng là lẽ đương nhiên, dù không giúp được gì cũng phải cùng bà ấy nói cảm ơn người ta một tiếng cho phải phép.

Tiết Thanh cũng không gấp gấp qua nhà người ta, ngược lại nàng ngồi lên mấy khúc gỗ đang chất đống bên đường.

Lúc này, có hai người thanh niên vừa cười nói vừa đùa giỡn đi tới.

Hai người này là người ở đây, mấy hôm trước còn tới thăm Tiết Thanh. Mà quan hệ giữa nàng với những người ở đây không được tính là tốt đẹp cho lắm. Tiết Thanh và bọn họ đều là những người đến nương tựa nhà họ Quách nhưng chuyện Tiết Thanh được Quách đại lão gia coi trọng và được ông ấy hứa gả con gái cho đã làm bọn họ thêm muốn đến đổ cả mắt. Cho nên khi Tiết Thanh bị đánh đến nằm liệt trên giường nhiều ngày, dù bọn họ có đến nhà nàng thăm bệnh nhưng trên mặt lại không giấu được vẻ vui sướng khi kẻ khác gặp họa.

“Bản Đẳng, Thập Mạch.” Tiết Thanh gọi lớn tên hai người kia.

Hai người đang cười đùa kia nhìn qua, thấy là Tiết Thanh thì làm vẻ mặt ranh ma rồi đi về phía nàng.

“Thanh Từ khỏe chưa?” Bọn họ cười như không cười hỏi nàng.

Tiết Thanh lấy tay áo che miệng ho khan một tiếng.

“Đờ hơn nhiều rồi.” Nàng nói: “Vừa tiễn Dương đại phu ra cổng, mới đi được vài bước mà cơ thể đã không chịu nổi rồi.”

“Người không được đứng là không được mà.” Bản Đẳng cười lớn, câu nói lại mang hàm ý sâu xa khác.

Một đứa nhóc mười ba tuổi như Tiết Thanh đương nhiên là nghe không hiểu.

“Mẹ tôi đang ở nhà của Tổng tẩu, cần nhờ người giúp dọn quần áo mà tôi đến chân còn nhấc không nổi thì làm sao có thể giúp được. Nhưng nếu không đi thì lại sợ mẹ tôi lo lắng.” Nàng nói: “Hai người có thể giúp tôi đi một chuyến được không?”

Bản Đẳng cùng Thập Mạch cười phá lên.

“Tiểu Thanh cậu thật có mặt mũi mà...”

“Xem bản thân thành cô gia (2) của người ta thật kia...”

Bọn họ không chút kiêng nể gì mà chế giễu Tiết Thanh nhưng một lúc sau lại đột nhiên im bặt. Tiết Thanh cảm vài đồng tiền đưa tới trước mặt bọn họ.

“Bản thân tôi cũng thấy thật có lỗi khi làm phiền hai ca ca.” Nàng nói: “Nhưng tôi lại càng không muốn làm mẹ mình lo lắng nên mong hai ca ca giúp đỡ cho.”

Tuy rằng chỉ có ba, bốn đồng tiền nhưng đối với Bản Đẳng và Thập Mạch thì đây lại là một số tiền không nhỏ.

Tuy Tiết Thanh ở nơi này nhưng nàng lại có không ít tiền. Chuyện ăn uống đi lại của hai mẹ con nàng đều là do Quách đại lão gia chu cấp. Trận bệnh mấy hôm vừa rồi cũng có rất nhiều người đưa quà thăm bệnh tới.

Không lấy thì phí, dù sao cũng chỉ là chuyển mấy lời, cho dù là đến giúp dọn quần áo đi nữa cũng không đáng bao nhiêu.

“Đương nhiên, đương nhiên là được.” Hai người nói rồi vội vàng chộp lấy mấy đồng tiền. Bọn họ mặt mày hớn hờ, xô qua đẩy lại mà tranh phần chia tiền và đi về phía nhà của Tổng tẩu.

Tiết Thanh ngồi yên tĩnh trên mấy khúc gỗ. Nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, nàng liền quay đầu lại nhìn. Chàng trai khi nãy thế mà vẫn chưa rời đi.

“Cậu chính là Tiết Thanh?” Hắn ta cười tùm tùm hỏi.

Tiết Thanh cũng biết bây giờ tên tuổi của bản thân được người ta bàn tán khắp nơi nên nàng chỉ cười mà không nói.

“Trái bóng lúc nãy không dùng lực là không đá nổi đâu.” Chàng trai kia cười nói.

Hắn ta đang nghi ngờ nàng giả vờ đau ốm, Tiết Thanh vẫn không đề chuyện này ở trong lòng.

“Cho nên tôi đã dùng hết sức rồi.” Nàng nói.

Chàng trai kia cười, trong lòng nghĩ đến chuyện người nhà này nói rằng: Tiết Thanh vì là nhi tử độc nhất của nhà họ Tiết nên được mẹ Tiết chiều chuộng đến mức trở thành một kẻ ham ăn biếng lười và không biết điều. Bây giờ xem ra ngoài chuyện không biết điều vẫn còn chưa được sáng tỏ thì chuyện cậu ta ham ăn biếng lười là có thật. Rõ ràng bản thân còn sức, lại chẳng chịu đi giúp mẹ mình, còn dùng tiền sai khiến người khác. Cậu ta thật sự coi mình như kẻ bề trên sao?

Vì thấy cậu nhóc này chơi xúc súc rất khá nên hắn mới nhìn không nổi sự tò mò mà đi theo. Không ngờ rằng cậu ta lại chính là Tiết Thanh. Thật là nhầm chán và vô vị mà!

Hắn định xoay người bỏ đi thì chợt nghe thấy tiếng thét chói tai và âm ĩ của một cô gái vang lên.

Chuyện gì xảy ra vậy? Hắn cảm thấy khá kinh ngạc, bất giác nhìn về phía Tiết Thanh.

Tiết Thanh ngồi trên mấy khúc gỗ, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

.....

Gia phong nhà họ Quách rất nghiêm, không bao giờ có chuyện nam là cường đạo hay nữ là a đào lăng lợ.

Tuy rằng chuyện phát sinh ở khu tập cư phía bên này nhưng cũng ảnh hưởng tới mặt mũi của nhà họ Quách. Ngô quản gia vẻ mặt u ám nhìn ra đám người đang tụ tập nghe ngóng rất đông phía bên ngoài cánh cửa, rồi lại nhìn ba người đang quỳ bên trong viện.

Một nha đầu với mái tóc còn ướt đang khóc thút thít.

Hai tên nhóc choai choai đang nom nớp lo sợ quỳ trên mặt đất.

“Xuân về, mấy con súc vật như con mèo hay con chó nó làm bậy làm bạ thì không nói đi, sao mấy đứa nhóc bọn bây lại góp vui làm gì hả?”

Ông ấy lạnh lùng nói: “Giờ tại bây cũng thành súc sinh luôn rồi sao? Nhìn lên nữ nhi người ta tắm, tại bây ‘hay’ quá nhỉ!”

Bản Đẳng và Thập Mạch lập tức dập đầu không ngừng và luôn miệng kêu oan.

“Ngô đại gia, bọn cháu thật sự không hề nhìn thấy gì cả.”

“Bọn cháu không hề biết có người đang tắm ở trong đó.”

Bọn họ oan ức hô to.

“Bọn cháu chỉ tới đây tìm Tiết mẫu thôi.”

“Nếu không tin thì người có thể hỏi Tiết Thanh.”

Tiết mẫu? Sao chuyện này lại dính đến mẹ con nhà họ Tiết? Ngô quản gia nhíu mày, mắt nhìn ra cửa, mới liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tiết Thanh đang đứng trong đám người kia nhìn vào trong này.

Lúc này, mọi ánh nhìn cũng tập trung vào Tiết Thanh.

“Đúng vậy ạ, mẹ cháu bảo đi dọn quần áo, đi cũng lâu rồi mà mãi vẫn chưa quay về. Cho nên cháu mới nhờ hai ca ca kia đến nhà Tống tẩu xem sao.” Tiết Thanh cũng có chút luống cuống nói: “Nhưng cháu không có bảo bọn họ nhìn lên người ta tắm.”

Đám người ngoài cửa nghe đến đây thì cười ra tiếng.

Đúng vậy, tìm người và nhìn lên người ta tắm là hai chuyện khác nhau nha.

“Tại bây có nhìn lên người ta không hả?” Ngô quản gia nghiêm khắc quát.

Việc này... Biết một cô gái đang tắm ở bên trong, nếu bọn họ không nhìn một chút thì sao có thể xem là con trai được chứ. Sắc mặt của hai tên con trai bắt đầu hoảng loạn.

“Bọn cháu không biết ạ.” Bọn họ dập đầu oan ức nói: “Bọn cháu tưởng là Tiết mẫu và Tống tẩu đang nói chuyện với nhau ở trong phòng, ai ngờ được rằng là nàng ta đang tắm chứ.”

Nói rồi cả hai nhìn về phía cô gái kia. Chuyện xảy ra quá đột ngột nên đến tận bây giờ mọi người mới thấy rõ nàng ta là ai.

“A, đây chẳng phải là Văn Trúc hầu hạ trong nhà nhị lão gia sao? Làm sao lại chạy đến tắm rửa ở nhà Tống tẩu vậy!” Bọn họ hô to lên.

Đúng vậy, bọn nha đầu trong nhà đều có phòng ở riêng, sao lại chạy đến chỗ này rồi? Ngô quân gia nhìn nha đầu này, vẻ mặt càng lúc càng lạnh lùng.

“Cháu với Tống tẩu khá thân nhau, cháu... cháu... chỗ của cháu bị mấy tỷ tỷ kia chiếm rồi nên cháu mới đến đây.” Văn Trúc bụm mặt khóc lớn.

Cái này cũng coi như cho qua đi, bọn nha đầu trong nhà quá nhiều, Ngô quân gia thở dài.

“Đúng là đạo đức suy đồi.” Ông quát: “Đ dẫn đi cho ta.”

Dù Bán Đẳng và Thập Mạch có hô to oan uổng như thế nào thì vẫn bị người ta lôi đi. Nha đầu Văn Trúc xem như là người bị hại nên không bị phạt gì nhưng thẻ diện cũng bị mất sạch. Lúc này, nàng ta chỉ biết bụm mặt khóc lóc mà bỏ đi.

Những người hóng hớt xung quanh cũng bị Ngô quân gia quát mắng mà giải tán.

Tiết Thanh đứng dựa vào Noãn Noãn vì tò mò mà chạy tới hóng hớt.

Ngô quân gia liếc nhìn nàng một cái, vẻ mặt ông tràn đầy sự phức tạp, lời muốn nói ra lên đến cổ lại nuốt trở về.

“Xem ra bệnh tình của Tiết thiếu gia đã khá hơn rồi.” Ông ấy hỏi thăm nàng.

Tiết Thanh nói lời cảm ơn ông ấy, nàng cũng nhận ra ông ấy chính là Ngô quân gia. Mấy ngày bệnh nặng vừa qua, ông ấy chính là người thay Quách đại lão gia đến thăm hỏi nàng nhiều nhất.

“Mẹ cháu đã nói chuyện kia với ông chưa? Không biết khi nào thì cháu có thể gặp mặt Quách bá phụ.”

Hiển nhiên là ông ấy đã biết, nghe xong chỉ cười.

“Đại lão gia đã đi ra ngoài rồi, vẫn chưa rõ bao giờ ngài ấy trở về. Khi nào ngài ấy về, ta sẽ bẩm báo cho ngài ấy sau.” Ông nói.

Tiết Thanh cảm ơn ông ấy lần nữa. Lúc này, Ngô quân gia quay đi. Tiết Thanh đang tính dựa vào sự dìu đỡ của Noãn Noãn quay về nhà thì phía sau có người gọi nàng lại.

“Cậu đã sớm biết rồi, phải không?” Chàng trai kia hỏi.

Tiết Thanh quay đầu lại liếc hắt ta.

“Biết cái gì cơ?” Nàng hỏi.

Chàng trai kia lại dò xét Tiết Thanh vài lần.

“Nếu không tại sao cậu lại đột nhiên không có sức?” Hắn hỏi: “Lẽ ra người bước vào cái sân này chính là cậu.”

“Nếu không thì...” Tiết Thanh cười cười.

“Tôi bị bệnh mà, làm sao tôi biết được chứ.” Nàng nói: “Vói lại, dù người bước vào đây có là tôi, tôi cũng sẽ không làm ra mấy chuyện bậy bạ như vậy.”

Cái đó cũng chưa chắc, lúc đó cũng khó mà nói trước được, không phải chỉ dựa vào chuyện cậu nói có hay không để xử lý đâu.

Chàng trai nghĩ như thế. Suy nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, ánh mắt hắn ta nhìn tiết Thanh càng lúc càng phức tạp. Cho nên... mọi thứ mới như vậy? Không thể nào, có khi nào chỉ là một sự trùng hợp không? Là do hắn suy nghĩ quá nhiều chăng?

Khi nghe được Tiết Thanh vì bị bệnh mà cảm thấy vô lực, Noãn Noãn lập tức giục Tiết Thanh quay về. Tiết Thanh liền xoay người bước đi nhưng nàng vẫn cảm nhận được cặp mắt của chàng trai kia đang nhìn nàng.

Nàng thật sự không biết mà, mọi chuyện chỉ đơn giản là nàng không thích bị một người xa lạ sai bảo thôi.

Không nên nói chuyện cùng người lạ. Câu này cũng không phải là tự dung mà có.

(1) Trường bào: áo có tà dài qua đầu gối, là một kiểu áo mà đàn ông thời phong kiến thường mặc.

(2) Cô gia: cách gọi chồng của tiểu thư nhà quyền quý ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Hối thảng

Biến cố đột ngột này cho dù là ngoài ý muốn hay là âm mưu đã được sắp sẵn để nhằm vào nàng, Tiết Thanh cũng không muốn truy cứu hay để tâm làm gì, ngay cả Quách tiểu thư còn hận không thể khiến nàng chết đi, người không thích nàng trong Quách gia này còn rất nhiều... Có ai mà chưa từng bị hãm hại bởi những người ghét mình đâu chứ.

“Con của mẩu thân, con thấy sao rồi? Có chỗ nào thấy khó chịu không?”

Bên này ồn ào như vậy, sau khi nghe được tin tức Thôi thị liền nhanh chóng trở về, nhưng bà lại không hề quan tâm cái gì đến việc hai tên nhóc kia nhìn lên nha đầu tắm rửa, chỉ để ý đến cái vừa nghe được là hai tên tiểu tử kia vì Tiết Thanh cảm thấy không thoải mái, không còn sức lực nên mới giúp đỡ nó mà đi vào nhà người khác tìm bà.

“Không sao ạ.” Tiết Thanh nói: “Là vì Dương đại phu tới nên con đi tiễn ông ấy, chắc do đi lại hơi nhiều nên mới cảm thấy mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là được rồi ạ.”

Thôi thị lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại mang theo vài phần vui mừng.

“Thanh nhi, con cũng hiểu chuyện phải đi tiễn khách rồi.” Thôi thị nói.

Trước đây, Tiết Thanh không hề để ý tới những việc này, có thể cùng trò chuyện vài câu với khách đến nhà đã là tốt lắm rồi, bà còn đang tính chờ ở nhà thêm hai ngày, chuyên tâm đón tiếp Dương đại phu, tránh việc tiếp đãi không chu toàn, bây giờ xem ra là do bà quá lo lắng rồi.

“Cho nên mẩu thân à, mẩu thân yên tâm đi, con đã trưởng thành, đã hiểu chuyện rồi, chúng ta ra ngoài cũng có thể tự sống thật tốt.” Tiết Thanh thừa dịp nói.

Thôi thị lập tức né tránh bằng cách đổi chủ đề hỏi về việc Dương đại phu đã nói gì và uống thuốc thế nào.

Tiết Thanh biết nếu không có sự trợ giúp bên ngoài thì bà chắc chắn sẽ không cam lòng mà rời khỏi Quách gia, bà cũng không khuyên bảo nữa, chỉ nói về chuyện uống thuốc, nàng đang nghĩ cách khác.

“Dương đại phu nói nên tiếp tục uống thuốc.” Nàng nói.

“Đương nhiên phải uống tiếp rồi, mới đỡ hơn vài ngày thôi mà.” Thôi thị vừa nói xong, liền kêu Noãn Noãn đi lấy thuốc.

Quách Hoài Xuân gần giống như đã chuyển cả một tiệm thuốc vào trong nhà, chuyên dùng để cung cấp cho Tiết Thanh uống.

“Vẫn dựa theo phương thuốc của thiếu gia đưa ạ?” Noãn Noãn hỏi.

Tiết Thanh trả lời “ừ”, Noãn Noãn liền bước chân đi ra ngoài.

Thật ra phương thuốc này không phải là phương thuốc của Dương đại phu, đây cũng không phải vì Tiết Thanh không tin y thuật của Dương đại phu, mà chỉ vì loại bệnh về hư nhược thân thể, xương cốt yếu ớt giống thế này, Tiết Thanh cảm thấy chính mình nắm rõ hơn.

Nhân lúc không có Noãn Noãn, Thôi thị lại đem một miếng thuốc dán đưa cho Tiết Thanh.

“Cái trang lúc trước mất tác dụng hết rồi, giờ giọng nói quá mềm yếu.” Nàng thấp giọng nói.

Khi Tiết Thanh mười ba tuổi, mặc dù mượn cơ vì người nàng nhỏ bé yếu ớt nên giọng nói mới có chút giống giọng nữ nhưng vì để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, không biết Thôi thị kiếm đâu ra được một phương thuốc dân gian, sau khi ngâm trong miệng có thể khiến giọng nói biến đổi, trở nên trầm ổn và to hơn một chút trong một khoảng thời gian.

Biến âm - loại chuyện này đối với Tiết Thanh mà nói là không hề khó, thế nhưng nàng mới vừa đến đây nên vẫn nên thận trọng một chút thì tốt hơn, nàng không hề hoài nghi mà lấy thuốc bỏ vào miệng.

Thôi thị nói những chuyện phiếm bên này bên kia trong chốc lát rồi để Tiết Thanh nằm nghỉ còn mình thì đi nấu cơm. Vì thời tiết dần dần ấm áp, nàng vén màn cửa lên, nằm trên ghế trúc trong phòng, nhìn thấy hình ảnh Thôi thị đang bận rộn cùng khói bếp bay lên trong tiểu viện, Tiết Thanh cảm thấy những ngày này trôi qua cũng không tệ lắm, cảm giác gia đình hòa thuận với tình thương của mẩu thân có lẽ chính là cảm giác dễ chịu này.

Trong đại sảnh của Quách gia, sau khi chủ nhà ăn cơm xong rồi, những người hầu mới được ăn cơm.

Ở cửa sân trạch viện (1) bên Quách nhị lão gia, hai tên người hầu đang chờ thay ca ăn cơm đã có chút không kiên nhẫn, chen ở sau cửa đoán xem hôm nay ăn gì, mãi đến khi nghe thấy có tiếng bước chân người đến mới lấy lại tinh thần.

Nhìn thấy chàng trai đang đứng trước cửa, đám người hầu liền vội vàng hành lễ.

Nếu như Tiết Thanh có ở đây chắc chắn sẽ nhận ra chàng trai kia chính là người đã khen nàng đá bóng tốt.

“Liên Đường thiếu gia tới rồi.” Bọn họ nói.

Chàng trai tên Liên Đường liền mỉm cười gật đầu.

“Ta đến thăm Từ An.” Hắn ta nói.

Những người hầu không ai ngăn cản, thậm chí không có người nào đi trước thông báo, đã có một người trực tiếp theo hắn ta đi vào bên trong, có thể thấy được Liên Đường thiếu gia này cùng Quách gia rất quen thuộc, giống như tới nhà mình vậy.

Liên Đường theo chân người hầu đi quanh co một hồi, càng ngày càng cách chỗ ở chính của Quách gia ngày càng xa.

“Liên Đường thiếu gia, thiếu gia của chúng ta thật đáng thương mà, đã bị đánh thành ra bộ dạng này lại còn bị giam trong kho củi, đến giờ đã qua nhiều ngày rồi mà đại lão gia vẫn chưa nói cho thả ra nữa.” Tên người hầu vẻ mặt đau khổ, lời nhai nói liên miên.

Liên Đường vẫn chậm rãi bước đi, nghe xong liền lắc đầu.

“Chuyện này có gì đâu mà thảm, cậu bé kia thiếu chút nữa là mất mạng rồi, hồi thiếu gia nhà người xem cậu ta muốn mất mạng hay là chịu chút đau đớn da thịt đây?” Hắn nói: “Hơn nữa, ở trong kho củi cũng vẫn được ăn ngon, có cái gì đáng thương đâu.”

Tên người hầu còn chưa lên tiếng, trong căn phòng phía trước liền truyền đến tiếng la hét.

“Liên Đường huynh, sao huynh lại nói giúp người ngoài chứ.”

Bởi vì tức giận nên giọng nói thật khó nghe.

Liên Đường nghe vậy cười cười, xua tay với tên người hầu, tự mình đẩy cửa bước vào.

Tuy nói là kho củi, thật ra so với bày trí ở chỗ mẫu thân con Tiết Thanh còn tốt hơn nhiều, giường Bạt Bộ tinh xảo, đệm chăn mềm mại, được xông hương hoa, đĩa trề mập mập chừng mười ba mười bốn tuổi mặc áo lót bằng lụa hoa đang nằm ì trên giường, lúc này đang phỉu cánh tay tỏ rõ sự tức giận.

“Liên Đường huynh, huynh nói không nên đánh nó sao?” Y hét to: “Cái thứ người không cần mặt mũi đi tống tiền người khác đó!”

Liên Đường ngồi xuống bên giường y.

“Đánh có thể đánh nhưng không thể không biết phân nặng nhẹ.” Hắn nói: “Trước đây dạy các đệ phải đánh nhau thế nào đều đã quên rồi sao?”

Từ An lập tức cúi đầu.

“Là do tên nhóc kia nhát gan nên tự mình nhảy xuống nước thôi.” Y nói: “Ngoan ngoãn bị đánh một trận thì đã không có việc gì rồi.”

Liên Đường cười cười, cũng không hỏi hắn cụ thể về tình huống đánh nhau, mà ngồi trầm ngâm trong chốc lát.

“Tiết Thanh này là người thế nào?” Hắn hỏi.

Từ An thiếu gia liền hừ một tiếng.

“Chính là cái thứ đồ vô dụng, hèn nhát, vô si...” Y hung hăng đâm vào giường chửi mắng: “Cái gì cũng không biết, nói cũng không nói...”

Đây hoàn toàn không phải là người mà hắn nhìn thấy hôm nay, Liên Đường trầm nghĩ, ngăn lại những lời chửi mắng của Từ An.

“Văn Trúc là nha đầu của ai?” Hắn hỏi.

Từ An liền ngây ngốc một hồi, đề tài này chuyển nhanh đến nỗi y có chút hồ đồ rồi, lại nháy mắt ra hiệu cười hi hi một tiếng.

“Liên Đường huynh, huynh vừa ý nha đầu này sao? Là nha đầu của đệ, nếu huynh thích đệ đệ tặng cho huynh là được rồi, ý, mà hình như cũng sắp kết hôn rồi, dù sao cũng chỉ chơi đùa thôi, mặc dù đáng người chẳng ra sao, nhưng được cái mông lớn...” Cậu ta nói.

Y còn chưa nói dứt lời liền bị Liên Đường dùng tay gõ xuống đầu, gõ y thêm vài cái trên giường.

“Đừng nói bậy.” Hắn nói: “Gọi nàng ta đến đây, huynh có chuyện muốn hỏi nàng ta.”

Từ An mặc dù không hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời cho người gọi Văn Trúc tới, lại nghe được Văn Trúc không khỏe nên đã xin phép ở nhà nghỉ ngơi.

“Cho dù chết rồi cũng phải khiêng tới đây ngay.” Từ An dứt khoát nói: “Lời bản thiếu gia nói còn có người dám không nghe hả!”

Tên người hầu của y đứng một bên liền hi hi cười.

“Thiếu gia chỉ nghĩ để người ta khiêng đến, nhưng nàng ta cũng không phải bị bệnh gì, chỉ là bị người ta nhìn trộm lúc tắm rửa, mắt mặt quá nên không dám gặp người khác thôi.”

Từ An liền chống đỡ thân mình từ trên giường đứng lên, giọng nói quái dị truyền ra:

“Bị người ta nhìn lén lúc tắm rửa sao? Thiếu gia ta còn chưa nhìn thấy mà”. Y hô to: “Nhanh kêu đến đây để ta nhìn một chút.”

Liên Đường vẫn không quan tâm tới trò hề của chủ tớ bọn họ mà yên tĩnh ngồi chờ, một lát sau, một nha đầu mảnh mai đang sợ hãi, đầu tóc cũng không chải chuốt vội vàng tiến vào.

“Ngươi... cái đồ hạ tiện này lại để cho người khác nhìn...” Từ An lập tức la hét.

Văn Trúc liền nhanh chóng quỳ xuống nằm sát trên đất khóc ồ ồ.

Liên Đường đưa tay ngăn Từ An đang tính nói chen vào, nhìn nha đầu trên mặt đất.

“Ngươi ngẩng đầu lên.” Hần nói.

Lòng Văn Trúc bỗng trở nên rối loạn, lúc đi trên đường nàng lặng lẽ nghe ngóng, biết được rằng Liên Đường thiếu gia muốn gặp nên không ngừng suy nghĩ lung tung.

Liên Đường thiếu gia là cháu đích tôn của đại gia tộc Trương thị ở Trường An, Trương thị vốn là một gia tộc lớn ở Trường An, gia đình lễ giáo, Liên Đường thiếu gia ở nhà là người rất được sủng ái (2).

Hay là đã để ý nàng rồi?

Văn Trúc cố gắng nhớ lại những thứ mà thường ngày Liên Đường thiếu gia từng hỏi nàng... Có thể được Liên Đường thiếu gia để ý, cho dù không làm thị thiếp (3), làm thị tỳ (4) cũng xem như là đã vượt Long Môn (5) rồi.

Trong lòng rất hối hận vì nửa đường mới biết được tin tức này nên không kịp trang điểm, lúc này nghe được thiếu gia bắt ngẩng đầu lên thì càng hối hận nhưng cũng không dám trái lời, liền e lệ rụt rè ngẩng đầu nhìn về phía Liên Đường.

Liên Đường thiếu gia quả nhiên đang nhìn nàng, gật gật đầu, tựa hồ rất hài lòng.

“Ngươi có biết hay không, hai người lén vào sân nhìn người tắm rửa, chính là do Tiết Thanh sai khiến?” Hần ta chợt nói.

Văn Trúc khẽ giật mình rồi chợt mừng rỡ.

Chuyện hôm nay đang làm nàng chán nản vì không có cách nào kết thúc được, hai tên nhóc kia phẩm chất tồi tệ lại cũng không có quan hệ gì với phu nhân, thế nhưng khi nghe được chuyện xảy ra với nàng, bà lại càng thêm tức giận, ngay cả việc kết hôn của nàng cũng không để ý, còn nói muốn bán nàng ra ngoài.

Vì không có bằng chứng nên nàng cũng không có cách nào khiến chuyện này can dự đến Tiết Thanh, hơn nữa việc đó cũng không làm phu nhân vui vẻ gì.

Không ngờ rằng Liên Đường thiếu gia vậy mà lại chủ động nhắc đến, nếu có Liên Đường thiếu gia nói một câu, mặc kệ nàng có chứng cứ hay không, phu nhân cũng sẽ tin tưởng, đừng nói là phu nhân, đến đại lão gia cũng sẽ tin.

Văn Trúc lập tức hướng về phía trước mấy bước, cúi người quỳ trên mặt đất khóc thất thanh.

“Đúng vậy, đúng vậy, Liên Đường thiếu gia, mọi việc chính là do tên Tiết Thanh đạo đức xấu xa làm ra.” Nàng nói: “Chính là do cậu ta làm, cậu ta là người có phẩm chất xấu xa tệ hại, thiếu gia của chúng tôi bị phạt thành thế này thật sự là oan uổng...”

Liên Đường thiếu gia gật đầu.

“Quả đúng như thế.” Hần nói: “Hóa ra là như vậy.”

Đúng vậy, đúng vậy, chính là như vậy nên đánh một người có đạo đức bại hoại cũng không tính là ức hiếp người, tội của các thiếu gia tiểu thư cũng có thể nhẹ đi một chút, nói không chừng lão gia phu nhân trong nhà còn phải cảm ơn nàng - nhân chứng vụ việc này, Văn Trúc còn muốn tiếp tục khóc nữa, Liên Đường đã đưa tay ra hiệu:

“Lôi nàng ta xuống đi”. Hần nói.

Văn Trúc khẽ giật mình, tên người hầu trong phòng cũng khẽ giật mình, nhưng lúc này lời nói của Liên Đường thiếu gia so ra còn hữu dụng hơn nhiều so với lời Từ An thiếu gia nên tên người hầu sau khi hoàn hồn liền lập tức kéo Văn Trúc ra bên ngoài.

Văn Trúc không biết tại sao đang khóc lại bị kéo ra ngoài.

Từ An thiếu gia vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, khi nãy nàng ta vừa tiến vào nói câu gì, y nghe còn chưa hiểu đầu nhưng mà cái việc Tiết Thanh phẩm chất xấu xa thì y rất tán thành.

“Liên Đường ca, huynh muốn báo thù cho đệ sao?” Cậu ta kích động nói.

Liên Đường liếc y một cái, đứng lên.

“Huynh đang dự định nói giúp đệ đệ được thả ra.” Hần nói.

Từ An lập tức cảm kích và nhìn hần ta với ánh mắt sùng bái.

“Liên Đường ca, đệ biết huynh đối xử với đệ là tốt nhất mà.” Cậu ta nói: “Huynh mau đến nói chuyện cùng đại bá phụ đi.”

Liên Đường thiếu gia duỗi tay dè chặt đầu của y.

“Nhưng bây giờ huynh đối ý định rồi.” Hần nói xong, liền ấn đẩy Từ An về giường: “Huynh cảm thấy đệ vẫn nên bị chút giáo huấn sẽ tốt hơn.”

“Tại sao?” Từ An ngẩng đầu kinh ngạc la lên.

Liên Đường chỉ mỉm cười.

“Bởi vì cậu bé kia cũng không phải dạng tầm thường đâu.” Hần nói.

(1) Trạch viện: nhà có sân

(2) Sủng ái: thương yêu, nuông chiều

(3) Thị thiếp: vợ lẽ

(4) Thị tỳ: người hầu gái

(5) Long Môn: cửa Rồng. Ý chỉ có thể nhảy sang vị trí cao quý hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Bên đường

Tiết Thanh cũng không biết rằng chỉ vì chuyện này mà nàng bị Liên Đường thiếu gia nghĩ rằng mình là một đứa nhỏ không tầm thường. Đương nhiên, cho dù Liên Đường thiếu gia có đứng trước mặt nàng để nói chuyện này, nàng bất quá cũng chỉ gật đầu cười một cái.

Vốn dĩ nàng đúng là người không tầm thường mà, Tiết Thanh nàng chính là người rất xem trọng bản thân mình, không phải tình huống vạn bất đắc dĩ (1) sẽ không tự hạ mình đâu.

Biến cố đột ngột này Tiết Thanh cũng không hề để ý. Vì nghe Ngô quản gia nói Quách Hoài Xuân không ở nhà nên nàng cũng không vội vã đi gặp, chỉ lo đi lại hoạt động gân cốt mỗi ngày, cũng không đi tiểu hoa viên nữa mà đi ra ngoài.

“Thanh Từ ca ca, Thanh Từ ca ca...”

Tiết Thanh mới vừa đi ra đường một lát liền nghe được tiếng gọi của đám trẻ con, nàng mỉm cười, không ngẩng đầu lên mà bắt đầu nâng áo nhắc chân... Một quả bóng lăn qua bị nàng giẫm dưới chân, rồi dùng mũi chân phôi hợp cùng mu bàn chân hất cầu lên, quả cầu bằng da nhanh chóng bay ra ngoài.

Quả cầu vượt qua cây trúc ở cổng, lăn lộc cộc ra ngoài, đụng vào phía trên đồng cùi đang chắt chắt đổng loạn xạ.

Đám trẻ con vỗ tay bôm bốp í ới gọi nhau đuổi theo.

Viện phía trước lộn xộn cũ nát, quần áo của những đứa trẻ cũng mộc mạc hết mức, có đứa thậm chí còn không mang giày nhưng việc này cũng không ảnh hưởng gì đến cuộc vui chơi của bọn chúng, đứa nào cũng cười vui vẻ đi tranh đoạt quả bóng da.

Tiết Thanh tựa hồ như đang nhìn ngắm một bức tranh vẽ những đứa bé đang chơi xúc súc nhưng không khí chợ búa nong đậm thế này lại nhanh chóng khiến nàng trở về hiện thực.

“Thanh Từ ca ca cùng chơi luôn đi.” Bọn trẻ hô to.

Kể từ sau một lần chơi xúc súc ngày đó, những đứa trẻ này đã quen với nàng, bọn trẻ con còn nhỏ cũng không biết cái gì gọi là người ngoài, cái gì là cô gia hay đồ chó ghê (4), chỉ nhớ rõ tên Tiết Thanh là người biết chơi xúc súc là đủ rồi.

Tiết Thanh cũng không cảm thấy chơi cùng những đứa nhỏ bốn năm tuổi này có gì không ổn, hai ngày nay mỗi lần đến đây nàng đều tham gia cùng chúng nó.

Lần này cũng không ngoại lệ, nàng bước áo lên cao một chút, sau đó hòa mình cùng đám trẻ con, dẫn cầu xoay trái rẽ phải, đi thẳng đến khi xuyên qua sân nhà mới xoay người đá một cước đưa bóng bay vào cầu môn, trường bào vừa để xuống nhẹ nhàng, thân người vừa bước ra khỏi cửa, sau lưng đám trẻ con lên tiếng gọi theo huyền ảo.

Trong ngõ nhỏ yên tĩnh một chút, hai bé gái đang ngồi xổm trên mặt đất chơi dương quai (5), một bé gái khác cột tóc đuôi sam cao chót vót cũng đang cầm một chiếc chong chóng lên chơi.

Tiết Thanh đi qua đứng bên cạnh nhìn một lát, vẫn là nhìn không được nên ngồi xuống thử nắm một cái. Mấy bé gái chắc là lần đầu tiên gặp một cậu trai đã lớn như vậy mà còn cùng các bé chơi mấy trò này nên tròn mắt há hốc mồm nhìn xem nhưng cũng không ngăn cản.

Tiết Thanh cũng không đoạt đồ chơi của mấy đứa nhỏ, chơi một hai lần liền đặt xuống giống như nghỉ ngơi, sau đó lại đi ra hướng đầu ngõ.

Không khí mùa xuân càng nong đượm, trên đường phố càng có nhiều người qua lại, vô cùng náo nhiệt. Tiếng rao hàng, tiếng cười nói ủa đến dồn dập khiến Tiết Thanh đứng tại đầu phố không khỏi trở nên hoang hốt, cứ như nàng đang đi tới một nơi có cảnh trí bất chước trang trí theo kiểu cổ trang vậy. Thế nhưng những nhân vật nam nữ già trẻ đang đi tới đi lui trước mắt cùng cách trang trí nhà cửa hai bên đường lại không phải là thứ mà cảnh quan nhân tạo có thể so sánh được.

Tiết Thanh cũng không đi dạo trên đường nữa mà ngồi tựa lên con ngựa đá bên vệ đường, bên cạnh có một đứa trẻ đang cười trên lưng ngựa, thấy nàng định ngồi xuống liền lật đặt treo xuống đất chạy đi.

Tiết Thanh nhìn thấy chiếc mũ cùng đôi giày hình đầu hổ mà đứa trẻ kia đang mang thì không khỏi bật cười, ánh mắt lại chuyển hướng về phía đường xá, quan sát phong cảnh chợ búa hữu tình.

Đây cũng không phải là con đường phồn hoa nhất, đa số những con đường nhỏ như thế này đều bán rượu thịt, thức ăn và đồ chơi... còn có không ít hộ dân cư ở sát bên đường nữa. Vào lúc trời trong xanh nắng đẹp thế này, không ít phụ nữ choàng khăn trên đầu đang nói cười trên đường, trong tay họ không mang giày khâu tay thì cũng là những món đồ ăn ngon vừa thu hái được.

Nhìn xem phong cảnh vừa giống thời Đường lại vừa giống thời Tống, vụ thu hoạch vừa qua có vẻ cũng không tệ, khắp nơi đều tràn đầy sự phồn thịnh, an vui, Tiết Thanh im lặng nghĩ ngợi trong lòng, ánh mắt lại hướng về một hướng khác. Lúc này nàng nhìn thấy một bà cụ lưng còng đang khom lưng dắt tay một đứa bé gái tầm bảy tám tuổi đi, tầm mắt của nàng liền ngừng lại.

Trên đầu bé gái kia có cắm một cây cỏ tiêu.

Đây là muốn bán đứa nhỏ.

Bà lão kia vừa đi vừa lăm bắm chào mời người đi đường, người qua đường hoặc là nhìn nhiều hơn hai con mắt (4) hoặc là tránh đi, nhưng cũng không phải là không có người mua. Một người ngồi kiệu đi qua dừng lại, từ trong kiệu chìa ra một cánh tay mập mập mang vòng tay vàng, những chiếc móng tay được sơn đỏ tươi vậy vậy.

Bà lão kia liền vui mừng hơn hớn nắm tay đứa nhỏ đi qua, đẩy lên trước cổ kiệu cho người ta nhìn, tình hình cụ thể Tiết Thanh không nghe được, chỉ thấy không bao lâu bàn tay trong chiếc kiệu kia liền ném ra một xâu đồng tiền lớn.

Bà lão quỳ xuống đất dập đầu, cổ kiệu liền đi về trước, bé gái kia liền bị thúc giục nhanh chóng đi theo.

Cho đến giờ phút này, vẻ mặt bé gái kia mới biến đổi, bất chợt òa khóc lên, tựa hồ như muốn quay trở về, thế nhưng cô bé lại bị một người hầu đi bên cạnh cổ kiệu đánh cho mấy cái, nhéo lấy cánh tay nhỏ bé của cô bé rồi thấp giọng quát mắng, bé gái kia liền bị người ta ôm lấy mang đi.

Bà lão vẫn quỳ trên mặt đất chậm chạp không đứng dậy, qua một hồi lâu khi cổ kiệu trên đường đi xa đến mức không thể nhìn thấy được nữa, bà mới run rẩy đứng lên.

Tiết Thanh nhìn thấy bà lão khóc đỏ cả mắt, trong miệng lăm bắm, nét mặt đờ đẫn, tập tễnh bước đi rồi khẽ thở dài một cái.

Luôn có những ngày không dễ chịu chút nào.

Cũng trách không được tại sao Thôi thị lại không rời khỏi Quách gia, cô nhi quả mẫu (5) bên ngoài tìm kế sinh nhai nào có dễ dàng gì, đặc biệt là còn mang theo con gái, làm những nghề nghiệp phải xuất đầu lộ diện bên ngoài cũng bị hạn chế rất nhiều... Cũng may Thôi thị nhất thời nổi lòng tham nên mới

hồ đồ bắt mình giả trang thành con trai.

Con trai trong nhà chỉ cần có sức lực, có đầu óc, biết chữ, muốn kiếm phần cơm ăn cũng không phải việc khó gì, Tiết Thanh đang suy nghĩ xem mình nên làm nghề gì thì bỗng có người dừng lại bên cạnh nàng.

“Tiết Thanh, huynh ở chỗ này làm gì vậy?” Một giọng nữ thanh thoát nói.

Tiết Thanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cô gái mặc váy áo màu xanh, buộc chùm tóc mai, cũng không có đeo đồ trang sức gì. Tuy chỉ có độc hai sợi dây màu đỏ nhưng vẫn lộ ra nét thanh tú, đáng yêu.

Đây là con gái của Tổng tâu - Thiên Y - năm nay mười hai tuổi.

Không biết có phải bởi vì khi mới sinh ra gặp đúng dịp nhìn thấy xác ve hay không, rất may là nàng không bị gọi là Thiên Thoái, Thiên Y nghe có vẻ êm tai hơn, mặc dù cái thứ ấy cũng không đẹp mắt gì lắm.

Trong lòng Tiết Thanh suy nghĩ, nhìn cô gái cười cười, cô gái này thường hay đến nhà thăm bệnh, nói chuyện động viên Thôi thị, là một đứa trẻ hiểu chuyện lại ngoan ngoãn.

“Nhìn người.” Tiết Thanh cười nói.

Thiên Y cười hì hì, đang muốn nói gì đó thì thấy Tiết Thanh nhích người về một bên khác của tảng đá, đưa tay vỗ vỗ bên cạnh.

“Muội ngồi đi.” Tiết Thanh nói.

Thiên Y hơi kinh ngạc, nhớ lại Tiết Thanh này trước kia luôn không nói chuyện cùng người khác, đừng nhắc đến việc chủ động mời nàng ngồi, lại còn là mời rất nhiệt tình.

Nàng đã mười hai tuổi, biết rõ nam nữ khác biệt, trong lòng suy nghĩ không nên ngồi giống như các đại nha đầu (6) trong nhà để thể hiện thái độ cao quý, nhưng lại thấy trong lòng không muốn vậy... Rốt cuộc nàng cũng chỉ là một đứa trẻ, thích nghe theo chủ ý của bản thân hơn nên vuốt nhẹ váy áo rồi ngồi xuống.

“Huynh muốn nhìn người vậy hôm nay cùng muội đi tới miếu Thành Hoàng đi.” Nàng chủ động mở miệng nói chuyện, nói xong lại nghĩ tới Tiết Thanh mới bệnh nặng một trận: “Nhưng mà huynh không thể đi được, có hơi xa, người lại đông, huynh đi rồi sợ chịu không nổi thôi!”

“Có chuyện gì ở miếu Thành Hoàng vậy?” Tiết Thanh hỏi.

Thiên Y ngạc nhiên đáp:

“Làm sao huynh biết được miếu Thành Hoàng có chuyện?” - Nàng nói: “Là nghe người trong nhà lớn nói sao?”

Vì cho dù miếu Thành Hoàng có nhiều người đi chẳng nữa, nàng ta cũng sẽ không đặc biệt nói ra vào ngày hôm nay.

Tiết Thanh cười cười không đáp.

Thiên Y cũng cho qua.

“Sáng nay muội mới nghe được các chị trong nhà lớn nói, hôm nay Quách gia bày biện đồ cúng ở miếu Thành Hoàng.” Nàng nói: “Còn mời cả đội lân khua chiêng múa trống đấy, muội đi trẻ hơn, đứng ở đằng sau nên không thấy rõ con lân treo lên treo xuống và trở mình lăn lộn mấy vòng.”

Mặc dù không rõ là bày biện cúng kiếng cái gì nhưng mà cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng náo nhiệt vui vẻ ấy, Tiết Thanh mỉm cười nghe cô gái huyền thuyên giải thích.

Thiên Y khoả tay múa chân, thấy Tiết Thanh yên lặng nghe nàng nói chuyện. Tiết Thanh trước đây cũng thích yên tĩnh, nhưng đó là thái độ trốn tránh người, cốt là để cho người ta nói không được nữa, còn hiện tại chàng trai này ánh mắt trong trẻo ôn hòa, ngẫu nhiên khẽ gật đầu, nghe rất chân thành cũng cảm thấy rất hứng thú, giống như muốn hỏi thúc nàng nói tiếp.

Ngay cả phụ nữ cũng không bao giờ có thái độ giống như vậy khi ngồi nghe nàng nói chuyện.

Thiên Y cảm thấy một niềm vui mà từ trước đến nay không có, cười hì hì một tiếng, nghiêng đầu nhìn Tiết Thanh.

“Nói đến cái này cũng có liên quan đến Tiết Thanh huynh đấy.” Nàng nói.

Tiết Thanh “ừm” một tiếng.

“Chẳng lẽ lại là vì ăn mừng ta trở thành cô gia Quách gia sao?” Nàng nói, mắt mang ý cười.

Thiên Y cười khanh khách.

“Sao huynh biết?” Nàng buột miệng nói, vô tình lộ liễu rồi vội che miệng lại, sắc mặt lo lắng nhìn Tiết Thanh.

- (1) Vạn bất đắc dĩ: không phải tình huống nguy cấp
- (2) Đồ chó ghê: ý nói người đê tiện
- (3) Dương quái: thường là đồ chơi của các bé gái, làm từ xương đầu gối của con dê
- (4) Nhìn nhiều hơn hai con mắt: ý nói tò mò
- (5) Cô nhi quả mẫu: người phụ nữ góa chồng cùng đứa con không cha của mình
- (6) Đại nha đầu: những người hầu gái có quyền hoặc tuổi cao.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Nói linh tinh

Tiết Thanh thứ nhất không phải con cháu tầng lớp tri thức giàu có, thứ hai cũng không phải người học hành nổi trội nên việc hắn trở thành con rể Quách gia có gì đáng chúc mừng đâu.

Chúc mừng hắn bị Quách tiểu thư đập xuống hồ nước rồi xem chết đuối sao?

Bây giờ việc này bị truyền ra, Tiết Thanh đã trở thành trò cười trong thành, chắc hắn cũng cảm thấy mặt mũi chứ nhỉ?

Thiên Y rất hối hận vì mình đã lỡ bật cười.

Nhưng Tiết Thanh cũng không xấu hổ và giận dữ bỏ đi.

“Thế là cái gì?” Nàng hỏi, giống như đang nói về chuyện của người khác.

Thiên Y mang tâm trạng lo lắng quan sát trong chốc lát mới chắc chắn rằng cậu thiếu niên kia không có chút xấu hổ nào, liền cảm thấy có gì đó hơi kì lạ nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

“Cũng không phải ăn mừng cái gì.” Nàng cẩn thận nói: “Miếu Thành Hoàng rất linh thiêng nhưng cũng không phải ai cũng có thể bày đồ cúng được đâu.”

Tiết Thanh “à” một tiếng.

“Nói vậy trước kia Quách gia cũng không thể sao?” Nàng hỏi.

Thiên Y lại “ồ” lên kinh ngạc, nghĩ thầm tại sao Tiết Thanh lại biết điều này? Hay là đã có người kể lại rồi? Mặc dù mẹ con Tiết gia chỉ mới ở đây trong thời gian ngắn nhưng trong viện phức tạp, càng nhiều người biết bí mật càng khó giữ, dù có chịu ơn từ Quách gia, cũng khó tránh khỏi việc có người nói xấu sau lưng chủ nhân của mình, chắc lúc đó mẹ con Tiết gia đã nghe được.

“Cũng không phải chuyện gì khác, huynh cũng biết Quách gia là nhà võ tướng, Quách đại lão gia còn là tướng lĩnh một phương.” Nàng lưỡng lự một lúc mới nói tiếp: “Cũng tại Thành Hoàng công (1) quá khắc khe, nói Quách gia sát khí (2) nặng nề, sợ làm thần Thành Hoàng khó chịu.”

Chỉ có vậy thôi sao? Tiết Thanh “ừm” một tiếng, cũng không hỏi tiếp.

Thiên Y thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng không muốn nói xấu Quách gia đâu.

“Lần này Tiết thẩm mang cậu theo đến nương nhờ người thân, đại lão gia cũng thật lòng tiếp đãi chu toàn, đúng là có tình có nghĩa...” Nàng vội nói, tránh đi chủ đề lúc trước, nói đến đây lại cười xấu hổ:

“Cái này không phải muội nói đâu, là người bên trong miếu Thành Hoàng nói đó, nói đại lão gia mặc dù sát khí nặng nhưng lại là người quân tử (3), giống tính cách Thành Hoàng quân luôn yêu thương dân chúng và giữ gìn đất nước nên đặc biệt mời Quách gia dâng cúng Thành Hoàng thần quân.”

“Đó thật là một việc đáng mừng rồi.” Tiết Thanh gật đầu nói: “Khó có dịp như vậy chắc sẽ làm một trận náo nhiệt thật lớn.”

Thiên Y che miệng cười.

“Đáng lẽ cũng tính làm tiệc lớn ba ngày rồi nhưng Thành Hoàng công lại không cho phép, bảo viết một tấm danh thiếp rồi dâng cúng ở trước miếu là được rồi. Nàng nói: “Nhưng mà sân khấu kịch thì vẫn cho phép làm một ngày.”

“Quy cũ trong làng cũng quá khắt khe đi.” Tiết Thanh cười nói.

Thiên Y le lưỡi.

“Tổ tiên nhà Thành Hoàng công đều làm quan lớn, phủ Tôn đại nhân còn phải nể mặt ba phần đấy.” Nàng nói.

Vậy chắc chắn là quan văn rồi, võ sợ văn mà, Tiết Thanh thâm nghĩ, như vậy xem ra ở đây Quách gia cũng không được xem là nhà giàu có gì, thỉnh thoảng địa vị không phải lúc nào cũng liên quan với việc trong nhà có tiền hay không.

Nói tới đây Thiên Y phải quần áo đứng lên.

“Ngồi trên tảng đá lạnh, chúng ta trở về đi.” Nàng nói.

Con cái người nghèo thường biết lo liệu việc nhà từ rất sớm nên không phải vì nàng tuổi nhỏ mà có thể tùy ý vui đùa được.

Tiết Thanh nói “ừ” rồi đứng lên, hai người một trước một sau đi vào ngõ nhỏ, tiến vào cổng thấy đám trẻ con kia vẫn còn đang chơi bóng, nhìn thấy Tiết Thanh tiến đến, liền nhao nhao kêu nàng ném bóng trở lại.

Tiết Thanh cũng không khách khí nhắc chân đá về hướng cửa trúc, đương nhiên là trúng mục tiêu rồi, sau đó trong tiếng kêu to, bụi nhỏ chạy tới dẫn bóng đi.

Thiên Y đứng một bên cười khanh khách, nhìn Tiết Thanh xen lẫn trong một đám trẻ con còn chưa cao bằng hân cùng nhau chơi đá bóng, cảm thấy buồn cười nhưng cũng rất vui vẻ, đang lúc nàng cười thì Tiết Thanh đã đi qua sân nhỏ đến đường hẻm bên kia, vừa thả vạt áo xuống, vừa nhìn nàng vẫy tay:

“Thiên Y, đi thôi.”

Lúc này mặt trời đang lên cao, ánh sang chiếu vào trên người cậu thiếu niên nhỏ nhắn trông khá thu hút, thân hình nhìn có vẻ gầy yếu không chịu nổi của trước kia, bây giờ đã có chút ngọc thụ lâm phong (4)... Thiên Y có hiểu cái gì gọi là ngọc thụ lâm phong đâu, chỉ là thường nghe thấy mấy đại nha đầu khen thiếu gia nhà ai đó bộ dáng ngọc thụ lâm phong, biết đây là từ hay nên lúc này mặc dù không hiểu cũng liền vô tình nghĩ ra.

Nhưng Tiết Thanh cũng không phải là thiếu gia gì, nếu như bị mấy đại nha đầu kia biết được, khẳng định sẽ cười nhạo nàng cho xem, Thiên Y le lưỡi tự cười chính mình.

Tuy Tiết Thanh đã đi qua rồi nhưng vẫn nhớ đợi nàng đi cùng, Thiên Y rất vui vẻ, dứt khoát trả lời “ừ” rồi tăng tốc bước chân theo sau.

Khi Tiết Thanh và Thiên Y đi đến trong viện thì liền tách ra, vừa bước vào cửa Thôi thị đã nấu xong thuốc, ủ ấm trà và bưng tới cho nàng, Tiết Thanh ngồi trên ghế trúc hưởng thụ khoảnh khắc giản dị khó có được nhưng cũng đầy thanh thần này.

.....

“Đệ giỏi thật nha có thể trèo lên cao như vậy.”

Tiết Thanh nhìn cậu nhóc đang ngồi trên ngựa đá cười hi hi nói.

Cậu nhóc không nói gì, nhưng vì được khen nên rất đắc ý, còn cố gắng trèo cao hơn, sau đó dứt khoát đứng lên chỗ cao nhất.

“Thứ đồ ngu dốt, mày mau leo xuống đây, ngựa đá Quách gia cũng là vật mày có thể leo lên được sao, cẩn thận bị người hầu thấy được đánh vỡ đầu bây giờ.” Một phụ nữ đứng đối diện đường nhìn thấy được lớn tiếng mắng.

Cậu nhóc liền nhanh chóng trèo xuống, vội vàng chạy đi mất.

Tiết Thanh như có điều suy nghĩ tiếp tục đi chậm chậm dọc con đường, hai ngày nay nàng thường đi lại trên đường, cũng hiểu thêm một chút về Quách gia.

Cũng không phải chỉ có vụ Thiên Y nói võ tướng Quách gia sát khí nặng nề nên bị Thành Hoàng lão gia ghét, mà là việc danh tiếng Quách gia không được tốt lắm, bị dân chúng thành Trường An ghét, những gia đình quan lại hay nông thôn khác đa số cũng đều tỏ thái độ kính trọng nhưng xa cách.

Quách gia mãi sau này mới trở nên giàu có, lại xuất thân từ võ tướng, hơn nữa Quách lão thái gia cùng Quách Hoài Xuân ở bên ngoài dẫn binh đánh trận đã lâu, đám con cháu trong gia tộc không người quân thú, những việc làm ngang ngược ức hiếp dân chúng, ý thể làm bậy trong thôn không hề ít, tiếc rằng khi đó đang là lúc đánh trận quan trọng, cha con Quách gia lại rất được coi trọng, cho dù có người cáo trạng thì cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Sau khi Quách đại lão gia cáo lão hồi hương (5) liền bắt đầu quản thúc con cháu, mặc dù so với lúc trước đã ít hống hách hơn nhưng tiếng xấu dễ có chứ khó tiêu tan, Quách lão thái gia tuổi tác đã cao nên không còn sức để quản thúc nữa.

Hơn nữa bây giờ Quách Hoài Xuân đã nghỉ hưu về quê, con cháu cũng chỉ có mấy đứa được nhậm chức trong quân đội, chức quan cũng không cao, Quách gia không còn như lúc trước có binh quyền, được nể trọng nữa, mà có vài phần xuống dốc rồi... Lúc này cần một thanh danh tốt, an ổn làm một gia tộc nông thôn giàu có, nếu không chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Sửa cầu, lót đường, phát cháo miễn phí cho dân - những việc này xem ra còn rất bình thường, chỉ có đem con gái một gả cho người ta để báo ân thì mới gây dựng được tiếng tăm lớn.

“Xem ra cái việc hôn nhân này không chỉ có chỗ tốt đối với mẹ con Tiết gia.” Tiết Thanh tự nói một mình.

Thảo nào nàng cứ cảm thấy mình lòng dạ tiểu nhân, thật ra cả ông và nàng đều là người bình thường, tất cả sự việc cũng đều vì hướng tới lợi ích riêng mà thôi, nàng cũng không vì vậy mà oán trách Quách Hoài Xuân làm gì.

Tiết Thanh đi dọc bên đường thêm chút nữa, lại đi trở về trước ngõ nhỏ, trên đường phố bên này mấy đứa nhỏ đang chạy giỡn, chợt có xe ngựa chạy nhanh đến, một đứa nhỏ đứng ngơ ra giữa đường quên né tránh, ngay lúc bốn phía kinh ngạc kêu la, Tiết Thanh nhanh tay lẹ mắt kéo đứa nhỏ qua ven đường, xe ngựa bị ngăn lại, dân chúng chỉ trích âm ỉ, còn cảm ơn Tiết Thanh rồi rít, trên đường trở nên huyền ảo.

Một cỗ kiệu khác dừng lại.

“Lão gia, muốn đi đường vòng không ạ?” Kiệu phu hỏi.

Rèm cỗ kiệu bị nhắc lên, Dương Tĩnh Xương nhìn ra phía ngoài, vừa thấy được Tiết Thanh đang rời khỏi đám người đi về hướng ngõ nhỏ liền nói:

“Tay chân thật nhanh nhẹn.” Ông nói, lại dừng một chút: “Đủ nhanh nhẹn.”

Sau đó lại nghĩ đến lúc ở Tiết gia thấy ly trà kia, là do công hiệu của chén thuốc kia sao?

Dương Tĩnh Xương không phải con nít, hôm đó chỉ cần nói vài câu là ông đã biết được Tiết Thanh không uống tiếp loại thuốc ông đã kê đơn.

Từ lúc Tiết Thanh được cứu lên đều do ông xem bệnh nên tình trạng cơ thể cậu thế nào không ai hiểu rõ hơn ông.

Nhưng mà bài thuốc gia truyền trong dân gian có rất nhiều, vì vậy cũng không có gì lạ.

Dương Tĩnh Xương đưa tay vuốt râu, cũng không có ý gọi Tiết Thanh lại nói chuyện, hai người họ cũng không thân đến mức đó.

“Đi đường vòng thôi.” Ông nhìn trên đường thấy chủ nhân xe ngựa đang bị dây dưa trong vụ tranh chấp và người nhà đứa nhỏ đang kinh hãi, bây giờ người dân đang rất giận dữ, tạm thời nửa tiếng cũng chưa giải quyết được đâu.

Kiệu phu liền “ạ” một tiếng, rồi nâng cỗ kiệu lên quay đầu đi, đi qua một cái ngõ nhỏ, liền tới trên đường cái, còn chưa tới trước hiệu thuốc, đã thấy có người gấp gáp, hoang mang rồi loạn chạy tới.

“Dương đại phu mau cứu mạng với!”

(1) Thành Hoàng công: chỉ người trong coi miếu

(2) Sát khí: Là luồng khí dữ ảnh hưởng tiêu cực đến con người, làm con người khó chịu, có linh cảm xấu, không lành

(3) Quân tử: Người hành động ngay thẳng, công khai theo lẽ phải và không khuất phục trước cái ác hay tính toán vì lợi ích cá nhân

(4) Ngọc thụ lâm phong: Nghĩa là cây ngọc đón gió, ý chỉ người con trai tuấn tú, phong thái hiên ngang, tiêu sái

(5) Cáo lão hồi hương: Xin nghỉ việc lúc về già.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Mua bán

Ở thành Đông, đa số nhà cửa chiếm nhiều diện tích nhất, số người ở một xóm không dưới hai, ba trăm người, nơi đây cũng chính là nơi ở của tổ tiên Trương thị ở Trường An.

Nhìn xuống giữa sân của ngôi nhà lớn nhất có thể thấy được một cái đình đỏ và tháp trắng, xây bằng ngọc thạch, đài cao, lầu gác, ao nước, hòn non bộ, tất cả đều vô cùng tráng lệ, lúc này ở một gian phòng dưới hành lang có hai tỳ nữ đang chậm rãi đi tới.

Cửa bị đẩy ra, có hai tỳ nữ đáng người xinh đẹp cầm lấy khăn mặt và chậu chậu đồng trên tay đi qua bức rèm che tiến vào bên trong phòng, quỳ rạp xuống bên giường.

Dương Tĩnh Xương đang ngồi cạnh giường đã thu bàn tay xem bệnh về, rửa tay trong chậu đồng, rồi đưa tỳ nữ lau khô.

“Ông đó, cho dù vì lý do gì đi nữa cũng không thể dùng Chung nữ thạch (1) được nữa.” Ông quay đầu nói với người đang nằm trên giường.

Trên giường là một ông lão xấp xỉ tuổi với Dương Tĩnh Xương, sắc mặt tiêu tụy, hai mắt không còn sức sống, nghe vậy muốn đứng dậy nhưng giống như không còn chút sức lực nào.

Hai nô tỳ xinh đẹp đứng kế bên vội vàng đến đỡ.

“Lão Dương à, tôi không thể nào bỏ cái đó được đâu.” Ông lão vừa nói vừa ho.

Dương Tĩnh Xương lắc đầu.

“Dùng tiếp nó sẽ rất có hại cho sức khỏe.” Ông nói.

Trương lão cười khò một tiếng, đưa tay nắm eo, chân.

“Cũng đâu còn cách nào khác, bệnh này càng lúc càng nghiêm trọng rồi.” Ông nói: “Đi đường còn đi không được, đơn thuốc nào cũng dùng thử qua hết rồi nhưng chỉ có loại Chung nữ thạch này là có hiệu quả thôi.”

Khi Dương Tĩnh Xương nghe đến câu đơn thuốc nào cũng đã dùng qua, lông mày ông khẽ động.

“Ngược lại có một cái...” Ông đang nói được vài từ bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt do dự.

Trương lão gia đang chờ nghe hết câu, thấy thế liền không hiểu.

“Cái gì?” Ông hỏi.

Dương Tĩnh Xương đứng dậy, bước đi thong thả hai bước.

“Thật ra có một đơn thuốc có thể trị được bệnh này, chỉ là, lúc trước tôi chưa bao giờ dùng qua.” Ông nói.

“Đơn thuốc kia không dùng được sao?” Trương lão gia hỏi.

Dương Tĩnh Xương nghĩ đến động tác của Tiết Thanh mà ông vừa mới thấy trên đường, vuốt râu một lát.

“Đã có người dùng qua rồi.” Ông nói xong, liền quay đầu đưa ra quyết định: “Hay ông cũng thử một lần đi.”

Thứ nhất, Trương lão thái gia rất tin tưởng vào khả năng khám bệnh của Dương Tĩnh Xương, thứ hai, khi rơi vào đường cùng rồi thì cái gì người ta cũng dám thử, chỉ cần có thể khỏe lại, cho dù là thuốc gì đi nữa ông cũng dám uống, cái loại Chung nữ thạch vừa đắt vừa độc kia mà ông còn dám ăn đấy thôi, cho nên ngay lúc ấy ông liền mời Dương Tĩnh Xương viết ra đơn thuốc.

Nhưng Dương Tĩnh Xương lại không ngồi xuống viết.

“Đơn thuốc này tôi không viết được.” Ông nói: “Cái này phải nhờ một người khác, đợi tôi đi mời đã.”

Ông vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến một giọng nam trong trẻo.

“Không biết là vị danh y nào mà phải cần Dương lão tiên sinh tốn công đi mời mới được?”

Theo sau tiếng nói chuyện, có hai người đang đi tới, các nô tỳ xinh đẹp trong phòng vội vàng đua nhau thi lễ, một chuỗi âm thanh dịu dàng ngọt ngào vang lên:

“Thỉnh an Liên Đường thiếu gia.”

“Thỉnh an Song Đòng thiếu gia.”

Đây là hai chàng trai khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi, một người mặc áo xanh, cài dây trâm màu xanh trúc, người còn lại thì mặc áo bào màu đỏ, đội mũ vàng. Một người thì nhã nhặn lịch sự, một người thì hoa lệ cầu kỳ, đây chính là hai người nhỏ tuổi nhất trong số các thế hệ đời sau của Trương An.

Dương Tĩnh Xương mỉm cười nhìn bọn họ, hai người cũng đang thi lễ với Dương Tĩnh Xương.

“Nếu là vì cứu gia gia hay là để cháu tự mình đi mời đi.” Trương Liên Đường nói.

“Chẳng lẽ không phải là người ở địa phương chúng ta sao?” Trương Song Đồng tò mò hỏi.

Dương Tĩnh Xương chỉ cười.

“Không cần đâu, không sao đâu mà, tôi đi một mình được rồi, còn muốn hỏi gì nữa không?” Ông vừa nói vừa gọi tiểu đồng: “Lão phu đi một chút sẽ về.”

Vừa dứt lời, không chờ bọn họ nói tiếp ông đã đi ra ngoài.

“Dương đại phu này thật là, còn chưa trả lời ta đã lo chạy ra ngoài rồi.” Trương Song Đồng cười ha ha nói.

Trương Liên Đường chỉ cười nhẹ, dường như trong đó đã có vài phần hiểu rõ nguyên do.

“Không trả lời cũng chính là đã trả lời.” Hần nói: “Chắc chắn là người ở địa phương này rồi, chứ nếu không phải thì tại sao ông ấy vừa nói tự mình đi đã đi ngay luôn rồi.”

Trương Song Đồng “À” lên một tiếng.

“Mà cái ông thầy thuốc này cũng thật kì, có cái gì thì nói hết luôn đi còn bày đặt che giấu làm cái gì không biết nữa, hay là có người nào đó mà ông không muốn bị phát hiện?” Cậu cao giọng nói, rồi lại ha ha cười một tiếng: “Hay là ông muốn kim ốc tàng kiều (2)?”

Bên này, Trương Liên Đường nghiêng đầu sang chỗ khác không thèm để ý tới cậu, còn ở bên kia Trương lão thái gia đã quay sang trừng mắt nhìn cậu.

“Lại nói năng bậy bạ.” Ông quát, cho dù hơi thở vẫn còn rất yếu nhưng giọng nói cũng còn rất nghiêm khắc.

Chàng trai tên Song Đồng chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn cười hi hi một tiếng, xin lỗi một cách khoa trương.

“Cháu biết sai rồi ạ.” Cậu ta nói.

Trương lão thái gia trừng mắt liếc cậu ta một cái, để tỷ nữ đi về giường nằm nghỉ.

“Ông cũng không còn sức để quản chế cháu nữa.” Ông nói, mang theo vài phần buông xuôi tất cả: “Bản thân cháu không chịu cố gắng học hành, chẳng lẽ cứ muốn ý lại vào mấy ông hần để sống qua ngày sao? Cho dù gia đình có nhiều tiền nhiều bạc đi nữa cũng phải phá sản mất thôi, các cháu muốn làm gì thì làm đi.”

Nghe ông chán nản nói, vẻ mặt Trương Liên Đường liền nghiêm túc nhận sai, Trương Song Đồng cũng vội vàng thu hồi nét mặt vui cười liên tục nhận sai lầm, cũng hứa sẽ cố gắng học cho giỏi, lại đọc lên hai bài thơ mới, Trương lão thái gia mới bớt giận, hai người cũng không dám ở lâu liền xin phép ra ngoài.

“Chỉ là ăn quá nhiều Chung nhữ thôi? Tại sao ông nội lại suy sụp tinh thần như vậy chứ?” Trương Song Đồng lo lắng thấp giọng nói.

Trương Liên Đường nhăn mày lại, một nốt ruồi nhỏ ở khóe mắt hiện rõ ra.

Hơi thở của gia gia đang suy yếu dần rồi, còn kéo dài nữa sẽ không tốt đâu, chỉ sợ gia gia không chịu nổi nữa.” Hần thấp giọng nói.

Trương Song Đồng “Ồi” một tiếng.

Chỉ mong đơn thuốc mà Dương đại phu cất giấu có công hiệu.” Cậu nói, mang theo vài tia hi vọng.

Ngược lại, Trương Liên Đường không có chút hi vọng nào.

“Chỉ mong là được như vậy đi.” Hần nói.

Nếu quả thật có đơn thuốc thần kì như vậy, thì làm sao đến bây giờ ông ấy mới nhớ ra được.

.....

“Ông muốn lấy đơn thuốc này của cháu ạ?”

Tiết Thanh nghe được mục đích của Dương Tĩnh Xương đến đây, vừa bất ngờ cũng vừa hiểu rõ, hèn gì ông vừa bước vào cửa liền kiểm soát đuổi Tiết mẫu ra ngoài.

Nghĩ tới đây nàng bật cười.

“Dương đại phu là sợ cháu không đưa nó cho ông sao?”

Dương Tĩnh Xương nhìn nàng nhưng không cười.

“Tiết thiếu gia, ta là sợ cháu phải cố gắng giải thích nguồn gốc toa thuốc kia với mẫu thân cháu mà thôi.” Ông nói.

Tiết Thanh nói đây là đơn thuốc mà cha cậu đã dùng qua, nhưng thứ nhất, trước đó cậu đã nói mình bị mất trí nhớ, thứ hai, nếu như cha cậu thật sự đã uống qua loại thuốc viên có hiệu quả tốt như vậy thì Tiết mẫu chắc chắn phải là người hiểu rõ nhất chứ.

Mà vừa nãy đã chứng minh một điều, đó là mẫu thân Tiết Thanh còn chưa biết rằng đơn thuốc cậu uống không phải là do Dương Tĩnh Xương ông để lại.

Mặc dù Tiết Thanh bị ông vạch trần nhưng lại không hốt hoảng, chỉ cười nhẹ.

Nàng biết lời nói thiếu suy nghĩ lúc đó sẽ có rất nhiều chỗ hở nhưng chút chuyện nhỏ này cũng không cần phải để ý quá mức.

“Đơn thuốc đó là do cháu tự mình có được, nếu như nói với mẫu thân việc đó, dù sao tuổi cháu cũng còn nhỏ nên thà nói là đơn thuốc của Dương lão đại phu đức cao vọng trọng thì sẽ khiến người khác tin tưởng hơn.” Nàng nói.

“Tiết thiếu gia là lấy được nó ở đâu?” Dương Tĩnh Xương hỏi.

Hỏi lời này không thích hợp, có lẽ không tiện trả lời, nếu cậu ta không đáp cũng có thể hiểu được, dù sao cũng liên quan đến đơn thuốc gia truyền mà.

Nhưng Tiết Thanh không chút do dự trả lời.

“Trong mơ.” Nàng nhanh nhẹn trả lời.

Dương Tĩnh Xương im lặng một chút, trả lời kiểu này cũng giống như không trả lời rồi.

“Đơn thuốc kia có thể cho ta mượn dùng một chút không.” Ông cũng không hỏi nữa, nói.

Tiết Thanh cũng không quan tâm Dương Tĩnh Xương có tin hay không, đơn thuốc từ đâu mà có cũng không quan trọng, quan trọng là đơn thuốc này có hiệu quả hay không và bản thân nàng đã chứng minh điều đó rồi.

“Cháu không hiểu y học mấy.” Nàng do dự một lát mới nói: “Cháu chỉ là kê thuốc theo bệnh của cháu nên những bệnh nhân khác thì...”

“Ta là thầy thuốc nên việc này ta rất rõ.” Dương Tĩnh Xương nói tiếp câu nói còn dang dở của nàng:

“Tình trạng bệnh của cháu và tình trạng bệnh của những người khác, ta hiểu rất rõ, có nên dùng thuốc đó hay không cứ để ta quyết định là được rồi.”

Tiết Thanh cười.

“Ý cháu muốn nói là nếu chữa khỏi thì nhớ chia tiền cho cháu, còn nếu trị không được cũng không liên quan gì đến cháu cả.” Nàng nói đùa.

“Việc đó là chắc chắn rồi.” Dương Tĩnh Xương dứt khoát nói, sau đó liền lấy ra một thỏi bạc: “Đây là tiền đặt cọc.”

Tiết Thanh nhìn thỏi bạc đang đưa đến trước mặt mình, vẻ mặt có chút cảm động.

Cứu người luôn luôn là một nghề nghiệp rất tốt, chỉ tiếc là nàng lại không học ngành này.

Nàng cũng chỉ là người được cứu mà thôi.

(1) Chung nhũ thạch: Loại thuốc có nguồn gốc từ quặng carbonat trong hang động.

(2) Kim ốc tàng kiều: dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng, nơi ở dành riêng cho người đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Người tốt

Lúc trước, nàng nhờ có thang thuốc bổ này mới được cứu sống, bây giờ cũng nhờ nó mà kiếm được số tiền đầu tiên.

Đại phu cứu người chắc chưa từng nghĩ đến việc dùng thuốc để kiếm tiền đâu nhỉ, nhưng nếu họ nghĩ đến thật thì liệu có bị người khác chê cười hay không? Chỉ tiếc rằng nàng không gặp được, cũng không có cơ hội gặp.

Khóe miệng Tiết Thanh cong lên.

Dương Tĩnh Xương nhìn thấy Tiết Thanh cười, ông cảm thấy trên đời này thật sự không có ai là không ham tiền cả nhưng khi nhìn lại lần nữa, ông lại thấy được chút thương cảm trong mắt Tiết Thanh nên liền bỏ đi ý nghĩ này. Cậu ta cười chắc là vì đang nhớ tới người đã từng dùng đơn thuốc đó, mà cái kí ức đó chắc cũng chẳng vui về gì lắm.

Nhớ đến người cha đã mất sao?

Dương Tĩnh Xương ho nhẹ một tiếng.

“Nếu Tiết thiếu gia không hài lòng về giá tiền đó thì có thể...” Ông nói.

Ông còn chưa nói hết câu, Tiết Thanh đã gật đầu.

“Giá tiền này đã được rồi ạ, dù sao đây cũng chỉ là một cái đơn thuốc, cháu lại không biết gì về y học nên việc dùng nó như thế nào, có đúng bệnh hay không, đều nhờ Dương đại phu tự mình quyết định vậy.” Nàng nói xong, phất tay áo bảo: “Đề cháu viết đơn thuốc cho ông.”

Dương Tĩnh Xương nhìn nàng một chút, ánh mắt cậu bé này rất bình tĩnh, không có chút giả dối nào.

“Hóa ra Tiết thiếu gia cũng biết chữ.” Ông cười nói.

Đây là đề tài được nói đến vài ngày trước đó, khi đó ông cảm thấy có một số thiếu niên hiện nay, lời nói và hành động đều rất kì lạ, khác biệt người bình thường, chỉ còn một vài người thường đọc sách mới giữ được bản tính trầm ổn, bình tĩnh.

Tiết Thanh cũng cười, mắt nhìn vào phòng.

“Nhưng mà chỗ của cháu lại không có giấy bút.” Nàng nói.

Dương Tĩnh Xương cười mở hòm thuốc ra, lấy giấy bút mà ông thường mang theo bên người để dùng viết đơn thuốc ra.

Tiết Thanh cầm bút lông chấm mực, may là nàng biết viết chữ bằng bút lông, nếu không ở cổ đại này nàng đã trở thành người mù chữ rồi. Không từ bỏ việc học viết bút lông cũng coi như không phụ tâm nguyện duy nhất của ông nội, nhưng vì nàng không thường xuyên luyện chữ nên cuối cùng vẫn không thể trở thành một thư pháp gia được.

Xua tan đi những kí ức xưa cũ kia, nàng cầm bút viết chữ, vừa mới viết được mấy chữ, liền nghe được âm thanh kinh ngạc của Dương Tĩnh Xương đang đứng bên cạnh.

“Chữ thật đẹp.” Ông nói, dừng lại một chút ông lại bảo: “Nhưng mà kiểu chữ này ta chưa từng nhìn thấy bao giờ.”

Chưa từng nhìn thấy sao? Tiết Thanh cười, vậy là thời này Mễ Phát (1) vẫn chưa xuất hiện rồi, đơn thuốc này rất đơn giản, chỉ có hai vị thuốc, còn lại chỉ là phải xem cách dùng nó như thế nào thôi.

“Bởi vì cháu bị chấn thương bên trong... thân thể yếu ớt nên dùng trà rượu với cơm để hồi phục.” Nàng nói: “Nghe nói cũng có thể chế thành thuốc viên, chỉ là cách làm thế nào thì cháu lại không biết.”

Dương Tĩnh Xương cầm đơn thuốc, vừa nhìn chữ viết của Tiết Thanh, vừa gật đầu:

“Ta biết rồi, để ta tự suy nghĩ thêm” Dương Tĩnh Xương nói xong liền bỏ đơn thuốc vào trong hòm thuốc, đứng dậy chào từ biệt, cũng bảo Tiết Thanh không cần tiễn.

Tiết Thanh cũng không kiên trì đòi tiễn ông.

Dương Tĩnh Xương vừa đi lại nhin không được liếc nàng một cái.

“Tiết thiếu gia tuy tuổi còn nhỏ nhưng tính cách đã trầm ổn như vậy, thật không tệ.” Ông nhin không được nói.

Tiết Thanh cười, cũng không vì lời khen bất ngờ của ông mà ngạc nhiên hay mừng rỡ.

“Dùng một đơn thuốc mà mua được một câu nói kia của Dương đại phu còn đáng giá hơn nhiều so với tiền.” Nàng nói.

Dương Tĩnh Xương cười ha ha.

“Cậu đúng là một đứa trẻ thú vị.” Ông nói và vì nhớ đến việc phải dùng thử đơn thuốc mới nên sau đó liền vội vàng rời đi.

Tiết Thanh đứng tại cửa ra vào dõi mắt nhìn theo.

Có đôi lúc chỉ cần một câu nói thiết lập quan hệ, so với tiền bạc còn quan trọng hơn rất nhiều.

Nếu như muốn có tiền, việc này đối với nàng cũng không phải quá khó khăn, khó khăn ở chỗ làm sao có thể sinh sống được ở cổ đại này, mà đã muốn sống được ở đây thì nhất định phải tạo mối quan hệ với nhiều người, nhất định phải có mối quan hệ.

Quan hệ, cũng không phải là thứ có thể dùng tiền mua được, với tư cách là người trụ cột trong gia đình, nàng phải suy nghĩ kỹ về vấn đề này.

“Thiếu gia ơi, thiếu gia.” Noãn Noãn đứng ngoài cửa, sau khi nhìn thấy Dương đại phu đi, liền vội vàng vẫy tay với Tiết Thanh: “Mau tới đây chơi dương quả nè.”

Tiết Thanh “ừ” một tiếng, liền đi qua ngồi xổm xuống cùng chơi với Noãn Noãn.

Tiết mẫu - Thôi thị cùng Tống tẩu đi tới liền nhìn thấy cảnh này.

“Dương đại phu đã đi rồi sao?” Thôi thị hỏi.

Tiết Thanh “ạ” rồi ném dương quả lên cao, đầu cũng không quay lại.

Tống tẩu thấy vậy cười ha ha.

“Tính tình vẫn còn trẻ con lắm.” Bà nói.

Tại sao lần này lại không đi tiễn Dương đại phu? Dương đại phu là người mà bà muốn tạo mối quan hệ nên không thể làm mất lòng được, Thôi thị nghĩ. Nhưng giống như Tống tẩu nói, tính Tiết Thanh vẫn còn con nít lắm, thôi tùy nó đi, để sau này bà gặp trực tiếp Dương đại phu rồi cảm ơn cũng được.

“Ban ngày đừng có ngồi chồm hổm dưới đất, cẩn thận không bị chóng mặt bây giờ.” Bà dặn dò, lại nghe Tiết Thanh trả lời “ạ”.

Dương quả lại bị quăng lên, đầu khớp xương được ánh nắng chiếu sáng lấp lánh cứ ở trong lòng bàn tay thon dài của Tiết Thanh bay lên bay xuống.

.....

Lại một ngày trôi qua, đi trên đường, ánh nắng có chút chói mắt.

Trương Liên Đường lấy cây quạt xếp giắt ở eo ra che lên đầu, cửa lớn Quách gia đã ở ngay trước mặt.

Bọn người hầu đang đứng hoặc ngồi trước cửa vừa nhìn thấy hán liên vội vàng đi qua chào hỏi, có người chủ động đi trước dẫn đường.

Trương Liên Đường lại từ chối.

“Để ta tự đi được rồi.” Hán nói.

Ba huynh đệ Quách gia đều ở cùng một nơi, Quách nhị lão gia thì ở nhà bên trái nhưng thật ra nếu đi từ bên ngoài phòng giữa qua thì gần hơn.

“Liên Đường thiếu gia, đại lão gia còn chưa về, cậu không cần phải sợ đâu.” Một người hầu cười nói.

Đứng nhìn bề ngoài vị thiếu gia nhà họ Trương này mà nghĩ cậu ta là người ngoan ngoãn, thật ra hán ta cũng xếp hàng nổi tiếng trong số những chàng trai nghịch ngợm trong thành nên mới kết bạn với hai vị thiếu gia Từ An và Từ Khiêm. Nhưng bây giờ Từ An và Từ Khiêm thiếu gia lại xảy ra chuyện, còn bị trách phạt, chắc là vị thiếu gia họ Trương này không muốn gặp Quách đại lão gia để tránh bị trách phạt chung với Từ An, Từ Khiêm thiếu gia.

Trương Liên Đường dùng quạt gõ đầu tên người hầu một cái.

“Linh tinh.” Hán nói: “Quách bá phụ mà gặp được ta thì sẽ rất vui mừng đấy.”

Nói xong liền đi qua.

Anh cũng không nói dối, trước đây, mỗi lần đến Quách gia hán đều vào đại sảnh, lần trước thì vô tình đi đến cửa hông tạp viện (3), lần này thì...

Vừa đi đến ngõ nhỏ, liền nghe thấy bên trong sân truyền ra tiếng reo hò, cổ vũ của đám nhỏ.

“Thanh Tử ca ca bên này, Thanh Tử ca ca bên này nè.”

Trương Liên Đường xếp lại cây quạt trên tay, đi tới trước, nhìn thấy Tiết Thanh đang dẫn bóng chạy vòng vòng giữa một đám trẻ, bọn trẻ cũng không chơi theo quy tắc, mấy cái chân nhỏ ngấn đá loạn xạ, gây trở ngại cho Tiết Thanh, may mà Tiết Thanh không bị trượt chân.

Tiết Thanh giống như lúc trước, sau khi chơi cùng bọn trẻ một lát liền định đi bước ra khỏi cửa, nhưng lần này sau khi đã xúc cức qua cho một đứa nhỏ, đang muốn đi liền bị người gọi lại.

“Tiết Thanh.”

Thật ra Tiết Thanh đã thấy Trương Liên Đường, chỉ là hai người cũng không quen biết nên cũng không cần khách sáo làm gì, nhưng mà đối phương đã chủ động gọi nàng lại nên cũng không thể phớt lờ được.

Nàng sửa sang quần áo lại một chút rồi đi tới, chấp tay trước ngực chào hỏi.

“Xin chào.” Nàng nói.

Người bình thường khi gặp hẳn đều gọi thiếu gia gì đó, ngược lại “Xin chào” là cụm từ lần đầu tiên hẳn nghe được nên cảm thấy rất thú vị.

“Tôi họ Trương, tên là Liên Đường.” Trương Liên Đường cười nói.

“Liên Đường thiếu gia.” Tiết Thanh liền nói lần nữa.

Trương Liên Đường nhìn cậu một lát.

“Cậu không nhận ra tôi sao.” Hấn nói.

Tiết Thanh gật đầu, nàng chỉ mới tới đây trong một thời gian ngắn... Còn cái nàng Tiết Thanh thật lúc trước cũng không có ở đây lâu, lại cũng không kết bạn với người nào.

Trương Liên Đường cười “hì hì” một tiếng.

“Tôi là người Trương gia ở phường Đại Lâm.” Hấn nói tiếp.

Tiết Thanh gật đầu lần nữa, mặc dù lúc đi lại trên đường nàng cũng từng nghe qua vài chuyện phiếm nhưng cũng không hỏi sâu vào vấn đề. Hơn nữa do chỉ mới ở đây một thời gian ngắn nên nàng cũng chưa biết hết được những gia đình giàu có ở đây.

“Cậu không biết Trương gia là nhà nào sao?” Trương Liên Đường cười nói.

“Tôi có nghe qua rồi.” Tiết Thanh nói, không phủ nhận cũng không lo sợ.

Trương Liên Đường cười, phe phẩy cây quạt.

“Kỳ thực những việc này cậu không biết cũng chẳng sao cả.” Hấn nói, hơi nghiêng thân mình bảo: “Cậu chỉ cần biết tôi rất thân thiết với Từ An, Từ Khiêm là được rồi.”

Tiết Thanh nhìn hẳn rồi “à” lên một tiếng.

Sắc mặt Trương Liên Đường đầy vẻ khó chịu.

“Tôi rất thân thiết với bọn họ nên tôi phải bắt nạt cậu để báo thù cho bọn họ.” Hấn nói xong thì xếp cây quạt lại.

Cậu nhóc trước mặt không hề hoảng sợ, chỉ lắc đầu vài cái:

“Là do huynh không quen biết tôi thôi.” Tiết Thanh nói.

Ý cậu ta là sao? Trương Liên Đường nhìn cậu.

Cậu nhóc kia vì vừa mới chạy bộ nên trên mặt xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, dưới ánh mặt trời, khuôn mặt có vài phần trẻ con kia trở nên tỏa sáng, không rụt rè cũng không sợ hãi.

“Nếu huynh quen biết tôi thì chắc chắn sẽ muốn chơi thân với tôi hơn, cũng sẽ không vì trả thù cho bọn họ mà đến bắt nạt tôi.” Tiết Thanh nói.

Trương Liên Đường ngạc nhiên.

“Vì sao?” Hấn chưa kịp phản ứng lại, theo bản năng hỏi.

Ánh mắt cậu bé này thật bình tĩnh và nghiêm túc.

Bởi vì tôi là người tốt, huynh chắc chắn sẽ thích chơi với tôi thôi.” Tiết Thanh nói.

Trương Liên Đường trừng mắt, đưa tay chỉ nàng:

“Cậu, cậu...” Hấn muốn nói gì đó nhưng hình như lại không biết nói cái gì, cuối cùng chỉ cười “hì hì”.

(1) Mễ Phát: là nhà thư pháp, hội họa lớn của Trung Quốc vào thời Tống.

(2) Tạp viện: Nơi ở của người hầu, cũng có thể là nơi họ làm việc, giặt giũ...

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Buồn cười

Trương Liên Đường cười mỉm nhưng càng nghĩ đến câu nói khi nãy của Tiết Thanh càng cảm thấy buồn cười hơn, cuối cùng nhịn không được ôm bụng cười lớn.

Mà người đã phát ngôn câu nói buồn cười này - Tiết Thanh - lại rất bình tĩnh, không lo lắng cũng không cảm thấy chán nản khi hắn cười nhạo nàng.

Trương Liên Đường cố gắng nhịn cười, dùng cây quạt gỗ đầu Tiết Thanh.

“Cái tên nhóc này đúng thật là, còn dám tự khen mình nữa cơ đấy.” Hắn nói.

Tiết Thanh không tránh đi mà mặc kệ hắn ta gõ đầu mình, bởi vì lực đánh của cây quạt đầu có mạnh mấy.

“Cậu tốt thế nào mà khiến người ta yêu thích vậy?” Trương Liên Đường nói tiếp, ho khan rồi cười một tiếng: “Lời này ngay cả đệ đệ tôi - Song Đồng - người có danh “thánh khoe khoang” có một không hai trên đời này còn chưa dám nói đó nha.”

“Vậy tại sao hắn lại cảm thấy tôi đáng ghét, muốn đánh tôi?” Tiết Thanh hơi ngẩng đầu nhìn hắn.

Giai đoạn mười lăm, mười sáu tuổi là lúc đáng người phát triển rất nhanh nên Trương Liên Đường cao hơn nàng rất nhiều.

“Không phải bởi vì con người tôi mà là bởi vì thân phận của tôi.” Nàng không chờ Trương Liên Đường trả lời, liền nói tiếp: “Bởi vì tôi là người không quyền không thế, không nhà không cửa, nghèo khó, thấp hèn?”

Bàn tay đang cầm quạt của Trương Liên Đường chợt dừng lại.

Tiết Thanh lắc đầu.

“Nên lý do là vì hắn không biết tôi thôi.” Nàng nói: “Nếu hắn hiểu được con người tôi mà không hề biết đến cái thân phận này của tôi thì chắc chắn hắn sẽ thấy tôi rất tốt.”

Nàng nói xong liền chấp tay trước ngực cúi chào rồi quay người đi ra.

Trương Liên Đường cầm cây quạt đứng nguyên tại chỗ, kêu “ôi chao” hai tiếng, nhìn nàng ta đi ra khỏi cửa mà không hề quay đầu lại.

“Thực sự là...” Hắn gõ cây quạt trong tay, bật cười: “Miệng lưỡi thật lạnh lẽo.”

Hắn đứng yên tại chỗ một chút, thấy cậu nhóc kia cũng không quay lại, mấy đứa nhỏ thì đang giành chơi bóng nên tranh nhau ào ạt, liền lắc đầu đi vào phía trong.

Giống như lúc trước, đến cửa Quách gia sẽ có người hầu dẫn hắn đi vào, lần này ở kho củi bên kia lại có chút ồn ào, trong phòng phát ra tiếng quăng đồ vật rất lớn.

“Từ An, nếu con không chịu nghe lời, ngay cả mẫu thân cũng không bảo vệ được con, Đại bá phụ chắc chắn sẽ đưa con đi lính thôi...”

Giọng nói vừa nhu hòa vừa nghiêm khắc của một phụ nữ truyền tới.

Trương Liên Đường kêu lớn tên Từ An.

Tiếng đập phá trong phòng tạm dừng lại, cửa được mở ra.

“Liên Đường đến rồi.” Tiếng của người phụ nữ đó lại truyền ra.

Trương Liên Đường đi vào, nhìn thấy một đồng lõa xộn trong phòng, bàn ghế, chén đĩa, đều rơi đầy trên mặt đất, Quách Từ An đang mặc áo lót, tóc tai bù xù vịn giường đứng dậy.

Lúc này, người phụ nữ xinh đẹp, gương mặt hơi béo kia đang cười gượng gạo nhìn hắn, bà chính là Quách nhị phu nhân.

“Cháu tới thật đúng lúc, giúp ta khuyên Từ An đi, nó lại nổi giận nữa này.” Bà nói.

Trương Liên Đường thì lễ rồi trả lời “Dạ”, nhìn thấy Quách nhị phu nhân đang tính đi, nghĩ đến việc gì đó liền mở miệng:

“Văn Trúc kia thím tính xử lý thế nào ạ?” Hắn hỏi.

Quách nhị phu nhân chỉ “À” một tiếng liền quan sát sắc mặt Trương Liên Đường. Là người phụ nữ làm chủ trong nhà, bà tự nhiên biết được việc lần trước Trương Liên Đường gọi Văn Trúc tới xem qua, lúc đó vú già liền đến báo cho bà biết họ đang ở chỗ nào, đúng thật sự chỉ cần dùng hai từ “ngắm nhìn” để diễn tả.

Con cháu nhà họ Trương mà lại để ý loại nô tỳ quê mùa như Văn Trúc sao? Hay là do có quá nhiều tỳ nữ xinh đẹp rồi nên muốn thay đổi thói quen?

Trong lòng bà suy nghĩ nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Đến tuổi gả đi rồi...” Bà nói.

“Hay là đem bán đi.” Trương Liên Đường nói, cũng không che giấu mà nói ra suy đoán của mình, lại không quên bồi thêm một câu: “Đây cũng là suy đoán của cháu khi so sánh sự việc từ hai phía, nếu không thím gắng hỏi Văn Trúc trước cũng được.”

Quách Nhị phu nhân là người lo liệu, quán xuyến việc nhà nên lập tức hiểu được lý do tại sao, bà tức giận đáp.

“Không cần hỏi, nhất định là do con nhóc Văn Trúc này không vừa ý với hôn sự, muốn lấy lòng ta nên mới làm ra chuyện như vậy.” Bà nói, lại nghiêm túc gật đầu với Trương Liên Đường: “May mà cháu biết được, thiếu chút nữa là ta đã giữ lại một người phá hoại trong nhà.”

Quách Từ An nghe không hiểu nên tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

“Nếu như người nhìn trộm Văn Trúc tắm rửa đúng là Tiết Thanh, điều này chứng minh cậu ta là tên khốn kiếp, xấu xa nên việc đệ với Từ Khiêm dạy dỗ tên khốn kiếp kia là một việc làm chính nghĩa, hơn nữa Quách tiểu thư cũng không thể gả cho một người như vậy.” Trương Liên Đường nói với cậu.

Quách Từ An nghe được liền nhảy cẫng lên vui mừng.

“Cách này rất hay.” Cậu nói: “Vậy thì phải thương cho Văn Trúc rồi, nàng ta đã làm được một việc chính nghĩa.”

Trương Liên Đường dùng cây quạt gõ xuống đầu cậu.

“Tốt cái gì mà tốt, đừng có dùng từ lung tung như vậy.” Hắn nói: “Đúng là phải bắt đệ đọc sách nhiều hơn nữa.”

“Cách này của nàng ta không phải vì chúng ta, nàng ta đang giờ trò lừa gạt chúng ta, người hầu xấu xa như vậy sao chúng ta có thể giữ được?” Quách nhị phu nhân nói.

Mấy mớ âm mưu lừa gạt trong nhà, Quách Từ An nghe chẳng hiểu gì cả.

“Cho dù thế nào đi nữa con cũng thấy cách này rất hay.” Cậu lớn tiếng nói, rồi lại xoa hai tay vào nhau như đang nóng lòng muốn thử biện pháp này: “Cũng không cần Văn Trúc, đợi con tìm bốn năm nô tỳ xinh đẹp, coi hết quần áo rồi nhét vào phòng cậu ta, để cậu ta có miệng cũng khó trả lời được.”

Trương Liên Đường dùng cây quạt gõ đầu cậu lần nữa.

Quách nhị phu nhân cũng trách cậu nói năng bậy bạ rồi lại căn dặn Trương Liên Đường nhớ khuyên nhủ Quách Từ An, giờ bà phải đi xử lý những chuyện trong nhà rồi.

Thấy mẫu thân mình đã đi, Quách Từ An lại càng không chút kiêng dè.

“Anh Liên Đường, cách này hay quá, nhà chúng ta có nhiều phụ nữ như vậy, thế nào cũng tìm ra được một cách chứng minh cậu ta là một tên xấu xa, Bảo nhi muội muội sao có thể gả cho người có hành vi phóng túng như vậy được.” Cậu nói, lại bất ngờ vỗ tay: “À, mà cũng không cần tìm người khác làm gì, chỉ cần Bảo nhi muội muội tự mình đến dụ cậu ta là được rồi, sau đó có thể dốc hết sức đánh cái tên dám tặc này, lần này sẽ không còn ai dám nói gì nữa.”

Trương Liên Đường cười.

“Mặc dù những biện pháp bình thường mà phụ nữ thường dùng rất thấp hèn nhưng cũng không phải là không thể dùng.” Hắn nói, lời nói khác hẳn với những gì đã nói mới này cùng Quách nhị phu nhân.

Trước mặt người lớn thì giả bộ ngoan ngoãn nghe lời nhưng sau lưng lại đánh nhau, gây sự với không ít người, đây chính là Trương Liên Đường.

Ánh mắt Quách Từ An sáng lên, hi hi cười.

“Anh Liên Đường, hần nói đi lần này chúng ta phải làm thế nào?” Cậu nhún vai nói, mang theo vài phần nổi nóng: “Bác còn chưa chịu thả ta ra nữa.”

Trương Liên Đường lại gấp cây quạt gỗ lên đầu cậu.

“Nhưng lần này nhất định không được làm như vậy.” Hần nói: “Nếu đệ không nghe lời hần thì hần dám khẳng định, khi Tiết Thanh vẫn còn đang vui vẻ chơi xúc cúc bên ngoài thì đệ đã bị nhốt lại đến nửa năm còn chưa được thả ra ngoài đó.”

Quách Tử An giật mình, chú ý tới hai chữ “xúc cúc”, liền giận dữ.

“Cái thằng con hoang kia vẫn còn đang vui vẻ chơi đùa bên ngoài sao, không phải đã chết rồi sao?” Cậu mắng.

Trương Liên Đường dùng cây quạt ấn cậu ngồi xuống.

“Nếu đệ còn không nghe lời của hần, còn kiếm chuyện ầm ĩ giống hôm nay, đệ còn lâu mới có thể được thả ra đi chơi vui vẻ giống cậu ta.” Hần nói.

Quách Tử An ngồi xuống, lại gào khóc nhảy dựng lên... Bị đánh mui mấy gậy, cho dù cậu còn trẻ cũng không thể khỏi nhanh như vậy, lúc này chỉ mới có thể xuống giường.

Do quá đau nên Quách Tử An lại phát ra một tràng tiếng mắng.

“Anh Liên Đường, vậy thì làm sao mới có thể báo thù được đây?” Cậu uất ức hỏi.

Trương Liên Đường cười một tiếng.

“Rất dễ dàng.” Hần nói, “soạt” một tiếng, cây quạt được mở ra: “Đầu tiên, chúng ta phải biết người biết ta.”

Quách Tử An không hiểu nhìn hần.

“Làm sao để biết người biết ta?” Cậu hỏi.

Trương Liên Đường khép cây quạt lại.

“Cùng cậu ta chơi đùa.” Hần nói.

.....

Tiết Thanh thật sự không biết bản thân mình có bao nhiêu bạn bè thường chơi cùng nhưng cũng chẳng thèm đi hỏi thăm xem Trương Liên Đường này là người thế nào, bởi vì có thể đến thăm hỏi nhà họ Quách, lại có mối quan hệ thân thiết với Quách Tử An, cho dù không phải người giàu sang thì cũng là người có địa vị cao quý.

Nàng cũng chẳng cần phải cố gắng qua lại thân thiết với hần ta làm gì nhưng cũng không cần thiết phải trở mặt, sau khi giải quyết việc hôn sự với Quách gia, nàng sẽ cố gắng tự buôn bán mà không cần các mối quan hệ.

Đi trên đường được một đoạn không xa, nàng lại gặp được Thiên Y đang mua mấy hoa quả cho các tiểu thư trong nhà.

“Cậu ném thử một chút đi.” Nàng ấy đưa qua một miếng.

Tiết Thanh do dự.

“Coi chừng bị mắng đó.” Nàng nói, nàng biết nô tỳ ở cổ đại sống không dễ dàng chút nào.

Thiên Y cười “hi hi”.

“Không sao đâu...” Nàng nói: “Lão gia cho tôi thêm một ít đó.”

Lúc này Tiết Thanh mới nhận lấy, cười gật đầu, nói ăn rất ngon.

Thiên Y thấy cậu ăn chăm chú, trong mắt đều là ý cười, liền cũng thấy vui vẻ lây, nàng cũng ăn một miếng, hai người đang đứng trên đường phố nói chuyện, bỗng thấy trước cửa chính Quách gia trở nên vui vẻ, náo nhiệt hẳn lên.

“Là đại lão gia trở về.” Thiên Y vui vẻ nói, lại đẩy Tiết Thanh: “Cậu nhanh đi gặp mặt đi.”

Tiết Thanh cũng từng nhờ nàng hỏi thăm thời gian Quách Hoài Xuân về, chứ chỉ nhờ một mình Ngô quản gia nàng cũng không yên tâm lắm, ở trong nhà Thiên Y tìm hiểu tin tức cũng rất nhanh.

Tiết Thanh gật đầu, đưa ngón tay dính mấy ngọt lên môi liếm sạch sẽ rồi xoay người đi về.

Thiên Y lại “A” một tiếng.

“Đại lão gia đang ở đây, Ngô quân gia chắc chắn đang đứng trước cửa đón tiếp, cậu tự mình hỏi thăm xem sao...” Nàng nói, nhưng nghĩ lại, Tiết Thanh này nhất gan từ xưa đến giờ, chưa bao giờ dám một mình đi gặp người Quách gia, chắc là cậu ta tính trở về tìm Tiết mẫu thân, nên không nói hết những lời còn lại.

Tiết Thanh quay đầu nhìn nàng cười.

“Đại lão gia về sẽ đến nhà tìm tôi nên tôi đi chờ ông ấy đây.” Nàng nói.

Thiên Y không hiểu, nhưng cũng đi theo Tiết Thanh vào cửa, còn chưa đi đến nơi đã thấy hai tên người hầu đang chạy tới.

“Tiết thiếu gia, Tiết thiếu gia, đại lão gia tới thăm cậu kìa.” Bọn họ nói: “Cậu nhanh trở về nhà đi.”

Tiết Thanh “Ừ” một tiếng, bước chân đi nhanh hơn, Thiên Y ngăn người ra đứng tại chỗ.

“Tiết Thanh tiên đoán như thần ấy.” Nàng thầm nghĩ sao cậu có thể biết được tất cả mọi chuyện hay vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Dọa người

Tiết Thanh đã từng gặp qua Quách Hoài Xuân một lần lúc nàng mới vừa tỉnh lại, dáng vẻ Quách Hoài Xuân lúc tới thăm nàng cũng đầy lo lắng và kích động như Tiết mẫu thân.

Nhưng bởi vì khi đó bị rèm che, mắt nàng vẫn còn lờ mờ nhìn chưa rõ nên không thấy rõ khuôn mặt của ông, chỉ biết rằng dáng người ông rất cao lớn.

Tiết Thanh không cần bắt chước người khác chờ được Quách Hoài Xuân gọi đến gặp mặt. Một người dám gả con gái duy nhất của mình đi để trả ơn, hơn nữa còn thể hiện ra ngoài là người thật tâm, nhiệt tình đối xử với hai mẫu thân con bọn họ, thì chắc chắn khi biết được nàng có chuyện cần tìm, khẳng định sẽ vội vàng đến gặp.

Nếu hành động đó là thật tâm thì việc ông đến tìm nàng là điều hiển nhiên, nhưng nếu như ông chỉ đang giả bộ đối xử tốt với bọn họ thì chắc chắn ông lại càng phải nhanh chóng đến đây gặp nàng.

Tiết Thanh bước chân vào cửa, người đàn ông đang đứng trong viện nghe tiếng động liền xoay người lại.

Dáng người của ông cường tráng, khuôn mặt hơi thô ráp, có lẽ bởi vì ông là một võ tướng, thường phải dẫn binh đánh trận bên ngoài nên mới như vậy. Tuy là võ tướng nhưng gương mặt ông rất hiền từ, dễ gần, ông mặc chiếc áo bào bằng gấm sang trọng, quý phái, trông chẳng giống một võ tướng chút nào mà ngược lại giống một phú ông giàu có hơn.

Đặc biệt vào lúc này, vì lo lắng hồi hộp mà ông cứ xoa hai tay vào nhau, chỉ đến lúc nhìn thấy Tiết Thanh mới vui mừng gọi tên nàng.

“Thanh Tử à.” Ông bước lên một bước, vừa nhìn kỹ nàng vừa vội vàng nói: “Cháu thấy trong người thế nào rồi? Mà sao không chịu nằm nghỉ lại đi ra ngoài làm gì? Có chuyện gì xảy ra à? Hay là có ai dám khi dễ cháu?”

Nói đến đây về mặt ông chợt trở nên nghiêm túc.

“Cháu cứ việc kể cho bá phụ nghe, có ta ở đây rồi, cháu không cần phải sợ.”

Gương mặt ông tiêu tụy, mặt mày vì phải bôn ba đánh trận bên ngoài, hơn nữa bộ đồ đang mặc vẫn chưa thay, việc này chứng tỏ lúc mới về nhà, vừa nghe được tin tức ông đã không thay đồ, rửa mặt mà vội vàng chạy đến đây rồi.

Tiết Thanh thì lễ với ông.

“Cháu đã khỏe hơn nhiều rồi ạ, Dương đại phu dặn cháu phải đi lại nhiều một chút mới có lợi cho sức khỏe, cảm ơn bá phụ đã lo lắng cho cháu, với lại cũng không có ai khi dễ cháu đâu ạ.” nàng trả lời từng câu hỏi xong, lại nhắc đến việc chính: “Thật ra cháu có việc muốn nói với bá phụ.”

Quách Hoài Xuân lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Vậy là tốt rồi, chỉ cần cháu không sao là tốt rồi.” Về mặt ông vừa vui vẻ lại vừa khổ sở hỏi: “Vậy cháu muốn nói chuyện gì với ta?”

Tiết Thanh lại thì lễ lần nữa.

“Bá phụ cứ về rửa mặt, nghỉ ngơi trước đi ạ, có gì cháu sẽ tìm bá phụ nói chuyện sau.” nàng nói.

Nói chuyện đó ở chỗ này không tiện.

Quách Hoài Xuân “Ừm” một tiếng.

Ông cũng biết tính tình đứa nhỏ này, từ trước đến giờ cậu ta đều không dám một mình nói chuyện với ông, nên chắc là cậu ta tính chờ mẫu thân đi cùng rồi.

“Mẫu thân cháu lại đi đâu rồi?” Ông nhíu mày, lắc đầu: “Lại đi làm công cho người ta nữa à? Đã nói biết bao nhiêu lần, không cần làm những việc này mà vẫn không chịu nghe.”

“Mẫu thân cháu khi làm mấy việc này thì rất vui vẻ, bá phụ chăm lo cho hai mẫu thân con cháu không phải vì muốn mẫu thân con cháu được vui vẻ hay sao?” Tiết Thanh nói.

Quách Hoài Xuân ngẩn người ra một lúc mới nhìn nàng bật cười.

“Đứng rồi, đứng rồi, ha ha.” Ông nói: “Vây được rồi, bá phụ đi về trước, mẫu thân con cháu lúc nào tới cũng được.”

Tiết Thanh “Dạ” rồi cúi đầu chào tiễn ông.

Quách Hoài Xuân đi ra ngoài được vài bước, nhìn không được lại quay đầu nhìn lại, Tiết Thanh đang đứng trước cửa tiễn ông, thấy ông nhìn lại nên liền cúi đầu chào, Quách Hoài Xuân liền phát tay với nàng, lúc này mới xoay người rời đi.

“Đứa nhỏ này...” Ông nhìn không được nói: “So với trước kia thì can đảm hơn, dám nói chuyện với ta rồi.”

Thế mà ông cứ lo lắng sợ cậu ta bị đánh xong thì bị dọa nên càng nhát gan hơn.

Nhưng mà ông cảm thấy có gì đó hơi lạ, còn lạ chỗ nào ông cũng không biết nữa, Quách Hoài Xuân lại quay đầu nhìn về phía sau, nhưng đã không còn nhìn thấy bóng dáng đứa nhỏ kia nữa.

“Lão gia, nhị lão gia cùng tam lão gia tới.”

Ngô quản gia đang đứng nghênh đón khách nói.

Sắc mặt Quách Hoài Xuân lập tức u ám, không còn sự dễ gần như lúc nói chuyện với Tiết Thanh nữa.

“Không gặp.” Ông nói: “Để bọn họ chờ đi.”

.....

Tiết Thanh chờ Tiết mẫu thân trở về mới chuẩn bị đi đến nhà lớn Quách gia.

“Con thật sự muốn đi một mình à?” Tiết mẫu thân không an tâm nói: “Hay là để mẫu thân đi cùng với con.”

“Không cần đâu mẫu thân, cũng không thể cứ mãi nhờ mẫu thân làm hộ con mọi việc được.” Tiết Thanh nói: “Hơn nữa con đi mới biểu lộ thành ý được, nhị lão gia và tam lão gia cũng nhìn con vừa mắt hơn.”

“Nếu con có thể trở thành con rể của đại lão gia thì cho dù bọn người kia có nhìn con không vừa mắt đi nữa cũng đâu thể làm gì được con.” Tiết mẫu thân vừa nói vừa xoa nhẹ vai Tiết Thanh.

“Việc này đâu thể làm được thừa mẫu thân.” Tiết Thanh cười nói.

Tiết mẫu thân dùng tay lại.

“Bây giờ con đừng nói gì hết.” Bà căng thẳng, hạ thấp giọng nói: “Việc này mà lộ ra ngoài, cho dù đại lão gia không truy cứu đi nữa thì nhị lão gia và tam lão gia cũng không dễ yên cho chúng ta đâu.”

Một người phụ nữ khi thì to gan, lúc lại nhát cáy như bà, thật ra cái gì cũng biết, cũng hiểu cả.

Tiết Thanh cười rồi đáp “Dạ” một tiếng, cuối cùng thì Tiết mẫu thân vẫn đưa nàng đến tận phía trước cửa sân Quách gia mới chịu dừng lại, nhìn người hầu dẫn đường đưa Tiết Thanh đi vào bên trong.

Trên đường đi không ai nói chuyện phiếm, tên người hầu ngoan ngoãn yên lặng không nói gì, Tiết Thanh cũng không nhìn cảnh vật xung quanh... nàng đã tới cổ đại này thì chắc chắn phải ở đây cả đời rồi nên còn rất nhiều dịp khác để ngắm cảnh vườn hoa nhà quyền quý ở cổ đại.

Đi qua mấy bậc cửa, rất nhanh đã đi tới một phòng khách lớn, nhưng còn chưa đến gần thì đã nghe thấy một tiếng la rất lớn và tiếng khóc từ bên trong phòng khách truyền ra.

Tên người hầu đang định quay đầu lại nhắc nhở thì đã thấy Tiết Thanh dừng chân lại này giờ, liền im lặng bỏ qua lời nhắc nhở vừa tính nói.

“Xin Tiết thiếu gia chờ một lát, để tôi đi báo lại đã.” Hấn nói.

Tiết Thanh gật đầu, người hầu kia liền chạy về phía trước, bên trong phòng đã có người đi ra ngoài.

“Lôi bọn họ xuống đánh cho ta.” Ngô quân gia đứng trên hành lang lớn tiếng quát.

Mấy tên người hầu đang đứng nghiêm trước cửa lập tức tiến lên, lôi hai tên người hầu từ trong nhà ra.

“Xin lão gia tha mạng.” Hai tên người hầu khóc thét thanh van xin, nhưng rất nhanh đã bị che miệng, đè xuống đất, mấy tên người hầu khác nhanh chóng giờ gây lên đánh.

“Việc mà Quách gia chúng ta không tha thứ nhất chính là nói dối.” Ngô quân gia quát, lại giờ tay chỉ vào hai tên người hầu đang bị đánh: “Đánh mạnh nữa cho ta.”

Nói dối?

Lông mày Tiết Thanh giật giật.

Bên kia khi cây gậy vừa đánh xuống “Bốp bốp” thì tiếng khóc la, gào thét vì đau đớn cũng vang lên.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, Quách gia chúng ta coi trọng nhất là chữ tín, các người toàn đặt điều nói dối, lừa gạt người khác là một việc không thể tha thứ được.” Ngô quân gia nói tiếp, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hai người hầu đang bị đánh dưới bậc thềm: “Cho mỗi đứa 20 quan tiền rồi giải đến quan phủ đi, để xem sau này còn ai dám to gan tái phạm nữa không?”

Ồ, giết gà dọa khỉ (1) hả?

Tiết Thanh trầm nghĩ.

Tên người hầu bên này đang sợ hãi đứng trước mặt Ngô quân gia chờ thông báo nhưng chưa kịp lên tiếng thì Ngô quân gia đã nhìn thấy Tiết Thanh rồi.

“A, Tiết thiếu gia tới rồi sao?” Ông lập tức tươi cười bước nhanh xuống: “Nhanh vào đi, lão gia đang chờ cậu bên trong đó.”

Tiết Thanh trả lời “Được” rồi đi qua chỗ đám người đang bị đánh bằng roi, gào khóc thảm thiết xin tha trước sân, ánh mắt bình tĩnh bước vào phòng.

Quách Hoài Xuân đang chấp hai tay sau lưng, đứng trong phòng khách, giống như đang thưởng thức những bức tranh chữ được treo ở đây.

“Lão gia, Tiết thiếu gia tới.” Ngô quân gia nói.

Lúc này Quách Hoài Xuân mới vội vàng xoay người lại, nét mặt vẫn còn u ám, dữ tợn nhưng vừa nhìn thấy Tiết Thanh thì phút chốc nét mặt liền thay đổi, ánh mắt trở nên ôn hòa như đang cười với nàng.

“Thanh Từ tới rồi.” Ông nói, vừa mở miệng, ngoài cửa liền vang lên một tiếng hét thảm thiết... Chắc là do miếng vải nhét miệng của một tên người hầu bị rút xuống.

Quách Hoài Xuân giật mình.

“Lôi đi chỗ khác đánh cho ta.” Ông hung dữ quát lớn, mắt lại nhìn sang Tiết Thanh: “Cháu đừng sợ.”

Ngô quân gia “Dạ” một tiếng rồi vội vàng hối thúc đám người lui ra ngoài, trong và ngoài phòng lại trở nên yên tĩnh.

“Thanh Từ, cháu đừng sợ.” Quách Hoài Xuân hiền lành nói nhưng vẫn còn giữ chút tức giận thờ dãi: “Mấy đứa người hầu nói dối, lừa gạt để làm chuyện sai trái, thật là làm ta tức chết được.”

Tiết Thanh lại “Dạ” một tiếng.

“Bá phụ là người thưởng phạt công bằng.” Nàng nói: “Nên bá phụ không cần tức giận đâu ạ.”

Quách Hoài Xuân nhìn nàng một lát, cậu bé này bình tĩnh đứng yên tại chỗ, đừng nói sợ hãi, ngay cả một chút xú lo lắng cũng không có.

Quách Hoài Xuân cười “Ha ha” để che giấu sự ngạc nhiên trong lòng, ông phát tay với Ngô quân gia, Ngô quân gia hiểu ý kêu hết tất cả người hầu cùng lui ra ngoài.

“Thanh Từ, cháu tìm ta là vì chuyện gì?” Quách Hoài Xuân lại nghiêm mặt nói: “Có phải lại có người khi dễ cháu rồi hay không? Đừng sợ, cháu cứ nói ta nghe, cháu là con rể của Quách Hoài Xuân ta nên không cần phải sợ ai cả.”

Tiết Thanh nhìn ông một chút rồi cúi đầu.

“Bá phụ.” Nàng bắt chợt gọi lớn, dưới chân giống như không còn sức liền ngã về hướng Quách Hoài Xuân.

Quách Hoài Xuân giật mình, ông xuất thân từ võ tướng nên khi nhìn thấy cậu bé kia đang ngã xuống liền vội vàng đưa tay ra đỡ, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, sau đó ông lại vội vàng thu tay, lui về phía sau né tránh.

Tiết Thanh ngã quỵ trên mặt đất.

“Cháu, cháu có sao không? Lỡ bị thương rồi bệnh tình lại tái phát nữa thì sao?” Quách Hoài Xuân đứng một bên hô lớn, vẻ mặt lo lắng nhưng lại không tiến lên đỡ nàng đứng lên.

Tiết Thanh ngồi trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn về phía Quách Hoài Xuân.

“Bá phụ, có phải bác đã biết cháu là nữ nhi hay không?”

Sắc mặt Quách Hoài Xuân cứng đờ.

(1) Giết gà dọa khỉ: Là xử phạt thật nặng người này để răn đe những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Giai thoại

Chỉ bởi vì ông không dám đỡ khi nàng bị ngã mà nàng lại nói như vậy sao?

Quách Hoài Xuân nhíu mày, khom người đưa tay ra đỡ Tiết Thanh.

“Cháu nói bậy bạ gì đó?” Ông nói xong liền nắm lấy vai Tiết Thanh đỡ nàng đứng lên: “Bởi vì đầu cháu bị đụng nên đi không vững sao?”

Ông nhìn ra bên ngoài, hô to gọi Ngõ quản gia tới.

“Mau mời Dương đại phu tới.”

Tiết Thanh đứng phắt quần áo, sau đó đưa tay lên trên eo, làm động tác như sắp cởi quần áo.

“Quách bá phụ, bác có muốn cháu chứng minh việc này không?” Nàng nói.

Sắc mặt Quách Hoài Xuân căng thẳng.

“Cháu... cháu... đứa trẻ này...” Ông lắp bắp nói: “Cháu đang làm cái gì vậy hả?”

“Hôm nay cháu tới đây là vì muốn nói cho bá phụ nghe giới tính thật của cháu.” Tiết Thanh nói: “Nhưng xem ra bá phụ đã sớm biết việc này từ lâu rồi.”

Sắc mặt Quách Hoài Xuân lúc đỏ lúc trắng.

“Mẫu thân cháu làm như vậy chắc chắn là vì có nỗi khổ riêng.” Ông thở dài nói: “Cho nên trong chuyện này, bá phụ sẽ không trách mẹ con cháu.”

Đúng như những gì nàng nghĩ, Quách Hoài Xuân đã biết việc này rồi. Cũng phải thôi, một người là trụ cột trong gia đình lớn, quản lý hết mọi việc lớn nhỏ trong nhà thì sao có thể bị một phụ nữ ở nông thôn lừa một cách dễ dàng như vậy được.

Mặc dù ông không trách phạt mẹ con nàng nhưng Tiết Thanh cũng không vì vậy mà cảm động.

“Ngay từ đầu bá phụ đã biết cháu là nữ nhi rồi sao?” Nàng hỏi.

Quách Hoài Xuân lại căng thẳng.

“Tất nhiên là không phải rồi.” Ông nói: “Sau khi cháu bị thương thì ta mới biết việc này.”

Hóa ra là như vậy, Tiết Thanh “Ồ” lên một tiếng.

“Vậy Dương đại phu cũng biết cháu là nữ nhi hả bá phụ?” Nàng nói.

Quách Hoài Xuân hừ một tiếng.

“Những việc này cháu không cần quan tâm” Ông nói.

Vậy thì thôi.

“Hèn chi khi cháu bị rơi xuống nước, bị thương nặng như vậy mà ngay cả đại phu nổi tiếng như Dương đại phu cũng không phát hiện ra cháu là nhi nữ.”
Tiết Thanh nói: “Hóa ra là nhờ có bá phụ âm thầm giúp đỡ.”

Hai chữ “giúp đỡ” này nghe có chút kỳ quái, Quách Hoài Xuân nhíu mày.

“Sự việc đã đến bước này rồi, nếu như ta nói ra thân phận thật của cháu, chẳng phải tất cả chúng ta đều trở thành trò cười cho tất cả mọi người sao?”
Ông nói xong lại phát tay: “Nên ta chỉ đành “phóng lao thì phải theo lao (1)” thôi, cháu cũng không cần lo lắng, ta sẽ không trách tội mẹ con cháu, ta biết mẫu thân cháu chỉ nhất thời hành động sai lầm mà thôi.”

Tiết Thanh thì lễ cảm ơn.

“Cám ơn bá phụ đã rộng lượng tha thứ.” Nàng nói: “Nhưng chuyện này nên để mọi người biết sớm thì tốt hơn, dù có muốn hay không thì sớm hay muộn việc này cũng lộ ra và trở thành trò cười cả thôi, cháu sẽ cố gắng hết sức để chịu trách nhiệm về việc này, sẽ không để việc này ảnh hưởng đến thanh danh của bá phụ và Quách tiểu thư đâu ạ.”

Quách Hoài Xuân nhíu mày.

“Chuyện này ta đã có kế hoạch để xử lý chu toàn rồi.” Ông nói: “Nên cháu không cần lo lắng, cứ cố gắng dưỡng bệnh, nghỉ ngơi cho mau khỏe là tốt rồi.”

“Kế hoạch chu toàn mà bá phụ nói là gì ạ?” Tiết Thanh hỏi.

Đứa nhỏ này sao bây giờ lại nói nhiều như vậy chứ? Trước kia không phải nó không thích nói chuyện sao? Đúng là quá to gan rồi, lúc này ông cố ý sai người dùng gậy đánh tên người hầu nói dối, vậy mà vẫn không hù được con bé.

Quách Hoài Xuân nhìn Tiết Thanh bằng vẻ mặt nghiêm khắc.

“Cháu yên tâm đi, việc này cứ để ta và mẫu thân cháu lo liệu.” Ông cố gắng ôn hòa nói: “Sức khỏe cháu không tốt, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Tiết Thanh vẫn không đi.

“Cháu tin tưởng bá phụ sẽ có kế hoạch chu toàn, nhưng chắc nó chỉ “chu toàn” với bá phụ và Quách tiểu thư chứ không phải là với mẹ con cháu.” Nàng nói.

Quách Hoài Xuân nghe đến đó liền xấu hổ.

“Cháu nói vậy là sao?” Ông hỏi.

“Ý của cháu là bây giờ, nhờ có hôn sự này mà bá phụ đã trở thành người nhân từ, trọng tình trọng nghĩa trong mắt dân chúng rồi.”

Tiết Thanh nói tiếp: “Nếu lúc này để cháu tới thừa nhận với mọi người rằng cháu đã nói dối về giới tính của mình thì chắc chắn mọi người sẽ nghĩ đó đều là lỗi của mẹ con cháu, dân chúng sẽ chỉ trách tội hai mẹ con cháu mà thôi! Còn bá phụ và Quách tiểu thư chỉ là người bị hại nên sẽ không ảnh hưởng gì đến thanh danh của hai người. Đến lúc đó bá phụ chỉ cần tha thứ cho hai mẹ con cháu là có thể biểu hiện ra thêm đức tính khoan dung, độ lượng trước mặt mọi người rồi, cháu nói có đúng không?”

Nghe Tiết Thanh nói xong, sắc mặt Quách Hoài Xuân biến đổi trong chớp lát.

“Cháu nói cũng có lý, vậy đến lúc đó chúng ta cứ làm như vậy đi.” Ông cười “ha ha” một, tiếng, gật đầu, vẻ mặt khen ngợi nói.

Tiết Thanh cũng mỉm cười nhưng không tạm biệt ra về.

“Cho nên khi này cháu nói là, bây giờ cứ tiến hành làm như vậy luôn đi.” Nàng nói.

Quách Hoài Xuân ngừng cười, trừng mắt nhìn nàng.

“Đứa nhỏ này, cháu... sao cháu lại muốn...” Ông nói.

“Bá phụ à, cái gì có lợi thì ai mà chẳng muốn nên chúng ta phải biết chia đều lợi ích ra cho nhau.” Tiết Thanh ngắt lời ông: “Bá phụ và Quách tiểu thư cũng không thể chiếm hết lợi ích trong việc này chứ?”

“Chúng ta chiếm cái gì? Lợi ích gì hả?” Quách Hoài Xuân tức giận vung tay áo, đập bàn nhìn Tiết Thanh nói: “Người đừng quên hiện tại ai cung cấp cho

các người ăn, các người mặc, người còn dám nói có một mình chúng ta chiếm lợi thôi hả?”

Tiết Thanh liền “Ồ” lên một tiếng.

“Vậy là bá phụ cũng thừa nhận việc này có lợi ích rồi?”

Quách Hoài Xuân cứng họng.

“Thanh Từ, có ai đã nói gì với cháu sao? Là ai dạy cháu nói như vậy hả?” Ông nhú mày nói.

Tiết Thanh lắc đầu.

“Không có ai dạy cháu hết, bá phụ à, việc như vậy làm sao có thể để người khác biết được, là do sau khi bị thương, cháu tự hiểu ra thôi.” Nàng nói.

Là do bị dọa chấn thương đầu nên tự hiểu ra sao?

“Cháu không cần lo lắng về Bảo Nhi.” Sắc mặt Quách Hoài Xuân đã ôn hòa hơn: “Cháu cũng không cần lo lắng những người trong nhà, ta sẽ quản chặt bọn họ, chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa đâu, ta cũng sẽ bắt Bảo Nhi cư xử đúng mực với cháu nên cháu cứ yên tâm.”

Tiết Thanh gật đầu.

“Tất nhiên bá phụ phải yên tâm rồi vì cháu là nữ nhi mà.” Nàng nói: “Tương lai của Quách tiểu thư không có gì phải lo lắng cả, cháu chỉ đang lo lắng cho bản thân cháu thôi.”

Nói cái gì cũng đều vô dụng, đứa nhỏ này lại vẫn không chịu hiểu mà đứng lì ở đây, Quách Hoài Xuân vô cùng tức giận.

“Vậy rốt cuộc người muốn thế nào đây hả?” Ông quát, chỉ tay ra bên ngoài: “Không lẽ người muốn ta chạy ra ngoài ngay bây giờ, nói các người là đồ lừa đảo, lừa Quách Hoài Xuân ta gả con gái cho người? Sau đó chờ bị đuổi, cuốn gói khỏi thành Trường An này sao?”

Lúc trước nàng cũng từng nghĩ như vậy, sẵn sàng cố gắng hết sức gánh vác tất cả trách nhiệm về mình, chấp nhận thanh danh xấu để bồi thường cho những gì nàng đã nợ cha con Quách gia, nhưng bây giờ nàng không còn nghĩ như vậy nữa.

“Đương nhiên là không rồi!” Tiết Thanh nói: “Nếu bá phụ đã muốn để cháu tiếp tục giả làm con trai, thực hiện hôn ước với Quách tiểu thư như vậy cháu sẽ giúp bá phụ.”

Chuyện này sao lại đổi thành đứa nhỏ này tới giúp ông rồi? Quách Hoài Xuân nhú mày.

“Nhưng mà, kết thúc chuyện vui này thế nào thì phải để cháu làm chủ.” Tiết Thanh nói tiếp.

“Cháu muốn kết thúc thế nào?” Quách Hoài Xuân hỏi.

“Đầu tiên, không thể nói ra thân phận nữ của cháu.” Tiết Thanh nói, nàng đã quyết định dùng thân phận nam tử để sống ở đây hết quãng đời còn lại nên nàng phải bảo đảm việc này không bị Quách Hoài Xuân vạch trần ra ngoài: “Thực ra nếu việc này bị lộ ra ngoài cũng không có gì tốt cả, tương lai Quách tiểu thư có thể bị người khác cười nhạo cả đời đấy.”

Quách Hoài Xuân gượng cười.

“Hừ, cảm ơn cháu quan tâm, vậy cháu có ý kiến nào hay hơn không?” Ông hừ lạnh nói.

“Cháu nghĩ là cháu sẽ đưa ra một điều kiện trong một thời gian nhất định, nếu như cháu không làm được, hôn ước giữa cháu và Quách tiểu thư sẽ bị hủy bỏ.” Tiết Thanh nói, cúi đầu nhìn bản thân, áo dài xanh lịch sự, nhã nhặn:

“Người xưa có một câu chuyện kể, có một đôi trai tài gái sắc vô tình gặp được nhau, họ rất vui mừng và tự ý hẹn ước với nhau ở vườn hoa, công tử kia trải qua bao kiếp nạn đã đỡ Trạng Nguyên, thế là được sum họp với người yêu sau bao năm xa cách.”

Nàng nhẹ nhàng phát tay áo, ngẩng đầu.

“Vậy nếu công tử kia gặp nạn mà không vượt qua được, không đậu Trạng Nguyên thì không thể đoàn tụ và kết hôn với tiểu thư kia sao?”

Đây là chuyện cổ kiêu gì vậy? Quách Hoài Xuân nhú mày, ông hiểu ý chuyện này muốn nói.

“Cháu muốn tuyên bố với người bên ngoài là khi nào cháu đậu Trạng Nguyên mới kết hôn với con gái ta? Nếu không đậu sẽ hủy bỏ hôn sự?” Ông nói.

Tiết Thanh gật đầu, giờ nắm ngón tay ra.

“Trong vòng năm năm” Nàng nói.

Quách Hoài Xuân tròn mắt nhìn, cũng giờ lên năm ngón tay.

“Năm năm?” Ông nói: “Chỉ có năm năm làm sao đủ để cháu học thi đậu Trạng Nguyên? Cháu năm mơ à? Cháu tưởng cháu là thần tiên sao hả?”

Nàng không phải thần tiên, đừng nói năm năm, cho dù năm mươi năm đi nữa nàng cũng không làm được, nhưng trong vòng năm năm đó, nàng đã có thể học được cách tự lập, kiếm sống, sau năm năm nàng đã mười tám tuổi, đã trưởng thành rồi, có thể tìm nơi khác sống an ổn đến cuối đời, Tiết Thanh mỉm cười thả tay xuống.

“Cho nên cháu tỉnh mộng, mọi người đều vui vẻ rồi.” Nàng nói: “Cháu không bị vạch trần thân phận nữ nhi, bị người ta chửi là không có năng lực chứ không phải kẻ lừa đảo, Quách tiểu thư cũng không bị cười nhạo là ngu ngốc vì bị cháu lừa, Quách bá phụ vẫn là người nhân từ vì luôn hết lòng quan tâm giúp đỡ mẹ con cháu, đây chẳng phải là một kế sách có đến hai lợi ích sao?”

Quách Hoài Xuân nhìn nàng.

“Ba lợi ích thì đúng hơn.” Ông hừ lạnh nói: “Ta cũng muốn tạo điều kiện cho cháu được đọc sách.”

Tiết Thanh thì lễ với ông.

“Cám ơn bá phụ đã quan tâm giúp đỡ, lo lắng hết lòng vì cháu.” Nàng nói: “Cháu nhất định sẽ cố gắng nỗ lực phấn đấu để không phụ lòng bá phụ và Quách tiểu thư.”

Quách Hoài Xuân vuốt râu, nhìn nàng một chút.

“Công tử gặp nạn.” Ông nói xong lại phát tay áo lên: “Lại còn khoanh tay, nhún vai, nhìn chẳng giống công tử chút nào hết.”

Hành động khoanh tay, nhún vai của nàng ban nãy thật có chút giống hành động của một cô gái nhưng Quách Hoài Xuân đã nói như vậy thì tức là ông đã đồng ý rồi, Tiết Thanh đứng thẳng người, chấp tay trước ngực thì lễ.

“Cám ơn bá phụ, cháu sẽ cố gắng hết sức, cũng mong bá phụ có thể giúp đỡ cháu nhiều hơn, chúng ta hãy cùng nhau tạo thành một giai thoại (2).”

(1) Phóng lao thì phải theo lao: Đã biết làm sai nhưng vẫn phải tiếp tục làm, dẫn đến sai lầm nối tiếp sai lầm.

(2) Giai thoại: Truyện ngắn hấp dẫn về một sự việc hoặc nhân vật có thật, vì được truyền miệng nên có nhiều lúc nó trở nên không thực tế, có yếu tố gây cười nhưng không mang mục đích gây cười.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Biết điều

Tiết Thanh vừa bước ra khỏi phòng thì nghe được tiếng Quách Hoài Xuân hô to gọi Ngô quản gia.

Nghe tiếng gọi, Ngô quản gia đang ở một nơi cách phòng khá xa, vội vàng bước nhanh đến, khi nhìn thấy Tiết Thanh ông vẫn không quên mỉm cười, gật đầu thì lễ với nàng.

“Đi gọi nhị lão gia và tam lão gia đến đây cho ta.” Bên trong truyền ra tiếng la đầy tức giận của Quách Hoài Xuân.

Sau khi đi ra, Ngô quản gia liếc nhìn Tiết Thanh, Tiết Thanh cười lại với ông, hai người lần lượt kẻ trước người sau đi ra ngoài.

Đi chưa được bao xa thì Tiết Thanh nhìn thấy hai người đàn ông, một người béo, một người gầy đang cùng nhau đi tới, khuôn mặt hai người khá giống Quách Hoài Xuân nhưng trông có vẻ nhỏ hơn chừng mười tuổi. Đây chính là hai người tiểu đệ của Quách Hoài Xuân.

Lúc trước tuổi hai người còn nhỏ nên được ở nhà, vì cha và huynh trưởng đều không có ở nhà nên hai huynh đệ được mẫu thân nuông chiều từ nhỏ, trở thành những công tử nhà giàu chuyên ăn chơi, phá phách khắp nơi. Do đó ở thành Trường An, lúc hai người còn trẻ đã từng bị rất nhiều người ghét.

Sau này khi hai người bọn họ lớn, dù đã có con rồi nhưng tính tình vẫn không hề thay đổi chút nào, làm cho Quách lão thái gia và Quách Hoài Xuân phải nhức đầu, mệt mỏi không ngừng để lo giải quyết hậu quả những chuyện họ làm. Còn may là hai người vẫn luôn giữ thái độ kính trọng với cha và huynh mình, bị phạt sẽ chịu phạt chứ không cãi lại, có điều bọn họ đúng là cặp đôi “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” (1), phạt mãi mà vẫn không chịu sửa.

Ngô quản gia bước lên trước thì lễ rồi tiếp đón hai người vào trong.

“Đại lão gia đang chờ hai vị lão gia đến đây ạ.” Ông nói.

Lúc này hai vị lão gia đang nhìn về hướng Tiết Thanh, trong khi hai người còn đang do dự xem có nên chào hỏi nàng hay không thì Tiết Thanh đã thi lễ trước.

“Ta nghe nói sức khỏe cháu đã tốt hơn nhiều rồi, còn có thể chơi xúc súc nữa. Nhưng nên nhớ vẫn phải chú ý giữ gìn sức khỏe đó, biết chưa hả?” Quách nhị lão gia vỗ cái bụng mập mạp của mình, vẻ mặt đầy quan tâm nói.

Tiết Thanh cười nói cảm ơn.

“Chờ Tử Khiêm bị phạt xong, ta sẽ bắt nó đi xin lỗi cháu.” Quách Tam lão gia nghiêm mặt nói: “Đến lúc đó cháu cứ việc đánh nó một trận cho hả giận.”

Lúc hai ông bằng tuổi con trai mình cũng rất hống hách và ngang ngược, chuyên ý thể làm bậy, ức hiếp người cùng thôn. Những người bị đánh đến gần chết như Tiết Thanh có nhiều vô số kể nhưng hai ông có bao giờ bày tỏ thái độ khiếm tốn như lúc này đâu!

Đối với ý tứ ngầm trong lời nói của hai vị lão gia, Tiết Thanh giả vờ nghe không hiểu. Cũng phải thôi, nàng bây giờ chỉ là một đứa trẻ, làm sao hiểu được những ý tứ sâu xa như vậy chứ?

“Hai người họ đã bị phạt nên chỉ cần biết sai và sửa lỗi là tốt rồi.” nàng nói: “Cháu vừa nói chuyện này với đại lão gia rồi, chuyện này nên dừng lại ở đây thôi, đây chỉ là chuyện giữa bọn trẻ chúng cháu nên hãy để chính chúng cháu giải quyết sẽ tốt hơn.”

Ánh mắt hai vị lão gia sáng lên, vẻ mặt đầy kinh ngạc và bất ngờ.

“Đúng đó...” Quách nhị lão gia vội vàng nói.

Quách tam lão gia liền vội vàng cắt ngang lời ông.

“Cháu có thể suy nghĩ được như vậy thật sự là điều đáng mừng.” Ông vui mừng nói: “Nam nhân khi còn nhỏ có ai mà chưa từng đánh nhau cơ chứ, đó cũng chỉ là cách để thất bại nhanh thôi, giống như tục ngữ thường nói “đánh là thân, mắng là yêu” đó, có đúng không nào?”

Chủ nhân thân thể này lúc trước đã bị đánh đến chết rồi, cái này có phải quá thân rồi hay không? Tiết Thanh nghĩ thầm nhưng bên ngoài nàng vẫn tươi cười và thi lễ lần nữa.

“Hai thúc mau vào trong đi ạ.” Nàng nói.

Về mặt hai vị lão gia so với lúc trước thoải mái hơn nhiều... Lần này cho dù có bị Quách đại lão gia mắng một trận cũng đáng. Chứ nếu như con trai vẫn chưa được thả ra, vợ ông chắc chắn sẽ liên tục khóc nháo đòi con rất dữ dội, đến lúc đó ông còn phiền não hơn.

Cũng may cái cậu nhóc Tiết Thanh này là một người biết điều biết chuyện, dám chủ động tới tìm đại lão gia nói tốt vài câu, tính tình cũng không tệ.

“Đi thôi.”

“Nhớ cố gắng nghỉ ngơi cho tốt.”

Bọn họ cười gật đầu nhìn Tiết Thanh rồi đi, sau đó không đợi Ngô quản gia dẫn đường đã nhanh chóng bước vào trong phòng khách. Hành động này làm Ngô quản gia rất bất ngờ.

Bởi vì hai vị lão gia hay bị đại lão gia la mắng nên bình thường hai người đều rất sợ gặp đại lão gia nên nếu không phải là chuyện bất đắc dĩ, hai người tuyệt đối sẽ không bao giờ gặp mặt đại lão gia, có gặp mặt đi nữa cũng chỉ lắp bắp nói được vài ba chữ rồi hết.

Ngô quản gia lắc đầu.

Bởi vì hai vị lão gia đột nhiên xông vào nên Quách Hoài Xuân cũng bị bất ngờ đến giật mình. Khi ông còn chưa kịp mở miệng thì Quách nhị lão gia và Quách tam lão gia đã vội vàng cười nói.

“Đại ca à, bọn đệ biết sai rồi, sau này bọn đệ sẽ cố gắng quản lý chặt chẽ nhi tử của mình, sẽ không bao giờ để việc tương tự như vậy xảy ra nữa đâu.”

“Đúng vậy đó đại ca, Tiết Thanh đã hiểu chuyện như vậy, nếu hai tên nhóc kia còn cố tình gây sự thì đệ nhất định sẽ đánh gãy chân tụi nó.”

“Đại ca nhìn người rất chuẩn, đứa bé họ Tiết kia đúng là một đứa trẻ tốt.”

Quách Hoài Xuân nghe thấy vậy liền nhún mày.

“Hai người nói như vậy là có ý gì?” Ông hỏi.

Quách nhị lão gia ôm bụng cười “hì hì” hai tiếng.

“Đại ca à, Tiết Thanh đã nói cho bọn đệ biết hết rồi, nó đã tha thứ cho Tử An và Tử Khiêm nên nó mong huynh có thể thả hai đứa nhỏ ra ngoài.” Ông nói.

“Đừng đó đại ca, cảm ơn huynh đã rộng lượng tha thứ cho tội nó.” Quách tam lão gia cũng vội vàng tiếp lời: “Huynh cứ yên tâm, hai người bọn đệ nhất định sẽ quản chặt hai đứa nó, không để việc này xảy ra thêm lần nữa đâu.”

Quách Hoài Xuân tức giận.

“Tiết Thanh đã nói như vậy với các người sao?” Ông hỏi.

Hai vị lão gia gật đầu liên tục, vội chỉ tay ra cửa.

“Mới vừa gặp được cậu ta ngoài cửa.” Hai người đồng thanh nói: “Cậu ta nói với chúng ta là đã tha thứ cho Từ An và Từ Khiêm rồi, cũng đã xin phép đại ca thả hai đứa bọn nó ra ngoài.”

Quách Hoài Xuân cười gượng “ha ha” hai tiếng.

“Hóa ra ta đã coi thường nó rồi.” Ông nói.

Ông cho người kêu hai vị lão gia đến lúc này đúng là để nói về chuyện của hai đứa nhỏ, thật ra ông tính dạy dỗ và nhắc nhở bọn chúng một lát, sau đó mới thả ra, còn về Tiết Thanh, ông sẽ không nói việc này cho nó nghe... Sau sự việc kia, nếu tội nhỏ còn có thể vui vẻ hòa thuận, chơi chung với nhau như lúc trước thì đây mới thật sự là một việc kỳ quái. Tội nhỏ càng xa cách với nhau, sự việc sau này mới càng dễ xử lý hơn.

Nhưng ông thật không ngờ một điều, Tiết Thanh lại dám nói dối không ngượng miệng, ôm hết công lao về mình... Những lời nói đó... ông thật sự chưa từng nói qua!

Quách Hoài Xuân nhìn về mặt mong đợi của hai người đệ đệ.

Bây giờ cho dù ông có đồng ý thả người hay không thì Tiết Thanh vẫn đã trở thành người tốt trong mắt mọi người rồi. Hơn nữa, nếu ông còn muốn diễn cảnh cha vợ và con rể hòa thuận thì nên làm theo lời Tiết Thanh nói sẽ tốt hơn.

“Nhớ canh chừng tội nó thật kỹ.” Quách Hoài Xuân chán nản, cũng không còn muốn trách mắng hai đứa nhỏ nữa: “Kêu tội nó đừng có đi kiếm chuyện với người ta nữa, đừng có nghĩ rằng cứ gây chuyện trong nhà là hai người các người có thể thay tội nó giải quyết, bây giờ đã không còn giống lúc trước nữa rồi.”

Hai vị lão gia nghe vậy liên tục “Vâng” “Dạ”, vỗ ngực cam đoan, Quách Hoài Xuân cũng không biết bọn họ có chịu để tâm mà làm theo lời ông nói hay không nên tức giận xua tay.

Hai vị lão gia vui mừng rời đi.

Quách Hoài Xuân đứng trong phòng khách, về mặt có chút ngơ ngác.

“Ôi, đi học sao?” Ông lầm bầm nói, giống như vẫn chưa thích ứng được sự việc sao lại thành ra thế này.

Ngô quán gia đang đi đến gần, nghe vậy cũng sùng sốt một hồi.

“Ai muốn đi học vậy lão gia?” Ông hỏi.

Quách gia là nhà võ tướng, mặc dù trong nhà cũng mời thầy giáo đến dạy học nhưng đó chỉ là để cho mấy đứa nhỏ trong nhà có thể biết chữ, đọc sách thôi, mục đích chính là biết chữ mà đọc binh thư (2). Còn đa phần thời gian đều dành để luyện võ, thời gian học với thầy giáo dạy chữ lại rất ít.

Quách Hoài Xuân lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng.

“Mau đi mời phu nhân cùng tiểu thư trở về.” Ông trầm giọng nói.

Sắc mặt Ngô quán gia có chút khó coi.

“Lão gia, chỉ sợ phu nhân và tiểu thư không chịu về đâu, ngay cả lão phu nhân cũng còn đang tức giận đó.” Ông nói, lần trước lúc ông đi chuyển lời thay lão gia, cả cửa cũng không được bước vào chỗ đứng nói chỉ đến việc mời về.

Quách Hoài Xuân lại hừ một tiếng.

“Để ta viết một lá thư, người chỉ cần cầm lá thư đưa cho phu nhân, sau khi xem xong bà chắc chắn sẽ trở về.” Ông nói.

Ngô quán gia không nghe rõ, ông tưởng đây là thư bỏ vợ nên sợ hết hồn, liền nghĩ thầm phu nhân mà xem xong thì không thèm quay về nữa thì đúng hơn.

Quách Hoài Xuân lấy giấy bút trên bàn, nhanh chóng viết xuống mấy dòng chữ rồi ném cho ông.

“Đi đi.” Ông nói xong, phất tay áo đi nhanh.

Ngô quân gia theo bản năng nhìn chữ viết trên giấy, lập tức há to mồm kinh ngạc, so với thư bỏ vợ thì cái này còn làm người ta khiếp sợ hơn.

.....

Tiết mẫu thân vẫn luôn đứng ngoài cửa chờ con, thấy Tiết Thanh đi ra liền vội vàng đến đón.

“Sao rồi? Con với đại lão gia nói chuyện gì với nhau vậy?” Bà vừa hỏi vừa quan sát kỹ vẻ mặt của Tiết Thanh.

Tiết Thanh nhìn bà, nhớ đến cảnh vừa rồi đại lão gia giả bộ trách phạt tên người hầu nói dối. Không biết việc này chỉ là trùng hợp hay có ai đó đã nói gì với ông, chứ nếu không thiếu gì lỗi sai mà ông lại phải chọn lỗi nói dối để trách phạt chứ?

Nếu là Tiết Thanh thật trước đây thì chắc chắn đã bị hù dọa đến không dám nói câu nào rồi.

“Sao rồi?” Tiết mẫu thân bị nàng nhìn càng lo lắng hơn.

“Không có gì đâu ạ!” Tiết Thanh cười nói: “Con đã nói hết việc này với đại lão gia rồi ạ, ông sẽ không nói việc này ra ngoài, cũng sẽ không trách phạt chúng ta đâu ạ.”

Tiết mẫu thân nghe vậy vừa mừng vừa sợ.

“Thật hả?” Bà nói: “Như vậy thì quá tốt rồi.”

Bởi vì còn phải đi học nên Tiết Thanh tạm thời chưa thể rời khỏi Quách gia được.

Tiết Thanh gật đầu, nói chung thì trong thời gian sắp tới nàng vẫn chưa thể rời đi được, dù sao lợi ích thì mọi người nên cùng nhau hưởng chứ, nàng cũng không cần phải ngại làm gì.

.....

Khi hoàng hôn buông xuống, trong thành đã trở về khung cảnh yên bình, vắng lặng. Cho đến khi có bảy, tám người hầu điều khiển một chiếc xe ngựa phi vào thành, xe ngựa phi rất nhanh, người hầu cưỡi ngựa hung hăng vung roi vào mông ngựa, người đi đường vội vàng tránh ra, tạo nên một khung cảnh hỗn loạn.

“Đây không phải là xe ngựa Quách gia sao?”

“Hình như là Quách phu nhân cùng Quách tiểu thư.”

“Ừa, không phải hai người họ đã về nhà ngoại rồi sao? Còn trở lại làm gì?”

“Hay là để giải quyết vụ con rể?”

Bên trong khu vực hỗn loạn kia vang lên vô số lời bàn tán, rất nhiều ánh mắt dõi theo chiếc xe ngựa kia cho đến khi nó dừng lại trước cổng chính Quách gia mới thôi.

Không chờ xe ngựa dừng hẳn, một cô gái từ trên xe vội vàng nhảy xuống.

Nhìn dáng người cô gái kia rất cao, chừng mười ba, mười bốn tuổi nhưng khi nàng quay đầu thì người ta mới nhận ra đó chỉ là một bé gái tầm mười một, mười hai tuổi mà thôi. Khuôn mặt cô bé vẫn còn nét ngây thơ, trẻ con, tóc được chải và cột thành búi, bên trên có cài trâm hoa. Làn da cô bé trắng nõn, hai con ngươi đen nhánh, linh động nhìn xung quanh, dưới ánh sáng chiều tà càng thêm phần rạng rỡ.

Lúc này cô bé đang cầm một chiếc roi bằng trúc trong tay.

“Cái thứ vô dụng như vậy mà cũng đòi thi Trạng Nguyên.” Nàng cất giọng trong trẻo nói: “Không bằng để ta đánh chết còn tốt hơn nhiều.”

(1) Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời: Con người có thể thay đổi chỗ ở, thay đổi quốc tịch chứ khó mà thay đổi được tính tình.

(2) Binh thư: Sách dạy cách đánh trận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Thú vị

Một cô bé xinh xắn đáng yêu như vậy lại cảm roi đung la hét đòi giết người, đúng là làm người ta mất thiện cảm.

Nhưng những người đứng xung quanh lại không hề kinh ngạc, bởi vì đây là con gái của Quách đại lão gia, tên gọi là Bảo Nhi, tính tình Quách tiểu thư và Quách thiếu gia rất giống nhau, đều là những người ngang ngược, thích đánh người, giết người.

Quách đại lão gia có hai con trai và một con gái. Hai người con trai thì theo ông và được ông tự mình dạy dỗ, họ cũng đều đã nhậm chức trong quân đội hết rồi. Chỉ còn lại đứa con gái là sống với vợ ông ở dưới quê, vì được phu nhân nuông chiều từ nhỏ mà trở thành một người ngang bướng, không hiểu lý lẽ.

Nói vậy thôi chứ Quách Bảo Nhi đâu thể nào đánh chết được ai, bởi vì ngay sau đó Quách đại phu nhân đã xuống xe kéo tay Quách Bảo Nhi vào nhà. Tuy nhiên câu nói của Quách Bảo Nhi ban nãy vẫn làm cho dân chúng xung quanh và những người nghe được tò mò không thôi.

“Trạng Nguyên? Là ai muốn thi Trạng Nguyên?”

“Bộ muốn là có thể thi đậu Trạng Nguyên chắc?”

“Thành Trường An của chúng ta trước giờ chưa từng có ai thi đậu đến Trạng Nguyên đâu.”

Tuy nhiên đám đông bàn tán chưa được bao lâu thì đã biết được đáp án.

“Là Tiết Thanh hứa với Quách lão gia, nếu trong vòng năm năm cậu ta không thi đậu Trạng Nguyên thì sẽ hủy bỏ hôn sự với Quách tiểu thư.”

Dân chúng nghe vậy liền xôn xao.

Trong nhà sau Quách gia, người vừa vui mừng hơn hờ vì được bọn nha hoàn dìu ra khỏi kho củi - Quách Tử An - đang ngạc nhiên trừng mắt như gặp quỷ.

“Thi Trạng Nguyên?” Cậu nói: “Cái tên này bị đánh nên ngu luôn rồi hả?”

Tin tức nhanh chóng lan truyền khắp thành Trường An, tiếp tục trở thành đề tài buôn chuyện của mấy người rảnh rỗi. Lần trước khi Quách Đại lão gia hứa gả con gái cho Tiết Thanh, mọi người đã cười nhạo ông ngu ngốc, còn lần này đối tượng cười nhạo lại là Tiết Thanh.

“Nghe nói cậu ta đã từng đi học rồi.”

“Người đi học có rất nhiều, nhưng trong số đó chắc cũng chỉ có một người thi đậu Trạng Nguyên thôi.”

“Chắc cậu ta cũng không hiểu Trạng Nguyên là gì đâu!”

“Đúng là một đứa trẻ, nói năng thiếu suy nghĩ.”

“Ngốc chết đi được, hèn gì Quách Đại phu nhân vội vàng dẫn theo Quách tiểu thư trở về, chắc chắn hôn sự này không thành công rồi.”

“Đúng đó, lần này đâu thể nào trách Quách tiểu thư từ chối hôn ước được, có trách thì nên trách Tiết Thanh tự mình hứa hẹn muốn làm chuyện lớn.”

.....

“Thật thú vị.”

Ngồi bên trong vườn ngắm nhìn cảnh hoa xuân rực rỡ, Trương Liên Đường nói với Trương Song Đồng đang ngồi bên cạnh.

Trương Song Đồng vẫn mặc chiếc áo bào màu đỏ như mọi khi, vừa quạt vừa tròng mắt nói.

“Không sợ bị người ta bàn tán chê cười, vẫn một lòng theo đuổi Quách tiểu thư, đây mới gọi là thú vị.” Cậu nói: “Chẳng lẽ cậu ta lại tốt bụng đến vậy, tính đợi một ngày nào đó Quách tiểu thư đổi ý thích cậu ta sao?”

Trương Liên Đường cười ha ha.

“Chỉ cần thi đậu Trạng Nguyên thì chẳng phải Quách tiểu thư sẽ thích cậu ta rồi sao?” Anh nói.

Trương Song Đồng phe phẩy quạt.

“Đừng nói đến Trạng Nguyên, đợi cậu ta thi đậu Tú Tài trước đã... À, chỉ cần vượt qua kì thi Thiếu Nhi thôi... Mà cũng không cần, cậu ta chỉ cần đậu kì thi huyện là em đã bá phúc rồi.” Cậu vừa nói vừa làm vẻ mặt phóng đại.

Trương Liên Đường cười cầm chiếc quạt phe phẩy theo.

“Yêu cầu của anh thì cao hơn em một chút.” Anh ta nói: “Nếu cậu ta có thể làm học trò của Thanh Hà tiên sinh ở trường trong trấn thì anh sẽ khâm phục cậu ta sát đất.”

Trương Song Đồng nghe vậy liền “hì hì” cười.

Đây mà là yêu cầu cao gì chứ, rõ ràng là yêu cầu thấp nhất rồi, cái này không phải phục mà là cười nhạo thì có.

Hai anh em đang cười trò chuyện thì nghe thấy tiếng bước chân cùng với tiếng ho từ sau lưng truyền tới, cả hai vội vàng quay đầu nhìn lại thì thấy Trương lão thái gia đang vịn một người hầu đi chậm chậm tới.

“Cảnh xuân tươi đẹp thế này lại không lo đi đọc sách, ngồi rảnh rỗi ở chỗ này đi đùa giỡn buồn chuyện, vậy còn ra thể thống gì nữa hả?” Ông nghiêm mặt quát.

Hai chàng trai trẻ vội đứng dậy đỡ ông.

“Cũng bởi vì hôm nay là ngày đẹp trời nên Thanh Hà tiên sinh mới đi đập thanh (1), thăm bạn bè đó ông, mà nhờ vậy tụi cháu mới được cho nghỉ hôm nay, ở nhà nói chuyện đó ạ!” Trương Song Đồng vừa “hì hì” cười vừa nói: “Vì thế ông nội của chúng cháu - Phụng tiên sinh ngài đây mới không ở phòng đọc sách.

Người như Thanh Hà tiên sinh thật đúng là dám làm ra chuyện như vậy, Trương lão thái gia hiểu ông rất rõ nên cũng chỉ “ừm” một tiếng.

“Nhưng mà ông ta đã là người thành công rồi nên mới có quyền thích làm gì thì làm, còn các cháu thì sao?” Ông nói: “Khi nào có trình độ kiến thức cao như ông ấy thì hẳn làm việc tùy ý như vậy nhé.”

Dù sao lời người lớn nói luôn luôn đúng, Trương Song Đồng cười “hì hì” nhưng không phản bác lại, Trương Liên Đường quan tâm hỏi.

“Ông nội, ông đã thấy khỏe hơn chưa ạ?”

Trương Song Đồng lúc này mới chú ý đến sắc mặt của Trương lão thái gia, mặc dù vẫn còn mệt nhưng khí sắc đã tốt hơn nhiều.

Không đợi Trương lão thái gia trả lời, Trương Liên Đường đã vội hỏi.

“Có phải Dương đại phu đã cho ông uống thử đơn thuốc mới rồi không?”

Trương lão thái gia liền “Ừ” một tiếng, mặc dù vẻ mặt rất bình tĩnh nhưng động tác vuốt râu lại tiết lộ tâm trạng kích động, vui vẻ của ông hiện giờ.

“Ông mới dùng thử thôi.” Ông nói: “Nhưng trước mắt hiệu quả cũng rất tốt.”

Rất tốt sao? Trương Liên Đường nhìn kỹ nét mặt Trương lão thái gia, khí sắc đen tối và vẻ chán nản ở hai đầu lông mày đã biến mất.

“Đơn thuốc thần kỳ này rốt cuộc là của thần thánh phương nào, cháu thực sự muốn được gặp mặt người đó một lần.” Anh nói, bỏ qua chuyện Tiết Thanh tuyên bố muốn trở thành Trạng Nguyên ban này.

.....

Chuyện này đã truyền ra khắp nơi nên việc này cũng đã đến tai Tiết mẫu thân.

“Thanh Nhi, con nghĩ sao mà muốn đi thi Trạng Nguyên vậy?” Bà khó hiểu hỏi.

Tiết Thanh cười nói.

“Mẫu thân à, con không muốn bị người ta xem thường.” Nàng nói: “Vì thế con thà bị người ta cười nhạo vì đã ăn nói ngông cuồng, không hoàn thành được lời hứa hẹn, vẫn tốt hơn nhiều so với việc sau này bị người ta khinh thường, nói rằng con là tên lừa gạt, nói dối giới tính để lừa gạt hôn sự.”

Tiết mẫu thân nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, đối với bà chỉ cần không nói ra chuyện thân phận thật sự của Tiết Thanh với mọi người là tốt rồi, còn những việc khác thì tùy Tiết Thanh xử lý vậy.

“Vậy là chúng ta vẫn có thể ở đây thêm năm năm nữa.” Bà vui mừng hơn hờ nói: “Năm năm cũng là một thời gian rất dài rồi, chứ lúc này không có chi phí, tiền bạc gì phòng thân, nếu bị đuổi liền bây giờ sẽ là một chuyện rất đáng lo.”

Mặc dù thời gian ở đây cũng không có nhiều nhưng nhìn Tiết mẫu thân vui vẻ như vậy, Tiết Thanh cũng mỉm cười theo.

Trong khi Tiết mẫu thân vô cùng vui vẻ thì vẻ mặt Thiền Y lại tràn đầy lo lắng.

“Chức Trạng Nguyên cũng rất khó đậu được đó.” Nàng nói: “Tôi nghe người ta nói trong thành Trường An này từ trước đến giờ còn chưa có ai đậu Trạng Nguyên đâu.”

Ồ, còn có ý vì nàng mà đi hỏi thăm tin tức sao? Tiết Thanh cười nhìn cô gái đang ngồi kế bên.

“Không sao đâu.” Nàng nói: “Thử sức một chút thôi mà.”

“Vậy nếu không đậu thì sao?” Về mặt Thiên Y vẫn đầy lo âu.

“Không được thì thôi.” Tiết Thanh nói: “Không lấy được vợ thì có sao đâu, vẫn có thể tiếp tục sống tiếp đến hết đời này mà.”

Thiên Y cười “hì hì”, nghĩ cũng đúng, trong thành cũng có rất nhiều những ông cụ sống đơn độc một mình, không có vợ chăm sóc nhưng nàng lại sức nhớ đến sinh hoạt hằng ngày của các cụ, về mặt lại thay đổi.

Nàng thờ dài nói: “Mấy cụ ông độc thân cũng sống rất khó khăn đó, phải tự mình giặt quần áo, nấu cơm đã đành, những khi bệnh tật lại không có ai chăm sóc mới khổ.”

“Không phải còn có cậu sao?” Tiết Thanh nói: “Đến lúc đó chỉ cần cậu rảnh rồi lại qua giúp ta một chút thì tốt rồi.”

Nói đến đây ánh mắt lại sáng lên.

“Mai một cậu ráng xin nhiều con một chút, để tụi nó qua sống chung với ta rồi sẵn tiện chăm sóc cụ già là ta luôn, ta cũng sẽ để lại hết tài sản cho tụi nó.”

Cái đề tài “sinh con” này quả thật rất tế nhị, đặc biệt đối với những cô gái mới lớn như Thiên Y càng cảm thấy xấu hổ hơn.

Cho nên Thiên Y liền “Hừ” một tiếng rồi đứng dậy.

“Tôi không thêm sinh con đâu.” Nàng đỏ mặt nói: “Tiết Thanh, cậu càng ngày càng hư hỏng giống bọn người Bản Đảng rồi.”

Nói xong liền giậm chân chạy đi mất.

Tiết Thanh nhún vai, chủ đề nghiêm túc như vậy sao lại nói nàng hư hỏng? Cô gái này thật là, suy nghĩ bậy bạ cái gì rồi.

Nàng tất nhiên hiểu rất rõ chức Trạng Nguyên này là không thể đạt được rồi, chế độ kiểm tra thi cử ở cổ đại rất nghiêm khắc, nếu nàng bị phát hiện đang giả trang thành con trai thì chỉ có lãnh tội chết thôi... Quách đại lão gia chắc cũng đã sớm nghĩ đến việc này rồi nên mới dễ dàng đồng ý như vậy, nhất định là đang chờ nàng trở thành trò cười cho thiên hạ rồi.

Nàng cũng không nói mục đích thật sự của mình cho Tiết mẫu thân nghe, chỉ mượn cớ là để kéo dài thời gian, hủy bỏ hôn ước, chứ không nói sự thật là vì nàng muốn làm thầy dạy học.

Đây là nghề nghiệp tương lai mà Tiết Thanh đã suy nghĩ rất lâu và chọn lựa cho chính mình.

(1) Đáp thanh: Là giẫm chân lên cỏ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cỏ trong Tiết thanh minh, nam nữ nhân dịp này để du xuân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Có thầy giáo

Từ xưa đến nay, giáo viên luôn là một nghề nghiệp rất tốt.

Nàng cũng không thể dựa vào Quách gia để sống cả đời. Bởi vì nếu cư xử không khéo, nàng và nhà họ Quách có thể bất hòa, thậm chí là trở thành kẻ thù của nhau. Tất nhiên nàng sẽ cố gắng hết sức để tránh xảy ra tình huống này.

Nếu nàng đã quyết định sau này sẽ vẫn giả trang nam tử để kiếm sống qua ngày, như vậy đối với những việc bán sức khỏe như khiêng vác,... chắc chắn là nàng không làm nổi rồi. nàng cũng không có khả năng tự mở tiệm ăn để kinh doanh. Như vậy chỉ có duy nhất một công việc, vừa có địa vị xã hội, vừa có thể làm về lâu về dài sau này, đó chính là làm thầy dạy học.

Đối tượng nàng dạy là những đứa trẻ nông thôn khờ khạo nên muốn dạy chúng trở thành những nhà văn, nhà thơ lớn nổi tiếng thì so ra còn khó khăn hơn nhiều với việc dạy chúng kiến thức để thi Trạng Nguyên, nàng cũng không phải người tài hoa đến vậy.

Nhưng mà cho dù nàng có thể trở thành một thầy giáo dạy trẻ đi nữa, cũng cần phải có năng lực thật sự.

Chính vì vậy, nhân cơ hội lần này nàng được trở lại tuổi thiếu niên, nàng muốn đi học, muốn cố gắng học tập thật tốt. Cho dù sau này nàng không thi đậu công danh (1) thì vẫn là một người có học thức. Cho dù sau này không thể làm thầy giáo, cũng có thể làm các nghề khác như chép sách, viết thư thuê cho người ta... để nuôi sống bản thân. Những nghề này nàng đã nhìn thấy trong mấy ngày gần đây khi đi dạo ngoài đường. Nói chung, muốn làm được

mấy việc này nhất định phải lo đi học để nâng cao trình độ.

“Bây giờ người đang dạy học tại ngôi trường ở trấn chính là Thanh Hà tiên sinh. Quách Hoài Xuân nói: “Ta đã đi đến đó nói chuyện với ông ấy rồi, ông ấy cũng đồng ý để cháu đến đó học rồi.”

Đồng ý rồi?

Tiết Thanh “Ồ” lên một tiếng.

Không hề biểu hiện sự vui mừng cũng không hỏi thêm câu nào khác, lại càng không sợ sệt, lo lắng như lúc trước. Đứa nhỏ này bây giờ không khác gì một người gỗ cả.

Nhưng con bé thật sự đâu phải là người gỗ, nếu nó là người gỗ thật thì ông đã không mất công tốn hết thời gian một ngày trời để đứng ngoài cửa chờ Thanh Hà tiên sinh.

Quách Hoài Xuân cố gắng nhẫn nại để không nổi nóng với Tiết Thanh.

“Đến lúc đó cháu nên cố gắng, hăng hái học tập một chút.” Ông nói: “Đây chính là Thanh Hà tiên sinh đó.”

Thanh Hà tiên sinh thì sao? Không biết ông ta có quan hệ gì với Thanh Hà tiên từ không nhỉ, Tiết Thanh thầm nghĩ.

“Thanh Từ, cháu không biết đấy thôi.” Quách đại phu nhân đang ngồi ở một bên chột mỉm cười lên tiếng: “Thanh Hà tiên sinh không phải là thầy giáo dạy chữ bình thường đâu.”

Thanh Hà tiên sinh họ Lâm, tên là Việt Hào Thanh Hà...

Quách Đại phu nhân vừa mới nói xong câu đó, Tiết Thanh liền phì cười.

“Cháu cười cái gì?” Quách Hoài Xuân chau mày nói.

Quách đại phu nhân cũng khó hiểu nhìn Tiết Thanh.

Tiết Thanh vội vàng lắc đầu, ngừng cười.

“Cháu chỉ suy nghĩ linh tinh thôi ạ, bác gái cứ nói tiếp đi ạ.” Nàng nói.

Quách đại phu nhân cũng không so đo với một đứa trẻ làm gì, bà cười nói tiếp, Thanh Hà tiên sinh là thành viên trong gia tộc Lâm thị ở Trường An, ba tuổi có thể làm thơ, năm tuổi có thể làm văn, tài năng xuất chúng, nổi tiếng là thần đồng ở đường Thiểm Tây. Mười tám tuổi đã đậu Tiến sĩ, lại cùng học với Khổng đại tiên sinh, ba mươi một tuổi quản lý Quốc Tử Giám. Ông được mệnh danh là ông tổ văn học đời thứ nhất.

Tiểu Hoàng đế bảy tuổi - hoàng đế hiện nay của nước ta - hai năm trước đã từng cho quân lính đứng xếp hàng trước cửa để mời Thanh Hà tiên sinh về làm thầy nhưng Thanh Hà tiên sinh lấy cớ trong người mắc bệnh rồi rời khỏi kinh thành, về trường ở quê nhà - thành Trường An để chuyên tâm nghiên cứu sâu hơn về các học thuyết.

Lúc đó toàn bộ đường Thiểm Tây đều trở nên ồn ào, sôi nổi hẳn lên, có rất nhiều học sinh chạy tới nhà Thanh Hà tiên sinh để xin ông nhận làm học trò.

Hóa ra ông ấy lại là người lợi hại như vậy, Tiết Thanh đã hiểu, nếu được làm học trò của Thanh Hà tiên sinh, không nói đến sau này có học được gì hay không, chỉ cần nói một câu “Ta là học trò của Thanh Hà tiên sinh” là đủ để người ta phải ngưỡng mộ, kính trọng rồi... Sau này khi nàng muốn nhận học trò cũng có thể lấy câu này ra để chiêu sinh đó chứ.

“Đạ, cháu sẽ cố gắng nỗ lực học tập thật tốt.” Nàng nói xong lại thì lễ với vợ chồng Quách Hoài Xuân: “Cám ơn bác và bác gái đã giúp đỡ cháu.”

Quách Hoài Xuân “ừ” một tiếng, Quách đại phu nhân bây giờ nhìn Tiết Thanh cũng thấy vừa ý hơn, không còn cảm thấy chán ghét như ban đầu nữa.

“Ngày mai để Ngõ quản gia đưa cháu đi.” Bà nói xong lại tiếp tục nhẹ nhàng căn dặn: “Nhớ đừng có dậy trễ đó, quần áo mới làm xong ta đã cho người đưa qua rồi...”

Vừa nói vừa nhìn về phía Quách Hoài Xuân.

“Bên chị Tiết có cần đưa thêm mấy người hầu không? Hay là để Tiết Thanh qua bên này ở, bên kia quá ồn không thích hợp cho việc học đâu.”

Tiết Thanh thì lễ rồi khéo léo từ chối, Quách Hoài Xuân cũng không tiếp tục khuyên nữa mà cho nàng lui xuống.

Quách đại phu nhân nhìn theo bóng dáng Tiết Thanh đi ra ngoài.

“Bây giờ nhạc mẫu nhìn con rể thấy vừa ý hơn rồi hả?” Quách Hoài Xuân lạnh lùng nói.

Quách đại phu nhân mỉm cười đứng dậy.

“Không phải đầu lão gia à, chúng ta cũng không nên cư xử quá khắt khe với con của người ta.” Bà nói, nếu nhờ việc này mà về sau bà có thể cắt đứt quan hệ nhạc mẫu - con rể với Tiết Thanh, bà tất nhiên sẽ không keo kiệt mà giúp đỡ và đối xử thiện ý với nàng.

Tiết Thanh cũng rất hài lòng về thái độ đối đãi của Quách đại phu nhân. Làm như vậy cả đôi bên cùng có lợi mới là điều tốt nhất, không cần phải thành kẻ thù của nhau như lúc trước.

Nhưng cũng không phải là tất cả mọi người đều lập tức thay đổi thái độ đối xử tốt với nàng.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên phía sau lưng, theo sau đó là tiếng la hét của một cô bé.

“Đồ vô liêm sỉ.”

Tiết Thanh cũng không quay đầu lại, lỗ tai khẽ động nghe âm thanh, nàng vội né người sang bên trái tránh đi.

“Xem ta làm sao đánh được người, thứ vô sỉ kia.”

Tiếng la vang lên, theo đó một vật cũng bay ra, phóng tới chỗ Tiết Thanh vừa đứng.

Tên người hầu đang dẫn đường phía trước nghe tiếng động liền quay đầu, chỉ nghe một tiếng “Ai da” thật lớn, hắn đã bị vật đó chọi trúng cái trán, theo bản năng đưa tay lên lau thì thấy có chất lỏng màu đỏ, dính dính đang chảy ra.

Bị ném bẻ đầu, tên người hầu liền khóc thét lên.

Tiếng cười khanh khách của cô bé cũng vang lên theo.

Bây giờ Tiết Thanh mới quay đầu lại, nhìn thấy một cô bé đang đứng chống nạnh cười lớn, các tỷ nữ đi theo bên cạnh đang lo lắng, căng thẳng mà không biết nên làm gì cho đúng.

“Tiểu thư chúng ta mau trở về đi ạ.”

“Tiểu thư cẩn thận, không khéo lại làm lão gia, phu nhân tức giận nữa thì khổ.”

Các tỷ nữ cố gắng nhỏ giọng khuyên can.

Chắc đây là vị hôn thê của mình - tiểu thư Quách Bảo Nhi, Tiết Thanh cười nhìn nàng.

Quách Bảo Nhi hừ một tiếng.

“Đồ vô liêm sỉ, mau cút khỏi nhà ta.” Nàng mắng: “Cho dù hôm nay ta không có roi sắt trong tay cũng dư sức đánh chết người.”

Quách Bảo Nhi vừa nói xong liền nhào tới, mấy tỷ nữ bên cạnh vội vàng can lại, khuyên can đủ điều, cũng có người phát tay, vẻ mặt ghét bỏ bảo Tiết Thanh đi mau.

Đây đều là rắc rối do cậu ta gây nên cả.

“Tiết thiếu gia, cậu mau đi đi.” Các tỷ nữ hồi thục.

Tiết Thanh liền xoay người đi tiếp, tốc độ không nhanh không chậm như lúc trước.

“Đồ vô sỉ kia, người lại tính chạy trốn đi đâu, khôn hồn thì quay lại đây ngay cho bản tiểu thư... Còn dám đi coi ta có đánh người hay không...”

Tiếng mắng của Quách Bảo Nhi dần nhỏ lại, chắc là đã bị đám tỷ nữ ôm đi rồi.

Tên người hầu lấy tay che đầu vừa dẫn đường vừa khóc vì đau, Tiết Thanh nhìn hắn cảm thấy có chút buồn cười.

“Đừng khóc.” Nàng nói: “Cái này không phải máu, là son phấn.”

Tên người hầu nghe vậy liền kinh ngạc, nhìn lại vết máu ban nãy còn dính trên tay, đưa lên mũi ngửi, thật đúng là không phải máu.

“Tiểu thư thật tinh nghịch.” Vẻ mặt hắn đau khổ nói.

Tiết Thanh cười.

“Người mau trở về tắm rửa đi, ta đã biết đường nên tự đi một mình cũng được rồi.” Nàng nói.

Với bộ dạng hiện tại của hắn đúng là rất khó để gặp người khác, trên mặt hắn dính nước son, trên tà áo cũng dính rất nhiều son nước, trông rất khó coi.

Tên người hầu vừa lau mặt qua loa vừa nói thầm.

“Tiết thiếu gia, cậu thực may khi tránh kịp đó.”

Nói xong câu đó lại cảm thấy kỳ lạ, Tiết thiếu gia sao có thể tránh được nhỉ, rõ ràng cậu ta đứng sau lưng mình mà, người tiểu thư muốn đánh chắc chắn cũng là cậu ta... Từ trước đến giờ nếu tiểu thư đã muốn đánh ai thì rất ít khi thất bại, lần này chắc là do Tiết Thanh gặp may thôi.

Tiết Thanh không nói gì rồi đi.

.....

“Đây là tiền học phí, con nhớ đưa cho tiền sinh đó.”

Tiết mẫu thân vui mừng chỉ cái bàn đầy ắp rượu thịt, đồ ăn trong nhà.

“Mấy cái này đều do đại phu nhân sai người đưa tới đây đó.”

Những thứ này được dùng làm lễ bái sư ngày mai, tất nhiên chắc chắn là Quách Hoài Xuân cũng đã đưa trước một số lễ vật quý giá hơn mấy thứ này cho Thanh Hà tiền sinh bên kia.

Tiết Thanh gật đầu, nàng bị Tiết mẫu thân thúc giục bảo đi thử đồ mới. Nghe thấy tiếng Noãn Noãn gọi tên Thiên Y, hai người liền nhìn ra cửa thì thấy Thiên Y đang đứng ngoài cửa lò đầu vào nhìn.

Tiết mẫu thân liền cười bảo nàng vào chơi, Thiên Y đi chậm chậm tới, thấy Tiết Thanh đang thử quần áo liền đỏ mặt.

“Mẫu thân cháu bảo cháu đưa cho cô miếng vải này.” Nàng nói xong liền đưa một khúc vải hoa màu xanh rồi chạy đi.

Tiết mẫu thân cảm ơn hai tiếng rồi cảm lấy khúc vải, đây không phải là một khúc vải may đồ mà là một miếng vải đã được may sẵn thành dạng hộp, dùng để gói hộp đựng bút, sách vở.

“May rất đẹp.” Bà vừa cười vừa để nó vào rổ: “Chị dâu Tổng thật tốt bụng.”

Là Thiên Y tốt bụng thì đúng hơn, Tiết Thanh cười, một đêm này trôi qua thật yên bình. Đến sáng sớm ngày thứ hai, Quách Hoài Xuân đã tự mình tới cửa.

“Bác không thể đưa cháu đến trường rồi.” Ông nói, lại căn dặn đủ điều rằng khi nàng đến trường nhớ phải tôn trọng thầy giáo, nghe nhiều nhưng ít nói lại, cũng không được tranh chấp, gây gổ với người khác.

Những lời nói quan tâm như vậy, Tiết mẫu thân nghe được liền vô cùng cảm động.

Sau khi căn dặn, động viên xong xuôi, Quách Hoài Xuân tự mình đưa Tiết Thanh ra cửa, Tiết Thanh mặc bộ đồ mới, cầm giỏ xách đi tới cửa, tất cả mọi người trong tạp viện đều ra ngoài tiễn.

Tiết Thanh tính nói một câu mạnh mẽ rằng sẽ cố gắng học tập để được ghi tên trên bảng vàng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của mọi người ở đây lại thôi không nói nữa.

Đám người kia đều đang cố nhịn cười, hoặc nháy mắt ra hiệu với nhau.

“Thanh Tử ca ca cố lên nha!”

Chỉ có một đám nhóc bốn, năm tuổi đang vui mừng, đánh trống reo hò, cổ vũ Tiết Thanh.

Đây là tình nghĩa có được nhờ chơi xúc súc đó nha.

Tiết Thanh thấy đám nhóc cũng không thể nhịn cười được nữa, liền mỉm cười vẫy tay, ngồi lên xe, rồi đi trước vô số ánh mắt đưa tiễn.

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, Tiết Thanh vẫn cảm thấy rất hào hứng và kích động vì đây là bước đầu tiên để nàng bắt đầu cuộc sống ở cổ đại sau này.

(1) Công danh: Các chức vụ, địa vị trong triều đình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Không nhận

Tiếng xe ngựa “lộc cộc” vang lên, người lái xe ngựa điều khiển xe rời khỏi Quách gia, chạy vào con phố tấp nập.

Đây là lần đầu tiên Tiết Thanh rời nhà họ Quách để đi xa như vậy. Mặc dù nơi nàng đang sống là thành Trường An, nhưng nó không phải là thành Trường An mà nàng đã từng được học, vì vậy không thể coi thành phố và thị trấn ở đây cũng giống với thành Trường An trong lịch sử được. Nghe giọng nói của mấy người đi đường, có vẻ khá giống với giọng người Tây An ở đời sau. Nhưng mà ở đây không có núi Ly Sơn cũng chẳng có vua Đường Thái Tông, mọi thứ đều chỉ tốt đẹp ở bên ngoài thôi.

Đường phố mỗi lúc một náo nhiệt hơn, qua khung cửa sổ trong xe ngựa, Tiết Thanh nhìn thấy rất nhiều cửa hàng, nhà cửa được xây nối tiếp nhau, trước cửa những quán rượu đẹp đẽ và rộng lớn kia, kẻ ra người vào tấp nập, Tiết Thanh vừa ngắm cảnh vừa cố gắng nhớ đường... Nàng cũng không trông mong rằng sau này khi đi học còn có xe ngựa đưa rước mỗi ngày đâu.

“Lúc mới đầu, ngôi trường này ở thành Trường An của chúng ta rất nổi tiếng nhưng về sau thì số người học lại giảm dần, chỉ còn khoảng dưới một trăm người xin học thôi.”

Ngô quản gia ngồi trước xe ngựa, giải thích cho Tiết Thanh hiểu.

“Bây giờ nhờ có Thanh Hà tiên sinh đến dạy học ở trường mà số học sinh xin đi học đã tăng lên gần cả trăm người, trường học này cũng càng lúc càng nổi tiếng. Hai năm trước, Phủ Tôn đại nhân đã quyết định chuyển trường về núi Lục Tuyền.”

Ông vừa nói vừa chỉ tay về hướng phía trước, lúc này bọn họ đã ra khỏi cửa thành, cách đây khoảng ba dặm là một ngọn núi lớn, Tiết Thanh nhìn thật kỹ cũng chỉ thấy một màu xanh nhạt ở phía đó.

“Vi trên núi có sáu con suối nên người ta gọi nó là núi Lục Tuyền, Phủ Tôn đại nhân đã mua hơn mười mẫu đất dưới chân núi làm đất xây trường cho Thanh Hà tiên sinh dùng để dạy học.”

“Núi Lục Tuyền chính là một cảnh đẹp nổi tiếng ở đây, dù đi mùa nào cũng có thể vui chơi, ngắm cảnh, có điều bây giờ nó đã thuộc quyền sở hữu của trường nên mọi người không thể tùy ý đi đến đó chơi nữa.”

Giọng Ngô quản gia đầy hâm mộ.

“Chỉ có đám học sinh kia là được lợi lớn nhất.”

Chỉ là một thầy giáo dạy học nổi tiếng mà đã được tặng cả một ngọn núi lớn, bởi vậy nàng mới nói giáo viên là nghề nghiệp rất tốt đó thôi. Tiết Thanh gật đầu, càng tin tưởng hơn vào lựa chọn của bản thân.

Xe ngựa rất nhanh đã đến nơi, Tiết Thanh nhìn thấy nhiều cửa hàng buôn bán hai bên đường, nhưng đa số đều là các cửa hàng bán giấy bút, xen kẽ các cửa hiệu đó là một vài quán trà, quán rượu... Mặc dù bên trong trường học cũng có bán thức ăn nhưng mỗi khi ngán thức ăn trong trường, học sinh có thể đến các quán ăn bên đường để đổi khẩu vị.

Xe ngựa chạy qua con đường trên phố, đi qua bản hiệu tên trường, Ngô quản gia mời Tiết Thanh xuống xe, hai người đi bộ, leo lên những bậc thang đi đến trước cổng thì dừng lại.

Lúc này ở trước cổng có hai người giữ cửa đang ngồi dựa gối, hai người này cũng chỉ là hai đứa trẻ tầm mười ba, mười bốn tuổi, thấy người tới liền ngưng cười, nghiêm mặt.

“Mời hai vị trở về, danh sách tuyển học sinh năm nay của Thanh Hà tiên sinh đã đủ người rồi, năm sau hai vị hãy tới sớm hơn.” Bọn họ nói.

Ngô quản gia vội cung kính tiến lên trước đưa thiệp mời.

“Lão gia của ta đã đăng ký trước với Thanh Hà tiên sinh rồi.” Ông nói xong lại chỉ vào Tiết Thanh nói thêm vài câu giới thiệu, hai cậu bé giữ cửa nhìn nhau một lát, lại nhìn tấm thiệp mời trên tay.

“Theo ta.” Một cậu bé giữ cửa đứng lên, nhìn Tiết Thanh nói.

Ngô quản gia ngạc nhiên.

“Thiếu gia vẫn còn nhỏ nên lão gia đã căn dặn ta phải cùng đi với thiếu gia đến gặp tiên sinh.” Ông nói.

Hai cậu bé giữ cửa nghe vậy liền liếc mắt xem thường.

“Còn nhỏ?” Cậu ta nói xong lại la lớn: “Ngay cả việc gấp mặt đơn giản mà cũng không dám thì còn đòi đi học cái nỗi gì, đi về đi cho rồi.”

Nói xong liền ném thiệp mời trả lại.

Ngô quản gia bị dọa sợ, vội lui lại thi lễ.

Ghê thật, ngay cả người giữ cửa của tiên sinh cũng có quyền đến vậy, tính tình cũng thật nóng nảy. Tiết Thanh thầm nghĩ.

“Sau khi thiếu gia vào đó, làm việc gì cũng nên nhớ phải cẩn thận, kính cẩn với mọi người, đừng có làm Thanh Hà tiên sinh phật ý... ngay cả hai người hầu nhỏ này cũng không nên làm mất lòng họ.” Ngõ quản gia thấp giọng căn dặn: “Ngay cả thánh thượng mà Thanh Hà tiên sinh còn chưa nhận làm học trò đó.”

Chắc là bởi vì ông không muốn hạ thấp thân phận khi phải dạy thánh thượng đó thôi, Tiết Thanh thầm nghĩ, nàng cũng không tin mấy ông quan văn, quan võ trong triều lại dám can đảm thể hiện thái độ kiêu ngạo của mình trước mặt hoàng đế, lần đầu hay lần thứ hai còn có thể cho qua, chứ về lâu về dài mà vẫn như vậy thì chỉ sợ đã sớm bị mất đầu rồi.

Nàng đáp “ạ” một tiếng.

“Đi theo ta.” Cậu bé giữ cửa nói xong liền xoay người đi vào trong.

Tiết Thanh mang theo giỏ xách đuổi theo, đi qua cổng, sau đó lại đi tiếp trên một con đường núi, cảnh trí trước mắt chợt trở nên rộng rãi, sáng sủa hơn, núi đá và rừng cây xanh đẹp tạo nên bầu không khí thoáng đãng, trong lành khiến Tiết Thanh cảm thấy rất thoải mái, lúc này ở trên gần đỉnh núi có rất nhiều người ở đó.

Mặc dù chưa thấy rõ là người nào nhưng theo tiếng gió núi trôi dạt khắp nơi, Tiết Thanh nghe thấy được tiếng đàn, tiếng ngâm thơ từ đó truyền lại.

“... Cảnh xuân tươi sắc thế kia... Sáng sớm trời đỏ sương, chiều tà mây cao che lối... Nỗi tương tư khó nói bằng lời...”

Nghe thấy giọng nam trầm thấp đang ngập ngừng ngâm thơ theo nhịp, Tiết Thanh dừng chân lại lắng nghe.

Kiếp trước mặc dù nàng không thường xuyên đi xem ca nhạc hay các trò giải trí khác nhưng bởi vì truyền thông phát triển, nhiều bài hát được đăng trên tivi và phổ biến khắp nơi, do đó nàng cũng nghe được không ít bài hát, có điều nàng cảm thấy mấy bài hát đó không hay bằng bài này... Nàng cũng không rõ là do lời ca của nó ý nghĩa hay là do giọng ca của người đó hay nữa.

Nàng kinh ngạc đứng yên lắng nghe, phía trước cũng có một đám người đang xuống núi đến gần đây. Bọn họ ai nấy cũng đều thật rạng rỡ.

Họ đều là những thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc áo bào xanh. Trong tay mỗi người đều đang cầm thứ gì đó, sách vở, quạt giấy,... có người còn đeo cây sáo bằng ngọc bên hông. Dáng người và chiều cao của bọn họ rất khác nhau, có người tuấn tú cao ráo, có người khuôn mặt trắng ngần. Mặc dù gương mặt không giống nhau nhưng ai nấy cũng đều hăng hái, đầy sức sống.

Tiếng đàn, tiếng hát, cảnh thiên nhiên tươi đẹp, những thanh niên trẻ tuổi đầy sức sống, tất cả góp phần tạo nên một bức tranh tiên cảnh chốn trần gian.

Tiết Thanh ngắm nhìn cảnh đẹp này đến thần thờ.

Dù là thời xưa hay thời nay, trường học vẫn là nơi tốt nhất, bởi vậy mới nói, đi học đúng là quyết định sáng suốt nhất.

.....

Đứng trên đỉnh núi cao có thể thấy được hết khung cảnh ở sườn núi, tiếng sáo chợt dừng lại khiến tiếng đàn và tiếng hát trở nên lạc lõng.

“Liên Đường, huynh sao vậy?” Trương Song Đồng khó chịu nói, phát tay áo bào màu đỏ lên, bỏ cây đàn xuống, lại cố gắng lắng tai nghe, tiếng ca ở bên kia cũng dừng lại, chỉ còn lại dư âm vang vọng.

“Mau nhìn xem, cái người vừa đứng đây nghe chúng ta đàn hát đó, cậu ta đã tới rồi.”

Trương Liên Đường tiến lên một bước, cầm cây sáo chỉ ra hướng dưới sườn núi.

“Trạng Nguyên tương lai đến rồi kia.” Hần cười nói.

Trương Song Đồng đứng lên, nhìn về phía dưới sườn núi, thấy trên đường núi có hai người, một người giữ cổng và một cậu thiếu niên tay cầm giỏ xách đi tới.

Cậu thiếu niên kia cũng mặc áo xanh, nhưng có lẽ bởi vì cậu ta quá ốm nên chiếc áo mặc trên người trông rộng thùng thình. Càng đến gần, có thể nhìn rõ gương mặt cậu ta chỉ lớn bằng bàn tay, chiếc cằm nhọn hoắt, đôi mắt hẹp dài đang nhìn thẳng về phía trước, nhưng nếu quan sát kỹ có thể thấy rõ cậu ta đang quan sát và đánh giá xung quanh.

“Người nhỏ xíu vậy.” Trương Song Đồng nói với vẻ thất vọng: “Còn xấu nữa chứ... Người như vậy mà cũng dám tự nhận bản thân rất tốt, sẽ làm người ta thích, đúng thật là...”

Trương Liên Đường đeo cây sáo lại bên hông.

“Đi, đi xem thử xem cậu ta sẽ làm thế nào để khiến Thanh Hà tiên sinh yêu thích đây.” Hần ta nói.

.....

Tiết Thanh theo sau người giữ cửa đi tới phía trước một căn nhà tranh, trước nhà có một cái sân, đặt mấy cái bàn đá ở đó, có mười mấy người đang ngồi ở đó, lớn nhất tầm mười bảy, mười tám tuổi, nhỏ nhất thì tầm mười một, mười hai tuổi, tất cả đều đang ngồi tập trung nhìn lên mảnh giấy trên bàn, không có ai dám liếc mắt xung quanh cả.

Có hai người đứng canh trước cửa nhà tranh, ánh mắt nghiêm nghị canh chừng những người này, thấy Tiết Thanh đi tới liền cất tiếng.

“... Sao lại đưa thêm người tới nữa?” Một người giữ cửa nói: “Không phải tiên sinh đã dặn không nhận thêm học sinh nữa sao?”

Cậu bé dẫn đường nghe vậy nghiêng đầu qua, chỉ tay vào Tiết Thanh đáp.

“Cậu ta bảo là học trò mà tiên sinh đã nhận từ trước.”

Lời vừa nói ra, về mặt mười mấy người đang ngồi tập trung làm bài kia đều thay đổi, ánh mắt họ nhìn nàng vừa kinh ngạc vừa ghen tỵ.

Ngoại trừ những học sinh đã có tên từ trước trong trường, lần này Thanh Hà tiên sinh chỉ nhận thêm có năm trăm người, bây giờ cũng chỉ còn lại mười chỗ trống thôi... Vậy mà cậu ta có thể dành được một chỗ trong số đó, hỏi sao người ta không ghen tỵ cho được.

Không biết đây là thiên tài nhà ai mà lại được Thanh Hà tiên sinh xem trọng như vậy.

Người giữ cửa kia cũng rất bất ngờ liền nhìn Tiết Thanh thật kỹ.

“Ngươi chờ một lát để ta đi hỏi lại tiên sinh đã.” Hắn nói xong liền quay người đi vào trong nhà tranh, sau một lát liền đi ra.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, trong lòng Tiết Thanh chợt có cảm giác bất an.

“Tiên sinh nói, nếu Tiết Thanh ngươi đã quyết chí thi Trạng Nguyên thì ông ấy cũng không dám giữ ngươi lại đây làm gì nên mời ngươi đi tìm thầy giáo khác đi.” Người giữ cửa hất cằm, lớn giọng nói.

A... Cái này cũng thật quá đáng rồi đó.

Sắc mặt Tiết Thanh thật khó coi, mười mấy học sinh kia nghe vậy liền phát ra tiếng cười nhạo thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Tự đi

Hóa ra đây chính là Tiết Thanh.

Mười mấy học sinh đang ngồi trong sân đều nhìn Tiết Thanh chằm chằm... không phải bằng ánh mắt ngưỡng mộ mà là cười nhạo.

Mặc dù bọn họ chưa từng gặp mặt Tiết Thanh nhưng đã từng nghe qua tên cậu ta rồi, vì Tiết Thanh chính là người đầu tiên dám tuyên bố rằng sẽ thi đậu Trạng Nguyên.

Đa số mục đích của những người đọc sách là để tích lũy thêm kiến thức hoặc rèn luyện đạo đức, tất nhiên trong số đó, nguyên nhân chủ yếu của họ vẫn là để đi thi ra làm quan. Nhưng mà ngay cả học sinh to gan nhất cũng chỉ dám nói sẽ cố gắng thi đậu tiến sĩ, chứ chưa có ai như Tiết Thanh, dám can đảm hứa hẹn với tất cả mọi người sẽ giành được chức Trạng Nguyên. Hừ, Trạng Nguyên chứ có phải mấy bó rau, cải trắng ngoài chợ đâu mà nói nghe dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, khiến cho người ta khinh thường hơn đó là mục đích chính cậu ta muốn thi đậu Trạng Nguyên là để cưới vợ, thật là làm mất mặt những người đọc sách như bọn họ. Đã vậy cậu ta còn mặt dày dám đến đây xin Thanh Hà tiên sinh làm thầy nữa chứ.

Đám học sinh vừa cười nhạo vừa bàn tán sôi nổi.

“Ngươi mau cút đi, đừng có ở đây làm bẩn thanh danh nơi này.” Có người khinh bỉ nói.

Tiết Thanh không hề để ý đến những lời nói chế giễu kia, chỉ nhìn hai người giữ cửa nói.

“Là Thanh Hà tiên sinh bảo tôi tới đây.”

Người giữ cửa kia liền tròn mắt nói lớn.

“Tiên sinh chỉ nói cho người đến đây xem thử.” Hấn nói: “Bây giờ người có thể xem rồi đó.”

Hấn chỉ tay vào mười mấy học sinh đang ngồi học.

“Nhìn thử xem coi mọi người đang làm cái gì?”

Tiết Thanh “à” một tiếng rồi nhìn qua.

“Người đã từng đọc qua sách rồi sao?” Người giữ cửa hát cảm hỏi với giọng kiêu ngạo. “Người có tài nghệ nào khác sao? Có biết kiến thức cơ bản nào không?”

Tiết Thanh lắc đầu.

Hành động này làm tiếng cười xung quanh vang lên càng lớn, ngay cả Trương Liên Đường đứng ở đằng xa cũng phải mỉm cười.

“Chắc không phải cậu ta lại tính nói bởi vì Thanh Hà tiên sinh không quen biết, không hiểu cậu ta nên mới xem thường cậu ta đó chứ?” Hấn nói.

Trương Song Đồng hừ một tiếng.

“Vậy lại càng ngu ngốc hơn.” Cậu nói.

“Cậu bé này miệng lưỡi rất lanh lợi, để xem cậu ta sẽ trả lời thế nào.” Trương Liên Đường nói.

.....

Tình huống khác thường ở bên này thu hút rất nhiều người hiếu kì chạy tới hỏi.

“Tiên sinh đang muốn kiểm tra một học sinh muốn xin làm học trò ông?”

“Vậy cái người đang đứng ở đó là ai thế, đang tính làm gì vậy?”

“Đó là Tiết Thanh.”

“Ồ, cậu bé đó chính là Tiết Thanh sao?”

“Chính là người muốn thi đậu Trạng Nguyên để cưới được vợ đó hả?”

Có rất nhiều học sinh biết tên Tiết Thanh, bởi vậy có không ít người tò mò vội vàng chạy đến đây để hóng chuyện.

.....

“Cái gì người cũng không biết...” Tên giữ cửa tròn mắt lườm Tiết Thanh một cái rồi chỉ vào một cái bàn bảo: “Người ngồi xuống đây rồi trả lời thử cái đề này xem.”

Đây là muốn cho cậu ta một cơ hội sao? Đám học sinh đang ngồi cảm thấy bất mãn vô cùng, liền nhỏ giọng xầm xì bàn tán.

Tiết Thanh cũng không ngồi xuống theo ý người giữ kia mà chỉ hỏi.

“Trả lời đề gì?”

Người giữ cửa bĩu môi.

“Người cũng không biết ca hát hay tài nghệ nào khác, thôi thì viết một đoạn văn ngắn đi.” Hấn nói, nghĩ một chút lại cất tiếng: “Người cảm thấy Thanh Hà tiên sinh là người như thế nào?”

Thanh Hà tiên sinh là người luôn cư xử và hành động khiêm tốn, giữ lễ, là một người hiểu biết sâu rộng... Cái này ai cũng biết đến, chỉ cần lấy một vài điều trong số đó đã có thể viết được rất nhiều, đúng là một cái đề vô cùng dễ ăn điểm, so với cái đề mà bọn họ phải làm đúng là dễ như ăn cháo.

.....

Giọng nói của người giữ cửa rất lớn, hai người Trương Liên Đường đứng cách đó một đoạn cũng có thể nghe thấy.

“A...” Trương Song Đồng nói: “Vậy là tiên sinh thật sự đã nhận tiền của người Quách gia thật à?”

Trương Liên Đường không trả lời về vấn đề này.

“Bởi vì tiên sinh đã đồng ý cho cậu ta đến đây nên cũng phải đưa ra một lời giải thích hợp lý.” Hấn nói: “Không phải tiên sinh đang làm khó dễ cậu ta vì

thân phận cậu ta thấp kém mà là tiên sinh đang tạo cho cậu ta một cơ hội, có thể lấy được cơ hội này hay không thì phải dựa vào năng lực của cậu ta, nếu không được cũng đừng oán trách người khác.”

Tiết Thanh vẫn đứng yên như cũ.

Thanh Hà tiên sinh là người thế nào nàng thật sự không biết, bởi vì nàng chưa từng gặp ông nên không thể đưa ra lời nhận xét về ông được. Nhưng nếu như nói đến Thanh Hà tiên tử thì chắc nàng có một chút cảm nghĩ đó.”

Nghĩ đến đây Tiết Thanh lại mỉm cười.

“Dáng người đẹp.” Nàng nói.

Nói cái gì vậy? Người giữ cửa ngạc nhiên, mười mấy học sinh ngồi đằng kia cũng sững sờ.

Tiết Thanh không đợi bọn họ lấy lại tinh thần đã xách giỏ đi ra ngoài.

“Ngươi, ngươi tính làm gì vậy?” Cậu bé giữ cửa đã lấy lại sự tỉnh táo, liền vội vàng hô.

Tiết Thanh không quay đầu lại, chỉ chậm rãi phát tay áo đi ra.

“Ta đi về.” Nàng nói.

Đám học sinh kia lại “ồ” lên rồi bàn tán xôn xao một lần nữa.

Trương Liên Đường và Trương Song Đồng cũng rất ngạc nhiên, Trương Liên Đường cười lớn.

“Cái cậu bé này không chỉ lạnh mồm lạnh miệng mà còn kiêu ngạo vô cùng.” Hần nói.

Trương Song Đồng vừa gõ chiếc quạt xếp đang cầm trong tay vừa cười ha ha.

“Thú vị thật, ha ha, ngay cả tiên sinh mà cậu ta cũng dám nói câu đáng đẹp?” Cậu ta nói: “Bộ tính giống mặt với tiên sinh hả?”

Mặc dù bây giờ không có cậu bé kia dẫn đường như lúc nãy nhưng Tiết Thanh vẫn có thể đi đúng đường quay về. Chỉ có một việc... khi này lúc lên đây thì hai bên núi đá trên đường rất trống vắng, vậy mà giờ đây đã xuất hiện thêm rất nhiều người. Bọn họ nhìn Tiết Thanh bằng đủ loại ánh mắt, có tò mò, có khinh thường, cũng có thờ ơ...

Nhiều người như vậy ở hai bên đường nhìn chăm chú vào mình, đúng là có chút gì đó khiến cho người ta cảm thấy hơi sợ hãi, thế nhưng Tiết Thanh vẫn như cũ, bình tĩnh bước đi qua đám người đó, ánh mắt thảnh thơi còn liếc qua xem bọn họ là ai.

Đi tới càng gần, Tiết Thanh càng nhìn thấy họ rõ hơn. Mặc dù không phải tất cả mọi người đều tuấn tú điển trai, nhưng ai nấy đều toát lên vẻ trẻ trung, năng động của độ tuổi thanh xuân, cùng với vẻ học cao hiểu rộng của người đọc sách, làm cho người ta có cảm giác họ không phải là người bình thường, họ khiến cho người ta có cảm giác năng động và thoải mái hơn. Đây là điều mà Tiết Thanh không thể gặp được khi đi dạo ngoài đường phố hoặc ở trong nhà.

Tiết Thanh không sợ hãi nhìn lướt qua từng người bọn họ.

Bọn họ nhìn nàng, nàng nhìn lại bọn họ, cứ nhìn nhau cho đến khi đi ra khỏi cổng trường, để lại những thiếu niên đang đứng hóng chuyện trong đó tiếp tục nhìn theo.

Mặc kệ cậu bé giữ cửa và mười mấy học sinh kia nghĩ gì, mặc kệ Thanh Hà tiên sinh đánh giá thế nào về nàng, cũng mặc kệ bọn họ nghĩ nàng oai phong hay ngốc nghếch, Tiết Thanh hiện giờ vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Hóa ra ông ta đã tính sẽ gây khó dễ cho nàng.

Đúng, chính xác, ông ta đúng là đang tính gây khó dễ, hoặc nói cách khác, ông ta đang muốn dùng nàng để răn đe, khiến các học sinh khác nể sợ.

Rõ ràng đã hứa hẹn và giao kèo với nhau hết rồi, kêu nàng đi học cho đã xong rồi đến khi nàng đến đây tìm thì ông ta lại bày đặt giờ què. Đúng là cái thứ đồ nói không giữ lời!

Ông muốn thể hiện cốt cách cao ngạo của người có học thức, tôi cũng có thể... Ông không muốn thu nhận tôi làm học trò, tôi cũng không cần một giáo viên như ông đâu. Không chừng sau này khi đã thành công, nàng còn có thêm lý do để mạnh mẽ tuyên bố trước đám học sinh của mình: “Ta không cần làm học trò của Thanh Hà tiên sinh vẫn có thể thành công đó thôi!” Đây cũng là một cách để xây dựng danh tiếng riêng của mình à nha!

Có lẽ Thanh Hà tiên sinh chỉ muốn làm nàng giảm bớt sự kiêu ngạo nhưng nàng không cần ông làm vậy. Ở đời trước nàng đã bị gò bó và sống theo cách suy nghĩ của người khác quá nhiều rồi, vì vậy ở đời này nàng không muốn lại tiếp tục sống như vậy nữa.

Nàng chỉ muốn yên ổn đi học, học một ít kiến thức đủ để dạy lại những đứa trẻ, chứ nàng cũng không muốn đi thi Trạng Nguyên làm gì, đó chỉ là cái cớ để nàng không cần lấy vạ thôi.

Cậu bé giữ cổng thấy Tiết Thanh đi ra thì vô cùng bất ngờ, cậu ta tò mò không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tiết Thanh vẫn bình tĩnh đi lướt qua cậu bé, ra khỏi cánh cổng, nàng nhìn xung quanh tìm kiếm nhưng không thấy Ngô quán gia với xe ngựa đâu cả. Có lẽ ông ta thấy nàng đã đi vào lớp nên nghĩ rằng nàng sẽ học đến khi trời tối mới được ra về, vì vậy đã đi về trước rồi.

Tiết Thanh đi dọc theo đường đi ra đến đường lớn của trường. Bây giờ tất cả học sinh đều đang chuyên tâm học trên núi nên trên đường khá yên tĩnh. Tiết Thanh tìm một chỗ mát mẻ ngồi xuống, để giỏ đựng tiền học phí ở bên chân.

Nàng nên tự đi bộ về hay ngồi đây chờ Ngô quán gia đến đón đây?

Đang ngắm cảnh đường phố và suy nghĩ thì Tiết Thanh chợt giật mình khi nghe thấy có tiếng bước chân đang bước gần về phía mình. Nàng quay đầu lại nhìn thì thấy một bàn tay gầy gò đang cầm lấy giỏ xách của nàng.

Tiết Thanh nhìn theo hướng bàn tay kia lên trên khuôn mặt người cầm nó. Đối diện với nàng lúc này là một gương mặt già nua, ốm yếu. Người đó cũng đang nhìn nàng, nở nụ cười rất tươi.

“Trong đây có rượu ngon.” Ông nói, vẻ mặt nghiêm túc giống như đang thảo luận với Tiết Thanh cái đề tài gì đó quan trọng lắm.

Tay của ông vẫn tiếp tục nắm cái giỏ.

Tiết Thanh “ừm” một tiếng gật đầu.

“Đúng là có rượu ngon.” Nàng nói.

Có lẽ do Tiết Thanh nhìn ông quá kỳ, quá lâu, lại còn nhìn với vẻ mặt hết sức bình tĩnh như vậy, nên ông lão kia xấu hổ, nhẹ nhàng thu tay về vuốt râu.

“Cậu đến đây để xin làm học trò hả?” Ông nói, nét mặt vừa thông cảm vừa oán hận: “Thanh Mai tiên sinh này đúng là người tráo trở, người ta đã đến tận đây xin học là vì xem trọng ông ta, nên đã nhận học trò thì phải nhận hết mọi phải lẽ chứ, uống phí đồng tiền học phí này.”

“Là Thanh Hà tiên sinh.” Tiết Thanh sửa lại.

Ông lão phát tay.

“Mặc kệ ông ta tên Mai hay tên Hà, nói tóm lại học sinh xin được học mà lại không chịu nhận là ông ta sai.” Ông nói xong lại nhìn cái giỏ đựng tiền bên chân Tiết Thanh: “Nhưng mà ta khác ông ta.”

Tiết Thanh nhìn ông.

“Ông cũng là thầy giáo dạy học ă?” Nàng hỏi.

Ông lão giống như đã đợi câu hỏi này của nàng từ nãy đến giờ, vừa nghe xong liền mừng rỡ, đưa tay chỉ về một hướng.

“Đúng rồi, ta cũng có lớp học.” Ông nói: “Ồ đằng kia kìa.”

Tiết Thanh nhìn thấy phía trước có rất nhiều nhà ở, cửa hàng đang treo các bảng hiệu đủ màu sắc. Bởi vậy nàng vẫn chưa nhìn ra được bảng hiệu trường học của ông lão ở đâu.

Tay của ông lão lại tiếp tục nắm lấy giỏ xách của Tiết Thanh.

“Cậu bé, có muốn đến lớp của ta học không?”

Ông cười mỉm nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Tri thức

Đương nhiên ở thành Trường An này không phải chỉ có duy nhất một ngôi trường.

Trường học mà Thanh Hà tiên sinh dạy do quan lại quản lý nên không phải ai muốn học thì đều được nhận. Bởi vậy ngoài ngôi trường đó ra vẫn còn rất nhiều trường tư khác. Một số người có tiền cũng sẽ tự mở ra trường dạy học riêng của mình, người nào nổi tiếng thì thu được nhiều học sinh, còn người

nào không có tiếng tăm thì thu được ít học sinh, kiếm ít tiền sống qua ngày. Ngoài ra cũng có một số nhà văn, thi sĩ nổi tiếng nhận học trò với những quy định khắc khe vô cùng... Nói chung là có đủ loại tình huống khác nhau.

Tiết Thanh quan sát kỹ ông lão này.

Tuổi ông khoảng chừng sáu mươi, trên người ông lúc này là chiếc áo dài nhũn, trên tay và thân người đồ đầy mồ hôi, trông chẳng giống một thầy giáo dạy học chút nào hết.

Tiết Thanh nhìn bên cạnh ông, nàng thấy một miếng vải rất bẩn được trải ra trên đất, bên trên đó là những quyển sách cũ đã phai màu.

Ngoại trừ mấy cửa hàng, trên đường phố người ta cũng thường hay bán hàng trên sạp hoặc bày hàng trên đất.

“Sách cũ đây, sách cũ đây, mua đi, mua đi bà con ơi.” Ông lão vừa hi hi cười vừa chỉ những quyển sách cũ kia thấp giọng nói với Tiết Thanh: “Mấy cuốn sách này đều là sách hay cả đó.”

Một cơn gió bất chợt thổi qua làm mấy trang sách bay lên, Tiết Thanh vô tình nhìn thấy một trang Xuân cung đồ (1) trong số mấy quyển sách kia, nàng chợt bật cười.

“Ông đã nhận mấy học sinh rồi?” Nàng nói: “Cháu không phải là người bái sư tùy tiện đâu ạ.”

“Vây là đúng rồi, ta cũng không phải là người hay tùy tiện thu học trò đâu.” Ông lão gặm chân nói với vẻ mặt đầy nghiêm túc: “Ta chỉ thu những người có duyên với ta thôi.”

Tiết Thanh cười lần nữa, chỉ tay vào mình.

“Ví dụ như cháu sao?” Nàng hỏi.

Ông lão nghiêm túc gật đầu.

Tiết Thanh cười, những buồn phiền lúc nãy khi nàng ở lớp Thanh Hà tiên sinh đã tan biến hết.

“Ồ, ông à, ông đã đậu Trạng Nguyên chưa?” Nàng hỏi.

Ông lão nghe vậy liền bật cười.

“Trạng Nguyên đâu phải là thứ mà ai muốn cũng có thể thi đậu được đâu. Ta chưa từng hi vọng xa vời như vậy.”

Ông nói tiếp: “Làm người phải tự biết bản thân, không thể giống cái tên ngốc kia, cái tên ngốc nổi tiếng trong thành gần đây vì đã tuyên bố sẽ thi đậu Trạng Nguyên ấy, hình như tên Tiết Thanh thì phải, đúng là làm trò cười cho thiên hạ mà.”

Tiết Thanh “À” một tiếng.

“Vây ông có công danh hay chức vị gì chưa?” Nàng hỏi: “Dù sao ông cũng là thầy dạy học nên cũng phải có chút tài năng gì chứ?”

Ông lão lại “Xùy” một tiếng bác bỏ.

“Cậu bé, cậu đã sai rồi.” Ông nói: “Ai nói với cậu chỉ có những thầy giáo đã thi đậu công danh mới có thể dạy ra những học sinh giỏi? Thế trong câu chuyện chú mèo con dạy lão hổ đó, chẳng lẽ lúc nào mèo con cũng phải lợi hại hơn lão hổ mới có thể dạy nó hay sao?”

Tiết Thanh nghe vậy phì cười.

“Vây nếu muốn biết học sinh đó có thể thi đậu được công danh hay không, chẳng phải nên xét xem bản chất học sinh đó là lão hổ hay là mèo?” Nếu bản thân học sinh đó quá tệ thì mãi mãi không thể thi đỗ được sao?” Nàng hỏi: “Nếu ông tuyển học sinh theo cách này, vậy trách nhiệm của người làm thầy như ông cũng thật ‘nhẹ nhàng’ đó ạ!”

Ông lão nghe vậy cũng cười hi hi theo.

“Cũng không hẳn như vậy, thầy giáo chỉ là người truyền đạt kiến thức còn tiếp thu được bao nhiêu là tùy thuộc mỗi học sinh.”

Ông nói: “Gia thế cũng là thứ rất quan trọng, người không có gia thế mà đi thi, dù cho đó là thiên tài cũng chưa chắc có thể thi đậu, hoặc nếu có thi đậu cũng sẽ không ra làm quan, giống như vị Thanh Mai tiên sinh kia.”

Ông chỉ tay lên núi với vẻ mặt xem thường.

“Là Thanh Hà.” Tiết Thanh sửa lại một lần nữa, nàng lắc đầu cười. Ông lão này biết được chuyện nàng bị Thanh Hà tiên sinh đuổi ngoài cửa nên cứ luôn miệng nói xấu Thanh Hà tiên sinh để lôi kéo nàng thành đồng minh.

“Mặc kệ ông ta tên gì.” Ông vừa nói vừa cười tùm tùm nhìn Tiết Thanh, giờ lên vài ngón tay. “Thế nào? Cậu có muốn đến lớp của ta học không? Học phí

mỗi tháng chỉ cần có một bình rượu, một miếng thịt, mười đồng tiền là đủ rồi.”

Ngón tay ông lại chỉ về hướng trên núi.

“Trên kia mặc dù không thu tiền học phí nhưng bù lại tiền trả công cho thầy giáo cũng rất cao. Bởi vì ông ta là người nổi tiếng nên chắc chắn tiền trả công còn đắt hơn rất nhiều so với chỗ ta.”

Tiết Thanh cười ha ha.

“Tiền nào của nấy mà, ông cũng không thể so sánh như vậy được.” Nàng nói, suy nghĩ một lát lại mở rở lấy bình rượu ra đưa cho ông: “Nếu đã có duyên với nhau, vậy bình rượu này cháu tặng ông đấy.”

Ông lão thấy vậy liền lạnh nhạt đẩy trả lại.

“Ta không phải ăn mày.” Ông nói tiếp: “Ta chỉ thu tiền trả công cho thầy giáo.”

Tiết Thanh mỉm cười tỉnh đem bầu rượu bỏ lại vào giỏ xách. Ông lão nhìn theo bằng ánh mắt tiếc nuối, ông suy nghĩ một lát liền cảm thấy Tiết Thanh lại.

“Hay làm vậy đi, ta với cậu đều là người có duyên với nhau, ta sẽ đồng ý với cậu một việc. Không phải cậu nhập học là để thi đỗ làm quan sao? Ta bảo đảm sẽ dạy cậu thật tốt để cậu thi đỗ được vị trí cậu muốn. Nếu cậu không đậu, ta sẽ bồi thường gấp mười lần tiền học phí trước đó mà cậu đã đưa ta.” Ông cắn răng nói.

Mấy đứa nhỏ lúc mới đầu đi học vẫn còn rất khờ khạo, bởi vậy chỉ cần dạy tụi nó vượt qua được kì thi Thiếu nhi, cao lắm là kì thi Huyện là phụ huynh của chúng nó đã rất vui mừng rồi.

Tiết Thanh “Ồ” một tiếng, bỏ bầu rượu vào trong giỏ xách, sau đó đưa nó cho ông lão.

Ông lão thấy vậy liền vui mừng cầm lấy nhưng khi ông đã cầm được thì Tiết Thanh vẫn không chịu buông tay.

“Nhưng cháu có một điều kiện.” Nàng suy nghĩ một lát liền nói.

Ông lão nghe vậy vội gật đầu đồng ý.

“Cậu cứ nói đi.” Ông nói.

“Ông phải cố gắng dạy thật nghiêm túc, không được nói mấy câu vô bổ, nói xấu người khác rồi dạy đạo đức này nọ như ban nãy.” Tiết Thanh nói: “Cháu đến đây để học kiến thức chứ không phải đến để học cách làm người.”

Ông lão “ha ha” cười lớn.

“Muốn học làm người, có bao nhiêu đó tiền học phí chỉ sợ không đủ đâu.” Ông nói.

Tiết Thanh buông tay, ông lão liền vui vẻ cầm giỏ xách mở ra xem.

“Ừm, trong đây có nhiều đồ tốt thật.” Ông vô cùng hài lòng nói.

Tiết Thanh ho nhẹ một tiếng.

“Trước khi vô học, không cần thi thử trước ă?” Nàng hỏi.

Thanh Hà tiên sinh thường cho học trò làm rất nhiều bài kiểm tra, nhớ đến điều đó, ông lão vội gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Có chứ, tất nhiên là có rồi.” Ông vừa nghĩ vừa nói: “Biết chính là biết.”

Vừa nói xong liền nhìn Tiết Thanh.

Tiết Thanh nhìn ông.

“Không biết chính là không biết nhưng cũng giống như đã biết.” Nàng nói.

Ông lão nghe vậy liền vỗ tay.

“Tốt, cậu đã vượt qua bài kiểm tra.” Ông nói: “Sau này cậu chính là học trò của ta.”

Tiết Thanh ngạc nhiên nhìn ông, sau đó cười đứng lên.

“Xin hỏi thầy tên là gì ạ?” Nàng hỏi.

Hành động như vậy chứng tỏ cậu ta đã nhận mình làm thầy rồi, ông lão thấy vậy cũng đứng lên, sửa lại chiếc áo đã bị nhàu nát.

“Người khác thường gọi ta là Tứ Hạt.” Ông đáp, nhưng không nói rõ họ tên.

Tiết Thanh cũng không hỏi tới, chỉ chấp tay trước ngực thi lễ.

“Học trò Tiết Thanh, xin ra mắt Tứ Hạt tiên sinh.” Nàng nói.

Tứ Hạt tiên sinh nghe vậy mỉm cười gật đầu.

“Tốt, tốt, Tiết Thanh à... Tiết... Thanh?” Ông đang nói thì đột nhiên cất cao giọng, mắt tròn to vì bất ngờ.

Tiết Thanh nhìn ông.

“Dạ, Tiết Thanh.” Nàng nói.

“Thật là trùng hợp, hóa ra học trò của ta lại cùng tên với cái cậu Tiết Thanh muốn thi Trạng Nguyên ở Quách gia.” Tứ Hạt tiên sinh cười gượng nói.

Tiết Thanh cười.

“Không phải cùng tên đâu, người đó chính là học trò đây ạ!” Nàng vừa nói vừa nhìn Tứ Hạt tiên sinh bằng ánh mắt chân thành, tha thiết: “Mong tiên sinh có thể chỉ dạy cho học trò thi đậu được Trạng Nguyên.”

Tứ Hạt tiên sinh nghe vậy liền run rẩy, ông hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

“Tiết thiếu gia.” Ông nói: “Chắc không phải bởi vì cậu không xin đi học được ở chỗ Thanh Hà nên mới chạy lại chỗ ta để lừa gạt chút tiền chứ hả?”

Tiết Thanh bình tĩnh thi lễ.

“Tiên sinh đang đùa với học trò sao ạ?” Nàng nói: “Người nhìn ta có giống loại người như vậy không?”

Tứ Hạt tiên sinh vừa vuốt râu vừa liếc Tiết Thanh.

“Tất nhiên là có rồi, không phải ngay cả Quách gia người còn lừa được sao?” Ông tự nói thầm.

Tiết Thanh chỉ cười không nói, Tứ Hạt tiên sinh ngăn người nhìn trời, sau một lát giống như không còn cách nào khác nữa, ông đành bắt đầu đi xoay người.

“Đi nào, để thầy dẫn con đến lớp học.” Ông nói.

.....

Lớp học của Tứ Hạt tiên sinh cũng không xa. Đó là một căn nhà tranh nằm sau một cửa hàng sách sang trọng.

Tiết Thanh đứng trước căn nhà tranh, nhìn thấy một tấm ván gỗ xiêu vẹo được treo bên trên, trên tấm ván có viết ba chữ.

Lớp Tri Thức.

Cái tên rất hay nhưng điều kiện vật chất ở đây cũng quá đơn sơ rồi.

“Học trò yêu dấu!” Tứ Hạt tiên sinh lấy bình rượu trong giỏ xách ra uống một hớp: “Trước tiên, con hãy chép mười lần bài thơ ‘Lậu thất minh’ cho ta.”

Tiết Thanh liếc nhìn ông.

Tứ Hạt tiên sinh ợ một tiếng lại nói tiếp.

“À, đúng rồi. Ở đây ta không có gì hết nên con phải tự chuẩn bị bút viết, tập vở đi nhé.”

(1) Xuân cung đồ: Tranh vẽ về những cảnh sinh hoạt tình ái của nam và nữ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Cao thủ thi cử

Tiết Thanh cũng không mang theo giấy bút, tập vở.

Trường học chỗ Thanh Hà tiên sinh không chỉ miễn học phí mà còn cung cấp sẵn giấy bút cho học sinh... Tuy nhiên chỉ trừ một số học sinh nghèo không có tiền mua, hầu như tất cả học sinh còn lại đều tự mang giấy bút.

Vì hôm nay là ngày đầu tiên đi học nên Tiết Thanh cũng không mang theo giấy bút làm gì. Nàng nghĩ ngày đầu tiên cũng không cần dùng quá nhiều giấy bút, hơn nữa giỏ xách của nàng cũng không chứa nổi.

Nàng ngồi trước nhà tranh, cầm một nhánh cây rồi nhìn mặt đất.

Không ngờ ở đây cũng có bài thơ “Lậu thất minh”.

May mà nàng vẫn thường xuyên luyện chữ, nên vẫn còn nhớ khá nhiều những bài thơ cổ.

Nàng cầm nhánh cây viết trên mặt đất.

Lúc Tứ Hạt tiên sinh uống xong bình rượu thì Tiết Thanh cũng đã viết xong bài “Lậu thất minh”.

“Con viết quá nhanh rồi.” Tứ Hạt tiên sinh nhíu mày nói: “Viết như vậy sao có thể nhớ lâu được, sao có thể hiểu được ý nghĩa của nó chứ, sao...”

Ông còn chưa nói xong thì Tiết Thanh đã ngắt lời.

“Không phải con đã nói với thầy rồi sao, thầy chỉ cần dạy con đọc sách thôi, không cần phải rèn luyện tính tình của con đâu.” Nàng nói: “Con viết mười lần là đã nhớ rồi”.

Tứ Hạt tiên sinh trừng mắt.

“Ta là thầy của con mà con lại không nghe lời ta chỉ bảo, vậy ta còn dạy cái gì được hả?” Ông hỏi.

“Vậy thầy giải thích rõ cho con nghe đi.” Tiết Thanh nói: “Thầy hãy nói cho con biết lý do tại sao con phải làm như vậy, làm như vậy thì có gì tốt? Nếu thầy nói ra được lý do hợp lý thì con sẽ nghe theo thầy.”

Tứ Hạt tiên sinh nhíu mày, ông buồn rầu nhìn Tiết Thanh.

“Vậy người làm thầy như ta cũng quá đáng thương rồi.” Ông nói xong lại chép miệng hai lần như đang cảm thụ mùi vị đắng chát của bình rượu ban nãy.

“Thật là khổ, lỡ nhận đồ của người khác rồi nên cũng chẳng thể nói được gì.”

“Con cảm thấy cần nên nói rõ ra mục tiêu của chúng ta, con đi học không phải vì muốn trở thành nhà thơ, nhà văn lớn.” Tiết Thanh nói tiếp: “Do đó thầy cũng không cần phải dạy con cách làm người, chỉ cần đào tạo con trở thành một “Cao thủ thi cử”, thi là đậu, đậu với hạng cao là được rồi.”

Mặc dù đáng về bề ngoài của nàng bây giờ chỉ là một đứa trẻ nhưng nàng biết nàng đã là một người trưởng thành rồi. Vì vậy nàng không cần ai dạy nàng cách sống, cách làm người nữa đâu.

Nàng cũng đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu sau này muốn trở thành một giáo viên nổi tiếng thì nàng nhất định phải có phương pháp dạy làm sao để học trò vượt qua được kì thi Thiệu nhĩ với số điểm cao.

“Cao thủ thi cử? Cách nói này cũng thật thú vị.” Tứ Hạt tiên sinh lặp lại một lần nữa, bỗng nhiên nét mặt ông thay đổi: “Anh bạn nhỏ của ta ơi, thi Trạng Nguyên đó nha, không có dễ dàng như vậy đâu.”

Tiết Thanh cười.

“Không cần gấp, chúng ta cứ học từ từ thôi.” Nàng vừa nói vừa cầm nhánh cây quơ qua quơ lại.

Tứ Hạt tiên sinh vuốt râu.

“Rốt cuộc ta đã nhận học trò kiểu gì thế này?” Ông tự lẩm bẩm một mình.

Tiết Thanh cười, nhìn ngôi nhà tranh phía sau lưng, lại nhìn phố xá náo nhiệt trước mặt, nàng cũng nhận thấy giáo kiểu gì thế này? Nếu như để mấy người Quách Hoài Xuân biết được chắc chắn phải trợn mắt há mồm vì kinh ngạc thôi.

Ngay cả nàng còn không hiểu được tại sao lúc này bản thân mình lại đồng ý nhận ông lão này làm thầy.

Tiết Thanh nhìn ông lão đang hào hứng vui mừng vì lấy được một miếng thịt từ trong giỏ xách của nàng. Nàng hi vọng trực giác của mình là chính xác, ông lão này chắc chắn không phải là người tầm thường.

Lúc ông ấy đến gần, nàng không hề phát hiện ra, điều này thật vô lí.

.....

Khi hoàng hôn buông xuống, trước cổng trường trở nên ồn ào đông đúc hẳn lên. Học sinh tan học rất nhiều, chỉ trừ một số người ở xa hoặc một số người có lý do riêng mà ở lại ký túc xá của trường, còn lại đa số các học sinh ở thành Trường An đều về nhà. Trước khi về nhà cũng có một số người thường hay đi dạo trên đường, ghé mua chút đồ hoặc là đi uống rượu, uống trà với bạn học của mình. Lúc này có rất nhiều xe ngựa chen chúc trên đường để đón người nhà tan học về, đường phố chật kín người, trông thật hỗn loạn.

Ngô quân gia nhìn sơ qua đã thấy Tiết Thanh đang cầm giò xách đi tới, ông vội vẫy tay gọi Tiết Thanh.

Tiết Thanh chen trong đám người cô gắng đi tới xe ngựa.

“Sao rồi thiếu gia?” Ngô quân gia tò mò hỏi.

Tiết Thanh gật đầu.

“Cũng được.” Nàng nói.

Lão gia đã đưa cho Thanh Hà tiên sinh rất nhiều lễ vật gấp mặt nên phải cố gắng theo học cho tốt rồi. Ngô quân gia vừa nghĩ thầm vừa cười vén màn xe lên, Tiết Thanh cũng không nói gì thêm mà leo lên xe ngồi. Ngô quân gia cũng ngồi lên xe, người lái xe thấy vậy nhanh chóng dắt ngựa đi ra khỏi đám người đông đúc.

Trong số đó có vài người đã nhìn thấy Tiết Thanh.

“Ồ, bây giờ cậu ta mới về ư?” Trương Song Đồng nói: “Chẳng lẽ cậu ta sợ khi về nhà phải nói ra sự thật về việc chưa được vào trường học sao? Nhưng không phải sáng nay cậu ta còn rất kiêu ngạo sao? Vậy còn sợ người khác nói cái gì nữa chứ?”

Trương Liên Đường cười.

“Kiêu ngạo là từ dành cho mấy người ý có tài rồi khinh thường người khác.” Hần nói: “Còn đối với những người không có tài thì không gọi là kiêu ngạo, mà đó gọi là chánh.”

Đang nói chuyện thì hai người liền nghe thấy tiếng gọi từ bên kia vọng tới. Trương Song Đồng nhìn qua thì thấy mấy đứa bạn của cậu đang vẫy tay gọi.

“Đi thôi.” Trương Song Đồng nói: “Chúng ta đừng để ý đến cậu ta nữa.”

Trương Liên Đường thấy thế phát tay.

“Đệ đi trước đi, hần muốn đến chỗ Dương đại phu một lát.”

Trương Song Đồng nhàm chán đáp.

“Huynh vẫn còn thắc mắc về đơn thuốc kia sao?” Cậu nói xong cũng không để ý đến Trương Liên Đường nữa mà đi qua chỗ đám bạn học.

Trương Liên Đường ngồi lên xe ngựa nhà mình rồi ra lệnh cho người lái xe đi vào trong thành.

Mặc dù trời đã về chiều thế nhưng thành Trường An vẫn còn mang vẻ náo nhiệt, phồn hoa như ban ngày. Vì Dương đại phu mở tiệm thuốc ngay trong nhà mình nên mọi người có thể thuận lợi xin khám bệnh vào cả ban đêm. Lúc này ở trên đường còn rất nhiều cửa hàng khác nhau đang cố gắng mời chào khách, chỉ riêng có tiệm thuốc của Dương đại phu đã sớm đóng cửa.

Mấy ngày nay ông vẫn thường cho đóng cửa hiệu thuốc từ rất sớm.

Trong sân, Dương đại phu đang chăm chú chọn ra mấy cây thuốc đã được cắt nhỏ đưa lên mũi ngửi, sau đó lại ném thử.

“Sư phụ ơi, Liên Đường thiếu gia lại tới nữa này.” Cậu bé học trò của Dương đại phu thấy Trương Liên Đường đến liền vội vã chạy vào la lớn.

Trương Liên Đường đi sau lưng cậu thấy vậy liền cầm quạt gõ vào đầu cậu mấy cái.

“La cái gì mà la, làm như người gặp quỷ vậy, thật là hết nói nổi.”

Cậu bé bị đau liền lấy tay che đầu chạy ra núp phía sau lưng Dương đại phu, lát sau lại lộ mặt ra trừng mắt nhìn Trương Liên Đường. Dương đại phu vẫn không ngẩng đầu nhìn mà chỉ tập trung vào thử một mẫu thuốc khác.

“Đơn thuốc kia có gì đáng xem đâu.” Ông dừng một chút lại nói tiếp: “Cháu đó, cái đứa nhỏ này, thật là... sao lại tò mò như vậy chứ?”

Nói xong ông lại sai cậu nhóc kia lấy hòm thuốc tới, cậu nhóc bĩu môi không muốn nhưng chỉ đành bắt buộc đi làm theo.

“Ông nội cháu đã bị bệnh từ rất lâu rồi mà không có thầy thuốc nào chữa được bệnh của ông. Vậy mà mấy ngày nay chỉ mới uống có vài viên thuốc này thôi mà ông nội đã khỏe hơn rất nhiều. Thuốc này vừa hiệu quả vừa có công hiệu nhanh chóng như vậy làm cháu thật tò mò, liệu đây có phải là thuốc tiên không nhỉ?”

Trương Liên Đường cười nói: “Chẳng lẽ nó còn lợi hại hơn cả ‘Chung nhũ thạch’ sao ạ?”

Dương đại phu cười.

“Cháu yên tâm, đơn thuốc này không có Chung nhũ thạch đâu.” Ông nói xong liền quay qua cầm hòm thuốc mà cậu bé kia đưa tới, mở ra lấy một tờ giấy trong đó đưa cho Trương Liên Đường: “Chỉ là một phương thuốc đơn giản thôi.”

Trương Liên Đường cầm tờ giấy nhìn sơ qua.

“Chữ thật đẹp.” Hần nói.

Dương lão đại phu chỉ cười không đáp. Với quan hệ thân thiết giữa hai nhà Trương - Dương, ông cũng không sợ bị Trương Liên Đường biết được toa thuốc kia. Vì người nhà họ Trương khẳng định sẽ không nói phương thuốc này ra cho người khác biết, cho dù người khác có cùng chứng bệnh giống vậy đi nữa cũng chưa chắc có thể dùng toa thuốc giống vậy.

Ông lại tiếp tục quan sát mấy mẫu thuốc của mình, Trương Liên Đường nhìn kỹ đơn thuốc.

“Đúng thật là rất đơn giản.” Hần nói xong lại cầm đơn thuốc trên tay nhưng vẫn chưa trả lại cho Dương đại phu: “Tên của viên thuốc này là gì ạ? Người viết nó là ai? Thành Trường An chúng ta từ khi nào mà xuất hiện người tài giỏi như vậy sao cháu lại không biết nhỉ?”

Dương đại phu ngừng tay.

“Viên thuốc này... để ta đặt cho nó cái tên.” Ông nghĩ một lát lại nói: “Ừm, gọi nó là Thanh Nga Hoàn đi.”

“Thanh Nga Hoàn?” Trương Liên Đường lặp lại một lần liền cười gật đầu khen: “Tên này rất hay, vậy người đã tạo ra Thanh Nga Hoàn là ai ạ?”

Dương đại phu cười lắc đầu.

“Việc này ta không thể nói được, người đó không cho nói ra.”

Trương Liên Đường nghe vậy thì “ừm” một tiếng.

“Thật không ngờ lại giấu tên.” Hần nói: “Đúng là ý có tài rồi khinh người à?”

Dương đại phu cười.

“Người đó không phải là thầy thuốc nên không muốn nói tên ra để tránh mâu thuẫn với các thầy thuốc khác đấy.”

Trương Liên Đường “à” một tiếng, cũng không hỏi nữa.

“Vậy người đó cũng thật hiểu chuyện.” Hần nói: “Cảm ơn Dương đại phu, nhờ ông chuyển lời cảm ơn của cháu đến người đó luôn. Có thể người khác chỉ cho là ông nội cháu chỉ bị đau mỗi eo, chân thông thường, nhưng cháu hiểu căn bệnh đó đối với ông nội cháu rất nguy hiểm. Cũng may nhờ có phương thuốc này mà ông nội cháu mới có thể vượt qua được kiếp nạn lần này.”

Hần nói xong liền đứng dậy, cung kính thi lễ.

“Cháu thật sự vô cùng biết ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Đi học

Xe ngựa dừng trước cửa lớn Quách gia, Tiết Thanh bước xuống xe.

“Đề cháu đi một mình về phòng được rồi ạ.” Nàng nói cảm ơn với Ngô quản gia.

Ngô quản gia lại khuyên Tiết Thanh nên đi gặp Quách đại lão gia trước.

“Bây giờ cháu chỉ vừa mới bắt đầu đi học thôi, đợi sau này thành tài rồi cháu lại đến cảm ơn bác Tạ thì tốt hơn.” Tiết Thanh nói.

Đúng là đứa trẻ, vẫn rất dễ ý sĩ diện, Ngô quân gia thăm nghĩ. Nhưng cũng đúng thôi, nếu không phải vì sĩ diện thì cậu ta cũng đã không tuyên bố với mọi người rằng khi nào thi đậu Trạng Nguyên mới cưới tiểu thư, thiệt tình, người ta thường nói “Người không biết thì không sợ”, câu này quá đúng rồi.

“À với lại ngày mai ông không cần đưa cháu đi học nữa đâu, cháu đã biết đường nên tự đi được rồi ạ, coi như là đi bộ tập thể dục luôn.” Tiết Thanh nói thêm.

Ồ, không cần xe đưa đi nữa sao? Cơ mà lão gia cũng không có dặn ông phải tận lực giúp đỡ cậu ta hết mọi việc nên chỉ cần tỏ vẻ ân cần trong ngày đầu tiên là được rồi. Nghĩ như vậy nên Ngô quân gia chỉ giả vờ khuyên Tiết Thanh hai lần rồi thôi.

Tiết Thanh cầm giỏ xách đi đến tạp viện, mấy cô bé trong ngõ nhỏ vẫn còn đang ngồi chơi Dương quái, nhìn thấy Tiết Thanh liền kêu “Ca ca”.

Tiết Thanh ngồi xuống, đặt giỏ xách kế bên, chơi với mấy đứa nhỏ một lát sau đó mới đứng dậy đi đến cửa lớn.

“Tiết Thanh ca ca, Tiết Thanh ca ca.”

Trong viện truyền ra tiếng la của đám trẻ con, cùng lúc đó Tiết Thanh nhìn thấy một quả bóng đang được ném về phía mình.

Nàng cột áo dài lên cho gọn gàng rồi cầm giỏ xách chạy đến chơi xúc cúc với bọn trẻ, tiếng cười đùa, la hét vang lên âm ỉ trông thật náo nhiệt và vui vẻ. Giống như lúc trước, sau khi chơi đùa cùng tụi nhỏ một lát, Tiết Thanh lại băng qua cái sân đi vào con hẻm, lúc này Thiên Y cũng đang đi tới.

“Đã đi học rồi, cậu còn không mau lo đi ôn bài, lại ở đây chơi với mấy đứa nhỏ làm gì?” Thiên Y nói.

Tiết Thanh lấy tay áo lau mồ hôi trên trán.

“Hi, có khổ thì phải có sướng chứ, học cả ngày rồi nên phải thư giãn một chút đã.” Nàng cười đi vào bên trong: “Thiên Y, hôm nay cậu làm gì thế?”

Thiên Y “à” một tiếng, do dự một lát liền đuổi theo Tiết Thanh.

“Cũng không có làm gì nhiều, chỉ giúp Nhị phu nhân kêu bà bán hoa đến nhà, với lên phố mua chút đồ giúp mấy chị người làm trong viện thôi. Cũng rất nhàn.” Thiên Y nói.

“Thiên Y, cậu có muốn học chữ với tôi không?” Tiết Thanh suy nghĩ một chút liền hỏi.

Thiên Y nghe vậy liền bức bối hừ một tiếng.

“Tiết Thanh, cậu mới đi học ngày đầu tiên mà đã muốn dạy lại người khác rồi sao?” Nàng nói xong lại cầm bím tóc hất ra đằng sau, xoay người rồi đi: “Cậu tự lo cho bản thân trước đi, chưa gì mà đã đắc ý như vậy rồi.”

Tiết Thanh cười.

“Tôi đã biết từ lúc mới sinh ra rồi.” Nàng cười nói: “Nên cậu không cần lo lắng cho tôi đâu.”

Thiên Y không quay đầu lại, phát tay áo đi ra.

Bấy giờ, Noãn Noãn đang chờ ngoài cửa, nhìn thấy Tiết Thanh tới liền vội vàng la lớn: “Thiếu gia đã về” rồi chạy tới đón, Tiết Thanh đưa giỏ xách cho Noãn Noãn cầm, Tiết mẫu thân nghe vậy cũng vội ra đón.

“Con có khát không? Đói bụng không? Có mệt không?” Bà hỏi liên tục một hơi, sau đó lại vỗ vai Tiết Thanh.

Tiết Thanh vừa nghiêm túc trả lời từng câu hỏi vừa đi theo Tiết mẫu thân vào nhà, Noãn Noãn liền bận rộn chạy tới pha trà rót nước, trong sân nhỏ lập tức trở nên náo nhiệt.

.....

Khi trời vừa tờ mờ sáng, Tiết Thanh đã thức dậy.

Tiết mẫu thân cũng đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng và để sẵn cơm trưa vào giỏ xách cho Tiết Thanh.

“Còn sớm như vậy một mình con đi không sao chứ?” Bà lo lắng hỏi: “Hay để mẫu thân đưa con đi.”

“Mẫu thân à, mẫu thân cũng đâu thể đưa con đi cả đời đâu.” Tiết Thanh nói: “Nếu ngay cả đi học con cũng không tự đi được thì còn đòi thi Trạng Nguyên làm gì nữa.”

Tiết mẫu thân nghe vậy liền phì cười.

“Vốn chính là như vậy mà, con cũng đâu thể thi Trạng Nguyên!” Bà nói.

Tiết Thanh nghe vậy vội che miệng bà lại.

Tiết mẫu thân cười gật đầu.

“Được rồi, mẫu thân không nói nữa.” Bà nói xong lại vỗ vai Tiết Thanh bảo: “Đi thôi.”

Đứng ngoài cửa nhìn theo bóng dáng Tiết Thanh đang khuất xa dần trong màn sương sớm, Noãn Noãn sờ mũi.

“Thím à, không biết thiếu gia tự đi được không nữa? Trời vẫn chưa sáng, trên đường cũng chưa có ai.” Nàng lo lắng nói.

Tiết mẫu thân cười đáp.

“Không có gì đâu. Đừng lo lắng.”

Noãn Noãn gãi đầu, Tiết mẫu thân vốn là người cực kỳ nuông chiều con. Bà yêu con đến độ nếu như có một ngày nào đó Tiết Thanh không còn sống chung với bà nữa, chắc bà cũng không sống nổi. Thế nhưng theo tình huống hiện tại thì khác hẳn, bà có thể bình thản để Tiết Thanh đi học một mình ở ngoài thành. Đúng là thật kỳ lạ và khó hiểu mà.

Đường phố vào sáng sớm rất yên tĩnh, những người bán chợ đêm đã dẹp từ lâu, những người bán chợ buổi sáng vẫn còn chưa dọn hàng, những viên đá cuội trên đường được sương mù phủ lên một tầng hơi nước lạnh lẽo, lúc Tiết Thanh đi ngang qua, giày vải bị thấm nước nên có chút trơn.

Tiết Thanh cẩn thận bước về phía trước, nàng vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh vật của nơi này. Cảm giác ngắm cảnh khi ngồi trên xe ngựa lúc trước và khi đi bộ lúc này lại rất khác nhau nhưng cũng không phải là loại cảm xúc gì đặc biệt lắm, vì dù sao đi nữa trước khi nàng xuyên không, nàng cũng là người đã từng đi nhiều nơi, đã từng biết đến nhiều điều mới lạ mà.

Nàng đi qua một con đường, thời gian dần trôi qua nhanh hơn, tiếng bước chân của nàng vang vọng trên con đường buổi sáng. Khi đi đến giữa con đường, Tiết Thanh nghe thấy tiếng “Bang bang” vang lên bên tai.

Tiết Thanh nhìn qua hướng phát ra tiếng động, đó là một lò rèn, bên trong đang tỏa ra ánh lửa sáng chói, có một người đàn ông cao lớn đang cầm một cây búa sắt lớn đập vào lưỡi cuốc vừa được lấy ra từ trong lò lửa, làm tia lửa văng khắp nơi.

Tiết Thanh liếc nhìn biển hiệu đang bay phất phơ trong gió - “Tiệm rèn sắt”, cái tên này cũng rất gọn lẹ, thẳng thắn rồi.

Người thợ rèn chuyên tâm vào công việc của mình, giống như không hề phát hiện ra có người vừa đi ngang qua cửa. Ánh lửa nóng cháy chiếu rọi lên thân thể trần trụi của người thợ rèn khiến làn da ông ửng đỏ biến thành màu đồng, mồ hôi trên người cũng lấp lánh sáng lên theo ánh lửa.

Tiết Thanh bước nhanh qua cửa tiệm rèn sắt, tiếp tục đi vào một con đường khác, mới đầu nàng chỉ đi bộ nhanh hơn một chút nhưng sau đó nàng đã chuyển thành chạy bước nhỏ.

Tiếng bước chân lộp cộp vang lên làm một phụ nữ đang ngồi bên đường giặt mình, bà ta đang vội vàng xắn ống tay áo và buộc lại mớ tóc bù xù, nghe tiếng động người phụ nữ kia tò mò nhìn lại.

Tiết Thanh cũng nhìn bà, không khí xung quanh thoáng thoang thoảng mùi cá tanh. nàng nhìn mấy chữ ghi trên tấm biển gỗ sau lưng người phụ nữ kia: “Cửa hàng cá tươi.” Người dân ở nơi này cũng thật đáng yêu và thẳng thắn.

Tiết Thanh không kìm được nở nụ cười.

Người phụ nữ kia thấy vậy cũng nhìn nàng cười.

“Cậu bé, sớm vậy mà đi đâu thế?” Bà nói.

“Dạ, con đi học ạ.” Tiết Thanh đáp, nàng vẫn không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước, âm thanh dọn hàng, làm cá của người phụ nữ cũng dần xa.

Cửa thành đã mở, mấy binh sĩ canh gác ngáp một cái, đang tính đi đổi ca thì chợt khựng lại, vẻ mặt họ đầy ngạc nhiên nhìn Tiết Thanh đang thò hông học chạy tới.

“Tôi muốn đi đến trường học.” Tiết Thanh dừng lại nói.

Những binh sĩ kia nhìn Tiết Thanh một lát rồi phát tay cho nàng đi qua.

Thân thể này vốn đã rất yếu, mới này trước khi qua cổng thành nàng đã chạy một mạch đến đây nên đến giờ đã không còn sức nữa rồi. Vì vậy Tiết Thanh bước chậm lại, đi bộ như lúc đầu.

Lúc ra khỏi thành thì trời cũng dần sáng, từ xa có một người đang đi lại về hướng nàng, hình như là một ông cụ đang tìm nhặt phân trâu. Tiết Thanh lướt qua ông đi thẳng về phía trước. Thời gian lại tiếp tục trôi, tiếng xe ngựa, tiếng bước chân đi lại trên đường cũng nhiều hơn, trời cũng đã sáng hẳn.

Tiết Thanh thở ra một hơi, nâng nhìn ngọn núi đang dần hiện lên trước mặt, cố bước đi nhanh hơn.

Ánh nắng ban mai chiếu lên núi Lục Tuyền, trên sườn núi có một con suối đang chảy mạnh, bọt nước văng tung tóe khắp nơi. Có hai cậu bé học sinh tầm mười ba, mười bốn tuổi đang đưa tay mức nước rửa mặt, giọt nước trong suốt đọng lại trên mặt họ sáng trong như những hạt trân châu lấp lánh.

“Ê nè, đừng có chơi nữa, mấy cậu mau đi thôi, tiên sinh sắp dạy rồi đấy.”

Một tiếng la trong trẻo từ rừng cây dưới núi truyền tới.

“Biết rồi.” Hai cậu học sinh kia nhanh chóng đáp, lại vội vàng mặc quần áo rồi chạy xuống núi.

Đường núi lúc này đã có rất nhiều thiếu niên đi lại. Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy bọn họ đang tập trung đi đến một căn phòng lớn sáng sủa, rộng rãi dưới núi.

Căn phòng này còn rộng hơn rất nhiều so với chánh điện của chùa Từ Ân. Nhìn qua cửa sổ lớn của căn phòng có thể thấy được rất nhiều đệm ngồi được đặt trong đó, số đệm này đủ cho hơn một trăm người ngồi.

Hiện tại đã có không ít học sinh vào phòng chào hỏi nhau, nét mặt ai cũng rạng rỡ và đầy sức sống.

Đây là nơi mà Thanh Hà tiên sinh dạy học, tất nhiên trong trường không phải chỉ có mình ông là thầy giáo. Bởi vì tuổi tác và kinh nghiệm của mỗi giáo viên khác nhau nên cách dạy cũng rất khác nhau. Tuy nhiên đối với Thanh Hà tiên sinh, cách dạy của ông chính là giảng bài đồng loạt một lần cho tất cả các học sinh đang ngồi học.

Tiếng trống “Tùng.. tùng.. tùng” vang lên, đám học sinh trước phòng vội bước đi nhanh hơn, rất nhanh lớp học đã ngồi đầy người, lớp học bỗng yên tĩnh lại. Một người đàn ông dáng người cao gầy, khoảng hơn bốn mươi tuổi đi vào.

Ông mặc một chiếc áo dài xanh sạch sẽ, thơm mát, vẻ mặt chính trực, nghiêm khắc. Ông cầm theo một quyển sách đã cũ, bước chân nhẹ nhàng vào lớp lộ ra khí chất tao nhã của người có học thức.

Theo phía sau ông là hai cậu bé thư đồng (1).

Đang đi giữa chừng thì ông chợt ngừng lại.

“Nếu như hôm nay có người đến thì hãy gọi ta.” Ông nói.

Giọng nói của ông đầy ôn hòa nhưng vẫn mang theo vài phần uy nghiêm.

Hai cậu bé sau lưng nghe vậy liền giật mình nhưng họ không phải giật mình vì âm thanh vang lên đột ngột của ông.

Từ trước đến nay, mỗi lần đến tiết dạy, Thanh Hà tiên sinh đều rất chuyên tâm giảng bài, bởi vậy ông không cho phép có người ngắt lời mình. Nhớ hồi đó lúc Tần Đàm công dẫn vị hoàng thượng nhỏ tuổi đến đây, cũng phải ngồi đợi ở ngoài Quốc Tử Giám hết một tiết học mới được vào.

Vậy mà bây giờ tiên sinh lại cho phép ngắt lời ông đang nói để truyền tin tức. Rốt cuộc người ông đang chờ là ai đây?

Đạo gần đây bọn họ chưa từng nghe qua việc tiên sinh sẽ có bạn thân hay một người quan trọng nào đó tới thăm mà.

Mặc dù không hiểu lý do nhưng hai cậu bé thư đồng kia vẫn đồng thanh đáp “Dạ” một tiếng, Thanh Hà tiên sinh cũng không nói thêm gì nữa mà đi vào lớp.

Hơn trăm học sinh ngồi trên đệm đồng thanh chào Thanh Hà tiên sinh, sau đó lại khom người thi lễ. Thanh Hà tiên sinh ngồi phía trước liền đưa tay ra hiệu đứng dậy.

“Con đường học tập tốt nhất, thể hiện ở đạo đức của mỗi người, nên yêu dân, hướng tới cái thiện...”

Giọng nói mạnh mẽ, đầy truyền cảm của Thanh Hà tiên sinh vang vọng trong lớp học, đám học sinh trong lớp nghiêm chỉnh ngồi thẳng, chăm chú lắng nghe.

Giờ phút này ở căn nhà tranh dưới núi, bên trong “lớp Tri Thức”, hai thầy trò Tiết Thanh cũng đang ngồi đối diện với nhau.

“Con đã từng đọc qua Tứ Thư chưa? Thế còn Ngũ Kinh thì sao? Hoặc là Xuân Thu? Hừ, ít nhất con cũng phải đọc qua một quyển sách nào rồi chứ hả?”

Từ Hạo tiên sinh tức giận thở hỏn hển, ông đập bàn nói. Cái bàn chỉ có ba chân, bị ông vỗ một cái liền bị ngã sang một bên.

Tiết Thanh đưa tay vịn cái bàn, ánh mắt bình tĩnh.

“Con cũng đã từng đọc qua nhưng chỉ đọc sơ sơ thôi.” Nàng nói tiếp: “Nên thầy hãy dạy con lại từ đầu đi ạ, con không cần học gấp gấp làm gì!”

Tứ Hạt tiên sinh nhăn mặt.

Học trò ngoan, con nói đúng đấy”. Ông nói: “Được rồi, vậy để thầy dạy lại con, không cần nóng vội làm gì.”

(1) Thư đồng: Là người giúp chủ nhân mài mực, trải giấy, bung trà rót nước...

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Xuân thu

Trên bàn có đặt ba quyển sách đã cũ kỹ và bị ố vàng, trông rất giống sách cổ hoặc những quyển sách cũ được mua lại.

“Con hãy đọc quyển Xuân Thu trước đi.” Tứ Hạt tiên sinh nói với ý tứ sâu xa: “Quyển sách Xuân Thu này trong thật có giả, trong giả có thật, nếu con có thể đọc hiểu được nó thì coi như con đã có thể hiểu rõ mọi việc trên đời rồi đấy.”

Ồ, đây chính là quyển sách Xuân Thu sao? Tiết Thanh tò mò lật ra xem, đập vào mắt nàng là những đoạn văn không có dấu chấm câu, được viết bằng chữ phồn thể rất khó hiểu. Thôi kệ, cứ coi như nàng đang học lại lớp một đi, dù sao hiện tại tuổi nàng cũng còn nhỏ mà.

“Ừm, nhiều đây cũng không đến nỗi nhiều lắm.” Nàng nói.

Tứ Hạt tiên sinh gượng cười.

“Ba quyển này chỉ là một phần nhỏ thôi, ta có tổng cộng ba mươi quyển lận.” Ông nói.

Tiết Thanh nhìn ông.

“Vậy những cuốn sách khác đâu rồi ạ?” Nàng hỏi.

Tứ Hạt tiên sinh phát tay.

“Con lo xem mấy quyển này trước đã, những quyển khác ta sẽ nói với con sau.” Ông mở sách ra nói: “Nào, bây giờ để ta đọc trước, con ngồi nghe, sau đó ta và con sẽ cùng nhau đọc.”

Lúc này, trong căn nhà tranh đơn sơ vang lên tiếng đọc sách của hai người. Một người giọng trầm đục, khàn khàn, một người giọng trong trẻo, dễ nghe.

“Giọng đọc của con quá nhỏ.”

“Thầy không nghe rõ sao ạ?”

“Nghe được nhưng khi đọc sách thì con cần phải đọc lớn tiếng hơn nữa.”

“Tại sao ạ? Con thích đọc như vậy hơn.”

“Ta giận rồi đấy nhé.”

“Thầy đừng tức giận mà, thầy muốn con đọc lớn tiếng là để con mau thuộc bài đúng không? Nhưng đọc như vậy con cũng có thể nhớ bài rồi ạ!”

“Học trò ngoan của ta, thôi mặc kệ con vậy, dù sao ta cũng không cãi lại con...”

Mặc dù hai thầy trò nàng đã nói chuyện với nhau rất vui nhưng dù sao đi nữa thì đọc sách cũng là một việc rất nhàm chán. Thời gian đi học cả ngày hôm nay nàng chỉ dùng để nghe giảng và đọc sách, sao chép sách. Khi mặt trời đã lặn về hướng Tây, Tiết Thanh xoa cổ tay đã mỏi nhừ, sau đó quay ngược cây bút đang viết trên tay, chọc nhẹ mấy cái vào người đang dựa vào bàn ngửa đầu ngủ say mê đến nỗi chảy cả nước miếng - Tứ Hạt tiên sinh.

“Đến giờ ăn cơm rồi hả?” Tứ Hạt tiên sinh giật mình tỉnh giấc, vội cúi miệng nhìn quanh bốn phía hỏi.

“Thầy à, đã đến giờ ra về rồi.” Tiết Thanh nói.

Tứ Hạt tiên sinh nhìn sắc trời bên ngoài một chút mới ậm ừ vài tiếng.

“Ừm, vậy con đi về đi.”

Tiết Thanh chỉ xấp giấy thật dày đặt trên bàn.

“Đây là bài tập hôm nay của con, thầy nhớ kiểm tra nhé.” Nàng nói.

Tứ Hạt tiên sinh “ừ” một tiếng đáp lại.

“Ta biết rồi, biết rồi mà.” Ông nói xong lại phát tay.

Bấy giờ Tiết Thanh mới thu dọn bút viết bỏ vào trong giỏ xách, đứng dậy chào ông rồi ra về.

Nàng vừa mới đi đến đường cái thì nghe được tiếng chuông trầm bổng vang lên, theo sau đó là tiếng la hét ồn ào của các thiếu niên. Mấy tên người hầu đang đứng chờ ở ven đường chợt đứng dậy nghiêm túc, không còn đáng vẻ lười biếng như ban nãy nữa, chuyên tâm đứng chờ đón thiếu gia nhà mình tan học về.

Mặc kệ là thời hiện đại hay cổ đại, người ta cứ nghĩ đi học là việc vất vả nhưng trên thực tế nó lại chính là khoảng thời gian sung sướng và nhẹ nhàng nhất.

Tiết Thanh không nhìn ngắm xung quanh nữa, nàng cầm chắc giỏ xách trong tay, tăng tốc lên một chút sau đó bắt đầu chạy về nhà.

Khi trời gần tối, người đi đường rất đông, những người dắt xe bò chở hàng đi ngang qua nhìn thấy Tiết Thanh đang chạy liền tò mò nhìn theo. Bóng dáng nhỏ nhắn của nàng nhanh như chớp đã chạy qua mặt bọn họ rồi.

Tiết Thanh chạy một hồi đến cửa thành thì dừng lại, lúc này phía sau lưng nàng có rất nhiều xe ngựa... Đó là xe ngựa của những học sinh đang học ở trường học trên núi Lục Tuyền, họ cũng đang chờ để vào thành.

Cửa thành trở nên chật chội hơn nhưng binh lính cũng không vì vậy mà ngăn cản, với những ai là học sinh, họ sẽ trực tiếp cho đi qua hết mà không cần kiểm tra.

“Ủa?” Trương Song Đồng vén màn xe nhìn bên ngoài: “Cậu ta đang chạy đi đâu thế kia?”

Trương Liên Đường nghe vậy liền nhìn qua, hần nhìn thấy một bóng dáng gầy yếu, nhỏ bé đang đứng lẫn trong đám đông.

“Cơ mà vết thương của Quách Tử An và Quách Tử Khiêm đã đỡ hơn chưa vậy huynh Liên Đường?” Trương Song Đồng hỏi: “Trận đấu bóng trong tết Đoan Ngọ họ có tham gia được không thế? Chúng ta vẫn còn đang thiếu người chơi này...”

Nghe được hai chữ “đấu bóng”, Trương Liên Đường chợt giật mình, hần ta do dự một chút liền thò người ra tìm kiếm Tiết Thanh trong đám người để chào hỏi. Nhưng Tiết Thanh đã nhanh chóng xoay người tiến vào một con hẻm nhỏ, chẳng mấy chốc hần đã không còn nhìn thấy bóng dáng cậu ta nữa.

“Không sao đâu.” Hần hạ màn xe xuống nói: “Có lẽ chúng ta có thể thêm vào một người mới.”

.....

Mấy người hầu đang ngồi đùa giỡn trước cửa Quách gia thấy Tiết Thanh về đều cười đùa nói.

“A! Trang Nguyên của chúng ta đã về rồi...”

Bọn họ hô rất lớn.

Tiết Thanh không rảnh để ý đến bọn họ, nàng nhanh chóng đi đến ngõ hẻm bên này của tạp viện. Có điều hiện tại nàng không thể đi qua đó được, bởi vì ở đầu ngõ lúc này có hai thiếu niên đang đứng ở đó, chân bọn họ đạp trên ngựa đá, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm Tiết Thanh. Mấy đứa nhỏ hay chơi Dương quái với nàng lúc này đang co ro ngồi xổm ở một góc, cắn ngón tay đầy lo sợ nhìn hai người bọn họ, thấy Tiết Thanh tới liền vội kêu hai tiếng “Thiếu gia” rồi im bặt.

“Ồ, cái tên chó ghê đáng ghét đã tới rồi này.” Bọn họ chỉ tay vào Tiết Thanh la lớn.

Thế nhưng không giống những gì bọn họ đã tưởng tượng. Tiết Thanh không sợ hãi lùi lại hoặc co giò chạy thật nhanh mà vẫn bình thản, chậm rãi vừa quan sát vừa đi đến chỗ bọn họ.

Hai người bọn họ chính là Quách Tử An và Quách Tử Khiêm.

Quách Tử An là con trai thứ của Quách nhị lão gia, năm nay đã mười bốn tuổi, dáng người khỏe mạnh, mập mạp như một chú nghé con mới lớn.

Quách Tử Khiêm là con trai út của Quách tam lão gia, năm nay mười ba tuổi, tuy thân hình gầy yếu nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ nham hiểm và gian xảo.

Lúc trước khi Tiết Thanh bị rơi xuống nước, mặc dù người thực hiện là Quách Bảo Nhi và Quách Tử An, thế nhưng người lựa chọn địa điểm ở bên hồ lại chính là Quách Tử Khiêm... Bởi vì cậu ta muốn ép Tiết Thanh phải rơi xuống nước.

“Hai vị thiếu gia đã khỏe chưa ạ?” Tiết Thanh bước đến gần, thân nhiên hỏi.

Câu hỏi “Đã khỏe chưa?” này là dành cho những người bị thương hoặc bị bệnh nặng. Mặc dù Tiết Thanh cũng đã từng bị thương rất nặng, thế nhưng sau đó cũng vì việc này mà Từ An và Từ Khiêm bị phạt đánh rất nặng, lại còn bị nhốt hết nửa tháng trời.

Nhắc đến “nỗi đau” của mình, Quách Từ An lạnh lùng hừ một tiếng.

“Cái đồ chó ghê nhà người chó vội đắc ý.” Cậu mắng: “Đánh nhau mà còn méc người lớn thì có gì hay, đúng là cái thứ vô dụng.”

Tiết Thanh đứng trước mặt bọn họ. Mấy đứa nhỏ trong ngõ hẻm hồi hộp, lo lắng, nắm chặt Dương quái trong tay nhìn Tiết Thanh.

Mặc dù dáng người nàng gầy yếu, lại nhỏ hơn hai người bọn họ một chút, thế nhưng lúc này khi đứng trước mặt hai người bọn họ, nàng lại không hề tỏ ra yếu thế.

“VẬY hai người muốn sao đây?” Nàng hỏi.

Lại còn dám kiêu ngạo hỏi ngược lại bọn họ, nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Tiết Thanh, Quách Từ An giận dữ hét.

“Tất nhiên là muốn đánh...” Cậu ta giờ nắm đấm lên tính xông đến chỗ Tiết Thanh.

Nhưng Quách Từ Khiêm đã giơ tay ngăn cản.

“Tất nhiên là muốn chơi cùng cậu rồi.” Cậu ta nhỏ giọng nói.

Từ “chơi” này như nhắc nhở Quách Từ An việc gì đó, cậu ta hừ một tiếng rồi bỏ tay xuống.

“Thế nào chó ghê, người có dám đi đến võ đài chơi với chúng ta không?” Cậu nhũn mày nói.

Võ đài sao?

Đi đánh nhau mà nói là đi chơi, bọn họ nói thật hay.

Tiết Thanh cười.

“Tôi muốn về nhà học bài.” Nàng nói: “Đã tốn rất nhiều tiền để đi học rồi nên tôi không thể lãng phí thời gian một cách vô ích được.”

“Người còn...” Quách Từ An trừng mắt, giờ lên nắm đấm lần nữa.

Quách Từ Khiêm lại tiếp tục giơ tay giữ chặt cậu. Là một cậu bé thông minh, Quách Từ Khiêm để ý đến trong lời nói của Tiết Thanh có nhắc đến tiền.

Muốn đối phó một người thì trước tiên phải biết được nhược điểm của người đó đã, Quách Từ Khiêm cười hi hi một tiếng.

“Không thôi thì như vậy đi, cậu đi chơi với chúng tôi, chúng tôi sẽ cho cậu tiền.” Cậu ta nói xong liền lắc lắc túi tiền treo bên hông.

Tiết Thanh cười một tiếng gât đầu.

“Được thôi.” Nàng nói.

Đáp ứng nhanh như vậy làm Quách Từ An và Quách Từ Khiêm có chút ngạc nhiên, bọn họ có cảm giác như Tiết Thanh đang đợi bọn họ nói câu này thì phải.

“Thỏa thuận vậy nhé.” Quách Từ An lấy lại tinh thần, giờ cao túi tiền treo bên hông: “Cái này để dành thưởng cho người đó, Trạng Nguyên gia tương lai.”

Kêu Trạng Nguyên gia chính là vì muốn nói mỉa Tiết Thanh để cậu ta cảm thấy xấu hổ, thế nhưng dường như cậu ta lại không hề bị ảnh hưởng, ánh mắt bình tĩnh không dao động, cười mỉm nhìn bọn họ.

Việc này làm cho Quách Từ An phải cố gắng nhìn con tức đến phát ghen. Bởi vì cậu ta chế giễu Tiết Thanh không thành công.

“Đi mau, chúng ta mau đi đến võ đài thôi.” Cậu quát lớn.

.....

Mấy đứa bé gái đang ngồi co rúm ở góc tường sợ hãi nhìn hai vị thiếu gia nhà họ Quách hung dữ bước qua, lại nhìn Tiết Thanh đầy lo lắng.

Tiết Thanh đưa tay sờ đầu mấy cô bé.

“Mấy em cứ chơi tiếp đi.” Nàng nói xong liền đi qua.

Vừa vào cửa Tiết Thanh liền nhìn thấy mấy đứa nhỏ đang co rúm đứng sau cánh cửa, vốn tụi nó vẫn đang chơi vui vẻ nhưng bởi vì bộ dáng hung dữ của hai vị thiếu gia này mà bọn chúng đã sợ hãi chạy núp qua một bên, quả bóng cũng bị lăn xuống góc tường.

Tiết Thanh đá quả bóng qua cho bọn trẻ rồi nhanh chân đuổi theo hai người Quách Tử An.

Nhìn thấy quả bóng lăn tới, một đứa trẻ làm liều chạy ra nhặt lên, vẻ mặt lo lắng nhìn theo Tiết Thanh.

Võ đài Quách gia cũng không xa, nó được xây ở phía sau chỗ Quách nhị lão gia. Nơi đó có diện tích rất lớn, lớn hơn cả vườn hoa trong nhà họ Quách, bên trong có rất nhiều loại binh khí khác nhau, thậm chí còn có cả trường đua ngựa.

Mặc dù bây giờ trời đã nhá nhem tối nhưng bên trong sân vẫn còn một vài người đang làm việc, những người này chính là võ sư và hộ vệ Quách gia.

Không hổ danh là nhà võ tướng, Tiết Thanh thấy vậy liền gật đầu với vẻ hài lòng.

Quách Tử An phất tay hô lớn một tiếng, giữa sân liền có một đám người hầu vội vàng chạy qua, bọn họ ai nấy cũng đều là những thiếu niên khỏe mạnh, cao to. Khi đi đến nơi liền liếc nhìn Tiết Thanh với ánh mắt không mấy thiện cảm.

“Tiết thiếu gia, nếu như chúng tôi đã bỏ tiền ra để mượn cậu chơi cùng, thì quy tắc chơi thế nào phải do chúng tôi đặt ra rồi.” Quách Tử Khiêm cười hi hi nói: “Cậu cũng đừng hòng đòi ý.”

Tiết Thanh gật đầu.

“Dĩ nhiên rồi.” Nàng dừng lại một lát lại nói tiếp: “Nhưng mà chơi kiểu này thì không công bằng lắm.”

Tiết Thanh này sao nhìn có vẻ không giống với Tiết Thanh trước kia lắm nhỉ? Nhìn cái dáng vẻ bình tĩnh của cậu ta bây giờ, khiến bọn họ càng muốn đánh cho cậu ta một trận hơn.

Quách Tử An cắn răng quát lớn.

“Đồ chó ghê, ngươi lại muốn sao nữa?”

“Các người đã tập võ từ nhỏ nên đều là những người có bản lĩnh cả.” Tiết Thanh ôn hòa nói.

Lời này nói rất đúng, Quách Tử An và Quách Tử Khiêm đắc ý gật đầu đồng ý.

“Nhưng tôi lại chưa từng tập võ nên nếu hai người mà đánh tôi thì chẳng khác nào ý mạnh ăn hiếp yếu, chuyện như vậy nếu truyền ra chỉ sợ thanh danh của hai người cũng không tốt đâu.” Tiết Thanh nói tiếp.

Hình như cậu ta nói cũng có lý.

“Ai bảo cậu không chịu tập võ từ nhỏ, cái này không thể trách bọn ta được.” Quách Tử Khiêm nói.

Tiết Thanh nhìn cậu.

“Cái này đúng thật là nên trách tôi rồi. Hay là hai người hãy để tôi theo học với võ sư trong một thời gian ngắn trước đã, sau đó tôi sẽ chơi với hai cậu sau. Lúc đó mọi người đều là người tập võ hết rồi, chơi sẽ càng thú vị hơn, người khác cũng sẽ không trách lầm các cậu, các cậu thấy thế nào?”

“...” Quách Tử An.

“...” Quách Tử Khiêm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23: Đánh cược

Đề cậu ta học võ với võ sư trước, sau đó mới đánh nhau với bọn họ?

Quách Tử An và Quách Tử Khiêm ngạc nhiên nhìn Tiết Thanh.

“Ngươi, ngươi muốn học võ sao?” Quách Tử An nhìn Tiết Thanh chăm chăm hỏi.

“Đúng vậy, tôi muốn học võ.” Tiết Thanh bình tĩnh đáp: “Hồi trước tôi bị hai cậu đánh mà không đánh lại được là bởi vì tôi chưa từng được học võ. Nếu

như cho tôi đi học võ đài hoàng, tôi không tin đến lúc đó hai cậu có thể đánh thắng được tôi.”

Ồ! Còn bày đặt làm phách nữa sao? Quách Từ An nghĩ thầm, cậu xấn tay áo lên hết lớn.

“Ngươi tưởng mình là người ‘vạn năng’, có năng lực làm hết tất cả mọi việc sao?” Cậu la lớn: “Hết tuyên bố sẽ thi đấu Trọng Nguyên đến đòi học võ, cứ muốn là được à, chẳng lẽ chỉ cần học là có thể thi đấu Trọng Nguyên, có thể trở thành người vô địch thiên hạ hay sao? Hừ, đúng là cái đồ ranh con tính tình nóng nảy, thiếu kiên nhẫn...”

Quách Từ An giận dữ nắm chặt tay thành nắm đấm, xông lên trước muốn đánh Tiết Thanh, mấy tên người hầu sau lưng thấy vậy cũng thủ thế chờ lệnh đánh nhau từ chủ nhân, Tiết Thanh vẫn đứng yên tại chỗ, không hề lùi nửa bước.

“Sao vậy, không dám à? Hay là cậu sợ sau khi tôi học võ xong, cậu sẽ đánh không lại tôi?” Nàng cất cao giọng hỏi.

Câu hỏi này làm Quách Từ An tức giận đến nổi giậm chân.

Có thể trong các lĩnh vực khác, cậu không dám chắc mình có thể thắng được đối thủ hay không. Nhưng đối với thi đấu võ, cậu hoàn toàn tự tin vào khả năng của chính mình. Bởi vì cậu đã được học võ từ nhỏ, đánh thương, múa kiếm, bắn cung, cưỡi ngựa,... không có thứ vũ khí nào mà cậu không biết dùng. Tuy cậu không phải người giỏi võ nhất nhưng cậu cũng không phải loại người kém cỏi đến nỗi không dám đấu võ với người khác.

“Ranh con ngu dốt, được lắm, để lão tử giúp ngươi mở mang tầm mắt, cho ngươi tâm phục khẩu phục (1)”. Quách Từ An trừng mắt hét lớn.

Quách Từ Khiêm đưa tay cản cậu ta lại.

“Ái chà, Tiết Thanh à, lời này của cậu không đúng rồi.”

Tiết Thanh nhìn Quách Từ Khiêm.

“Tại sao lại không đúng, ý cậu là sao?” Nàng nói.

Quách Từ Khiêm cười hi hi một tiếng, chỉ tay về phía nàng, sau đó lại chỉ tay về phía bản thân mình.

“Tiết Thanh, cậu không thể dùng cách này để đấu với hai chúng tôi được, bởi vì cách này cũng không công bằng.”

Cậu ta nói: “Thử nghĩ xem, hai huynh đệ chúng tôi đã học võ từ nhỏ rồi, cho dù bây giờ có cho cậu đi học võ đi nữa thì cậu vẫn sẽ mãi mãi là người học sau, hơn nữa còn học sau đến tận mười năm. Vậy nếu như cả đời này cậu không thể đạt đến trình độ võ công bằng chúng tôi, thì không lẽ chúng tôi phải chờ cậu cả đời sao?”

Quách Từ An giật mình, đứng rồi, hóa ra cái tên nhóc kia lại tính toán như vậy, hèn gì Liên Đường thiếu gia thường nói tên nhóc kia không phải người tầm thường.

“Được lắm, cái tên nhóc nhà ngươi, thứ đồ không có năng lực, chỉ biết dẻo miệng nói khoác, tìm cách trốn tránh...” Quách Từ An trừng mắt, tiếp tục giơ cao nắm đấm: “Đúng là cái thứ đạo đức suy đồi, ta đánh ngươi chính là thay trời hành đạo (2)!”

Tiết Thanh thấy vậy chỉ cười và vẫn không lui lại.

“Tất nhiên không phải như vậy rồi.” Nàng nói: “Thời hạn học võ là ba tháng.”

Quách Từ An và Quách Từ Khiêm sùng sốt, cả hai không hiểu nhìn Tiết Thanh.

“Ba tháng, tôi sẽ học trong ba tháng.” Tiết Thanh lặp lại lần nữa, giơ lên ba ngón tay trước mặt bọn họ, sau đó lại nói tiếp: “Sau ba tháng chúng ta sẽ đấu với nhau.”

Quách Từ An trở mắt nhìn Tiết Thanh.

“Chỉ ba tháng?” Cậu ta quan sát kỹ mọi biểu hiện trên mặt Tiết Thanh, bật cười. Một lát sau càng nghĩ đến câu nói của Tiết Thanh cậu ta lại càng cảm thấy buồn cười hơn liền ôm bụng cười lớn.

“Ha ha, đúng là Trọng Nguyên gia tương lai.” Quách Từ Khiêm cũng cười lớn mang theo vài phần chế giễu nói: “Nói như vậy tức là về sau cậu còn có khả năng thi thêm chức Võ Trọng Nguyên nữa rồi?”

Tiết Thanh không giải thích tiếp cũng không thêm đề ý đến lời chế giễu của bọn họ.

“Nếu như tôi thua, tôi sẽ quỳ lạy hai cậu nhưng nếu như người thua là các cậu thì sao?” Nàng nói.

“Nếu chúng ta thua, chúng ta sẽ khấu đầu bái lạy ngươi. Hơn nữa từ nay về sau sẽ gọi ngươi là đại ca.” Quách Từ An ngừng cười, lạnh lùng nói.

Tiết Thanh gật đầu.

“Được.” Nàng đáp xong liền vươn tay ra.

Trong lúc Quách Tử An vẫn chưa hiểu chuyện gì thì Tiết Thanh đã giơ tay mình đập vào tay cậu một cái.

“Quân tử nhất ngôn.” Nàng nói.

Quách Tử An thầm khinh bỉ Tiết Thanh.

“Từ mã nan truy.” Cậu cắn răng nói xong liền xoay người hét to: “Người đâu, mau tìm võ sư giỏi nhất cho cậu ta.”

Cậu chống nạnh nhìn lên sân đấu võ, lại quay đầu liếc mắt nhìn Tiết Thanh.

“Ta cũng muốn chờ coi sau ba tháng người có thể học được cái gì.”

Tiết Thanh cười.

“Được.” Nàng nói.

Cái tên nhóc này trước kia luôn rất ít nói, nhất gan, mỗi khi gặp người thì cứ giống như thấy quỷ, lẩn trốn nhanh kinh khủng, khiến người nào tiếp xúc với cậu ta cũng cảm thấy bức mình. Mặc dù bây giờ đã dám nói chuyện rồi nhưng không hiểu tại sao vẫn khiến cho người ta có cảm giác nóng nảy, thậm chí Tiết Thanh bây giờ còn khiến cho người ta có cảm giác tức giận hơn lúc trước nhiều. Cũng bởi vì tức mà không có chỗ xả giận nên Quách Tử An cố gắng cắn răng nhẫn nhịn.

Quách Tử Khiêm chọt vào cánh tay cậu ta mấy cái.

“Anh, hình như chúng ta đã bị lừa rồi đúng không?” Cậu nháy mắt nói nhỏ: “Chúng ta đã tốn tiền để dụ cậu ta đến sân đấu võ rồi, hiện tại lại còn giúp cậu ta tìm thầy dạy võ, rốt cuộc chúng ta muốn cái gì?”

Trong lòng Quách Tử An đang bức bối mà không có chỗ phát tiết nên đã nóng nảy hất tay Quách Tử Khiêm.

“Muốn công bằng.” Cậu ta trừng mắt, quát lớn: “Ông đây nhất định sẽ để cho nó tâm phục khẩu phục mà rút xéo khỏi Quách gia.”

Tiết Thanh không để ý đến cuộc nói chuyện của hai huynh đệ Quách Tử An, nàng trò chuyện một lát với thầy dạy võ, người mà vừa được chỉ định để dạy nàng.

“Thầy hãy dạy con những kiến thức cơ bản trước nhé.” Nàng nói: “Đầu tiên con muốn làm cơ thể mình trở nên mạnh mẽ hơn trước đã.”

Sư phụ võ của Tiết Thanh họ Chu, là binh lính cũ dưới trướng của Quách lão thái gia, đã từng tham gia rất nhiều trận chiến. Khi này võ sư Chu cũng đã nghe bọn người hầu kể lại về xích mích và vụ cá cược của Tiết Thanh và hai vị thiếu gia nhà họ Quách. Ông đã từng thấy mặt và nghe kể qua rất nhiều chuyện về Tiết Thanh nên lúc này ông cảm thấy rất buồn cười nhưng lại không biết nói gì hơn.

Tiết Thanh đánh giá ông, ông cũng quan sát kỹ Tiết Thanh. Đứa nhỏ này từ trước đến giờ đều chưa từng luyện võ, vậy mà lại mạnh mẽ nói sẽ học võ trong vòng ba tháng, ba tháng có thể học được bao nhiêu chứ? Chỉ cần khi đứng tấn, hai chân vững chắc không bị nghiêng ngả là đã tốt lắm rồi.

Đúng là trẻ con, lúc nào cũng “mắt to hơn bụng” (3), ngu dốt nên không biết sợ. Cậu ta đã cố chấp như vậy rồi, người làm thầy như ông có nói gì cũng vô dụng mà thôi. Chỉ có để cậu ta bị thua cá cược, bị ăn đòn đau mới tự ngộ ra được bài học cho bản thân.

“Được, Tiết thiếu gia nói sao thì ta sẽ làm như vậy.” Ông vừa cung kính vừa xa cách nói.

Tiết Thanh không để ý đến thái độ của võ sư, nàng cũng không cần phải để ý đến cách nhìn của ông với nàng.

“Hôm nay đã muộn rồi, từ ngày mai con sẽ bắt đầu học với thầy.” Nàng nói.

Võ sư thi lễ đáp “Vâng” một tiếng. Học võ là một việc rất nhàm chán, khô khan. Nếu không phải là người học võ từ nhỏ, chỉ có thể kiên trì tập luyện được đến ngày thứ ba là đã tốt lắm rồi.

Nói chuyện với võ sư xong, Tiết Thanh lại quay qua ngoắc tay với Quách Tử An và Quách Tử Khiêm.

“Làm gì vậy?” Quách Tử An cau giận nói: “Muốn đi thì cứ đi đi, đừng có bày đặt giả bộ lễ phép với bọn ta.”

Quách Tử Khiêm cười khò một tiếng, hình như cậu hiểu Tiết Thanh muốn làm cái gì rồi.

“Chúng ta đã giao trước rồi, tôi đi chơi với các cậu, các cậu đưa tôi tiền...” Tiết Thanh vừa chia tay ra vừa nói.

Quách Tử An nổi nóng, cậu rất muốn nhổ một ngụm nước bọt lên tay Tiết Thanh.

Quách Tử Khiêm ngó nghiêng xung quanh một hồi, sau đó lấy túi tiền treo bên hông xuống, lấy ra ba đồng tiền.

“Này, cho cậu!” Cậu ta gian xảo nói, trước đó bọn họ cũng đâu có giao kèo phải đưa bao nhiêu tiền nên cậu lấy ra ba đồng tiền là hợp lý rồi.

Tiết Thanh cảm lấy tiền.

“Cám ơn các cậu, chào nhé.” Nàng nói: “Ngày mai tôi lại đến.”

Nói xong liền xoay người, cầm lấy giỏ xách rồi chậm rãi rời đi.

Quách Tử Khiêm ngạc nhiên trở mắt há mồm nhìn theo bóng lưng Tiết Thanh.

“Chỉ có ba đồng tiền cũng lấy.” Cậu nói thầm: “Đúng là cái đồ mặt dày không biết xấu hổ.”

.....

Tiết Thanh vừa đi ra nhà lớn Quách gia, Tiết mẫu thân và Noãn Noãn đã vội vàng chạy tới.

“Sao rồi? Mẫu thân nghe tụi nhỏ nói con bị Từ An với Từ Khiêm dẫn đi...” Bà vội vàng nói, lại lo lắng giữ chặt Tiết Thanh nhìn kỹ từ trên xuống dưới hỏi: “Con có bị thương chỗ nào không? Con thấy trong người sao rồi? Sao con lại đi cùng bọn họ chứ? Con có thể chạy đi mà...”

Noãn Noãn cũng mở to đôi mắt hồn nhiên như cún con của nàng để nhìn kỹ xem Tiết Thanh có bị thương hay không.

Tiết Thanh cười giữ chặt tay Tiết mẫu thân.

“Mẫu thân đừng lo, con không sao, cũng không có đánh nhau, bọn họ chỉ muốn con đi học võ thôi.” Nàng nói.

Tiết mẫu thân ngạc nhiên.

“Học võ? Tại sao phải học võ chứ?” Bà nói: “Không phải đã nói là đến trường học chữ sao? Sao giờ lại đổi thành học võ rồi? Chắc bọn nó đang muốn trêu chọc con thôi.”

Tiết Thanh nắm tay bà đi về nhà.

“Lần trước đánh con, bọn họ cảm thấy con yếu hơn họ bởi vì con không được học võ. Nên họ muốn con được học võ, sau đó có thể công bằng đấu với con một trận.” Nàng cười lắc tay Tiết mẫu thân làm nũng nói: “Mẫu thân à, không phải con muốn đấu võ với bọn họ đâu, con cảm thấy bản thân quá yếu ớt rồi nên muốn học võ để cơ thể được khỏe mạnh hơn.”

Nói vậy cũng có lý, Tiết mẫu thân nhìn cơ thể gầy yếu của Tiết Thanh.

“Đều tại mẫu thân không tốt, khi con còn bé mẫu thân không cho con ăn uống đầy đủ chất.” Bà thờ dãi, tự trách nói.

“Không phải vì chuyện này đâu mẫu thân à, có thể con gầy là do được di truyền từ người trong nhà thì sao?” Tiết Thanh cười: “Cha con cũng rất gầy đấy thôi.”

Tiết mẫu thân cười mỉm.

“Đúng ha.” Bà nói: “Thanh Tử à, nếu con đã muốn học võ vậy cứ học đi, thuận theo ý hai vị thiếu gia kia để bọn họ không tức giận, chắc có lẽ qua hai ngày nữa bọn họ sẽ quên việc này thôi.”

Tiết mẫu thân vừa chuyển chủ đề thì Tiết Thanh đã hiểu được, vì ba Tiết đã không còn sống nữa rồi nên Tiết mẫu thân cũng không muốn nhắc đến làm gì cho thêm đau buồn. Nghĩ vậy nên Tiết Thanh vội vàng “Dạ” một tiếng.

“Mẫu thân yên tâm, con sẽ không để cho hai vị thiếu gia Từ An và Từ Khiêm đánh con đâu... Nếu đánh không lại con sẽ chạy mà...”

“Thiếu gia nhớ lúc đó phải la lớn lên nha, kêu nhiều người tới bọn họ cũng sẽ không dám đánh cậu...” Noãn Noãn cũng nghĩ ra một cách.

Tiết Thanh cười ầm áp xoa đầu Noãn Noãn.

Ba người đi vào nhà, Tiết Thanh đi rửa mặt, thay quần áo, Tiết mẫu thân dẫn Noãn Noãn đi nấu cơm. Ăn cơm xong thì trời cũng đã tối. Thắp đèn dầu lên, Tiết Thanh ôn tập những gì đã học được ngày hôm nay, còn Tiết mẫu thân và Noãn Noãn thì ngồi cạnh cây đèn may quần áo.

Về vật chất, từ vấn đề ăn uống đến các đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, Quách Hoài Xuân luôn cung cấp đầy đủ cho mẫu thân con Tiết Thanh. Đặc biệt là dầu thắp đèn, hai mẫu thân con họ hoàn toàn không cần phải lo lắng hay cố gắng sử dụng tiết kiệm dầu làm gì, nếu xài hết thì Quách Hoài Xuân sẽ sai người cung cấp cái khác. Cũng vì có đầy đủ ánh sáng như vậy nên Tiết Thanh chưa bao giờ có cơ hội thử trải nghiệm “Tạc bích châu quang” (4) xem nó thế nào. Có điều nàng cũng không tiếc nuôi vì chuyện đó đâu. Thử nghĩ xem, có ai mà không mong muốn bản thân được sống đầy đủ, thoải mái chứ.

Ba đồng tiền được đặt ở góc bàn tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ.

.....

(1) Tâm phục khẩu phục: Phục từ đáy lòng, chứ không phải chỉ nói suông ngoài miệng.

(2) Thay trời hành đạo: Làm việc nghĩa, việc tốt, loại bỏ những điều xấu xa trong xã hội.

(3) Mất to hơn bụng: Thông thường để chỉ những người ham ăn, lấy nhiều thức ăn nhưng không dùng hết. Ở trong trường hợp này ý muốn nói Tiết Thanh không biết suy nghĩ, tham lam muốn làm được nhiều việc nhưng bản thân lại không đủ năng lực.

(4) Tạc bích thấu quang: Đục lỗ trên tường mượn ánh sáng. Đây là một thành ngữ của Trung Quốc, kể về một người nông dân nghèo tên là Khuông Hoàng, vì nhà quá nghèo không có tiền mua dầu đốt nên ông ấy đã khoét vách tường để tia sáng từ nhà hàng xóm lọt qua, tận dụng tia sáng đó mà đọc sách.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Đề phòng

“Ồ, lại là cậu nhóc à? Mỗi ngày đều phải dậy sớm như vậy. Nhóc không cảm thấy mệt sao?”

Tiếng người phụ nữ vang lên trên con đường vắng, lúc này trời chỉ mới tờ mờ sáng.

Tiết Thanh cười nhìn người phụ nữ đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, bà ấy đang nhanh tay cạo vảy cá để kịp giờ bán hàng.

“Vậy mỗi ngày đi đều phải thức dậy sớm như vậy để làm cá bán, đi có cảm thấy mệt không?” Nàng hỏi.

Người phụ nữ nghe xong chỉ cười lắc đầu chứ không nói gì thêm. Trong lúc bà nhanh nhẹn ném số cá vừa mới làm xong vào thùng thì Tiết Thanh đã chạy đi xa.

Bình lính giữ cổng thành đứng ngáp vì buồn ngủ, thấy Tiết Thanh đi qua họ cũng chẳng thèm giữ lại kiểm tra. Con đường ngoài thành vẫn vắng lặng như mọi ngày, chỉ có ông lão nhặt phân trâu đang chăm chỉ làm việc. Ánh mặt trời dần lên cao, một ngày mới lại bắt đầu.

“Cái gì? Con muốn chiều nay tan học sớm hơn sao?” Nghe Tiết Thanh nói xong, Tứ Hạt tiên sinh lập tức trừng mắt hét lớn: “Vậy sao được? Thời gian ngắn như vậy sao đủ cho con đọc sách đây!”

Ông tức giận, nghiêm khắc gõ bàn.

“Con có biết con cần phải đọc bao nhiêu quyển sách không hả? Muốn vượt qua được kì thi huyện với kì thi phủ thì ít nhất con phải đọc được đến bảy, tám chục quyển sách.”

“Trí nhớ của con rất tốt. Chỉ cần con cố gắng tập trung, chăm chỉ học một lát là có thể thuộc rồi ạ! Bởi vậy về sớm một chút cũng không ảnh hưởng gì đến việc học của con đâu, thầy đừng lo!”

Tứ Hạt tiên sinh nghe vậy liền trừng mắt nhìn Tiết Thanh.

“Hừ, có ai như con không, tự đề cao chính mình, thật là... Lần đầu tiên thầy gặp người như con đấy.” Ông nói.

Tiết Thanh cười, mặc dù nàng chưa từng học Tứ Thư Ngũ Kinh nhưng dù gì đi nữa nàng cũng đã từng đi học vài chục năm, vượt qua biết bao kỳ thi “khó nhằn”. Hơn nữa mấy quyển sách thời hiện đại còn khó học hơn nhiều lần so với những quyển sách thời cổ đại này. Vậy mà nàng vẫn có thể học được đấy thôi.

Nếu như bảo nàng sống tiếp cuộc sống như trước kia ở hiện đại, tiếp tục học những quyển sách có những thuật ngữ khô khan đó, chưa chắc nàng có thể vượt qua được. Nhưng bây giờ thì khác, đi học ở cổ đại, nàng chỉ cần đọc sách thôi, đúng là một chuyện quá dễ dàng rồi còn gì.

“Thôi được, con là học trò ngoan của ta, con nghĩ sao thì làm vậy đi.” Tứ Hạt tiên sinh hừ một tiếng nói: “Nhưng nếu như con không làm bài tập hoặc làm bài không tốt thì ta sẽ phạt con. Đến lúc đó đừng trách sao ta không nương tay... Ta sẽ hủy bỏ lời hứa ban đầu.”

“Dạ, con biết rồi ạ!” Tiết Thanh gật đầu đáp, nàng mở quyển sách trước mặt ra: “Mời thầy giảng bài đi ạ!”

.....

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ tan học đã đến, kết thúc một ngày học tập căng thẳng của các học sinh trên núi Lục Tuyền. Núi rừng yên tĩnh lập tức trở nên ồn ào, khắp nơi đều vang lên tiếng cười đùa của các thiếu niên. Thanh Hà tiên sinh đang ngồi đọc sách trong phòng khách bỗng nhiên nhíu mày, để quyển sách xuống bàn.

“Sao vậy thầy, là do bọn họ quá ồn sao? Tiểu đồng đang đứng kế bên Thanh Hà tiên sinh thấy vậy liền vội vàng hỏi: “Đề con đi nói bọn họ giữ im lặng.”

Thanh Hà tiên sinh giờ tay ngăn tiểu đồng lại.

“Bọn chúng đều là thanh niên trẻ tuổi cả, ồn ào một chút cũng không sao, bây giờ cũng không phải giờ học.” Ông nói xong liền đứng dậy đi tới chỗ mái hiên, đứng ở trên cao nhìn xuống trường học bên dưới.

Mấy học sinh tùm năm tùm ba ra về với nhau, có một số người ở lại ký túc xá trường đang cười đùa vui vẻ, thảo luận với nhau, tiếng đàn tiếng hát vang vọng khắp núi rừng. Một năm bốn mùa, mỗi một ngày, mỗi một giờ, núi Lục Tuyền đều mang những vẻ đẹp khác nhau.

Tiểu đồng thấy vậy liền nhăn mày tự hỏi.

Rốt cuộc tiên sinh đang chờ ai?

.....

Khi xe ngựa chạy đến cửa thành, Trương Liên Đường liền vươn tay mở màn xe, nhìn ra ngoài.

“Liên Đường, huynh nhìn gì vậy?” Trương Song Đồng hỏi, cũng bắt chước nhìn ra ngoài: “Có con gái nhà ai vừa đi qua à?”

Trời dần tối, mấy cô gái trẻ đều đã trở về nhà, ngoài đường lúc này làm gì còn cô gái nào đang đi bộ.

Trương Liên Đường nghe vậy liền cười đáp.

“Anh muốn nhìn thử xem hôm nay liệu có thể lại nhìn thấy vị Trạng Nguyên công kia nữa không?”

Bây giờ chỉ cần nhắc đến ba chữ “Trạng Nguyên công” thì ở thành Trường An này không ai là không biết người được nói đến là Tiết Thanh. Vì thế Trương Song Đồng liền cười ha ha nói.

“Chắc bây giờ Trạng Nguyên công đang rất rảnh rồi đây.”

Hiện tại vị “Trạng Nguyên công” trong lời nói của bọn họ thật sự không rảnh rồi chút nào. Lúc này Tiết Thanh đang đứng tần ở sân đấu võ Quách gia, nàng cũng đã đứng được một lúc rất lâu rồi.

Chân của nàng đã bắt đầu run vì mỏi, bên tai lại không ngừng vang lên tiếng cười nhạo.

“Nhóc con, chân run rồi kìa.”

“Nếu không chịu nổi nữa thì quỳ xuống đi.”

Quách Tử An và Quách Tử Khiêm mang theo một nhóm người hầu đến cười nhạo Tiết Thanh. Thấy Tiết Thanh đã bắt đầu mệt, Quách Tử An đi qua đứng trước mặt nàng chống nạnh, uốn bụng ra phía trước chờ nàng quỳ xuống.

Cuối cùng Tiết Thanh cũng không chịu nổi nữa, nàng quỳ một gối xuống để chống đỡ thân mình... Cách chống đỡ này không đúng tiêu chuẩn cho lắm.

“Ha ha, cháu trai ngoan, miễn lễ, đứng dậy đi.” Quách Tử An cười la lớn.

Mấy tên người hầu thấy vậy cũng vội vàng hòa theo cười nhạo.

Tiết Thanh không thèm để ý đến bọn họ, nàng đứng dậy gạt đầu với võ sư.

“Mới bắt đầu nên con còn chưa quen lắm, về sau chắc chắn con sẽ đứng tốt hơn.” Nàng nói.

Đứa nhỏ này thật lạc quan, còn biết tự an ủi bản thân nữa cơ đấy. Chu võ sư nghe vậy cũng không biết nói gì.

“Ừ.” Ông nói: “Lần đầu tiên mà đứng được như vậy là đã rất tốt rồi.”

Tiết Thanh gạt đầu.

“Vậy tiếp theo chúng ta sẽ luyện cái gì nữa ạ?” Nàng hỏi.

Chu võ sư “À” một tiếng nói.

“Vậy đi theo ta đóng cọc đã.”

Tiết Thanh nghe vậy liền “Dạ” một tiếng rồi đi theo Chu võ sư.

“Coi chừng làm tay bị thương, cầm viết không được, đến lúc đó lại đổ thừa tại bọn ta làm tri hoãn việc đi thi Trạng Nguyên của ngươi.” Quách Tử An quát lớn.

Tiết Thanh nhìn cậu cười.

“Cám ơn Tử An thiếu gia đã nhắc nhở.” Nàng nói: “Tôi sẽ cẩn thận.”

Quách Tử An hừ một tiếng.

Bởi vì những động tác mà Tiết Thanh học với võ sư đều là những động tác cơ bản nhất nên Quách Tử An luôn lấy cái đó làm đề tài đứng bên cạnh châm chọc, cười nhạo nàng. Thế nhưng Tiết Thanh cũng không hề tức giận hay cãi lại câu nào. Điều này làm Quách Tử An mất hết kiên nhẫn, cậu tức giận ra lệnh mấy tên người hầu đầu kiếm với mình. Mục đích là để biểu diễn cho Tiết Thanh xem và khoe khoang trình độ võ nghệ của cậu để Tiết Thanh cảm thấy mất mặt.

Kết thúc trận đấu, cả người Quách Tử An lúc này đã ướt đầm mồ hôi, cậu nhanh nhẹn cởi áo ra vứt sang một bên.

Mặc dù Quách Tử An chỉ mới mười bốn tuổi nhưng vì được luyện võ từ nhỏ, cơ thể cậu không hề gầy yếu như các đứa trẻ cùng tuổi khác mà trái lại rất khỏe mạnh và rắn chắc.

Không biết là do bị gió thổi qua hay là do cái gì mà Quách Tử An đột nhiên cảm thấy cả người ớn lạnh. Theo bản năng xoay người lại, cậu ta nhìn thấy Tiết Thanh đang đứng ở một bên đứng xem từ nãy đến giờ.

“Nhìn cái gì? Muốn đạt đến trình độ của ta, ngươi còn kém xa. Đừng có mà nằm mơ.” Cậu trừng mắt, ưỡn ngực nói.

Tiết Thanh cười.

“Hôm nay tôi tập võ xong rồi, bây giờ phải về thôi.” Nàng nói.

Quách Tử An lạnh lùng cười.

“Muốn đi thì cứ đi, ta với ngươi không thân thiết, báo cáo với ta làm gì.” Cậu nói xong lại chợt nhớ đến một việc, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tiết Thanh xòe bàn tay ra trước mặt cậu nói.

“Tiền của ngày hôm nay...”

Quách Tử An cầm lấy ba đồng tiền mà người hầu đưa tới, hung hăng ném xuống đất.

Tiết Thanh thấy vậy vẫn bình thản nhặt tiền lên sau đó quay người đi. nàng không cần phải so đo với một đứa trẻ làm gì, và lại người tức giận cũng không phải nàng...

Sau lưng nàng Quách Tử An đang tức giận nhỏ vài giọt nước bọt, cậu ta ném mạnh mấy thanh kiếm xuống đất để phát tiết cơn giận dữ.

.....

Trời đã khuya, Noãn Noãn ngồi may được một lát thì ngủ quên trên bàn, Tiết Thanh bỏ bút xuống.

“Viết xong rồi sao?” Tiết mẫu thân hỏi: “Con có mệt không? Đói bụng không? Hay để mẫu thân làm gì đó cho con ăn nhé!”

“Trời tối rồi, mẫu thân mau đi ngủ đi, không cần phải thức chung với con đâu mà.” Tiết Thanh lại khuyên Tiết mẫu thân lần nữa.

“Con đừng lo, mẫu thân cũng không có việc gì làm, ngủ sớm như vậy cũng không ngủ được.” Tiết mẫu thân vừa cười vừa nói, bà thu dọn giường quay to, kêu Noãn Noãn thức dậy lên giường ngủ đàng hoàng rồi ngẩng đầu lên nhìn Tiết Thanh, thấy nàng đang đi ra ngoài bà liền hỏi: “Con tính đi đâu vậy?”

“Con muốn đi tập luyện lại những động tác mà Chu võ sư đã dạy hồi chiều.” Tiết Thanh nói xong lại căn dặn: “Mẫu thân ngủ trước đi, con luyện xong sẽ đi ngủ liền.”

Mấy động tác kia cũng chỉ đơn giản là đứng tấn, đánh ra một vài quyền thế nên Tiết mẫu thân nghe xong cũng không để ý lắm.

“Ừm, vậy con tập lại một lát thôi rồi lo đi ngủ đi, đừng để quá sức, ngày mai còn phải dậy sớm đi học nữa đó.” Bà nói.

Tiết Thanh đáp “Dạ” một tiếng, nàng đi tới sân nhỏ bắt đầu đứng tấn. Tiết mẫu thân thu dọn nhanh những đồ vật còn sót lại, sau đó liền đi ngủ. Đèn trong phòng đã bị dập tắt, bóng tối bao trùm mảnh sân nhỏ.

Dưới ánh sao mờ nhạt có thể thấy được bóng dáng nho nhỏ của Tiết Thanh đang đứng tấn rất nghiêm túc. Thế nhưng hiện tại nàng đã đuổi người ra, từ từ đổi qua một tư thế khác rất kỳ lạ, đó là động tác mà Chu võ sư chưa từng dạy qua.

Thực ra mục đích nàng học võ công với võ sư không phải là vì nàng muốn có võ công để đấu với Quách Tử An và Quách Tử Khiêm, mà là để mượn

có, để có một lời giải thích hợp lý.

Sau này khi nàng biểu hiện ra bản lĩnh thực sự của mình, nếu có ai hỏi tại sao thì việc học võ ở Quách gia chính là một lý do tốt nhất rồi.

Tại sao ư? Bởi vì nàng là Tiết Thanh, trước khi được xuyên đến đây, nàng chính là một sát thủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Thể hiện

Sát thủ chính là một kẻ chuyên đi giết người, mặc dù đây là một nghề nghiệp xấu, trái pháp luật nhưng thật sự nó vẫn còn tồn tại.

Tuy nhiên, không phải ai khi mới sinh ra cũng đều là kẻ giết người, Tiết Thanh cũng vậy. Nàng được sinh ra trong một gia đình quyền quý, có truyền thống võ học từ lâu đời. Nàng cũng từng đi học bình thường như bao người khác và nhờ sự chăm chỉ của mình, nàng đã học thành tài. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có thể nàng đã trở thành một giáo viên đại học, trải qua những ngày tháng sống nhàn hạ, thoải mái rồi.

Thế nhưng cuộc sống này vẫn luôn có rất nhiều chuyện bất ngờ xảy ra, và cũng vì những chuyện đó mà cuộc đời Tiết Thanh đã bị thay đổi. Biến cố đầu tiên xảy ra trong cuộc đời nàng đó chính là việc ông nội Tiết bị bệnh và mất khi đang được chữa trị ở bệnh viện. Tiếp theo đó, phụ mẫu nàng cũng bị tai nạn giao thông qua đời. Có nhiều người cho rằng đây cũng chỉ là những việc ngoài ý muốn, có thể xảy ra với bất kì ai. Chỉ có mình nàng hiểu rõ, tất cả mọi việc “ngoài ý muốn” đó đều do người khác dàn dựng mà thành.

Lý do rất đơn giản, chỉ vì tranh giành lợi ích trong chuyện làm ăn. Đối phương đã sắp xếp kế hoạch rất chu đáo, dàn dựng thành một vụ tai nạn ngoài ý muốn nên bọn chúng không cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Sau sự việc đó, Tiết Thanh không cố gắng tìm kiếm chứng cứ buộc tội bọn họ, cũng chẳng thèm để ý đến việc giữ gìn và phát triển gia nghiệp (1) mà phụ mẫu nàng để lại. Bởi vì đối với nàng, cái kiểu “quân tử báo thù mười năm chưa muộn” (2) này cần phải chờ đợi rất lâu, chịu rất nhiều tổn thương và tuyệt vọng. Chính vì vậy, nàng đã bắt đầu học cách giết người và dàn dựng nó thành một hiện trường ngoài ý muốn.

Giống với việc đi học lúc trước, nàng chăm chỉ học những thứ này trong vòng năm năm, tốn hết ba năm để làm được nó. Sau đó nàng cũng dần trở thành người có tiếng tăm trong giới sát thủ.

Lúc đầu nàng giết người chỉ để kiếm sống qua ngày, lâu dần thành thói quen, nàng đã xem nó như một nghề nghiệp để kiếm sống.

Nếu nàng không làm, vụ tai nạn máy bay khiến nàng mất mạng xuyên qua kia nhất định cũng là do có người cố ý dàn dựng nên... Cũng có thể do nàng suy nghĩ nhiều, nhưng dù vì bất cứ nguyên nhân nào đi nữa, Tiết Thanh thời hiện đại cũng đã chết rồi. Nếu đã được sống lại, nàng sẽ cố gắng trân trọng cơ hội này mà sống thật tốt.

Tiết Thanh từ từ thở ra một hơi, trong bóng đêm yên tĩnh thỉnh thoảng vang lên tiếng động giòn vang như tiếng rang đậu.

Công việc hằng ngày của Tiết Thanh đã đi vào nề nếp, nàng cũng sắp xếp cho mình một thời khóa biểu vô cùng dày đặc. Sáng dậy sớm chạy bộ, đi học, buổi chiều tan học đến sân đấu võ Quách gia, đến tối thì học bài và luyện viết chữ, trước khi đi ngủ thì luyện võ công.

Thấm thoát đã trôi qua một tháng.

Tiếng bước chân vang lên trên con đường vắng và tối tăm. Nghe tiếng bước chân đến gần, người phụ nữ bán cá không cần nhìn cũng biết là Tiết Thanh.

“Cậu nhóc, tan học nhớ ghé qua chỗ dì mua con cá về tắm bổ nhé!” Bà lớn tiếng nói.

Một trận gió lạnh chợt thổi qua.

“... Dạ được ạ!”

Tiết Thanh đáp xong liền tiếp tục đi về phía trước.

“Dì sẽ chờ cho con con cá ngon nhất.” Người phụ nữ hô to.

Trong ánh sáng mờ ảo ở đằng xa, bà thấy Tiết Thanh giơ tay lên ra dấu đồng ý rồi nhanh chân bước đi xa.

Tiết Thanh bước thật nhanh qua cửa thành... Hiện giờ nàng đã rất quen thuộc với con đường này. Không chỉ quen thuộc với cửa hàng rèn sắt, nàng còn thường nói chuyện phiếm với người phụ nữ bán cá kia, thậm chí ngay cả ông cụ nhặt phân trâu, nàng cũng thường gặp mặt mỗi ngày.

“Ừa, ông ơi... phân trâu này ngày nào cũng phải đi nhặt sao ạ?”

Nàng chột hỏi.

Ông lão đang cúi đầu nhặt phân trâu bỏ vào giỏ, nghe Tiết Thanh hỏi liền giật mình. Ông còn đang rất ngạc nhiên khi nghe thấy lời hỏi thăm từ một người xa lạ nên không biết phải trả lời thế nào cho phải.

“Đúng rồi...”

Đợi ông trả lời thì Tiết Thanh đã chạy đi xa.

Hôm nay Tiết Thanh đến nhà tranh hơi sớm, trong lúc chờ Tứ Hạp tiên sinh, nàng đã đặt giỏ xách xuống, dùng một miếng vải lau sạch bàn ghế. Sau khi nàng viết xong một tờ giấy thì Tứ Hạp tiên sinh cũng vừa ngáp vừa đi vào lớp học.

“Chữ viết của con còn xấu lắm...” Tứ Hạp tiên sinh ngồi xuống nói.

“Bây giờ cổ tay con vẫn còn chưa lấy lại sức nên viết hơi xấu. Con sẽ cố gắng luyện chữ, chắc chắn chữ viết sau này sẽ càng ngày càng đẹp hơn.” Tiết Thanh nói.

Tứ Hạp tiên sinh nghe vậy liền chếp miệng.

“Thầy hỏi con câu này nhé.” Ông nói: “Có khi nào con cảm thấy bản thân mình không tốt hay không?”

Tiết Thanh nghiêm túc suy nghĩ một lát liền lắc đầu.

“Không có.” Nàng nói.

Về mặt nghiêm túc lúc này của nàng càng làm cho Tứ Hạp tiên sinh tức giận hơn, ông cũng lắc đầu rồi bất ngờ đập một cuốn sách lên bàn.

“... Hi công trong vòng năm năm... Sau đó vào mùa xuân, Tấn Hầu ra tay giết chết thái tử...” Ông nói.

Tiết Thanh ngừng bút.

“... Kỷ Bá Cơ vào triều... Khi hè đến, Công Tôn Tư làm đúng như dự tính. Ông cùng với Tề hầu, Tống công, Trần hầu, Vệ hầu, Trịnh Bá, Hứa Nam, Tào bá ngăn cản Vương thái tử lên làm vua...” Tiết Thanh nghiêm túc, cẩn thận đọc tiếp.

Tứ Hạp tiên sinh lại tiếp tục hỏi thêm vài câu khác, dù ông hỏi câu nào Tiết Thanh cũng có thể trả lời rất trôi chảy.

“Rất tốt!” Tứ Hạp tiên sinh kinh ngạc nhìn nàng: “Con thật sự đã học thuộc hết ba quyển sách này rồi sao? Làm sao mà con học được hay vậy?”

Chính là vừa đọc vừa cố gắng ghi nhớ thôi. Tiết Thanh nghĩ.

“Có lẽ bởi vì con chính là Văn Khúc tinh đầu thai chuyển thể thành.” nàng nói.

Tứ Hạp tiên sinh nghe vậy liền “ha ha” cười hai tiếng, sau đó giơ ngón tay cái khen tặng nàng, rồi chấp tay cúi đầu bày tỏ sự khâm phục của mình.

Tiết Thanh cười.

“Thầy cũng rất giỏi.” nàng nói.

Mới nãy lúc dò bài nàng, dù là đặt câu hỏi hay nghe nàng đọc thuộc lòng, Tứ Hạp tiên sinh cũng chỉ ngồi nghe chứ không hề lật sách ra xem. Cái này chứng tỏ điều gì? Nhất định ông ấy đã thuộc lòng tất cả các kiến thức trong sách rồi.

“Đó là điều đương nhiên rồi, vậy nên ta mới chính là Văn Khúc tinh hạ phàm nè.” Tứ Hạp tiên sinh vuốt chòm râu thưa thớt của mình, ông đắc ý cười thật tươi nói.

Ừm, chỉ là đáng vẻ Văn Khúc tinh này không được đẹp lắm, Tiết Thanh nghĩ thầm, nàng vui vẻ cười ra tiếng.

“Vậy thầy có hiểu ý tứ mà những quyển sách này ghi không ạ?” nàng hỏi.

Tứ Hạp tiên sinh nghe vậy liền “xùy” cười một tiếng.

“Ngu ngốc, con tưởng chỉ cần đọc thuộc thôi là xong sao?” Ông nói: “Con đọc được nhưng lại không hiểu ý nghĩa của nó thì cũng vô dụng thôi.”

Điều này rất đúng, Tiết Thanh gật đầu đồng ý.

“Vậy thầy hãy giảng lại cho con nghe đi.”

Tứ Hạp tiên sinh vuốt râu, ho nhẹ một tiếng đáp.

“Không cần gấp, chúng ta ăn cơm trưa trước đi rồi học tiếp.” Ông nói xong lại nhìn về hướng cái giỏ bằng vải mà Tiết Thanh mang theo, ánh mắt đầy mong chờ nói: “Hôm nay mẫu thân con có làm món gì ngon không?”

.....

Đồ ăn mà Tiết Thanh mang theo khi đi học đều do Tiết mẫu thân làm từ sáng sớm.

“Thật ra con cũng đâu cần phải mang cơm theo, ngoài đường có rất nhiều quán ăn, người cha vợ kia của con chắc cũng sẽ không tiếc vài ba đồng tiền cơm này đâu.” Tứ Hật tiên sinh vừa nói vừa nhìn Tiết Thanh, nàng đang mở giỏ đựng cơm ra.

Cái này nàng cũng đã từng nói với Tiết mẫu thân rồi, nàng dặn bà không cần phải làm cơm cho nàng làm gì, vì như vậy vừa mất công vừa mệt nữa, chỉ cần có tiền thì có cái gì mà không mua được chứ.

Thế nhưng Tiết mẫu thân đã từ chối lời đề nghị của nàng bằng một câu: “Cơm bên ngoài không sạch sẽ.”

Trên thực tế, nàng chưa bao giờ ăn thử đồ ăn được bày bán ở bên ngoài, nàng không biết Tiết Thanh trước kia thế nào, nàng chỉ biết rằng mỗi lần nàng ra ngoài, Tiết mẫu thân đều sẽ căn dặn nàng không được ăn đồ bên ngoài.

“Cơ thể con không tốt, ăn bây bạ vô lại đau bụng thì khổ.” Bà luôn lo lắng dặn dò Tiết Thanh câu này.

Thân thể hiện tại của nàng đúng là còn rất yếu. Không phải nói gia đình họ Tiết rất nghèo sao, tại sao có thể nuông chiều con cái đến vậy cơ chứ? Nếu như nghiêm khắc một chút thì sức khỏe nàng lúc này cũng đã không yếu đến nỗi này. Tiết Thanh thâm nghĩ, nàng mở hộp cơm ra.

Tứ Hật tiên sinh đã giờ đưa sẵn.

“Ái chà! Có món tai heo hầm nữa này!” Ông nói: “Đúng là nhà có tiền có khác, Quách gia thật giàu mà.”

Đúng vậy, những đồ ăn này không phải được mua bằng tiền Tiết mẫu thân, mà đó đều là tiền do Quách gia cung cấp. Tiết mẫu thân không phải người keo kiệt nhưng vì con của mình, bà cũng không ngại việc nhận tiền từ Quách gia. Tiết Thanh suýt nữa là bị người Quách gia đánh chết rồi, vậy nên bà muốn dùng thật nhiều tiền của bọn họ để tâm bồi bổ lại cho nàng.

Tiết Thanh cũng chủ động nhờ Tiết mẫu thân nấu nhiều thêm một phần cho Tứ Hật tiên sinh. Bởi vì nàng cũng rất yêu quý ông.

Tứ Hật tiên sinh cầm đũa ngăn cản đũa của Tiết Thanh.

“Học trò ngoan, nếu con còn làm thế này nữa chắc thầy chỉ có thể ăn đậu bắp.” Ông nói xong liền nhìn tai heo hầm trong tô... Nó đã bị Tiết Thanh ăn hết một nửa rồi.

“Thầy đã lớn tuổi rồi nên ăn ít mấy loại thực phẩm dầu mỡ thì tốt hơn.” Tiết Thanh nói, nàng dúi đôi đũa vào chỗ khác, tiếp tục gắp một miếng tai heo lên.

Tứ Hật tiên sinh nghe vậy liền nhanh chóng đổ hết cơm trong chén của mình vào trong tô đựng tai heo hầm, sau khi khuấy đều thì dồn vào miệng nhai.

“Vi đã lớn tuổi nên thời gian được ăn mấy món dầu mỡ này cũng chẳng còn nhiều... Vậy nên con hãy để thầy ăn nhiều một chút đi...” Ông vừa nhai cơm vừa nói ngất quãng.

Tiết Thanh chỉ cười không nói nữa, cúi đầu ăn cơm.

Thầy trò hai người ăn sạch sẽ hết cơm trong hộp. Ăn xong Tiết Thanh liền đi ra ngoài múc nước trong lu rửa mặt, còn Tứ Hật tiên sinh thì ợ một tiếng rồi đi ngủ.

“Ngủ đủ giấc mới có sức làm việc.” Ông nói.

Tiết Thanh cất kỹ hộp cơm, ngồi bên ngoài nhà tranh. Nàng vừa phoi nắng vừa đọc lại ba quyển sách Xuân Thu. Sau khi đọc xong, nàng đứng dậy đi vào trong nhà tranh gọi Tứ Hật tiên sinh dậy.

“Ta chỉ mới vừa chớp mắt thôi mà!” Tứ Hật tiên sinh nổi nóng.

“Khoa học đã chứng minh, ngủ trưa chừng mười lăm phút là đủ rồi.” Tiết Thanh nói.

“Khoa học là gì? Sao lại nói mấy câu làm người ta cảm ghét như vậy?” Tứ Hật tiên sinh oán hận nói một câu, sau đó đứng dậy ra ngoài.

Nhưng ông không vào lớp mà chỉ đi đến kế bên vách nhà, lấy ra một sợi dây thừng từ bên trong đóng đồ lộn xộn.

“Đi thôi, chúng ta lên lớp nào!” Ông nói xong liền xoay người đi về hướng núi Lục Tuyền.

“Chẳng lẽ ông ấy muốn giảng bài bên ngoài.” Tiết Thanh không hiểu, nàng vừa đi theo Tứ Hật tiên sinh vừa suy nghĩ.

Tứ Hạng tiên sinh không đi lên bằng cửa chính của trường học trên núi Lục Tuyền. Bởi vì ở đó có rất nhiều người trông giữ, những người không có phận sự sẽ không được phép vào trong. Ông đi đến một chỗ khác của ngọn núi này.

Tiết Thanh ngửa đầu nhìn vách đá dựng đứng trước mặt.

Đến đây không phải là đề...

Trong lúc Tiết Thanh đang suy nghĩ thì vị thầy giáo lớn tuổi, đi đứng khó khăn từ nãy đến giờ bỗng nhiên đứng thẳng người, bay lên giữ chặt vách đá, sau đó nhanh nhẹn leo lên trên.

Động tác khéo léo, nhẹ nhàng giống như đang đi trên đất bằng, cũng giống như một người nhện đang bám trên vách núi.

Tiết Thanh nhìn theo Tứ Hạng tiên sinh. Ông càng lúc càng bay cao hơn, chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng ông đâu nữa.

Lúc đầu nàng đã biết, người có thể không một tiếng động đến gần nàng khẳng định không phải là người tầm thường.

Roi xuống vách núi sẽ nhặt được bảo vật, trên đường gặp được một người thảm hại như ăn mày, lại còn tham ăn, vậy mà ông ấy lại chính là một cao nhân (3). Đây đúng là định luật ngàn đời của nhân vật chính trong truyện, mà nàng chính là nhân vật chính đó.

(1) Gia nghiệp: Cửa cái, nghề nghiệp mà tổ tiên, ông cha để lại.

(2) Quân tử báo thù mười năm chưa muộn: Người quân tử báo thù không nên sốt ruột nóng nảy mà cần chờ đợi thời cơ chín muồi mới ra tay.

(3) Cao nhân: Người xuất sắc, tài giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Nghe lỏm

Tiết Thanh ngẩng đầu nhìn vách đá.

Mấy chuyện bay trên mái nhà, chạy trên vách núi giống như vầy nàng cũng đã từng nhìn thấy rất nhiều lần, tuy nhiên để làm được những điều đó thì cần phải có sự trợ giúp của các thiết bị khoa học kỹ thuật hiện đại.

Nếu chỉ có tay không mà muốn làm được như vậy, nhất định phải là người có võ nghệ cao cường.

Trong lúc Tiết Thanh ngờ ngác nhìn theo bóng dáng đã khuất của Tứ Hạng tiên sinh thì từ trên đỉnh núi cao, có một sợi dây thừng dài đang được thả xuống.

“Đừng thừ người ra đó làm gì? Còn không mau leo lên đây!” Tứ Hạng tiên sinh la lớn.

Leo lên sao? Tiết Thanh nhìn vách đá, lại nhìn sợi dây thừng, nàng không nói gì nữa mà bước tới nắm lấy sợi dây thừng... Leo kiểu này thật không dễ chút nào, cả tay và chân đều phải dùng sức, đã vậy trên vách đá cũng chẳng có nơi nào để nắm giữ hay làm bàn đạp leo lên cả!

Dù kiếp trước có mạnh thế nào đi nữa thì kiếp này nàng cũng chỉ mới là một đứa trẻ con yếu đuối, bởi vậy khi leo đến sườn núi, nàng đã không còn sức để leo nữa mà bắt đầu bị rớt xuống. Lúc này Tứ Hạng tiên sinh mới chậm rãi kéo dây thừng lên.

Mặc dù được Tứ Hạng tiên sinh kéo lên đỉnh núi nhưng khi đến nơi, Tiết Thanh vẫn cảm thấy mệt mỏi rã rời, nàng ngồi thở hổn hển, tay chân mềm nhũn, bàn tay cũng bị xước vài đường.

Tứ Hạng tiên sinh thấy vậy liền đứng cười nhạo.

“Sao con lại kém thế...” Ông nói.

Ông chưa nói hết câu thì Tiết Thanh đã ngẩng đầu mở miệng bào chữa.

“Thầy à, tại vì con mới leo núi lần đầu mà. Đợi mai một con quen rồi sẽ không như vậy nữa đâu.”

Tứ Hạng tiên sinh chép miệng phì cười, được thôi, dù sao ông cũng đã quá quen thuộc với cái vẻ tự tin, mặt dày này của nàng rồi.

“Đi thôi.” Ông chỉ có thể dừng đề tài này lại, chấp tay sau lưng, thoảng cái lại tiếp tục trở về bộ dạng còng lưng như lúc ban đầu, lao đảo đi về phía trước.

Hiện tại là giờ học của các học sinh trên núi Lục Tuyền nên xung quanh lúc này không có bóng dáng các thiếu niên đi lại. Cảnh vật núi rừng vào mùa xuân vừa yên tĩnh lại vừa mát mẻ... Chẳng lẽ ông ấy muốn nàng ở chỗ này đọc và cảm thụ về quyển Xuân Thu sao?

Từ Hạt tiên sinh đi thêm một lát thì dừng chân lại, chỉ vào căn phòng cách đó không xa.

“Ồ đó chính là lớp học thiếu nhi, lão già họ Nghiêm chính là giáo viên dạy ở đó, bây giờ ông ta đang giảng về Xuân Thu đấy.”

Tiết Thanh nghe vậy liền nhìn qua những sợi tóc bạc trên đầu Từ Hạt tiên sinh... Không biết cái người bị ông gọi là “lão già” ban này lớn tuổi đến đâu nhỉ? Nhưng mà bây giờ cũng không phải lúc để ý đến vấn đề này, rốt cuộc Từ Hạt tiên sinh có ý gì đây?

Từ Hạt tiên sinh quay đầu nhìn nàng nói.

“Con đi ‘nghe lôm’ (1) một lát đi!”

A? Tiết Thanh nhìn ông, nháy mắt mấy cái.

“Lão già họ Nghiêm này chính là một người đọc sách lâu năm nhưng vẫn không có gì tiến bộ.” Từ Hạt tiên sinh nghiêm túc nói: “Con đi đến đó nghe thử đi, xem người bình thường nghĩ thế nào về quyển sách Xuân Thu, sau đó ta sẽ giảng cho con nghe cách nghĩ của những người tài là thế nào.”

Tiết Thanh nhìn ông không nói gì.

“Con đừng nhìn ta như vậy.” Từ Hạt tiên sinh hừ một tiếng: “Mục đích của con chỉ vì muốn thi đậu công danh thôi mà. Con cũng biết đấy, những đề kiểm tra khó khăn đó đều là do chính con người đặt ra, mà trong số những giám khảo ra đề, có rất nhiều người đều xuất thân từ người bình thường. Vậy nên nếu con trả lời quá cao siêu thì làm sao họ có thể hiểu được, mà đã không hiểu thì làm sao cho con đậu được?”

Tiết Thanh gật đầu, cung kính thi lễ.

“Con hiểu rồi ạ!” Nàng nói xong cũng không do dự nữa mà nhanh chân bước về phía lớp học kia.

“Học sinh như người thật là phiền phức quá mà. Làm cái gì cũng muốn nghe giải thích rõ ràng trước mới chịu... Đúng là không tôn trọng thầy giáo gì hết.” Từ Hạt tiên sinh than phiền xong lại cất cao giọng hét lên: “Nghe xong rồi thì cứ đi theo đường cũ về nhé. Nhớ đừng để bị bắt nghe chưa?”

Tiết Thanh giờ tay ra hiệu đã nghe được.

Cái loại hàng động “nghe lôm” lớp học của người ta thế này mặc dù nàng chưa từng làm qua, nhưng nếu nói về việc lên vào một nơi nào đó thì nàng rất là quen thuộc.

Phòng học này cũng không lớn lắm, bên trong có tầm bốn mươi đến năm mươi học sinh đang ngồi, chủ yếu là những cậu bé chừng mười hai, mười ba tuổi. Lúc này có người thì chăm chú nghe giảng, có người lại nằm úp mặt lên bàn ngủ ngon lành... Cảnh tượng này thật giống với lớp học thời hiện đại.

Tiết Thanh mím môi nhìn lên bục giảng... Thầy giáo đang đứng trên bục giảng chỉ tầm tuổi trung niên, dáng người gầy yếu, da mặt trắng trẻo, so với Từ Hạt tiên sinh không chỉ trẻ tuổi hơn mà còn đẹp hơn rất nhiều, vậy những chữ “lão già” ban này mà Từ Hạt tiên sinh nói là có ý gì? Bởi vì ông ấy ghen ghét với người ta sao?

Vị thầy giáo họ Nghiêm đang đứng trên bục giảng từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi cất cao chất giọng trầm bổng của mình. Ông cũng không thèm để tâm xem những học sinh bên dưới đang chăm chú nghe giảng hay lười biếng gục đầu xuống bàn ngủ nữa?

Nội dung giảng chính là về quyển sách Xuân Thu.

Tiết Thanh khép chặt hai cánh tay vào hai bên người, đầu cúi thấp xuống, co rúc đầu vai, cẩn thận bước vào cửa sau đó rón rén đi đến những ghế ngồi phía sau.

Các học sinh trong lớp thấy vậy vội nhìn qua, Nghiêm tiên sinh cũng nghe thấy tiếng động, ông khẽ mở mắt quan sát.

Từ sau khi Thanh Hà tiên sinh đến, trường học trên núi Lục Tuyền này mới được đặt tên. Những trường học trong thành lúc trước cũng giống như vậy, lớp học tuy có học sinh giỏi, chăm học nhưng cũng sẽ có học sinh dốt, quậy phá. Mặc dù bây giờ đã có Thanh Hà tiên sinh nổi tiếng đến dạy nhưng không phải học trò nào đến học rồi cũng sẽ trở nên chăm ngoan, chịu khó.

Kiểu học sinh thường hay ngủ quên, đi trễ, trốn học giống như vậy còn rất nhiều, thế nên Nghiêm tiên sinh chỉ khẽ hừ nhẹ rồi tiếp tục nhắm mắt giảng bài, không để ý đến Tiết Thanh nữa.

Hiện tại trong trường đã có mấy trăm học sinh nên Nghiêm tiên sinh cũng không nhớ hết được ai là học trò của mình. Mấy học sinh trong lớp cũng vậy, bởi vì bọn họ chỉ nhớ mặt những bạn bè thân thiết của mình thôi nên không có ai nghi ngờ Tiết Thanh cả... Hơn nữa, có ai mà nghĩ tới lại có người lạ dám tới đây để học ké, nghe lôm cơ chứ?

Một cậu bé mập mập thân thiện nhìn Tiết Thanh chớp mắt, ra hiệu cho nàng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh.

“May là số cậu hên đó. Nếu tiết này mà học thầy Tào thì chắc chắn cậu đã bị phạt đứng, lại còn bị đánh vào tay nữa rồi...” Cậu nhỏ giọng nói.

“Ồ, thế à? Vậy ta thật may mắn rồi.” Tiết Thanh vỗ ngực một cái, giả bộ sợ hãi, nhẹ giọng đáp.

Cậu bé kia liền “Ừm” một tiếng, sau đó lại chỉ lên bàn hỏi.

“Sách của cậu đâu?”

Tứ Hạt tiên sinh không có đưa sách cho nàng.. Ôi! Tiết Thanh le lưỡi lắc đầu.

“Ta quên mang rồi.” Nàng nhỏ giọng nói.

Cậu bé kia nghe vậy liền vui vẻ, thật không ngờ có người còn hậu đậu hơn cả cậu nữa. Tiết Thanh nhìn thấy cậu bé đang muốn nói gì đó thì chợt nghe tiếng ho liên tục từ vị tiên sinh kia. Khi nhìn lên thì thấy ông ấy đang trừng mắt cảnh cáo hai người.

Tiết Thanh và cậu bé kia lập tức cúi đầu, không dám nói gì nữa.

Nghiêm tiên sinh lại tiếp tục bài giảng của mình. Buổi chiều mùa xuân, gió mát thổi qua nhẹ nhàng làm cho số học sinh buồn ngủ trong lớp càng lúc càng nhiều. Cậu bé bên cạnh cũng ngáp một cái rồi nằm xuống bàn ngủ ngon lành, chỉ có Tiết Thanh ngồi ngay ngắn chăm chú nghe giảng từ đầu đến cuối.

Tiếng bàn ghế va chạm ồn ào khiến cho các học sinh đang ngủ vội vàng tỉnh lại.

Cậu bé kia cũng giật mình tỉnh lại, lau nước bọt đang chảy ở khóe miệng, mơ hồ nhìn xung quanh.

“Giảng bài xong rồi ư?” Cậu nói xong lại nhìn lên bực giảng, lúc này Nghiêm tiên sinh đã ra về từ lâu. “Ôi, hóa ra đã tan học rồi vậy mà sao cậu không kêu tớ...”

Cậu quay sang bên cạnh hỏi Tiết Thanh nhưng bấy giờ chỗ bên cạnh đã chẳng còn ai.

Cậu bạn kia đâu rồi? Cậu bé gãi đầu đầy khó hiểu, rốt cuộc cậu bạn kia đã ra về hay là do cậu mơ ngủ đây, chẳng lẽ cậu ta chưa từng xuất hiện sao?

Khi chân vừa tiếp xúc với mặt đất, Tiết Thanh liền khom người thở hắt hắt... nàng rất muốn cho rằng mình chỉ vừa đang nằm mơ mà thôi.

Đau chết đi được.

Tục ngữ có nói muốn lên núi thì dễ nhưng muốn xuống núi thì khó, thật sự là quá đúng rồi. Lúc đầu leo lên đã bị xước tay rồi, lúc sau trượt xuống còn kinh khủng hơn, ma sát quá mạnh khiến nàng vừa đau vừa rát... Đúng là một con ác mộng mà.

Không kịp nữa rồi, trời đã sắp tối nên trở về thôi. Tiết Thanh thở ra một hơi sau đó xoay người chạy về nhà.

.....

“Tiết Thanh ca ca, Tiết Thanh ca ca.”

Theo tiếng kêu của đám trẻ con, Tiết Thanh đá xúc cục qua cho mấy đứa nhỏ rồi nhanh chân chạy qua đường hẻm.

“Hôm nay không có thời gian, không chơi được đâu...”

Bọn trẻ chỉ kịp nghe được Tiết Thanh nói câu này, sau đó đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa, Tiết Thanh đã chạy đi mất rồi.

“Mẫu thân, con có mua con cá để đó nha... Con đi luyện võ đấy!”

Nghe tiếng động phát ra trong sân, Tiết mẫu thân vội vàng đi tới, chỉ thấy một con cá trắm cỏ lớn đang được đặt trong rổ trên bàn đá, còn người để lại nó đã không thấy bóng dáng đâu.

“Đứa nhỏ này, thiệt là...” Bà vừa buồn cười, vui mừng lại vừa thương tiếc nói: “Học kiểu này cũng quá mệt mỏi rồi... Dù gì cũng là con gái mà lại phải...”

Bà phát ra tiếng thở dài trầm thấp, câu nói cuối cùng rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy.

Tiết Thanh đi đến sân đấu võ thì nhìn thấy hai người đã từ lâu không tới đây - Quách Tử An và Quách Tử Khiêm. Không chỉ vậy bên cạnh họ lại còn nhiều thêm một người - Quách Bảo Nhi.

Mấy ngày trước, khi nhìn thấy nàng chỉ học những kiến thức căn bản, hai người bọn cảm thấy nhàm chán nên đã không tới nữa. Tại sao hôm nay lại đến đây, còn dẫn theo cả Quách Bảo Nhi?

Thấy Tiết Thanh xuất hiện, Quách Tử An liền phun nước bọt mắng.

“Bà nó, cái đồ xui xẻo.”

Tiết Thanh nhú mày.

Tuy nàng không muốn so đo với một đứa nhỏ, nhưng đối với những đứa nhỏ hay chửi người thế này, thật khiến người ta khó chịu mà.

(1) Nghe lờ: Nghe giảng ké ở lớp của giáo viên khác.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Đánh nhau

Đáng lẽ ra ngày hôm nay Quách Tử An sẽ không đến đây, bởi vì cậu ta đã chán với việc xem Tiết Thanh học võ rồi. Mặc dù ngay từ đầu cậu cảm thấy đáng đứng tẩn và đánh cộc gỗ của Tiết Thanh rất ngu ngốc, nhưng về sau suy nghĩ kỹ lại, cậu cảm thấy người ngốc thật ra chính là cậu thì đúng hơn. Bởi lẽ cậu không chỉ tạo cơ hội cho Tiết Thanh được học võ mà còn cho tiền cậu ta tiêu xài nữa chứ. Do đó mà cậu đã tới đây, đợi Tiết Thanh đến để đánh cậu ta một trận ra trò, đến độ răng rớt đầy đất mới thôi.

Trong lúc cậu đang đợi Tiết Thanh đến thì bỗng nhiên có một người hầu chạy đến đây nói rằng hôm nay Tiết Thanh sẽ không đến đây học. Như vậy xem ra cái tên nhóc chết tiệt kia đã không kiên trì nổi nữa rồi. Vì vậy cậu liền nhanh chóng kêu Quách Tử Khiêm đi cùng mình đến võ đài. Nếu Tiết Thanh thật sự không đến, bọn họ sẽ đi tìm cậu ta, đến lúc đó tha hồ cười nhạo và xỉ vả cái tên nhóc chết tiệt kia.

Vì Quách Tử Khiêm đang trò chuyện cùng với Quách Bảo Nhi nên cả ba người đã cùng nhau đến sân đấu võ. Kể từ ngày Quách Bảo Nhi ném đồ vào người Tiết Thanh thất bại, nàng cũng không còn xuất hiện trước mặt Tiết Thanh để gây sự nữa. Có lẽ Quách Bảo Nhi đã bị Quách đại phu nhân nhốt lại và dạy dỗ mấy ngày. Dù sao đi nữa thì hôn ước này cũng không thể thực hiện được nên không cần phải lãng phí cảm xúc làm gì cho mệt.

Ba người Quách Tử An đi đến võ đài nhìn xung quanh tìm kiếm một hồi, sau đó xác định được một điều đó là Tiết Thanh thật sự không tới. Để lấy lòng huynh đệ Quách Tử An, mấy tên người hầu gom góp tiền lại chơi trò cá cược, Quách Tử An thấy vậy cũng đặt cược theo, cậu cả là Tiết Thanh không tới đây.

Thế nhưng bây giờ Tiết Thanh lại tới rồi, điều này làm Quách Tử An vô cùng tức giận. Không phải cậu tức giận vì thua tiền, mà vì lý do gì cậu cũng chẳng hiểu nữa.

“Đừng có chửi bậy nữa.” Tiết Thanh nói xong liền đi đến trước mặt Chu võ sư: “Con xin lỗi vì hôm nay đã đến muộn...”

Bọn người Quách Tử An thấy vậy liền vênh tai lên nghe xem Tiết Thanh giải thích như thế nào.

“Nhưng có lẽ mấy ngày sau chắc con cũng sẽ phải đến muộn một chút đấy ạ.” Tiết Thanh nói tiếp.

Nghe được lời Tiết Thanh vừa nói, Quách Tử An liền trừng mắt, Quách Tử Khiêm thì cười ha ha, còn Quách Bảo Nhi thì lạnh lùng hừ một tiếng.

Đối với việc Tiết Thanh đến sớm hay muộn, Chu võ sư cũng không để ý lắm. Tiết Thanh có thể kiên trì luyện võ đến hơn một tháng đã khiến ông kinh ngạc lắm rồi.

“Tiếp theo là đứng trung bình tẩn.” Quách Tử Khiêm hi hi cười nói với Quách Bảo Nhi: “Bảo Nhi à, muội đừng xem thường cái này nhé, nói không chừng sau này nhờ vào trung bình tẩn mà Tiết thiếu gia có thể thi đậu Võ trạng nguyên thì sao?”

Mấy tên người hầu đang đứng xung quanh nghe vậy vội cười lớn, Quách Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

“Đúng là đồ điên.” Quách Tử An mắng.

Tiết Thanh đang bắt đầu tập trung bình tẩn, nghe vậy liền quay đầu.

“Đừng có mắng chửi người lung tung nữa.” Nàng lập lại lần nữa.

Lời nói này không thể ngăn cản Quách Tử An, ngược lại càng khiến cậu ta tức giận hơn.

“Hừ, chết tiệt.” Cậu mắng.

Tiết Thanh không thèm để ý đến bọn họ nữa mà tập trung đứng trung bình tấn.

“Cái tên ngốc này ngày nào cũng tập đứng như vậy sao?” Quách Bảo Nhi cười nhạo.

Quách Tử Khiêm hi hi cười, đáp “Ừ” một tiếng. Cậu nhìn một bên cọc gỗ sau đó nói khẽ cái gì đó với Quách Bảo Nhi. Nghe Quách Tử Khiêm nói xong, ánh mắt Quách Bảo Nhi liền sáng lên. Nàng cười thật tươi gật đầu đồng ý, tiếp theo kêu một tên người hầu đến gần nói nhỏ vài câu. Về mặt tên người hầu kia có chút lo lắng nhưng vì bị Quách Bảo Nhi hung dữ dọa một cái nên liền lập tức liên tục gật đầu lui ra.

Hành động lén lút của hai huynh đệ Quách Tử An bên này, Tiết Thanh không hề biết. Hiện tại nàng đang tập trung tinh thần đứng trung bình tấn, mãi đến khi thời gian quy định kết thúc, nàng mới từ từ thả lỏng người.

“Hôm nay Tiết thiếu gia đứng không được vững.” Chu võ sư nói.

Cái này hai huynh đệ Quách Tử An và Quách Bảo Nhi đều thấy được, cũng vì vậy mà bọn họ đã đứng đó cười nhạo rất lâu.

“Tập cả một tháng để đứng trung bình tấn vậy mà lại tập thành thế này đây.”

Tiết Thanh không xấu hổ chút nào.

“Điều này cũng bình thường thôi.” Nàng nói. Việc nàng chạy bộ về nhà nhất định sẽ không có ảnh hưởng gì đến vấn đề tập luyện, như vậy nguyên nhân chủ yếu chắc chắn là do chiều nay đã leo lên leo xuống núi Lục Tuyền... nàng là người chứ không phải thần tiên nên hôm nay không đứng vững cũng là chuyện bình thường.

“Ngày mai sẽ tốt thôi.”

Chu võ sư cũng đã quen với việc nàng luôn phớt lờ những lời nói chế nhạo và tự tin với bản thân mình. Vì vậy ông cũng không nói thêm gì nữa, Tiết Thanh nói sao thì làm vậy đi.

“Đúng là cái đồ mặt dày...” Quách Tử An đứng bên kia lại lớn giọng mắng.

Tiết Thanh liếc cậu một cái nhưng không nói gì mà chậm rãi đi đến trước một cọc gỗ khác.

“Hôm nay luyện tập cái hôm qua ta đã dạy con.” Chu võ sư nói, ông đứng bên cạnh làm vài động tác: “Con còn nhớ không?”

Tiết Thanh gật đầu, nàng đứng ổn định trước cọc gỗ.

“Có điều hôm nay xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.” Nàng nói với Chu võ sư: “Thế nên có thể con sẽ đánh không được tốt lắm. Tuy nhiên đó không phải là do khả năng con kém.”

Bàn tay của nàng đã bị thương vài chỗ, khi đóng cọc chỉ sợ không thể phát huy hết khả năng được.

Chu võ sư nghe vậy liền gượng cười hai tiếng. Thôi kệ, tùy cậu ta vậy, Tiết Thanh cậu luôn là người giỏi nhất, lợi hại nhất, được chưa, nên cậu muốn làm gì thì làm đi.

Tiết Thanh bắt đầu dùng lực đánh lên các cọc gỗ. Ngay khi đánh đến bên trái cọc gỗ thứ ba, đôi mắt nàng khẽ nheo lại để nhìn rõ hơn, hình như trên cọc có vật gì đó lóe sáng... Không ổn.

Tay của nàng đã đánh ra ngoài rồi. Bởi vì lần này dùng mu bàn tay để đánh cho nên nàng đã sử dụng hết toàn bộ sức lực. Chính vì vậy khi vội vàng thu tay lại, theo quán tính nàng bị ngã sang bên cạnh và đánh vào cọc gỗ khác.

“Bịch” một tiếng, Tiết Thanh lao đảo quỵ xuống trước cọc gỗ, trông cả người nàng như không còn chút sức lực nào.

Sau lưng nàng vang lên tiếng ha ha cười to của Quách Tử An cùng tiếng cười nhạo trong trẻo của Quách Bảo Nhi.

Tiết Thanh quỵ xuống đất vẫn chưa đứng dậy, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn lên bên trái cọc gỗ ban nãy. Từ góc nhìn này có thể thấy rất rõ ở đó có một cây đinh sắc nhọn đang ánh lên tia sáng.

Do cây đinh và cọc gỗ đều là màu đen nên rất khó phát hiện ra. Đặc biệt là khi đánh cọc, mặc dù cây đinh không lộ ra ngoài nhiều, thế nhưng nếu dùng hết sức để đánh cọc thì không biết bàn tay đã bị thương nặng đến mức nào rồi.

Tiết Thanh vịn cọc gỗ đứng lên. Chu võ sư cũng tới đỡ nàng dậy. Bọn người Quách Tử An chỉ ngừng lại một lát để quan sát Tiết Thanh sau đó lại tiếp tục cười nhạo.

“Đúng là cái đồ chó ghê mà, ha ha.” Quách Tử An vừa cười nhạo vừa mắng.

Tiết Thanh xoay người.

“Tôi đã từng nói rồi, không được chửi bậy nữa.” Nàng nói.

Lời nói nhẹ nhàng như đang khuyên bảo thế này không thể nào đe dọa được Quách Từ An. Hơn nữa, vừa nãy Tiết Thanh đã bị té ngã rất thảm hại. Quách Từ An làm sao mà có thể sợ năng được.

“Chửi bậy? Ông đây muốn mắng chửi người đó thì thế nào? Hừ, Ta mắng người đó thì sao, người làm gì được ta, có giỏi thì đến đây đánh ta nè...” Quách Từ An chống nạnh hô.

Còn chưa nói xong thì cậu đã thấy Tiết Thanh khom người xuống, nhảy đến chỗ cậu.

“Được.”

Tiếng nói vừa phát ra, Tiết Thanh đã đến trước mặt cậu.

Dù sao cũng là người luyện võ, Quách Từ An theo bản năng liền thủ thế, hơi kinh ngạc lại có chút tức giận nhìn Tiết Thanh. Tên nhóc này lại muốn đánh cậu sao?

Thật buồn cười!

Quách Từ An không do dự đánh ra vài quyền, Tiết Thanh đang đứng trước cậu thấy vậy liền cúi xuống.

Hả, Tiết Thanh lại có thể tránh được một đấm của cậu sao? Quách Từ An nghĩ thầm. Đang tính đánh ra thêm một quyền nữa thì cậu bỗng thấy dưới xương sườn đột nhiên đau nhức vô cùng. Nhìn xuống thì thấy một cái khuỷu tay gầy yếu đang hung hăng đánh mạnh vào đó.

Cậu đau đón thét lên một tiếng, đầu óc choáng váng đứng không vững. Ngay sau đó “Phịch” một tiếng té ngã xuống đất. Trong tầm mắt của cậu bây giờ không còn là Tiết Thanh nữa, mà chính là bầu trời hoàng hôn tuyệt đẹp.

Cảnh hoàng hôn tuy đẹp nhưng Quách Từ An lại không có tâm trạng để ngắm, cậu ngây ngốc nằm tại chỗ.

Cậu đã bị Tiết Thanh đánh bại sao?

Tất cả sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt. Ngay lúc những người xung quanh còn đang cười nhạo thì sự việc trước mắt lại làm họ giật mình kinh ngạc từng lớn mắt.

Người giật dữ đầu tiên chính là Quách Bảo Nhi.

“Được lắm, cái tên khốn kiếp nhà người lại dám ra tay đánh người.” Nàng mắng xong liền giơ tay đánh về hướng Tiết Thanh.

Tiết Thanh nhanh chóng đưa tay đỡ, sau đó tiếp tục đánh với Quách Bảo Nhi. Lần này động tác của nàng còn nhanh hơn khi nãy, những người đang đứng xung quanh còn chưa thấy rõ cái gì đã nghe được tiếng thét lớn của Quách Bảo Nhi. Theo sau đó nàng ta cũng đã bị quăng xuống đất như Quách Từ An.

Người khác không thấy rõ nhưng Chu võ sư lại thấy rất rõ ràng. Trong giây phút đó, cả người ông đều căng thẳng, ông nheo mắt lại để nhìn thật kỹ... Tất cả những điều đó đều là thói quen nhiều năm của ông... khi phải đối mặt với nguy hiểm.

Cậu thiếu niên kia mặc dù gầy yếu, thể nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn, cách đánh tuy không có gì mới lạ nhưng đều nhắm vào những huyệt có thể gây chết người. Ông có thể tưởng tượng được, nếu như lúc nãy trong tay Tiết Thanh là một thanh đao, thì chắc chắn bây giờ tiểu thư và thiếu gia đã trở thành người chết cả rồi.

Ông vội la lên báo Từ Khiêm thiếu gia dừng cử động chứ không phải bắt buộc Tiết thiếu gia dừng tay. Bởi vì hiện tại ông hiểu được, chỉ đe dọa bằng vũ lực không thể nào khiến Tiết Thanh dừng tay được, chỉ có cách để huynh đệ Quách gia lùi một bước, nhường bộ thôi.

Thật ra không cần Chu võ sư nhắc nhở, Quách Từ Khiêm cũng không có ý định ra tay. Cậu tự hiểu được lúc này không nên có chấp đánh nhau với Tiết Thanh nên ngay cả một tiếng kêu sợ hãi hay giận dữ cậu cũng không dám.

Nhưng dù Quách Từ Khiêm có đứng yên tại chỗ thì cũng không thể ngăn cản được Tiết Thanh, lúc này nàng đang xông đến chỗ cậu ta.

Chu võ sư vội vàng chạy tới, mấy tên người hầu cũng kịp phản ứng đuổi theo bắt Tiết Thanh.

Thế nhưng bọn họ vẫn chậm một bước, Tiết Thanh đã bắt được Quách Từ Khiêm.

Tuy không thường chủ động đánh nhau, thế nhưng Quách Từ Khiêm cũng không phải là người ngu đến nỗi bị người ta đánh cũng không biết đánh trả. Vì vậy khi thấy Tiết Thanh đến, cậu liền đưa tay ra chống trả, nhưng ai ngờ chưa kịp làm gì đã bị Tiết Thanh giữ chặt tay giống Quách Từ An và Quách Bảo Nhi ban nãy.

Cậu cứ nghĩ sẽ bị quăng xuống đất giống họ thế nhưng lại không phải. Tiết Thanh lôi tay cậu đến chỗ cái cọc ban nãy...

“Người... người muốn làm gì...” Quách Từ Khiêm sợ hãi la lên, đang nói giữa chừng thì cậu liền hét lên một tiếng đau đớn.

Tiết Thanh đã ấn tay cậu vào bên trái cái cọc có đinh khi nãy, máu từ trong lòng bàn tay Quách Từ Khiêm nhanh chóng tràn ra ngoài.

Quách Từ Khiêm thét lớn, tiếng la vang vọng khắp sàn đấu võ.

.....

Nếu dùng hết sức lực đánh vào đó thì kết quả sẽ như thế này đây.

Tiết Thanh thả tay ra, lùi ra phía sau vài bước, ánh mắt bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Thiên tài

Những người khác đều vô cùng kinh ngạc.

Từ lúc Tiết Thanh bắt ngờ phóng đi nhanh như một mũi tên vừa được bắn cho đến khi Quách Từ An và Quách Bảo Nhi lần lượt bị ném ngã, hay khi Quách Từ Khiêm kêu lên một tiếng đầy thê thảm vì bị thương. Tất cả mọi thứ đều xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi không ai có thể đoán trước được.

Sao cậu ta có thể làm được?

Tuy ai nấy đều rất thắc mắc về việc này, thế nhưng hiện tại đó không phải là chuyện cấp bách nhất. Sau khi đã lấy lại bình tĩnh, đám người hầu vội vàng chạy tới chỗ Quách Từ Khiêm.

“Từ Khiêm.”

“Từ Khiêm thiếu gia.”

Tiếng la hét vang lên khắp nơi.

Quách Từ An và Quách Bảo Nhi vừa mới lồm cồm ngồi dậy đã nhìn thấy cảnh này. Tuy hai người họ rất sợ hãi nhưng vẫn bất chấp việc Tiết Thanh vẫn còn đang đứng ở đó mà vội vã chạy tới chỗ Quách Từ Khiêm.

Quách Từ An cầm bàn tay bị thương của Quách Từ Khiêm lên xem. Lúc này mu bàn tay của cậu ta đã bị đinh đâm thủng, lộ ra cả phần thịt bên trong, trông rất thê thảm.

“Họ Tiết kia, nguoi dám dùng vũ khí sao?” Quách Từ An đứng dậy, tức giận chỉ vào Tiết Thanh hô lớn.

Tiết Thanh thấy vậy liền bước lên thêm một bước, nằng bình tĩnh đáp: “Tôi không có dùng vũ khí. Tôi chỉ không cẩn thận làm tay cậu ta đụng vào cọc gỗ thôi.”

Đụng vào cọc gỗ?

Quách Từ An quay đầu nhìn lại, những người khác cũng quay đầu lại nhìn theo, chỉ riêng có Quách Bảo Nhi không nhìn, ngược lại sắc mặt nàng càng ngày càng trắng bệch.

Cây đinh bị dính máu đang nằm trên cọc gỗ kia rất nổi bật, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể dễ dàng thấy được.

Mọi người thấy vậy đều hoang mang bàn luận, mấy vị võ sư thì sợ hãi nhìn nhau.

Trên cọc luyện võ tại sao lại có đinh kia chứ?

“Bên trên cọc gỗ lại có đinh, Từ Khiêm thiếu gia thật quá xui xẻo rồi.” Tiết Thanh nói.

Quách Từ An nhìn cọc gỗ xong lại quay sang nhìn Quách Từ Khiêm. Giờ phút này cậu cảm thấy vừa giận dữ vừa khó hiểu.

“Tiết Thanh!” Quách Bảo Nhi đứng bật dậy hét lớn: “Nguoi đừng có đứng đây ra vẻ thần bí nữa! Cây đinh này là do ta sai người để vào đó.”

Quách Từ An kinh ngạc nhìn về phía nàng.

Quách Bảo Nhi vẫn không sợ hãi mà ngoan cố nói tiếp.

“Không sai, đây chính là cái cọc gỗ mà người mới vừa luyện tập, mục đích của ta chính là muốn người bị thương. Thế nào, bản tiểu thư tính tình thẳng thắn, ai làm thì người đó chịu, ta cũng không cần phải giấu người làm gì, muốn trả thù thì cứ xông đến đây.”

Bấy giờ mọi người đã hiểu nguyên nhân xảy ra mọi chuyện, về mặt ai nấy cũng đều khó xử vô cùng. Mấy chuyện tranh chấp giữa các thiếu gia và tiểu thư, ngay cả các võ sư cũng không dám xen vào, vì vậy mọi người đều lặng lẽ lùi ra sau một bước.

Tiết Thanh cười.

“Ai làm nấy chịu sao? Được lắm, tôi biết Bảo Nhi tiểu thư là một “nữ hảo hán” (1) tính tình ngay thẳng, thế nhưng nàng nên biết rằng, mặc dù chuyện này là do nàng làm, nhưng người đưa ra ý kiến lại chính là Quách Tử Khiêm.”

Quách Bảo Nhi nghe vậy liền giật mình, thầm nghĩ tại sao Tiết Thanh lại có thể biết chuyện này. Hơn nữa, khi này cậu ta còn gọi nàng là “nữ hảo hán” (1)? Ừm, cái này là lần đầu tiên nàng nghe thấy có người khen mình như vậy đấy...

“Tử An thiếu gia mặc dù thường hay chửi bậy khiến người ta vô cùng chán ghét nhưng ít ra cậu ta cũng là một người ngay thẳng, do đó cậu ta sẽ không bao giờ đưa ra những ý định như thế này.” Tiết Thanh vừa nói vừa bước lên thêm một bước.

Sắc mặt Quách Tử An lúc đỏ lúc trắng.

“Tên họ Tiết kia, người bót nói nhầm đi.” Cậu trợn mắt quát lớn, không biết bởi vì tức giận hay xấu hổ mà cậu thở hổn hển hết: “Vậy thì dùng vũ lực nói chuyện...”

Quách Bảo Nhi cũng xắn tay áo đứng lên.

Tiết mẫu thân đang đứng ở đằng kia, nghe được câu này cũng không nhịn được nữa. Bà nhỏ giọng van xin Quách Hoài Xuân.

“Quách lão gia. Xin ông ngăn tụi nó lại, đừng để bọn chúng đánh nhau nữa.”

Trong khi Tiết mẫu thân đang vô cùng lo lắng thì Quách Hoài Xuân đứng kế bên lại hơi hoảng hốt.

Nếu bọn chúng thật sự đánh nhau thì chưa chắc người bị thua thiệt là Tiết Thanh! Quách Hoài Xuân thầm nghĩ nhưng điều này làm sao có thể xảy ra được cơ chứ? Chỉ bởi vì được tập luyện đứng trung bình tấn và đánh cọc gỗ trong vòng một tháng sao?

Ngay từ khi Quách Bảo Nhi đến võ đài thì người hầu đã thông báo với Quách Hoài Xuân rồi. Khi nghe tin này ông đã lập tức chạy tới đây cùng với Tiết mẫu thân và đứng lúc chứng kiến cảnh Tiết Thanh ném Quách Tử An ngã lăn trên mặt đất. Ngay sau đó là một loạt động tác thuần thực và lưu loát, khiến cho ba thiếu gia, tiểu thư đã được luyện võ từ nhỏ ngược lại phải bại trong tay cậu ta.

Thắng lợi này không hẳn là do trình độ võ công của Tiết Thanh cao hơn, mà là do động tác của cậu ta nhanh nhẹn và khéo léo hơn. Nếu xét về trình độ, khi đánh nhau, Tiết Thanh chưa chắc đã là đối thủ của ba người Quách Tử An.

Quách Hoài Xuân đang tính kêu bọn họ dừng lại thì Tiết Thanh đã mở miệng trước.

“Chúng ta cũng đã sớm giao hẹn với nhau là sẽ đấu võ sau ba tháng nữa.” Nàng nói xong lại phất ống tay áo và tiến lên một bước. Lúc Quách Tử Khiêm ngã xuống đất, nàng đã lùi ra sau ba bước. Hiện tại nàng tiến lên thêm ba bước, đứng trước mặt Quách Tử An.

So với Quách Tử An thì đáng người Tiết Thanh gầy yếu hơn rất nhiều. Tuy vậy với khoảng cách gần như lúc này, nàng lại không hề tỏ ra yếu ớt hay nhất gan chút nào.

“Ba tháng sau, tôi chắc chắn sẽ đấu võ với các cậu, vậy mà bây giờ các cậu lại đi kiếm chuyện với tôi để làm gì? Chẳng lẽ là do các cậu sợ sau này sẽ không thể đánh lại tôi hay sao?” Tiết Thanh nói, nàng nhìn Quách Tử An: “Đã vậy còn dùng thủ đoạn để hèn như vậy để làm tôi bị thương. Đây chính là cách giáo dục của Quách gia nhà cậu sao?”

Quách Tử An nghe vậy liền cắn răng kiềm chế cơn giận, cậu thở hổn hển như một con thú nhỏ đang phát điên, hận không thể cắn nuốt cậu thiếu niên đang đứng trước mặt.

“Được. Ba tháng sau gặp.”

Vừa nói xong Quách Tử An đã nhanh chóng rời khỏi đó.

Quách Bảo Nhi nhìn Quách Tử An, lại nhìn sang Tiết Thanh, nàng nắm chặt tay.

“Được, vậy đến lúc đó ta cũng sẽ tham gia.” Nàng nói xong liền rời đi.

Trong sân lúc này chỉ còn lại Quách Tử Khiêm đang kêu rên vì đau đớn. Không biết là do Quách Tử An và Quách Bảo Nhi đã bỏ đi, hay là do Tiết Thanh vẫn còn đang đứng trước mặt Quách Tử Khiêm mà mấy người hầu xung quanh không có ai dám đứng ra đưa cậu ta đi trị thương.

“Tử Khiêm thiếu gia.” Tiết Thanh nhìn Quách Tử Khiêm.

Quách Tử Khiêm khẽ ngẩng đầu nhìn nàng, con đau nhức dai dẳng trên tay khiến cậu trở nên sợ hãi hơn khi phải đối diện với Tiết Thanh... Dù sao cậu cũng chỉ mới là một đứa trẻ mười ba tuổi thôi.

Mặc dù khi luyện võ cũng khó tránh khỏi việc bị thương, nhưng đây là lần đầu tiên cậu bị thương kiểu này, cái cảm giác bị người ta cố ý lại tàn nhẫn làm mình bị thương thật sự rất khác biệt, đặc biệt là lúc tay của cậu bị ép đè xuống cái cọc gỗ đó.

Đặt đấm vào cọc gỗ là ý kiến của cậu đưa ra và cậu cũng biết kết quả của việc này sẽ như thế nào. Nhưng cậu thật sự không ngờ chính cậu lại là người nhận hậu quả của nó. Hơn nữa cậu không hề có năng lực để phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ diễn ra. Cậu đau không chỉ ở tay, mà còn nhức nhối cả về tinh thần nữa... Tiết Thanh thật quá đáng sợ!

Tiết Thanh vẫn đứng trước mặt Quách Tử Khiêm, ánh chiều tà chiếu xuống chỗ cậu ta bị nàng đứng cản, tạo thành một bóng râm mát mẻ.

“Dựa vào thủ đoạn như vậy để hại người, nhất định có ngày cũng sẽ tự hại chính mình, lại còn không thể tự biện hộ cho bản thân.” Tiết Thanh từ tốn nói: “Nhớ kỹ lần dạy dỗ này, tương lai cậu sẽ được lợi, nói không chừng nó còn có thể cứu cậu một mạng...”

Nàng vừa nói dứt lời liền quay người chậm rãi rời đi.

Đến giờ phút này, Quách Tử Khiêm mới dám phát ra tiếng khóc, bọn người hầu cũng vội vàng chạy tới đỡ cậu dậy, tiếp theo lại hoảng hốt sai bảo nhau đi lấy thuốc trị thương...

Dù sao cũng chỉ là vết thương da thịt, không nguy hại gì đến gân cốt, nên đối với nhà võ tướng như Quách gia bọn họ, chút vết thương này không đáng để mời đại phu đến, mấy người bọn họ ít nhiều gì cũng biết cách xử lý vết thương thế nào.

Ngay lúc Tiết Thanh xoay người, Tiết mẫu thân cũng nhanh chóng chạy về. Bà muốn giả bộ như chưa hề biết chuyện gì, làm một người từ mẫu đang chờ con trở về.

Quách Hoài Xuân lùi ra sau một bước, ẩn nấp trong bụi cây quan sát Tiết Thanh. Ánh mắt ông lóe sáng.

“Đứa trẻ đó đúng là một thiên tài luyện võ...” Ông nói thầm: “Đọc sách làm chi... đúng thật là quá lãng phí tài năng rồi.”

.....

“Tiết thiếu gia...”

Vừa đi ra khỏi sân đấu võ Tiết Thanh đã nghe thấy tiếng gọi sau lưng. Đó là giọng của Chu võ sư, vì thế nàng lập tức dừng chân xoay người lại nhìn ông, nàng chính là một người luôn tôn sư trọng đạo mà.

Chu võ sư do dự nhìn Tiết Thanh.

“Con... con làm thế nào để đánh thắng bọn họ vậy?” Ông nghi ngờ hỏi, là một người luyện võ, ông thật sự rất tò mò về điều này.

“Con... chắc là nhờ tập đứng trung bình tấn và đánh cọc gỗ trong một tháng mà có thể đánh ngã cả ba người đã học võ từ nhiều năm sao? Chu võ sư im lặng nhìn Tiết Thanh.

Chỉ dựa vào việc luyện tập đứng trung bình tấn và đánh cọc gỗ trong một tháng mà có thể đánh ngã cả ba người đã học võ từ nhiều năm sao? Chu võ sư im lặng nhìn Tiết Thanh.

“Hoặc có lẽ con chính là người mà trong truyện thường nhắc đến - một thiên tài võ học?” Tiết Thanh suy nghĩ một lát, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói.

Câu nói của nàng khiến Chu võ sư càng im lặng hơn. Ông lúng túng không biết phải nói thêm cái gì cho phải.

“Nhưng mà nếu thật sự đánh nhau, Tiết thiếu gia có thể sẽ đánh không lại Từ An thiếu gia đâu.” Ông hít sâu một hơi, sau đó nói tiếp.

Là một võ sư, ông tự nhiên cũng nhìn ra được việc Tiết Thanh có thể đánh ngã ba người Quách Tử An đều là nhờ cậu ta ra tay nhanh nhẹn và tấn công vào vị trí yếu hèn của đối phương. Chứ nếu thật sự đánh nhau, Tiết Thanh chưa chắc gì có thể đánh bại được bọn họ.

Đây cũng chính là lý do vì sao Tiết Thanh lại đột nhiên nhắc nhở bọn họ về kỳ hạn ba tháng.

Tiết Thanh cười.

“Nhưng sau hai tháng nữa con nhất định sẽ có thể làm được.” Nàng nói xong liền thi lễ với Chu võ sư rồi rời đi.

Chu võ sư vẫn đứng tại chỗ, màn đêm dần buông xuống, cậu thiếu niên kia trông thật mỏng manh và yếu đuối, giống như thể chỉ cần có một cơn gió thổi qua sẽ có thể khiến cho cậu bị té ngã. Nhưng kỳ lạ là bây giờ, ông lại không hề cảm thấy kỳ hạn ba tháng này lại là một chuyện cười giống như trước kia nữa.

Đứng tấn? Đánh cọc? Thiên tài ư?

(1) Nữ hảo hán: Người con gái có tính tình thẳng thắn, phóng khoáng như đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Chuyện nhỏ

Khi Tiết Thanh về đến nhà, Tiết mẫu thân đang bung nồi cá hầm từ phòng bếp bước ra.

“Món cá hầm mà còn thích đã xong rồi đây.” Bà mỉm cười nói: “Con đi tắm nhanh đi rồi ra ăn cơm.”

Tiết Thanh đáp “ạ” một tiếng, Noãn Noãn thấy vậy vội vàng chạy qua.

“Thiếu gia, để tôi nấu nước nóng cho cậu tắm.”

“Thiếu gia, lần này để tôi chà lưng cho cậu đi.”

Tiết Thanh cười ha ha ngăn cô bé ngoài cửa phòng tắm.

“Noãn Noãn, lại ăn cơm nè.” Tiết mẫu thân cười gọi Noãn Noãn, hai mẹ con bà từ trước đến nay chưa từng xem Noãn Noãn là người hầu. Noãn Noãn nghe vậy cũng không ngại mà vui vẻ chạy đến bung chén cơm của mình lên ăn ngon lành.

Tiết mẫu thân đang định đi lấy thêm đồ ăn thì ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới tiếng bước chân và tiếng phụ nữ vừa khóc vừa mắng.

Trong phòng tắm, Tiết Thanh đã cởi hết quần áo, vừa mới gội đầu được một lát thì chợt dừng lại, tiếng ồn đó có lẽ là từ người nhà của Quách Tử Khiêm.

Trong sân trở nên ồn ào hơn.

Nên đi ra ngoài đó hay không? Chuyện do mình gây ra thì cũng nên do chính mình...

“Tam phu nhân, bà nói gì vậy? Thanh Nhi sao có thể đánh người được? Hay là có hiểu lầm gì đó?”

Tiếng Tiết mẫu thân từ bên ngoài truyền vào. Mặc dù giọng nói bà vẫn nhẹ nhàng như thường ngày, thế nhưng không hề có chút sợ hãi nào.

Tiết Thanh bỏ cái chậu xuống, ngồi vào thùng tắm, hơi nước bốc lên từ thùng tắm khiến cảnh vật trước mắt nàng trở nên mơ hồ, cũng làm cho thanh âm bên ngoài trở nên không rõ ràng.

“Mọi người đều nhìn thấy là do Tiết Thanh đánh, chị dâu Tiết, chị chưa biết đấy thôi, bàn tay Tử Khiêm nhà tôi bị thương nặng đến nỗi xương cốt bên trong cũng lòi ra ngoài luôn rồi...”

Giọng nói vừa ghen ghét vừa nghiêm khắc này chắc chắn là của Quách tam phu nhân, thân mẫu của Quách Tử Khiêm.

Làm gì có chuyện lòi xương ra ngoài, đúng là mấy bà mẹ thường hay phóng đại mà. Tiết Thanh tựa đầu lên trên thùng gỗ, hé miệng cười một tiếng. Mặc dù có thể nàng đã làm Quách Tử Khiêm bị thương đến xương cốt, thế nhưng dù sao cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ, không đáng để nàng ra tay độc ác như vậy. Mặc dù cách làm của mấy đứa trẻ này rất khó ưa nhưng nàng nghĩ chỉ cần cảnh cáo cậu ta một chút là được rồi, chắc chắn về sau cậu ta cũng không dám làm như vậy nữa đâu.

Tiếng nói chuyện trong sân vẫn còn, Tiết mẫu thân cũng không có bị Quách tam phu nhân hù dọa. Dù sao người bị thương cũng không phải là con của mình, vì vậy lúc này Tiết mẫu thân vẫn bình tĩnh hơn Quách tam phu nhân rất nhiều.

“Không phải là đánh nhau đâu, Thanh Tử làm sao biết đánh nhau chứ? Bà nên hỏi rõ ràng xem là chúng chơi giỡn với nhau hay là đấu võ đây?”

“Hỏi thì hỏi, con tôi cũng đã bị thương thành thế này rồi còn có thể lừa chị sao? Không tin chị cứ đi xem nó là sẽ biết ngay thôi.”

Tam phu nhân khóc lớn.

Tiết mẫu thân cũng không cam lòng khóc theo.

“Tam phu nhân bà đừng lo lắng quá, tôi rất hiểu tâm trạng của bà, lúc trước khi Thanh Tử bị hai vị thiếu gia đánh bị thương tôi cũng rất lo lắng...”

“Thiếu gia sẽ không đánh nhau đâu! Dù thiếu gia có đánh người đi nữa thì đó cũng là điều dĩ nhiên, ai biết lúc trước bọn họ đã đánh thiếu gia chứ!”

Tiếng la của Noãn Noãn xen lẫn tiếng ồn ào ngoài sân.

Tiết mẫu thân tuy nhìn bề ngoài có vẻ yếu đuối, thế nhưng nếu suy nghĩ kỹ, một người phụ nữ có thể một mình nuôi con khôn lớn, lại còn có thể một mình dẫn con đi một đoạn đường xa như vậy để tìm đến Quách gia xin giúp đỡ. Hơn nữa còn có thể lừa gạt cả Quách Hoài Xuân, khiến ông mở miệng muốn gả con gái của mình đi để báo ân. Tất cả những điều đó đã chứng minh, bà không phải là một người phụ nữ yếu đuối như vẻ bề ngoài của mình. Khi chịu thiệt thòi phải làm gì, khi nhờ vả phải cư xử ra sao, bà hiểu rất rõ về điều đó.

Cảm giác có mẫu thân che chở thật tốt, Tiết Thanh ngụp đầu xuống nước, bên trên mặt nước nổi lên vài cái bong bóng, hiện tại nàng không còn nghe thấy tiếng ồn ào ngoài kia nữa.

.....

Tiết Thanh rửa mặt, thay bộ quần áo thường mặc ở nhà sau đó đi ra ngoài. Tiết mẫu thân và Quách tam phu nhân đã bị Quách đại lão gia gọi đi.

Ngoài sân vẫn còn náo nhiệt như cũ. Lúc Quách tam phu nhân đến đây náo loạn thì tất cả người ở tạp viện đều chạy ra để xem, chính vì vậy ai ai cũng biết đến chuyện Tiết Thanh đã đánh Quách Tử Khiêm.

“Tiết Thanh, ngươi thật lợi hại nha, dám đánh cả Tử Khiêm thiếu gia.”

“Không chỉ đánh Tử Khiêm thiếu gia thôi đâu, còn có Tử An thiếu gia và Bảo Nhi tiểu thư nữa đó... Con trai thứ ba nhà tôi tận mắt thấy cảnh đó đấy.”

Mấy người đàn ông lớn tuổi bụng bát com ngồi chồm hóm ngoài cửa vừa ăn vừa nói. Mặc dù cũng không còn nhỏ tuổi gì nhưng dù sao đi nữa cũng là đàn ông trai tráng, họ rất hăng hái và tò mò khi nghe được mấy chuyện đánh nhau thế này.

“Cái này coi bộ càng khiến cho Quách Tử Khiêm thù hận Tiết Thanh thêm thôi, thật không tốt chút nào.” Ngược lại, mấy người phụ nữ thì lo lắng nói: “Dù sao cũng đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta.”

“Tiết Thanh ca ca là người lợi hại nhất.” Đây là tiếng reo hò của đám trẻ.

Tiết Thanh vừa cười với bọn trẻ vừa nói.

“Không phải đánh nhau... chỉ là đấu võ thôi.”

“Sẽ không có thù hận gì đâu, chỉ là không thể thân thiết chơi chung với nhau được thôi...”

Không bao lâu sau, Tiết mẫu thân đã trở về, cũng nói ra lời kết luận cuối cùng của Quách đại lão gia.

“Đó là do cái cọc gỗ ở chỗ luyện võ bị hư, khi luyện võ bọn trẻ lại không cẩn thận đụng vào đó, vậy nên Tử Khiêm thiếu gia mới bị thương.” Bà nói với vẻ mặt đầy lo lắng: “Chỉ mới luyện võ bằng cọc gỗ đã gặp nguy hiểm, có lẽ Thanh Tử không nên đi học thi tốt hơn.”

Không đợi Tiết Thanh nói chuyện, đa số những người hàng xóm xung quanh đã lên tiếng phản đối.

“Đã học võ thì không nên sợ nguy hiểm.” Bọn họ nói xong lại cố gắng khuyên nhủ Tiết mẫu thân rất nhiều, họ sợ bà sẽ hủy đi mong ước của con mình.

“Công phu Quách gia rất nổi tiếng, bà nên để cho Tiết Thanh học tiếp, để tương lai nó có thi rớt Trạng Nguyên đi nữa thì vẫn còn kỹ năng riêng để tự bảo vệ chính mình...”

“Hoặc đi làm người giao hàng cũng có thể nuôi sống được gia đình rồi.”

Thiên Y đang đứng sau lưng đám người kia, vẻ mặt nàng vô cùng kích động. Ngay khi Quách tam phu nhân chạy đến đây náo loạn thì nàng đã nhanh chân chạy đến Quách gia để nghe ngóng nên nàng biết rất rõ sự thật của việc này là gì.

Quách thiếu gia và Quách tiểu thư đều không làm hại được Tiết Thanh mà ngược lại còn bị Tiết Thanh đánh một trận. Tiết Thanh thật lợi hại, giống như thần tiên vậy đó!

.....

Tiết Thanh không để ý đến lời bàn tán, khen ngợi của mọi người. Đối với nàng đó chỉ là chuyện nhỏ, vì mấy đứa trẻ kia quá đáng ghét nên nàng mới dạy dỗ chúng thôi, để sau này bọn nó không dám đến làm phiền việc học của nàng nữa.

Tương lai mấy đứa trẻ kia đâu cần phải lo đời sống cơm áo gạo tiền, nhưng nàng thì khác, nàng không rảnh để quậy phá, náo loạn với bọn nó.

Qua chặng vạng tối hôm sau khi nàng đến võ đài thì đã không thấy mấy đứa trẻ Quách gia nữa, hơn nữa vị Chu võ sư dạy nàng cũng đã bị đổi thành người khác, nghe nói đó là người mà Quách đại lão gia tự chọn cho nàng.

Động tác của vị võ sư mới này rất dứt khoát và lưu loát, ông đang bắt đầu dạy nàng công phu quyền cước. Tiết Thanh thử dò xét vị võ sư này thì phát hiện ra trình độ của ông cao hơn Chu võ sư rất nhiều. Mặc dù không biết Quách Hoài Xuân có ý gì, nhưng có ông thầy giỏi như vậy, nàng cũng không ngại mà học hỏi thêm một vài kỹ năng, tuy bản thân nàng cũng rất lợi hại rồi.

Sau vụ việc đó, mọi thứ lại trở nên tĩnh lặng như lúc ban đầu. Thời gian trôi qua thật nhanh, trong mấy ngày này Tiết Thanh đã có thể tự cầm dây thừng

leo lên núi Lục Tuyền. Mặc dù nàng vẫn còn thở hổn hển như cũ, tốc độ cũng không nhanh, nhưng dù sao hiện tại nàng đã không cần Tứ Hạt tiên sinh phải kéo lên nữa.

Cái này tất nhiên vẫn chưa đủ, kết quả cuối cùng mà nàng muốn đạt được đó là tay không leo núi giống như Tứ Hạt tiên sinh. Tuy nhiên điều đó không phải là chuyện có thể thực hiện được chỉ mới sau một, hai tháng luyện tập.

Nhìn đỉnh núi trước mặt, Tiết Thanh cố gắng dùng sức trên cánh tay đã tê dại vì mỏi của mình, nàng thuần thục đạp lên một khối đá lồi ra, sau đó xoay người nhảy lên.

Nhưng ngay lúc Tiết Thanh đang muốn nhảy xuống mặt đất thì chợt nghe thấy tiếng chân tới gần đây.

Có người đến!

Tiết Thanh bị trượt chân ngã ngồi xuống đất.

Có tiếng cười vang lên.

Bấy giờ Tiết Thanh mới nhận ra, cách đây không xa có người đang đứng nhìn lại đây, hình như hắn ta cũng đang tính đi về hướng này thì phải.

Đó là một thanh niên trẻ tuổi chỉ tầm mười bảy, mười tám, hắn ta mặc chiếc áo dài xanh quen thuộc mà nàng vẫn thường thấy ở đây. Dáng người hắn ta cao gầy, tuy gương mặt không phải thuộc dạng cực kỳ xinh đẹp, thể nhưng hắn ta có một đôi mắt to và sáng trông rất thu hút. Lúc này hắn ta đang cười rất tươi, nụ cười ấm áp như những tia nắng đang tỏa sáng trong khu rừng.

Người này thật thu hút, Tiết Thanh thầm nghĩ.

Người thiếu niên kia đang cầm một con sáo, nhìn thấy Tiết Thanh ngồi dưới đất, vẻ mặt ngờ ngác, trên trán thì lấm tấm mồ hôi, hắn ta mỉm cười nói.

“Trốn học hả? Đúng là to gan mà.” Giọng nói thật trong trẻo.

Ánh mắt Tiết Thanh sáng lên, nàng không nhịn được vội đứng dậy.

Giọng nói này chính là tiếng ca mà nàng nghe được trong lần đầu tiên tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30: Kinh ngạc

Mặc dù lúc đó Tiết Thanh không nghe rõ được lời bài hát là gì nhưng vì giọng ca kia quá hay, kết hợp với cảnh tượng đẹp như tranh vẽ mà nàng thấy được khi mới vừa lên núi, làm nàng có ấn tượng rất sâu về nó.

Chỉ tiếc là Thanh Hà tiên sinh lại không nhận nàng làm học trò, kể từ ngày đó nàng cứ tưởng rằng cả đời này chắc không thể nào còn cơ hội được thấy cảnh đẹp và nghe giọng hát hay như thế nữa chứ.

Bây giờ nàng đã được đi học ở đây rồi, không chỉ có thể ngắm nhìn cảnh đẹp trên núi Lục Tuyền mà còn gặp được người có giọng hát tuyệt vời kia nữa. Mặc dù cách làm này không được ngay thẳng cho lắm nhưng “học ké” cũng chưa đến nỗi bị coi là trộm.

Bởi vậy mới nói đi học chính là lựa chọn đúng đắn nhất, thật giống với câu thơ: “Thư trung tự hữu nhan như ngọc.” (1)

Người trẻ tuổi kia vẫn chưa đi, hắn ta cầm cây sáo lên đang tính thổi thì thấy Tiết Thanh vẫn còn đứng ngờ ngác tại chỗ nhìn mình.

“Cậu không cần lo.” Hắn ta nhìn Tiết Thanh, sau đó đưa tay lên môi, ra hiệu với Tiết Thanh rằng mình sẽ giữ bí mật chuyện này: “Ta sẽ không nói cho người khác biết đâu.”

Tuy động tác này rất bình thường nhưng khi ngón tay thon dài của hắn ta làm như vậy lại khiến Tiết Thanh cảm thấy hành động đó thật đẹp.

Suy nghĩ như vậy không phải bởi vì kiếp trước nàng chưa từng nhìn thấy người đẹp trai, mà là do nàng không muốn để ý xem những người đó đẹp hay xấu. Bởi vì người càng đẹp thì càng nguy hiểm. Đây là một định luật không bao giờ thay đổi mà những người làm ăn như nàng luôn luôn phải ghi nhớ.

Lúc này không cần làm việc nên có nhìn nhiều thêm vài lần cũng chẳng sao. Tiết Thanh cười xấu hổ, nàng nhanh chóng vượt thẳng những nếp nhăn trên áo.

Người trẻ tuổi đưa cây sáo lên môi. Tiết Thanh thấy vậy liền “ôi” một tiếng, hình như người ta đang tính thổi sáo rồi, có lẽ nàng không nên ở đây làm

phiên.

Người trẻ tuổi lại nhìn Tiết Thanh thêm lần nữa, ánh mắt sáng trong nhìn nàng như đang dò hỏi.

“Huynh tên gì?” Tiết Thanh hỏi.

Hóa ra là sợ mình nói không giữ lời sao, người trẻ tuổi mỉm cười.

“Lạc Đình.” Hắn đáp.

Tiết Thanh “à” một tiếng, Lạc Đình, nàng lẩm nhẩm cái tên này lại một lần để ghi nhớ.

“Còn có việc gì sao?” Lạc Đình nhìn Tiết Thanh, lịch sự hỏi.

Nghe vậy, Tiết Thanh lại “à” một tiếng lắc đầu, sau đó nhìn hắn tiếp tục đưa cây sáo lên môi.

“Mà nè.” Không biết nghĩ đến cái gì, Tiết Thanh lại vội vàng mở miệng.

Lạc Đình thấy nàng không nói gì thêm nữa nên hắn cũng im lặng theo.

“Huynh hát rất hay.” Tiết Thanh nói.

Lạc Đình gật đầu.

“Ta biết.” Hắn nói.

Có kiểu trả lời như vậy nữa à? Không phải nói người ở cổ đại đều rất khiêm tốn sao? Tiết Thanh cười, nhìn thấy Lạc Đình đang sắp thổi sáo. Đứng ở góc bên này càng nhìn rõ được dáng người thon dài và gương mặt thu hút của hắn ta, mỗi khi có con gió thổi qua, áo dài trắng của hắn ta sẽ lay động theo, khiến người khác có cảm giác thật dễ chịu, giống như giọng hát trong trẻo của hắn ta vậy.

Cảm nhận được ánh mắt của Tiết Thanh, Lạc Đình liền quay đầu nhìn nàng cười một tiếng. Bấy giờ Tiết Thanh mới lấy lại tinh thần, nàng ngượng ngùng cười một tiếng cúi chào Lạc Đình, sau đó nhanh chân chạy đi.

Sau lưng truyền tới tiếng sáo trầm bổng, êm ái khiến cho Tiết Thanh cảm thấy thật dễ chịu, nàng nhẹ nhàng bước chân đi qua các con đường núi gồ ghề, nhảy qua mấy khối núi đá, khỏe miệng bất giác mỉm cười. Người ta thường nói nếu được nhìn thấy những điều đẹp đẽ luôn khiến cho tâm trạng cảm thấy vui vẻ hơn, câu nói này quả thật không sai.

“Ê, nè.”

Vừa đến lớp học đã có người vẫy tay với Tiết Thanh.

Mấy ngày nay nàng không còn đi học trễ nữa. Đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy nhóc mập đến trước, bởi vì cậu ta rất thường hay đến trễ, trong mười lần đến lớp đã có đến tám lần đi trễ rồi. Nguyên nhân có lẽ là do giống như cậu nhóc đã từng nói, bởi vì Nghiêm tiên sinh không nghiêm khắc nên cậu ta cũng không sợ sẽ bị phạt khi đến muộn.

Thế nhưng hôm nay nhóc mập lại không đến trễ, thấy Tiết Thanh đến liền vội vã chỉ vào chỗ trống bên cạnh.

“Từ Thanh, Từ Thanh, đến đây ngồi nè.” Cậu nhiệt tình gọi.

Trẻ con luôn rất ngây thơ và nhiệt tình, lần thứ hai gặp lại Tiết Thanh, cậu ta đã hỏi tên nàng. Tiết Thanh biết tên mình quá nổi tiếng nên đã nói đại mình tên Từ Thanh cho xong. Nhóc mập thì ngược lại, giới thiệu hết tất cả mọi thứ về bản thân cho nàng nghe, từ tên tuổi đến gia đình, quê quán...

Trương Niện, mười ba tuổi, sống ở phía Tây thành Trường An, nhà có vài mẫu đất khô cằn. Nghe nói đáng lẽ ra lúc đầu cậu ta được đặt tên là Khiên Ngưu, bởi vì khi mẫu thân Trương Niện sinh cậu ta ra đời, cha cậu ta đang chạy trong nhà đuổi bắt con trâu đang chạy trốn nên mới tính đặt tên này. Cũng may sau đó đã bị mẫu thân cậu ta ngăn cản, mẫu thân cậu đã biếu vị đồng sinh (2) nghèo kế bên nhà một bầu rượu để nhờ người đó đặt tên cho cậu nhưng nhũ danh (3) của cậu vẫn là Khiên Ngưu.

Cậu ta còn có một tiểu muội, nhỏ hơn cậu ta một tuổi, tuy chỉ mới mười hai tuổi nhưng tiểu muội cậu ta đã phải làm trụ cột gia đình. Bởi vì mẫu thân Trương Niện mất sớm, thế nên những vấn đề về ăn uống, may vá trong nhà đều do tiểu muội cậu ta làm.

“Hôm nay tiểu muội ta làm bánh đường đồ cho ta nè.”

Nhìn thấy Tiết Thanh đã ngồi xuống, Trương Niện liền đắc ý nói, sau đó lại hào phóng vỗ hộp cơm nhỏ của mình.

“Ta có thể cho cậu ném thử... một miếng.”

Tiết Thanh nói cảm ơn cậu nhóc. Trương Niện đang tính nói thêm gì đó thì Nghiêm tiên sinh đã cầm sách bước vào. Lớp học đang ồn ào cũng vì vậy mà lập tức yên tĩnh trở lại.

Thật ra trên lớp có thể nói chuyện, chỉ cần nhỏ tiếng một chút là được rồi. Trương Niệm nghĩ thầm, cậu nhìn Tiết Thanh đang ngồi bên cạnh mình, tuy đáng ngờ cậu ta không nghiêm chỉnh lắm thế nhưng về mặt lại đang rất chuyên tâm nghe thầy giảng, có lẽ cậu không nên làm phiền cậu ta lúc này.

Khó khăn lắm mới chờ được đến giờ tan học, Trương Niệm hưng phấn cầm hộp cơm của mình ra.

“Cậu xem, ta không có lừa cậu nhé, bây giờ thì có thể ăn rồi nè...” Trương Niệm vừa nói xong liền ngẩng đầu lên nhìn qua, hiện tại Tiết Thanh đã chạy tới gần cửa rồi. Cậu thấy vậy liền vội vã gọi Tiết Thanh lại.

Tiết Thanh nghe tiếng gọi liền quay đầu, vẫy tay chào cậu.

“Tôi có việc nên đi trước nhé.” Nàng nói.

Trương Niệm đành nhìn nàng rồi đi.

“Làm cái gì mà bận vậy nhỉ?” Cậu nói thầm nhưng cũng không nghi ngờ hay cảm thấy khó hiểu nhiều về việc đó. “Chẳng lẽ Tử Thanh cũng là một người bạn rận giống Lạc Đình?”

Tiết Thanh không nghe được câu này, nếu không nàng nhất định sẽ dừng lại nếm thử bánh đường của nhóc mập.

Tiết Thanh đi đến đỉnh núi nhưng vẫn không thấy được bóng dáng Lạc Đình, giữa rừng núi cũng không vang lên tiếng hát nào. nàng nhìn sợi dây thừng được giấu trong bụi cây, có lẽ hẳn ta đã đi nơi khác rồi.

Nhưng trước kia nàng chưa từng thấy Lạc Đình đến nơi này, hôm nay chắc là ngoại lệ, vậy ngày mai có lẽ hẳn ta sẽ không tới đây nữa rồi.

Tiết Thanh nắm dây thừng leo xuống núi, nàng giẫm lên vách đá rồi nhanh chóng trượt xuống.

.....

Buổi chiều Tiết Thanh không đến trường học chỗ Thanh Hà tiên sinh nữa vì Nghiêm tiên sinh đã giảng xong quyển sách Xuân Thu.

“Tiếp theo học cái gì ạ?” Tiết Thanh hỏi.

“Ừm, bây giờ con hãy giải thích lại quyển Xuân Thu cho ta nghe nào.” Tử Hạo tiên sinh đặc ý nói.

Tiết Thanh hiểu ý ông, Tử Hạo tiên sinh nói như vậy có nghĩa là đang muốn nàng nói lại những lời mà Nghiêm tiên sinh đã giảng. Yêu cầu này lúc trước ông chưa hề nói với nàng, mà lại chờ sau một tháng mới nói...

“Mùa xuân tháng giêng năm Công nguyên, vua nhà Chu làm chủ thiên hạ. Tháng ba, vua Chu liên minh với các chư hầu. Mùa hè tháng năm chính là thời gian xảy ra điển tích “Trịnh Bá đấu với Đoạn Vu Yên”. Đây chính là những lời mà Nghiêm tiên sinh đã giảng...” Tiết Thanh luống nói.

Lúc đầu Tử Hạo tiên sinh rất kinh ngạc nhưng ngay sau đó ông đã chán nản nhìn Tiết Thanh.

“Làm sao mà con có thể nhớ kỹ được hết vậy?” Ông hỏi.

Bởi vì mỗi đêm nàng đều sẽ thức ghi chép lại bài giảng đã nghe được hôm đó, rồi lại học thuộc lòng xong hết mới chịu đi ngủ. Cứ cố gắng chăm chỉ thì sẽ có ngày được lợi, nghĩ vậy mà nàng luôn vui vẻ siêng năng học tập.

“Đã nói con là Văn Khúc tinh (4) chuyển thế mà thầy lại không tin.” Tiết Thanh cười nói.

Tử Hạo tiên sinh liếc nàng một cái. Hừ, ông không thèm để ý đến cái đứa học trò luôn thích tự khen mình này nữa đâu!

“Được rồi, bây giờ con hãy nghe cho kỹ, ta sẽ giảng lại quyển Xuân Thu.” Ông nói.

Tiết Thanh ha ha cười, bên trong căn nhà tranh đổ nát vang lên tiếng nói chuyện.

“Con còn tưởng thầy không biết giảng quyển sách này thế nào luôn chứ.”

“Hừ, đừng có hỗn, con nên nhớ ta cũng là Văn Khúc tinh chuyển thế đấy...”

.....

Lúc này ở Quách gia, Trương Liên Đường và Trương Song Đồng đang ngồi trong phòng Quách Tử An nghe cậu ta kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Trương Song Đồng kinh ngạc.

“Thật không ngờ cái tên nhóc này lại chơi ác như vậy... Tử Khiêm bị lừa to rồi...” Cậu nói.

Trương Liên Đường chỉ lắc đầu, vẻ mặt như đã biết trước.

“Huynh đã từng nói cậu bé đó không phải người dễ ức hiếp mà mấy đứa không chịu nghe. Nếu các đệ mà tùy tiện kiếm chuyện với cậu ta thì chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi.” Hần nói.

Quách Tử An nắm chặt tay, lạnh lùng đáp.

“Chờ hết hai tháng, đệ nhất định sẽ cho cậu ta biết tay.”

Trương Liên Đường không nói gì thêm.

“Bây giờ cậu ta đang làm gì? Hay chúng ta qua đó xem thử đi.” Hần nói với Trương Song Đồng.

Trương Song Đồng cũng tò mò về việc đó nên vội gật đầu đồng ý.

Quách Tử An trừng mắt, cậu khó hiểu hỏi.

“Không phải cậu ta... đang đi học ở chỗ Thanh Hà tiên sinh sao?”

(1) Thư trung tự hữu nhan như ngọc: Trong sách có người con gái đẹp, câu này ý muốn nói trong sách lúc nào cũng có nhiều điều hay, bổ ích.

(2) Đồng sinh: Học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đỗ kỳ thi tú tài.

(3) Nhũ danh: Tên đặt lúc mới sinh.

(4) Văn Khúc tinh: vị thần được dân gian tôn thờ là thần quản lý công danh, lợi lộc của học trò.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Lời mời

Trong thành có một vài người làm biếng, sợ bị người nhà trách cứ nhưng lại không muốn đi làm. Vì vậy nói người nhà đưa mình ít lương khô mang theo để ra ngoài làm công. Ai dè khi đi đến đường lớn thì người đó lại tìm một góc tường ngồi xuống nói chuyện phiếm, chờ đến khi trời tối ăn xong lương khô mới trở về nhà, nói là đã kiếm được việc làm, nhưng hôm nay người ta vẫn chưa trả tiền, phải chờ cuối tháng người ta mới trả tiền công. Thế là người trong nhà tin đó là sự thật, cung cấp cho người lười biếng kia đầy đủ đồ ăn ngon để hắn có sức đi làm.

Đợi đến cuối tháng khi vừa về nhà, người nhàn rỗi kia liền khóc lớn, nói là bị cướp hết tiền và suýt bị giết dọc đường. Người nhà nghe vậy cũng đau còn cách nào khác, chỉ đành an ủi người lười kia, bảo hắn ta bình tĩnh lại.

Thật không ngờ cậu bé đó cũng học theo cách làm này.

Trương Liên Đường phe phẩy cây quạt.

“Hèn chi hôm đó hần nhìn thấy cậu ta ở cửa thành.” Hần cười nói.

“Cậu bé này có chút vô trách nhiệm rồi.” Trương Song Đồng lắc đầu: “Người biết lừa gạt không phải là người có bản lĩnh, người không biết lừa gạt mới thực sự chính là người có bản lĩnh.”

Sau khi nghe hai người Trương Liên Đường và Trương Song Đồng kể lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, Quách Tử An bắt ngờ và tức giận vô cùng. Hóa ra tên nhóc kia không hề đi học, vậy mà lại dám lừa mọi người lâu như vậy. Đúng là cái đồ tồi tệ.

“Để đệ đi nói cho cha biết.” Cậu giận dữ giậm chân: “Lập tức đuổi cái tên vô liêm sỉ này ra khỏi thành Trường An.”

Trương Liên Đường dùng cây quạt dè bả vai cậu.

“Chờ đã.” Hần nói: “Khoan hãy nói, để cậu ta giúp chúng ta việc này trước đã.”

Quách Tử An và Trương Song Đồng nghe vậy liền nhìn về phía hần.

Trận đấu bóng đá vào tết Đoan Ngọ giữa xã Trường Lạc của chúng ta và xã Ngũ Lăng sắp tới rồi.” Trương Liên Đường nói: “Viễn Nam, Đại Nhạc đi

học bên ngoài vẫn chưa về kịp, Từ Khiêm thì lại bị thương, đội chúng ta đã bị thiếu thành viên, thế nên hấn muốn mời cậu ta tham gia trận đấu này.”

Quách Từ An giậm chân nói.

“Cái đồ vô liêm sỉ đó thì biết cái gì mà mời...”

Biết lừa người, biết đánh nhau, còn biết nói chuyện, cậu ta biết hơi bị nhiều đó nha... Trương Liên Đường lại tiếp tục gõ cây quạt lên vai Quách Từ An, bảo cậu ta ngồi xuống.

“Hình như cái gì cậu ta cũng biết đó.” Hấn nói.

.....

Đường phố lúc trời chạng vạng tối náo nhiệt hơn nhiều so với buổi sáng, kẻ đến người đi tấp nập. Những người bán hàng rong thì hi vọng có thể sớm bán hết hàng trước khi trời tối. Còn những người đi đường thì nhân lúc này mà trả giá với người bán hàng để mua được hàng hóa rẻ hơn. Tiết Thanh cảm giở xách đi ngang qua, mặc dù nàng vẫn duy trì tốc độ đi nhanh như cũ nhưng không hề bị đụng vào người nào, cũng không bị ai ngăn cản. Lúc thì né bên trái, lúc thì né qua phải, Tiết Thanh nhanh nhẹn như một con cá đang bơi lội dưới dòng nước.

Tuy trước cửa nhà Quách gia vẫn có vài tên người hầu đang đứng hoặc ngồi canh gác như cũ, nhưng lần này khi bọn họ nhìn thấy Tiết Thanh lại không hề cười nhạo nàng là Trạng Nguyên công gì đó nữa.

Tin tức Quách Từ An, Quách Từ Khiêm và Quách Bảo Nhi bị Tiết Thanh đánh ngã ở võ đài, mọi người đều đã biết hết, đặc biệt là tin Từ Khiêm bị thương.

Cậu nhóc nhà quê, nghèo nàn, gầy yếu kia hình như không còn giống với trước đây nữa. Nhóm người hầu im lặng, hơi e sợ nhìn Tiết Thanh đang chạy tới.

Trong ngõ nhỏ ngoài mấy bé gái đang chơi Dương Quải còn có thêm một người.

Một thiếu niên đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, áo bào màu trắng của hấn ta bị rơi xuống, làm mép áo có hình phong lan đẹp đẽ kia bị dính chút bụi đất.

“Chơi như vậy sao?” Hấn ta nghiêm túc nói, những ngón tay thon dài nhanh nhẹn quăng Dương Quải lên xuống.

Tiết Thanh dừng lại đứng ở đầu ngõ, Trương Liên Đường vừa thấy nàng liền nhoẻn miệng cười.

“Tiết thiếu gia, mấy cô bé này nói ta không chơi tốt bằng cậu kia.” Hấn nói.

Tiết Thanh không đi vào, Trương Liên Đường thấy vậy liền đi ra, tùy hứng ngồi lên trên con ngựa đá.

“Đến đây ngồi.” Hấn chỉ bên cạnh mình nói.

Tiết Thanh nghe theo đi sang đó ngồi xuống.

“Tết Đoan Ngọ có một trận đấu bóng đá, cậu chuẩn bị tham gia đi nhé.” Trương Liên Đường nói thẳng vào vấn đề.

Tiết Thanh “à” một tiếng.

“Được.” Nàng gật đầu nói.

Hả? Trương Liên Đường giật mình nhìn Tiết Thanh.

Khi này hấn yêu cầu Tiết Thanh tham gia thi đấu chứ không phải mời hay hỏi ý cậu ta có muốn tham gia hay không, vậy mà cậu ta cũng đồng ý? Sở dĩ hấn không hỏi ý kiến cậu ta trước, là vì việc này không do cậu ta làm chủ, cho dù cậu ta có muốn hay không thì vẫn phải tham gia cho đủ số lượng.

Tại sao ư? Bởi vì hấn đang nắm giữ điểm yếu của cậu ta.

Thứ nhất, Tiết Thanh không đi học mà dám lừa gạt Quách gia, đúng là quá to gan.

Thứ hai, vì cậu ta làm Quách Từ Khiêm bị thương nên đội bóng mới không đủ người.

Với hai lý do trên, hiện tại hấn có đủ quyền để bắt buộc Tiết Thanh phải tham gia trận đấu bóng này. Nếu cậu ta không đồng ý, hấn sẽ dùng những việc này để uy hiếp cậu ta.

“Cậu cứ nghĩ rằng mình đến đó để chơi cho vui thôi là được rồi!” Trương Liên Đường mỉm cười, khoác vai Tiết Thanh.

Đây là những động tác mà mấy cậu bé thường làm khi ở chung với nhau.

Tiết Thanh nhìn cánh tay đang khoác trên vai mình.

“Nhưng trong xúc xúc không phải chỉ dựa vào một người là có thể thắng được.” Nàng quay đầu nói, ừm, hẳn ta ngồi hơi gần rồi... Cơ mà làn da của hẳn ta thật đẹp.

Tiết Thanh không nhìn cánh tay kia nữa mà tập trung nhìn về phía trước.

“Nếu như cậu nói trận đấu này thì đấu từng cặp giữa một người đội này với một người đội kia, vậy tôi nghĩ bản thân có lẽ không chỉ muốn đi tham gia cho vui thôi đâu, mà có lẽ còn muốn giành chiến thắng nữa.”

Trương Liên Đường cười lần nữa.

“Ta chợt nhận ra hình như bất cứ chuyện gì, chỉ cần đó là do Tiết Thanh cậu nói ra thì mọi thứ đều trở nên vô cùng hợp lý.” Hẳn nói xong lại vỗ vai Tiết Thanh:

“Mặc dù như đã nói, chỉ có một người chơi giỏi thì không thể nào giành được chiến thắng cho toàn đội nhưng cậu cũng nên nhớ, chỉ cần một người thua thì toàn đội sẽ thua theo. Thế nên Thanh Từ thiếu gia, cậu phải cố gắng thi đấu thật tốt đấy nhé!”

Trương Liên Đường vừa nói xong liền đứng dậy rồi đi.

Tiết Thanh vẫn ngồi yên, Thiên Y từ bên trong ngõ hẻm thò đầu ra.

“Tiết Thanh, cậu không sao chứ?” Nàng hỏi.

Tiết Thanh nhìn thấy trên tay nàng có bọc giấy nhỏ liền hỏi.

“Cậu lại mua cái gì thế?”

Thiên Y đi tới, do dự nhìn chỗ trống bên cạnh Tiết Thanh. Tiết Thanh thấy vậy liền nhích sang bên cạnh một chút.

“Ngồi đi.” Nàng nói.

Bấy giờ Thiên Y mới ngồi xuống, đưa cho Tiết Thanh một miếng bánh đường.

“Nhà Vương bà bà mới ra một loại bánh mới tên là bánh Hồ Điệp, bánh này vừa xốp lại giòn, nhị phu nhân rất thích ăn nó.” Nàng nói.

Tiết Thanh nhận lấy cầm bỏ vào miệng nhai.

“Liên Đường thiếu gia tìm cậu làm gì?” Thiên Y nói xong lại nhắc nhở Tiết Thanh: “Hẳn ta chơi rất thân với Từ An và Từ Khiêm đó.”

“Hẳn ta muốn ta đi chơi xúc xúc, nói có một trận đấu bóng vào tết Đoan Ngọ.” Tiết Thanh ung dung, thuận miệng nói.

Thiên Y “à” một tiếng, vẻ mặt lại không thể bình tĩnh như Tiết Thanh được.

“Vậy chắc là trận đấu vào trước tết Đoan Ngọ rồi, hình như họ đấu với xã Ngũ Lăng thì phải. Như vậy cũng rất khó thắng đó, xã Ngũ Lăng rất lợi hại. Đội bóng xã Ngũ Lăng còn được thành lập sớm hơn nhiều so với đội bóng Trường Lạc của Liên Đường thiếu gia.”

“Vậy bên nào thắng nhiều hơn?” Tiết Thanh hỏi.

“Đương nhiên là xã Ngũ Lăng rồi. Mười lần thi thì đã có tám lần bên họ thắng rồi.”

Tiết Thanh cười.

“Nói như vậy nếu như ta đã thua là chuyện rất bình thường nhưng nếu như ta thắng thì sẽ trở thành hẳn hùng rồi còn gì.” Nàng nói: “Việc này coi bộ cũng không tệ lắm.”

Thiên Y nghe vậy liền phì cười.

“Tiết Thanh cậu... đúng là lợi hại mà!”

“Cũng tạm thôi.” Tiết Thanh đáp.

Thiên Y cười lớn, Tiết Thanh đứng dậy vỗ vai nàng.

“Đừng cười ngây ngô nữa, chúng ta đi thôi.” Tiết Thanh nói.

Chuyện này cũng rất có lợi, chẳng lẽ vị Liên Đường thiếu gia kia cho là nàng sợ không dám tham gia sao? Những hoạt động thể thao luôn là cơ hội tốt nhất để giao lưu với mọi người. Từ trước đến giờ nàng chưa từng nghĩ đến vấn đề sẽ bỏ nơi này mà trốn vào núi sâu sinh sống, cái nàng muốn chính là an

ồn sống tiếp ở chỗ này, vậy tất nhiên nàng phải cố gắng mở rộng mối quan hệ của mình với thật nhiều người khác.

Hơn nữa tương lai nàng còn muốn trở thành một thầy giáo dạy học, là con gái nàng không thể nào thi đậu công danh được nên bây giờ cần phải cố gắng xây dựng danh tiếng tốt một chút.

Thiên Y cũng không biết suy nghĩ của Tiết Thanh, nàng đỏ mặt khi thấy Tiết Thanh vỗ vai mình. Thật đáng ghét mà, bây giờ lại còn học thói xấu của Bản Đẳng với Thập Mạch mà chạm vào vai nàng.

.....

“Tiết Thanh cũng đã đi học ở chỗ Thanh Hà tiên sinh khá lâu rồi, người nghĩ ta có nên đi đến đó để hỏi thăm một chút về tình hình học tập của nó không? Nhân cơ hội biểu lộ sự quan tâm của ta với nó?” Quách Hoài Xuân vuốt râu nói.

Ngô quản gia đang đứng trước mặt ông nghe vậy liền mỉm cười.

“Dù có làm như vậy cũng chưa chắc có thể khiến người khác nghĩ rằng bác cả đang quan tâm cậu ta!” Có người đứng ngoài cửa sổ nói.

Quách Hoài Xuân nhướn mày, một tên người hầu sợ hãi bước ra.

“Đại lão gia, chúng tôi đang muốn cản thì...”

Hắn còn chưa nói xong thì Quách Từ An đã đi tới.

“Bác cả, hôm nay cháu đến đây để nói lời xin lỗi.” Cậu nghiêm túc nói: “Chúng cháu không nên bắt nạt Tiết Thanh hết lần này đến lần khác như vậy.”

Vấn đề quan trọng ở đây là lần này các người cũng không thể khi dễ được nó. Quách Hoài Xuân vuốt râu cười.

“Biết nhận lỗi là tốt, sau này không nên tái phạm nữa.” Ông nói.

“Nhưng mà cái tên nhóc Tiết Thanh này lại chẳng ra sao cả.” Quách Từ An lại trầm giọng nói.

Vậy là mục đích chính đến đây vẫn là để nói xấu sao? Nếu muốn nói thì cứ nói thẳng ngay từ đầu cho rồi, còn bày đặt ngoan ngoãn làm gì không biết, để ông phải suy đoán này giờ, Quách Hoài Xuân cười.

“Cậu ta học ở chỗ Thanh Hà tiên sinh như thế nào là chuyện của cậu ta. Mặc dù bác tốt bụng muốn đến đó hỏi thăm, thế nhưng ai biết được sau này khi tên nhóc kia thi rớt Trạng Nguyên có thể lấy đó làm cái cớ để nói xấu bác hay không? Nói rằng bác cố ý bảo Thanh Hà tiên sinh không dạy cho cậu ta đến nơi đến chốn.”

Quách Từ An nói: “Dù sao cậu ta cũng là người thích khoe khoang, khoác lác, những việc mà bác nên giúp cũng đã giúp hết rồi, bác không cần phải bận tâm nhiều nữa đâu. Nếu không lòng tốt chưa được đền đáp mà còn bị người ta lợi dụng nói xấu đó.”

Quách Hoài Xuân “ừm” một tiếng.

“Thật không ngờ cháu còn có thể hiểu được đạo lý này, Từ An, chắc là gần đây cháu đã học hành tiến bộ hơn rồi nhỉ?” Ông cười nói: “Cháu có muốn đến chỗ Thanh Hà tiên sinh học luôn không?”

Quách Từ An đỏ mặt.

“Cháu học ở nhà được rồi ạ, cháu cũng không muốn thi đậu quan văn làm gì.” Cậu nói: “Tương lai cháu chỉ muốn lấy được công danh trên chiến trường nên chỉ cần cháu luyện tốt võ công là được rồi.”

Nói xong liền xoay người chạy ra.

“Mặc dù tính tình Từ An thiếu gia có hơi ngang bướng thế nhưng thật ra vẫn là một người can đảm, dũng cảm.” Ngô quản gia mỉm cười nói.

Về mặt Quách Hoài Xuân đầy tự hào.

“Đúng thế, Quách gia ta từ trước đến giờ đều luôn tận trung với nước, giúp nhà vua giải quyết những mối lo về giặc ngoài xâm, chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi trước cái chết.”

Ngô quản gia nghe vậy cũng vội nói hùa theo vài câu để lấy lòng.

“Vậy ngày mai lão gia còn đi đến chỗ Thanh Hà tiên sinh không?”

Quách Hoài Xuân vuốt râu, im lặng suy nghĩ một lát, đúng là ông cũng đã giúp đỡ hết lòng rồi... Dù sao cũng đã vào được lớp học rồi, vấn đề còn lại phải chờ xem Tiết Thanh có cố gắng học không thôi.

“Không đi nữa.” Ông nói: “Ngày mai ta sẽ đi một chuyến đến Tần Châu.”

“Vâng.” Ngô quân gia đáp.

.....

Đứng trong màn đêm, Quách Tử An hừ mấy tiếng, sau đó lại dùng sức lau miệng.

“Nói tốt dùm cái tên thói tha nhà ngươi, miệng ta cũng muốn thói theo. Chờ đến trận đấu bóng, nếu ngươi không thắng được, thiếu gia ta sẽ cho ngươi biết tay.”

Nói đến đây cậu chợt dừng lại.

Hình như có gì đó không đúng lắm, rốt cuộc là cậu đang hi vọng Tiết Thanh thắng hay thua đây?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Đầu hạ

Vào đầu mùa hạ, thời tiết ở thành Trường An đã trở nên oi bức hơn, đặc biệt là vào buổi trưa, người đi lại trên đường ít hơn trước rất nhiều, những người phục vụ trong các cửa tiệm thì uể oải dựa vào cửa nói chuyện phiếm.

Trên đường phố xuất hiện bóng dáng một người đang chạy nhanh tới, cánh tay hơi giang ra, mũi chân nhẹ nhàng chạm đất, tốc độ chạy nhanh và nhẹ nhàng như một chú chim én.

“Ý, cậu bé, hôm nay trốn học hả?” Người phụ nữ bán cá đang ngồi cạnh cửa, nhân lúc rảnh rỗi liền lấy lược ra chải đầu, thấy Tiết Thanh chạy ngang liền hi hi cười nói.

Tiết Thanh phát tay với bà.

“Không phải đâu ạ, con có việc nên mới xin tiên sinh cho nghỉ...” Nàng vừa nói vừa nhanh chân chạy đi.

Người phụ nữ bán cá cười nhìn theo Tiết Thanh.

“Tiên sinh này cũng dễ tính thật!” Bà nói.

Lúc này trên núi Lục Tuyền, không khí mát mẻ của núi rừng giúp tinh thần mọi người đều thoải mái. Bởi vì đang là buổi trưa nên các học sinh và tiên sinh đều đã đi nghỉ trưa, khắp nơi hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có tiếng chim hót thánh thót hòa cùng tiếng nước suối róc rách.

Một tiếng hất xì phá vỡ bầu không khí yên tĩnh kia.

“Hừ, cái nơi chết tiệt gì thế này, chỉ mới vào đầu mùa hè lại lạnh thế này...” Tứ Hạc tiên sinh xoa mũi, kéo cao chiếc áo bào đã bị dính dầu mỡ của mình để che kín người. Ông vừa co người lại cho đỡ lạnh, vừa từ từ đi đến lớp học dưới núi.

“Hừ, học sinh kiểu gì thế không biết, nói không đi học thì liền không đi, chẳng thèm hỏi xem ta có cho phép không, đã vậy còn hùng hồn đưa ra lý do chính đáng như vậy. Đúng thật là không thể tưởng tượng nổi mà.”

Ông nói thầm xong lại đi vào gian nhà phía sau.

Vì để tiếp đón Thanh Hà tiên sinh thật tốt, người đứng đầu thành Trường An đã xây dựng lại trường học này. Do đó ở đây không chỉ có phòng học rộng rãi mà còn có ký túc xá để các học sinh có thể ở lại nghỉ ngơi.

Nơi Tứ Hạc tiên sinh đang đi tới chính là ký túc xá, ông đi cả nhắc từng bước, vừa đi vừa nhìn vào bên trong. Trong phòng là những học sinh tầm mười một, mười hai tuổi, bọn họ không ngủ trưa mà đang nói giỡn, chơi đùa với nhau. Tứ Hạc tiên sinh lại tiếp tục đi về phía trước, mãi cho đến căn phòng thứ ba ông mới dừng chân lại.

Căn phòng này yên tĩnh hơn căn phòng lúc nãy ông thấy rất nhiều. Người trong phòng cũng khá ít, chỉ có vài học sinh chừng mười lăm, mười sáu tuổi đang nằm nghỉ trưa. Ở lứa tuổi này, bọn họ cần phải cố gắng học rất nhiều để chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới, vì vậy họ không dám đùa giỡn mà rất nghiêm túc nghỉ ngơi đúng giờ.

Tứ Hạc tiên sinh bước vào phòng, ông yên lặng nhìn lướt qua các quyển sách trên bàn. Đây chắc là những học sinh nội trú trong trường. Nhìn một đồng sách trên bàn, Tứ Hạc tiên sinh nhanh chóng tìm thấy mấy quyển sách mình cần, ông vội vàng lấy những quyển sách khác nhau từ trên mỗi bàn học, sau đó nhét đầy trong ngực rồi đi ra ngoài.

“Ai vậy...”

Có học sinh mơ màng tỉnh lại, nhìn thấy người lạ trong phòng nên cất tiếng hỏi.

“Ta đến quét rác...” Từ Hạt tiên sinh cũng không quay đầu mà nói tiếp: “Sau này đừng vứt giấy lung tung như vậy nữa...”

Học sinh kia nghe vậy liền vội vàng “dạ” đáp lời. Nhìn theo bóng dáng còng lưng kia, hắn chợt cảm thấy xấu hổ và tội nghiệp cho ông lão, lớn tuổi như vậy rồi mà còn phải làm việc vất vả như thế, thật đáng thương, sau này hắn sẽ không bao giờ vứt giấy lung tung nữa đâu. Sau khi suy nghĩ như vậy, hắn liền gục đầu ngủ tiếp.

Cũng không phải tất cả mọi người đều đang ngủ.

Trên sườn núi, một tiểu đồng đang giơ tay sờ kỹ khối đá trước mặt, khi đã xác định nó không có góc nhọn thì liền trải lên trên đó một tấm đệm cỏ.

“Tiên sinh à, người ngồi ở đây đi ạ!” Cậu bé cung kính nói.

Lúc này Thanh Hà tiên sinh đứng trước mặt cậu ta, đang sững sờ nhìn xuống hướng dưới núi, nghe vậy liền vội “ừm” một tiếng trả lời. Sau khi ngồi xuống ánh mắt ông vẫn như cũ nhìn về phía dưới núi.

Mặc dù bây giờ con đường trên núi không còn đông đúc như sáng sớm hay lúc chạng vạng tối nhưng thỉnh thoảng cũng vẫn có người đi qua. Đó có thể là các thiếu niên học sinh, tiên sinh dạy học, hoặc cũng có thể là quan lại đến đây ngắm cảnh... Lệnh cấm không cho người ngoài lên núi cũng không phải do Thanh Hà tiên sinh yêu cầu, vì vậy ông cũng không thêm quan tâm tới nó làm gì.

Bỗng nhiên đôi mắt Thanh Hà tiên sinh trừng lớn, sau đó lại nheo lại để nhìn cho rõ hơn.

“Nguyệt Đồng” Ông nói: “Người kia...”

Tiểu đồng nghe gọi vội “dạ” một tiếng tiến lên phía trước.

“Người nào vậy tiên sinh? Sao vậy ạ?” Cậu hỏi xong lại nhìn theo hướng mà Thanh Hà tiên sinh vừa chỉ.

Giữa rừng núi có ba học sinh và hai vị quan mặc áo bào màu đen đang đi ngang qua, sau lưng hai vị quan kia là một người hầu tuổi tác đã cao, ông ấy bị còng lưng và đang đi sau bọn họ, nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

“Người kia nhìn hơi quen.” Thanh Hà tiên sinh thì thào: “Giống như là...”

Ông nói đến đây chợt dừng lại, giống như cảm thấy suy nghĩ của mình thật buồn cười, vì vậy liền nhanh chóng lắc đầu.

“Ông ấy tới đây làm gì chứ...”

Tiểu đồng khó hiểu nhìn Thanh Hà tiên sinh.

“Tiên sinh, ai vậy ạ?” Cậu tò mò hỏi.

Thanh Hà tiên sinh chỉ cười đứng dậy chứ không nói gì.

“Sắp đến giờ vào lớp rồi, đi thôi.” Ông nói.

Tiểu đồng vội “dạ” một tiếng rồi cầm đệm cỏ đi theo sau lưng Thanh Hà tiên sinh. Hai người vừa mới đi tới dưới núi liền nghe thấy tiếng ồn ào từ bên trong ký túc xá truyền ra.

“Sách của ta bị mất rồi...”

“Sách của ta cũng bị mất...”

Mất sách? Làm sao có thể chứ?

Thanh Hà tiên sinh nhíu mày, bên đó đã có một vài người tập vụ trong trường nghe tiếng ồn chạy đến hỏi thăm.

“Ta bị mất sách Xuân Thu, quyển tám...”

“Ta cũng bị mất sách Xuân Thu, nhưng là quyển số mười...”

Vậy là ở đây vừa mới có người trộm sách sao? Tuy sách rất đắt nhưng ở trường trên núi Lục Tuyền, học sinh nào có hoàn cảnh khó khăn sẽ được cho sách miễn phí nên ngay cả những người làm công cũng có sách.

“Trộm sách ư?” Thanh Hà tiên sinh nhíu mày: “Đúng là một hành vi vô văn hóa.”

Tiểu đồng nghe vậy liền gật đầu đồng ý. Tiếng ồn ào bên kia vẫn tiếp tục truyền ra.

“Ta cũng bị mất rồi...”

“Cậu mất quyền Xuân Thu số mấy?”

“Ta không mất quyền Xuân Thu mà mất quyền Xuân Khuê Bách Khoa Toàn Thư...”

Xuân Khuê Bách Khoa Toàn Thư chính là sách bằng tranh mới nhất hiện nay, nó kể về những tình yêu đẹp trong dân gian.

“Cái này là do ta trộm từ chỗ ông nội, nghe nói cuốn đó rất đắt... Hu hu, lần này ta chết chắc rồi!”

Tiếng cười nhạo cùng tiếng ồn ào hòa lẫn vào nhau, lời nói của cậu thiếu niên kia vừa kỳ lạ những cũng lại rất buồn cười, khiến cho mấy người trong phòng đều cảm thấy tức cười, nhưng đó cũng là một nét đẹp thanh xuân của họ.

Mà bây giờ ở bãi đất trống bên cạnh con mương phía tây thành Trường An, có mười bảy, mười tám thiếu niên đang tụ tập ở đó. Ai nấy đều mặc đồng phục giống nhau, đều là quần bó màu đen, áo màu đỏ, tóc cột cao, có người béo có người gầy, nhưng dù là người gầy hay người béo thì đều có dáng vẻ rất khỏe mạnh và nhanh nhẹn.

Cỏ xanh bên bờ sông cùng với những cành dương liễu đang đong đưa theo gió càng làm nổi bật thêm vóc dáng của mấy người thiếu niên, cũng thu hút ánh mắt của vài cô gái đang đi dạo bên bờ sông. Nhưng trong số những cô gái đó, có người thì mang khăn che mặt, có người thì được bảo vệ bởi vú già và người hầu nên không thể nào tự nhiên đi đến đó ngắm nhìn những thiếu niên kia, chỉ có thể lặng lẽ nhìn vài lần, bỏ đi nơi khác thì không nổi, mà đến gần đó thì lại không dám.

Mười mấy thiếu niên kia cũng không nhìn những cô gái đó, hiện tại ánh mắt của họ đang nhìn cậu bé đứng trước mặt.

Cậu bé kia mặc áo dài, thắt lưng lỏng lẻo làm quần áo trên người trở nên rộng thùng thình, khiến người ta rất khó nhìn ra thân hình cậu ta thế nào nhưng theo bọn họ thấy đáng người cậu ta khá nhỏ con, lại hơi gầy yếu.

So với những thiếu nữ xinh đẹp kia thì cậu bé này thật không có điểm gì thu hút cả, thế nhưng ánh mắt của mọi người vẫn chăm chú nhìn cậu.

Tiết Thanh cũng nhìn kỹ từng người trước mặt, ánh mắt càng sáng lên.

Mặc quần áo bó sát người thế này khiến mấy người thiếu niên kia trông rất điển trai và lôi cuốn, rất tốt, đây đúng là “cảnh đẹp ý vui” (1) mà.

Nhưng mà các thiếu niên kia lại không thể vui vẻ được như Tiết Thanh.

“Liên Đường, cậu nói người mới đến chính là cái tên lùn này sao?” Một thiếu niên đang đứng bên trong chỉ vào Tiết Thanh, sau đó nhìn về phía Trương Liên Đường nói.

Tên lùn sao?

Tiết Thanh nhìn thiếu niên đang đứng bên cạnh mình, hình như thấp hơn bọn họ một cái đầu.

“Đừng nhìn chiều cao của cậu ta mà vội đưa ra kết luận như vậy, tên nhóc này lợi hại lắm đấy.” Trương Song Đồng cười nói, vẻ mặt đầy hàm ý sâu xa nhìn mọi người.

Tiết Thanh không nhận ra Trương Song Đồng, nàng chỉ biết mặt Trương Liên Đường đang đứng cạnh cậu ta. Hôm nay, Trương Liên Đường cũng mặc đồng phục giống bọn họ, áo ngắn và quần bó, nhìn hán ta không giống như lúc mặc quần áo... À không, ý là không giống như lúc mặc trang phục bình thường.

Tiết Thanh nghiêng đầu nhìn hán. Trương Liên Đường cũng bước tới gần khoác vai nàng.

“Đúng vậy, đừng so chiều cao làm gì, cậu ta chơi xúc súc rất giỏi đó...” Hán cười nói.

Mấy tên con trai khi nói chuyện thường hay khoác vai quá, thật không tốt tí nào... Tiết Thanh cười nhìn các thiếu niên kia.

Chơi xúc súc rất giỏi sao? Mấy thiếu niên kia nhìn Tiết Thanh đang bị Trương Liên Đường khoác vai, như thế này trông cậu ta thật nhỏ bé, giống như thể đang đứng nép người vào lòng Trương Liên Đường vậy... Trông là lạ thế nào ấy!

Nhưng mà đây cũng không phải điều quan trọng nhất, một thiếu niên vừa nghi ngờ vừa chờ mong hỏi:

“Trước kia cậu đã từng chơi xúc súc với ai, ở đâu? Có từng thi đấu vật hay đánh nhau chưa? Đội trưởng là ai?”

À... hình như nàng chỉ biết trả lời câu đầu tiên thôi.

“Trước kia tôi từng chơi xúc súc trong nhà rồi. Ừm, về sau thì có chơi cùng với mấy người bạn hàng xóm ở ngõ nhỏ Tây Môn.” Tiết Thanh đáp.

Quách Tử An đang đứng sau đám người nghe vậy suýt lên tiếng la lớn rồi.

Ngõ nhỏ Tây Môn, lảng giềng? Tên nhóc này đúng thật là thứ người không biết xấu hổ. Sao người không nói thẳng ra luôn là chơi với đám trẻ con năm, sáu tuổi trong nhà cho rồi.

(1) Cảnh đẹp ý vui: Nhìn thấy cảnh đẹp, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Chơi đùa

Mặc dù bọn họ không biết cậu bé này ở chỗ nào nhưng ngõ nhỏ Tây Môn ở đâu thì bọn họ lại biết rất rõ, đó chính là nơi ở của Quách gia.

Hàng xóm... có lẽ cũng có không ít người rảnh rồi thích chơi bóng đá.

Trương Liên Đường quay đầu cười ha ha.

“Được rồi mà.” Hắn vỗ vai Tiết Thanh: “Chỉ cần để cậu ta đá thử là biết liền thôi, cần gì phải hỏi mấy việc này làm gì.”

Vậy cũng đúng, đá dở hay đá giỏi chỉ cần để cậu ta chơi thử là biết thôi, mấy thiếu niên kia nghe vậy liền phát tay.

“Tới đi.” Bọn họ nói.

Tiết Thanh vẫn đứng yên không nhúc nhích.

“Các cậu đá trước đi, để tôi xem các cậu chơi thế nào đã.” Nàng nói.

Những thiếu niên kia liền ha ha cười lớn.

“Sao nào, chẳng lẽ cậu nhóc muốn xem thử bản lĩnh của chúng ta đến đâu hả?” Bọn họ lớn tiếng nói.

Tiết Thanh mỉm cười lắc đầu.

“Tôi muốn xem cách chơi của mấy cậu thế nào thôi. Có lẽ cách chơi chỗ của tôi không giống với chỗ mấy cậu.”

Đều là đá bóng thôi có gì đâu mà không giống nhau? Đừng nói nước Đại Chu, ngay cả nước Tây Lương cũng vẫn chơi giống như vậy thôi.

“Cậu không phải người ở thành Trường An hả? Quê cậu ở đâu?” Có người tò mò hỏi.

Mặc dù khi nói chuyện, cậu ta thường nói một vài từ địa phương, nhưng bọn họ vẫn có thể hiểu được... Giọng nói này giống như là những nông dân ở thành Trường An.

“Không cần để ý mấy việc này làm gì.” Trương Liên Đường bỏ tay ra khỏi vai Tiết Thanh, vỗ vai mấy thiếu niên kia, sau đó đi tới giữa sân: “Đến đây, để cậu ta xem chúng ta chơi thế nào.”

Đúng vậy, mấy việc nhỏ nhặt này cũng không cần để ý kỹ làm gì, các thiếu niên cười chạy nhanh đến sân bóng, Quách Tử An cũng ở trong đó, cậu cũng cười nhưng là cười với vẻ lạnh nhạt.

Cái đồ vô liêm sỉ này còn bày đặt giả bộ nữa chứ, nói gì mà “cách chơi không giống nhau”, hừ, rõ ràng là cậu ta không biết chơi thì có, thật không ngờ cái tên nhóc đó không chỉ mặt dày mà còn dối trá đến như vậy, nhìn cái dáng vẻ xảo quyệt của cậu ta thật đáng ghét mà.

Quách Tử An hừ thêm một tiếng, sau đó ra sức chạy nhanh về phía giữa sân.

Vào buổi chiều đầu mùa hạ, nước sông trong veo, những chiếc lá liễu xanh biếc đang lay động theo gió, tiếng la của các thiếu niên khiến cho không khí bên bờ sông trở nên ồn ào, náo nhiệt hơn.

Những người ở trong sân chạy thật nhanh để giành bóng, bộ đồng phục áo đỏ, quần đen kia càng làm tăng vẻ nhanh nhẹn, hoạt bát của họ. Quả bóng dưới chân được các thiếu niên chuyền qua chuyền lại, có lúc lại bay cao lên trời như một ngôi sao băng khiến người ta hoa mắt.

Ở cách đó không xa càng ngày càng có nhiều thiếu nữ đứng xem nhưng lại không có ai dám tới gần hơn... Lúc này, các thiếu niên đang đổ mồ hôi đầm đìa, mồ hôi ướt cả quần áo và khiến chúng dính sát vào thân người bọn họ, làm lộ rõ những đường cong cơ thể. Có người vì nóng quá nên đã cởi áo để

lau mồ hôi.

Thật là... xấu hổ chết đi được, mặc dù nàng cũng rất muốn xem nhưng... xấu hổ lắm, nàng không dám nhìn đâu.

Các thiếu nữ đứng đằng xa lặng lẽ vén tấm vải che mặt, cũng có người dùng quạt che nửa khuôn mặt, chỉ chừa lại đôi mắt, đứng núp dưới tán cây dương liễu nhìn qua.

Một thiếu niên đang dẫn bóng chạy thoát đối thủ bỗng xoay người, đá quả bóng bay vào giữa khung thành, tiếng kêu la khen ngợi chọt vang lên khắp nơi. Thiếu niên kia vui vẻ thoải mái giơ cao tay lên làm tư thế chiến thắng, bởi vì cậu ta đang cởi trần nên có thể nhìn thấy rõ cơ bắp săn chắc và những giọt mồ hôi còn đọng lại trên cơ thể cậu ta.

Thiếu niên kia chính là người thường đi cùng với Trương Liên Đường: Trương Song Đồng. Ngồi ở đây Tiết Thanh có thể nhìn thấy rất rõ, nàng chớp mắt vài cái, không thể ngờ cái cậu nhóc kia nhìn trông có vẻ nữ tính nhưng khi cởi áo ra lại trông khỏe mạnh đến vậy, nàng mỉm cười vỗ tay.

“Đá hay lắm” Tiết Thanh nói, đá hay người cũng đẹp, đúng là những phút giây thanh xuân tươi đẹp mà.

Kết thúc trận đấu đầu tiên, các thiếu niên thoải mái tự nhiên ngồi trên mặt đất, có người còn nằm dài trên đất để nghỉ mệt.

Trương Liên Đường ngồi xuống chỗ bên cạnh Tiết Thanh, mặc dù hán ta không cởi áo nhưng cũng để nửa kín nửa hở.

“Thế nào rồi?” Hán ta cười nói: “Cách chơi có giống với chỗ cậu không?”

Mấy thiếu niên khác nghe vậy cũng nhìn qua.

“Không giống lắm” Tiết Thanh đáp.

Ồ, nhìn thấy khó quá, biết bản thân không thể chơi được nên muốn tìm cơ hội bỏ chạy sao, Quách Tử An ngồi phía sau nghe vậy liền lạnh lùng cười.

“Hà, vậy là không chơi nữa à?” Một thiếu niên khác cũng nghĩ giống Quách Tử An nên cất tiếng hỏi.

Tiết Thanh lắc đầu.

“Tất nhiên là không phải rồi.” Nàng nói: “Tôi chỉ cần làm quen thêm vài lần nữa là được rồi.”

“Nói được là phải làm được, đừng có cản trở bọn ta.” Quách Tử An nhin không được lên tiếng: “Bọn ta cũng không có nhiều thời gian để chơi với người đâu.”

Ngày thi đấu sắp tới rồi mà đội bóng vẫn chưa đủ người nhưng trận thi đấu này lại liên quan đến danh dự của đội bóng, vì vậy mấy thiếu niên khác cũng rất đồng ý với lời nói của Quách Tử An.

“Đây không phải lúc tuyển người mới, cái chúng tôi cần là một người biết thi đấu.” Một thiếu niên nghiêm túc nói: “Mục đích là để thi đấu chứ không phải để chơi.”

Tiết Thanh cười.

“Tôi cũng đâu có thời gian để chơi.” Không đợi mọi người đáp lại, Tiết Thanh đã nói tiếp: “Chỉ cần để tôi nhìn thêm ba lần nữa là có thể rồi.”

Là có thể?

“Có thể cái gì cơ?” Một thiếu niên không hiểu hỏi.

Tiết Thanh nhìn cậu ta.

“Có thể đá được tốt giống mấy cậu.” Nàng nói.

Mấy thiếu niên đang ngồi nói chuyện chọt yên tĩnh lại, một lát sau bỗng phát ra tiếng cười lớn, có người đang ngồi liền nằm dài trên đất mà ôm bụng cười.

Tiếng cười kia thu hút nhiều nam nữ đang đứng xung quanh nhìn qua.

Tiết Thanh không cười, cũng không lo lắng vì bị mấy thiếu niên kia cười nhạo, nàng vẫn bình tĩnh ngồi ngay ngắn tại chỗ cũ.

“Cậu bé này thật mạnh mẽ.”

“Đúng rồi, cậu nhóc, năm nay cậu bao nhiêu tuổi thế?”

Vấn đề này đã được Trương Liên Đường trả lời thay, nhưng sau khi nghe Hán ta nói ra hai chữ “13 tuổi”, xung quanh lại vang lên vài tiếng nghị luận.

“Không giống lắm, nhìn nhỏ con thế kia mà...”

“Nhiều lắm cũng chỉ mười hai tuổi thôi...”

“Nhìn ta...”

“Đẹp đi, Sở Minh Huy người cũng không giống mười ba mà giống ba mươi hơn.”

Tiếng cười, tiếng мэng vang lên bốn phía, hai thiếu niên kia đùa giỡn ngã lăn ra đất.

“Được rồi.” Trương Liên Đường đề đầu vai Tiết Thanh đề mượn lực đứng lên, sau đó cọt chặt lại quần áo: “Vậ chúng ta đá thêm một trận nữa đi, đề cậu ta nhìn cho rõ.”

Các thiếu niên rồi rít đứng dậy, cầm theo quả bóng đến giữa sân.

“Nhìn kỹ.” Trương Song Đồng đi đến trước mặt Tiết Thanh, nhìn trên cao xuống, giờ hai ngón tay nói với nàng: “Đây là trận thứ hai nhé.”

Tiết Thanh gạt đầu với cậu.

Một thiếu niên đến gần khoác vai cậu ta.

“Người mà anh Liên Đường tìm chắc chắn là không có vấn đề gì rồi.” Thiếu niên kia nói xong lại nhìn Tiết Thanh bằng ánh mắt thân thiện: “Chỉ là chưa quen quy tắc thôi, chắc ở quê cậu ta cũng là một cao thủ bóng đá...”

Trương Song Đồng cười ha ha.

Đó là bởi vì cậu chưa biết cậu ta là ai thôi, nếu hiện tại cậu nói ra tên Tiết Thanh chắc mọi người ở đây sẽ ngạc nhiên lắm, không có vấn đề ư? Ha ha, vấn đề lớn thì có, nếu không tại sao từ đầu đến cuối Trương Liên Đường không giới thiệu tên cậu ta, lại còn tìm cách đánh trống lảng sang chuyện khác khi có người hỏi tên cậu ấy.

Quách Tử An hừ hai tiếng, vậy mà cậu ta cũng dám nói ra miệng, ba lần sao? Hừ, ngày mai chỉ có một lần cơ hội duy nhất thôi.

Cậu chạy nhanh tới đá thật mạnh vào quả bóng bị lăn ở bên ngoài về lại giữa sân.

Tiết Thanh chăm chú nhìn trận đấu sôi nổi, náo nhiệt kia.

Nàng đã từng dùng thời gian ba tháng để học đá bóng. Dĩ nhiên mục đích không phải vì rèn luyện sức khỏe hay yêu thích, mà là vì để thuận lợi giết người.

Giết chết trọng tài.

Một trọng tài chết trên sân bóng chính là cái kết thúc tốt nhất và hợp lý nhất.

Bây giờ không cần phải giết người mà chỉ cần xem và hiểu được quy tắc chơi của bọn họ là được, như vậy thật quá dễ dàng rồi, nàng chỉ cần xem ba lần là đủ hiểu.

Trong sân, một thiếu niên khó khăn chuyển bóng cho bạn mình, sau đó cậu ta lại bị một thiếu niên khác đụng trúng người, lao đảo vài cái rồi quỵ một chân trên mặt đất để chống đỡ, lại vừa đúng lúc bị người phía sau giẫm lên góc quần. Sau khi đã ổn định thân hình, lúc cậu ta đang đứng dậy thì mọi người bỗng nghe “Xoẹt” một tiếng, cái quần đang mặc trên người cậu ta đã bị kéo rớt xuống.

Tiết Thanh phì cười giờ tay lên che mặt, qua kẽ tay, nàng nhìn thấy thiếu niên kia vừa kéo quần lên vừa đập cậu bạn đã làm rớt quần mình vài cái, tiếng cười, tiếng мэng lại vang lên.

.....

Mặt trời đã lặn về tây, khi chiều đến, các thiếu niên kết bạn thành tốp năm, tốp ba cùng nhau về nhà, mỗi người đều tự đi về theo hướng nhà mình.

Tiết Thanh và Quách Tử An đi cùng một phương hướng.

Khác với những thiếu niên kia, hai người họ không nói cười, khoác vai nhau về mà lạnh nhạt đi kẻ trước người sau. Người đi trước cúi đầu bước nhanh, người phía sau cầm theo giỏ xách cũng bước nhanh theo.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Quách Tử An đã cố gắng đi nhanh hơn nhưng người phía sau cũng bước chân nhanh hơn giống cậu, khoảng cách hai người đã gần đến nỗi cậu có thể cảm nhận được hơi thở của Tiết Thanh phía sau mình.

“Người đuổi theo ta làm gì.” Cậu tức giận dừng lại, xoay người quát.

Tiết Thanh gạt mình.

“Tôi về nhà mà.” Nàng chỉ về hướng trước mặt.

Bởi vì hướng về nhà của hai người là giống nhau nên cũng không thể nói Tiết Thanh đang đuổi theo cậu được.

“Về nhà thì đi từ từ thôi, ngại chạy làm cái gì?” Quách Tử An đỏ mặt, trừng mắt hỏi.

Tiết Thanh cười.

“Tôi muốn đi luyện võ... Nếu không đi nhanh sẽ không kịp...”

Quách Tử An không biết đáp thế nào cho đúng. Suy nghĩ một lát, cậu cảnh cáo: “Ngươi tốt nhất là đừng để chúng ta mất mặt. Nếu không ngại đừng mong ở lại thành Trường An nữa.”

Tiết Thanh không nói gì, mà đưa tay qua chỗ cậu.

Quách Tử An không kịp chuẩn bị nên bị Tiết Thanh vỗ vai vài cái.

“Ngươi làm gì...” Trong lúc Quách Tử An giậm chân la lớn, Tiết Thanh đã đi qua người cậu, bước chân nhẹ nhàng về phía trước, chỉ một lát đã không nhìn thấy bóng dáng nàng nữa.

Cái tên nhóc này đi nhanh thật, cậu không nhận được nói, sau khi lấy lại tinh thần liền tức giận đuổi theo.

Cậu cũng muốn đi luyện võ, chẳng lẽ mới đây mà võ công của mình lại không bằng cái đồ vô liêm sỉ kia rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Tiểu hà

Vào buổi sáng đầu hạ, tiếng bước chân vang lên trên con đường tối tăm cũng trở nên trong trẻo hơn.

“Này cậu bé, cậu bé ơi, ta vẫn luôn thắc mắc...”

Khi thấy Tiết Thanh chạy qua, người phụ nữ bán cá bỗng hô lớn.

“Nếu là vì thức dậy trễ, sợ trễ học nên mới cố gắng chạy nhanh thì cũng không sao, nhưng đằng này ngày nào cậu cũng đi thật sớm, chạy thật nhanh, như vậy cũng rất mệt đó, lại không được ngủ nướng thêm.”

Mấy ngày nay, vào mỗi buổi sáng khi đi học, Tiết Thanh cũng đã quen với những người trên đường, có lẽ bởi vì bọn họ đều có điểm chung, đó là đều ở thành Trường An và đều ra đường vào sáng sớm.

Giống như mọi khi, Tiết Thanh không dừng lại, cũng không quay đầu. nàng đáp:

“Không phải đâu ạ... Bởi vì *“Thiên tương hàng đại nhậm vụ tư nhân dã”* (1) mà...”

Người phụ nữ kia liền “ồ” lên một tiếng, nhìn theo bóng dáng Tiết Thanh đã chạy xa.

“Thơ Mạnh Tử nha.” Bà nói.

Tiết Thanh đã chạy đi xa nên không nghe được lời người phụ nữ bán cá vừa nói, nếu không chắc chắn nàng sẽ rất bất ngờ. Một người phụ nữ quanh năm bán cá, cơ thể lúc nào cũng tỏa ra mùi tanh hôi, vậy mà lại biết đến thơ Mạnh Tử. Thật không ngờ nước Đại Chu này lại có được nhiều người tài đến như vậy.

Người phụ nữ bán cá thích đọc sách Mạnh Tử kia khiến cho người ta phải thờ dài vì bất ngờ. Còn đứa học trò không thích đọc sách, lại muốn xin nghỉ phép kia cũng khiến cho tiên sinh phải thờ dài vì chán nản.

“Con phải cố gắng học tập thật tốt.” Tứ Hạp tiên sinh buồn rầu, nhũn nhũn nói: “Bóng đá có gì tốt chứ.”

Càng khiến cho người ta phải thờ dài nhiều hơn đó là vị tiên sinh đó lại không thể trách mắng học sinh, chỉ đành phải khuyên nhủ nhẹ nhàng bảo học sinh kia sớm ngày đi học lại.

“Con muốn kết hợp giữa khổ và nhàn mà.” Tiết Thanh nói.

“Bóng đá có cái gì nhân đâu.” Từ Hạo tiên sinh vỗ bàn...

Nhìn theo tay của Từ Hạo tiên sinh, Tiết Thanh phát hiện ra cái bàn này không giống cái bàn lúc trước.

“Ồ, tiên sinh, người phát tài rồi ă?” Tiết Thanh chen vào hỏi, tay vỗ lên bàn: “Thầy có ý mua bàn giống với bàn của trường học trên núi đúng không?”

“Có cái bàn mà còn cần phải mua sao? Người đọc sách nên biết...” Từ Hạo tiên sinh hừ một tiếng, sau đó lại vỗ bàn nói tiếp: “Đừng có giả bộ nói sang chuyện khác, chơi bóng rất mệt, một đám người chạy tới chạy lui chỉ vì tranh giành một trái bóng, mồ hôi đổ đầm đìa, vừa bẩn vừa dễ bị thương, có gì đâu mà nhân?”

“Sau khi ra mồ hôi thì cơ thể mới cảm thấy dễ chịu được ă.” Tiết Thanh nói: “Chứ ngồi im lặng ở đây cả ngày, đầu óc con cũng muốn hư luôn.”

“Đó là do con lười biếng cả thôi!” Từ Hạo tiên sinh trừng mắt nổi giận: “Con có biết hay không, con chỉ có thời gian năm năm để học, sau năm năm là phải thi Trạng Nguyên rồi vậy mà bây giờ chỉ mới đọc được ba quyển sách. Thời gian không chờ đợi bất kỳ ai đâu.”

“Nếu thời gian đã không chờ đợi bất kỳ ai vậy thì thầy mau giảng bài hôm nay cho con nghe đi ă!” Tiết Thanh nói: “Thầy đã lãng phí khá nhiều thời gian rồi.”

“Hừ, lại còn dám nói ngược lại ta phí thời gian, rõ ràng là con...” Từ Hạo tiên sinh trừng mắt.

“Cái đó không thể gọi là lãng phí thời gian được. Làm việc gì mà có sự chuẩn bị tốt thì sẽ tốt hơn chứ ă. Giống như con đi chơi xúc súc, hoạt động cơ thể thì tinh thần cũng vui vẻ hơn, như vậy việc đọc sách cũng tốt hơn rồi.” Tiết Thanh nói tiếp: “Giống như thầy bây giờ, có nói gì thì con cũng không nghe, vậy thầy đã chuẩn bị biện pháp gì để xử lý tình huống này chưa?”

Từ Hạo tiên sinh nhìn nàng.

“Con nói rất có lý. Thầy sai rồi.”

“Thầy nói quá lời rồi ă, chúng ta vào học thôi.” Tiết Thanh thì lễ nói.

Từ Hạo tiên sinh “ừm” một tiếng, lật ra một trang sách, sau đó không biết nghĩ đến cái gì lại nhìn về hướng Tiết Thanh, lúc này nàng đang ngồi ngay ngắn, chăm chú chờ ông giảng bài.

“Từ trước đến giờ con vẫn luôn nói nhiều thế sao?”

Tiết Thanh lắc đầu.

“Không phải ă, thầy hỏi thăm người ta một chút sẽ biết thôi, con vẫn luôn không thích nói chuyện nhiều.”

Điều này tất cả người trong Quách gia đều biết, Tiết Thanh lúc trước là một người nhát gan, ít nói, Từ Hạo tiên sinh cười vuốt râu, ông đang tính nói gì đó thì Tiết Thanh lại tiếp tục mở miệng.

“Cũng không biết vì sao mà mỗi lần gặp thầy con lại nói nhiều như vậy.” Nàng nghiêm túc nói: “Hay là bởi vì “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” đây?”

Hừ, Từ Hạo tiên sinh nghe vậy liền trừng mắt.

“Chép lại quyển sách này hai lần cho ta.” Ông đẩy quyển sách trước mặt tới chỗ Tiết Thanh.

Tiết Thanh nhướng mày.

“Không phải chép nguyên văn trong sách, mà là chép lại lời giải thích ta đã nói qua.” Từ Hạo tiên sinh vội vàng bổ sung thêm.

Cái này thì còn được, Tiết Thanh gật đầu, cầm bút chăm chú viết.

Nguy hiểm thật, Từ Hạo tiên sinh thở phào, suýt chút nữa lại bị giảng đạo lý thêm một lần nữa rồi, may mà ông nhanh trí. Ôi, làm một tiên sinh như ông có phải là quá hèn nhát rồi không?

Nghĩ như vậy nên ông nghiêm túc đứng lên, đi đến sau lưng Tiết Thanh.

“Tư thế cầm bút không đúng...”

“Cầm bút cao lên...”

“Viết sai một chữ rồi!”

Tiết Thanh quay đầu liếc ông một cái.

“Tiên sinh à, hình như khi phát hiện con viết sai một chữ, người rất vui vẻ và kích động thì phải.” Nàng nói.

Đúng là... Từ Hạt tiên sinh suýt chút nữa thì cười ra tiếng, ông cố nén cười mà giả vờ nghiêm mặt.

“Viết sai có cái gì đáng tự hào đâu.” Ông uống một ngụm nước lại nói tiếp: “Viết nhanh lên, đừng có thờ người ra đó nữa.”

Tiết Thanh quay đầu tiếp tục viết, Từ Hạt tiên sinh đứng sau lưng nàng không nói chuyện, không cố nén cười nữa mà nhìn nàng khẽ cười.

Ông cười không tiếng động, cười thoải mái, cười vì đắc ý.

Đứa bé này bộ dạng thì thật thà, hiền lành như chú chim cút bé nhỏ nhưng mà tính tình đôi khi lại quá ngang bướng làm cho người ta khó mà chống đỡ được.

Nhưng mà cũng không thể phủ nhận một điều, tuy tính tình có chút ngang bướng nhưng ngược lại cũng rất chăm chỉ.

Từ Hạt tiên sinh nhìn bóng dáng gầy yếu, đang ngồi ngay ngắn ở phía trước, rất giống bóng lưng nàng độc của Tiểu Hà.

Ông cũng biết trên bàn tay nhỏ bé đang cầm bút lông kia có mấy vết chai nhỏ, không có ai chỉ dựa vào nhanh mồm nhanh miệng mà có thể có vết chai này trên tay. Ông biết vết chai đó là do trong thời gian gần đây, Tiết Thanh thường xuyên luyện tập nắm dây thừng leo lên, leo xuống núi Lục Tuyền. Hơn nữa đứa bé này còn có thể nói đầy đủ, không thiếu một chữ lời giảng của tiên sinh về quyền Xuân Thu thứ ba...

Trong mắt Từ Hạt tiên sinh chợt dâng trào nước mắt, rõ ràng là ông vẫn đang cười nhưng vì sao nước mắt cứ không kiềm được mà chảy ra thế này?

Ông ngẩng đầu, cố gắng để mình không rơi nước mắt nữa.

“Bé ngoan.” Ông nói: “Nếu như cha con vẫn còn sống...”

Ông thì thảo nói.

Tiết Thanh “ạ” đáp lời.

“Thầy nói gì ạ?” Nàng hỏi nhưng không quay đầu lại.

Từ Hạt tiên sinh cũng không nhìn Tiết Thanh mà vẫn như cũ, ngẩng đầu nhìn trời, thông qua khe hở trên mái nhà lều cỏ, ông thấy bầu trời xanh thẳm, rất xa, không thể chạm tới được.

“Ta nói nếu như cha con vẫn còn sống, nhìn thấy con chăm chỉ học hành thế này nhất định sẽ rất vui mừng.” Ông nói.

Tiết Thanh dùng bút.

“Thầy quen cha con sao ạ?” Nàng quay đầu hỏi.

Từ Hạt tiên sinh hừ một tiếng.

“Ta đây là đang khen con thôi, thế mà con lại hỏi đi đâu vậy.” Ông tức giận nói: “Con chỉ cần nói câu cảm ơn tiên sinh đã dạy bảo là được rồi.”

Tiết Thanh “ồ” lên.

“Thầy mà còn cần con phải khen nữa sao? Thầy đừng kể chuyện cười nữa nha.” nàng nói xong lại tiếp tục ghi chép.

Từ Hạt tiên sinh trừng mắt một cái, sau đó lại tiếp tục ôm bụng cười ha ha, cười đến nỗi đôi mắt cũng đỏ lên.

.....

“Mẫu thân ơi, con đi ra ngoài một lát nha.”

Nghe thấy tiếng gọi, Tiết mẫu thân quay đầu lại nhìn, bà thấy Tiết Thanh đã thay đồ khác và đang đi tới.

“Thiếu gia thật đẹp trai.” Noãn Noãn ôm mặt hô lớn, thật kỳ lạ, vẫn là gương mặt quen thuộc hằng ngày nhưng vì cái gì hôm nay lại thấy thiếu gia trông đẹp hơn nhiều?

Bộ đồ Tiết Thanh đang mặc chính là đồng phục xúc súc của các thiếu niên. Bỏ đi chiếc áo bào rộng thùng thình ngày xưa, bộ đồng phục quần đen, áo hồng này giúp dáng người Tiết Thanh thêm cao lớn và xinh đẹp hơn.

Eo không được thon, bởi vì bên trong có bọc vải, nhưng vai thì không có gì che chắn.

“Ha ha, ta vẫn luôn đẹp như vậy mà.” Tiết Thanh vuốt tóc Noãn Noãn nói.

Tiết mẫu thân có chút lo lắng nói.

“Con thật sự muốn đi chơi xúc xúc sao? Lỡ bị thương thì sao... rất nguy hiểm...”

Tiết Thanh cười lắc đầu.

“Mẫu thân không cần lo lắng đâu ạ.” nàng nói xong liền xoay người đi, Tiết mẫu thân vội giữ chặt Tiết Thanh lại, đưa cho nàng một cái áo khoác.

“Buổi chiều trời lạnh, nên mặc thêm áo khoác.” Bà nói.

Noãn Noãn sờ cái trán đầy mồ hôi của mình, lại đưa tay ra ngoài để xác nhận, có gió sao?

Tiết Thanh hiểu ý Tiết mẫu thân, liền mặc áo khoác vào.

“Bên trong con cũng có mặc thêm rồi, mẫu thân không cần lo lắng.” nàng nói nhỏ.

Tiết mẫu thân không nói gì nữa, sau khi căn dặn vài câu thì để Tiết Thanh đi ra ngoài. Bà nhìn theo bóng dáng Tiết Thanh đã đi xa, khẽ nói thầm.

“Thật là, cũng không biết có người nào xem không nữa, lỡ bị thương thì phải làm sao đây.”

“Người xem khẳng định không ít đâu ạ.” Noãn Noãn nói.

Bên bờ sông có không ít người đứng xem, đứng xa xa hầu hết là các nàng gái mới lớn, còn đứng gần đó là các thanh thiếu niên. Tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn những thiếu niên bên này.

Mà các thiếu niên trong sân đều đang cùng nhìn một thiếu niên.

Bộ quần áo mà thiếu niên này mặc không giống với bọn họ.

“Sao cậu lại không thay đồ đi?” Trương Song Đồng nói: “Hôm nay đến lượt cậu ra sân, chẳng lẽ cậu muốn đổi ý sao?”

Tiết Thanh cười, gơ tay cởi áo khoác, làm lộ ra bộ đồng phục quần đen áo hồng đang mặc.

“Cậu không thấy nóng à?” Mấy thiếu niên xung quanh nhìn không được cười nói.

“Tôi sợ làm bẩn quần áo.” Tiết Thanh cười nói.

Lời này càng làm mọi người mắc cười hơn.

“Nói gì vậy, xúc xúc thì phải chịu dơ đồ thôi.” Trương Liên Đường lắc đầu, nhìn đi chỗ khác nhưng không biết vì cái gì lại nhìn Tiết Thanh thêm lần nữa.

Cậu ta... mặc bộ đồ này trông rất đẹp.

(1) Thiên tương hàng đại nhậm vu tư nhân dã: Trời trao trách nhiệm cho người có chí lớn, phải luôn cố gắng hết sức, vượt qua rất nhiều gian nan, khổ cực để hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Ba lần

Mặc đồng phục trông rất đẹp? Trương Liên Đường cảm thấy buồn cười với ý nghĩ của mình.

Từ lúc nào mà một thiếu niên như hắn lại bắt đầu để ý đến bề ngoài của một cậu thiếu niên khác thế này, cậu ta cũng không phải là con gái, với lại xinh đẹp hay không cũng đâu có gì quan trọng.

“Cậu có sở trường ở vị trí nào?” Trương Liên Đường hỏi.

Tiết Thanh nhìn về phía một thiếu niên khác.

“Vậy để tôi thử xúc xúc ở vị trí Sở Minh Huy trước đi.”

Thông qua ba lần quan sát, nàng đã thấy rõ. Mặc dù nàng không biết quy tắc xúc cúc ở thời cổ đại này là gì nhưng cách chơi xúc cúc của những thiếu niên ở đây cũng gần giống với ở thời hiện đại, cũng là có hai đội đấu với nhau, chỉ là có nhiều khung thành hơn thôi.

Trong mỗi trận đấu đều có mười hai người được gọi là cầu đầu, tên gọi này cũng khá kỳ lạ nhưng nếu so sánh với bóng đá ở thời hiện đại thì có thể hiểu, “cầu đầu” chính là đối đầu.

Vị trí mà Sở Minh Huy đang giữ cũng chính là vị trí đối đầu này. Sở Minh Huy là một thiếu niên cao lớn, vừa nghe Tiết Thanh nói xong, cậu liền kinh ngạc.

“A, ở vị trí của ta rất mệt đấy... cậu có đủ sức để chạy không?” Sở Minh Huy chống nạnh nhìn thân hình gầy yếu của Tiết Thanh: “Người khác có thể đựng ngã cậu...”

Tiết Thanh cười.

“Tôi sẽ không để người khác đựng trúng đâu.” Nàng dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp: “Nhưng mà nếu có bị đựng trúng cũng sẽ không ngã đâu.”

Rất tự tin đó nha, Sở Minh Huy ha ha cười, Quách Tử An không nhịn được bước tới.

“Đừng nói nhảm nữa, được hay không được chỉ cần ra sân đá trước một trận là biết.” Cậu trầm giọng nói.

Cái tên nhóc này là người không biết xấu hổ, chỉ thích tự khen bản thân, ai thèm nghe cậu ta nói mấy cái này làm gì.

Vậy cũng đúng, Trương Liên Đường vỗ vai Tiết Thanh.

“Sở Minh Huy, cậu chờ bên ngoài trước đi, để cậu ta thử trước xem sao.” Hần nói.

Sở Minh Huy làm động tác đồng ý rồi lui ra phía sau.

“Đi thôi.” Trương Song Đồng xoa đầu Tiết Thanh nói: “Ta là đối thủ của cậu đấy nên có bị đựng trúng thì cũng đừng khóc à nha.”

Thấy động tác của Trương Liên Đường và Trương Song Đồng, mấy thiếu niên khác cũng ồn ào tiến đến vỗ vai hoặc xoa đầu Tiết Thanh một lát, sau đó mới cười thỏa mãn rời đi.

Đây là những hành động thể hiện tình bạn giữa các thiếu niên thôi, Tiết Thanh tự thuyết phục chính mình như vậy, cố gắng chịu đựng không trừng mắt lên nhìn bọn họ. Nàng đi theo bọn họ vào giữa sân, sau khi chia đội, trận đấu liền bắt đầu.

Trong sân, các thiếu niên chạy qua chạy lại, quả bóng cũng theo chân bọn họ mà bay qua bay lại khắp nơi. Trong lúc hai đội đang giành bóng với nhau, Tiết Thanh đã làm mất bóng, người cướp được bóng là Quách Tử An. Cậu ta nhanh chóng nhắc chân đá bóng vào khung thành, xung quanh liền vang lên tiếng cười cùng tiếng mắng.

Tiếng mắng tất nhiên là từ đồng đội của Tiết Thanh, còn tiếng cười dĩ nhiên là từ Quách Tử An.

“Cậu làm chúng tôi phải chạy lung tung lên hết rồi, không nên chạy loạn như vậy.” Một đồng đội tức giận hô.

“Này, cậu nhóc này nhìn là biết ngay không phải người biết chơi bóng rồi.” Một người khác lại nhún mày nói.

Mọi người đều tin nhiệm Trương Liên Đường nên mới để hắn ta tìm người đến, nhưng bọn họ lại thật không ngờ Trương Liên Đường lại tìm một người không biết xúc cúc đến. Dù sao trận thi đấu cũng sắp tới rồi, mà biểu hiện của cậu bé này lại giống như người chưa từng thi đấu xúc cúc bao giờ. Mặc dù cậu ta chưa từng bối rối hay lo lắng nhưng họ vẫn nhìn ra được động tác của cậu ta vẫn chưa được lưu loát lắm.

Bởi vậy mới nói, giỏi hay dở gì thì chỉ cần chơi thử là biết ngay thôi, Quách Tử An đứng một bên cười đắc ý. Hừ, để coi ngươi làm sao, lúc trước bày đặt mạnh mẽ lắm mà, kêu ngươi đến chơi bóng thì ngươi liền đến, đúng là loại người không biết xấu hổ.

Ngươi tưởng chỉ cần biết chơi bóng với đám trẻ con là có thể tham gia thi xúc cúc rồi sao? Quá tự tin rồi, đừng tưởng rằng ông đây không biết, cái tên nhóc nhà ngươi muốn nhân dịp này để nổi tiếng, hoặc là để làm quen với người Trương gia. Ngươi cho rằng muốn kết bạn với những công tử giàu có như hai công tử nhà họ Trương là điều rất dễ dàng sao?

Ngươi cứ đợi đó, chờ đến lúc Liên Đường không còn hứng thú với ngươi, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi được nổi tiếng, để danh tiếng xấu xa của ngươi lan rộng khắp nơi.

Những thiếu niên kia cũng nhìn về phía Tiết Thanh với nhiều vẻ mặt khác nhau: tức giận, ngạc nhiên, nghi ngờ... Ngay cả Trương Liên Đường cũng khẽ nhún mày.

Chẳng lẽ hắn nhìn nhầm rồi sao? Cậu ta thật sự không biết xúc cúc?

Tiết Thanh nhìn xung quanh, nàng có thể cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ này.

“Cái này không có gì đâu. Chỉ do tôi vẫn chưa quen thôi.” Nàng nói.

A? Vẫn chưa quen? Đây là ý gì?

“Chỉ cần sau ba lần thử là sẽ đá tốt thôi.” Tiết Thanh nói tiếp.

Lại là ba lần sau, về mặt các thiếu niên biến đổi.

“Nè, đừng nói ý cậu là chỉ cần sau ba lần, mặc kệ đó là cái gì, cậu cũng có thể học được nha?” Sở Minh Huy đứng bên cạnh chống nạnh nói.

Thật ra cũng không thể gọi là học được, bởi vì bản thân nàng cũng đã biết xúc cúc rồi, chỉ có điều chưa hiểu rõ quy tắc xúc cúc ở cổ đại, hơn nữa cơ thể hiện tại cũng không phải của mình, vì vậy khi ra sân có cảm giác khá lạ lẫm nên nàng cần một thời gian ngắn để thích nghi với nó.

“Có phải cậu không biết xúc cúc hay không?”

“Đây cũng không phải chuyện đùa đâu!”

“Liên Đường huynh, chuyện này là sao?”

Xung quanh vang lên rất nhiều lời nói và câu hỏi, các thiếu niên không chịu nổi nữa liền quay đầu hỏi Trương Liên Đường nhưng hắn còn chưa trả lời thì Trương Song Đồng đã cười cất tiếng.

“Thật thú vị.” Cậu nhìn Tiết Thanh, giờ hai ngón tay nói: “Vây là còn hai lần nhé.”

Vừa dứt lời cậu liền nhặt quả bóng trên mặt đất, chạy đến giữa sân.

“Đi thôi, chúng ta cũng đá tiếp đi, không phải cậu ta đã nói là ba lần sao? Vây chúng ta chơi với cậu ta xem thế nào, để coi sau ba lần cậu ta còn có thể nói cái gì được nữa.”

Các thiếu niên kêu gọi lẫn nhau, tiếp tục gia nhập trận bóng thêm lần nữa, chỉ là khi nhìn về Tiết Thanh đã không còn thái độ thân thiện như xưa.

“Nhóc con, ta sẽ cho ngươi biết tay.” Quách Tử An chạy qua, nhỏ giọng nói, lại giờ nắm đấm ra trước mặt Tiết Thanh để uy hiếp.

Tiết Thanh không để ý đến cậu, cũng không để ý đến thái độ của những người khác, nàng chuyên tâm chạy theo bọn họ giành bóng. Sở Minh Huy đang đứng ngoài sân cũng chau mày, chống nạnh nhìn Tiết Thanh. Trong sân, động tác của Tiết Thanh vẫn còn một chút lộn xộn, nhưng sau đó dần dần trở nên lưu loát hơn.

Bởi vì trong lòng nghi ngờ nên lần này không chỉ Quách Tử An mà còn có rất nhiều thiếu niên khác cố ý tấn công Tiết Thanh. Đứng ngoài sân, Sở Minh Huy nhìn thấy rất rõ ràng, cậu lo lắng nhìn Tiết Thanh.

Trong lúc bị vây quanh và tấn công, Tiết Thanh đã làm mất bóng lần nữa nhưng người cướp được bóng bên đội đối thủ vẫn chưa kịp chuyển bóng đi nên trận tranh tài vẫn còn tiếp tục. Quách Tử An vẫn không quên phát tay uy hiếp Tiết Thanh. Lúc này lòng mày Sở Minh Huy mới giãn ra, mặc dù lại bị mất bóng thêm lần nữa nhưng trong trường hợp bị đối thủ vây quanh như ban này, ngay cả cậu cũng không thể giữ được bóng..

Trong sân, động tác của Tiết Thanh càng lúc càng lưu loát hơn. Bởi vì đồng đội của Tiết Thanh đã không còn ôm hi vọng gì với nàng nữa nên họ thờ ơ và không thêm chuyển bóng cho nàng. Nhưng Tiết Thanh vẫn bình tĩnh chạy theo bọn họ, không có bóng, cũng không có rối loạn như lúc trước. Trận đấu so với trước kia không có gì khác biệt.

Nhưng dù sao vị trí của Tiết Thanh vẫn rất dễ tiếp xúc với bóng, khi bóng tới gần nàng, Quách Tử An là người đầu tiên hưng hăng xông đến... Sở Minh Huy hồi hộp nắm chặt tay nhưng chỉ một lát sau cậu liền “à” một tiếng, chăm chú nhìn Tiết Thanh vượt qua Quách Tử An, sau đó lại nhìn quả bóng đang chuyển động nhịp nhàng dưới chân nàng..

Ôi, không tệ nha, hình như là biết chơi rồi!

Không chỉ Sở Minh Huy mà ngoại trừ Quách Tử An, các thiếu niên khác trong sân cũng nghĩ như vậy, bọn họ nghi ngờ nhìn Tiết Thanh.

Quách Tử An đỏ mặt, oán hận đuổi theo phía sau Tiết Thanh.. Nhưng cậu lại không thể cướp bóng dưới chân Tiết Thanh, Tiết Thanh nhanh chóng chuyển bóng cho đồng đội, vị trí của nàng thích hợp để chuyển bóng hơn là dẫn bóng.

Đồng đội của Tiết Thanh dễ dàng tiếp được bóng và đá vào khung thành. Tiếng hoan hô vang lên khắp sân, Tiết Thanh nhìn thấy vậy cũng vui vẻ cười theo.

Bởi vì chỉ mới đá vào một trái thôi nên dừng lại không bao lâu thì các thiếu niên đã bắt đầu chạy đi giành bóng tiếp.

Sở Minh Huy đứng trong sân, không biết từ lúc nào tư thế chống nạnh kia đã được đổi thành ôm hai tay trước người. Ngay từ đầu, mục đích của cậu là nhìn kỹ cách chơi của Tiết Thanh, nhưng theo chuyển động ổn định của quả bóng, cậu đã không tự chủ được mà mất đi cái nhìn chăm chú đó. Xúc cúc chính là như vậy, nếu chỉ có thể hiện kỹ năng xúc cúc cao siêu của bản thân thì đó không còn là bóng đá nữa. Đây là một đội bóng, cần phải thể hiện ra được tinh thần tập thể, mỗi người đều phải cố gắng hòa mình vào tập thể, mới có thể tạo thành một đội ngũ lợi hại nhất, mạnh mẽ nhất.

Suy nghĩ này làm Sở Minh Huy giật mình. Nói như vậy chẳng lẽ Tiết Thanh đã có thể hòa nhập với tập thể bọn họ rồi sao? Theo bản năng, cậu nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng Tiết Thanh, trận đấu ngày càng căng thẳng, biến đổi không ngừng nên trong phút chốc cậu vẫn chưa tìm ra được.

Ánh mắt cậu dừng lại trên người Quách Tử An. Bấy giờ, cậu ta đang dẫn bóng chạy đi rất nhanh. Quách Tử An không chỉ có thân thể khỏe mạnh mà tốc độ cũng rất nhanh, vì vậy dẫn bóng cũng rất tốt. Sở Minh Huy gật đầu, nhưng sau một khắc, cậu cảm thấy như mình bị hoa mắt, có một bóng người đột nhiên xông đến chỗ Quách Tử An, chỉ thoáng qua một lát, quả bóng dưới chân Quách Tử An đã không thấy đâu.

Cậu ngạc nhiên đứng thẳng người nhìn thật kỹ, Quách Tử An cũng ngó người.

Hình như cậu bị hoa mắt rồi? Sao quả bóng dưới chân mình lại không thấy đâu?

Quả bóng kia không biến mất, mà hiện tại đang chuyển động dưới chân một người khác. Người dẫn bóng chính là Tiết Thanh, nàng quay đầu nhìn đồng đội của mình sau đó nhanh nhẹn đá bóng chuyển qua.

Mấy người trong sân lúc này mới kịp phản ứng lại, hóa ra quả bóng là do Tiết Thanh đá đi. Thật không ngờ cậu ta lại có thể cướp được bóng, hơn nữa còn là cướp bóng từ dưới chân Quách Tử An?

Quách Tử An đỏ mặt, tròn mắt nhìn Tiết Thanh đang đứng cách đó không xa.

Tiết Thanh bình tĩnh nhìn các thiếu niên, giờ ba ngón tay lên cao.

Đây là lần thứ ba mà họ chơi xúc xúc, Tiết Thanh không chỉ không làm mất bóng mà còn có thể cướp được bóng.

Ba lần.

Cậu ta nói được làm được.

Sở Minh Huy sợ hãi nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Tiếp nhận

Đây dù sao cũng không phải là trận thi đấu thật nên sau khi thấy Tiết Thanh cướp được bóng từ Quách Tử An, các thiếu niên khác đều kinh ngạc dừng lại, sau đó lại thấy Tiết Thanh giờ ba ngón tay, vẻ mặt ai nấy đều chuyển sang khiếp sợ.

Nếu như không phải lúc trước, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy động tác của Tiết Thanh vẫn còn chưa lưu loát, cũng không phải giả bộ thì có lẽ bọn họ đã không dám tin những gì mà bây giờ bản thân đang nhìn thấy.

Thật sự chỉ cần thử sau ba lần là đã giỏi?

Chỉ ba lần là học được rồi sao?

“Không phải học được mà là thích ứng được.” Tiết Thanh nhìn về phía Trương Liên Đường nói: “Vị trí này tôi đã thích ứng được rồi, bây giờ thử vị trí khác đi.”

A... Về mặt các thiếu niên càng thêm khiếp sợ.

Trương Song Đồng nghe vậy liền phì cười.

“Thú vị.” Cậu nói xong lại nhướn mày lên một lần hỏi: “Vẫn là ba lần sao?”

Tiết Thanh gật đầu.

Trương Song Đồng liền cười vỗ tay kêu gọi đám bạn trong sân.

“Tôi đi các huynh đệ, hãy thể hiện bản lĩnh thật sự của mình, đừng để người chỉ mới học ba lần chiếm hết uy phong của chúng ta.”

Thời niên thiếu có ai mà không có tính tranh đua, háo thắng? Chính vì vậy khi nghe xong câu nói kia, các thiếu niên liền hào hứng, sôi nổi hẳn lên.

“Được, tôi cũng muốn xem thử xem cậu làm sao để cướp bóng từ chỗ tôi.”

“Cậu nhóc, thử vị trí của tôi đi, vị trí này tôi đã đá ba năm rồi đấy.”

Mọi người ồn ào kêu gọi Tiết Thanh, một lát sau mới có người nhớ tới việc bọn họ vẫn chưa hỏi tên nàng.

“Cậu tên gì vậy?”

Câu hỏi này cũng làm mọi người lấy lại tinh thần, nhìn về hướng Tiết Thanh.

Hỏi tên chính là hành động thể hiện sự đồng ý và tiếp nhận, Quách Tử An đứng phía sau thờ ơ, sau đó nhún mày, đắc ý. Ngon thì nói đi, ha ha, nói ra tên của người, để xem mọi người ở đây còn nhìn người bằng vẻ mặt thân thiện như lúc này không thì biết.

Tiết Thanh không trả lời mà nhìn về phía Trương Liên Đường.

Lúc mới đến, Trương Liên Đường đã cố gắng nói qua chuyện khác để che giấu tên nàng, hẳn ta chỉ nói nàng là một người huynh đệ hay chơi cùng với hẳn ta, nàng cũng không để ý lắm. Bởi vì cái tên Tiết Thanh này ở thành Trường An cũng không có danh tiếng tốt gì. Hơn nữa, khi chưa quen biết nhau, người ta rất dễ nhìn vào bề ngoài của đối phương để đánh giá con người của họ, đây cũng là sự thật hiển nhiên, không cần phải oán giận làm gì.

Mặc dù nói như vậy, nhưng trên thực tế, bây giờ cũng chưa phải lúc tốt nhất để nói ra tên của nàng, có điều nếu Trương Liên Đường muốn nói, nàng cũng không phản đối.

Trương Liên Đường cười, chạy tới gần một thiếu niên đang giẫm lên quả bóng, sau đó đá bóng bay ra ngoài.

“Bóng đá mà.” Hắn nói: “Gọi thế nào cũng đâu quan trọng.”

Đúng vậy, đối với các thiếu niên khác mà nói, trong bóng đá, tên gọi chỉ là một việc nhỏ, vì vậy họ liền bỏ qua không hỏi nữa, mà bắt đầu la hét, chạy theo quả bóng.

Quách Tử An vô cùng tức giận, hết lần này đến lần khác, đều có người đứng khoác vai cậu hỏi.

“Cậu nhóc này chơi xúc cù rất khá, Quách Tử An, cậu biết cậu ta từ đâu tới không?”

“Không biết.” Quách Tử An giận dữ, hất tay thiếu niên đó rồi chạy ra.

.....

Trời đã về chiều, các thiếu niên kết thúc trận bóng trong trạng thái sức cùng lực kiệt, thời tiết càng ngày càng nóng làm họ đổ mồ hôi đầm đìa, có người thì nằm dài trên mặt đất, còn có người thì ngồi xuống, tựa người vào nhau để nghỉ ngơi.

Tiết Thanh cũng không khá hơn họ bao nhiêu, may mắn đã trải qua mấy tháng luyện tập chạy bộ, hít thở và leo núi. Nếu không nhờ luyện tập những thứ đó, với thân thể yếu đuối mà nàng tiếp nhận khi mới xuyên qua, chắc hẳn lúc này nàng đã phải chết thêm một lần nữa rồi.

“Bộp” một tiếng, có người khoác tay lên vai Tiết Thanh, mồ hôi bắn bên trong thân thể xen lẫn chút mùi hôi tỏa ra.

“Được đó cậu nhóc.” Trương Song Đồng nói: “Thử mấy vị trí đều có thể đá tốt, nhìn cậu giống như một người chơi lâu năm vậy.”

“Thì tôi chính là một người chơi lâu năm mà.” Tiết Thanh nói: “Chỉ là do lúc trước, cách chơi không giống nhau thôi.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy đấy.” Sở Minh Huy nhảy qua, đứng phía trước hai người bọn họ nói: “Chứ nếu không sao cậu ta có thể học nhanh như vậy được, cái gì cũng đều ba lần, chỉ ba lần liền học được, đây chẳng phải là Tam Lang sao?”

Mấy thiếu niên xung quanh nghe vậy liền phì cười.

Trương Song Đồng vỗ vai Tiết Thanh, cười đến khom người, cậu ta cao hơn Tiết Thanh một chút, bởi vì vai Tiết Thanh vẫn còn đang bị cậu ta nắm nên khi cậu ta khom người cười, Tiết Thanh cũng hơi cúi người theo.

Mấy thiếu niên này đứng xa nhìn rất đẹp, đứng gần nhìn cũng đẹp nhưng nếu họ biết cách duy trì sự sạch sẽ, gọn gàng trên áo quần của mình thì lại càng tốt hơn.

Tiết Thanh ngửi thấy mùi mồ hôi trên người Trương Song Đồng, lại nhìn thấy Sở Minh Huy đang còi trần đứng trước mặt mình, liền miễn cưỡng cười một tiếng. Nhưng việc này còn chưa xử lý xong thì đã có người nhiệt tình vỗ vai nàng đề nghị.

“Áo cậu ướt hết rồi kia, còi ra phơi khô đi rồi hẳn mặc vào.”

Nói xong lại tính giúp Tiết Thanh cởi áo ra.

Tại con trai thường hay thích nói bằng tay, như vậy thật sự không tốt lắm, Tiết Thanh đề phòng, sau đó vội vã lui về phía sau, tựa người vào Trương Song Đồng.

“Thôi được rồi, thân thể tôi yếu đuối.” Nàng nói xong lại dùng vai khẽ đẩy Trương Song Đồng, sau đó cầm áo khoác trên mặt đất mặc vào.

“Cậu mà thân thể yếu đuối cái nỗi gì.” Một thiếu niên đang nằm trên mặt đất hô: “Tôi còn nghi ngờ thân thể cậu được làm bằng sắt đấy.”

Tiết Thanh cười không nói, chấp nhận lời khen của cậu ta.

“Mọi người đã thấy rồi đấy, vậy là yên tâm rồi nhé.” Trương Liên Đường đứng lên nói: “Một mình cậu ta còn có thể thay thế cho ba người đấy.”

Các thiếu niên nhanh chóng gạt đầu.

“Mặc dù cũng không phải là rất tốt nhưng khi thi đấu cũng không thêm cản trở, xã Trường Lạc chúng tôi nhận cậu.” Trương Song Đồng hát cảm nhìn Tiết Thanh: “Tam Lang, về sau hãy đi theo ca ca ta đây cố gắng học hỏi, chắc chắn cậu sẽ càng ngày càng lợi hại.”

Tam Lang.. Tiết Thanh dờ khóc dờ cười nhìn Trương Song Đồng, mấy thiếu niên khác thì ha ha cười lên đầy vui vẻ.

“Cái tên này rất hay.”

“Tam Lang, cái gì cậu cũng có thể học được chỉ sau ba lần sao?”

Các thiếu niên ồn ào gọi Tiết Thanh nhưng cũng không có ai hỏi nàng tên gì hay nhà ở đâu nữa.

Nhìn đám người đang vây quanh Tiết Thanh nói đùa, Quách Tử An hùng hăng nắm chặt một nắm cỏ, ném qua một bên.

“Được rồi, ba ngày sau, chúng ta sẽ chính thức tranh tài cùng xã Ngũ Lăng.” Trương Liên Đường ngăn lại trò đùa của các thiếu niên: “Mặc dù số lần thắng của chúng ta không nhiều, nhưng chúng ta cũng đã từng bước cố gắng đi từ thua đến thắng, điều đó chứng minh chúng ta có thực lực, trong tương lai nhất định chúng ta sẽ có thể thắng nhiều hơn nữa.”

Hắn ta nói xong lại giơ tay lên cao.

“Cho nên năm nay, mọi người hãy cùng nhau cố gắng đoạt được phần thưởng của Phủ Tôn đại nhân, để cho xã Trường Lạc chúng ta lại nhận được vinh quang thêm một lần nữa.”

Các thiếu niên đang ngồi hoặc đứng trên sân cũng đồng thanh hô to đáp ứng, dưới trời chiều, nhiệt huyết của những thanh niên trẻ đang trào dâng như những ngọn lửa đang bùng cháy, Tiết Thanh nhìn thấy cảnh này liền mỉm cười.

Nàng cũng đã từng là những học sinh, thiếu niên như vậy, mặc dù không phải con trai nhưng đám con gái bọn nàng cũng có nhiệt huyết thanh xuân của riêng mình.

Chỉ tiếc rằng nàng không có cơ hội để hưởng thụ những điều đó quá lâu, hiện tại mặc dù đã báo được thù nhưng cuộc sống thanh xuân kia cũng đã kết thúc sau vụ tai nạn máy bay. Bây giờ đã bắt đầu cuộc sống mới, nàng sẽ cố gắng sống tốt cuộc đời của mình.

Tiết Thanh cũng hô lớn theo hai tiếng.

.....

“Ngươi đừng có đắc ý, ngươi chỉ là cái người thay thế thôi.”

Quách Tử An quay đầu cười, lạnh lùng nói.

Hai người đang một trước một sau đi về nhà, bởi vì hôm nay quá mệt mỏi nên Tiết Thanh tính không đi luyện võ, mà ở nhà cũng không có việc gì gấp nên nàng chậm rãi đi từ từ ở phía sau.

“Cái người thay thế như tôi so ra còn đá tốt hơn cậu, như vậy còn chưa đủ để đắc ý sao?” Tiết Thanh nói.

Quách Tử An giận tím mặt.

“Hừ, cái đồ phách lối! Đừng có nghĩ được khen vài câu là có thể không biết trời cao đất rộng là gì!”

Tiết Thanh cười không đáp.

Bộ dạng này càng làm Quách Tử An giận dữ hơn, cậu hùng hăng nhìn Tiết Thanh.

“Ta nói cho ngươi biết, cho dù lần này có thắng đi nữa, ta cũng sẽ không coi ngươi là đồng đội đâu, tháng sau ta vẫn sẽ đánh ngươi một trận.” Cậu nói.

Tháng sau hai người họ còn có ước hẹn đấu võ, Tiết Thanh gạt đầu.

“Yên tâm đi, đến lúc đó cho dù cậu có nhận thua tôi cũng sẽ đánh cậu thôi.” Nàng nói.

Nói về đấu võ mồm, cậu vĩnh viễn không thể thắng được cái người mặt dày kia, Quách Tử An đứng trên đường đột nhiên hiểu ra được một chân lý.

Sau này khi cậu biết được cái người không biết xấu hổ đó là một cô gái, cậu lại tự ngộ ra thêm một chân lý nữa, đó là vĩnh viễn không nên đấu võ mồm cùng con gái.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Sắp tới

Mùa hè, người dân ở thành Trường An trở nên lười biếng hơn, dù đang mặc những chiếc áo mỏng nhưng ánh nắng oi bức cũng khiến cho những người đi đường cảm thấy mệt mỏi. Tuy nhiên khi tết Đoan Ngọ dần tới gần, bầu không khí trong thành đã thay đổi trở nên thoải mái hơn, giống như cảnh liễu trở nên tươi mát hơn sau một trận mưa.

“Thường là phải ăn bánh chưng đó...”

Noãn Noãn ngồi trong sân, vừa gói bánh chưng vừa trả lời câu hỏi của Tiết Thanh.

“Còn cái gì nữa không?” Tiết Thanh hỏi, nàng không phụ gói bánh chưng bởi vì người xưa thường có quan niệm đàn ông con trai nên tránh xa nhà bếp, không được làm những chuyện này. Mặc dù bản thân nàng cũng không ủng hộ quan niệm này lắm.

“... ăn Bạch đoàn, Phấn đoàn (1), kẹo trái cây...” Noãn Noãn vừa kể vừa chảy nước miếng.

Tiết Thanh cười cầm cái lá gói bánh đánh nhẹ lên đầu cô bé.

“Ngoài ăn ra thì sao?” Tiết Thanh hỏi.

“Có thi đấu thuyền rồng.” Giọng Thiên Y từ bên ngoài truyền vào.

Tiết Thanh cười, vẫy tay với bé gái đang đứng ngoài cửa sân, lúc này Thiên Y đang đứng ló đầu vào nhìn nàng.

Thiên Y bưng một mâm bánh ú bước vào.

“Mẫu thân tớ vừa mới nấu đó.” Nàng nói.

Noãn Noãn thấy vậy cũng không thèm gói bánh chưng nữa mà nhanh chóng chạy tới bưng cái mâm bánh ú để lên bàn rồi lột ăn, đương nhiên cô bé cũng không quên lột một cái đưa cho Tiết Thanh.

“Đến lúc đó rất náo nhiệt, tất cả mọi người đều đi xem đấy.” Thiên Y nói tiếp: “Chỗ thi đấu cũng khá gần với thư viện nhà cậu.”

“Dưới núi Lục Tuyền có một con sông, nước suối đều chảy đến đó, những con sông nhỏ khác cũng uốn khúc chảy xuôi và hợp với con sông đó tạo thành một con sông lớn. Người dân thành Trường An thường dẫn nước sông tạo thành các kênh mương để tưới cho các đồng ruộng của mình.

Tiết Thanh gật đầu.

“Vậy thì tớ cũng phải đi xem thử mới được.”

“Thanh Tử cậu không phải muốn tham gia thi đấu bóng đá sao? Ngày mai đã bắt đầu rồi, cậu chuẩn bị xong hết chưa?” Thiên Y nói.

Tiết Thanh cũng đã từng nghe Trương Liên Đường nói qua, trận thi đấu bóng đá của xã Trường Lạc sẽ diễn ra vào trước tết Đoan Ngọ một ngày, nhưng so với trận thi đấu thuyền rồng thì trận đấu bóng này vẫn còn chưa đủ hấp dẫn để thu hút sự chú ý của mọi người. Tuy nhiên để chúc mừng và góp vui thêm cho ngày tết Đoan Ngọ, địa điểm thi đấu được chọn cũng là ở bờ sông nơi mọi người thi đấu thuyền rồng.

Bóng đá là một môn thể thao mà cả người lớn lẫn trẻ con đều có thể chơi, thế nhưng trên thực tế thi đấu bóng đá giữa các thiếu niên mới chỉ được bắt đầu trong khoảng thời gian gần đây.

Vốn dĩ cái này là do một thiếu gia con quan tri phủ bắt đầu, vị thiếu gia này là một người rất thích chơi xúc súc. Do vậy vì để lấy lòng quan tri phủ, những người trong các gia tộc quyền thế thường bảo các con cháu trẻ tuổi của mình đến đó chơi cùng với vị thiếu gia kia. Sau này khi vị quan tri phủ đó rời đi nhậm chức ở nơi khác, vị thiếu gia kia cũng đi theo cha mình. Các thiếu niên đã chơi xúc súc cùng với cậu ta vẫn tiếp tục duy trì môn thể thao này, dần dần tạo thành một cách giao lưu giữa những người trẻ tuổi ở thành Trường An. Đặc biệt là họ còn thành lập những đội bóng chuyên môn ở xã của mình, nên ngoại trừ mối quan hệ bạn bè cùng trường, cùng xã, những người trẻ tuổi này còn có thêm một loại quan hệ khác, đó là quan hệ đồng đội.

Thành Trường An có bốn dòng họ lớn là Bùi, Trương, Vương và Liễu. Còn theo mối quan hệ hoàng gia, cả văn lẫn võ lại có tám gia tộc lớn, quan hệ giữa bọn họ vô cùng phức tạp, hợp tác hay chia rẽ nhau cũng chỉ vì lợi ích riêng.

Người đầu tiên thành lập đội bóng ở xã chính là Vọng Tiên Kiều - con cháu của nhà họ Liễu, đây là đội bóng Ngũ Lăng xã, thành viên trong đó bao gồm tất cả những thiếu niên có quan hệ thân thiết với nhà Liễu thị.

“Ngũ Lăng niên thiếu Kim thị đồng

Ngân yên bạch mã độ xuân phong (2).” Tiết Thanh nói.

Thiên Y kinh ngạc nhìn nàng.

“Thanh Tử, cậu đang làm thơ sao? Đi học mới mấy ngày mà cậu đã có thể làm thơ rồi?”

Tiết Thanh cười.

“Đây là thơ Lý Bạch.” Nàng đáp.

Mặc dù ở đây có nhiều khác biệt nhưng có một số tên người vẫn giống như trong lịch sử nàng đã học, giống như Lý Bạch, ở đây vẫn giống như cũ, Lý Bạch vẫn được mệnh danh là tiên thơ. Chỉ có điều mặc dù có địa danh Ngũ Lăng nhưng thành Trường An ở đây lại không nổi tiếng như thành Trường An trong lịch sử. Bài thơ này có phải Lý Bạch làm ra hay không nàng cũng không rõ lắm, bởi vì sách cần phải đọc quá nhiều nên nàng không có nhiều thời gian, cũng không quá hứng thú trong việc tìm hiểu hết tất cả các bài thơ của ông.

Quả nhiên ở đây, Lý Bạch vẫn là người rất nổi tiếng, đến ngay cả người chưa từng đi học như Thiên Y cũng biết đến, nàng ấy đang đọc lại một lần bài thơ khi này.

“Hóa ra là như vậy.” Thiên Y nói: “Thanh Tử cậu đi học nên biết nhiều thật đó.”

Hiểu được mấy cái này cũng không phải vì nhờ nàng được đi học trong mấy ngày hôm nay, vì thế Tiết Thanh chỉ cười.

“Vậy còn xã Trường Lạc của Liên Đường thiếu gia thì sao? Cũng nói giống câu thơ kia luôn ư?” Thiên Y lại hỏi.

“Cái đó chắc là “Tri túc thường lạc” (3) hoặc là “Trường An đắc lạc” (4) rồi.” Tiết Thanh cười nói.

Câu nói này Thiên Y có thể hiểu được, đây chính là một câu tục ngữ đó nha.

“Nhưng mà cũng không có khí thế bằng thơ viết cho xã Ngũ Lăng.” Thiên Y hơi thất vọng.

Tiết Thanh bỏ vào miệng miếng bánh ú cuối cùng, sau đó liếm ngón tay.

“Cũng không nên vội kết luận như vậy được. Tục ngữ càng nhả nhận hơn, cũng càng có khí thế hơn chứ.” Tiết Thanh nói.

Ngũ Lăng xã của dòng họ Liễu cũng giống với tên gọi của nó, đều là những người thuộc tầng lớp cao cấp trong xã hội. Thành viên trong đó phần lớn đều là con cháu của những nhà quyền quý. Nếu không phải là người của bốn dòng họ lớn hoặc tám gia tộc nổi tiếng, bọn họ sẽ không thu nhận. Đội bóng này lấy thân phận và địa vị để làm rào cản riêng, khiến cho những người khác không thể nào vượt qua được, chỉ có thể âm thầm ngưỡng mộ mà thôi.

Nhưng xã Trường Lạc của Trương Liên Đường thì lại khác hẳn. Mặc dù Trương Liên Đường xuất thân từ đại gia tộc Trương thị nhưng hẳn ta lại thích kết bạn với những người khá giả, thậm chí là con cháu của nhà bình dân. Có lẽ theo suy nghĩ của hẳn ta, vương hầu danh tướng không phải tự nhiên mà có, mà phải qua nỗ lực phấn đấu thì mới có được thành công, thế nên hẳn ta không quan tâm xuất thân của họ là gì.

Mặc dù chỉ là trận đấu bóng bình thường nhưng ngoài mặt để giao lưu vui vẻ ra, đằng sau nó còn chứa đựng nhiều ý tứ sâu xa khác. Nó thể hiện sự đối đầu giữa một số gia tộc với nhau.

Cuộc sống ở đâu cũng có tranh đấu cả, cũng may nàng chỉ là một người ngoài cuộc, yên lặng nhìn xem mọi chuyện diễn ra là được rồi.

Tiết Thanh cúi rửa bàn tay bị dính bánh, sau đó đứng dậy.

“Tớ đi luyện võ đây. Thiên Y, cậu có muốn đi theo tớ học không?”

Thiên Y che miệng cười.

“Cậu học cái gì là lại muốn lôi kéo tớ cùng học theo cái đó hả?” Nàng nói.

Tiết Thanh cũng cười, đáp: “Học nhiều thêm một chút sẽ tốt hơn chứ. Nhưng mà nếu không học cũng chẳng sao.”

Nàng nói xong liền phát tay đi ra ngoài.

Thiên Y chống tay nhìn theo bóng lưng Tiết Thanh.

“Tiết Thanh cũng thật cố gắng.” Nàng thở dài nói: “Bộ dạng cũng không tệ, tại sao Quách tiểu thư lại không thích chứ?”

Con gái mỗi khi bàn luận đến con trai thường hay thấy ngại ngùng. Chính vì vậy mặt Thiên Y đỏ lên, hơi xấu hổ quay đầu nhìn Noãn Noãn, “à” lên một tiếng.

“Sao muội còn ăn nữa, coi chừng đau bụng đó...”

“Ăn ngon lắm... Muội vẫn chưa ăn xong đâu, để muội chữa lại cho thiếu gia và thím mấy cái...”

.....

Mùng bốn tháng năm, trời vừa rạng sáng, Tiết Thanh đã thức dậy, giống như mọi khi, nàng chuẩn bị mặc quần áo nhưng lần này không phải mặc trường sam nữa mà là đồng phục của đội bóng.

“Nhớ phải luôn cẩn thận đó.” Tiết mẫu thân vừa đưa Tiết Thanh ra cửa vừa không ngừng căn dặn: “Đừng để người khác đụng vào người, nếu được thì con cứ ráng cố gắng tránh cả người lẫn bóng luôn đi.”

Tiết Thanh nghe thấy thế liền cười, còn chưa lên tiếng thì ngoài cửa đã truyền đến một tiếng hừ thật lớn.

“Như vậy thì còn gì là bóng đá nữa.”

Tiết Thanh và Tiết mẫu thân cùng nhìn lại, trong màn sương sớm, hai người nhìn thấy Quách Tử An đang đứng sát bên góc tường... Cậu nhóc này, thật không ngờ lại đến đây chờ nàng đi cùng.

“Tử An thiếu gia, mong cậu giúp đỡ, chiều có nhiều hơn cho Thanh Tử.” Tiết mẫu thân thấp giọng nói.

“Mẫu thân đừng lo lắng, con chỉ là người thay thế, không cần phải ra sân đâu.” Tiết Thanh cười nói, sau đó vỗ cánh tay của bà bảo: “Con đi nhé.”

Nói xong liền đi đến chỗ Quách Tử An đang đứng.

“Đi thôi.”

Quách Tử An cười, lạnh lùng đứng yên tại chỗ.

“Đi thôi? Hừ, ta không có chờ ngươi, ta chờ Tử Khiêm.”

Vậy thôi, Tiết Thanh nhún vai, không nói gì nữa mà nhanh chân chạy đi, tiếng bước chân vang lên trên đường.

Tiết mẫu thân nhìn Quách Tử An vẫn đứng yên ngay cửa, tính nói vài câu nhờ vả nhưng Quách Tử An đã nghiêng đầu sang chỗ khác. Vì thế Tiết mẫu thân liền vào nhà, để lại một mình Quách Tử An đứng trước cửa.

.....

Ngày mùa hè, trời mau sáng, có lẽ bởi vì tết Đoan Ngọ đang đến gần nên người đi lại trên đường phố cũng nhiều hơn, tiệm rèn sắt vẫn bận rộn như cũ, trong những ngày mùa hè này tiệm rèn nóng như một cái nồi hấp.

Thậm chí Tiết Thanh còn cảm thấy hình như bác thợ rèn sắt ở đây làm việc bận đến nỗi cả ngày cũng chưa từng nghỉ ngơi. nàng nhanh chân chạy qua tiệm rèn sắt, rất nhanh đã tới cửa hàng bán cá bên này.

“Chào đi...” Lần này không đợi người phụ nữ bán cá mở miệng, Tiết Thanh đã chủ động chào trước.

Người phụ nữ bán cá liền “ồ” một tiếng.

“Đừng gọi ta là đi. Gọi đại tỳ nghe hay hơn đó.”

Từ xưa đến nay, phụ nữ ai cũng đều thích được người khác khen trẻ hơn, Tiết Thanh nghe vậy liền cười đáp.

“Đại tỳ, hôm nay con có trận thi đấu bóng đá. Người nhớ đến xem nha.”

Việc Tiết Thanh tham gia thi đấu bóng đá ở Quách gia không có nhiều người biết việc này, nàng cũng không muốn nói cho bọn họ biết nhưng không biết vì sao nàng lại muốn nói cho người phụ nữ này biết.

Có lẽ bởi vì gặp người lạ thì thoải mái hơn nhiều so với người quen.

Người phụ nữ bán cá lại “ồ” một tiếng.

“Được, cậu bé, nếu thắng nhớ mua thật nhiều cá của ta đó nghen.”

Tiết Thanh phát tay chạy đi, ra khỏi thành nòng liền đi chậm lại. Mặc dù không biết hôm nay có thể ra sân hay không nhưng nòng vẫn sẽ chuẩn bị thật tốt mọi thứ, nhất là bảo tồn thể lực của mình để sẵn sàng chiến đấu.

Đây là lần đầu tiên nòng tham gia hoạt động xã giao ở cổ đại, giống như lần đầu tiên tham gia câu lạc bộ ở trường vậy, Tiết Thanh vui vẻ mỉm cười, chậm rãi đi đến chỗ diễn ra trận đấu bóng.

Trời đã sáng hẳn, Quách gia cũng trở nên ồn ào hơn.

“Mẫu thân à, nhanh lên đi, đi trễ sẽ không giành được chỗ ngồi tốt đâu.” Quách Bảo Nhi hối thúc.

Quách đại phu nhân vừa cài cây trâm lên tóc vừa đi tới.

“Con gấp làm gì, cũng không có bao nhiêu người đến xem, sao mà không có chỗ ngồi được.” Bà cười nói.

Đây chỉ là trò chơi giữa các thiếu niên, ở trong thành không phải là việc lớn gì, cũng không phải là trận thi đấu chuyên nghiệp giống như thi đua thuyền rồng nên người xem sẽ không nhiều. Đa số người đến xem đều là người nhà, bạn bè của các thiếu niên đó, có một số là những người yêu thích bóng đá, hoặc là những người đang có tâm trạng không tốt, nhân dịp ra ngoài đi lại xem náo nhiệt và ngắm mấy thiếu nữ nhà người ta thôi.

Mặc dù trong đội bóng có Quách Từ An và Quách Từ Khiêm nhưng trước đây Quách Bảo Nhi chưa từng đi xem mấy trận đấu bóng này bao giờ. nòng cho rằng bóng đá chỉ là một đám người ngu ngốc chạy theo một trái bóng, thật sự rất nhàm chán.

“Sao lần này con lại muốn đi cổ vũ bọn Quách Từ An thế?” Quách đại phu nhân hỏi, bà kéo tay Quách Bảo Nhi cùng đi ra khỏi phòng, mấy nha đầu, vú già trong sân thấy vậy liền vội vã đi theo.

“Con muốn đến xem cái đồ chó ghê kia bị mất mặt.” Quách Bảo Nhi hừ đáp.

Quách đại phu nhân “à” một tiếng, bây giờ bà mới biết được hóa ra Tiết Thanh cũng tham gia trận đấu bóng.

“Cái này là do Từ An sắp xếp sao?” Bà khẽ nhủ mày: “Mấy đứa không nên làm như vậy.”

Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy nhưng về mặt và giọng điệu bà cũng không giống đang trách cứ chút nào.

(1) Bạch đoàn, Phấn đoàn: Tên các loại bánh ở Trung Quốc, hình tròn, làm bằng bột.

(2) Ngũ Lăng niên thiếu Kim thị đông, Ngân yên bạch mã độ xuân phong: Chàng tuổi trẻ, ở đất Ngũ Lăng đến phía đông chợ Kim, cưỡi ngựa trắng yên bạc đi trong gió xuân.

(3) Tri túc thường lạc: Biết thỏa mãn thì sẽ luôn được vui vẻ.

(4) Trường An đắc lạc: Người trong thành Trường An luôn vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Đến trước

Buổi sáng mùa hè hôm nay thật náo nhiệt và rộn ràng, người qua lại trên đường phố rất nhiều, ở cửa thành cũng có nhiều người đang xếp hàng, kẻ ra người vào tấp nập, có xe, có ngựa, cũng có rất nhiều người bán hàng rong đang gánh hàng đến bán. Tất cả bọn họ đến đây chỉ vì một mục đích duy nhất, đó là trận thi đấu thuyền rồng vào tết Đoan Ngọ ngày mai.

Đối với thành Trường An mà nói, ngày này giống như những ngày lễ lớn như tết Trung Thu vậy, những người dân ở xa cũng đã sớm vào thành, ở nhờ nhà họ hàng hoặc bạn bè, một số người có tiền thì ở trọ, một số khác thì dút khoát ngủ đại ở ven đường hoặc nghỉ ngơi một đêm ở những con đường hay bờ sông gần với nơi thi đua thuyền. Bởi vì bây giờ đang là mùa hè nên thời tiết cũng không lạnh, họ có thể trải chiếu ra đất mà ngủ.

Đương nhiên, đối với những dịp trọng đại thế này, quan phủ cũng đã chuẩn bị rất chu đáo, binh sĩ tuần tra trên đường được tăng lên nhiều hơn, việc kiểm tra ở cửa thành cũng trở nên nghiêm khắc hơn. Hằng năm, bên cạnh cuộc thi đua thuyền còn kèm theo rất nhiều trận cá cược, cái này thường hay dẫn đến những cuộc tranh chấp. Vì vậy binh lính vẫn luôn đề phòng, không cho họ dùng vũ khí để đánh nhau.

Ngồi trong xe ngựa, nhìn đám người đang thông thả đi đường trước, Quách Bảo Nhi sốt ruột, phàn nàn.

“Con đã nói là đi sớm một chút đi mà.”

Quách đại phu nhân cười vỗ vai nàng.

“Còn sớm mà, vẫn chưa tới giờ thi đấu đâu.” Bà nói: “Hơn nữa chưa chắc gì cậu ta có thể ra sân.”

“Không được ra sân mới càng buồn cười hơn.” Quách Bảo Nhi oán hận đáp: “Hừ, thật sự cho rằng mình là người đa tài sao.”

Thấy Quách Bảo Nhi lại giờ tính tình trẻ con ra, Quách đại phu nhân chỉ cười chứ không nói gì. Lúc này, Quách Bảo Nhi nhanh nhẹn vén rèm xe lên, nhảy ra ngoài, giật lấy roi ngựa mà người lái xe đang cầm trên tay.

“Tránh ra, mau tránh đường cho ta.” Nàng quát lớn, cầm roi vung mạnh về phía trước.

Quách đại phu nhân không kịp ngăn cản, cũng ngăn cản không được. Chỉ một lát sau đã có vài người chưa kịp phản ứng bị đánh lên người. Xung quanh trở nên ồn ào, hỗn loạn.

Binh lính giữ cửa thành cũng đã nghe được tiếng ồn ào ở đó, thấy huy hiệu của Quách gia trên xe ngựa, bọn họ liền nhủ mày.

“Quách tiểu thư, đừng làm vậy, như vậy không tốt đâu.” Vị tướng dẫn đầu bắt đầu bắt đầu khuyên can.

Quách Bảo Nhi không đợi hắn nói xong đã cầm roi chỉ vào mặt hắn hét lớn.

“Đặng Hiền, người thấy cha ta không còn làm tướng quân nữa nên khinh thường chúng ta phải không?”

Vị tướng được kêu là Đặng Hiền nghe vậy liền tái mặt.

“Quách tiểu thư à, đối với tôi, Quách tướng quân vĩnh viễn là tướng quân.” Hắn đáp.

Bấy giờ, Quách đại phu nhân mới hiền lành nói.

“Bảo Nhi, không được quậy phá, đừng làm khó Đặng tướng quân nữa.”

Lời này càng làm sắc mặt của Đặng Hiền trở nên khó coi hơn.

“Không phải vậy đâu... Phu nhân nói quá lời rồi... Nếu phu nhân có việc gấp...” Hắn đành nhìn binh lính sau lưng nói: “Để phu nhân đi trước đi...”

Đám binh sĩ vội vã bảo dân chúng đang xếp hàng phía trước lui ra, mặc dù dân chúng không vui nhưng bọn họ cũng không dám cãi lời, chỉ nhỏ giọng bàn tán.

“Đừng nói nữa, tránh ra nhanh lên... Như vậy mới có thể được đi nhanh hơn.”

“Càng nói nhiều thì càng làm chậm trễ thời gian của mọi người thôi.”

Nhóm binh lính vừa quát mắng, vừa khuyên nhủ, để mọi người lui ra thành một con đường.

Quách Bảo Nhi đắc ý, giơ roi đánh ngựa.

“Quách Bảo Nhi, người lại ý thế làm bậy nữa à?” Giọng nói từ phía sau truyền đến.

Đây là giọng nói nũng nịu của một cô gái, Quách Bảo Nhi quay đầu, thấy trên chiếc xe ngựa đằng sau có hai đứa con gái điệu đà, đang vén rèm nhìn nàng.

“Coi chừng mai mốt bị người khác dạy dỗ cho bây giờ.” Hai cô gái nói tiếp.

Quách Bảo Nhi hừ một tiếng đáp.

“Bản tiểu thư là người thẳng thắn, chính nghĩa... Qua có cái cửa thành thôi, cần gì phải xếp hàng?”

Quách đại phu nhân thấy vậy liền kêu nàng dừng cãi nhau, xe ngựa nhanh chóng chạy về phía trước.

Hai cô gái kia cũng vội vã hối thúc người đánh xe.

“Mau lên, mau đuổi theo xe bọn họ đi. Quách Bảo Nhi, cái đồ xấu xa nhà ngươi!”

Ra ngoài thành, xe ngựa ít hơn nhiều nên việc đi lại cũng thuận lợi hơn. Bên ngoài thành Trường An, bóng cây xanh che mát khắp nơi, trên đất, hoa tươi đua nở, đúng là một cảnh sắc tươi đẹp. Thế nhưng Quách Bảo Nhi lại không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh, nàng ngồi ngoài xe ngựa, cầm roi đánh vào mông ngựa, bắt nó đi nhanh hơn. Vốn dĩ nàng muốn tự mình cưỡi ngựa nhưng lại không được cho phép.

Xe ngựa của hai cô gái phía sau rất nhanh đã chạy đến gần xe ngựa của Quách Bảo Nhi.

Đường ngoài thành rất rộng, thế nên hai chiếc xe ngựa có thể chạy song song với nhau mà không lo bị kẹt đường.

“Bảo Nhi, người nói lần này ai sẽ thắng?” Hai cô gái kia không ngồi ngoài xe giống Quách Bảo Nhi thế nên liền vén rèm, dựa sát vào xe hỏi: “Người có muốn cá cược hay không?”

Quách Bảo Nhi lại hừ một tiếng.

“Cược cái gì? Người muốn cược Ngũ Lăng xã thua sao? Được, ta cược với người.”

Hai cô gái kia nghe vậy liền cười khanh khách.

“Không dám đâu.”

Trong lúc bọn họ đang cười nói với nhau thì phía sau, xe ngựa càng ngày càng nhiều hơn. Bọn họ đều đi cùng một phương hướng với các nàng. Một lát sau, mọi người dần thấy rõ ngọn núi và con suối trong vắt trước mặt. Ở bờ sông lúc này cũng có rất nhiều xe ngựa.

“Sao lại có nhiều người như vậy?” Quách Bảo Nhi chau mày nói.

Hai cô gái kia cũng khó hiểu đáp.

“Đúng đó, trước kia cũng không có nhiều người như vậy... Hay là do sắp thi đua thuyền rồi?”

.....

Số lượng khán giả cũng tạm được đó chứ!

Hiện tại, Tiết Thanh đang ngồi nghỉ ở cổng chào của xã Trường Lạc. Nàng đã đến đây từ rất sớm, ngay từ lúc chỉ có những thành viên trong đội bọn họ, đến lúc xung quanh dần trở nên ồn ào và nhiều người hơn.

Nhưng mà đối với người đã được chứng kiến những trận thi đấu bóng đá hiện đại như Tiết Thanh mà nói, lượng khán giả vậy xem ở đây cũng chỉ nhiều bằng một lượng khán giả ở những cuộc thi đấu bóng đá trường học mà thôi.

Mà nó quả thật đúng là trận thi đấu trường học mà, bởi vì những người tụ tập xung quanh đa số đều là học sinh ở các trường học. Hơn nữa ngay cả trong đội bóng của xã Trường Lạc và xã Ngũ Lăng cũng có không ít thành viên còn là học sinh của trường.

Tiết Thanh còn nhìn thấy một người quen.

“Từ Thanh!”

Một tiếng hô lớn vang lên, theo sau những tiếng hô liên tiếp đó, người hô cái tên kia cũng đã chạy tới gần.

Vì để tránh bị người khác quấy phá, bên ngoài sân thi đấu thường sắp xếp một vài người hầu phụ trách ngăn cản những người lạ nên người này dĩ nhiên đã bị ngăn cản bên ngoài.

Nhưng người này vẫn không hề từ bỏ mà chỉ vào bên trong nói: “Đó là bạn của tôi. Trong xã Trường Lạc...”

Cậu ta khép hai bàn tay bên miệng, lớn tiếng gọi tiếp tên Từ Thanh.

“Tam Lang.” Sở Minh Huy vỗ đầu cái người đang cúi đầu cột dây giày từ nãy đến giờ - Tiết Thanh, hỏi: “Nhóc mập kia là đang gọi cậu phải không?”

Tránh không được, Tiết Thanh chỉ đành giả vờ như mới vừa nhìn thấy nhóc mập, vẻ mặt kinh ngạc lại xấu hổ, phất tay chào đối phương.

“Tôi cũng không có nói cho bọn họ là hôm nay tôi đến đây.” Nàng ngượng ngùng nói với Sở Minh Huy.

Còn chưa biết hôm nay có được ra sân hay không, hơn nữa cũng là lần thi đấu đầu tiên. Nếu khoe khoang với bạn học thì thật sự là quá kiêu ngạo rồi. Sở Minh Huy gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ.

“Hóa ra tên của cậu là Từ Thanh, cậu cũng học ở chỗ Thanh Hà tiên sinh sao? Sao tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu thế?” Sở Minh Huy hỏi.

Trương Niễn ở bên kia đã kêu đến nổi khàn cả giọng, Tiết Thanh thấy vậy liền mỉm cười xin lỗi Sở Minh Huy.

“Có nhiều học sinh như vậy... Hơn nữa, tôi cũng chỉ vừa mới tới thôi...” Nàng nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Vậy cũng đúng, bên trong trường có đến hơn 200 học sinh, những người học ở chỗ tiên sinh có rất nhiều, cậu mà biết hết mới lạ đó. Nghĩ như vậy nên Sở Minh Huy cũng không để ý đến Tiết Thanh nữa.

Nhìn thấy Tiết Thanh đi tới, Trương Niễn vừa vui vẻ vừa bối rối hỏi.

“Sao cậu không đến lớp? Ta đã không gặp cậu mấy hôm rồi...”

Nhưng không đợi Tiết Thanh trả lời thì cậu ta đã tiếp lời.

“Hóa ra cậu là thành viên của xã Trường Lạc... Thật lợi hại nha... Phải tập luyện trong thời gian ngắn như vậy hèn gì...”

Được rồi, cái gì cậu cũng giành nói hết rồi, Tiết Thanh nhún vai không nói gì.

Trương Niễn cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện mà tiếp tục cất tiếng.

“Thật là trùng hợp, ta nghĩ hôm nay náo nhiệt như vậy, không chừng có thể gặp được cậu... Ta mang cho cậu...”

Cậu ta mở bao vải đang cầm ra, lấy ra một gói đồ ăn được bọc bằng giấy dầu.

Cái gì đây? Tiết Thanh không hiểu.

“Đây là bánh đường mà tiểu muội ta làm đó.” Trương Niễn nói: “Lần trước ta có nói mời cậu đó...”

Tiết Thanh nhìn miếng bánh làm bằng bột ngô bên trên giấy dầu.

Tình bạn giữa các thiếu niên thật tốt, nó nhiệt tình như một ngọn lửa cháy bùng vậy đó.

Tiết Thanh đang suy nghĩ xem nên nói cái gì thì bỗng nhiên đám người vây xem xung quanh trở nên ồn ào, rối loạn.

“Tri phủ đại nhân tới.”

Tiếng la truyền ra từ đám đông.

Tri phủ đại nhân? Vị này chính là vị quan có chức vị cao nhất, lớn nhất ở thành Trường An sao?

Trương Niễn thấy vậy liền vỗ vai Tiết Thanh nói: “Ồ, thật không ngờ ngay cả Tri phủ đại nhân cũng đến xem các cậu chơi xúc cúc. Từ Thanh, cậu nhất định phải cố gắng đá thật tốt đó, đây là cơ hội khó có được đó nha.”

Nói như vậy một lát nữa tiêu chuẩn so tài giữa các đội bóng trường học sẽ cao hơn rồi, Tiết Thanh nhìn đám người đang xôn xao, náo động đằng kia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Chào hỏi

Sân thi đấu được trang trí khá đẹp, cũng không đến nỗi quá sơ sài. Bởi vì người chuẩn bị kế hoạch ở cả hai xã đều là con cháu của những nhà giàu có. Hai bên sân đều có dựng sẵn một dãy lều dành cho khán giả, chia ra thành một bên nam, một bên nữ. Ở chính giữa sân có đặt một cái bàn đơn giản, bên trên bàn là những phần thưởng hấp dẫn dành cho đội chiến thắng.

Ngoài Tri phủ đại nhân, còn có một vài thương nhân đến xem trận đấu này, mục đích của họ là để nâng cao danh tiếng và tên tuổi của mình trước mặt mọi người.

Mặc dù trận thi đấu bóng đá của các thiếu niên không náo nhiệt bằng cuộc thi đua thuyền nhưng từ xưa đến nay, thương nhân chưa bao giờ bỏ sót bất kỳ cơ hội kiếm lời nào, dù là lợi ích nhỏ nhất đi nữa, bọn họ cũng phải cố thu về tay cho bằng được. Huống chi bên này còn có Tri phủ đại nhân đến để tặng thưởng, nhân lúc này làm quen và kết giao với Tri phủ đại nhân mới là việc quan trọng nhất.

Phần thưởng của Tri phủ đại nhân được để ở giữa bàn. Nó không phải vàng cũng chẳng phải bạc, mà là một quyển sách cuộn, bên trên là chữ do Tri phủ đại nhân tự mình viết.

Tri phủ đại nhân là một người nho nhã, lịch sự, hơn nữa các thiếu niên chơi bóng đá ở hai đội cũng không phải là người thiếu tiền, vì vậy phần thưởng năm nay của Tri phủ đại nhân cũng rất phù hợp.

Nhưng cũng bởi vì Tri phủ đại nhân là một người tao nhã nên ba năm nay ông chưa từng đến xem những trận thi đấu bóng đá như thế này bao giờ.

Thật không ngờ năm nay Tri phủ đại nhân lại đổi ý đến đây, việc này khiến tình huống hiện tại có chút khó xử. Vì đây chỉ là trận thi đấu xã giao, vui đùa giữa các thiếu niên nên những người lớn quan trọng trong nhà bốn dòng họ và tám gia tộc lớn đều không đến, chỉ có vài đứa nhỏ trong nhà đến tham gia

cho vui thôi.

Đối mặt với Tri phủ đại nhân, bọn họ không đủ tư cách để tiếp đãi, cũng may mặc dù tuổi bọn họ còn nhỏ nhưng nhờ có sự trợ giúp của những quan gia nhiều kinh nghiệm, bọn họ cũng nhanh chóng bình tĩnh lại sau một hồi bối rối, vội sắp xếp ra một lều tốt nhất và mời Tri phủ đại nhân đến đó, sau đó liền sai người hầu nhanh chóng chạy về nhà báo cáo chuyện này với người lớn trong nhà...

Mấy phụ huynh nghe tin đều vội vàng chạy đến nên mấy cái lều dành cho khán giả ngồi càng ngày càng đông người. Vì thế lúc mấy người Quách Bảo Nhi đến thì thấy có nhiều người ở đây hơn so với năm ngoái, mấy cô gái cũng đành phải chen chúc với nhau trong một lều.

Bởi vì bên kia có rất nhiều vị lão gia đến đây, cũng có không ít các vị phu nhân đi theo nên Quách đại phu nhân gặp lại không ít người quen cũ của mình, do đó mà để Quách Bảo Nhi ngồi cùng với đám bạn, còn bà thì qua lều của các vị phu nhân kia trò chuyện.

“Đừng có chen lấn...”

“Ngươi cao như vậy nên ngồi phía sau chứ... cản tầm nhìn của ta rồi...”

“Đạp trúng váy ta rồi... Đây là váy ta mới may đó...”

Không có người lớn ở đây, mấy cô gái liền cãi nhau ồn ào.

“Ồn ào quá, sao lại chen vào đây hết vậy?” Quách Bảo Nhi tức giận hét xong, lại đụng vai cô gái đang ngồi bên cạnh: “Tần Tố Lan, ngươi đừng có quạu nữa, trúng đầu ta rồi đây này.”

Cô gái điệu đà, cùng tuổi đang ngồi bên cạnh nghe vậy liền quạu mạnh hơn nữa như để ra oai. Quách Bảo Nhi tức giận giơ tay tính cướp cây quạu, hai người liền tranh giành, cãi nhau một hồi.

Sau đó có một cô gái khác, trông có vẻ chính chắn hơn nhìn Quách Bảo Nhi với ánh mắt xem thường nói: “Đừng có ồn ào nữa, Tri phủ đại nhân đang ở đây đây, đừng để cho ngài ấy phải chê cười.”

Quách Bảo Nhi dừng tay, vuốt bím tóc lộn xộn của mình, nhìn cô gái kia.

Đây là tiểu thư nhà Liễu thị - một trong số bốn dòng họ lớn. Ngũ Lăng xã cũng là đội bóng do nhà nàng thành lập. Hiện tại người đứng đầu Ngũ Lăng xã chính là thân huynh của nàng ta.

Bởi vì được sinh ra trong một dòng họ lớn ở Trường An nên Liễu tiểu thư là người khá kiêu ngạo. Hơn nữa, nàng cực kỳ xem thường người có xuất thân từ nhà võ tướng như Quách Bảo Nhi.

“Liễu Ngũ Nhi.” Quách Bảo Nhi hừ một tiếng đáp: “Vậy thì ngươi đến đây ngồi làm gì, không sợ bị liên lụy trở thành trò cười sao?”

Liễu Ngũ Nhi ngồi thẳng lưng, mỉm cười.

“Ta không có chồng chưa cưới như ai kia, sao có thể thành trò cười được chứ!” Nàng nhẹ nhàng đáp.

Mặc dù chỉ mới mười hai, mười ba tuổi nhưng đám con gái trời sinh đều có tài nói móc người khác.

Quách Bảo Nhi nghe vậy liền nhảy lên xông đến nhưng bị hai cô gái Tần gia điệu đà bên cạnh ôm lại.

“Không nên đánh nhau...”

“Trận đấu sắp bắt đầu rồi...”

Mặc dù vừa rồi bọn họ vừa mới cãi nhau nhưng dù sao đi nữa, bọn họ vẫn chơi thân với Quách Bảo Nhi hơn là các tiểu thư Liễu gia. Chính vì vậy khi thấy Quách Bảo Nhi bị Liễu Ngũ Nhi chọc giận, bọn họ liền vội vã ngăn cản.

“Ca ca ngươi sắp ra sân rồi, ngươi đừng cãi nhau nữa, hãy chuẩn bị tinh thần nhìn ca ca ngươi mang chiến thắng về kìa.” Tần Tố Lan dịu dàng nói với Quách Bảo Nhi.

Nhưng lời nói này lại làm cho mấy cô gái ngồi phía sau Liễu Ngũ Nhi bật cười.

“Có khi nào Trường Lạc xã thắng đâu chứ?”

“Năm trước có một lần thì phải...”

Mặc dù mấy cô gái giống như đang nói riêng với nhau nhưng ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng lại nhìn về phía mấy người Quách Bảo Nhi, cũng chỉ cần nhiều đó thôi cũng đủ để làm mấy người Quách Bảo Nhi xấu hổ rồi.

Quách Bảo Nhi đỏ mặt, chống nạnh hét.

“Các người, các người nếu có bản lĩnh thì đánh với ta một trận...”

Đám người Liễu Ngũ Nhi cười mỉm, có người dùng quạt che mặt cười ra tiếng.

“Xin lỗi nha nhưng mà chúng ta không đấu lại Quách tiểu thư đâu.” Các cô gái châm chọc.

Thái độ này càng khiến Quách Bảo Nhi giận dữ hơn, lúc hai tiểu thư Tần gia không ngăn nổi nàng nữa thì phía sau chợt có một vú già đi tới.

“Các vị tiểu thư không nên cãi nhau...”

“Tất cả ngồi đằng hoàng lại hết đi... Đây là bên ngoài...”

Hóa ra là do lều bên này quá ẩm ỉ, khiến các vị phu nhân ở lều gần đó nghe được. Bọn họ sợ quấy rầy đến Tri phủ đại nhân nên vội sai các vú già đến dạy dỗ. Sau một hồi vừa khuyên nhủ vừa dọa nạt, đám con gái trong lều rốt cuộc cũng chịu ngồi xuống đằng hoàng. Mặc dù âm thanh nói chuyện vẫn vang lên không ngừng nhưng so với vừa rồi thì tốt hơn nhiều.

Quách Bảo Nhi cũng cắn răng ngồi xuống.

“Thật đáng ghét, lại phải ngồi cùng một chỗ với bọn họ. Trước kia đều tránh được...” Nàng nói.

Vừa nghĩ đến đây, Quách Bảo Nhi liền tức giận nhìn về phía một căn lều khác, căn lều này chỉ có mái che ở trên, còn bốn phía còn lại đều rộng mở, có rất nhiều người đàn ông đang ngồi bên trong.

Là đàn ông chứ không phải các cậu con trai thiếu niên, trước kia những vị này đều chưa từng đến xem những trận đấu bóng như thế này bao giờ. Hôm nay bọn họ đến đây cũng là vì để tạo mối quan hệ với Tri phủ đại nhân.

“Thật sự là quá đáng ghét rồi, mấy người lớn đó cũng bon chen đến xem cái này làm gì.” Quách Bảo Nhi nói thầm, lần này với lần trước cũng không có gì khác biệt. Nếu như nhất định phải nói ra một điểm khác biệt, thì đó chính là...

Quách Bảo Nhi nhìn phía trước sân đấu, nơi mà các thiếu niên đang khởi động trước giờ thi đấu.

“Đều do cái tên chó ghê kia, chỉ cần có nó là không có chuyện gì tốt cả.”

.....

So với màn chào hỏi đầy ồn ào của mấy cô gái bên kia thì ở lều của Tri phủ đại nhân, bọn họ lại chào hỏi theo một cách khác hoàn toàn.

Tri phủ Lý Quang Viễn từng là một Hàn Lâm học sĩ. Ba năm trước bởi vì bất đồng quan điểm với Lễ Bộ thị lang Tống Nguyên nên đã rời khỏi kinh thành đến phủ Trường An nhậm chức. Mặc dù bị giáng chức rời kinh thành nhưng cuộc sống của Lý Quang Viễn vẫn rất tốt, từ khi đến phủ Trường An, dân chúng đều rất tôn kính đức tính thanh liêm của ông.

“Hôm nay Lý đại nhân đến đây, thật sự là vinh hạnh cho mấy đứa nhỏ...”

“Đâu có, đâu có, những người trẻ phía sau mới thật tài giỏi, phải nói là trò giỏi hơn thầy luôn ấy chứ..”

Trong lều, mọi người lịch sự chào hỏi, cười nói với nhau rất vui vẻ và hòa thuận. Bên cạnh đó, bọn họ cũng không tiếng động mà tranh giành những ghế ngồi xung quanh Tri phủ đại nhân. Khi đã chiếm được chỗ ngồi, mọi người đều nhìn về các thiếu niên trong sân.

Trái bóng đã được đặt ở giữa sân, các thiếu niên cũng bắt đầu ra sân.

Tiết Thanh tạm biệt Trương Nien rồi nhanh chóng trở lại Trường Lạc xã, đúng lúc gặp phải thành viên của Ngũ Lăng xã đang đi tới. Khác với đồng phục áo đỏ quần đen ở đội nàng, các thiếu niên bên Ngũ Lăng xã mặc áo trắng quần xanh. Lúc này, gương mặt trắng nõn của các thiếu niên đang vô cùng vui vẻ, rạng rỡ, kết hợp với bộ đồng phục trên người càng thể hiện được nét thanh xuân riêng biệt.

Giống như tên đội bóng của bọn họ, có một câu thơ rất phù hợp, đó chính là “Ngân yên bạch mã độ gió xuân.”

“Tri phủ đại nhân đích thân đến đây...”

Một âm thanh trong trẻo vang lên, Tiết Thanh nhìn về phía thiếu niên cao gầy có đôi mắt đẹp và hàng lông mi dài trong đám người bọn họ.

Hắn vừa nói vừa nhưong mây, kiêu ngạo nhìn về phía nhóm người xã Trường Lạc.

“Trương Liên Đường, mấy người các người lần này phải cố gắng đấy, đừng để liên lụy bọn ta chịu mất mặt theo.

Lời này chính là ám chỉ xã Trường Lạc sẽ thua, chính vì vậy mấy thiếu niên bên cạnh hắn nghe xong liền cười ha hả.

Thiếu niên đó... Thật thú vị, Tiết Thanh cũng mỉm cười.

“Cậu cười cái gì?” Sở Minh Huy trừng mắt, chọt Tiết Thanh một cái.

Đây chính là một lời chế nhạo, vì vậy các thiếu niên ở xã Trường Lạc không có ai cười cả. Giọng nói của Sở Minh Huy rất lớn, thế nên khiến cho ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Tiết Thanh, bọn họ cũng vừa lúc nhìn thấy nụ cười của cô.

Cái này... Tiết Thanh không ngưng cười cũng không sợ hãi, mà là cười lớn lên, nhìn thiếu niên áo trắng quần xanh vừa mới nói chuyện khi này.

“Không có gì...” Nàng nói thật: “Tại thấy hấn đẹp thôi.”

Cái gì... mọi người ở đây đều sững sốt một hồi, thiếu niên kia cũng chưa kịp phản ứng lại.

Trương Liên Đường thì nhớ đến lúc trước, khi bị Thanh Hà tiên sinh làm khó dễ, Tiết Thanh cũng đã từng nói câu này.

Thấy hấn đẹp thôi!

So sánh với cảnh vật xung quanh, hình như câu này cũng rất đúng.

Trương Liên Đường ha ha cười một tiếng.

“Liễu Xuân Dương, đừng nói nữa. Nếu không muốn mất mặt thì cố gắng trên sân đấu đi.” Hấn khom người nhặt quả bóng trên đất, sau đó dùng sức ném ra ngoài.

Thấy vậy, các thiếu niên cũng ồ ào chạy ra sân, trong lúc chạy cố tình đụng vào bọn người xã Ngũ Lăng, khiến bọn họ mất đi bộ dạng gọn gàng lúc trước.

Thiếu niên tên Liễu Xuân Dương kia thấy vậy cũng vội vã ra hiệu đồng đội ra sân. Tiếng cãi nhau của các thiếu niên vang lên trong sân, bọn họ đều kêu ngạo và tỏ ra không sợ đối phương.

Mấy cô gái trong lều đều nhanh chóng nhìn về phía giữa sân, có người gan lớn liền dút khoát đứng lên xem. Đây là một cơ hội hiếm có để các nàng có thể không cần kiêng dè bất kỳ thứ gì mà ngắm nhìn các thiếu niên, mấy nha đầu và vú già cũng sẽ không ngăn cản hay dạy dỗ cái gì.

“Nhìn kìa, đúng là thiếu niên có khác...”

“Chúng ta đều già rồi...”

“Trương Công người không cần khiêm tốn. Người và ta cũng có thể tham gia thi đấu một trận mà...”

Mấy vị lão gia bên này cũng tạm thời ngừng nói chuyện phiếm, bọn họ đều nhìn về phía các thiếu niên, có người còn chỉ trỏ bàn tán. Tất cả mọi người đều đang chờ đợi một trận đấu thật hấp dẫn.

Tiết Thanh cũng cảm nhận được bầu không khí háo hức kia nên cũng kích động... lui về bên sân.

Tạm thời nàng còn chưa có tư cách ra sân thi đấu, cũng có thể là trong lần tranh tài này nàng không có cơ hội để ra sân nhưng được đứng ở một chỗ tốt như vậy xem trận đấu cũng rất tốt rồi.

Nàng đã có thể hòa nhập với cuộc sống nơi đây và có lẽ rất nhanh sẽ có thể thực hiện được kế hoạch của riêng mình.

Tiết Thanh ngồi trên ghế dài, mỉm cười chăm chú nhìn trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Gian lận

Bên cạnh sông Vị, những lá cờ đầy màu sắc đang bay phấp phới, có rất nhiều người bán hàng rong đang gánh hàng trên lưng hoặc đẩy xe đi tới đi lui rao hàng. Thỉnh thoảng họ sẽ dừng lại khi thấy một vài nhà hoàn chạy tới mua.

“Lấy hai phần bắp rang... cho đầy đủ nha.”

“Lấy một bịch lê... đừng lấy quả héo... nhớ nha, đừng có nhầm đó...”

Các cô gái háo hức cầm mấy bịch trái cây đủ màu sắc, có người không cần bọn nha đầu phục vụ đã vội vã chạy đến mấy sạp hàng của những người bán hàng rong để mua trái táo hoặc vài lựa. Những thứ này mặc dù không tốt bằng những thứ có sẵn trong nhà nhưng bởi vì hình dạng của nó rất mới mẻ

nên thu hút được các cô gái.

Một vài tiểu nha đầu ngồi chồm hổm trong bóng râm để chơi Dương quái, có một vài người khác thì chơi đá cầu. Tiếng cười đùa, tiếng la hét vì vui mừng vang lên âm ỉ, nào là “Ta thắng rồi”, nào là “Ngươi thắng ta”, nào là “Ngươi chơi xấu”... Bên cạnh đó cũng có không ít người rành rỗi tụ tập xung quanh chỉ trỏ vào các cô gái kia cười giỡn. Tuy nhiên bởi vì hầu như con gái nhà nào cũng có người hầu nam đi theo bảo vệ nên mấy người kia cũng không có hành động gì quá đáng.

Bầu không khí xung quanh náo nhiệt như đang ở hội chùa.

Xen lẫn giữa những tiếng ồn ào kia thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng hò hét sôi nổi, điều này khiến mọi người nhớ tới một sự kiện.

“Trận đấu bóng thế nào rồi? Đội nào thắng, đội nào thua?” Đám người bán hàng rong hỏi.

Mấy cô gái đang cúi đầu chuyên tâm lựa đồ nghe hỏi chỉ trả lời qua loa.

“Lựa hoa này còn màu đỏ không? Thi xúc cúc á? À, rất đẹp...” Các nàng đáp.

Đám người bán hàng rong lúc này mới biết đã hỏi sai người rồi, mấy cô gái này đến đây không phải để xem xúc cúc mà lý do chủ yếu đến đây là để vui chơi mà thôi. Thật ra bóng đá cũng không có gì thú vị, mọi người đến đây cũng chỉ để vui chơi giải trí, ngắm phong cảnh hay các thiếu niên trẻ, còn về trận đấu, chỉ cần biết đến cuối cùng, kết quả là đội nào thắng, đội nào thua là được rồi.

Bọn nhỏ không có hứng thú, những người đàn ông đến đây cũng không có hứng thú xem. Bởi vì đây là một hoạt động xã giao nên tất nhiên đối với những người trưởng thành như các ông mà nói, chú ý làm quen, tạo mối quan hệ với nhiều người mới là điều quan trọng nhất. Vì thế bọn họ nhanh chóng xem xét, dựa theo mối quan hệ họ hàng ai xa ai gần để bắt chuyện.

Những người đứng đầu trong các gia tộc thì đang bàn luận với tri phủ đại nhân về tình hình dân chúng ở thành, thậm chí còn nói đến thơ văn. Mấy vị phu nhân thì nhỏ giọng trò chuyện với nhau về chuyện gia đình của mình nhưng không có ai nói ra những việc quan trọng trong nhà, bọn họ chỉ lựa một vài chuyện nhỏ để nói chuyện phiếm thôi. Tất cả mọi người đều say sưa nói chuyện riêng với nhau, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn vào giữa sân một lát.

So với mấy người lớn thì các cô gái đang ở trong lều phía này tập trung hơn nhiều, bọn họ đều chú ý đến trận tranh tài giữa sân, chỉ là cái bọn họ chú ý chính là...

“A... a... Đậu Như Ôn! Như Ôn thiếu gia đá giỏi quá...”

“Giỏi cái gì mà giỏi, mắt ngươi bị mù à? Rõ ràng là Mạnh Mĩ thiếu gia ném bóng mà...”

“Ngươi mới mù đó, trái bóng đó là do Như Ôn thiếu gia chuyền qua cho Đỗ Mạnh Mĩ thì có.”

Tranh chấp bên này chưa dừng thì bên kia đã vang lên một tiếng la thất thanh: “Dương thiếu gia!”

Nghe tiếng kêu, Liễu Ngũ Nhi đang ngồi ngay ngắn cũng vội đứng lên, nắm chặt cây quạt trong tay, vẻ mặt hơi lo lắng nhìn về phía giữa sân.

Lúc này Liễu Xuân Dương đang dẫn bóng, cố chạy thoát khỏi các thành viên của đội xã Trường Lạc. Đột nhiên có một thiếu niên áo trắng quần xanh dừng hẳn lao tới chỗ Liễu Xuân Dương, hần như một con sóc xoáy, một mũi tên nhọn sắc bén phá vỡ sự bao vây của các thiếu niên quần đen áo đỏ kia, giúp Liễu Xuân Dương chạy thoát.

Ngay lúc đám con gái đang la hét reo hò, cổ vũ, trước khi Quách Tử An kịp đụng tới chân mình, Liễu Xuân Dương đã nhanh chóng nhấc chân đá mạnh, quả bóng như sao băng bay nhanh vào khung thành.

Đám người đứng vây xem vội giơ hoa hay vài lụa chúc mừng.

Đứng phía trước lều, Quách Bảo Nhi hưng hăng giẫm vài cái trên mặt đất, khiến những cánh hoa trên đầu nàng đồng loạt rơi xuống hết.

“Làm cái gì vậy chứ, đá lung tung thế kia!” Nàng tức giận quay đầu mắng.

Đám con gái sau lưng bĩu môi, tỏ vẻ không quan tâm.

“Bảo Nhi, xem ra trận này xã Trường Lạc thua chắc rồi.” Tần Tổ Lan cầm quạt che nắng, thờ dãi nói.

Quách Bảo Nhi nghe vậy liền phát tay, đập trên đất vài cái rồi quay trở về chỗ ngồi phàn nàn: “Đúng là đồ ngu, còn không bằng ta đây.”

“Cũng không thể nói như vậy đâu.” Tần Tổ Lan hạ giọng đáp: “Ta nghe nói xã Ngũ Lăng còn cố ý mời giáo viên nổi tiếng về dạy đó.”

Giáo viên nổi tiếng?

Sau khi Liễu Xuân Dương đá bóng vào khung thành, hai thiếu niên đứng kế bên liền giậm chân, tức giận phát ra vài tiếng chửi thề tục.

Tiết Thanh vẫn ngồi trên ghế dài như cũ, nàng híp mắt nhìn tấm bảng ghi tỉ số trên sân đang dần thay đổi hết lần này đến lần khác. Trên tấm bảng đen của

xã Trường Lạc vẫn duy trì con số 6 màu đỏ nhưng trên tấm bảng của xã Ngũ Lăng đã thay thế bằng con số 8.

“Không cần vội, vẫn có thể đuổi kịp.” Tiết Thanh nói: “Chênh lệch không lớn, chỉ cần cố gắng cân bằng tỉ số, hơn nữa bên đội chúng ta đá rất tốt.”

Các thiếu niên nhìn về phía giữa sân, thấy Trương Liên Đường đã bắt đầu chạy ra sân, bọn họ liền bình tĩnh lại, ngay cả người luôn dễ nổi nóng như Quách Tử An cũng không chán nản. Mọi người ở xã Trường Lạc lấy lại tinh thần, giơ tay làm động tác cổ vũ lẫn nhau.

Một thiếu niên gật đầu nhưng một thiếu niên khác lại khẽ nhún mày.

“Mặc dù chúng ta đã tiến bộ hơn nhưng ta lại cảm thấy cách chơi lần này của xã Ngũ Lăng không giống lần trước.” Hần nói.

Tiết Thanh chưa từng xem qua những trận thi đấu trước đây của bọn họ nên nàng cũng không biết được khác nhau ở chỗ nào.

“Cách bọn họ đá hình như... không theo quy luật.” Thiếu niên kia giải thích.

Không theo quy luật?

Tiết Thanh tập trung suy nghĩ nhìn về phía giữa sân.

Giữa sân, các thiếu niên xã Trường Lạc đang dẫn bóng, họ không nhanh không chậm chuyển bóng cho nhau về hướng khung thành của xã Ngũ Lăng. Các thiếu niên của xã Ngũ Lăng cũng đang tập trung vây quanh và đuổi theo nhưng từ đầu đến cuối, quả bóng kia vẫn vững vàng lăn dưới chân của các thiếu niên đội xã Trường Lạc. Trong lúc đó, Sở Minh Huy khéo léo đá bóng qua vai bọn họ.

Mặc dù khi xúc xúc không cần phải thể hiện kỹ năng quá nhiều nhưng đôi lúc vẫn nên biểu diễn một vài kỹ năng điều luyện mà mọi người có thể làm tăng thêm sức hút cho đội bóng.

Động tác này khiến cho các cô gái đang ngồi trong lều phải thét lên, reo hò, mấy người bán hàng rong đang vây xem xung quanh cũng ồn ào bảo hay... Hiếm lắm mới có thể thấy được những cảnh chơi đẹp mắt thế này, khiến cho mọi người đều rất hào hứng.

“Bảo Nhi, Bảo Nhi, lần này nhất định có thể đá bóng vào rồi.” Tần Tố Lan cảm quát vỗ vào vai Quách Bảo Nhi hô.

Quách Bảo Nhi không nhìn được dây quạt ra, ánh mắt lại vẫn không rời trận đấu, nàng hồi hộp, lăm bắm gì đó trong miệng.

Nếu có thể đá bóng vào khung thành thêm một lần nữa thì có thể rút ngắn lại tỉ số rồi.

Sở Minh Huy thực hiện một động tác hoàn mỹ để đá bóng ra, Quách Tử An đứng phía trước cũng nhanh chóng chạy vượt qua một thiếu niên xã Ngũ Lăng đang ngăn cản cậu để tiếp bóng, sau đó lập tức tăng tốc độ dẫn bóng chạy về phía trước.

Quách Tử An không chỉ có thân thể cường tráng mà tốc độ cũng rất nhanh. Chính vì vậy người thiếu niên đang ngăn cản Quách Tử An chỉ biết bất lực nhìn theo bóng lưng đã chạy xa của cậu ta.

Đám người Trương Liên Đường cũng vội vã vây quanh bảo vệ Quách Tử An.

“Đá đi, đá bóng vào đi!”

Hai thiếu niên dự bị giống Tiết Thanh chưa từng ngồi xuống, bọn họ đứng bên cạnh ghế dài kích động hô. Tiết Thanh hí hóp mắt giống như nhìn về phía Quách Tử An nhưng thực chất nàng đang nhìn xung quanh cảnh toàn sân đấu. Nàng bắt chợt nhìn thấy thiếu niên tên Liễu Xuân Dương kia đang giơ tay ra hiệu cho ai đó.

Hả?

Tiết Thanh ngồi thẳng người, chỉ thấy một bóng dáng màu xanh chợt xuất hiện sau lưng Quách Tử An, theo sau đó Quách Tử An cũng té xuống phía trước. Bởi vì tốc độ đối phương rất nhanh, hơn nữa Quách Tử An cũng không kịp chuẩn bị, thế nên cả hai người đều bị té ngã trên mặt đất, quả bóng cũng bị lăn sang một bên.

Bên sân vang lên những tiếng đầy kinh ngạc, rất nhiều người đều đứng lên.

Ôi, Tiết Thanh nghĩ thầm.

Biến cố bất ngờ này khiến cho các thiếu niên đang chạy trong sân đều dừng lại, những thiếu niên dự bị trong sân cũng tái mặt xông vào, các thiếu nữ trong lều cũng ồn ào đứng dậy.

“Ca!” Quách Bảo Nhi cũng xông ra.

Hai tỷ muội Tần gia do dự một lát, sau đó cũng tiến đến.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Mấy vị lão gia, phu nhân ngồi bên kia lều cũng đã nhận ra tình huống trên sân biến đổi, vội vã quay qua quay lại hỏi thăm.

Hiện tại giữa sân, mấy thiếu niên bên xã Trường Lạc đang vây quanh Quách Tử An, cũng vây quanh thiếu niên bị ngã bên xã Ngũ Lăng. Đồng thời các thiếu niên bên xã Ngũ Lăng cũng nhanh chóng vây quanh bảo vệ người bên mình. Hai bên đều đang cãi nhau rất dữ dội.

“Người dám ngáng chân người bên đội ta!”

“Đánh hần!”

Các thiếu niên ở xã Trường Lạc phần nộ hết, Sở Minh Huy cũng xắn tay áo, giờ nắm đấm.

Liễu Xuân Dương thấy vậy đứng ra ngăn cản, ánh mắt kiêu ngạo nhìn người bên xã Trường Lạc nói: “Sao lại nói bọn ta ngáng chân? Rõ ràng là bọn họ đang giành bóng với nhau. Là do hần không cẩn thận nên ngã xuống thôi.”

Câu nói này càng làm các thiếu niên bên xã Trường Lạc thêm tức giận.

Quách Tử An bị thương không nhẹ, cậu ta liên tục nắm cổ chân nhưng vẫn không thể đứng dậy được.

“Xuân Dương thiếu gia!” Trương Song Đồng nhú mày nói: “Mấy người đừng có quá đáng.”

Về mặt Liễu Xuân Dương vẫn kiêu ngạo và đầy khinh thường như cũ.

“Quá đáng? Thi đấu bóng đá mà còn muốn nói chuyện lịch sự sao?” Hần đáp: “Vậy các người đừng đá nữa.”

Trương Song Đồng tính nói gì đó nhưng Trương Liên Đường đã ngăn cậu ta lại.

“Xuân Dương, quy tắc chơi từ trước đến giờ không có kiểu chơi như vậy.” Hần nói.

Liễu Xuân Dương nghe vậy liền cười: “Liên Đường thiếu gia, cậu đừng quên nguồn gốc từ đâu mà có môn bóng đá này nhé.”

Trương Liên Đường nghe vậy liền thay đổi sắc mặt.

.....

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ở lều chính giữa, Lý Tri phủ cất tiếng hỏi.

Một người hầu chạy đến nói nhỏ vài câu với người đàn ông tầm bốn mươi tuổi trong lều. Sau đó ông ta liền quay đầu nhìn Tri phủ đại nhân đáp.

“Không sao đâu, ngài đừng lo. Chỉ là có một thiếu niên bị té ngã trong lúc giành bóng thôi.”

Ông vừa dứt lời thì một người đàn ông khác mặc áo bào bằng gấm bên cạnh liền lên tiếng.

“Liễu tam gia, ông có nghe làm không? Cái này không phải bị té do giành bóng mà là do bị người khác ngáng chân. Vậy là vi phạm luật rồi còn gì nữa.” Ông vừa chế giễu vừa nghiêm túc nói, bên cạnh ông lúc này cũng chính là tên người hầu vừa báo lại tin tức này.

Người được kêu là Liễu tam gia nghe vậy vẫn bình tĩnh, ôn hòa đáp: “Sở Thành huynh, không thể bởi vì bị té ngã mà có thể nói đối phương phạm quy được. Cho dù hai người đó có đụng trúng nhau đi nữa thì đó cũng là điều không thể tránh được, không nên ghép tội bậy bạ.”

Ông vừa nói vừa nhìn về phía Tri phủ đại nhân.

“Chắc Tri phủ đại nhân cũng biết, nguồn gốc của môn bóng đá này chính là từ trong quân đội mà ra. Đây cũng là một trong các thủ đoạn để luyện binh, mục đích là để các binh sĩ có thể dùng bản lĩnh riêng của mình đánh thắng đối thủ. Mà nếu là đánh nhau rồi thì làm gì có quy tắc cơ chứ...”

“Mặc dù bọn họ không phải binh sĩ nhưng các thiếu niên thi đấu với nhau cũng vì muốn xem bên nào thắng, bên nào thua. Nếu đã như vậy thì tại sao phải sợ và chạp, té ngã hay bị thương cơ chứ? Đã là những nam thiếu niên đầy nhiệt huyết mà còn lo sợ những thứ này thì chẳng khác nào muốn trở thành trò cười cho mọi người.”

Nói đến nhiệt huyết tuổi trẻ, nếu mấy thiếu niên kia còn tiếp tục tranh chấp với nhau thì đúng là không được tốt lắm. Chính vì vậy mấy người khác do dự một chút rồi cũng không nói nữa.

Lý Tri phủ nhìn Liễu tam gia “ừm” một tiếng.

“Như vậy...” Ông nói.

Như vậy cũng không còn cách nào khác.

Mấy thiếu niên đang phần nộ cãi nhau giữa sân bị vài người hầu chạy tới cắt ngang.

“Tri phủ đại nhân hỏi có thể đấu tiếp được nữa không?”

Mặc dù là hỏi nhưng thực tế là đưa ra quyết định thay bọn họ.

Các thiếu niên ở đây đều hiểu ý nghĩa sâu xa trong câu nói này, do đó mấy thành viên xã Trường Lạc tức giận vô cùng, còn mấy người xã Ngũ Lăng thì đắc ý nhìn bọn họ.

“Còn dám đấu tiếp hay không đây?” Liễu Xuân Dương nhướn mày, nhìn lên trời một chút sau đó nói tiếp: “Hiện tại nếu các người nhận thua thì vẫn còn kịp đến Lục Ý lâu ăn com đây...”

Mấy thiếu niên xã Ngũ Lăng cười to.

“Đấu!” Quách Tử An đang nằm trên mặt đất hô, cậu đẩy người đồng đội đang vịn mình ra, giãy giụa đứng lên: “Bọn ta sẽ thắng thôi, đến lúc đó bọn ta sẽ mời các người đến Lục Ý lâu ăn com.”

Cậu vừa nói xong liền “a” lên một tiếng đau đớn rồi quỳ trên mặt đất.

Ông quần màu đen nhìn không ra vết máu nhưng trên mặt đất lại có vài giọt máu đang nhỏ xuống... Xem ra cậu ta bị thương không nhẹ.

Trương Liên Đường nhíu mày.

“Được, Tử An, đệ xuống nghỉ ngơi đi.” Hần nói.

“Nếu vậy chúng ta sẽ thiếu một người...” Quách Tử An hô.

Như vậy cũng không còn cách nào khác, Tiết Thanh đứng sau đám người khề vuốt quần áo đứng lên nói.

“Đề tôi thế đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Ra sân

Mặc dù Tiết Thanh đã nói như vậy nhưng vì có người bị thương nên trận đấu vẫn chưa tiếp tục.

Mọi người tạm dừng trận đấu, Quách Tử An được khiêng xuống, còn các thiếu niên ở hai xã thì trở về lều của đội mình để nghỉ ngơi.

“Đã thăm dò được tin tức rồi.” Một thiếu niên chạy tới nhỏ giọng nói: “Người bọn họ mời đến chỉ dạy không phải là giáo viên nổi tiếng mà là một binh lính lâu năm trong quân đội, nghe nói ông ấy là người rất giỏi xúc cức trong quân đội đấy.”

Cách chơi bóng trong quân đội ra sao, mấy thiếu niên ở đây cũng đã từng được nghe kể qua. Vì thế sau khi nghe người thiếu niên kia nói xong, bọn họ đều tức giận vô cùng. Người được gọi là chơi xúc cức giỏi trong quân đội, thật ra chỉ là những tên quen dùng thủ đoạn xấu xa, không tuân theo quy tắc thi đấu... Đối với bọn họ, xúc cức cũng giống như ra chiến trường giết địch. Mặc kệ người dùng bất cứ thủ đoạn gì, chỉ cần có thể chiến thắng, có thể giết chết đối phương để bảo vệ chính mình là được. Đây mới chính là quy tắc quan trọng nhất của bọn họ.

“Hèn chi ta cảm thấy cách chơi và khí thế lần này của bọn họ khác với lúc trước...” Một thiếu niên nói: “Hóa ra là do cách chơi bọn họ biến đổi, trở nên hung hăng, ác độc hơn.”

“Nhưng chúng ta lại không biết chơi như vậy.” Một thiếu niên khác nhíu mày nói.

Dù là có tuân theo quy tắc hay không thì cũng cần phải có thời gian để tập luyện. Nhưng hiện tại đã không còn kịp thời gian để bọn họ tập theo cách chơi giống của xã Ngũ Lăng nữa rồi.

“Đừng nghĩ về vấn đề này nữa, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục thi đấu.” Trương Song Đồng nói: “Bọn họ chỉ dám dùng một ít thủ đoạn thấp hèn để đối phó với chúng ta, chứ không dám công khai đánh hay giết người của đội chúng ta đâu. Chính vì vậy chỉ cần mọi người nhanh trí, cẩn thận đề phòng là sẽ không sao.”

Chuyện đã tới bước này thì cũng chỉ còn cách làm như vậy thôi.

“Vậy người thay Tử An ra sân...” Cậu vừa nói vừa nhìn về phía Tiết Thanh.

Ở loại trường hợp nguy hiểm thế này mà Tiết Thanh có thể chủ động xin ra sân thi đấu, đúng là can đảm, thế nhưng mà...

“Cậu ta không được...” Quách Tử An đang ngồi trên ghế hét lớn.

Những thiếu niên khác trong đội cũng nhìn về phía Tiết Thanh, về mặt ai nấy cũng đều do dự. Kỹ thuật xúc cúc của Tiết Thanh đều đã được mọi người đồng ý thông qua thế nhưng cái bọn họ đồng ý đó là vị trí thay thế. Hơn nữa còn là người thay thế thứ ba.

“Thi đấu với xã Ngũ Lăng sẽ không giống... Với lại bọn họ cũng đã thay đổi cách chơi rồi.” Trương Song Đồng nhìn Tiết Thanh nói, với thân thể gầy yếu này của Tiết Thanh thì... Vì thế, cậu chỉ một thiếu niên khác: “Phú Lực, cậu thay thế Tử An đi.”

Một trong hai thiếu niên đứng chờ ngoài sân ban nãy với Tiết Thanh liền giơ nắm đấm, “ừm” một tiếng.

Tiết Thanh lắc đầu.

“Không được.” Nàng nói: “Tôi mới là người thay thế thích hợp nhất, những người khác đều không được.”

A... Câu nói này khiến cho mọi người thật khó chịu, mặc dù bọn họ là đồng đội nhưng khi này bởi vì xã Ngũ Lăng chơi xấu, mọi người đã rất giận dữ rồi, mà hiện tại lại còn nghe Tiết Thanh nói như vậy nên tất cả mọi người đều cảm thấy không vui.

“Tam Lang, trận thi đấu lần này không có cơ hội để cậu học ba lần đâu.” Sở Minh Huy trừng mắt nói.

Tiết Thanh cười lắc đầu.

“Cái này không cần học.” Nàng nói.

Quách Tử An xì một tiếng.

Bên này, các thiếu niên trong xã Trường Lạc đang tranh cãi nhau về vấn đề tuyển người thay thế. Ở bên kia, các thiếu niên trong đội xã Ngũ Lăng cũng đang suy nghĩ, tính toán về tình hình của đội đối thủ.

“Trương Viễn Nam, Đỗ Đại Nhạc có kỹ năng tốt nhưng đi học xa chưa về. Do đó đội của bọn họ sẽ không có ai đá giỏi để thay thế cả. Một thiếu niên trong đội xã Ngũ Lăng nói, hần nhìn về các thiếu niên đang mặc quần đen, áo đỏ cách đó không xa cất lời: “Chúng ta thắng chắc rồi.”

Thiếu niên đó vừa nói vừa nhìn về phía trên đài, ở vị trí bọn họ đang đứng có thể nhìn thấy nơi mà Tri phủ đại nhân đang ngồi.

“Thật không ngờ Tri phủ đại nhân lại đích thân đến đây... Lần này chúng ta càng phải cố gắng hết sức để giành chiến thắng.”

Đội đến lúc kết thúc, chắc chắn Tri phủ đại nhân sẽ tự mình gặp bọn họ để trao giải.

“Ai bảo bọn họ đi tuyển những tên nghèo kiết xác kia làm chi...” Liễu Xuân Dương cười, hần khẽ chạm ngón tay vào đầu mũi nói: “Khó khăn lắm mới kiếm đủ tiền học phí thì làm sao có thời gian để xin nghỉ đi xúc cúc cơ chứ? Bọn họ tưởng là ai cũng có thể giống với Vân Cốc sao?”

Nhắc tới Vân Cốc, tất cả mọi người đều nhìn về phía một thiếu niên. Hần cũng đang đi học bên ngoài nhưng bởi vì có trận thi đấu nên ba ngày trước đã cố gắng cưỡi ngựa chạy về với tốc độ nhanh nhất... Tiền tiêu phí để ăn uống, mua ngựa là một con số không nhỏ.

Hần giơ tay lau mồ hôi trên mặt của mình, về mặt vừa nhẹ nhõm vừa kiêu ngạo. Môn xúc cúc này nhìn bề ngoài thì cứ tưởng chỉ là trò chơi vận động bình thường nhưng thực ra không phải ai muốn cũng có thể tham gia.

“Sao Quách Tử Khiêm lại không tới thế nhỉ?”

“Phú Lực, Ngọc Tài cũng có thể bỏ qua, trình độ xúc cúc của bọn họ cũng không cao...”

“Ồ, thế còn người mới kia thì sao...”

Nói đến đây các thiếu niên đều nhìn về hướng lều của đội xã Trường Lạc, nhớ đến thiếu niên vừa mới đứng ra nói chuyện.

“Ngu dốt...” Liễu Xuân Dương cười nhạo.

Đầu tiên khi bị bọn họ châm biếm lại chỉ biết ngây ngô cười, sau đó lại còn nói cái gì mà bảo hần đẹp. Đúng là thứ đồ quê mùa không hiểu chuyện.

“Là một người lạ hoắc.” Một thiếu niên khác nói: “Không biết Trương Liên Đường tìm được cậu ta từ chỗ nào nữa... Cậu ta thật sự có bản lĩnh sao?”

Liễu Xuân Dương nghe vậy liền cười.

“Nếu thật sự có bản lĩnh thì làm sao phải làm người thay thế kia chứ? Có lẽ đã hết cách nên mới chọn đại người thêm vô cho đủ số lượng mà thôi.” Hần nói.

.....

“Chúng ta không thể mạo hiểm nữa.”

“Phải đó, số điểm của chúng ta đã thấp hơn bọn họ rồi.”

Các thiếu niên ở xã Trường Lạc thảo luận sôi nổi nhưng đa số bọn họ đều không đồng ý để Tiết Thanh thay thế Quách Tử An ra sân thi đấu.

“Tam Lang à, với cơ thể bé nhỏ này của cậu, nếu bị đập trúng thì sẽ còn thảm hơn nhiều so với Quách Tử An đó.” Sở Minh Huy hừ một tiếng, sau đó khuyên nhủ.

Tiết Thanh cười, nhìn Quách Tử An đáp: “Vây cũng chưa chắc.”

Quách Tử An nhìn ánh mắt đầy hàm ý của nàng liền cảm thấy nổi nóng. Cậu hiểu ý tứ của Tiết Thanh, chính là nhắc nhở rằng cậu đã từng bị nàng đánh đến nỗi ngã xuống đất. Thế nhưng đó là do lúc đó cậu chưa kịp đề phòng thôi! Đắc ý cái gì chứ! Quách Tử An đỏ mặt, oán hận nhìn Tiết Thanh.

Mà Trương Liên Đường cũng đã nhìn thấy ánh mắt này của nàng, hần nhướn mày một cái. Có lẽ... đúng vậy... không hẳn sẽ thế...

“Tam Lang, cậu ra sân đi.” Hần chợt nói.

Các thiếu niên đang nói chuyện đều dừng lại nhìn về phía hần, từ đầu đến cuối Trương Liên Đường đều không nói chuyện nhưng vừa mở miệng thì đã đưa ra quyết định luôn rồi.

“Liên Đường huynh.” Quách Tử An không phục kêu.

“Thù của Tử An, chúng ta nhất định phải báo.” Trương Liên Đường nhìn cái chân đang bị thương của Quách Tử An nói: “Đợi sau khi trận đấu kết thúc...”

Còn chưa nói xong thì Sở Minh Huy đã cười hi hi cắt ngang.

“Đánh cho bọn chúng ngất xỉu luôn... Mấy bao tải lần trước chưa dùng hết ta vẫn còn giữ nè.” Cậu nói.

Nghĩ đến mới này vừa bị đối thủ làm cho tức giận và sợ hãi, các thiếu niên liền giận dữ, ồn ào, chà xát hai bàn tay với nhau như đang chuẩn bị đi đánh nhau vậy. Nói trắng ra thì bọn họ cũng không hẳn là phải chịu thua thiệt hoàn toàn, mặc dù đối phương xuất thân từ những gia đình quyền quý, thế nhưng Trương Liên Đường luôn có biện pháp... Cái loại việc làm như đánh lên sau lưng thế này, bọn họ cũng đã từng làm rất nhiều lần.

Trương Liên Đường gạt đầu, trấn an mọi người.

“Nhưng mà bây giờ chúng ta vẫn phải cố gắng thi đấu, không thể dễ dàng nhận thua như vậy được.” Hần nói.

Cùng lúc đó các thiếu niên ở xã Ngũ Lăng bên kia cũng nhin không được mà la lớn.

“Nè, còn muốn đấu nữa hay không đó?”

“Nếu không còn ai thay thế nữa thì giải tán luôn đi...”

“Trời càng ngày càng nóng rồi, đừng có trì hoãn thêm thời gian nữa...”

Bên này thì ồn ào, náo động, những người vây xem ngoài sân thì xôn xao, chỉ trỏ, bàn tán.

Trương Liên Đường giờ tay ngăn Quách Tử An, hần nhìn Tiết Thanh nói.

“Không còn thời gian nữa rồi. Cậu ra sân đi, thay thế vị trí của Tử An.”

Nói xong liền quay người chạy tới giữa sân, những người khác cũng không thể nói thêm cái gì nên đành vội vã chạy theo. Nhìn Tiết Thanh đang chạy phía sau, ai nấy đều cảm thấy trận đấu này sẽ kết thúc rất nhanh.

Quách Tử An ngồi trên ghế vừa nhìn Tiết Thanh vừa siết chặt tay.

Cậu cắn răng nói: “Nếu làm mất mặt của cả đội, ông đây sẽ là người đầu tiên đánh nguoi.”

Các thành viên của đội xã Ngũ Lăng bên này cũng đã thấy được cậu thiếu niên gầy yếu đang chạy tới của xã Trường Lạc.

“Ồ, quả nhiên là chọn người mới kia ra sân.” Có người tình mắt nhìn thấy Tiết Thanh.

Thiếu niên kia có dáng người vừa nhỏ lại gầy, đứng khuất trong đám người cao lớn kia khiến người ta rất khó nhận ra. Hơn nữa lại còn nhìn bên này nhìn bên kia giống như đang không biết nên đứng chỗ nào cho đúng.

Liều Xuân Dương sờ mũi.

“Vậy hãy khiến cái tên nhóc kia ra sân được một lần nhưng cả đời lại không dám đụng đến xúc cức nữa đi.” Hấn nói xong liền phát tay lên, mấy thiếu niên đứng bên cạnh thấy vậy vội hò hét xông vào sân thi đấu.

Thấy các thiếu niên đã bắt đầu chạy vào giữa sân thi đấu, khán giả bên ngoài cũng ngừng nghị luận mà chăm chú xem tiếp.

“Vội lại, con trai ta cũng đang ở trong đội bóng đấy. Nó là một thiếu niên đầy nhiệt huyết nên tính ra đó cũng chỉ là sự cố va chạm nhỏ, rất bình thường mà thôi.” Liều tam gia vuốt râu, mỉm cười vui vẻ nói.

“Hừ, hi vọng đó chỉ là một sự cố nhỏ như người nói.” Người đàn ông vừa chất vấn Liều tam gia khi nãy cất tiếng, mặc dù ông rất bất mãn nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ đành nghiêng đầu nói nhỏ với tên người hầu đang đứng kế bên: “Tìm đại phu tới đó đi, tránh xảy ra chuyện gì...”

So sánh với sự lo lắng của những người lớn, đám nhỏ cùng những thiếu niên đang vây xem bên ngoài thì thoải mái hơn nhiều. Có người nhìn thấy Tiết Thanh ra sân còn kích động hô to.

“Là Tử Thanh, là Tử Thanh kia...” Trương Niễn vui sướng nhảy lên, giơ tay chỉ vào giữa sân hét lớn: “Ra sân rồi, ra sân rồi kia, vỗ tay nhanh lên.”

Người ngồi bên cạnh cậu ta cũng không biết Tử Thanh là ai.

“Là bạn học cùng trường của chúng ta đó.” Trương Niễn giải thích.

Hóa ra là bạn học, mặc dù đã nghe Trương Niễn giải thích nhưng các thiếu niên đang ngồi xung quanh cũng không có phản ứng gì.

“Trường Lạc xã hay là Ngũ Lăng xã gì thì cũng vậy thôi, đa số bọn họ đều là bạn học cùng trường của chúng ta cả.” Có người nói: “Tại sao chúng ta lại phải vỗ tay chỉ bởi vì người đó là bạn học chứ? Nên cổ vũ ai và không nên cổ vũ ai thì tốt đây? Cho nên chỉ cần vỗ tay cho người thắng cuộc là được rồi.”

Trương Niễn hừ một tiếng.

“Mấy người muốn vỗ tay hay không thì tùy.” Cậu nói xong lại vỗ tay vài cái, sau đó khép hai bàn tay bên miệng hét: “Tử Thanh cố lên!”

Ngoại trừ các học sinh, các cô gái bên trong lều cũng đã chú ý đến người mới đang ra sân đấu... Dù sao mọi người đều đã quen mặt các thiếu niên trong đội bóng, thế nhưng...

“Đây là ai vậy?”

“Chưa từng thấy qua.”

“Là người mới hả?”

“Là thiếu gia nhà ai vậy, coi bộ còn rất nhỏ.”

Mấy cô gái ồn ào hỏi thăm.

Quách Bảo Nhi đang ngồi trên ghế nghiêng đầu hỏi thăm nhà đầu của mình về tình hình của Quách Tử An, thế nên vẫn chưa biết được đội bóng đã đổi người mới. Thế nhưng một nhà đầu khác đang đứng trước người nài thì thấy rất rõ, cô bé chớp mắt vài cái, nhìn thật kỹ sau đó quay đầu la lên.

“Tiểu thư ơi, là cô gia (1) kia! Là cô gia ra sân.”

Quách Bảo Nhi nghe vậy liền giật dử, cầm quạt đánh đầu cô bé.

“Cô gia cái đầu nhà người.”

Mấy cô gái đang ngồi xung quanh nghe được lập tức ồn ào bàn luận.

Đó là Tiết Thanh.

(1) Cô gia: chỉ con rể của nhà giàu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Hấp dẫn sự chú ý thành công

Mặc dù mọi người chưa từng gặp qua Tiết Thanh nhưng ngoài ba cô gái kia, những cô gái ngồi ở đây cũng đã từng nghe qua cái tên này rồi. Bởi vì người này chính là “chồng chưa cưới” mà Quách Hoài Xuân đã hứa hôn cho Quách Bảo Nhi.

Đối với những chuyện về hôn nhân hay tình yêu nam nữ, mặc dù các cô gái 12, 13 tuổi còn chưa hiểu rõ nó là cái gì, thế nhưng về cơ bản họ cũng biết được một vài điều... chẳng hạn như biết thích những công tử đẹp trai, đa tình.

Thế nhưng đối với các cô gái, Tiết Thanh không có điểm gì liên quan đến “người tình trong mộng” của bọn họ cả.

Loại người nghèo khổ thế này mà cũng có thể được hứa hôn với một tiểu thư giàu có, được nuông chiều từ nhỏ như Quách Bảo Nhi, khiến tất cả các cô gái trong thành Trường An đều rất khiếp sợ. Có người cười trên nỗi đau của người khác, có người chế giễu, cũng có người đồng tình, lo lắng... Nghe nói ở thành Trường An có rất nhiều cô gái chạy đi hỏi phụ mẫu, người thân của mình xem có thiếu nợ ân tình của ai mà chưa trả hay không.

Nghe tiếng hô của nha đầu kia, đám con gái không ngồi yên nữa mà ồn ào đứng lên, có một vài người còn chạy ra trước lều để xem.

“Nhanh lên, mau ra đây xem, Tiết Thanh là ai?”

“Kia kia...”

Tiếng hỏi, tiếng cười, còn có tiếng thét chói tai vang lên trong lều khiến những người xung quanh nhìn qua, họ thắc mắc không biết các cô gái bên kia đang làm cái gì bên đó mà la lối ồn ào như vậy.

Quách Bảo Nhi tái mặt ngồi yên, hai nha đầu kia vội rút đầu, sợ hãi đến nỗi ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Người đó thật sự là Tiết Thanh sao?”

Hai tỷ muội Tần gia đang ngồi bên cạnh nhìn về phía giữa sân, vừa chỉ Tiết Thanh vừa cười nói.

“Nhìn cũng không đến nỗi nào mà.”

Quách Bảo Nhi nhìn về phía hai cô gái nói.

“Không đến nỗi nào? Vậy tặng cho hai người nhé?”

Hai tỷ muội Tần gia nghe vậy liền cười hi hi... Đương nhiên là họ không thể nhận rồi.

Quách Bảo Nhi nhìn về phía giữa sân, trong đám thiếu niên đang chạy kia, vóc dáng nhỏ gầy của Tiết Thanh không thu hút cho lắm, nàng vốn tính đến đây để chê cười cái tên chó ghê kia, lại thật không ngờ bị tên đó liên lụy theo, làm nàng mất mặt. Vì vậy nàng lại càng oán hận Tiết Thanh hơn.

“Ta cũng cảm thấy Tiết thiếu gia này rất tốt đó chứ.”

Một giọng nói dịu dàng vang lên.

Quách Bảo Nhi quay đầu nhìn lại, thấy đám người Liễu Ngũ Nhi đang đi tới, người vừa mới cất tiếng chính là nàng ta.

Liễu Ngũ Nhi không nhìn Quách Bảo Nhi mà đang khẽ cười nhìn về phía giữa sân.

“Mặc dù sinh ra trong gia đình nghèo hèn.” Nàng nhìn Quách Bảo Nhi nói tiếp: “Nhưng ngày xưa cha ngươi và người thân của ông ấy cũng xuất thân giống như Tiết Thanh đây thôi. Xem ra hai người cũng rất môn đăng hộ đối (1) đó chứ.”

Mấy cô gái bên cạnh Liễu Ngũ Nhi nghe vậy liền bật cười.

Quách Bảo Nhi lạnh lùng hừ một tiếng hăm dọa.

“Liễu Ngũ Nhi, ngươi có tin ta sẽ đánh ngươi liền hay không hả?”

Liễu Ngũ Nhi không sợ hãi mà phe phẩy cây quạt trong tay.

“Dựa vào nắm đấm, đánh đánh giết giết thì có gì hay cơ chứ, ta cũng không biết võ công. Nếu ngươi có đánh ta thì cũng chẳng có gì tài giỏi để đắc ý cả. Không bằng chúng ta cá cược với nhau còn hơn.”

Quách Bảo Nhi nhìn nàng, không nói chuyện.

“Bảo Nhi, đừng cá cược với nàng ta, không tốt đâu.” Tần Tố Lan đến gần, nhỏ giọng nói vào lỗ tai nàng.

“Ngươi yên tâm, không cá cược cái khác đâu, vẫn là cá...” Liễu Ngũ Nhi cười, cầm quạt chỉ về phía sân đấu: “Thắng thua của trận đấu.”

Thắng thua của trận đấu thì có gì hay để cá cơ chứ, Quách Bảo Nhi xì miệng. Ai cũng biết ti lệ thắng của xã Ngũ Lăng là lớn hơn, mặc dù biểu huynh nàng là thành viên của xã Trường Lạc, thế nhưng nàng cũng không phải là dạng người bị tình thân làm mù quáng đâu.

“Nói không chừng...” Liễu Ngũ Nhi nhìn các thiếu niên đang chạy trong sân nói: “Ta thấy Tiết thiếu gia rất tốt, người cũng có chí cầu tiến. Vì Bảo Nhi người mà cậu ta muốn thi đỗ Trạng Nguyên. Hiện tại tham gia thi xúc cục chắc cũng vì người mà sẽ cố gắng giành chiến thắng thôi. Sao người lại không biết coi trọng cậu ta chứ?”

Mấy cô gái xung quanh lại cười lên lần nữa.

“Nếu ta là người thì chắc chắn ta sẽ cược đội xã Trường Lạc thắng.” Liễu Ngũ Nhi nói tiếp.

“Được.” Quách Bảo Nhi đứng lên, cắt ngang lời nàng: “Cược thì cược.”

Nàng nhìn Liễu Ngũ Nhi nói: “Ta cược xã Trường Lạc thắng.”

Cái này còn cần cược nữa sao? Quách Bảo Nhi bị chọc tức đến ngu người luôn rồi hả? Tần Tổ Lan giờ tay kéo ống tay áo của Quách Bảo Nhi.

Liễu Ngũ Nhi nghe vậy liền mỉm cười.

“Được thôi. Nếu người thua thì phải múa võ cho ta xem đấy.”

Chắc chắn “tiền cá cược” không chỉ đơn giản như lời nàng ta nói. Không chừng đến lúc đó Liễu Ngũ Nhi còn kêu đám con gái toàn thành đến xem Quách Bảo Nhi như xem khi làm xiếc thì sao? Tần Tổ Lan nghĩ vậy nên vội vàng giật mạnh ống tay áo Quách Bảo Nhi thế nhưng nàng vẫn không chịu đổi ý.

“Được.” Quách Bảo Nhi hất cằm đáp: “Nếu người thua, vậy người phải lấy “chồng chưa cưới” của ta đây nhé.”

Cái gì? Máy cô gái ở đây tròng mắt vì kinh ngạc, cái này mà là “tiền đặt cược” ư?

Liễu Ngũ Nhi cũng bất ngờ không nói gì.

“Có dám hay không hả?” Quách Bảo Nhi khiêu khích: “Không phải người nói Tiết Thanh rất tốt sao? Tốt như vậy thì người lấy đi.”

Liễu Ngũ Nhi cười.

“Được.” Nàng gạt đầu chỉ cây quạt về phía Quách Bảo Nhi: “Ta cược.”

Quách Bảo Nhi cầm cây quạt của mình gõ mạnh lên cây quạt của nàng, sau đó hừ một tiếng, nhanh chân chạy ra đằng trước.

“Đi mau, đứng phía trước thấy rõ hơn.” Nàng nói.

Hai nhà đầu và tỷ muội Tần gia thấy vậy liền vội vã đuổi theo.

“Bảo Nhi, người thật ngốc mà.” Tần Tổ Lan kéo cánh tay Quách Bảo Nhi trách liên tục: “Xã Trường Lạc sao có thể thắng được chứ...”

Ở bên kia, Liễu Ngũ Nhi cũng đang bị các cô gái còn lại vây quanh.

“Ngũ Nhi à, đặt cược cái này cũng quá mạo hiểm rồi đó.” Một cô gái lo lắng nói.

Liễu Ngũ Nhi cười đáp: “Người thật ngu ngốc! Mạo hiểm cái gì kia chứ, xã Trường Lạc làm sao có thể thắng được? Người dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?”

Nàng cầm quạt chỉ về phía Tiết Thanh.

“Dựa vào “chồng chưa cưới” của Quách Bảo Nhi sao?”

.....

Tiết Thanh không biết rằng chỉ vì nàng ra sân mà dẫn tới một trận cá cược giữa các cô gái, hơn nữa bản thân nàng cũng trở thành “tiền đặt cược” của bọn họ.

Chơi xúc cục với các thiếu niên xã Ngũ Lăng khác hẳn chơi xúc cục với các thiếu niên xã Trường Lạc lúc trước, thế nên động tác của Tiết Thanh vẫn còn chưa thuần thục lắm. Chưa kịp chạm vào bóng thì đã bị một thiếu niên mặc áo trắng quần xanh chạy nhanh qua cướp đi.

Thiếu niên kia còn nhìn nàng cười nhạo.

“Cậu có đá được không vậy hả?” Sở Minh Huy sốt ruột, đứng từ đằng xa hét lớn.

Nhưng Tiết Thanh chưa kịp trả lời thì Trương Song Đồng đã mở miệng.

“Được rồi, chỉ cần có thể chạy theo kịp là đã tốt lắm rồi.” Cậu nói xong lại chạy nhanh đuổi theo.

Mọi người trên sân vẫn tiếp tục chạy đuổi theo quả bóng, thế nhưng có lẽ bởi vì lúc trước nhìn thấy Quách Tử An bị thương và khí thế hung hăng của các thiếu niên xã Ngũ Lăng nên các thiếu niên xã Trường Lạc vẫn còn khá sợ hãi mà chưa phát huy được hết sức lực của mình.

Quách Tử An ngồi trên ghế tức giận đến nổi tự đâm vào chân mình.

“Huynh, hay là huynh đừng xem nữa.” Quách Tử Khiêm ngồi bên cạnh nhỏ giọng nói.

“Đều tại đệ.” Quách Tử An quát.

Quách Tử Khiêm hơi sợ hãi, vội cúi đầu nhìn bàn tay bị thương đang được băng vải của mình. Quách Tử An rất không hài lòng về hành vi của cậu. Quách Tử Khiêm cũng biết vậy nên cảm thấy rất xấu hổ. Bởi vì cậu sợ gặp Tiết Thanh thế nên... đợi đến lúc Tiết Thanh bắt đầu ra sân thi đấu, cậu mới dám lặng lẽ đi đến bên cạnh Quách Tử An.

“Lấy được bóng rồi.” Hai thiếu niên dự bị đứng bên cạnh chột hô lớn.

Quách Tử An và Quách Tử Khiêm vội vã quay lại nhìn, bọn họ nhìn thấy Trương Liên Đường đã cướp được bóng. Các thiếu niên của xã Trường Lạc cũng đang mạnh mẽ xông về phía khung thành của đội đối phương, động tác liên mạch và nhanh chóng.

“Lần này có hi vọng rồi.” Quách Tử An hồi hộp nắm chặt tay.

Trương Liên Đường không thể đi một chặng dài dẫn bóng được, thế nên chỉ sau một phút bất cẩn, quả bóng đã được chuyển đến dưới chân Tiết Thanh.

“Bên này, bên này...”

“Mau chuyển bóng đi...”

Hai bên đều có các thiếu niên của xã Trường Lạc chạy vội theo chờ chuyển bóng nhưng Tiết Thanh lại giống như không nghe thấy tiếng họ nói, vẫn một mình dẫn bóng xông thẳng về phía trước.

“Cái tên khốn này.”

Quách Tử An không để ý đến cái chân đau của mình nữa mà đứng lên hét lớn: “Đây không phải lúc để ngại chơi nổi đâu.”

Nhìn thấy hành động của Tiết Thanh, các thiếu niên của đội xã Trường Lạc vô cùng sốt ruột. Ngược lại, các thiếu niên của xã Ngũ Lăng thì cười lớn.

Liễu Xuân Dương cũng hét to.

“Cậu bé đáng thương, làm người ta không đành lòng chút nào.” Hần nói xong liền cười giơ tay ra hiệu: “Tiến nó đi đi.”

Nhìn thấy động tác của hắn, số lượng người chạy về phía Tiết Thanh ngày càng gia tăng.

“Cái tên ngu ngốc này.” Sở Minh Huy đang chạy phía trước vừa lo lắng vừa tức giận quay đầu hét lên: “Mau chuyển bóng cho tót.”

Tiết Thanh vẫn im lặng như cũ, không chuyển bóng cho ai hết mà vẫn tự mình dẫn bóng chạy về phía trước.

Trương Song Đồng đang chạy liên giảm tốc độ.

“Ta mặc kệ. Tự mình làm thì tự mình chịu đi.” Cậu nói.

Trương Liên Đường cũng chạy chậm lại, vẻ mặt phức tạp nhìn Tiết Thanh. Các thiếu niên áo trắng ngày càng nhiều, ngăn cản tầm mắt và bước chân của bọn họ.

Có tiếng bước chân và tiếng gió từ đằng sau truyền tới, hơn nữa còn có cả tiếng la đầy khiếp sợ.

Bước chân của Tiết Thanh chậm lại, lao đảo như sắp ngã về phía trước.

.....

“Đồ ngu!” Quách Tử An mắng.

Đám con gái đang ở trong lều nhỏ giọng hô. Ở một lều khác, Tri phủ đại nhân đang chăm chú thưởng thức con dấu làm bằng đá Huyết Kê trong tay Liễu tam gia cũng dừng lại, quay đầu nhìn về phía giữa sân.

Ông đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng: “Mau nhìn kia.”

Có gì đáng xem đâu chứ... Liễu tam gia dừng lại, cũng nhìn về phía giữa sân, chỉ thấy một cậu thiếu niên gầy yếu mặc quần đen áo đỏ đang lao đảo trước khung thành. Phía sau cậu ta có một thiếu niên áo trắng quần xanh vừa ngã xuống.

Vừa nhìn tình huống này thì ai cũng hiểu... Cậu thiếu niên gầy yếu kia vừa bị người vừa té ngã đụng trúng nên lao đảo.

Việc nhỏ thôi... chỉ là đụng ngã một người, có gì mà phải ngạc nhiên dữ vậy? Liễu tam gia khẽ cười. Nhưng thật không ngờ cậu thiếu niên nhỏ gầy kia lại không ngã lăn ra đất, mà là đứng lúc chạm mặt với một thiếu niên khác của xã Ngũ Lăng đang xông tới. Trái bóng dưới chân chợt dừng một chút sau đó lăn về phía thiếu niên bị ngã đằng sau.

Vốn dĩ thiếu niên đó đang tính đứng dậy sau khi đã ngáng chân Tiết Thanh, thế nhưng chưa kịp đứng vững đã đạp trúng quả bóng đang lăn đến. Vì vậy hắn bị ngã về phía trước, mà thiếu niên đang xông về phía Tiết Thanh cũng đụng phải hắn. Sau một hồi lao đảo, cả hai đều ngã xuống đất.

Tất cả mọi việc đều chỉ diễn ra trong nháy mắt. Những người đứng gần đó chỉ kịp nhìn thấy hai bóng người chạy tới, còn chưa thấy rõ đã nghe được một tiếng “bịch” thật lớn, tiếp theo là một tiếng hét thảm vang lên.

Xảy ra chuyện gì rồi?

Các thiếu niên đang chạy ngạc nhiên dừng lại, người đang đứng la mắng này giờ - Quách Tử An cũng kinh ngạc há to mồm, các thiếu nữ ở lều bên ngoài thì giờ tay che miệng để không phát ra tiếng la, Liễu tam gia cũng vội đứng lên.

“Chân của ta!”

“Chân của ta!”

Tiếng kêu rên vang lên, làm các thiếu niên đang sững sốt trong sân lấy lại tinh thần.

Không phải một người mà là hai người. Hai thiếu niên xã Ngũ Lăng sau khi đụng trúng nhau đều ôm chân hét lớn kêu đau.

Vậy là do cả hai người cùng đội đụng trúng nhau nên mới bị thương sao?

Mọi người vội vã nhìn về phía trước, cậu thiếu niên vừa lao đảo khi nãy đã đứng vững đằng trước, đang bình tĩnh quay đầu nhìn hai thiếu niên đang kêu rên kia.

.....

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra chứ? Sao cả hai người đều bị thương vậy? Liễu tam gia đứng lên tính gọi người nhưng lúc đó Tri phủ đại nhân đột nhiên xoay đầu nói.

“Vậy mà không tiếc cả thân mình... Đúng là những chàng trai đầy nhiệt huyết, thật đáng khen.”

Đáng khen... cái quý gì? Sắc mặt Liễu tam gia cứng đờ.

(1) Môn đẳng hộ đối: Nhà gái và nhà trai có địa vị xã hội và của cải tương xứng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Ngoài ý muốn

Trận đấu phải dừng lại thêm một lần nữa.

Tuy trên cơ thể hai người đang nằm trên mặt đất kêu rên không có vết máu chảy ra nhưng tiếng kêu đau của họ lại thảm thiết và nghiêm trọng hơn nhiều so với Quách Tử An lúc trước.

Phản ứng của những người đang đứng xung quanh cũng khác hẳn, các thiếu niên mặc quần đen áo đỏ kia không hề phẫn nộ, thậm chí Sở Minh Huy còn đứng chống nạnh cười ha ha.

“Ha ha, tự đụng trúng đồng đội của mình để bị thương thế này...” Cậu ta không hề che giấu tâm trạng vui vẻ của mình mà ôm bụng “cười trên nỗi đau của

người khác.”

Mà các thiếu niên áo trắng quần xanh cũng không còn vẻ mặt kiêu căng như lúc trước nữa mà thay vào đó là vẻ mặt xấu hổ.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hai người các người...”

Bọn họ vừa xem xét vết thương của hai người kia vừa chất vấn.

“Ta cũng không biết nữa... Ta bị vấp quả bóng nên té ngã... Còn hắn thì đập lên đùi ta...”

“Không đúng, là người đập lên đùi ta thì có...”

Hai người vừa kêu rên vừa oán trách lẫn nhau.

Người mà Liễu Xuân Dương kêu ra tay với Tiết Thanh có rất nhiều, thế nên bọn họ có đụng trúng nhau cũng là điều không thể tránh khỏi. Vì thế hắn chỉ trừng mắt hai đồng đội đang bị thương một cái rồi không thèm nhìn hai người kia nữa mà phát tay nói.

“Cẩn thận một chút... Dìu bọn họ đi nghỉ đi.”

Mấy thiếu niên kia nghe vậy liền đến đỡ hai người kia đứng dậy. Thế nhưng không thể ngờ hai người kia lại hoàn toàn không thể đứng lên được, chỉ mới cử động nhẹ một cái mà hai người họ đã gào khóc kêu đau. Điều này khiến các thiếu niên đứng đây rất kinh ngạc, cũng hơi lo lắng. Chẳng lẽ hai người kia bị thương nặng như vậy sao? Vậy là từ nay về sau họ không thể đi đứng như người bình thường được nữa ư?

Mấy người đàn ông đang ngồi trong lều cũng thấy cảnh này. Liễu tam gia chưa kịp kêu người hầu đi tìm hiểu sự việc rồi báo lại cho ông thì cái người đàn ông tên Sở Thành lúc trước đã cất tiếng cười ha ha.

“Hồi nãy ta đã kêu các người mời đại phu, vậy ông ấy đã đến chưa?” Ông nói với người hầu đang đứng bên cạnh.

Mặc dù đang nói với tên người hầu nhưng ánh mắt của ông ấy lại nhìn hướng Liễu tam gia. Người hầu kia hiểu rõ ý ông chủ nhà mình nên vội vàng trả lời là đã mời đến rồi.

“Vậy thì mau kêu đại phu đến khám cho mấy đứa nhỏ đó đi.” Sở Thành nói: “Mặc dù không sợ đồ máu nhưng vẫn nên chuẩn bị trước nhiều thứ khác để phòng ngừa và bảo vệ chu đáo cho bọn trẻ. Hiện tại trận đấu này cũng không phải là trận đấu trên chiến trường mà.”

Người hầu nghe vậy liền “vâng” một tiếng thật lớn rồi rời khỏi lều. Máy người đàn ông xung quanh cũng vội vã cười khen ngợi.

“Sở Thành huynh nói rất đúng!”

“Sở Thành huynh suy nghĩ thật chu đáo.”

Sở Thành giờ tay ra hiệu cảm ơn, miệng thì liên tục bảo “đâu có, đâu có...”, lại còn nhìn về phía Liễu tam gia.

“Đây là nhờ lời nhắc nhở của Liễu tam gia đó chứ.” Ông nói xong lại nhìn Liễu tam gia chấp tay nói: “Nếu mọi người muốn khen ngợi thì hãy khen Liễu tam gia đây này...”

Lời Sở Thanh vừa dứt, một đám người liền nhìn Liễu tam gia khen tặng. Đương nhiên Liễu tam gia cũng biết bọn họ đang châm biếm ông, thế nên ông đã dùng những lời lẽ cứng rắn để đáp lại họ. Sau một lát, người hầu kia đã chạy trở về để báo tin.

“Bị thương rất nặng, đại phu đã dùng cảnh liễu để nẹp lại.” Hắn nói.

Nếu đại phu làm vậy, có nghĩa là... gãy chân rồi? Những người đang ngồi trong lều cười nhạo chột im lặng, vẻ mặt ai nấy cũng đều kinh ngạc. Bởi vì... chỉ mới đụng một cái mà đã bị tổn thương nặng như vậy rồi sao?

“Cái trò đấu bóng này...” Có người sợ hãi nói: “Thật sự rất nguy hiểm.”

.....

Những người bán hàng rong đang bị các nha đầu vây quanh đột nhiên nhìn thấy có rất nhiều người chạy nhanh về phía sân đấu.

“Thế nào rồi? Xảy ra chuyện gì vậy?” Bọn họ nhìn không được tò mò nên cũng cất tiếng hỏi thăm.

Có vài người nhàn rỗi vừa nghe được câu hỏi này liền quay đầu, vẻ mặt hưng phấn đáp:

“Mau đến xem, trận bóng này thật gây chấn.”

Gân cấn? Máy người bán hàng chột sừng sốt, chỉ toàn là những thiếu niên không có kỹ thuật đặc biệt, chỉ toàn chơi theo kiểu người này đá bóng vào

khung thành đội người kia và ngược lại thì có cái gì mà gây cản cơ chứ?

“Có hai người đụng trúng nhau rồi, hồi trước thấy máu nhưng hai người lúc này thì bị gãy cả chân luôn...” Phía trước có người vẫy tay hô to: “Nhanh lên, nhanh lên...”

Thấy máu? Gãy chân?

Gây cản đến vậy ư?

Mấy người bán hàng rong lập tức gánh hàng chạy về phía sân. Những vú già hay nha đầu có chút lanh lợi đi đến mua đồ thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo, mặc dù bọn họ chưa biết có chuyện gì xảy ra nhưng đứng từ đằng xa đã có thể nhìn thấy xung quanh cũng có rất nhiều người đang nhanh chóng chạy về phía giữa sân.

.....

Mấy thiếu nữ đang ngồi trong lều cũng nhìn thấy cảnh này. Lúc đầu bọn họ chỉ nghĩ chắc hai người kia cũng không bị thương nghiêm trọng lắm, mãi cho đến khi thấy hai người kia bị khiêng xuống, bọn họ mới hiểu ra. Có người thì che mắt vì sợ hãi, có người hồi hộp đi về phía trước vì hiếu kỳ.

“Trận thi đấu xúc cức này thật đáng sợ quá đi...”

“Nguy hiểm quá... Đừng chơi nữa...”

Lần đầu tiên, tất cả mọi người đều ồn ào, bàn tán về cùng một chủ đề, đó là trận đấu bóng hôm nay.

.....

Nhìn thấy hai đồng đội của mình bị khiêng đi, về mặt các thiếu niên của xã Ngũ Lăng đều phức tạp vô cùng. Bây giờ bọn họ đang tập trung tại lều của mình để nghỉ ngơi. Thật không thể ngờ chỉ trong một thời gian ngắn mà đội của họ đã có thành viên bị loại, hơn nữa còn là hai người, lại còn bị khiêng đi nữa chứ... Trong khi đó Quách Tử An - thành viên của đội xã Trường Lạc vẫn đang ngồi bên kia kìa.

“Đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.” Liễu Xuân Dương trừng mắt: “Lão Dao cũng đã từng nói, khi sử dụng thủ đoạn này cũng rất dễ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn nên vừa phải thành thạo vừa phải cẩn thận.”

Cái này tất nhiên là ngoài ý muốn rồi, hai người đó đứng lúc va vào nhau, hơn nữa còn đang dùng sức nhiều như vậy nên mới tự đập gãy chân lẫn nhau, chứ nếu không thì sao? Chẳng lẽ còn có thể nói là bị người khác làm gãy sao? Bị ai làm chứ? Bị người mới của xã Trường Lạc - cái người mà thường xuyên đề mất bóng làm điều đó sao?

Thật buồn cười.

“Phải cẩn thận hơn...”

“Lần sau khi ngã chân không cần nhiều người như vậy ra tay...”

Mấy thiếu niên nhỏ giọng trò chuyện với nhau, bên kia có hai người lính chạy tới hỏi.

“Tri phủ đại nhân hỏi còn thi đấu được không? Nếu không được thì bỏ đi...”

Liễu Xuân Dương lập tức đỏ mặt, bị người khác hỏi là có thể thi đấu được nữa hay không, hơn nữa còn là người do Tri phủ đại nhân phái tới hỏi, hắn cảm thấy rất mất mặt. Bởi vì câu hỏi này có nghĩa là đối với Tri phủ đại nhân, bọn họ cũng chẳng có gì tài giỏi cả.

“Nè... còn muốn thi nữa không đó...”

Bên kia truyền đến tiếng cười của các thiếu niên đội xã Trường Lạc.

“Nếu không thi thì giải tán hết đi...”

“Trời càng ngày càng nóng rồi, đừng có trì hoãn thời gian của bọn ta...”

Đây là những lời chế nhạo mà lúc trước bọn họ đã nói với xã Trường Lạc, lúc này đối phương đã trả lại toàn bộ, Liễu Xuân Dương và các thiếu niên cùng đội vừa xấu hổ vừa tức giận.

Vì vậy hắn mắng một câu thô tục.

“Hừ, cho các ngươi đả kích.” Hắn nói: “Chúng ta cần gì phải sợ bọn họ, không nói đến kỹ thuật, chỉ riêng số lượng người, chúng ta đã hơn họ rất nhiều. Nếu ai bị loại thì thế người khác vào sân, cuối cùng thì người thắng cũng là chúng ta thôi.”

Hắn vừa nói xong liền giơ tay chỉ hai thiếu niên.

“Trần Tử, Tiểu Thiên, hai người ra sân.”

Hai thiếu niên được gọi tên liền đồng ý, sau đó nhanh chân đuổi theo các thành viên đội mình. Thấy các thiếu niên xã Ngũ Lăng đã ra sân, các thiếu niên xã Trường Lạc cũng không trì hoãn.

Bọn họ dạn dò lẫn nhau, khi nhìn đến Tiết Thanh, ánh mắt ai nấy cũng có vẻ phức tạp.

“Mới nãy hên là tên nhóc nhà ngươi gặp may đấy.” Sở Minh Huy vỗ vai Tiết Thanh nói: “Hai người kia tự đụng nhau, chứ nếu không người bị thương chính là ngươi rồi...”

Tiết Thanh chỉ cười chứ không nói gì.

“Lần sau đừng như vậy nữa, bảo ngươi chuyển bóng thì ngươi cứ chuyển đi... Tránh cho người khác muốn cướp bóng lại làm ngươi bị thương.” Sở Minh Huy nói tiếp.

“Tôi sẽ chú ý mà.” Tiết Thanh gật đầu nói.

Chú ý? Vậy là đồng ý rồi nhỉ? Sở Minh Huy thầm nghĩ vì không còn nhiều thời gian nữa nên cậu cũng không hỏi lại mà nhanh chóng chạy về phía giữa sân, Tiết Thanh cũng chạy ở phía sau. Trương Liên Đường chạy đến bên cạnh nàng rồi vội nhìn nàng một cái.

Tiết Thanh cũng phát hiện ra nên nhìn về phía hân.

Trương Liên Đường muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói gì mà chỉ cười với Tiết Thanh rồi chạy đi, Tiết Thanh cũng cười chạy theo sau.

“Ít gây rối giùm cái đi...”

Quách Tử An ngồi đằng sau nấng nhưng trên mặt cũng không có vẻ tức giận như lúc trước, ngược lại còn có ý cười. Chắc là do vừa nãy thấy hai đối thủ của đội mình đã bị té ngã, bị thương còn nặng hơn cậu. Hơn nữa trong số hai người kia còn có một người là kẻ đã làm chân cậu bị thương lúc trước. Đúng là ông trời có mắt mà!

Chân của Quách Tử An hình như cũng không bị thương nặng lắm. Thế nên cậu ta cứ đứng tại chỗ, chống nạnh nhìn sân đấu, hận không thể cùng đồng đội chạy ra sân chơi xúc cức.

“Coi như ngươi gặp may...” Cậu nói thầm.

Quách Tử Khiêm đứng phía sau giật nhẹ ống tay áo của cậu nói.

“Huynh, đệ cảm thấy không phải do gặp may đâu.”

Quách Tử An quay đầu, trừng mắt nhìn cậu: “Cái gì?”

Quách Tử Khiêm nhìn về phía giữa sân, cậu nhìn Tiết Thanh chăm chú. Mặc dù trong số các thiếu niên trên sân, Tiết Thanh không có điểm gì đáng chú ý cả nhưng đối với cậu, người này lại rất dễ thấy.

“Những người kia ngã xuống là do dám tấn công cậu ta.” Quách Tử Khiêm lẩm bẩm, cậu cúi đầu nhìn vết thương đang được băng bó trên tay mình. Mặc dù vết thương do cây đinh kia để lại không quá lớn nhưng cậu đã bị tổn thương nghiêm trọng về mặt tâm lý... Có nhiều lần cậu đã mơ thấy Tiết Thanh, mơ thấy ánh mắt bình tĩnh của Tiết Thanh... khiến cậu vô cùng sợ hãi.

Cây đinh kia đúng là biện pháp mà cậu đã nghĩ ra cho Quách Bảo Nhi, cố ý muốn làm Tiết Thanh bị thương. Sau đó một khắc đã bị Tiết Thanh làm bị thương ngược lại... bằng chính cây đinh đó.

Lần này mấy thiếu niên ở xã Ngũ Lăng rõ ràng là muốn làm Tiết Thanh bị thương, ai dè bọn họ lại tự làm bị thương lẫn nhau. Cái này cũng quá trùng hợp rồi đó.

Mặc kệ người khác nghĩ thế nào, Quách Tử Khiêm cho rằng đây tuyệt đối không phải trùng hợp, mà là do Tiết Thanh đã ra tay. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Tiết Thanh lần nữa. Lúc này Tiết Thanh đã dừng chân đứng ở đường giáp ranh, một vị trí không đáng chú ý tới nhưng về mặt cậu ta lại bình tĩnh vô cùng.

Cậu thiếu niên kia mặc một bộ quần áo bó sát, lại vừa chạy rất lâu nên trên cơ thể ra rất nhiều mồ hôi, chúng dính sát vào người khiến cậu ta càng thể hiện rõ vẻ gầy yếu. Mặc dù Tiết Thanh không la lối hay giơ tay đá chân uy hiếp như các thiếu niên khác, thế nhưng đối với Quách Tử Khiêm, Tiết Thanh chính là một con báo đang im lặng đứng trên sân để chờ đợi săn mồi.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn về phía giữa sân, trong đó có cả mấy vị lão gia đang ngồi trong lều. Hành động chạy ra sân của mấy thiếu niên kia chính là câu trả lời cho câu hỏi của Tri phủ đại nhân.

“Những đứa trẻ này... đúng là những thanh niên đầy nhiệt huyết.” Lý Tri phủ lại cười nói, ông nghiêng đầu nói: “Nào, chúng ta hãy xem kỹ trận đấu này đi.”

Mọi người đều ngừng bắt chuyện, chuyên tâm, chăm chú nhìn về phía các thiếu niên đang chơi xúc cùc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Đồi người

Quả bóng bằng cao su như một ngôi sao băng bay lướt qua khe hở ở giữa hai thiếu niên xã Ngũ Lăng.

Trương Song Đồng đã lấy được bóng, bên cạnh cậu chợt có một thiếu niên áo trắng đá qua, xung quanh liền vang lên tiếng hô đầy kinh ngạc. Thế nhưng Trương Song Đồng không bị đụng ngã, mà còn có thể giữ được bóng... Ngay lúc thiếu niên kia giành bóng, cậu ta liền tung bóng bay lên, tiếp theo xoay người, quả bóng bay lên trên đỉnh đầu Trương Song Đồng, sau đó tiếp tục rơi xuống chân cậu ta.

“Hay!”

Bốn phía xung quanh đều vang lên tiếng khen đầy vui vẻ.

Thật ra động tác này cũng không có gì đặc biệt lắm. Bởi vì trong xúc cùc ngày xưa, bóng không rời chân luôn là kỹ thuật cơ bản nhất. Tuy nhiên trong tình huống bị nhiều người bao vây, chặn đánh như thế này mà còn có thể làm ra được động tác đó thì quả thật đã rất giỏi rồi. Vì vậy mọi người mới vỗ tay khen hay.

Tiếng khen chưa kịp dứt thì trong đám người chợt vang lên những tiếng kêu đầy khiếp sợ.

“Cẩn thận!”

Bên trong lều của các cô gái, có người hồi hộp cắn cây quạt, trừng mắt nhìn, cũng có người sợ hãi giơ tay che mặt.

Tình hình trong sân cũng không bởi vì việc mọi người có xem trận đấu này hay không mà dừng lại. Hai thiếu niên ở đội xã Ngũ Lăng đã xông tới gần Trương Song Đồng, lần này vì khoảng cách giữa họ quá gần nên Trương Song Đồng không kịp tránh đi. Do đó cậu lao đảo vài cái, cũng may đến phút cuối, cậu đã tung bóng lên cao và đá nó ra ngoài.

Một thiếu niên khác ở xã Trường Lạc vội xông lên dùng ngực cản bóng, mặc dù đang chạy trốn đối thủ nhưng cậu ta vẫn luôn tìm cơ hội, chờ được chuyển bóng. Sau khi tiếp được bóng, cậu nhanh chóng dẫn bóng chạy về phía trước. Các thiếu niên xã Ngũ Lăng thấy vậy cũng vội vã đuổi theo phía sau.

Ngoài sân tiếng cổ vũ và tiếng la hét vang lớn như tiếng sấm.

“Chạy mau! Chạy nhanh lên!”

“Lần này nhất định phải đá được bóng vào khung thành đối phương đấy! Tôi đã đặt cược cho đội mấy cậu thắng rồi đó.”

Vẫn giống như cũ là dẫn bóng rồi cố chạy thật nhanh đến khung thành để đá bóng vào, thế nhưng những người vây xem lại cảm thấy hồi hộp và gây cản hơn nhiều so với lúc trước. Có lẽ là do trận này các thiếu niên không chỉ căng thẳng chạy theo ngăn cản, mà còn có những hành động tàn nhẫn khác để giành bóng.

Một thiếu niên đang chạy bên cạnh bỗng nhiên xông tới, sau đó ngã xuống đất, giơ chân ra ngăn đường. Xung quanh vang lên tiếng kêu đầy kinh ngạc nhưng vì bây giờ có quá nhiều tiếng kêu nên cũng không biết được đó là tiếng kêu của quần chúng vây xem hay của đồng đội mình nữa. Thiếu niên đang dẫn bóng ở xã Trường Lạc cũng hơi hoang mang... Bởi vì cậu chưa bao giờ chơi xúc cùc trong hoàn cảnh thế này cả.

“Nhảy lên...” Có người chợt hô lớn bên tai cậu.

Thiếu niên đang dẫn bóng của xã Trường Lạc theo bản năng nhảy căng lên, do đó thiếu niên xã Ngũ Lăng ngăn chân hụt. Hai người chợt va vào nhau, thiếu niên xã Trường Lạc bị ngã xuống đất, lăn một cái... Mặc dù cậu thiếu niên ở xã Trường Lạc bị té ngã nhưng bởi vì tránh được “cái chân ngăn đường” của đối thủ nên cậu cũng không bị thương.

Xung quanh lại vang lên tiếng la hét ầm ĩ thêm lần nữa, thậm chí còn có mấy người đánh trống cổ vũ khen hay hoặc quát lên những tiếng chửi đầy thô tục.

Mấy thiếu nữ đang ở trong lều cũng nhú mào, mặc dù hơi sợ nhưng bọn họ cũng rất hưng phấn... Đây là lần đầu tiên các nàng được xem trận đấu hấp dẫn thế này, vì vậy nhìn không được cũng bắt chước mấy người kia vỗ tay cổ vũ.

Mặc dù có hai người đã ngã xuống đất nhưng bóng vẫn tiếp tục lăn trong sân. Có một thiếu niên đang dẫn bóng chạy đi thật nhanh. Mọi người nhìn lại bên kia, hai thiếu niên bị té ngã cũng không bị thương gì nặng, do đó trận đấu không dừng lại như lúc trước. Tất cả mọi người cũng nhanh chóng chạy đuổi theo người đang dẫn bóng.

“Lại là tên nhóc này!” Liễu Xuân Dương giận dữ hô: “Xử nó đi!”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, có một người luôn luôn đột nhiên xuất hiện, phá hủy các thế tiến công của xã Ngũ Lăng. Ngay từ đầu mọi người cũng chưa để ý lắm, dù sao đây cũng là trận đấu, mấy chuyện đó cũng rất bình thường. Thế nhưng hết lần này đến lần khác, người cản trở bọn họ luôn là cậu nhóc gây yếu kia. Giờ phút này mà bọn họ còn chưa nhận ra vấn đề ở đâu thì đúng là đồ ngu.

“Tam Lang... Bên này nè...”

Có người kêu to.

Theo tiếng kêu to ban nãy, quả bóng cao su bị đá cao lên, vượt qua đỉnh đầu của hai thiếu niên xã Ngũ Lăng đang đứng ngăn cản, rơi xuống chân của một thiếu niên cao to của xã Trường Lạc.

Liễu Xuân Dương nhận ra, thiếu niên cao to kia chính là Sở Minh Huy, một người chơi lâu năm ở xã Trường Lạc. Bọn họ đã đấu với nhau ba năm rồi nên cũng đã quen mặt, chỉ là người mới này... Tam Lang ư? Đây là tên kiểu gì vậy chứ? Bộ cậu ta là người Tây Lương sao?

Mà lúc này trong sân đấu, tiếng la hét vang lên khắp nơi. Sở Minh Huy cố gắng chạy nhanh hết sức mình nhưng có lẽ bởi vì bị cản trở nhiều lần, cậu trở nên hung hăng hơn lúc trước rất nhiều. Giống như một chú nghé con đang nổi điên, Sở Minh Huy mạnh mẽ đụng vào những thiếu niên đang ngăn cản mình. Sau khi phá vỡ được sự bao vây của ba người đội xã Ngũ Lăng, cậu liền giơ chân đá mạnh quả bóng vào khung thành.

Tiếng hoan hô lại vang lên như sấm.

Bị ảnh hưởng bởi bầu không khí đầy phấn khởi thế này, Sở Minh Huy cũng giơ tay, hét lớn đáp lại những khán giả đang vây xem.

Âm thanh ủng hộ vang lên dữ dội hơn nữa.

Vài vị lão gia đang ngồi trong lều cũng không nhịn được mà nắm chặt tay kêu hay. Sau khi kêu xong lại cảm thấy hơi xấu hổ. Đây đâu phải là sông bạc hay nơi coi hát kịch đâu mà khen hay, đó chỉ là một lần đá được bóng vào khung thành thôi mà, có gì mới lạ đâu chứ. Khung thành cũng không đẹp như chỗ hát kịch, mà kỹ thuật xúc cục của các thiếu niên cũng chẳng cao siêu bằng bàn tay điêu luyện của những người trong sông bạc. Vậy vì cái gì mà bọn họ lại cảm thấy kích động đến thế?

Tám bảng ghi tỉ số trong sân đang dần thay đổi, tỉ số giữa hai bên đã sắp ngang bằng.

Quách Bảo Nhi vỗ tay.

“Ha ha ha.” Nàng nhìn Liễu Ngũ Nhi nói: “Xem ra chuyện tốt của Liễu tiểu thư cũng sắp đến rồi đấy.”

Liễu Ngũ Nhi cười, phe phẩy cây quạt, bình tĩnh đáp lại: “Còn sớm mà.”

Quách Bảo Nhi bĩu môi, nhìn về phía giữa sân. Trong tiếng hoan hô nồng nhiệt của khán giả, trận tranh tài trong sân lại tiếp tục bắt đầu.

Liễu Xuân Dương xì miệng, đứng nhìn những thiếu niên của đội xã Trường Lạc đang vỗ tay cười giỡn với nhau. Ánh mắt hắn lại nhanh chóng nhìn sang nơi khác, đến chỗ cậu thiếu niên đang im lặng đứng tại vạch giới hạn... Cũng không phải do cậu ta cố tình đứng ở đó, mà vì nơi đó chính là vị trí của cậu ta.

“Xử lý cái người kia... cái tên nhóc Tam Lang đó.” Liễu Xuân Dương nói với đồng đội.

Mấy thiếu niên xã Ngũ Lăng nghe xong liền gật đầu tán ra.

.....

“A... a... a, Từ Thanh lấy được bóng ha ha...”

Đứng ngoài sân, Trương Niễn nắm chặt tay, mặt đỏ lên vì vui mừng, cậu đứng giậm chân hô lớn, khiến cho mấy người bạn bên cạnh cảm thấy phiền chán.

Có người vỗ vai cậu ta nói: “Chỉ cần là người ở trên sân đấu đều có thể giành được bóng. Bạn ngại, cái cậu Từ Thanh gì đó cũng không có gì đặc biệt cả.”

Trương Niễn không thèm để ý đến cậu ta.

“Có thể được ra sân thi đấu đều là người đặc biệt cả.” Cậu kích động nhìn chằm chằm Tiết Thanh, sau đó lại đột nhiên há to mồm la lên một tiếng rất lớn khiến người xung quanh giật mình.

“Cẩn thận!” Trương Niễn nắm chặt tay hô lớn.

Bên trong sân đấu, cả phía trước lẫn phía sau Tiết Thanh đều có những thiếu niên áo trắng quần xanh đang vây quanh, mà thiếu niên đang đứng sau nàng

lại đang hung ác giờ chân...

Những người đang vây xem đều thấy rõ tình huống trong sân, vì vậy vội vàng kêu la.

“Phịch” một tiếng.

Một người bị ngã xuống, phát ra tiếng kêu đau.

Mấy cô gái nhát gan che mặt lại nhưng vẫn không nén được tò mò mà nhìn qua kẽ tay. Thiếu niên bị vây quanh khi này vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, mà cái người đang giờ chân ra của xã Ngũ Lăng lại đang té ngã trên mặt đất... Chân của hắn đá trúng quả bóng, chứ không phải là chân của Tiết Thanh.

Quả bóng cũng bị đá bay ra ngoài, Trương Song Đồng thấy vậy liền nhanh chóng chạy qua tiếp bóng, bóng bay về phía trước sau đó rơi xuống chân Trương Song Đồng.

“Mẹ nó, đã không khiến chúng bị thương mà ngược lại còn tạo cơ hội cho chúng nó dẫn bóng chạy đi...” Liễu Xuân Dương khó thở mắng.

Trương Song Đồng chạy rất nhanh, đôi phương cũng cố gắng theo sát phía sau. Bên này không có bóng thể nên không có ai thêm chú ý nữa, chỉ một lát sau mọi người đều chạy đi, chỉ còn lại thiếu niên bị té ngã trên mặt đất đang ôm chân kêu rên.

Liễu Xuân Dương không còn cách nào khác, đành phải ra lệnh cho đồng đội chạy theo ngăn cản. Lúc đi ngang qua thiếu niên bị té ngã kia, hắn còn giận dữ mắng.

“Mất người bị mù hay sao mà đá lung tung thế hả...”

Thiếu niên kia ôm chân, sắc mặt trắng bệch. Thật là kỳ lạ! Rõ ràng hắn tính đá chân tên nhóc kia nhưng không biết tại sao mà nó lại biến thành quả bóng thế này. Với lại quả bóng này sao lại mạnh như vậy chứ, suýt chút nữa là chân hắn bị đụng gãy luôn rồi...

Người bên cạnh đều chạy đi hết chỉ còn mình hắn ở đây một mình, tạm thời cũng chưa có ai để ý đến hắn, cũng may vào phút cuối cùng Trương Song Đồng bị ngăn cản nên không đá bóng vào khung thành được... Hết một hiệp, thiếu niên này mới được khiêng xuống. Đại phu tiến lên xem xét một lát, sau đó ra hiệu báo xã Ngũ Lăng nên đổi người.

Việc này khiến Liễu Xuân Dương không nhịn được mà lại mắng “mẹ nó” thêm lần nữa. Thật không ngờ lại có thêm một thành viên nữa bị thương, chẳng lẽ là do lúc trước hắn đã nói câu nói kia nên bị xui xẻo sao?

Hắn đã từng nói: “So về số lượng, chúng ta có rất nhiều, nếu ai bị thương thì để người khác lên thay, đến cuối cùng người thắng vẫn là chúng ta...”

Nhưng điều quan trọng đó là thành viên của đội hắn thì bị loại, trong khi số lượng thành viên bên đội đối thủ vẫn không thay đổi.

Mấy lần té ngã này thật sự rất khó hiểu.

“Nhóc Tam Lang kia có vấn đề.” Một thiếu niên chột nói.

Liễu Xuân Dương chớp mắt, đứng rồi, ba người bị thương té ngã kia đều là những người đi ngang chân Tam Lang... Sao lại trùng hợp như vậy chứ?

Tên nhóc này...

Liễu Xuân Dương nhìn về phía các thiếu niên của xã Trường Lạc, nhóc Tam Lang kia đứng trong đám người cao lớn khiến hắn không nhìn thấy rõ được.

“Đổi người.” Hắn oán hận phát tay ra hiệu: “Chúng ta nhất định phải thắng trận này.”

Đội của hắn có nhiều người bị thương như vậy, nếu không thắng được thì chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho người khác, hơn nữa còn có Tri phủ đại nhân đang xem trận đấu của bọn họ.

Các thiếu niên xã Ngũ Lăng nghe vậy cũng hiểu được, về mặt ai nấy đều nghiêm túc, sau khi gật đầu đồng ý, bọn họ cũng nhanh chân ra sân.

Liễu Xuân Dương ngừng lại một lát, sau đó dặn dò.

“Cẩn thận cậu nhóc Tam Lang kia.”

Chỉ sau một thời gian ngắn, Liễu Xuân Dương đã đổi lời nói từ “xử lý” Tam Lang thành “cẩn thận” cậu ta... Thay đổi này cũng quá lớn rồi, các thiếu niên nhìn nhau, bọn họ cảm thấy hơi căng thẳng.

Mà ở một bên khác, nhìn thấy vẻ mặt kích động của đối thủ, Trương Liên Đường cũng nghiêm túc nói.

“Chúng ta nhất định phải thắng trận này.”

Lần này thế tiến công của xã Ngũ Lăng nhất định sẽ còn hung ác hơn lần trước. Nếu như trận này không thắng được thì khí thế của các thành viên xã Trường Lạc sẽ bị giảm sút, mà như vậy về sau muốn tranh đấu với xã Ngũ Lăng cũng sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Về mặt của các thiếu niên lúc này đã không còn bình tĩnh như trước nữa rồi. Mặc dù không có người bị thương nhưng chơi xúc cúc kiêu này cũng quá cực khổ, nếu tiếp tục như vậy bọn họ còn có thể giành chiến thắng được nữa sao?

“Ta muốn đổi người.” Trương Liên Đường nói tiếp.

Quách Tử An cùng với hai người đứng bên cạnh đều bước lên trên một bước.

“Ta không sao...” Quách Tử An nói.

Nhưng Trương Liên Đường lại nhìn Tiết Thanh.

“Tam Lang.” Hần nói: “Từ giờ trở đi, cậu đến thay vị trí của ta đi.”

Hà... Mấy người đang đứng ở đây đều kinh ngạc đứng ngây người, sau một lúc bọn họ đồng loạt quay đầu nhìn Tiết Thanh đang đứng phía sau.

Tiết Thanh nghe vậy liền đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 45: Có tôi

Vị trí mà Trương Liên Đường đang giữ chính là “cầu đầu”. Đây là vị trí quan trọng nhất, phụ trách chỉ huy đồng đội khi hai đội đấu với nhau. Từ trước đến nay, trong đội xã Trường Lạc, vị trí này chỉ được dành cho hai người đó là Trương Liên Đường và Trương Song Đồng. Thỉnh thoảng có thay thế người đi nữa thì cũng chọn những người tính tình bình tĩnh, có kỹ thuật cao siêu như Trương Viễn Nam hay Đỗ Đại Nhạc. Ngay cả Quách Tử An và Sở Minh Huy cũng chưa đủ cách để thay thế.

Trong lúc quan trọng như vậy mà lại muốn một người mới, lần đầu tiên ra sân như Tiết Thanh thay thế làm “cầu đầu”, Trương Liên Đường điên rồi sao? Thế nhưng người mới này lại còn đồng ý, đúng là điên hết rồi.

“Liên Đường huynh, huynh... huynh...” Quách Tử An cũng không biết nên nói gì cho đúng, từ trước đến giờ cậu đều không dám nói nặng lời với Trương Liên Đường.

Sở Minh Huy cũng do dự một lát mới nói.

“Liên Đường huynh, đệ biết Tam Lang rất lợi hại... Lần đầu ra sân biểu hiện rất tốt... hơn nữa còn nhiều lần giúp chúng ta thoát khỏi sự bao vây của đối thủ... Thế nhưng cầu đầu...”

Trương Liên Đường cười.

“Không, đệ còn chưa biết đấy thôi, cậu ta còn có thể lợi hại hơn nữa đấy.” Nói xong liền cời thắt lưng màu vàng của mình xuống đi đến trước mặt Tiết Thanh. Thắt lưng này đứng trong sân bóng rất dễ nhìn thấy.

Có lẽ đây chính là vật đại diện cho người làm “cầu đầu” rồi, Tiết Thanh không do dự nữa mà đưa tay ra nhận. Thế nhưng Trương Liên Đường không đưa cho Tiết Thanh mà tự mình giúp nàng buộc thắt lưng, sau đó mới gơ tay vỗ vai nàng mấy cái.

“Nhờ vào cậu đấy.” Hần nói.

Tiết Thanh “ừm” một tiếng sau đó im lặng. Việc đã đến nước này nên những người khác cũng không còn biết nói gì thêm, bọn họ cũng không còn thời gian để nói thêm cái gì.

“Đành trông cậy vào cậu thôi.” Trương Song Đồng chạy đến gần Tiết Thanh, vỗ vai nàng một cái sau đó cười hi hi nói: “Nếu thua ta sẽ đánh cậu đấy nhé.”

Tiết Thanh cười.

“Như vậy trong thời gian còn lại, mọi người chỉ cần làm một việc duy nhất.” Nàng nhìn mọi người nói: “Tiến công.”

Mới thay vị trí mà đã muốn làm chỉ huy rồi sao? Quách Tử An đứng ở đằng sau cắn răng, trừng mắt. Cái tên nhóc nhà người thì hiểu cái gì...

“Cái này không được đâu.” Một thiếu niên nhú mày nói: “Bọn họ mạnh như vậy, ngay cả phòng thủ còn khó chớ nói chi...”

Tiết Thanh ngắt lời hẳn.

“Phòng thủ có tôi.” Nàng đáp.

Đúng là nói khoác mà không biết ngượng, Quách Tử An trừng mắt nhìn Tiết Thanh.

“Các cậu cũng rất mạnh.” Tiết Thanh nói tiếp: “Ngay cả người mới như tôi còn không sợ bọn họ, lại thắng được mấy lần thì các cậu còn sợ cái gì. Vì thế người mạnh nhất chính là các cậu.”

Nàng vừa nói vừa chỉ về phía sân đấu.

“Bây giờ bên đội đối thủ có đến ba người bị thương, trong khi đó bên chúng ta chỉ có một người...”

Nàng chỉ Quách Tử An.

Quách Tử An nổi giận, nói vậy là có ý gì? Bộ muốn chế giễu cậu là thứ đồ vô dụng sao?

Tiết Thanh không cho cậu có cơ hội nói chuyện.

“Nên các cậu cảm thấy ai mới là người mạnh nhất?”

Các thiếu niên còn chưa lên tiếng, Trương Song Đồng đã vỗ tay:

“Được, nói rất hay!”

Lúc này mấy thiếu niên mới khẽ giật mình, có người nhìn không được liền cười ra tiếng. Tất cả mọi người ở đây đều không phải con nít, thế nên ai nấy cũng hiểu được mấy lời này cũng chỉ là những lời nói dối, mục đích của Tiết Thanh là muốn cổ vũ tinh thần cho bọn họ. Có điều loại chuyện cổ vũ người khác giống thế này lại để cho một người mới nhỏ bé như Tiết Thanh làm, khiến bọn họ cảm thấy rất kỳ lạ, lại thêm những lời nói cổ vũ phóng đại của Trương Song Đồng... Một người cười ra tiếng, những người khác cũng không nhìn được nữa mà cười theo. Tiếng cười vang lên càng lớn, mọi người lại càng cảm thấy thoải mái hơn.

Những lo lắng lúc trước đều đã bị tiếng cười quét sạch.

Trương Liên Đường không làm gì cả, hắn chỉ nhìn Tiết Thanh nói: “Đi đi.”

Hiện tại Tiết Thanh chính là cầu đầu, là người giữ vị trí quan trọng nhất, nàng cũng không nói gì thêm mà ổn định bước chân chạy ra sân. Mấy thiếu niên khác cũng không chần chờ nữa mà vội chạy theo sau.

Nhìn theo bóng lưng của bọn họ, Quách Tử An cảm thấy hơi oán hận, cũng có chút buồn, cậu cúi đầu xuống nhìn cái chân đang bị thương của mình... Tại sao hết lần này đến lần khác đều là cậu bị thương chứ? Chẳng lẽ là do cậu quá ngu sao? Thậm chí cậu còn không bằng cái tên nhóc khốn kiếp Tiết Thanh nữa...

Nhìn thấy các thiếu niên của xã Trường Lạc đã ra sân, Liễu Xuân Dương theo bản năng nheo mắt lại nhìn về phía người mới tên Tam Lang kia.

Đội người sao? Thật không ngờ Trương Liên Đường lại dám giao vị trí cầu đầu cho tên nhóc kia.

Xã Ngũ Lăng bọn họ giả bộ nói mời một giáo viên nổi tiếng đến dạy nhưng trên thực tế chính là mời một binh lính lâu năm trong quân đội. Đó là sát chiêu (1) của bọn họ. Thật không ngờ bên xã Trường Lạc cũng có chuẩn bị, sát chiêu của bọn họ chẳng lẽ chính là người mới này sao?

Lại một lần nữa bởi vì có người bị thương mà tạm dừng trận đấu, nhưng khi ra sân các thiếu niên lại không hề khiếp sợ chút nào mà ngược lại càng mạnh mẽ hơn. Tốc độ của bọn họ nhanh hơn, cũng không thêm dùng kỹ thuật để đá nữa mà chỉ hung hăng gào thét lao về phía trước. Điều này khiến những khán giả đang xem trận đấu càng thêm kích động.

“Dừng hẳn đi...”

“Chạy mau...”

“Mau chuyển bóng!”

Ngay cả mấy cô gái lúc trước từng nghĩ xúc cức không thú vị cũng bị thu hút, bọn họ không còn e dè nữa mà cũng bắt chước la lớn cổ vũ. Đứng trước mấy người bán hàng vẫn như cũ chính là mấy nha đầu và vú già, thế nhưng bọn họ đều không vội vã lựa chọn hàng hóa mà lo lắng quan sát trận đấu.

Hiện tại tất cả các thiếu niên đều mạnh mẽ giống như những chú nghé con. Ai lấy được bóng thì chạy thật nhanh về khung thành, ai không lấy được bóng thì điên cuồng đuổi theo. Người đụng nhau, người cản bóng, quả bóng dưới chân cũng bị đá lung tung khắp nơi.

Lúc này các thiếu niên của xã Trường Lạc chỉ muốn lấy được bóng nên không quan tâm gì nữa mà chỉ lo chạy thẳng về phía trước. Những thiếu niên đang đuổi theo hoặc ngăn cản đằng sau và phía trước họ đều bị Tiết Thanh quấy rối.

Kẻ thì đuổi theo, người thì ngăn cản, cũng có nhiều người va vào nhau khiến sân bóng trở nên hỗn loạn. Tiếng la ngoài sân bóng càng ngày càng lớn, người đang ngồi trong lều cũng không còn nhiều nữa, bởi vì đa số mọi người đã ra ngoài đứng xem cho rõ. Một người đàn ông thì hồi hộp xem trận đấu, mấy người phụ nữ thì lo lắng, hoảng sợ. Mặc dù lo cho sự an toàn của bọn nhỏ nhưng bọn họ cũng không còn cách nào khác.

Tỷ số trên bảng thay đổi liên tục, quả bóng cũng không ngừng lăn trên sân đấu.

Thời gian kết thúc trận đấu đã đến gần, bầu không khí trong sân càng thêm căng thẳng. Xã Ngũ Lăng vẫn dẫn trước tỷ số giống như cũ, thế nhưng điểm số này còn chưa đủ an toàn. Liễu Xuân Dương sốt ruột, khi bóng vừa lăn đến chân thì hấn tức giận dẫn bóng vượt qua ba thiếu niên xã Trường Lạc đang ngăn cản mà tiến đến khung thành đối phương.

Chỉ cần đá vào thêm hai lần là có thể phân định thắng thua rồi. Mặc dù điểm số chênh lệch không như ý nhưng dù sao cũng có thể thắng.

Khoảng cách giữa hấn và hai thiếu niên ở xã Trường Lạc hơi xa, hơn nữa hai bên trái phải và phía sau đều có người của hấn đang phòng thủ.

Thế nên hấn chỉ cần giơ chân đá bóng vào khung thành thôi. Nhưng mà... cái gì thế này?

Liễu Xuân Dương chỉ kịp nhìn thấy một bóng người nhảy ra trong đám thiếu niên kia, ngay sau đó hấn cảm thấy chân mình như bị đụng trúng vật gì..

Chết tiệt!

Liễu Xuân Dương náng một tiếng rồi té xuống đất. Bây giờ hấn chỉ thấy đầu óc quay cuồng, nhìn lên trời còn có thể thấy quả bóng cao su kia đang bay về phía sau..

Bên tai liên vang lên tiếng la àm ĩ.

“Lấy được bóng rồi, nhanh!”

Không có ai đến hỏi thăm hấn, bóng đã bị cướp đi, mấy thiếu niên xã Ngũ Lăng cũng vội vã đuổi theo... Lúc trước khi đồng đội của hấn ngã xuống, mọi người cũng đều không để ý tới. Bây giờ cũng vậy, không có ai để ý tới hấn mà đều tiếp tục tranh giành bóng hết rồi.

Liễu Xuân Dương nằm một mình trên mặt đất, cảm thấy mũi và miệng mình có cái gì đó đang chảy ra, còn có mùi hơi tanh, hấn giơ tay lau thử thì thấy máu dính đầy tay.

Mẹ nó, chảy máu rồi! Liễu Xuân Dương nhảy cẫng lên nhìn về bóng người nhỏ gầy phía trước, lại là nó!

Hấn tức giận nắm chặt tay xông đến.

Rõ ràng đã chạy đến sau lưng người kia, nhưng sau một khắc đã không thấy cậu ta đâu. Liễu Xuân Dương đã đánh hụt, cũng cùng lúc đó hấn liền cảm thấy xương sườn đau nhức vô cùng. Cả người Liễu Xuân Dương lại bị té ngã trên mặt đất thêm lần nữa.

Hấn mơ hồ nhìn thấy một người đang cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ bé đó là cái cằm nhọn và đôi mắt tỏa sáng.

“Ngươi không nên đánh người.” Một âm thanh chột vang lên bên tai Liễu Xuân Dương: “Nếu không ta sẽ đánh ngươi.”

Sẽ đánh người?

Khốn kiếp, không phải ngươi đã đánh ta rồi sao? Chứ nếu không sao ta lại nằm trên mặt đất cơ chứ? Liễu Xuân Dương giận dữ xoay người muốn đứng dậy nhưng còn chưa đứng lên đã nghe thiếu niên kia la to.

“Đánh người rồi!”

(1) Sát chiêu: Là một thủ đoạn, chiến thuật quan trọng, những kỹ thuật, cách thức chơi đặc biệt, bất ngờ mà đối thủ không biết, dùng trong thi đấu để chiến thắng đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Trung thực

Liễu Xuân Dương không thể đánh được Tiết Thanh, Tiết Thanh cũng không đánh hấn, thiếu niên của hai đội đều đã xông tới. Các thiếu niên ở xã Trường Lạc lập tức kéo Tiết Thanh ra phía sau bảo vệ.

“Liễu Xuân Dương, ngươi là cái đồ không biết xấu hổ!”

“Đánh hấn cho ta!”

“Là do tên nhóc kia động tay động chân trước! Khiến Liễu Xuân Dương chảy máu rồi...”

“Ngươi bị mù à, chân của cậu ta sao có thể đá được đến trên mặt của Liễu Xuân Dương!”

“... Hấn chảy máu là do cơ thể hấn yếu đuối thôi, nếu sợ thì còn chơi xúc cức làm gì nữa...”

Các thiếu niên ồn ào chửi rủa, xô đẩy nhau. Sân đấu đã lộn xộn nay càng thêm hỗn loạn, mà khán giả đang vây xem ngoài sân cũng ồn ào náo động theo.

“Đánh hấn!”

“Đánh hấn!”

Vô số người giậm chân, vỗ tay, cười lớn, hô to mắng, cổ vũ cho các thiếu niên đang đánh nhau trong sân. Trận đấu xúc cức đã lộn xộn như một trận đá gà.

Đám thiếu nữ trừng mắt, há hốc mồm, cắn cây quạt hoặc khăn tay đang cầm trên tay. Mấy vị lão gia đang ngồi trong lều thì tức giận lắc đầu.

“Còn ra thể thống gì nữa!”

Cũng may bên cạnh sân đấu không chỉ có đại phu, mà còn có binh lính, đối phó với những vụ đánh nhau chính là việc mà bọn họ giỏi nhất. Vì vậy chỉ một lát, các thiếu niên đang điên cuồng đánh nhau đã bị kéo ra.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Bên ngoài sân, các thiếu niên đang đánh nhau. Bên trong lều, mấy người đàn ông cũng bắt đầu cãi nhau.

“Là do tên nhóc kia đá người trước!” Liễu tam gia tức giận hô: “Đúng là đồ tồi.”

Đương nhiên có người không đồng ý với ông.

“Tam gia à, sao có thể nói cậu bé kia là đồ tồi được, cái này rõ ràng là nhiệt huyết của tuổi trẻ thôi, xúc cức thì khó tránh khỏi va chạm mà.” Sở Thành lắc đầu nói.

Đây chính là lời mà Liễu tam gia đã nói lúc trước, hiện tại trong hoàn cảnh này, Sở Thành nhắc lại thật sự rất phù hợp, hơn nữa ông còn nói thêm một câu.

“Cũng đâu phải là đàn bà con gái đâu mà yếu đuối đến nỗi chỉ mới té ngã đã không chịu nổi.”

Vừa rồi ông thấy rất rõ ràng, người bị té ngã chỉ có Liễu Xuân Dương của xã Ngũ Lăng, mà thiếu niên ra tay của xã Trường Lạc lại không hề bị thương. Ngay cả mấy thành viên còn lại của xã Trường Lạc, những người đang đánh nhau cũng chưa từng chịu thua thiệt... Nếu đã không bị thiệt thì tất nhiên ông muốn chuyện lớn biến nhỏ, chuyện nhỏ hóa không rồi.

Sắc mặt Liễu tam gia tái xanh, một vài người khác cũng ồn ào tức giận, bất bình thay cho Liễu tam gia, bên Sở Thành cũng có vài người lên tiếng. Trong lều vang lên tiếng tranh cãi ầm ĩ của hai bên.

“Các ngươi làm như vậy còn ra thể thống gì nữa.” Tri phủ đại nhân chậm rãi nói, ông chỉ tay về phía giữa sân: “Mấy thiếu niên ngoài sân đã bắt đầu tiếp tục thi đấu, các ngươi còn cãi nhau làm gì, không bằng bọn nhỏ nữa.”

Đám người nghe vậy khẽ giật mình nhìn về phía giữa sân, thấy các thiếu niên đã tách ra và bắt đầu chạy giành bóng.

Bởi vì có Tri phủ đại nhân ở đây nên bọn họ không thể đánh nhau được, hơn nữa trận đấu cũng đã đi đến bước này rồi, vì vậy cũng nên thi đấu tiếp để phân thắng bại.

Liễu Xuân Dương vừa chạy vừa lau máu mũi. Mồ hôi, bụi đất và máu mũi dính trên chiếc áo trắng khiến hắn trông rất thảm hại, không còn đáng vẻ phong lưu của thiếu niên xã Ngũ Lăng như lúc trước nữa rồi.

Trương Song Đồng chạy song song với hắn, sau đó cười hi hi nói.

“Dương Tử à, cậu biết vì cái gì mà chúng ta lại mặc quần đen áo đỏ hay không?” Cậu đột nhiên nói.

Liễu Xuân Dương trừng mắt không trả lời.

“Bởi vì dù có bị chảy máu cũng không bị người khác nhìn thấy.” Trương Song Đồng mỉm cười nói: “Không muốn người khác nhìn thấy sự thảm hại cũng

không muốn người khác tội nghiệp.”

Dứt lời liền lắc đầu một cái, sau đó cầm thất lưng màu đỏ buộc lại tóc phía sau rồi tăng tốc độ chạy nhanh hơn.

Liễu Xuân Dương giận dữ.

“Trương Song Đồng, cái đồ chết tiệt nhà ngươi!” Hấn vừa mắng vừa đuổi theo, nhưng mà cũng chỉ mắng chứ không dám đánh nhau, dù có muốn cũng không còn thời gian để đánh nhau nữa.

Không chỉ hấn mà các thiếu niên ở xã Ngũ Lăng hiện tại cũng chỉ muốn đá bóng vào khung thành đối phương, chứ không còn ý nghĩ muốn ngáng chân đối thủ nữa... Bởi vì bọn họ chẳng những không ngáng chân được mà ngược lại còn phải luôn đề phòng đối phương.

Trong tiếng reo hò cổ vũ ồn ào của khán giả, đến gần lúc kết thúc trận đấu cuối cùng bọn họ cũng chịu thi đấu trung thực. Thế nhưng vẫn chậm một bước, Tiết Thanh thỉnh thoảng xuất hiện khiến các thiếu niên xã Ngũ Lăng làm mất bóng, còn các thiếu niên xã Trường Lạc nhờ có Tiết Thanh phòng thủ mà như cá gặp nước dẫn bóng rất thuận lợi.

Mặc dù trên sân không còn những cảnh đấu tranh giành bóng hung hăng và đầy kích thích như trước, nhưng nhìn các thiếu niên xã Trường Lạc có thể nhẹ nhàng, dễ dàng dẫn bóng, những người vây xem vẫn rất vui thích, tiếng reo hò của bọn họ vang lên khắp mọi nơi, mấy cô gái và các phu nhân đang ngồi trong lều cũng cảm thấy cảnh tượng này đẹp mắt hơn nhiều so với màn tranh đấu quyết liệt lúc trước... Thật ra trước kia bọn họ cũng thường xem trận đấu y như vậy nhưng lại không hề có cảm xúc gì.

Trương Song Đồng và Trương Liên Đường vừa chạy dẫn bóng vừa phối hợp với nhau chuyển bóng cho đồng đội mình. Sở Minh Huy sau khi tiếp được bóng liền đá mạnh quả bóng vào khung thành đối phương. Trận đấu đã đến lúc kết thúc.

Các thiếu niên của xã Trường Lạc nhảy cẫng lên reo hò đầy vui vẻ, Quách Tử An cũng nhếch môi, khắp khiêng chạy tới.

Ngược lại với tâm trạng đầy kích động của các thiếu niên xã Trường Lạc, các thiếu niên xã Ngũ Lăng đầy chán nản, bọn họ đều sức cùng lực kiệt, còn thấm mệt đến nỗi ngã ngồi trên mặt đất để đỡ mệt.

Liễu Xuân Dương nhìn tấm bảng ghi tỷ số trong sân. Chênh lệch tỷ số giữa hai đội là không lớn nhưng chỉ cần chênh lệch một điểm thôi cũng đủ để phân thắng bại rồi, rõ ràng là đội hấn có thể thắng... Hấn oán hận tự đánh vào chân mình.

Liễu Xuân Dương ngẩng đầu nhìn về phía xã Trường Lạc, bên trong đám thiếu niên đang reo hò và cười đùa đầy vui mừng kia, hấn không nhìn thấy cái cậu nhóc gây yếu đó. Đều là tại cái tên Tam Lang đó cả... Tên nhóc này rốt cuộc là ai?

Trong lều của các thiếu nữ cũng vang lên những tiếng hoan hô rất lớn. Hơn nữa còn có tiếng cười rất lớn, một tiếng cười to đầy đáng sợ.

Thật ra mục đích mấy cô gái đến đây là để ngắm nhìn các thiếu niên, còn về phần đội nào thắng đội nào thua thì các nàng cũng không để ý lắm, tuy nhiên... Mấy thiếu nữ nhìn về phía Quách Bảo Nhi đang chống nạnh cười nghiêng ngả.

“Liễu Ngũ Nhi” Quách Bảo Nhi khẽ giơ tay, chỉ vào Liễu Ngũ Nhi đang ngồi bên cạnh: “Chúc mừng ngươi! Chúc các ngươi hạnh phúc mãi mãi, bên nhau đến già!”

Nói đến đây lại không nhịn được mà cười lớn.

Sao vậy? Có vài cô gái không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên tò mò, nhỏ giọng hỏi thăm.

“Hỏi này Liễu tiểu thư với Quách tiểu thư...” Có vài cô gái biết chuyện cất tiếng giải thích, nhưng chưa nói xong đã bị cắt ngang.

“Ngừng, nói mấy cái này ra làm gì? Việc này có liên quan gì đến mấy người chứ?” Có vài cô gái lạnh lùng nói.

Mấy cô gái này chính là bạn tốt của Liễu Ngũ Nhi, bọn họ đều là người của bốn dòng họ hoặc tám gia tộc lớn, thế nên mấy cô gái kia đều không dám nói nữa.

Quách Bảo Nhi thấy vậy liền vỗ tay cười.

“Ôi, xấu hổ nữa hả, không cần phải ngượng ngùng như vậy đâu mà.”

Mặc dù vẻ mặt Liễu Ngũ Nhi không đến nỗi quá tức giận hay xấu hổ nhưng sắc mặt nàng cũng rất kém. Liễu Ngũ Nhi nhìn Quách Bảo Nhi một lát liền đứng dậy, phát tay áo rồi đi. Mấy nha đầu và những người bạn đang ngồi bên cạnh nàng cũng vội vã đi theo sau.

“Chao ôi, ngươi không được chơi xấu nha. Có chơi có chịu chứ.” Quách Bảo Nhi đứng phía sau, dùng hai tay che miệng hô.

Liễu Ngũ Nhi cũng không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục đi.

“Ta nói cho các ngươi biết...”

Quách Bảo Nhi muốn kể cho mấy cô gái ở đây nghe nhưng bị tỷ muội Tần Tổ Lan ngăn cản.

“Người không nên nói thêm làm gì, để nàng ta bị mất mặt vậy là đủ rồi.”

“Đúng vậy đó, chẳng lẽ nàng ta còn tưởng là thật.”

Quách Bảo Nhi trừng mắt.

“Đương nhiên là thật rồi. Ta không nói đùa đâu.”

Nàng nói xong liền phát tay áo bỏ đi.

“Ta phải nói việc này cho phụ mẫu biết mới được.”

Những việc thế này đừng nói cho phụ mẫu biết làm gì, vì dù có nói cho ông trời nghe thì cũng vô dụng thôi. Hai tỷ muội Tần gia cười hi hi đuổi theo Quách Bảo Nhi.

“Bảo Nhi à, người bị ngốc hay sao vậy...”

Bên lều mấy cô gái, kẻ thì tức giận, người thì vui vẻ rời khỏi, còn trong sân đấu, các thiếu niên đều chưa ai đi hết. Mặc dù Liễu Xuân Dương cùng với đồng đội của hắn rất muốn phát tay áo bỏ đi. Nếu là trước kia hắn tất nhiên cũng sẽ làm như vậy, thế nhưng bây giờ không thể, bởi vì bây giờ có Tri phủ đại nhân...

Đám đông dân chúng đang vây xem cũng không tản đi mà ngược lại số người chạy đến xem lại ngày càng nhiều hơn. Mấy vị lão gia bên trong lều chắc chắn sẽ không bỏ đi, bởi vì bọn họ muốn đi theo Tri phủ đại nhân. Có vài thương nhân nghe tin cũng vội vã chạy tới, bọn họ muốn cùng với Tri phủ đại nhân tặng thưởng cho đội thắng cuộc. Vì được cùng lúc xuất hiện với Tri phủ đại nhân cũng là một điều vinh hạnh hiếm có được.

Người vây xem ngoài sân ồn ào chen lấn nhau, ai nấy cũng đều chờ mong được nhìn thấy những thiếu niên đã giành chiến thắng.

Nhưng điều này lại không liên quan gì đến bọn họ, Liễu Xuân Dương cúi người, hung hăng đánh lên chân mình thêm lần nữa. Đây mới là việc khiến cho người ta cảm thấy đau khổ nhất.

.....

Mấy người Trương Liên Đường đều hướng bên sân đi tới, tất cả các thiếu niên ở xã Trường Lạc đều có mặt, ngay cả Quách Tử An đang bị thương và hai thiếu niên dự bị cũng đi theo. Quách Tử Khiêm cũng muốn tới, nhưng khi nhìn thấy Tiết Thanh, cậu liền sợ hãi chạy về phía sau, núp trong đám người.

Các thiếu niên vừa lo lắng vừa mong chờ, đi đến sân khấu rồi giơ tay chỉnh lại quần áo đang mặc. Đi đến phía trước sân khấu, nơi có những phần thưởng đã được bày sẵn, bọn họ liền xếp thành một hàng. Tiết Thanh tính đi đến cuối hàng thì Trương Liên Đường đã giữ nàng lại.

“Lại đây.” Hắn nói xong liền kéo Tiết Thanh đến đứng bên cạnh mình.

Tiết Thanh tính nói gì đó nhưng thấy một đám người đang vây quanh Tri phủ đại nhân đến gần nên cũng không nói nữa mà đứng nghiêm túc lại, ánh mắt tò mò nhìn vị quan lớn kia.

Trong truyện người ta thường nói Tri phủ, Huyện lệnh là những người rất hung dữ, có thể khiến người ta nhà tan cửa nát, rất đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 47: Giới thiệu

Dáng người Lý Quang Viễn cao gầy, nhìn ông khoảng chừng 50 tuổi, gương mặt chính trực, sống mũi cao thẳng. Mặc dù năm tháng qua đi đã làm gương mặt ông xuất hiện vài dấu vết của tuổi già nhưng từ những đường nét trên gương mặt ông có thể thấy được, khi còn trẻ, ông cũng là một người rất tuấn tú... Nghe nói những cuộc thi ở thời cô đại cũng có xét về nhan sắc nên mới có câu chuyện kể về Chung Quý.

Vì Lý tri phủ làm quan đã lâu nên khí chất uy nghiêm trên người cũng tự nhiên mà phát ra. Hơn nữa hiện tại ông còn đang mặc áo quan và đội mũ quan, do đó chỉ cần đứng yên cũng đủ để khiến người khác phải run sợ.

“Có chuyện gì xảy ra với các người vậy?” Ông mở miệng nói.

Trương Liên Đường đang tính ra hiệu cho đồng đội thì lễ thì đột nhiên nghe được câu hỏi này, vì vậy hắn dừng lại, mấy thiếu niên kia thì lo sợ nhìn Lý tri phủ.

“Trận đấu thật sự rất gay cấn...” Lý tri phủ nói tiếp.

Các thiếu niên có hơi xấu hổ, từ trước đến nay bọn họ chỉ chơi xúc súc theo kiểu “lịch sự”. Mặc dù đôi lúc cũng có đánh nhau nhưng trước kia không giống hôm nay, hai đội đều mạnh mẽ đụng nhau, đánh nhau đến nỗi bị thương, chảy máu...

Về mặt Tiết Thanh bình tĩnh, nàng cúi đầu xuống để người khác đừng phát hiện ra sự khác biệt giữa mình và mọi người.

“Là những thiếu niên đầy nhiệt huyết thì nên làm như vậy.”

Mọi người chợt nghe thấy tiếng nói pha lẫn ý cười của Tri phủ đại nhân.

Ông ấy đang khen bọn họ sao? Mấy thiếu niên bất ngờ nhìn nhau, nhìn không được mà cử động vài cái tạo ra tiếng vang.

Đúng là không tức giận, Tiết Thanh trầm nghĩ. Nếu ông ấy tức giận thì đã phát tay áo bỏ đi lâu rồi chứ đâu cần tốn công sức đi đến đây răn dạy làm gì, không nói lời nào, không la mắng, không gập mặt mới là lời răn dạy lớn nhất.

“Tri phủ đại nhân dọa chúng cháu sợ chết rồi.” Trương Liên Đường lau mồ hôi thi lễ nói.

Lý tri phủ không cười nữa mà lắc đầu, nghiêm túc nhìn qua các thiếu niên.

“Ngươi đang sợ hãi ư? Bản phủ thật sự nhìn không ra đấy.”

Mặc dù bọn họ cần phải gặp Tri phủ đại nhân nhưng vì trận đấu vừa mới kết thúc, bọn họ cũng không có cách nào để tắm rửa, thay quần áo, lau mặt. Bởi vậy mấy thiếu niên ai nấy đều đang đỏ mặt mồ hôi nhễ nhại, quần áo xốc xếch và đầy vết bẩn, nhưng mà cũng bởi vì trải qua một hồi vận động, nên hơi nóng khiến gương mặt mỗi người đều đỏ rực, trông rất năng động và đầy nhiệt huyết.

“Sợ chứ sao không ạ...” Trương Song Đồng cười hi hi nói.

Trương gia là một trong bốn dòng họ lớn, do đó khi Lý tri phủ đến nhậm chức đã từng đến Trương gia trò chuyện và thấy qua đám con cháu của nhà họ Trương. Ông cũng đã từng gặp mặt Trương Liên Đường và Trương Song Đồng, thế nhưng cũng chỉ là thấy mặt chứ không thân thiết lắm.

Nghe được tiếng cười của Trương Song Đồng, Lý Tri phủ lắc đầu.

“Ở nhà mà dám nói chuyện như thế này với ông nội ngươi, coi chừng ông ấy đánh ngươi cho xem.” Ông thân thiết nói, giống như người lớn đang răn dạy đứa nhỏ. Câu nói này không khiến người ta sợ hãi mà ngược lại còn khiến họ cảm thấy rất vui mừng.

Bên Trương gia tự nhiên cũng có nghe người hầu báo cáo mà đến nơi này. Tuy nhiên người đến không phải là Trương lão thái gia hay Trương đại lão gia, vì với thân phận của bọn họ, nếu lúc này còn cố tình đến đây thì có vẻ không phù hợp, cũng không được tốt lắm nên bọn họ để cho một vị lão gia khác đến xã giao, người này có địa vị không cao cũng không thấp, như vậy là thích hợp nhất.

Nghe được Lý tri phủ nói như thế, vị lão gia họ Trương này tất nhiên cũng cười, hòa theo giả vờ răn dạy vài câu. Những người có quan hệ tốt cùng với Trương gia cũng đều lên tiếng góp vui, chỉ có mấy người Liễu tam gia đứng dưới sân khấu, về mặt rất khó chịu... Con cháu bọn họ còn đang đứng dưới sân khấu đây này.

Đương nhiên Lý tri phủ cũng không chỉ trò chuyện với hai huynh đệ Trương Liên Đường mà còn trò chuyện với các thiếu niên khác nữa. Chỉ cần ánh mắt ông nhìn đến thiếu niên nào thì người nhà của bọn họ liền tiến lên ồn ào giới thiệu, bọn họ giả vờ trách cứ nhưng thực ra là ngầm khen ngợi con cháu nhà mình. Cảnh tượng thật vui vẻ, hòa thuận và đầy náo nhiệt.

Chỉ có Tiết Thanh vẫn đứng yên tại chỗ, không có người giới thiệu.

Nói đến người nhà, có lẽ Quách gia chính là người nhà của nàng nhưng Quách Hoài Xuân lại không có ở nhà, Quách nhị lão gia và Quách tam lão gia thì nhân cơ hội Quách Hoài Xuân không có ở nhà mà tự do chơi bời. Hiện tại ở đây chỉ có Quách đại phu nhân nhưng đây cũng không phải lúc thích hợp để bà đến đây.

Trương Liên Đường đang nghĩ xem nên làm sao để giúp Tiết Thanh gây sự chú ý với Lý tri phủ thì ông đã nhìn qua.

“Cậu nhóc này nhìn rất nhỏ, vậy mà lại làm “cầu đầu” ư?” Ông vừa nói vừa nhìn vào chiếc thắt lưng màu vàng mà Tiết Thanh đang buộc trên người.

Trương Liên Đường khẽ đụng đầu vai Tiết Thanh.

“Tri phủ đại nhân chớ thấy cậu ta tuổi nhỏ mà xem thường. Mặc dù cậu ta không đá bóng vào khung thành được nhiều nhưng trận này chúng cháu có thể thắng được đều là nhờ cậu ta đó.” Hần cười nói.

Việc này thì tất cả mọi người đều biết, cảnh tượng lúc này bọn họ cũng đều thấy được. Ngay từ đầu cậu bé này không có điểm gì đáng chú ý, thế nhưng chỉ cần cậu ta giành được bóng thì không ai có thể ngăn cản được. Ngược lại những người ngăn cản cậu ta đều bị té ngã. Mấy người ở đây đều là những người “lôi đời” (1) nên không có ai tin tưởng việc này chỉ là một sự trùng hợp.

Sau khi làm “cầu đầu”, cậu ta lại càng nổi bật hơn, giống như một người điều khiển trận đấu. Mỗi lần các thiếu niên xã Trường Lạc dẫn bóng đều có cậu

ta phòng thủ, hơn nữa mỗi lần xã Ngũ Lăng tiến công đều bị cậu ta phá vỡ, điều quan trọng là cậu ta không làm người khác bị thương... Những thiếu niên kia ngã xuống đất lẫn lộn chứ không bị gãy chân như lúc trước.

Dù là lúc nào đi nữa, có thể hiểu rõ làm việc gì cũng cần có chừng mực, như vậy mới là người lợi hại.

Tất cả mọi người đều là người ở thành Trường An, do đó hầu hết con cháu của các gia tộc khác bọn họ đều đã từng gặp qua, chỉ có cậu thiếu niên này là bọn họ hoàn toàn không có ấn tượng, cũng không có người thân giới thiệu nên mặc dù cậu ta đang đứng trong đám người vẫn tạo nên một cảm giác lẻ loi, cô độc.

Thiếu niên này là cao thủ mà xã Trường Lạc đã mời từ chỗ khác tới hay sao?

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiết Thanh.

“Cậu ta là Tam Lang.” Một thiếu niên đột nhiên thét lên.

Cái tên này... Những người đang đứng đây đều khẽ giật mình, là người Tây Lương ư? Nhưng bộ dạng cũng không giống lắm...

Các thiếu niên đã không nhận được bật cười.

“Sở Minh Huy, ngươi đừng nói lung tung nữa.”

“Cái đó chỉ là biệt danh thôi.”

“Hi hi, ngươi lại nói cho Tri phủ đại nhân và mấy người lớn biết hết rồi...”

Hóa ra chỉ là biệt danh, đám trẻ này thật là... đám người lác đầu, Lý tri phủ cũng cười ha ha, Tiết Thanh chỉ khẽ mỉm cười, không hề để ý hoặc bất an.

“Tại sao lại gọi là Tam Lang?” Sở Thành vừa hỏi vừa trừng mắt nhìn Sở Minh Huy đang đứng bên cạnh: “Ngươi lại đặt biệt danh bậy bạ gì cho người ta nữa đó!”

Sở Minh Huy nghe vậy liền la lớn kêu oan.

“Tên này là khen cậu ta đó chứ, vốn dĩ Tam Lang không biết xúc xúc nhưng chỉ cần xem ba lần đã có thể học được.” Cậu đi qua, giơ tay vỗ đầu vai Tiết Thanh, lớn tiếng nói: “Thế nên mọi người mới gọi cậu ta là Tam Lang.”

Không biết xúc xúc? Nhưng chỉ ba lần xem là có thể học được? Đùa sao, làm sao có thể chứ? Vậy chẳng phải cậu ta chính là thiên tài sao? Câu nói này khiến mọi người đều rất kinh ngạc.

“Thật vậy sao?” Lý tri phủ tò mò hỏi.

Trương Liên Đường không nói gì mà chỉ nhìn Tiết Thanh, từ giờ trở đi nên để cho cậu ta tự mình trả lời thôi. Tiết Thanh cũng hiểu ý Trương Liên Đường nên liền thi lễ với Lý tri phủ và trả lời.

“Dạ bẩm Tri phủ đại nhân, không phải đâu ạ. Cháu biết chơi xúc xúc nhưng bởi vì vẫn chưa quen với cách chơi ở đây nên mới phải cùng học trước với mọi người ba lần.”

Nói như vậy còn đáng tin được một chút, mọi người nghe vậy đều gật đầu, Lý tri phủ cũng “ừm” một tiếng rồi vuốt râu nhìn Tiết Thanh.

“Ngươi không quen với cách chơi ở đây? Nói như vậy ngươi là người ở nơi khác tới sao?” Ông hỏi.

Tiết Thanh nhìn Trương Liên Đường, lúc này Trương Liên Đường vẫn không nói chuyện, giống như đang đợi Tiết Thanh tự mình giới thiệu.

Xã Trường Lạc đã thắng được trận đấu, còn Tiết Thanh lại là anh hùng của cả đội, đây chính là thời điểm tốt nhất để Tiết Thanh nói ra tên của mình. Quách Tử An đứng phía sau nắm chặt tay, vẻ mặt hơi oán hận lại có chút phức tạp nhìn Tiết Thanh.

Nhưng Quách Tử An cũng không biết bản thân đang oán hận cái gì, thế nên cậu chỉ biết đứng ngây ra nhìn Tiết Thanh đang thi lễ phía trước.

“Hậu bối tên là Tiết Thanh, là người ở phủ Cam Châu.” Nàng nói.

Cái tên này thật quen thuộc, hình như đã nghe qua ở đâu rồi thì phải, mấy người ở đây đều giật mình và có cùng suy nghĩ này.

Phủ Cam Châu, bọn họ cũng biết. Nơi đó hơi xa phủ Trường An.

Cái tên Tiết Thanh này cũng rất phổ biến, không quá đặc biệt nhưng tốt hơn nhiều so với Đại Lang, Nhị Lang gì đó. Ừm, cái tên này quen thuộc lắm, giống như rất thường nghe thấy...

“Bây giờ đang sống nhờ ở ngõ nhỏ Tây Môn của Quách gia.” Tiết Thanh nói tiếp.

Ngõ hẻm Tây Môn, Quách gia, Tiết Thanh.

Tiết Thanh vừa nói ra câu này thì mọi người đều sững sốt, thậm chí có người còn phát ra âm thanh thật lớn vì kinh ngạc.

Ôi...

(1) Lỗi đời: Thành thạo, có nhiều kinh nghiệm ở đời.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Thế nào

A... là Tiết Thanh.

Về mặt mấy vị lão gia vô cùng phức tạp, các thiếu niên cũng sợ đến nỗi đứng ngây người.

“Cậu chính là cái tên Tiết Thanh kia ư?” Sở Minh Huy là người đầu tiên phản ứng, cậu trừng mắt hỏi.

Cái tên Tiết Thanh kia...

Tiết Thanh cười gật đầu.

“Đúng, tôi chính là cái tên Tiết Thanh kia.” Nàng đáp.

Sở Minh Huy đột nhiên không biết nên nói cái gì cho đúng, chỉ đứng nhìn chằm chằm Tiết Thanh.

“Cậu... Sao cậu có thể là cái tên Tiết Thanh kia được chứ?” Cậu thầm nói.

Tình hình bên đây mọi người cũng chú ý đến, lúc Tiết Thanh nói ra tên, khi về mặt mấy người đang đứng xung quanh thay đổi, mọi người đều thấy được, do đó ai nấy đều ồn ào đi hỏi thăm và rất nhanh cũng đã biết rõ tình hình.

Chỉ sau một lát yên tĩnh, xung quanh đã âm ỉ trở lại.

Cái tên Tiết Thanh này bọn họ đã từng nghe qua rất nhiều lần, nhưng cậu nhóc kia vẫn luôn trốn ở Quách gia nên bọn họ chưa từng thấy mặt. Thật không ngờ lần gặp mặt đầu tiên lại ở trong tình huống như thế này.

“Cậu ta chính là Tiết Thanh ư?”

“... Bộ dạng cũng không xấu.”

“... Hóa ra không phải không biết gì... biết xúc xúc đó nha...”

Nhưng mà biết xúc xúc cũng không phải là bản lĩnh lớn lao gì.

“Có giỏi xúc xúc đến mấy thì cũng không thể thi đấu Trạng Nguyên...”

Tiếng cười đùa vang lên trong đám người càng lúc càng lớn. Mấy thiếu niên xã Ngũ Lăng đứng cách đó không xa khó chịu nhìn về phía họ.

“Tên nhóc kia chính là Tiết Thanh sao?”

“Thật không ngờ lại thua bởi thứ đồ vô dụng này.”

“Chuyện gì xảy ra? Sao cậu ta lại biết xúc xúc?”

“Không phải là suýt chết sao?”

Liễu Xuân Dương xấu hổ xì miệng.

“Hóa ra là cái tên Tiết Thanh kia.”

Nghị luận ồn ào và tiếng cười xung quanh, Tiết Thanh đều nghe thấy rất rõ, về mặt mấy thiếu niên đang đứng cạnh nàng cũng thay đổi, có người theo bản năng đứng xa ra một chút. Mấy người bạn đã từng nói chuyện rất nhiệt tình với nàng cũng chợt thay đổi thái độ.

Lý tri phù giống như đang bận suy nghĩ gì đó, vì vậy ông vẫn chưa nói gì, mấy vị lão gia đang đứng cạnh ông thì mỗi người có một vẻ mặt khác nhau.

Bầu không khí có chút xấu hổ, đứng sau đám người, Quách Từ An nhin không được mà đứng cười trên nỗi đau người khác.

Tiết Thanh vẫn bình tĩnh như cũ, nàng không hề xấu hổ mà nhìn về phía Sở Minh Huy lên tiếng.

“Cái tên Tiết Thanh kia thì sao?” Tiết Thanh nói.

Cái tên Tiết Thanh kia thì sao? Câu hỏi này khiến mọi người đang đứng ở đây giật mình thêm lần nữa. Cái tên Tiết Thanh kia cùng với mẫu thân cậu ta tìm tới nhà Quách gia xin ở nhờ, mà Quách Hoài Xuân vì báo ơn nên muốn gả con gái mình cho Tiết Thanh. Theo suy nghĩ của mấy vị lão gia khác, Quách Hoài Xuân làm như vậy là quá nông nổi rồi, mọi người đều hiểu rõ, không thể trách hai mẹ con Tiết Thanh, bởi vì nếu thật sự gặp một việc tốt như vậy, chắc chắn không có mấy người có thể giữ được bình tĩnh mà không cần, còn về phần Tiết Thanh phát ra lời thề phải thi đậu Trạng Nguyên...

Lý tri phù chợt cười ha ha.

“Thật ngông cuồng.” Ông nói: “Đúng là một thiếu niên đầy nhiệt huyết.”

Trước một câu “ngông cuồng” như đang chê trách, sau lại thêm câu “thiếu niên đầy nhiệt huyết”, như vậy khiến cho người ta không hiểu được rốt cuộc là ông đang khen hay chê nữa.

Nghe được lời nói của Tri phủ đại nhân, đám người đang vui cười kia lại im lặng thêm lần nữa.

Nói ngông cuồng, đó cũng chính là bản tính của những thiếu niên nhiệt huyết... Có ai khi còn trẻ mà chưa từng ngông cuồng đâu, nghĩ kỹ thì câu nói này cũng không có ý chê trách gì.

Liễu Xuân Dương lại tức giận, xì miêng mắng.

“Đúng là cái tên nhóc ngông cuồng.”

Đội của hắn đã thua, hắn cũng hiểu rất rõ sự ngông cuồng của tên nhóc này, nhưng vì hắn là người thua trận nên lời chửi mắng đầy châm biếm này lại chỉ thể hiện rõ sự tức giận của hắn mà thôi.

Thật kỳ lạ, sau khi nghe xong lời nói của Tiết Thanh bọn họ lại cảm thấy thật ra cậu ta cũng không có gì đáng chê trách cả. Vị tiểu thư Quách gia kia cũng không phải là do Tiết Thanh khốc lộc, cầu xin muốn cưới mà rõ ràng là do Quách Hoài Xuân chủ động đính hôn cho bọn họ. Hơn nữa bởi vì chuyện này mà Tiết Thanh bị người ta châm biếm, cũng vì vậy nên cậu ta mới ngông cuồng phát ra lời thề phải thi đậu Trạng Nguyên... Nếu suy nghĩ kỹ, thật ra Tiết Thanh cũng rất đáng thương.

Đúng là lạ thật, rõ ràng là cùng một người nhưng tại sao suy nghĩ của bọn họ về cậu ta lúc này lại khác hẳn với lúc trước khi nghe tin đồn thế này? Là bởi vì bọn họ đã tận mắt thấy Tiết Thanh chơi xúc cúc, đã từng nhiệt tình giậm chân, vẩy tay, reo hò cổ vũ cho cậu ta sao?

Lý tri phù lại tiếp tục cất lời.

“Có lòng cầu tiến đi học là một chuyện rất tốt, thế nhưng nguyên nhân ban đầu muốn đi học thật sự không đúng chút nào.” Ông không cười nữa mà trầm giọng, nghiêm túc nói.

Trương Liên Đường khẽ chợt Tiết Thanh một cái mà không để ai phát hiện, Tiết Thanh liền cúi người thi lễ.

“Lời Tri phủ đại nhân đã dạy, hậu bối xin ghi nhớ.” Nàng đáp.

Lý tri phù hài lòng gật đầu.

“Nếu đã đi học rồi thì nên chuyên tâm học hành.” Ông nói tiếp.

Tiết Thanh lại “dạ” một lần nữa.

Đọc sách luôn luôn là một chủ đề nghiêm túc đối với các thiếu niên, chính vì vậy bầu không khí trở nên có chút hồi hộp và khấn trương. Sở Thành thấy vậy liền cười ha ha.

“Tri phủ đại nhân à, hôm nay là ngày bọn nhóc vui đùa, mấy việc như đọc sách hay là để ngày khác lại nói sau.”

Lý tri phù cũng cười.

“Bản phủ còn muốn dạy thêm vài câu nữa mà.” Ông đáp.

Hai thiếu niên đứng phía sau không hề lo sợ mà chỉ khó hiểu nhìn Tiết Thanh.

“Tiết Thanh... không phải đã bị Thanh Hà tiên sinh chặn ngoài cửa...”

“Tại sao Tri phủ đại nhân lại nói cậu ta đang đi học?”

“... Đi học ở đâu chứ?”

Hai người bọn họ nói nhỏ với nhau, chuyện Thanh Hà tiên sinh ở trường học trên núi Lục Tuyền từ chối, không cho Tiết Thanh vào học, bọn họ tuy không nhìn thấy tận mắt nhưng cũng đã từng nghe kể qua. Chứ nếu lúc đó được tận mắt thấy thì bọn họ đã có thể nhận ra Tiết Thanh ngay từ đầu rồi.

Cuộc trò chuyện của bọn họ cũng không khiến người khác chú ý lắm, bởi vì hiện tại Lý tri phủ đã giơ tay ra hiệu cho người hầu đem quà tặng thưởng đến đây rồi.

Đây chính là thứ mà mọi người đã chờ đợi từ nãy đến giờ, vì thế bọn họ liền bỏ qua vấn đề Tiết Thanh có đi học hay không... Nếu không học tại trường trên núi Lục Tuyền thì nhất định cũng có thể đi học ở trường khác mà, dù sao Tiết Thanh cũng đã tuyên bố là muốn thi Trạng Nguyên rồi, thế nên chắc chắn không thể từ bỏ việc đi học được.

Vụ việc cậu thiếu niên kia chính là Tiết Thanh cũng bị bỏ qua... bởi vì thực tế thì việc này cũng đâu có ảnh hưởng gì đến kết quả cuộc thi.

Lý tri phủ cầm quyển sách cuộn trên tay, nhìn Trương Liên Đường một chút sau đó lại nhìn sang Tiết Thanh, đôi bóng xã Trường Lạc là do Trương gia thành lập, nhưng mọi khi phần thưởng đều trao cho người làm “cầu đầu”...

“Tạ Tri phủ đại nhân.” Trương Liên Đường nắm tay Tiết Thanh, ra hiệu cùng thi lễ.

Tiết Thanh bị hấn nắm tay nên cũng cúi người, Trương Liên Đường vẫn như cũ nắm chặt tay Tiết Thanh.

Lý tri phủ hiểu ý Trương Liên Đường nên mỉm cười đưa quyển sách cuộn tới.

Tiết Thanh đứng bên cạnh Trương Liên Đường, hai người đều giơ tay nhận phần thưởng. Không đợi Trương Liên Đường nhắc nhở, Tiết Thanh đã nắm chặt lấy một đầu của quyển sách cuộn, Trương Liên Đường liếc nhìn nàng một cái rồi cầm đầu còn lại của quyển sách, hai người cùng nhau mở quyển sách cuộn ra.

Thiếu niên đi Côn Ngô.

Lý Minh Viễn xuất thân từ Hàn Lâm học viện, thế nên cũng là một người nổi tiếng trong lĩnh vực thơ văn và hội họa, năm chữ trong quyển sách cuộn được viết rất đẹp, đầy khí phách.

“Tạ Tri phủ đại nhân.” Trương Liên Đường cao giọng nói.

Các thiếu niên cũng cùng nhau thi lễ.

“Tạ Tri phủ đại nhân.” Bọn họ la lớn.

Lý tri phủ vuốt râu, mỉm cười gật đầu với các vị lão gia đang đứng bên cạnh. Lúc này, những thương nhân đến đây tặng thưởng cũng vội vàng chen lên lấy ra những phần quà mà mình đã chuẩn bị sẵn tay giao cho các thiếu niên, sau đó nhân cơ hội thi lễ với Tri phủ đại nhân. Cảnh tượng sôi nổi và náo nhiệt bên này khiến các thiếu niên của xã Ngũ Lăng thêm khó chịu.

Lý tri phủ chọt vẩy tay với các thiếu niên xã Ngũ Lăng.

“Đến đây, các ngươi đều đến đây hết đi.” Ông hô.

Mấy thiếu niên xã Ngũ Lăng rất bất ngờ, Liễu tam gia cũng khẽ giật mình nhưng suy nghĩ một lát liền hiểu được. Đây chỉ là trận đấu vui đùa giữa các thiếu niên mà thôi, cũng không phải việc gì lớn lao, thế nên Lý Tri phủ cũng không cần thiết để một bên vui một bên buồn. Hơn nữa mấy thiếu niên kia còn là người của các gia tộc lớn trong thành Trường An, một quan Tri phủ như ông đâu thể nào làm ra chuyện ngốc nghếch như vậy được.

Lý tri phủ gọi các thiếu niên xã Ngũ Lăng đến gần, sau đó thân thiện hỏi thăm và khen bọn họ vài câu, khiến bọn họ cảm thấy không còn buồn bực nữa, bầu không khí cũng trở nên vui vẻ, hòa thuận hơn. Cuối cùng Lý tri phủ lại nghiêm túc răn dạy lần nữa. Lời đầu tiên, ông dặn các thiếu niên không nên dùng thủ đoạn khi chơi xúc súc, bởi vì điều đó rất nguy hiểm, xúc súc cũng chỉ là trò chơi giải trí, không nên quá coi trọng vấn đề thắng thua. Thứ hai là khuyên họ nên cố gắng học tập và luôn lấy học tập làm đầu, không thể mê chơi mà bỏ bê việc học.

Các thiếu niên ở cả hai đội đều ngoan ngoãn gật đầu, cảm ơn lời dạy bảo của Tri phủ đại nhân.

“Sau này, mỗi người các ngươi chính là trụ cột quốc gia đấy.” Lý tri phủ nói xong câu này liền rời khỏi đó, mọi người cũng vội vã tiến lên tiễn ông về.

Là một quan Tri phủ, tết Đoan Ngọ ngày mai lại có trận thi đấu thuyền rồng nên chắc chắn ông có rất nhiều việc cần phải sắp xếp. Bởi vậy hôm nay ông có thể đến đây xem hết trận đấu xúc súc này đã khiến mọi người rất kinh ngạc rồi... Chẳng lẽ Lý tri phủ thích xúc súc? Nhưng ba năm qua ông ấy cũng chưa từng có hành động nào liên quan đến việc yêu thích xúc súc cả, thật là khó hiểu.

Đây chính là vấn đề mà các vị lão gia và những người có địa vị ở đây đang muốn biết. Còn đối với các thiếu niên mà nói, bọn họ bây giờ đang rất vui vẻ vì sắp được vui chơi hết mình, nhưng dĩ nhiên đây là tâm trạng của đội giành chiến thắng.

Mấy thiếu niên xã Ngũ Lăng cũng phát tay áo rời đi, trước khi đi còn không quên nhìn các thiếu niên xã Trường Lạc uy hiếp các câu như “Đừng có đắc ý...”, “Ngày sau tái chiến.” Liễu Xuân Dương trừng mắt nhìn Tiết Thanh.

“Tiết Thanh...” Hần nói: “Ta sẽ nhớ kỹ ngươi, ngươi chờ đó cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Vui vẻ

Câu nói này giống như là đang đe dọa, nhưng Tiết Thanh cũng không thêm đề ý mà chỉ mỉm cười.

Sở Minh Huy nghe vậy liền la to.

“Liễu Xuân Dương, ngươi muốn gì hả?”

Theo sau Sở Minh Huy, những thiếu niên khác của xã Trường Lạc cũng liền mở miệng.

“Còn bày đặt dọa người sao?”

“Ai sợ ai...”

Mấy thiếu niên xã Ngũ Lăng tất nhiên cũng không cam chịu yếu thế. Thiếu niên ở hai xã lại hung hăng đứng xô đẩy nhau. Bởi vì Tri phủ đại nhân cũng không còn ở đây, thế nên bọn họ cũng không cần phải kiềm chế lại tính tình của mình làm gì. Dân chúng xung quanh thấy vậy lập tức đánh trống, reo hò cổ vũ.

Đương nhiên mấy vị lão gia sẽ không cho phép con cháu nhà mình đánh nhau, vì vậy bọn họ lập tức quát lớn, ra lệnh các thiếu niên ngừng lại.

“Ngừng ngay cho ta, còn muốn mất mặt nữa sao?” Liễu Tam gia lạnh lùng nhìn các thiếu niên xã Ngũ Lăng quát.

“Chỉ là trò chơi giải trí thôi, đừng có coi nó là việc gì to tát lắm rồi lại đánh nhau, như vậy còn ra thể thống gì nữa.” Sở Thành giả vờ không vui, nói với ý châm biếm.

Các thiếu niên xã Ngũ Lăng giận dữ theo sau Liễu Xuân Dương phát tay áo bỏ đi. Những người có địa vị đang ngồi trong lều nói giỡn với nhau, sau khi nhìn kỹ Tiết Thanh bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp, bọn họ cũng tạm biệt nhau rồi rời khỏi đó. Bọn họ đều là những người bận rộn, nhưng bởi vì Tri phủ đại nhân nên mới đến đây. Bây giờ Tri phủ đại nhân đã không còn ở chỗ này, bọn họ cũng không cần lãng phí thời gian ở đây làm gì nữa.

Những người trong lều đều đang từ từ ra về, ngược lại dân chúng thì ồn ào kéo tới. Đa số tất cả mọi người đều chú ý đến Tiết Thanh, bọn họ nhìn nàng rất lâu, sau đó lại đứng đánh giá, nghị luận, hỏi thăm.

“Quách lão gia thật sự nguyện ý gả con gái cho cậu à?”

“Ngươi có thể thi đậu Trạng Nguyên sao?”

“Ngươi không phải là con riêng của Quách lão gia đó chứ...”

Mọi người càng lúc càng hỏi những câu rất quá đáng, Tiết Thanh không xấu hổ cũng chẳng thêm đề ý. Ngược lại, Sở Minh Huy đã không nghe nổi nữa, cậu nắm tay kéo Tiết Thanh đi ra ngoài. Những thiếu niên khác thấy vậy cũng vội vã che chở xung quanh Tiết Thanh, bảo vệ nàng ra ngoài. Đương nhiên nếu có người hỏi những câu nghiêm túc, bọn họ cũng sẽ nghiêm chỉnh trả lời.

“Lúc nào mới thi đấu xúc súc nữa?”

“Cái đó phải xem mấy tên nhóc xã Ngũ Lăng khi nào thì mới phục hồi sức lực...”

“Cám ơn các ngươi đã giúp ta thắng cả cuộc...”

“Vậy chia một nửa nhé?”

Xung quanh các thiếu niên đều có người vây quanh, cười nói hỏi thăm. Ngoài ra hai bên còn có mấy cô gái đang đứng nhìn, nhưng vì còn e ngại nên chưa dám tới gần. Có những cô gái gan lớn thì nhìn các thiếu niên cười hi hi, một vài người nhát gan hơn thì cảm quát che mặt nhìn lên. Các thiếu niên

cũng không thêm đề ý, có vài người còn cố ý kéo cổ áo xuống, khiến các thiếu nữ kia xấu hổ né tránh.

Tiết Thanh nhìn các thiếu niên đang vây quanh mình, bọn họ đều đang cười trớn, biết là không thể né tránh được, thế nên nàng chỉ khẽ mỉm cười.

“Tam Lang, không ngờ cậu lại là Tiết Thanh.” Sở Minh Huy vỗ vai nàng, nói tiếp: “Đúng là không thật thà gì cả, dám giấu chúng ta.”

Tiết Thanh cười.

“Vốn tôi đến đây là để chơi xúc súc, nên nếu tôi có thể đá tốt là được rồi, vấn đề tôi là ai cũng đều quan trọng.” Nàng nói.

Quách Tử An đứng phía sau nghe vậy liền lạnh lùng cười, không quan trọng sao? Nếu ngay từ đầu bọn họ biết người là ai, nhất định sẽ không cho người có cơ hội đá. Nhưng hiện tại nhìn vẻ mặt của các thiếu niên liền biết, mặc dù về mặt bọn họ rất phức tạp, nhưng cũng không phải là ghét bỏ. Rõ ràng đây chính là nhờ trận đấu ngày hôm nay, bởi vì đã cùng chung sức chiến đấu, lại giành được chiến thắng, nên bọn họ đã dần thay đổi cách nhìn về Tiết Thanh.

“Lần này may mà có cậu đấy.” Sở Minh Huy nói xong lại tiếp tục vỗ vai Tiết Thanh: “Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vẻ mặt khó coi đó của đám Liễu Xuân Dương đấy, vui thật, ha ha.”

Mặc dù lần này khó khăn lắm mới giành được chiến thắng, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy rất vui, vì vậy ai nấy đều cười thật lớn.

“Việc vui thế này, phải đi ăn mừng thôi.”

Có người lớn tiếng la hét, mấy thiếu niên kia nghe vậy lập tức đồng ý.

“Hồi này Liễu Xuân Dương có nói khi bọn họ thắng sẽ đi đến Lục Ý lâu, như vậy đi, hiện tại chúng ta mới là người thắng, mặc kệ bọn họ có đi hay không, chúng ta cứ đi đến đó vui chơi thỏa thích đi.” Có người chen vào góp ý.

Nhắc đến Lục Ý lâu, mấy thiếu niên liền nháy mắt nhìn nhau ra hiệu, sau đó gật đầu cười lớn, chỉ có mình Tiết Thanh còn đang thắc mắc xem Lục Ý lâu rốt cuộc là nơi nào. Trương Song Đồng vỗ tay nói.

“Đó là tất nhiên rồi, mới này ta cũng đã sai người đến đó sắp xếp trước rồi. Bọn họ đã đặt trước một phòng tốt nhất, chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

Các thiếu niên vui vẻ cười đùa, khiến cho mấy cô gái không nhận được mà chú ý thêm lần nữa. Những cũng không phải tất cả các cô gái đều e ngại, có một cô gái đang cười đi tới gần bọn họ.

“Chúc mừng nha, xin chúc mừng.” cô gái kia chấp tay theo kiểu giang hồ, vừa cười vừa nói. Người này chính là Quách Bảo Nhi.

Mặc dù Quách Bảo Nhi là con gái, nhưng các thiếu niên ở đây đều rất quen thuộc. Lý do thứ nhất là bởi vì nàng chính là tiểu muội của Quách Tử An và Quách Tử Khiêm. Thứ hai là bởi vì ở thành Trường An này, Quách Bảo Nhi cũng khá nổi tiếng.

Các thiếu niên liền mỉm cười cảm ơn, Sở Minh Huy thì cười giỡn, nói đùa một câu.

“Bảo Nhi muội muội, hiện tại bọn ta đang muốn đi đến Lục Ý lâu ăn cơm, muội có muốn đi chung không?”

Quách Tử An ho nhẹ một tiếng ngăn cản cậu ta nói chuyện, nhưng Quách Bảo Nhi đã “A” lên một tiếng đáp.

“Các người muốn đi đến cái nơi vừa uống rượu vừa có kỹ nữ hầu hạ sao? Được lắm, ta cũng muốn đi.” Ánh mắt nàng sáng lên, mỉm cười nói.

Mấy nha đầu đi bên cạnh Quách Bảo Nhi nghe vậy vội vã khuyên can, Quách Tử An cũng trừng mắt nhìn nàng, Quách Bảo Nhi không để ý lắm mà chỉ hi hi cười.

“Hôm nay hình như Bảo Nhi muội muội trông rất vui vẻ thì phải.” Sở Minh Huy cười nói, sau đó vỗ vai Tiết Thanh ra hiệu: “Hay là bởi vì Tiết Thanh đã giành được chiến thắng?”

Sở Minh Huy vừa dứt lời, Quách Tử An đã đổi sắc mặt, Quách Bảo Nhi ghét nhất là người khác nhắc đến Tiết Thanh trước mặt nàng, nên Quách Tử An nghi ngờ, Quách Bảo Nhi tới đây để gây chuyện. Thật là... kiểm chuyện ở nhà thì không sao, hiện tại nếu gây chuyện ở đây chắc chắn mấy thiếu niên kia sẽ che chở cho Tiết Thanh...

Nhưng làm cậu ngoài ý muốn đó là Quách Bảo Nhi lại không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười đáp.

“Đúng rồi, đúng rồi.” Nàng liên tục gật đầu, hai bím tóc như cánh liễu đang lắc lư trông rất đáng yêu, nàng nhìn Tiết Thanh: “Tiết Thanh à, chúc mừng nha.”

Tiết Thanh ừ một tiếng, gật đầu cười nhưng cũng không nói gì thêm.

Quách Bảo Nhi cũng không nói gì thêm mà chỉ nhìn Tiết Thanh cười. Cười đến nỗi các thiếu niên nháy mắt ra hiệu cho nhau, cười đến nỗi Quách Tử An cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Bảo Nhi, muội đừng nói bậy. Chúng ta chỉ đi uống rượu, chứ không phải đến đó để tìm kỹ nữ.” Cậu trầm giọng.

Hay là Quách Bảo Nhi muốn mượn chuyện Tiết Thanh đến Lục Ý lâu để gây chuyện đó chứ, cái này cũng vô dụng. Nếu như Tiết Thanh đi một mình còn có thể, nhưng hiện tại có nhiều người đi như vậy, gây chuyện ồn ào sẽ chỉ khiến cho tất cả mọi người đều khó xử thêm thôi. Thật đáng ghét, cũng bởi vì Tiết Thanh cùng đi chơi với mọi người, nên có rất nhiều chuyện cũng không tiện làm.

“Bảo Nhi muội muội chính là nữ trung hào kiệt (1), nàng ấy không phải loại người thích đi gây chuyện đâu mà.” Trương Song Đồng cười nói.

Quách Bảo Nhi gật đầu, bím tóc cũng lắc lư theo.

“Đúng đó, đúng đó, ta rất hiểu chuyện. Việc vui thế này, đi uống rượu, gọi người hầu hạ là điều bình thường thôi.”

Trả lời kiểu gì thế, Quách Tử An khó hiểu nhìn Quách Bảo Nhi, chẳng lẽ nàng tức giận đến ngu luôn rồi sao?

“Tiết Thanh.” Quách Bảo Nhi không để ý đến ánh mắt khó hiểu của Quách Tử An mà chỉ cười hi hi nhìn Tiết Thanh: “Người cần phải uống thật nhiều đó nha.”

Nói xong lại chớp mắt cười.

“Chờ đến lúc về nhà ta có tin vui này muốn nói cho người biết.”

Nói xong liền hất bím tóc, cười khanh khách bỏ đi.

Không biết lại muốn bày trò gì nữa đây, Tiết Thanh thầm nghĩ, Sở Minh Huy lại vở vai Tiết Thanh lần nữa.

“Tam Lang, Quách tiểu thư đối xử với cậu cũng không tệ lắm.” Cậu nháy mắt cười nói: “Thật là ngọt ngào nha.”

Các thiếu niên khác nghe vậy liền cười theo.

“Hóa ra lời đồn sai rồi, Quách tiểu thư thật ra cũng thích người...”

“Ồi, tin đồn là thật đấy, mọi người đừng quên cậu ta là Tam Lang nhé.”

“Nói cũng đúng, như vậy sau ba lần gặp mặt, khẳng định Bảo Nhi tiểu thư về sau sẽ...”

Nếu để bọn họ nói tiếp, lời này càng về sau lại càng mang hàm nghĩa khác rồi, Quách Tử An liên tục ho khù khụ, Trương Song Đồng cũng đổi chủ đề, bảo mọi người mau đi uống rượu.

Nghĩ đến nơi mình sắp tới, các thiếu niên ai nấy cũng đều rất vui vẻ, vội ra lệnh cho người hầu nhà mình dẫn ngựa đến. Đang lúc cười đùa liên nghe được một giọng nữ gọi tên Tiết Thanh. Tiết Thanh chưa quay đầu lại đã nhận ra đó là tiếng của Thiên Y, nàng vội vã nhìn qua, thấy Thiên Y và Noãn Noãn đứng cách đó không xa, nhưng cũng không dám tới gần.

Tiết Thanh liền lịch sự chào các thiếu niên, sau đó đi qua chỗ Thiên Y và Noãn Noãn.

“Hai người cũng tới sao?” Nàng cười nói.

“Thiếu gia, người thật lợi hại.” Noãn Noãn nhanh nhẹn nói.

Thiên Y tự biết mình đã là thiếu nữ, thế nên không dám nhảy nhót như Noãn Noãn, nhưng nụ cười trên gương mặt nàng đã chứng tỏ bản thân nàng cũng đang rất vui vẻ.

“Tất nhiên rồi, tất cả mọi người đều ta i đây.” Thiên Y đáp xong lại quay đầu chỉ phía sau: “Đám trẻ con cũng đến nhưng đã vội vã đi mua kẹo ăn rồi...”

Chắc là đám trẻ con hay chơi xúc cúc ở tạp viện rồi, Tiết Thanh cười gật đầu.

“Thiếu gia, chúng ta cùng nhau trở về đi. Tiết thẩm đã làm sẵn những món ngon ở nhà rồi đó.” Noãn Noãn nói.

Tiết Thanh ừ một tiếng.

“Đúng lúc hai người có ở đây, vậy thay ta nói với mẫu thân một tiếng, ta đi ăn ở ngoài rồi nha.”

Noãn Noãn khó hiểu, Thiên Y lại hiểu rõ, bởi vì các thiếu niên đã thắng trận đấu nên muốn đi ăn mừng với nhau.

“Đi đâu vậy? Đừng có uống rượu nha.” Thiên Y dặn dò.

Tiết Thanh hơi do dự, vì nàng cũng vừa mới biết Lục Ý lâu là nơi thế nào, nên không biết có nên nói thật hay không.

“Ta cũng không biết nữa. Là chỗ mà Song Đồng thiếu gia chọn... Nhớ rồi, ta không uống rượu đâu mà.”

Nàng là đứa trẻ ngoan, mấy chuyện như uống rượu, gọi kỹ nữ như thế này cứ để người khác sắp xếp đi.

(1) Nữ trung hào kiệt: Là những cô gái có tài, ý chí mạnh mẽ như đàn ông, tính tình phóng khoáng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Cùng nhau đi chơi

Mấy chuyện như đi dạo thanh lâu, uống rượu, gọi kỹ nữ hầu hạ thế này, nếu bị phụ huynh trong nhà biết được, bọn họ chắc chắn sẽ không cho đi.

Tuy nhiên làm một thiếu niên, Tiết Thanh cũng không thể làm bạn bè mất vui... Hơn nữa, mấy chuyện giải trí xã giao thế này cũng không phải là chuyện gì to tát.

Thiên Y không nhận ra, Tiết Thanh chỉ đang âm ờ đáp, né tránh cho qua chuyện. nàng chỉ nghĩ rằng, đội bóng xã Trường Lạc là của Trương gia, cho nên việc Song Đồng thiếu gia sắp xếp cho các thiếu niên trong đội đến Lục Ý lâu ăn mừng là chuyện đương nhiên.

Nghe tiếng các thiếu niên đang đứng bên kia gọi mình, Tiết Thanh liền nói với Thiên Y: “VẬY TA ĐI ĐÂY.”

Thiên Y và Noãn Noãn gật đầu, nhìn theo bóng dáng Tiết Thanh. Chờ đến lúc Tiết Thanh đến gần, các thiếu niên mới bắt đầu bước đi, có người còn khoác vai Tiết Thanh đi chung.

“Mọi người rất thích thiếu gia đó nha.” Noãn Noãn vui vẻ nói.

Thiên Y cũng vui mừng cười, khi này lúc Tiết Thanh nói ra tên thật của mình, mọi người xung quanh đều ồn ào bàn tán làm nàng rất lo lắng. Thật không ngờ mọi người không chê giễu mà trái lại Tiết Thanh còn được Tri phủ đại nhân khen ngợi, những thiếu niên chung đội cũng cư xử rất thân thiện với Tiết Thanh, không có thái độ xa cách bởi vì những lời đồn lúc trước.

Tiết Thanh được mọi người yêu mến, đây là một việc rất đáng vui mừng.

“Thanh Tử thiếu gia thật giỏi.” Thiên Y nói xong lại kéo tay Noãn Noãn: “Chúng ta trở về đi, không chừng Tiết thẩm đang lo lắng ở nhà đấy.”

Noãn Noãn “À” một tiếng rồi nhanh nhẹn nắm tay Thiên Y quay về. Chỉ mới đi được một lát thì hai người đã gặp Bản Đẳng và Thập Mạch. Hai người kia đang buồn bã vừa đi vừa mắng.

“Thật không ngờ Tiết Thanh lại lợi hại như vậy...”

“Sớm biết như vậy ta đã đặt cho đội Tiết Thanh rồi...”

Hóa ra bọn họ cũng bắt chước người ta bỏ tiền ra chơi cá cược, tất nhiên bọn họ đã đặt cược cho xã Ngũ Lăng thắng. Kết quả thua hết tiền, nhìn thấy Thiên Y và Noãn Noãn đang đi tới, bọn họ nhìn không được liền phàn nàn.

“Noãn Noãn, thiếu gia nhà người lợi hại như vậy, tại sao lại không nói trước cho chúng ta biết chứ?”

“Mọi người đều là hàng xóm láng giềng với nhau thì nên biết giúp đỡ...”

Từ sau khi hai người này bị đánh mắng vì việc nhìn lên nha đầu tắm rửa, đám con gái ở tạp viện đều chán ghét hai người, thế nên Thiên Y chỉ hừ một tiếng rồi quay đầu đi, không thèm để ý đến họ nữa.

“Không nói cho các người biết...” Noãn Noãn cười hi hi nói.

Bản Đẳng, Thập Mạch cũng cười hi hi lấy lòng.

“Lần sau nhớ nói cho chúng ta biết trước nha, nếu thắng ta mua kẹo cho người ăn.” Bọn họ nói với vẻ mặt đầy hâm mộ: “Tiết Thanh thật quá lợi hại rồi, lần này không chỉ được tặng thưởng mà lại còn có thể đi đến Lục Ý lâu để uống rượu...”

Thiên Y nghe vậy liền “A” lên một tiếng, nàng lớn lên ở trong thành nên dĩ nhiên biết được Lục Ý lâu là nơi thế nào, cho nên mặt nàng liền đỏ lên vì xấu hổ. Thiên Y vội vã quay đầu, thấy Tiết Thanh đã cùng với các thiếu niên kia đi xa, bèn buông tay Noãn Noãn chạy nhanh đuổi theo.

.....

Nhìn thấy Thiên Y thờ hồn hèn vì đuổi theo cô, Tiết Thanh cũng hơi xấu hổ, thật không ngờ Thiên Y cũng biết Lục Ý lâu là nơi nào.

“Cậu đừng đi.” Thiên Y còn tưởng rằng Tiết Thanh vẫn chưa biết, liền nhỏ giọng khuyên như: “Cậu không giống với bọn họ... Quách Đại lão gia biết được sẽ tức giận... hơn nữa Quách tiểu thư cũng sẽ mượn cớ để kiểm chuyện...”

Thấy Thiên Y thật lòng lo lắng cho mình, Tiết Thanh cười đáp.

“Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu. À, chỉ là đi uống rượu thôi, không như cậu nghĩ đâu...”

Thiên Y đỏ mặt, xì miệng.

“Ta đâu có nghĩ như vậy...” Nàng xấu hổ giậm chân mấy cái, sau đó mới xoay người bỏ đi: “Mặc kệ cậu.”

Nhìn thấy Thiên Y đã chạy đi, Tiết Thanh bất đắc dĩ thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm, quay người lại đã thấy đám người Sở Minh Huy đang nhìn mình bằng ánh mắt cười như không cười.

“Cô gái kia là ai thế?”

“Sao chỉ mới đi được một lát đã lại chạy đến bảo cậu về rồi... chắc là không nữa hả?”

“Tam Lang, cậu ghê nha... Coi chừng Quách tiểu thư đánh cậu bây giờ...”

Mặc kệ là hiện đại hay cổ đại, chuyện nam nữ vẫn là vấn đề mà các thiếu niên thích bàn luận nhất mỗi khi đang đùa giỡn với nhau, nhìn thấy bộ dạng nháy mắt ra hiệu của bọn họ, Tiết Thanh nghĩ đến lúc mình còn đi học, vì thế cũng cười lớn.

“Là muội muội hàng xóm thôi...” Nàng nói: “Nhanh đi ăn cơm đi, ta bỏ ra nhiều công sức nhất nên giờ hơi đói bụng rồi nè.”

Sở Minh Huy vẫn ha ha cười.

“Có muội muội đưa tiễn, chờ một lát không chừng lại có chị gái đến đón...”

Các thiếu niên vừa đi vừa cười giỡn, bọn họ nghênh ngang đi trên đường phố. Dân chúng vẫn còn chưa về hết, những người ở lại liền nhìn theo bóng dáng các thiếu niên đi vào thành.

Trên đường phố thành Trường An, mấy chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy đi, sau đó dừng lại trước một tòa nhà cao bốn tầng, được trang trí vô cùng lịch sự, tao nhã. Nhìn thấy một đám thiếu niên quần áo không gọn gàng, mồ hôi bản đầy người, người phục vụ đến tiếp đón cũng không hề ghét bỏ. Chưa nhắc đến việc Trương Song Đồng đã sai người đến đây đặt phòng trước, bởi vì ông chủ của Lục Ý lâu cũng là một trong những thương gia cung cấp quà tặng cho trận đấu xúc xúc này, thế nên tất nhiên người phục vụ cũng biết, các thiếu niên đang đứng đây chính là đội đã giành được chiến thắng ngày hôm nay.

Tiết Thanh đi theo các thiếu niên, đứng trước Lục Ý lâu, hơi tò mò nhìn qua cái nơi được coi là “thiên đường của đàn ông”. Mặc dù nàng là nữ, nhưng kiếp trước những nơi thế này nàng cũng đã từng đi rồi, vì vậy cũng không xấu hổ.

“Chắc đây là lần đầu tiên cậu tới đây rồi.” Sở Minh Huy chớp mắt nhìn Tiết Thanh: “Đây chính là một nơi tốt... Đi theo ca ca ta...”

Sở Minh Huy còn chưa nói xong đã bị một thiếu niên khác đánh lên vai, cắt ngang.

“Nói cứ như trước kia cậu đã từng tới đây nhiều lần rồi vậy. Sở Minh Huy, ngay cả rượu cậu còn chưa uống qua đấy nhé.”

Sở Minh Huy đỏ mặt phản bác, các thiếu niên vui vẻ cười to, Trương Liên Đường liền dẫn đám người đi vào trong, hẳn ta nói với người phục vụ.

“Chúng ta muốn tắm rửa, thay quần áo trước đã.”

Việc này đối với Lục Ý lâu mà nói không phải là việc gì khó, hơn nữa trước khi bọn họ đến, mấy người hầu cũng đã sắp xếp xong xuôi hết rồi. Đám người lập tức đi theo người phục vụ.

Tiết Thanh quan sát xung quanh Lục Ý lâu, bên trong đây cũng rất yên tĩnh, cách trang trí lịch sự, nhã nhặn, ở phòng khách có đặt một cái bàn thật lớn. Hiện tại cũng có không ít người đang ăn cơm uống rượu ở đây, giống như những quán rượu khác. Điểm khác biệt chính là trong phòng khách có một cái sân khấu, có lẽ đây chính là nơi để mấy cô gái thanh lâu biểu diễn ca múa, đàn hát.

Không có kỹ nữ ra tiếp đón khách, càng không có những hình ảnh vui đùa nam nữ quá mức, xung quanh đều yên tĩnh và vắng vẻ.

“Có phải cảm thấy thất vọng rồi không...” Sở Minh Huy nhỏ giọng cười nói: “Không thấy được người đẹp... ở đây cũng không náo nhiệt.”

Tiết Thanh không hề thất vọng, bởi vì nàng biết được, thời gian náo nhiệt nhất của thanh lâu không phải là vào ban ngày. Thế nên nàng chỉ cười mà không trả lời. Nhìn bộ dạng bình tĩnh của Tiết Thanh, Sở Minh Huy hơi thất vọng, cậu nhóc này chỉ là một nông dân, thế nhưng sao lại bày ra dáng vẻ một người từng trải việc đời, trong khi các thiếu niên khác thì lại vô cùng khó khăn để che giấu vẻ mặt kích động của mình?

Bởi vì tuổi bọn họ còn nhỏ, nên người lớn trong nhà không cho phép bọn họ đến những nơi thế này, có chăng chỉ là thưởng cho họ vài tỳ nữ xinh đẹp... Còn loại chuyện công khai vào kỹ viện thế này lại là lần đầu tiên... Mặc dù thanh lâu ban ngày không thể được coi là thanh lâu chân chính.

“Có phải trước đây cậu đã từng tới đây rồi không hả?” Sở Minh Huy giờ tay tính ôm lấy vai Tiết Thanh tra hỏi.

Nhưng Tiết Thanh đã nhanh hơn né tránh được, khiến cho Sở Minh Huy thất bại. Mấy thiếu niên này thật là... làm gì cũng động tay động chân.

“A, cái cậu nhóc này...” Sở Minh Huy nói xong lại giờ tay muốn nắm lấy Tiết Thanh.

“Đừng giỡn nữa.” Trương Liên Đường quay đầu nói.

Sở Minh Huy bĩu môi dừng lại, Tiết Thanh im lặng đứng sau lưng Trương Liên Đường. Bọn họ đã đi lên lầu, sau khi đi qua các bậc thang và chuẩn bị bước vào hành lang thì thấy một đám tỳ nữ đứng trước cửa phòng cùng nhau thì lễ.

“Được rồi, mọi người đi rửa mặt đi.” Trương Liên Đường quay đầu nói: “Hai người một phòng... Tiết Thanh, cậu đi theo ta.”

A... Tiết Thanh cũng sờ đứng yên tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Uống rượu có kỹ nữ hầu hạ

Các thiếu niên cười đùa, chen chúc nhau đi qua, cứ hai người một phòng, hai tỳ nữ đứng trước cửa cũng nhanh chóng bước theo.

Những tỳ nữ này cũng không phải là Hoa tỳ (2) thanh lâu, mỗi người cao lăm cũng chỉ tầm 11, 12 tuổi. Tương lai các nàng có lẽ sẽ trở thành Hoa tỳ, nhưng tuyệt đối sẽ không trở thành Hồng tỳ (3). Bởi vì ngay ở lứa tuổi này của các nàng, tú bà đã lựa chọn ra những người có khả năng để làm Hồng tỳ, sau đó bắt đầu dạy bảo cảm kỹ thư họa cũng như cách hầu hạ, làm hài lòng khách.

Nhưng mà những tỳ nữ này cũng đều là người mà tú bà đã bỏ tiền ra mua, chắc chắn bà ta sẽ không để cho mình lỗ vốn. Bởi vậy mỗi tỳ nữ đều có dáng vẻ hơn người, sau khi trải qua một khoảng thời gian được thanh lâu dạy dỗ, bọn họ càng trở nên đáng yêu hơn, nhất là giọng nói, trở nên vô cùng ngọt ngào và dịu dàng.

“Thiếu gia, để tỳ nữ đến giúp ngài cởi áo.”

“Thiếu gia, ngài nhìn xem nước ấm như vậy đã được chưa...”

Mấy thiếu niên đều bị âm thanh nhỏ nhẹ, trong trẻo của bọn họ thu hút.

Trương Liên Đường cũng bước vào phòng, một tỳ nữ tiến lên giúp hắn ta cởi áo. Trương Liên Đường quay đầu nhìn về phía Tiết Thanh hỏi.

“Sao vậy?”

Tiết Thanh đứng tại chỗ, nhăn mày, ôm bụng đáp.

“Chắc là do chạy quá nhiều nên bị đau sóc hông rồi, bụng tôi hơi đau.” nàng vừa nói vừa rên lên vài tiếng, sau đó nhìn về phía tỳ nữ còn lại đang đứng chờ nàng này giờ: “Nhà xí (1) ở đâu?”

Tỳ nữ kia vội vàng đáp: “Thiếu gia đi theo ta”, sau đó liền xoay người đi trước dẫn đường.

“Nếu đau quá thì nên mời đại phu khám đi.” Trương Liên Đường cau mày nói: “Lúc trước cậu mới bị thương đấy.”

Tiết Thanh phát tay.

“Vết thương lúc trước với sóc hông lúc này không có liên quan gì với nhau đâu. Để tôi đi nhà xí là được rồi.”

Thấy Tiết Thanh kiên trì giữ nguyên ý kiến, Trương Liên Đường cũng không nói gì thêm nữa mà bước vào phòng, cửa phòng cũng bị tỳ nữ đóng lại. Tiết Thanh vừa đi vừa giả vờ còng lưng, ôm bụng, theo sau tỳ nữ đi đến nhà xí.

Nhà xí ở đây đúng là khác hẳn những chỗ khác, bài trí gọn gàng, lịch sự, không có mùi hôi thối.

“Lúc đi nhà xí, ta không quen có người đi theo.” Tiết Thanh ngăn cản người tỳ nữ dẫn đường đang tính theo vào, sau đó không biết nghĩ đến cái gì, Tiết Thanh lại nói tiếp: “Người đi múc nước rồi xách đến đây giúp ta đi, sẵn tiện ta sẽ thay quần áo ở đây luôn để khỏi tốn thời gian.”

Thanh lâu là nơi mà hạng người gì cũng có, người quái dị đến đây cũng rất nhiều, do đó tắm rửa trong nhà xí cũng chỉ là chuyện bình thường, tỷ nữ kia cũng không để ý lắm, vội đáp “Vâng” rồi lui ra ngoài.

Tiết Thanh ngồi trên bồn cầu thờ ra một hơi đầy nhẹ nhõm.

.....

Tiết Thanh chỉnh sửa quần áo lại cho ngay ngắn rồi đi theo tỷ nữ lên lầu. Cửa phòng được mở ra, tiếng cười của các thiếu niên xen lẫn tiếng thổi sáo, ca hát liên truyền ra ngoài phòng và đến tai Tiết Thanh. Trong phòng bao rộng lớn, 17, 18 thiếu niên đang ngồi sát bên nhau, bên cạnh mỗi người đều có một kỹ nữ trang điểm lộng lẫy ngồi cùng.

“Tam Lang, sao cậu chậm chạp thế?” Sở Minh Huy vẫy tay la to: “Bộ té xuống bồn cầu hả...”

Cách nói giỡn kiểu này dù là thời hiện đại hay cổ đại gì cũng đều có, Tiết Thanh mỉm cười, các thiếu niên khác cũng cười lớn, mấy kỹ nữ kia thấy vậy cũng cười theo. Chỉ một lát mà không khí trong phòng trở nên ồn ào, náo động hơn rất nhiều.

“Tiết thiếu gia, đến đây, ngồi bên này nè.” Trương Song Đồng vẫy tay gọi. Sau khi rửa mặt, thay quần áo, các thiếu niên đều thay đổi, không còn vẻ mệt mỏi nữa mà sôi nổi hơn rất nhiều. Trương Song Đồng đã thay một bộ đồ màu đỏ, trên mặt còn thoa phấn, trông cậu ta còn đẹp hơn nhiều so với cái nàng kỹ nữ đang ngồi bên cạnh.

“Chờ cho cậu người tốt nhất đây...” Trương Song Đồng nói.

Tiết Thanh nhìn về phía chỗ ngồi của mình, nàng nhìn thấy một thiếu nữ khoảng chừng 16, 17 tuổi đang đứng đó. Gương mặt hình tròn, đôi mắt hạnh xinh đẹp, hai má phấn hồng, vẻ mặt hồn nhiên. Thấy Tiết Thanh nhìn qua, cô gái liền mỉm cười giờ tay.

“Chào Tiết thiếu gia, thiếp tên là Xuân Hiểu.” Nàng ta dịu dàng nói.

Xuân Hiểu này đúng là người tốt nhất trong phòng này, chỉ cần một tiếng cười, một cái phất tay cũng đủ để làm cho các thiếu niên đang ngồi xung quanh phải chú ý. Bởi vì từ nhỏ, Xuân Hiểu đã được tú bà cẩn thận dạy dỗ nên cử chỉ và điệu bộ của nàng quyến rũ hơn nhiều so với những cô gái mà các thiếu niên gặp được hằng ngày. Mặc dù nàng ta không phải là kỹ nữ hạng nhất trong Lục Ý lâu... Lấy địa vị và tiền bạc của đám thiếu niên này còn chưa đủ tư cách để mời Hồng tỷ, nên bây giờ trong phòng bao này, Xuân Hiểu chính là người tốt nhất. Xuân Hiểu cũng tự tin rằng chỉ cần đợi một thời gian nữa, nàng sẽ có thể trở thành hoa khôi giống như Ngô Diễm Nương.

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác kia của các thiếu niên, ý cười trong mắt Xuân Hiểu càng nhiều hơn, nhưng khi nhìn về phía Tiết Thanh, nàng lại cảm thấy rất bất ngờ, vẻ mặt thiếu niên kia rất bình tĩnh, mặc dù trên mặt cậu ta cũng hiện lên ý cười, nhưng nụ cười này...

“Chào Xuân Hiểu tỷ tỷ.” Tiết Thanh lễ phép nói xong, lại vén áo, tự nhiên ngồi xuống cạnh nàng ta, ánh mắt nhìn về phía cái bàn: “Xuân Hiểu tỷ tỷ có thể uống rượu à? Ta chỉ uống trà thôi...”

Tiết Thanh vừa nói vừa rót một ly rượu đưa cho Xuân Hiểu, tiếp theo lại rót ra một chén trà cho mình.

Không khí trong phòng lập tức yên tĩnh đến kỳ lạ.

“Sao vậy?” Tiết Thanh cầm chén trà nhìn đám người, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Trương Liên Đường nhìn Tiết Thanh mỉm cười, còn Sở Minh Huy lại giờ tay chỉ vào Tiết Thanh nói.

“Đây, ta nói có sai đâu, nhìn cậu ta xem, rõ ràng là người từng trải, đã quen với những cảnh tượng thế này. Mọi người nhìn xem, từ này đến giờ thái độ của cậu ta đều tự nhiên, thoải mái, quen thuộc giống như ở nhà mình vậy.”

Mấy thiếu niên nghe vậy liền hò hét reu chọc, ngay cả vị Xuân Hiểu kia cũng tỏ vẻ giận dữ.

“Chẳng lẽ là do dáng người thiếp quá xấu sao?” Nàng ta nói xong liền giờ tay nắm ống tay áo của Tiết Thanh lắc qua lắc lại.

Không phải là do nàng xấu, chỉ có điều dù nàng có là tiên nữ thì ta cũng không thích được, Tiết Thanh cười thầm.

“Tôi đâu có biết đâu, không phải vậy đâu nha...” Tiết Thanh giả vờ như không hiểu tại sao mọi người lại cười: “Hôm nay Liên Đường thiếu gia mời khách, lại chọn chỗ tốt nhất để chiêu đãi, thế nên tất nhiên tôi phải tự nhiên như ở nhà rồi, tại sao lại phải câu nệ làm gì? Làm như vậy chẳng phải đã phụ lòng tốt của Liên Đường thiếu gia rồi sao?”

Các thiếu niên ở đây đều khẽ giật mình, Trương Liên Đường thì cười ha ha.

Sở Minh Huy thì trừng mắt: “Nói vậy cũng được à?”

Các thiếu niên cười to, các kỹ nữ cũng che miệng khẽ cười.

“Tiết thiếu gia thật thú vị.” Các nàng ồn ào nói.

Chỉ có mình Quách Tử An không cười mà chỉ hứ một tiếng, sau đó nói: “Cái đồ nịnh hót.”

Mặc dù hiện giờ không phải ban đêm, không có ánh đèn chập chờn, làm say lòng người, nhưng xã Trường Lạc đều là các thiếu niên tuổi trẻ, lại có kỹ nữ mời rượu, đàn hát, nhảy múa, nên bọn họ cảm thấy không tệ. Đây cũng là một khía cạnh đặc sắc khác của thanh lâu.

Đều là các thiếu niên trẻ tuổi, mạnh mẽ, sau khi uống rượu vào khó tránh khỏi sẽ động tay sờ mó, xoa bóp các kỹ nữ bên cạnh, vui đùa ầm ĩ. Mặc dù người lớn nhất cũng chỉ khoảng 16, 17 tuổi, nhỏ nhất cũng chỉ 12, 13, thế nhưng ở nhà giàu thường có nuôi dưỡng sẵn các tỷ nữ xinh đẹp để... Mấy thiếu niên này cũng không phải là người đơn thuần đến nỗi không biết gì về chuyện nam nữ. Bây giờ lại ý vào việc hôm nay đã giành được chiến thắng trong trận đấu xúc xúc, còn được gặp mặt Tri phủ đại nhân, mà tùy ý quấy phá theo ý thích. Bởi vì bọn họ nghĩ rằng với “vinh dự” hôm nay, khẳng định người nhà sẽ không trách cứ bọn họ.

Đối với cảnh tượng trước mặt, Tiết Thanh không chút xấu hổ, nàng vừa ăn vừa uống trà. Lục Ý lâu này quả nhiên là một nơi rất tốt, đồ ăn nước uống đều thuộc loại tốt nhất. Ngược lại với Tiết Thanh, Xuân Hiểu ngồi bên cạnh cảm thấy hơi lúng túng. Mặc kệ nàng làm gì, hờn dỗi hay vui đùa, Tiết Thanh cũng chỉ bình tĩnh mỉm cười. Mặc dù Tiết Thanh cũng không bỏ lơ nàng, mỗi lần nàng hỏi đều trả lời, thỉnh thoảng còn khen tặng vài câu bảo hát hay, nhưng đối với một kỹ nữ như nàng mà nói, một người khách bình tĩnh như Tiết Thanh chính là sự thất bại dành cho nàng.

Xuân Hiểu liên tục mời rượu Tiết Thanh nhưng không được, vì vậy liền dứt khoát nắm tay Tiết Thanh kéo đến đặt lên trên ngực mình bảo: “Tiết thiếu gia, ngài vừa mới nói chơi xúc xúc nên tim đập nhanh. Nhưng kỳ lạ là thiếp không chơi xúc xúc mà tim cũng đập nhanh, vậy là sao, ngài không tin thì sờ thử xem.”

Đối với những vị khách lớn tuổi, nếu như bọn họ càng tiến tới thì nàng càng lui bước, tỏ vẻ hồn nhiên sợ hãi thì càng dễ kích thích bọn họ. Nhưng đối với những thiếu niên chưa từng trải qua nẩy chuyện nam nữ này mà nói, vẫn là trực tiếp quyến rũ sẽ tốt hơn.

Xuân Hiểu rất tự tin vào sắc đẹp của mình...

Tiết Thanh nhin không được cười, lại có chút áy náy, nên không tránh ra mà chuyển tâm đề tay lên ngực Xuân Hiểu nói.

“Bình thường mà, chắc là do tỷ tỷ uống quá nhiều rượu rồi. Về sau đừng có uống nhiều như vậy nữa.”

Xuân Hiểu dở khóc dở cười, nhìn kỹ Tiết Thanh. Gương mặt thiếu niên này rất nhỏ, mắt to, cằm thon nhọn, mặc dù chưa phát triển hết nhưng vẫn nhìn thấy rất điển trai... Tuy nhiên có hơi mềm mại kiểu con gái... Hà? Đừng nói là thiếu niên này không thích con gái nha?

Bây giờ có rất nhiều quý công tử thích con trai... Trong thành cũng có một thanh lâu nhỏ để...

Có người cười ngồi lại gần.

“Xuân Hiểu, đừng phí sức nữa.” Trương Liên Đường cười, giơ chén rượu chạm nhẹ vào chén rượu của Xuân Hiểu: “Tiết thiếu gia đang chuyên tâm học tập, thế nên trước khi thi đậu Trạng Nguyên, cậu ta sẽ không để ý gì khác đâu.”

Mặc dù Xuân Hiểu vẫn chưa hiểu rõ lắm nhưng vẫn cười hi hi, cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch.

“Thì ra là thế, vậy để thiếp hát tặng Tiết thiếu gia một bài cổ vũ tinh thần học tập nhé.” Nàng nói xong liền chủ động đứng lên... Tiết Thanh nhìn ra được, Trương Liên Đường muốn nói gì đó với nàng.

Xuân Hiểu thốt tha đến trên sân khấu, nhận cây đàn tỳ bà từ trong tay một kỹ nữ khác, sau đó ngồi xuống, chậm rãi gảy đàn, cất tiếng hát lên.

“...canh ba đốt đèn, canh năm gà gáy, chính là lúc nam nhi đọc sách... Lúc còn trẻ không lo chăm học, sợ về già hối hận cũng muộn màng...”

Trong phòng các thiếu niên lập tức reo hò kêu lên.

“Không muốn đâu... Khó khăn lắm mới rời xa lớp học...”

“Tha mạng với... Có phải tiên sinh đã nhận tiền rồi hay không...”

Trong phòng cười giỡn ồn ào, Tiết Thanh cũng cười theo.

“Xuân Hiểu cô nương này đúng là không tệ.” Trương Liên Đường cười nói.

Tiết Thanh gật đầu, nàng ta đúng là một Hồng tỷ xuất sắc. Tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy thương cảm cho cô nương này, bởi vì mặc dù được tú bà đào tạo nhưng rốt cuộc cũng phải bán thân.

“Cậu cũng không tệ.” Trương Liên Đường nhìn nàng cười nói, giơ chén rượu lên.

Trước thì khen kỹ nữ không tệ, sau lại khen nàng không tệ, nói như vậy rất dễ khiến người ta hiểu lầm rằng đang châm biếm nàng giống với kỹ nữ, khiến nàng cảm thấy nhục nhã. Nhưng Tiết Thanh không hề hiểu lầm, bởi vì dù cho nàng không thương hại mấy cô nương thanh lâu này đi nữa thì chắc chắn nàng cũng sẽ không ghét bỏ người ta, thế nên có so sánh nàng với kỹ nữ cũng chẳng sao.

Tiết Thanh cười, cầm chén trà giờ lên.

(1) Nhà xí: Nhà vệ sinh.

(2) Hoa tỷ: Kỹ nữ.

(3) Hồng tỷ: Kỹ nữ cấp bậc cao hơn Hoa tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Cùng nhau uống rượu

Chén trà và chén rượu va vào nhau phát ra tiếng vang nhẹ.

“Sao lại không uống rượu?” Trương Liên Đường cười nói: “Chưa từng uống hay sao?”

Không đợi Tiết Thanh đáp lại, Trương Liên Đường đã giờ tay.

“Hay cậu lại muốn mượn cơ sức khỏe chưa tốt, vẫn còn đang uống thuốc nên không thể uống rượu?”

Tiết Thanh cười gật đầu.

“Đúng là đang tính nói như vậy.”

Trương Liên Đường cười ha ha, cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch, Tiết Thanh cũng cầm ly trà lên uống.

“Tiết thiếu gia à, hôm nay cậu vẫn phải uống một chén, bởi vì cậu thắng.” Trương Liên Đường nói.

Tiết Thanh vội nói: “Liên Đường thiếu gia nói quá lời rồi, là mọi người thắng.” Dừng một chút, Tiết Thanh lại nói tiếp: “Mặc dù tôi bỏ ra rất nhiều công sức.”

Trương Liên Đường giờ tay chỉ Tiết Thanh, cười ha ha: “Biết ngay là cậu sẽ nói như vậy mà.”

Xuân Hiểu đang đàn tỳ bà trên sân khấu thấy cảnh này liền ghen tỵ. Hồi nãy khi nàng còn ngồi bên cạnh, thái độ của Tiết thiếu gia làm nàng không thoải mái chút nào, vậy mà bây giờ chỉ mới mở miệng nói đùa vài câu đã khiến Liên Đường thiếu gia cười vui vẻ đến như vậy.

Trương Liên Đường cười xong lại tiếp tục rót rượu, nhìn Tiết Thanh nói.

“Ta không nói cái này. Ta nói là lúc trước kia, cậu đã từng bảo cậu rất tốt. Câu này rất đúng, cho nên cậu thắng rồi.”

Lúc trước? Tiết Thanh “A” một tiếng nhớ lại.

“Ngoại trừ thân phận, nếu mọi người chỉ biết đến con người cậu thì...” Trương Liên Đường còn chưa nói xong thì bên cạnh đã có hai thiếu niên đang lão đảo đi tới.

“Tam Lang, Tam Lang... Chúng ta muốn uống với cậu một chén.”

“Cám ơn cậu, nếu không có cậu chắc ta đã bị cái tên nhóc xã Ngũ Lăng đập gãy chân rồi...”

Bọn họ đã say rượu nên chỉ biết vừa cười hi hi vừa ngáp ngừng nói.

Tiết Thanh mỉm cười cụng chén với hai người. Thấy Tiết Thanh uống trà, bọn họ phàn nàn nói.

“Đã 13 tuổi rồi... có thể uống rượu... Chẳng lẽ uống rượu cũng cần phải qua ba lần học sao?”

Tiết Thanh cười nhìn hai thiếu niên kia đang choàng vai nhau đi chỗ khác, Trương Liên Đường cũng mỉm cười, rót trà cho Tiết Thanh.

“Khi hiểu rõ con người cậu, quả nhiên mọi người đều đã thích cậu.” Trương Liên Đường nói tiếp.

“Tất nhiên rồi. Tôi là người tốt mà.” Tiết Thanh cười đáp.

Trương Liên Đường vỗ tay cười to, sau đó lại thu tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đúng vậy, ta cũng thích cậu.”

Hiện tại khi Trương Liên Đường nói ra câu này, vẻ mặt hắn ta rất tự nhiên và bình tĩnh, bởi vì hai người bọn họ đều là “con trai” nhưng nếu như Trương Liên Đường biết được nàng là con gái, không biết sẽ có biểu cảm thế nào nữa? Tiết Thanh mỉm cười, suy nghĩ một lát liền cảm chén rượu trước mặt Trương Liên Đường giờ lên.

“Lần này tôi có thể thắng được, cũng nhờ Liên Đường thiếu gia, cảm ơn sự giúp đỡ của huynh.”

Có nhiều lúc, muốn người khác “Trông mặt mà bắt hình dong” (1) cũng là điều rất khó. Cũng nhờ Trương Liên Đường cố ý giấu giếm tên và thân phận của nàng ngay từ đầu, chỉ để cho mọi người nhận biết con người nàng, mãi cho đến lúc chơi xúc súc, cùng nhau thi đấu với các thiếu niên xã Trường Lạc. Chính nhờ như vậy, lại thêm có chung thời gian “đồng cam cộng khổ” với nhau nên những thiếu niên này mới dễ dàng tiếp nhận nàng như vậy.

Nếu như ngay từ ban đầu bọn họ đều biết nàng là Tiết Thanh, chắc chắn thái độ và tâm trạng của họ sẽ có khác biệt rất lớn. Hơn nữa nàng cũng không thể có nhiều cơ hội như vậy để chơi đùa cùng bọn họ.

Đây cũng chính là chứng thực cho lời nói mà nàng đã từng nói với Trương Liên Đường lúc trước. Nếu không biết thân phận của nàng, chắc chắn họ sẽ cảm thấy nàng là người tốt.

Nàng nhón người dậy, nghiêng đầu đến gần Trương Liên Đường, giọng ra hiệu hắn im lặng.

“Đừng nói cho người khác biết... Tôi chỉ uống cùng huynh một chén rượu thôi.” Tiết Thanh nhỏ giọng nói xong liền uống cạn chén rượu.

Không phải Tiết Thanh chưa từng uống rượu mà bởi vì thân thể này quá yếu nên nàng vẫn chưa quen. Tiết Thanh nhin không được ho vài tiếng, gương mặt lập tức ửng đỏ, nàng vội vã dùng tay áo che lại.

Trương Liên Đường vội giọng vỗ vài cái vào lưng Tiết Thanh nói: “Muốn cảm ơn cũng không cần phải tự ép bản thân uống rượu đâu. Đừng cố làm những chuyện mà mình không thể làm, cậu đây là đang cảm ơn hay là đang phạt ta thế hả?”

Tiết Thanh đã dừng ho, nàng cười đáp: “Không phải là không thể làm, mà là chưa làm qua thôi.”

Xuân Hiểu vừa đàn tỳ bà vừa hát lớn: “Có học mới có biết... Không học làm sao biết... Phải lo hưởng thụ thanh xuân, chớ để đến lúc đã lớn tuổi rồi...” Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm bên này, nơi hai thiếu niên đang ngồi sát nhau cúi đầu cười đùa, không biết họ đang nói cái gì mà một người thì đỏ mặt nín cười, một người thì vui vẻ, ánh mắt sáng lên, chăm chú nhìn người kia... Nàng đã được tỳ bà huấn luyện từ lâu, thế nên chỉ cần nhìn qua đã có thể biết được, chén rượu mà Tiết Thanh đang cầm trong tay chính là của Trương Liên Đường...

“Tỳ tỳ à, mau hát bài khác đi... Nghe bài này khiến chúng ta cảm thấy như đầu quá...” Một thiếu niên đang ngồi hai bên chợt la lên.

Không biết có phải do bị hồi thúc quá nên phát hoảng hay không mà Xuân Hiểu liền đổi bài ca thành: “... Ca ca tốt từ nơi nào tới... Nhìn người vui mừng, hận không thể ôm...”

Đây là một khúc hát về tình yêu mà trong thanh lâu thường hát. Nghe được vài câu các thiếu niên liền lập tức kêu hay, không ít người còn ôm kỹ nữ đang ngồi bên cạnh vào lòng hát theo: “Ôm một cái bớt ưu buồn, hôn một cái quên hết sầu đau...”

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên náo nhiệt khiến Tiết Thanh và Trương Liên Đường phải ngừng nói chuyện, nhìn lên đài diễn, thấy những thiếu nữ trẻ tuổi kia đang ca múa vui cười, lại nhìn đến các thiếu niên trong phòng, bọn họ cũng đang ồn ào đùa giỡn không ngừng. Truyện được dịch tại: iREAD.vn. Tiết Thanh không chỉ không ghét bỏ cảnh tượng thô bỉ hiện tại mà còn giọng tay gõ nhịp trên bàn, nàng đang gõ theo nhịp đàn tỳ bà của Xuân Hiểu. Thật đúng là tự nhiên như ở nhà, bộ dạng của Tiết Thanh còn tự nhiên hơn những khách quen thường đến đây nữa. Đứa nhỏ này thật sự là một nông dân ư?

Trương Liên Đường quay đầu lại, từ góc nhìn này trông Tiết Thanh thật đẹp, lông mi dài đang chớp lên chớp xuống. Bởi vì vừa mới uống rượu nên gương mặt cậu ta vẫn còn ửng đỏ, trông thật đáng yêu. Không biết cậu ta nghe được câu nào mà nở nụ cười, khiến cho gương mặt thon gầy kia chợt phồng lên, làm hắn... muốn chọc một cái. Tại sao hắn lại muốn chọc vào mặt của một cậu thiếu niên cơ chứ?

Trương Liên Đường bị ý nghĩ của mình làm giật mình. Hắn hoang mang quay đầu rút đầy chén rượu giờ lên định uống, vừa đến miệng lại chợt nghĩ đến chén rượu này hồi nãy Tiết Thanh cũng đã dùng qua... Nói không chừng vị trí này chính là chỗ môi cậu ta đã chạm vào... Cái này chẳng phải là...

Trương Liên Đường bỏ chén rượu xuống.

Dùng qua rồi cũng đâu có sao đâu, thường ngày bọn họ cũng thường tùy tiện uống chung vậy mà, chứ chén trà mà dùng uống rượu thì phải uống nhiều lắm.

Nghĩ vậy nên Trương Liên Đường cảm chén rượu lên uống cạn, sau đó nói: “Nhưng loại thích này vẫn còn chưa đủ nha. Cho nên Thanh Từ thiếu gia à, cậu cần phải cố gắng nhiều hơn.”

Tiết Thanh nghe được thì “ừ” một tiếng, nàng hiểu ý Trương Liên Đường. Mặc dù lần này đã thay đổi cách nhìn của mọi người về nàng, khiến những thiếu niên này tiếp nhận nàng, lại thêm được Tri phủ đại nhân khen ngợi nên trong dân chúng, thanh danh của nàng cũng đã có chuyển biến tốt đẹp hơn. Thế nhưng cái này cũng chỉ là “chuyển biến tốt đẹp” thôi, còn thành kiến của các gia tộc, dòng họ lớn về nàng cũng vẫn chưa mất hết.

Giống như khi nói về Quách gia, đối với họ, dù có chơi xúc súc tốt cũng chưa chắc có thể trở thành một người rở tài giỏi. Hướng chỉ xúc súc cũng không thể chơi cả đời được, các thiếu niên đều phải lớn lên, không còn gặp nhau nữa thì sẽ dần dần trở nên xa lạ.

Tất nhiên nàng cũng sẽ không coi xúc súc thành nghề nghiệp hàng đầu của mình, cái này đối với nàng mà nói có cố gắng mấy cũng chẳng được gì nhiều.

“Được. Tốt nhất vẫn phải cố gắng đọc sách thôi.” Tiết Thanh đáp.

Trương Liên Đường gật đầu nói.

“Lần này cậu giúp ta nên ta cũng sẽ giúp cậu. Ta sẽ nghĩ cách nhờ người trong nhà đi xin Thanh Hà tiên sinh giúp cậu.”

Thanh Hà tiên sinh ư? Tiết Thanh không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu.

Trương Liên Đường liền cau mày nói: “Cậu cũng đã từng nói, nếu loại bỏ tin đồn và cách nhìn của người khác, hẳn mọi người sẽ cảm thấy cậu là người rất tốt, nếu như vậy tại sao cậu lại không nói điều đó cho Thanh Hà tiên sinh biết? Trên đời này, làm người, làm việc cũng giống như đi học, đều phải trải qua muôn vàn khó khăn trắc trở, đâu phải việc nào cũng có thể thuận buồm xuôi gió đâu?”

Đây chính là lời khuyên nhủ rất thật lòng, thế nên Tiết Thanh vội nói tiếng cảm ơn. Nhưng mà bây giờ nàng đã có thầy giáo khác rồi. Có lẽ Thanh Hà tiên sinh rất tốt, nhưng nàng lại thích Tứ Hạp tiên sinh hơn.

“Liên Đường thiếu gia...” Tiết Thanh nói.

“Đệ có thể gọi ta là Liên Đường huynh, giống như bọn Tử An.” Trương Liên Đường nhắc nhở.

“... Liên Đường huynh.” Tiết Thanh nghe lời đổi cách xưng hô: “Đệ không cần huynh giúp đỡ là bởi vì đã suy nghĩ kỹ, muốn tự mình thay đổi thành kiến của Thanh Hà tiên sinh.”

Trương Liên Đường liền “A” lên đáp: “Một mình đệ làm sao để thay đổi đây?”

Tiết Thanh suy nghĩ một lát liền đáp.

“Ví dụ như đệ vượt qua kỳ thi huyện?”

Lại là nói như thế, Trương Liên Đường giơ tay xoa đầu nàng, sau đó cười nói: “Được rồi, vậy huynh sẽ chờ đến ngày đó.”

.....

Khi ánh nắng đã chiếu sang hướng khác, các thiếu niên đang say rượu, mắt nhắm nhem, lão đạo bị tú bà Lục Ý lâu đuổi ra ngoài.

“Mấy đứa trẻ các ngươi, muốn sờ các cô nương của ta còn có thể, chứ đừng có bày đặt suy nghĩ lung tung nhé.” Tú bà cũng không già, chỉ mới hơn 35 tuổi, cơ thể đầy đặn, lúc nói chuyện ánh mắt chuyển động trông cũng rất quyến rũ.

“Ma ma à, chúng ta cũng đâu phải là không trả tiền.” Sở Minh Huy hô.

“Tiền của các ngươi là từ đâu mà có.” Tú bà lên tiếng: “Đi mau, đi mau, sắp tối rồi, đừng có trì hoãn việc làm ăn của bọn ta.”

Không phải là tú bà không muốn kiếm thêm tiền, mà là vì có những đồng tiền không nên lấy. Những thiếu niên này hôm nay đến Lục Ý lâu chơi đùa là vì có Trương gia đồng ý. Nếu thật sự để đám kỹ nữ bọn họ, chỉ sợ người nhà trong các gia tộc sẽ đến đây ồn ào mất... Đó mới là nguyên nhân khiến bà không dám nhận thêm tiền của bọn họ đấy.

Các thiếu niên cũng hiểu, hôm nay có thể đến đây vui đùa nửa ngày đã không tệ, thế nên cũng không nói gì nữa mà chỉ cười hi hi, khoát vai nhau vẫy tay chào tạm biệt tú bà và các kỹ nữ. Tiếng cười đùa ồn ào cho đến khi một gian phòng được mở ra mới bắt đầu im lặng.

Đây cũng là một đám thiếu niên, bọn họ đã thay đổi bộ đồng phục áo trắng quần xanh trên sân đấu bằng những chiếc áo bào hoa lệ, trên eo còn treo túi thơm hoặc ngọc bội, khi bước đi để lộ đôi giày... Trên giày được đính những hạt trân châu lớn hoặc in hoa văn lộng lẫy, thể hiện rõ sự giàu có.

“Liễu Xuân Dương.” Sở Minh Huy hô to: “Các ngươi cũng tới đây à.”

Các thiếu niên xã Ngũ Lăng tất nhiên là muốn tới đây rồi, Tiết Thanh thầm nghĩ, thắng có thể không đến, nhưng thua tất nhiên phải đến. Vậy mới là những thiếu niên khi phách.

(1) Trông mặt mà bắt hình dong: Nhìn vẻ mặt, bề ngoài của một người mà đoán tính tình, ý nghĩ của người đó.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 53: Phất tay áo

Liễu Xuân Dương nặc một trường sam màu xanh nhạt, trông rất nổi bật. Do uống rượu nên đôi mắt hắn vẫn còn chưa tỉnh táo, hắn hất cằm nhìn các thiếu niên xã Trường Lạc nói.

“Hừ, làm như nơi này là do gia đình ngươi mở vậy? Chỉ có ngươi được đến, không cho phép người khác đến.”

Sở Minh Huy tính nói gì đó nhưng Trương Liên Đường đã giơ tay ngăn cản.

“Nếu sớm biết các người cũng ở đây thì chúng ta đã mời uống chung rồi.” Hắn nói.

Liễu Xuân Dương hừ một tiếng.

“Điều đó là không thể, bọn ta thích đi riêng, tránh làm mất vui.” Hắn nói xong liền phất tay áo quay người, thế nhưng không biết nghĩ đến cái gì mà quay đầu lại nhìn... Quả nhiên hắn đã nhanh chóng nhìn thấy thiếu niên đáng người nhỏ bé đang đứng sau đám người mỉm cười.

Cười cái đầu nhà ngươi!

“Tiết Trọng Nguyên sao lại cười vui vẻ như vậy. Chẳng lẽ chỉ thắng một trận bóng trở về liền có thể động phòng rồi sao?”

Lời nói châm biếm rõ ràng như vậy khiến các thiếu niên bên cạnh hắn cười lớn, ngược lại các thiếu niên xã Trường Lạc bên kia thì tức giận vô cùng.

“Liễu Xuân Dương, nhìn cái bộ dạng hèn nhát của ngươi, chúng ta muốn thua cũng thua không nổi đấy chứ?” Trương Song Đồng vừa nói vừa phất ống tay áo rộng lớn của mình. Cậu rất thích phong cách của Ngụy Tấn, ngoại trừ cách ăn mặc của ông ta, cậu còn thích cả cách mắng chửi người, lối nói chuyện ngang ngạnh của ông.

Lời nói này chọc giận các thiếu niên xã Ngũ Lăng, vì thế người của hai đội liền xông lên xô đẩy, muốn đánh nhau. Nhưng tất nhiên, tú bà sẽ không để tình huống này xảy ra, bà vội vàng vẫy tay với các kỹ nữ đang cười khanh khách phía sau, vừa nói với các thiếu niên vừa mắng các cô nàng kia.

“Mọi người đều là người có văn hóa cả nên đừng đánh nhau đấy nhé. Mấy người các người còn đứng đó làm gì mà không ra ngăn cản hả? Nếu các thiếu gia bị thương các người không đau lòng sao...”

Các kỹ nữ lúc này mới mỉm cười tiến lên chen vào đám thiếu niên, vừa kéo vừa ôm, khiến cho bên trong càng trở nên hỗn loạn hơn, mấy thiếu niên vì thế cũng không đánh nhau được nữa.

“Không đánh nhau ở đây nữa, chúng ta ra ngoài đánh.” Liễu Xuân Dương hất cô nàng kỹ nữ đang ôm mình ra, lớn tiếng nói.

Trương Song Đồng hất tay của người phục vụ ra, đang tính đi theo lại nghe thấy có tiếng nói phát ra từ sau lưng.

“Không được.” Nàng nói xong lại đứng sau lưng Trương Song Đồng nhìn về phía Liễu Xuân Dương: “Đánh nhau là không tốt.”

Lúc này mới biết sợ? Đúng là một tên nông dân hèn nhát, Liễu Xuân Dương lạnh lùng cười.

Xuân Hiểu đang đứng một bên cũng mấp máy môi, đúng là cái thứ đồ sợ phiền phức lại nhát gan, ẻo lả y như con gái... Đã là thiếu niên, nếu bị người ta nói xấu thì phải dùng nắm đấm để độ sức chứ.

“Tại sao lại muốn đánh nhau?” Tiết Thanh ra vẻ không hiểu hỏi: “Nếu như bởi vì trận bóng kia, vậy chúng ta cũng đã giải quyết trên trận đấu rồi. Nếu như bởi vì do ta đụng trúng ngươi, vậy để ta xin lỗi ngươi là được thôi.”

Sợ... đến như vậy ư? Những người đang đứng ở chỗ này đều giật mình, Xuân Hiểu cũng bật cười.

Trương Liên Đường cũng cười nói.

“Đúng đó Xuân Dương thiếu gia, tại sao lại muốn đánh nhau. Là do trận đấu? Hay là do chúng ta va chạm ngươi?”

Đương nhiên là bởi vì trận đấu rồi, Liễu Xuân Dương thầm nghĩ, nhưng nếu lấy nguyên nhân thua xúc cù mà đánh nhau với Trương Song Đồng, Liễu Xuân Dương hẳn sẽ bị mất hết thể diện, về phần va chạm...

“Ngươi nhìn ta cười như vậy để làm gì?” Liễu Xuân Dương nói: “Ngươi muốn sao hả?”

Tiết Thanh “A” một tiếng đáp.

“Vây về sau ta không cười nữa, ta chỉ là muốn thể hiện một chút thành ý muốn kết bạn thôi mà.” Nàng nói xong lại cúi đầu xuống giống như đang lo lắng.

“Liễu Xuân Dương, người khác cười với người, người cũng không cho. Chẳng lẽ nhìn thấy người phải khóc như để tang mới được hả?” Sở Minh Huy lớn tiếng chửi mắng, Xuân Hiểu đứng một bên cười bị tú bà che miệng, trừng mắt nhìn.

Liễu Xuân Dương xì miệng.

“Mẹ nó, ta cũng không phải gái thanh lâu, vừa gặp đã cười, cười cái gì mà cười.” Hắn mắng xong liền phát tay áo nhanh chân rời khỏi đó.

Vây là kết thúc rồi? Mấy thiếu niên xã Ngũ Lăng nhìn trái liếc phải một hồi cũng vội vã chạy theo sau, tú bà khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Liên Đường huynh, nếu không gặp bọn họ thì chắc ta cũng quên mất.” Sở Minh Huy nhìn các thiếu niên xã Ngũ Lăng đang đi xuống lầu bĩu môi: “Chuyện bọn họ làm Từ An bị thương, khi nào chúng ta ra tay đây?”

Lúc Quách Từ An bị ngã chân đến nổi đổ máu, bị thương, mọi người đã tức giận nói sau đó nhất định phải đánh bọn họ một trận để trả thù.

Trương Liên Đường cười nhìn Tiết Thanh.

“Không cần ra tay nữa. Thanh Từ thiếu gia đã giải quyết rồi.”

Giải quyết rồi? Tiết Thanh? Các thiếu niên nhìn về phía Tiết Thanh.

“Bọn họ làm Từ An bị thương, Thanh Từ đã làm 3 người đội họ bị thương, chúng ta hòa nhau, cũng đã báo được thù rồi.” Trương Liên Đường nói xong lại vỗ vai Tiết Thanh: “Thanh Từ vừa mới nói đấy, nguyên nhân nếu do trận đấu vậy thì hãy giải quyết trên sân đấu, và đệ ấy đã giải quyết xong rồi.” Truyền được cập nhật nha.nh. nhất tại i.read.vn.Hóa ra là vậy, các thiếu niên giật mình, sau đó cười lớn.

“Cái này rất tốt, chúng ta không mang tiếng khi dễ họ, mà bọn họ cũng không thể nói thêm cái gì.” Sở Minh Huy chống nạnh cười nói, cũng giờ tay vỗ vai Tiết Thanh: “Về sau trên trận đấu, những việc liên quan đến đánh người liền giao cho cậu.”

Tiết Thanh bị hai người vỗ hai bên vai, thầm nghĩ cũng may là nàng đang luyện võ, chứ nếu đổi lại là các cô gái bình thường khác, làm sao có thể chịu nổi. Không biết năm đó Chúc Anh Đài có từng trải qua trường hợp xấu hổ như vậy hay không? Tiết Thanh nghĩ như vậy nên mỉm cười.

“Thanh Từ cười rất đẹp. Liễu Xuân Dương đúng là thứ người không biết phân biệt tốt xấu.” Sở Minh Huy đột nhiên nói.

Mấy thiếu niên khác nghe vậy liền nhìn về phía Tiết Thanh, nàng chẳng những không xấu hổ mà ngược lại cười càng vui vẻ. Trong lòng lại tự nhắc nhở mình, độ tuổi tăng dần, nàng cũng cần phải nghĩ cách để che giấu gương mặt, chứ nếu không từ các đường nét trên gương mặt nàng, bọn họ rất dễ để đoán ra nàng là nữ. Tuy nhiên việc che giấu này đối với nàng cũng không đến nỗi khó.

“Con trai mà lại khen đẹp thì có gì hay đâu.” Trương Liên Đường ho nhẹ một tiếng.

Xuân Hiểu đứng bên cạnh lại cất tiếng cười khanh khách.

“Chẳng lẽ so với chúng ta còn đẹp mắt hơn sao?” Nàng nói.

Các thiếu niên liền ồn ào sờ vai cái lên người các kỹ nữ đang đứng bên cạnh, sau đó mới cười vui vẻ ra khỏi Lục Ý lâu. Bởi vì chân của Quách Từ An bị thương nên Trương Liên Đường đã sắp xếp cho cậu ta một chiếc xe ngựa.

“Tiết Thanh, đệ đi chung với Từ An sao?” Trương Liên Đường hỏi.

Không đợi Quách Từ An trả lời, Tiết Thanh đã lắc đầu đáp.

“Đệ đi bộ về, vừa lúc có thể để gió thổi bay bớt mùi rượu.”

Trương Song Đồng cười ha ha: “Uống một đồng trà, ở đâu ra rượu hả?”

Trương Liên Đường nhìn về phía Tiết Thanh, nghĩ đến lúc cậu ta uống với hắn một chén rượu đã dặn hắn đây là bí mật riêng của hai người, không nên nói cho người khác biết. Bí mật này đương nhiên là vì tránh bị người khác mời rượu, bởi vì nếu có thể uống lần đầu, tất nhiên cũng có thể uống lần hai, lần ba...

Tiết Thanh nhận ra ánh mắt của Trương Liên Đường, liền mỉm cười giờ tay ra hiệu im lặng.

Môi Tiết Thanh hơi mỉm, nhưng bởi vì vẫn còn say rượu nên đôi môi vẫn còn ửng hồng chưa tàn đi... Thật là, con trai gì đâu mà mỗi lúc đó lúc hồng như vậy, Trương Liên Đường dời ánh mắt nhìn chỗ khác, giờ tay ấn nhẹ lên trán, lại nghe thấy Tiết Thanh nói câu ta đi trước.

Tiếng bước chân, tiếng vó ngựa, tiếng xe dần tàn đi hết, không khí bên ngoài Lục Ý lâu lại trở nên yên tĩnh hẳn.

“Liên Đường ca, đi thôi.” Trương Song Đồng phát tay áo tính đi, lại nhìn thấy Trương Liên Đường cau mày liền hỏi: “Huynh sao vậy?”

Trương Liên Đường lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lục Ý lâu. Trên lầu có mấy kỹ nữ đứng dựa vào lan can, thấy hắn nhìn lên liền cười hi hi, điệu đà hô lên lần sau thiếu gia nhớ đến nữa nhé.

Giữa trời chiều, các nữ tử tuổi trẻ, gương mặt trang điểm xinh đẹp, môi đỏ thắm quyến rũ, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều tự nhiên, thu hút người khác. Đúng là cảnh tượng xinh đẹp.

“Đi thôi.” Trương Liên Đường cười, vẫy tay với các nàng, sau đó nhanh chân đi về phía trước. Trương Song Đồng nhún vai đuổi theo. Hai thiếu niên tuần tú xen lẫn trong đám người ồn ào trên đường phố, rất nhanh đã đi được một đoạn khá xa.

Chạng vạng tối, phố xá không ồn ào như ban ngày. Hơn nửa ngày mai chính là tết Đoan Ngọ, khắp nơi trên đường phố đều vang lên tiếng rao hàng mời mua quạt hay dây ruy-băng đủ màu... Bên đường cái, những người bán hàng rong đang bày bán các loại bánh chưng, hương thơm của nó lan tỏa khắp nơi.

Tiết Thanh đứng trước cửa hàng cá, vừa xoa mũi vừa nhìn người phụ nữ đang bận rộn trước mặt.

“Đại tỷ hôm nay có đi xem trận đấu không?”

Người phụ nữ kia dùng dây cột hai con cá sau đó xoay người đưa cho Tiết Thanh.

“Hôm nay ta không mua cá đâu...” Tiết Thanh phát tay.

“Không cần tiền.” Người phụ nữ cười: “Hôm nay nhờ cậu nhóc bảo ta đi xem xúc súc nên ta bán được đến hai giỏ cá lặn đây... Thật không ngờ ở đó lại nhiều người như vậy... Ta phát tài rồi, đây là quà tặng...”

Tiết Thanh không tiếp tục từ chối nữa mà cười nhận lấy.

“Vậy ta cũng không khách sáo nữa.”

“Đúng, không nên khách sáo.”

“Đại tỷ, tỷ chỉ lo bán cá thôi sao, chẳng lẽ không có nhìn ta chơi xúc súc à?”

“A... Ta quên mất... vẫn là bán cá quan trọng hơn.”

“Ôi, đại tỷ à, tỷ làm người ta thương tâm quá đấy... Hay là cho thêm một con cá nữa để an ủi đi...”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Người thắng

Mặt trời đã lặn về phía tây, bầu trời hoàng hôn màu đỏ chiếu rọi trên đường phố khiến chúng đẹp như trong tiên cảnh. Tuy nhiên khói lửa nấu nướng bay ra nồng nặc từ các nhà đã kéo Tiết Thanh về thực tại.

Tiết Thanh cầm ba con cá, thong thả đi trong đám người. Nàng khẽ mỉm cười, so với lúc mới tới nơi này, bây giờ nàng đã cười nhiều hơn một chút, có lẽ bởi vì đã có thể hòa nhập với lối sống ở đây, cũng đã an tâm... để sống ở đây, như vậy nàng đã có thể coi nó là quê hương của mình mà vui vẻ sinh sống.

Trước ngõ nhỏ Tây Môn, Thiên Y đứng đó, ánh mắt nhìn về phía đầu phố như đang chờ đợi ai đó, vẻ mặt vừa hơi tức giận lại vừa lo lắng. Khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Tiết Thanh, nàng liền mỉm cười, bước lên tính nghênh đón, nhưng chỉ đi được vài bước lại ôm mặt xoay người đi ngược lại.

Tiết Thanh giờ tay gọi: “Thiên Y.”

Thiên Y dừng chân, quay đầu lại nói: “Hừ, thật không ngờ Tiết Thanh ngươi còn biết đường về cơ đấy.”

Giọng nói đầy oán trách, Tiết Thanh hiểu được, mặc kệ là ở đâu đi nữa thì các cô gái vẫn rất ghét những nơi như thanh lâu.

Tiết Thanh đáp: “Tại ta không có nhiều tiền để ở đó qua đêm.”

Thật đáng giận, hóa ra còn muốn ở đó qua đêm cơ đấy, Thiên Y giận đến tái mặt.

“Hi, không có đâu mà.” Tiết Thanh cười nói: “Sao ta có thể ở lại qua đêm chứ, vả lại ở đó bọn ta chỉ nói chuyện, uống rượu thôi... mà ta thì không uống rượu, chỉ uống trà thôi đấy.”

Thật sao? Thiên Y nhìn Tiết Thanh, chợt lại gần ngửi thử, mùi rượu, mùi son phấn...

Tiết Thanh vuốt quần áo: “Cái này là do ngồi chung trong phòng nên bị dính mùi thôi.”

Mặc dù chưa từng đi qua thanh lâu, nhưng dù sao Thiên Y cũng là người lớn lên ở tạp viện của một nhà giàu có, thế nên nàng đã từng nghe người ta kể rất nhiều về cảnh tượng uống rượu trong thanh lâu. Những kỹ nữ trong đó sẽ ngồi trong ngực đàn ông, mớm rượu cho họ bằng miệng... Đúng là khiến người ta tức giận mà.

“Thật sự không có mà, không tin để tôi cởi áo ngoài ra cho cậu ngửi lại.” Tiết Thanh nói.

Thiên Y hứ một tiếng, sau đó lại cười to.

“Ai thêm quần cậu làm gì.” Nàng đỏ mặt nói tiếp: “Ta chỉ sợ cậu bị đại tiểu thư đánh... Đại tiểu thư đã không thích cậu rồi, nếu như biết được cậu đến thanh lâu uống rượu, dù cho cậu không làm gì hết thì cũng khó lòng cãi lại được. Liên Đường thiếu gia và những thiếu gia khác thì không sao... Bởi vì cậu không giống bọn họ.”

Tiết Thanh cười, đáp “Ừ” một tiếng.

“Sau này không đi nữa.” Tiết Thanh nói xong lại đưa hai con cá cho Thiên Y: “Có người cho ta ba con cá, hôm qua ta mới ăn cá rồi nên hai con này cho cậu đây, ta chỉ đem về một con thôi.”

Thiên Y nhìn hai con cá mà Tiết Thanh đưa tới, hai con cá này đã được cột riêng ra từ sớm, rõ ràng ngay từ đầu đã có ý muốn cho nàng hai con cá này, chứ không phải bây giờ thấy nàng mới tính cho. Được người khác nhớ đến cho quà, Thiên Y rất vui vẻ, nàng mỉm cười giờ tay nhận cá.

“Thật không ngờ còn có người tặng đồ cho cậu đó.” Thiên Y nói xong lại nhìn về phía trong: “Ta không có nói với Tiết thẩm là cậu đến đó, chỉ nói cậu đi ăn mừng với bọn Liên Đường thiếu gia thôi.”

Tiết Thanh cười nói cảm ơn, vừa vào cửa liền thấy một nhóm trẻ con đang chen chúc nhau nhìn ra, thấy nàng liền la lớn: “Tiết Thanh ca ca, chơi xúc xúc với tụi đệ đi, Tiết Thanh ca ca lợi hại quá...”

Thiên Y vội nói: “Hôm nay Tiết Thanh mệt rồi, đề ngày khác rồi chơi.”

Tiết Thanh cười đưa con cá đang cầm cho Thiên Y giữ, nàng cột áo bào lên cho gọn, sau đó chạy vào chơi với đám trẻ con. Sau khi cướp được bóng, Tiết Thanh nhanh nhẹn đá trái bóng vào cửa trúc, mấy đứa nhỏ hô to chạy theo, đá được hai, ba lần thì Tiết Thanh dừng lại, lấy ra một nắm kẹo từ trong túi thơm đang đeo bên người... Đây là kẹo trong Lục Ý lâu.

Bánh kẹo trong Lục Ý lâu ngon hơn nhiều so với những bánh kẹo được bày bán trên đường, mấy đứa trẻ thấy vậy vội la lớn giành kẹo, Tiết Thanh chỉnh quần áo lại, trở về chỗ Thiên Y đang đứng.

“Cảm ơn bọn nhỏ đã giúp ta luyện xúc xúc.” Nàng cười nói.

Tiết Thanh bây giờ còn biết nói đùa nữa đấy, Thiên Y che miệng cười, vội hối thúc Tiết Thanh mau về nhà, sợ Tiết mẩu thân không thấy Tiết Thanh lại lo lắng. Đúng như suy nghĩ của Thiên Y, còn chưa đến nhà thì nàng đã thấy Tiết mẩu thân đứng dựa cửa nhìn xung quanh, thấy Tiết Thanh đang đi đến lúc này mới yên tâm.

Tiết Thanh nói: “Liên Đường thiếu gia mời khách, mà con chỉ mới ăn có một chút, vẫn chưa ăn cơm, nên bây giờ đói bụng rồi ạ.”

Nói ăn bên ngoài nhưng lại không nói đã ăn ở đâu. Đây cũng là một cách trả lời đầy khéo léo, Tiết mẩu thân nghe vậy liền không hỏi nữa, bà cũng không hỏi xem Tiết Thanh thắng hay thua... bởi vì đối với bà, chỉ cần Tiết Thanh trở về bình an là tốt rồi.

Mẫu thân Tiết Thanh nhận lấy con cá Tiết Thanh đưa, hối thúc Noãn Noãn đi nấu nước, sau đó bà vội vã đi nấu cơm, trong sân nhỏ trở nên náo nhiệt vô cùng.

Tiết Thanh tự đi rửa mặt, vì cuộc sống mưu sinh sau này, đối với người đang sống nhờ nhà người khác như Tiết Thanh mà nói, chiến thắng trong trận đấu có ý nghĩa không nhỏ. Mặc dù theo thời gian, mọi người rồi sẽ dần quên trận đấu này, nhưng dù sao nàng cũng đã tạo được một chút quan hệ, nên đối với việc mưu sinh sau này cũng không cần lo lắng nữa. Đối với những người nắm quyền trong các gia tộc mà nói, dù chỉ là chút việc nhỏ, họ cũng có thể nhìn ra điểm khác biệt, thú vị của nó.

Bóng đêm đã bao phủ khắp nơi, ở phường Đại Lâm, nhà Trương gia đã đốt đèn đuốc sáng trưng, sân phía bắc là nơi ở của Trương lão thái gia, Trương Liên Đường và Trương Song Đồng cùng vài người hầu đang đi tới đó. Lúc này Trương lão thái gia cũng không có trong phòng mà đang ngồi ngoài sân hóng mát.

Trương Song Đồng hơi kinh ngạc, kinh ngạc không phải vì thấy phụ thân và các thúc bá ở đây, mà cậu kinh ngạc vì thấy Trương lão thái gia đang ngồi trong chòi hóng mát.

Mặc dù khí hậu mùa hè nóng bức nhưng từ xưa đến nay, cơ thể Trương lão thái gia rất yếu, không thể ở những nơi lạnh, vì vậy ông rất ít ngồi ở những nơi mát mẻ thế này. Truyện- được dịch - tại iRE-AD.vn- “Ông nội đã khỏe hơn nhiều rồi.” Trương Song Đồng nói.

Trương Liên Đường cũng gật đầu, xem ra viên thuốc Thanh Nga hoàn kia rất công hiệu.

Nhưng mà chỉ kinh ngạc được một lát, Trương Liên Đường đã nhỏ giọng nói: “Nhiều người như vậy đều ở đây, không biết bọn họ muốn răn dạy chúng ta cái gì đây.”

Là hai hậu bối nhỏ nhất trong nhà, lại không giỏi giang, xuất chúng bằng các ca ca. Trong Trương gia đã có 3 tú tài, hơn nữa đại ca của Trương Liên Đường, Trương Hộ Ngự chỉ mới 20 tuổi đã đậu Tiến sĩ. Có những ca ca ưu tú như vậy, nên hai người thường xuyên bị phụ huynh trong nhà răn dạy, phải cố gắng đọc sách, học hỏi các ca ca.

Trương Liên Đường nói: “Lần này chắc là để khen rồi.”

Hắn vừa nói xong đã thấy một thúc thúc vỗ tay cười nói: “Trạng Nguyên xúc xúc tới rồi.”

Trương Song Đồng thờ phào, cười hi hi tiến lên thi lễ.

“Tri phủ đại nhân thưởng cho các cháu một bức tranh chữ sao?” Vị thúc thúc kia gật đầu với mấy vị trưởng bối bên cạnh, sau đó nói tiếp: “Chữ của Lý Quang Viễn rất đẹp, bởi được kế thừa từ một bậc thầy nổi tiếng đấy.”

Trương Đại lão gia, cha của Trương Liên Đường nhìn về phía hai người họ nói.

“Sao không đem phần thưởng theo cho mọi người cùng xem?”

Trương Liên Đường thi lễ đáp: “Con đã treo nó trong phòng khách xã Trường Lạc rồi ạ, bởi vì đó đều là công lao của tất cả mọi người, nên con không có đem nó về nhà.”

Các thiếu niên thường luyện tập xúc xúc ở sân bóng bên ngoài do Trương gia chuẩn bị, nếu có việc gì liên quan đến xúc xúc thì đều sắp xếp bên kia hết. Đội bóng này mặc dù gọi là xã Trường Lạc nhưng mọi thứ bên trong đều do Trương gia chuẩn bị, nên nói đội bóng là của Trương gia cũng không có gì sai cả. Lời nói của Trương Liên Đường rõ ràng là ý bảo hắn cũng không thể làm chủ việc này, có hai vị trưởng bối tính nói gì đó, nhưng Trương lão thái gia đã mở miệng trước.

“Làm rất tốt.” Ông nhìn Trương Liên Đường gật đầu: “Cứ tưởng mấy đứa chỉ chơi đùa thôi, không ngờ cũng thi đấu theo quy tắc cả đấy.”

Trương Song Đồng hi hi cười: “Ông nội, cuối cùng người cũng đã nhận ra, bọn cháu không phải đang quậy phá.”

Cha của Trương Song Đồng, Trương Tam lão gia trừng mắt liếc cậu cảnh cáo, Trương lão thái gia cũng không quát lớn như trước đây mà chỉ mỉm cười nói.

“Ta nghe bọn họ kể lại, lần này mấy đứa làm không tệ, với tình huống tệ như vậy mà còn có thể bình tĩnh xử lý, cũng như đoàn kết với nhau để đấu với đối thủ, thay đổi tình hình, đúng là đáng khen.”

Trương Đại lão gia cùng Trương Tam lão gia vội cười lắc đầu, người được khen là con bọn họ, nên chỉ có bọn họ mới có thể mở miệng phản bác.

“Chỉ là trận đấu chơi đùa giữa mấy đứa nhỏ thôi, cũng chẳng phải việc lớn lao gì.”

“Phụ thân đừng khen bọn nó, nếu không chúng nó lại không biết trời cao đất rộng là gì đấy.”

Trương lão thái gia xua tay vài cái đáp: “Chơi đùa cũng cần phải có quy tắc, tuy tui nhỏ chỉ chơi đùa nhưng biết đâu việc này cũng có thể đến tai vua Đại Chu.” Ông nói xong lại nhìn qua Trương Liên Đường: “Có thể hướng dẫn, quản lý cả một đội bóng cũng là một việc không dễ dàng.”

Trương Song Đồng vui vẻ chen vào nói: “Đúng đó ông nội, muốn chơi xúc xúc giỏi cũng phải bỏ ra rất nhiều công sức, lại không dễ dàng gì... nên tiền tiêu vặt của cháu và Liên Đường ca có thể tăng thêm chút không?”

Trương lão thái gia và mọi người cười to, Trương Tam lão gia thì quát lớn cậu vài câu.

Trương lão thái gia không cười nữa mà nghiêm túc nói: “Mặc kệ là đi học hay chơi đùa, chỉ có chuyên tâm, bỏ công sức mới có thể có thành quả tốt. Nếu đã tốn công tốn sức như vậy thì cũng nên tiêu xài thêm một ít.” Ông nói xong lại chỉ về phía Trương Đại lão gia - người quản lý các công việc vặt trong nhà: “Cho bọn nó thêm chút tiền đi, đừng để người khác nói chúng ta keo kiệt, không bằng nhà họ Liễu.”

Trương Đại lão gia liền đáp “Vâng” một tiếng. Trương Song Đồng vui vẻ cúi người cảm ơn. Trương lão thái gia hỏi lại Trương Liên Đường về những việc đã xảy ra trên sân đấu. Mặc dù ông đã nghe vài người ở đây kể lại, nhưng khi nghe một người từng trải qua trận tranh đấu kể lại, ông lại cảm thấy hấp dẫn hơn rất nhiều. Trương Liên Đường cũng kể lại những việc diễn ra ở Lục Ý lâu.

“Mâu thuẫn trong trận đấu hãy giải quyết hết trên sân đấu, nói rất hay.” Trương lão thái gia khen ngợi, ông vui mừng nói: “Xem ra ta đã coi thường mấy đứa rồi.”

Nói xong liền nhìn Trương Đại lão gia và Trương Tam lão gia.

“Ta cũng đã coi thường hai người rồi, cũng không phải nuôi hai đứa phá của.”

Trương Đại lão gia và Trương Tam lão gia vội vàng đứng dậy thi lễ, cười nói phụ thân nói đùa rồi, sau đó nhìn về phía Trương Liên Đường và Trương Song Đồng bằng ánh mắt dễ chịu hơn.

“Phụ thân cũng đừng khen nhiều, mặc công bọn nó lại kiêu ngạo, không coi ai ra gì nữa đây.”

Trương lão thái gia cười phát tay.

“Nhưng mà vẫn phải dành nhiều tâm sức cho việc học đấy nhé.” Ông nghiêm túc nói: “Nếu không cuối cùng mọi thứ đều trở thành công dã tràng hết đó.”

Trương Liên Đường cùng Trương Song Đồng liền cúi người đáp lời, quân gia bên kia đã dẫn mấy người trong gánh hát tới. Những ngày mùa hè nóng nực, ra chòi hóng mát, vừa bàn chuyện nhà, chuyện quốc gia, vừa nghe hát kịch cũng là một cách rất tốt để tránh nóng ở mấy nhà giàu có. Nhưng mà loại trường hợp này lại không thích hợp để những hậu bối như họ ở đây, vì vậy hai người nhanh chóng cúi chào rồi rời khỏi đó.

Nghe tiếng ngâm xướng êm ái cùng với tiếng đàn du dương sau lưng, Trương Song Đồng phát tay áo, kéo dài âm điệu hát: “Nhu thể chính là phụng chỉ xúc cức.”

Hát xong lại đứng thẳng người nhún mảy.

“Nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, chẳng lẽ là do thắng một trận đấu sao? Trước kia chúng ta cũng đã từng thắng rồi, tại sao lần này ông nội lại xem trọng như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Kẻ thua cuộc

Sau khi rời khỏi nơi Trương lão thái gia đang ngồi hóng mát, Trương Liên Đường liền lấy cây quạt ra quạt cho đỡ nóng, mặc dù là ban đêm nhưng vì hiện đang là mùa hè nên vẫn khiến cho hắn cảm thấy rất nóng nực.

“Do có Tri phủ đại nhân đi xem ư? Bởi vậy nên mấy người họ mới cảm thấy vui vẻ?” Hắn đáp.

Trương Song Đồng lắc lư tay áo, bày ra bộ dáng đang hát hí kịch, đùa giỡn: “Cơ mà tại sao Tri phủ đại nhân lại đến nhỉ? Nếu nói ông ta thích xúc cức, vậy tại sao ba năm trước chưa từng đến xem trận đấu? Không đúng, rõ ràng chính là do ông ấy đột nhiên có hứng thú với trận đấu, muốn đi xem thôi.”

Trương Liên Đường gật đầu nói: “Dù là do Tri phủ đại nhân thích xúc cức hay là do ông ấy đột nhiên muốn đi xem thì thực tế cũng nhờ hôm nay ông ấy đến xem trận đấu nên người nhà chúng ta mới đi theo đến đó, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy chúng ta chơi xúc cức, thế nên mới cảm nhận được chỗ tốt của chúng ta, có đúng không?”

Trước kia người nhà bọn họ chỉ cho rằng xúc cức là trò chơi giữa những người trẻ, nhiều lắm cũng chỉ coi nó là phương thức để giao lưu, kết bạn, chứ không hề nghĩ đến những nguyên nhân nào khác. Thế nhưng hôm nay bọn họ không chỉ có thể chuyên tâm xem trận đấu, mà còn có thể nhìn ra được bọn họ chơi theo quy tắc. Lại còn nói xúc cức chỉ là việc nhỏ nhưng từ đó cũng có thể rèn luyện ra được vài đức tính tốt để sau này làm việc lớn, hơn nữa còn có thể rèn luyện sức khỏe.

Trương Song Đồng giả bộ dùng tay áo lau mồ hôi một cách khoa trương: “Nói như vậy, may mắn là chúng ta có thể thắng trận này nên mới được khen, chứ nếu như thua chỉ sợ không chỉ bị mắng một trận lớn, mà còn liên lụy đến đội bóng xã Trường Lạc có thể bị giải tán, hơn nữa cũng đừng trông mong Đại bá phụ cho tiền tiêu nhiều thêm một chút.”

Trương Liên Đường nói: “Đây chắc có lẽ cũng là ý nghĩ của các thiếu niên xã Ngũ Lăng.”

Nếu không phải vì vậy thì tại sao xã Ngũ Lăng lại có thể sử dụng thủ đoạn ác độc trong quân doanh trên trận đấu, vốn dĩ bọn họ đã rất mạnh, từ trước đến nay lại đã thắng nhiều trận hơn xã Trường Lạc. Lý do duy nhất chính là bọn họ không muốn thua xã Trường Lạc, không chỉ muốn giành chiến thắng mà còn muốn làm xã Trường Lạc phải giải tán, khiến mấy người Trương Liên Đường mất hết tinh thần chiến đấu.

Trương Song Đồng vỗ ngực nói: “Nguy hiểm thật.” Không biết nghĩ đến cái gì, cậu lại nói tiếp.

“Nói như vậy, chẳng phải chúng ta rất may mắn khi có Tiết Thanh đó sao?”

Trong trận thi đấu xúc cức kỳ này, bởi vì các thiếu niên xã Ngũ Lăng sử dụng thủ đoạn bỉ ổi khiến bọn họ bị dọa sợ, Quách Tử An thì bị thương, may mắn có Tiết Thanh ra sân, cậu ta không chỉ có thể ngăn cản thủ đoạn của các thiếu niên xã Ngũ Lăng mà còn dùng biện pháp “gây ông đập lưng ông”, dùng thủ đoạn của xã Ngũ Lăng để trả ngược lại cho bọn họ, khiến đám người xã Ngũ Lăng mất hết khí thế, nhờ đó mà đội xã Trường Lạc của bọn họ mới có thể thắng trong hoàn cảnh khó khăn như vậy.

Trương Liên Đường phe phẩy cây quạt, gạt đầu lần nữa đáp: “Đúng là như vậy, cần phải cảm ơn cậu ta.” Dừng một chút, hắn ta lại tiếp lời: “Đương nhiên cũng phải cảm ơn ta, cảm ơn mắt nhìn người của ta thật tốt.”

Trương Song Đồng cười to nói: “Có tiền thật tốt, có tiền có thể khiến rất nhiều việc trở nên thuận lợi hơn rất nhiều. Ít nhất cũng có thể cho Viễn Nam và Đại Nhạc tiền đi đường trở về, không đến nỗi lâm vào cảnh đội bóng không đủ người giống lúc trước.”

Đúng vậy, dù có nói thế nào đi nữa thì nhờ thắng cuộc trận đấu này mà bọn họ được nhận rất nhiều tặng thưởng. Trương Liên Đường thăm nghĩ. Trên bầu trời đêm vang lên vài tiếng sấm, có lẽ đến nửa đêm sẽ có một trận mưa rất lớn.

“Thật thoải mái.” Trương Liên Đường quạt vài cái, lớn tiếng nói.

Lúc tiếng sấm vang lên trên bầu trời đêm tĩnh mịch, bầu không khí yên tĩnh trong thành Trường An hơi dao động, mọi người vội vã lấy quần áo phơi ở ngoài đem vào nhà, mọi người lo lắng cho trận thi đấu thuyền rồng vào ngày mai, mấy gia tộc vội hối thúc người hầu kiểm tra ống thoát nước, đêm hè càng thêm khô nóng.

Ở ngôi nhà lớn đẹp như tiên cảnh bên này cũng rất ồn ào, Liễu Xuân Dương vừa mới tắm xong, mặc một bộ trường sam xanh nhạt đang xả tóc ngồi dưới chòi hóng mát. Hắn bực mình cầm cây quạt giấy, quạt vài cái, sau đó nhin không được tức giận mà ném cây quạt ra ngoài.

“Người đâu, mau tới đây.” Hắn gọi lớn.

Vừa gọi xong liền có một tỷ nữ vội vã tiến đến gọi thiếu gia.

Liễu Xuân Dương nói: “Thuốc dán Lệ Chi mà ta dặn đâu rồi?”

Tỷ nữ thì lễ đáp: “Đề nô tỷ đi hối thúc bọn họ.” Nói xong liền xoay người chạy nhưng vẫn không kịp, tỷ nữ kia bị Liễu Xuân Dương đá vào mông, chỉ cảm nhận đau một tiếng nhỏ rồi lao đảo cổ gồng đứng dậy chạy đi. Sau lưng còn truyền đến tiếng mắng của Liễu Xuân Dương.

“Đã dặn từ rất lâu rồi mà còn chưa có, bộ muốn ta đau chết à?”

Tỷ nữ chỉ mới chạy được mấy bước đã đụng phải một gã sai vặt cũng đang vội vã chạy đến, cả hai đều rên lên một tiếng đau đớn.

“Mau tránh ra, đừng có cản đường ta.” Cả hai người họ đều cất tiếng cùng lúc, tính cất bước lại vô tình va trúng nhau lần nữa.

Tỷ nữ tức giận giậm chân: “Thiếu gia muốn lấy thuốc dán, chậm nữa sẽ chết người đấy.”

Gã sai vặt cũng giậm chân đáp trả: “Lão thái gia đang muốn gặp thiếu gia, chậm nữa cũng sẽ chết người đấy.”

Liễu lão thái gia sao? Tỷ nữ kia lập tức đứng tại chỗ không dám cử động, gã sai vặt vội vã chạy qua la lớn gọi vài tiếng Xuân Dương thiếu gia, sau một hồi hỗn loạn, Liễu Xuân Dương liền cột tóc lên, buộc lại thắt lưng sau đó đi đến bên ngoài viện của Liễu lão thái gia.

Bên ngoài viện có trồng hai cây thông trắng cao lớn, thân cây màu trắng bạc rất to, tán cây nhiều như mây. Hai cái cây này nghe nói là có từ thời nhà Đường, trong năm Vũ Đức, Cao Dương hoàng đế đã tự tay trồng và ban thưởng cho Liễu gia, cách nay đã là 300 năm... Đây chính là vật biểu thị cho cảnh tượng phú quý, chưa bao giờ sụp đổ của Liễu gia trong suốt mấy trăm năm qua. Là gia đình có truyền thống đi theo con đường quan văn, lại lập nghiệp từ con đường thương nhân, thế nên ở Trường An, Liễu gia là gia tộc rất nổi tiếng trong số các quan viên. Truyện - được dịch tại iR-EAD.vn--
Thường ngày, Liễu lão thái gia hay sinh hoạt ở trong sân nhỏ, đường đi ở đây được lát bằng đá cao cấp, nhà cửa được xây rất đẹp. Lúc này đèn đuốc bên trong đã được đốt sáng trưng, bên trong còn vang lên tiếng cười đùa cùng vài lời khen ngợi.

Khác với những nhà khác, Liễu lão thái gia không thích ngâm thơ hay nghe hát hí kịch, mà thích xem đấu vật, trong nhà Liễu gia có nuôi vài võ sĩ đô vật, võ đài thi đấu đồ vật được xây trong viện của Liễu lão thái gia.

Lúc này, Liễu lão thái gia đang vui vẻ trò chuyện cùng bạn bè và các hậu bối.

Không biết Liễu lão thái gia gọi mình đến là vì việc gì nên Liễu Xuân Dương hơi do dự đứng chờ bên ngoài. Gia đình Liễu tộc có rất nhiều người, hắn cũng không phải là người mà lão thái gia thương yêu nhất. Chính vì vậy hôm nay ông ấy gọi hắn đến đây chắc chắn chỉ bởi vì một lý do duy nhất.

Bởi vì hắn đã thua trận đấu xúc cức.

Mặc dù đội bóng xã Ngũ Lăng đã thắng trong nhiều năm như vậy, nhưng đối với Liễu lão thái gia, nó cũng chẳng có gì đặc biệt, thường ngày cũng chỉ tùy tiện hỏi vài câu, sau đó lại bảo muốn mua vật gì cứ việc lấy tiền... Có thể đối với Liễu lão thái gia, thi đấu xúc cức chỉ là một việc nhỏ.

Hôm nay Tri phủ đại nhân đến đó xem trận đấu, Tam thúc là người tiếp khách, nên chắc chắn chuyện gì đã xảy ra ở đó sẽ về báo cáo lại chi tiết cho lão thái gia nghe... Thời điểm quan trọng như vậy mà hết lần này đến lần khác đội của hắn lại thua.

Liễu Xuân Dương nhin không được giơ chân đá xuống đất một cái, mặt đất được rải đá xanh, đừng nói đá vụn, ngay cả bụi đất cũng không thấy.

Gã sai vặt đứng trước của thấy hắn liền nói: “Xuân Dương thiếu gia, ngài mau vào đi.”

Liễu lão thái gia cũng không phải là người có tính tình dễ chịu, vì vậy Liễu Xuân Dương cũng không dám trì hoãn thời gian nữa mà nhanh chóng bước qua

cửa. Trước đài đấu vật ngồi rất nhiều người, Liễu lão thái gia là người có bộ râu dài, tóc trắng, nét mặt hồng hào, mặc một trường bào màu vàng, trên tay ông đang cầm một vòng hạt châu. Khung cảnh rực rỡ đến chói mắt.

Liễu Xuân Dương đi qua đứng sau lưng Liễu lão thái gia, không dám quay rầy, ánh mắt hướng về hai nữ võ sĩ trên đài, bọn họ chỉ mặc một cái quần ngắn bằng vải bố. Hai người bọn họ đang say sưa tranh đấu với nhau. Mấy vị lão gia xung quanh đang vén tay áo, nhìn đến nữ võ sĩ mà mình đã cá cược khen hay.

Trận đấu kết thúc, nữ võ sĩ tên Vân Tước đã giành chiến thắng, đang vui vẻ nhảy nhót trên đài.

Liễu lão thái gia cười to nói: “Thường” sau đó cầm vòng hạt châu ném lên trên. Mọi người thấy vậy cũng vội vã ném tiền lên đài, tiền và trang sức cứ liên tục rơi trên người Vân Tước khiến nàng vui vẻ cười lớn.

Liễu Xuân Dương nhìn nàng đến ngây người, ánh mắt sáng lên, chợt thấy người ngồi trước mình đang chuyển động.

Liễu lão thái gia quay đầu nhìn hần: “Làm không tệ.”

Hả? Liễu Xuân Dương sững sốt, hần vẫn chưa kịp phản ứng.

Liễu lão thái gia vỗ ghế cười nói: “Ngay lúc cứ tưởng mình thắng, hóa ra lại thua, cảm giác thế nào?”

Liễu Xuân Dương cúi đầu nói: “Cháu rất xấu hổ, xin ông nội trách phạt.”

Liễu lão thái gia lắc đầu nói: “Chỉ là trò chơi, có gì hay mà phải trách phạt, ta không muốn làm mọi người mất hứng.” Ông vừa nói vừa cười nhìn Liễu Xuân Dương bằng ánh mắt dò xét: “Người làm không tệ, nhận thua cũng nhận rất tốt.”

A? Liễu Xuân Dương càng khó hiểu hơn, nhận thua rất tốt? Là ý gì đây?

Liễu lão thái gia nói: “Hôm nay các người thua, gặp đối thủ tại Lục Ý lâu nhưng không đánh nhau, người hành động như vậy rất đúng. Trận bóng đá các người cũng đã từng thắng rất nhiều lần, thắng được thì tốt, không thắng được thì thôi, đó là chuyện thường tình.”

Được cung cấp ăn ngon, mặc đẹp, lại có huấn luyện viên giỏi, muốn cái gì có cái đó, thế nên xã Ngũ Lăng mới thắng nhiều lần như vậy. Nhưng không ngờ kỳ này bọn họ lại thua, Liễu Xuân Dương xấu hổ cúi đầu.

Liễu lão thái gia giơ tay vỗ vai hần: “Người là người thông minh, nhưng cần phải rèn luyện nhiều hơn. Lần này biểu hiện của người không tệ, thua liền nhận thua, thể hiện rõ khí độ hào phóng của con cháu Liễu gia. Đi đi, chơi cái gì cũng được, nhưng cần phải biết nắm rõ, không chế tình hình.”

Ông nói xong lại xoay người ra hiệu, lập tức trên đài vang lên một tiếng trống, sau đó có hai nữ võ sĩ xông lên đấu với nhau, tiếng ồn ào lại vang lên lần nữa.

Liễu Xuân Dương chậm rãi đi ra khỏi sân của ông nội mình, nghe thấy tiếng cười và lời khen ngợi truyền ra từ trong sân mà vẫn chưa hồi phục tinh thần, hần giơ tay gãi đầu, nhìn đầu vai của mình.

Rất tốt? Cư xử đúng mực? Thông minh?

Liễu Xuân Dương vội nắm chặt vai gã sai vặt bên cạnh nói: “Ông nội vừa mới khen ta đó.”

Gã sai vặt cười hi hi nói: “Dạ, lão thái gia vừa mới khen Xuân Dương thiếu gia ngài đấy.” Còn chưa nói xong đã kêu đau một tiếng nhảy cẫng lên, hóa ra hần vừa bị Liễu Xuân Dương nhéo một cái.

Liễu Xuân Dương nhìn thấy gã sai vặt đau đến nhe răng trợn mắt liền nói: “Vậy là không phải ta đang mơ.”

Gã sai vặt dờ khóc dờ cười: “Xuân Dương thiếu gia, chẳng lẽ ngài không muốn được khen sao?”

Con cháu Liễu gia từ xưa đến nay đều phong lưu, thế nên cho dù là cưỡi ngựa hay chơi gà cũng đều muốn lấy ra khoe. Liễu Xuân Dương tất nhiên là muốn được khen ngợi nhưng bây giờ hoàn cảnh này thật không đúng chút nào, hôm nay hần đã thua mà. Trong khi mấy lần trước thắng nhiều như vậy lại không thấy ông nội khen một tiếng, bây giờ hần thua rồi ngược lại lại khen hần. Thật sự quá khó hiểu rồi.

Gã sai vặt chỉ sợ bị nhéo nữa, nên đứng cách xa ra nói: “Lão thái gia nói là khen ngài biết hành động khéo léo, không đánh nhau. Bởi vì lúc đó có Tri phủ đại nhân, nên nếu đánh nhau sẽ làm mất mặt ông.”

Là như vậy sao? Thế nhưng thực ra hần vốn là muốn đánh nhau. Nếu như lúc đó không phải Tiết Thanh nói ân oán trên trận đấu thì để giải quyết trên trận đấu, hần đã không dừng tay.

Vậy người được khen chẳng phải chính là Tiết Thanh sao? Liễu Xuân Dương trừng mắt, người kiêu ngạo như hần chắc chắn không chịu thừa nhận sự thật này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 56: Vô tình gặp mặt

Sau trận thi đấu xúc xúc, có thiếu niên được thưởng tiền, có thiếu niên được khen ngợi, mặc kệ là thắng hay thua thì tất cả bọn họ đều được người nhà chú ý đến nhưng Tiết Thanh thì ngược lại. Tiết mẫu thân không có hứng thú với việc này, Quách gia cũng không vì nàng mà mở tiệc ăn mừng... Mọi việc đều diễn ra bình thường, như chiến thắng của Tiết Thanh chỉ là một việc nhỏ không đáng nhắc tới.

Đến nửa đêm, mưa to như trút nước, những hỗn loạn bên ngoài Tiết Thanh vẫn không hề hay biết, nhờ cơn mưa mát mẻ đó mà nàng ngủ một giấc ngon lành đến sáng. Lúc sáng sớm tinh dậy, cơn mưa to kia đã gần tạnh, chỉ còn nghe được tiếng giọt nước rơi tí tách.

Vì hôm nay là tết Đoan Ngọ, Tiết Thanh cũng không cần đi học thế nên nàng dứt khoát ôm chăn mỏng lăn qua lăn lại ngủ tiếp, một lát sau khi tỉnh lại, sắc mặt đã tỉnh táo hẳn.

Noãn Noãn ngồi chồm hổm dưới mái hiên nhìn nước đang chảy trong sân mà chấp tay niệm: “Cám ơn trời đất đã để cho trận thi đua thuyền rồng hôm nay được diễn ra thuận lợi.”

Tiết Thanh bật cười, đối với mấy đứa nhỏ thì đây đúng là chuyện lớn, nàng cầm bím tóc của Noãn Noãn nói: “Hôm nay bím tóc khác hẳn trước kia nhỉ.”

Hôm nay tóc của Noãn Noãn nhiều hơn xưa thế nên có thể cột thành rất nhiều kiểu, mái tóc dày của Noãn Noãn được buộc bằng hai sợi dây đỏ, thắt thành hình chữ bát, trông rất đẹp.

“Thiếu gia đừng nắm bím tóc của ta... Cái này là nhờ Thiên Y tỷ tỷ thắt giữ đó.” Noãn Noãn lắc đầu, tránh né nói.

Đám con gái thích trang điểm, đặc biệt là thích thắt thành nhiều kiểu tóc, mấy kiểu tóc này càng đáng yêu hơn nhiều so với những kiểu tóc ở hiện đại, chỉ tiếc là Tiết Thanh không có cách nào để thử. Tiết Thanh cầm bím tóc của Noãn Noãn thêm một lát nữa mới chịu buông ra đi rửa mặt. Vừa rửa mặt xong, Tiết mẫu thân đã bụng đồ ăn sáng tới, Tiết Thanh ăn lót dạ vài miếng sau đó mang giày gỗ đi ra cửa. Nàng muốn đến Tri Thức Đường xem thử, đêm qua mưa lớn như vậy, không biết căn nhà tranh dột nát bên kia có bị thủng chỗ nào nữa không.

Bởi vì lớp học kia chỉ có một tiên sinh và một học sinh là cô, thế nên nàng luôn có cảm giác mình chính là nữ chủ nhân của nơi đó.

Noãn Noãn đứng ở cửa vừa tiễn Tiết Thanh vừa dặn: “Thiếu gia à, người nhớ về sớm để coi đấu thuyền rồng nha, chúng ta sẽ đứng chờ người ở cầu bên kia nhé.”

Tiết Thanh phát tay, cầm ô che mưa đi ra đường. Bởi vì bây giờ chỉ mới sáng sớm, trời lại đang đổ mưa, do đó trên đường cũng không có nhiều người, tiệm rèn sắt vẫn vang lên tiếng kim loại va chạm nhau như cũ, người phụ nữ bán cá thì ngược lại rất rảnh rỗi.

“Ồi... Hôm nay có rất nhiều người đến xem đua thuyền, đại tỷ chắc chắn có thể bán được rất nhiều cá, tại sao lại không chăm chỉ làm việc?”

“Bởi vì ta cũng muốn coi trận thi đấu đua thuyền đó, nên không có tâm trạng bán.”

“Hóa ra là do trận thi đấu xúc xúc của ta không quan trọng bằng ư?”

“Đúng vậy đó...”

“Quá đau lòng rồi... cho con cá để bồi thường đi...”

Nói giỡn vài câu với người phụ nữ bán cá, sau đó Tiết Thanh tiếp tục đi ra ngoài thành. Cũng không biết vì cái gì mà Tiết Thanh rất thích nói chuyện cùng với người phụ nữ bán cá này, có lẽ bởi vì bà ấy là người lạ chăng? Ở cửa thành, người đi đường có vẻ đông hơn trong thành rất nhiều. Mưa chẳng mấy chốc sẽ ngừng, nên bây giờ mọi người đang vội vàng đi đến chỗ thi đua thuyền rồng. Xe ngựa đang xếp hàng chờ, mấy người bán hàng rong cũng đang gánh hàng chờ được vào thành, Tiết Thanh chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong đám người.

Người đó đang mặc một bộ trường sam màu xanh bạc màu, thân hình tuấn tú của hắn nổi bật trong đám đông. Hắn đứng ven đường, giống như đang đợi được binh lính cho qua cửa thành. Bởi vì không cầm dù nên những giọt mưa lâm râm cứ tí tách rơi trên người hắn, bên cạnh hắn là mấy cái lồng heo đã được cột chặt... Cổng thành phía nam bên này là nơi cho phép đem gia súc vào thành, nên rất thường thấy người ta đem heo, dê, gà, vịt vào thành.

Tiết Thanh nắm chặt cán dù, trời vẫn đang đổ mưa, dù hắn có đứng cạnh mấy cái lồng heo hôi thối đi nữa vẫn không làm Tiết Thanh lùi bước, nàng nhanh chóng đi xuyên qua đám người đến gần hắn. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại ir.ead.v.vn. “Lạc Đình thiếu gia.”

Lạc Đình quay đầu, thấy Tiết Thanh đang giơ dù lên cao che cho mình, ánh mắt hắn chuyển sang khó hiểu, bởi vì không nhớ ra được Tiết Thanh là ai.

Tiết Thanh giơ tay làm động tác đang leo tường: “Ngày đó ở đỉnh núi, đã làm phiền người đang thổi sáo.”

Lạc Đình giật mình, cười gật đầu đáp: “Hóa ra là nhóc con trốn học, sớm như vậy, người tính đi xem đua thuyền sao?”

Tiết Thanh lắc đầu nói: “Ta đi đến lớp học xem thử.” Khó mà giải thích rõ ràng cho Lạc Đình về việc lớp học này không phải lớp học trên núi, bởi vì dù sao đi nữa nàng cũng đã từng đi học lỏm ở trường học trên núi Lạc Tuyền rồi, dù có “học lỏm” cũng là bạn học mà, dứt lời nàng lại nói tiếp: “Huynh muốn đi xem cuộc thi đua thuyền sao?”

Cách tốt nhất để tránh né vấn đề chính là đưa ra vấn đề mới.

Quả nhiên Lạc Đình không tiếp tục hỏi nữa: “Cố gắng học như vậy rất tốt.” Sau đó lại lắc đầu: “Ta không phải đi xem đua thuyền.”

Tiết Thanh giọng cao lên thêm một chút, nói: “Huynh cũng muốn đến trường học sao? Trùng hợp quá, hay chúng ta đi chung đi.”

Lạc Đình lại lắc đầu: “À không, ta có chuyện khác cần làm.”

Hóa ra không phải như vậy, Tiết Thanh thu lại dù, người đang núp mưa bên đường đã bắt đầu đi lại, đáng lẽ nàng cũng nên tạm biệt rồi.

“Hôm qua, ta có tham gia thi đấu xúc súc...” Nàng nói xong lại hơi xấu hổ, mặc dù nàng là người không thích khoe khoang, cũng không coi trọng chuyện thắng thua, thế nhưng hôm nay nàng lại lấy chuyện này ra để nói, thật không ngờ Tiết Thanh nàng cũng có lúc suy nghĩ nông cạn như vậy.

Lạc Đình đáp lời: “Người ở xã Trường Lạc hay xã Ngũ Lăng? Ta không có đi xem, bởi vì bận chút chuyện, thế nhưng mà ta nghe nói dù thắng hay thua, trận đấu đó mọi người vẫn đá rất hay.”

Tiết Thanh cười nói: “Ta ở xã Trường Lạc.”

Lạc Đình liền “Ồ” lên đáp: “Chúc mừng nha.”

Tiết Thanh mỉm cười, trên đường người qua lại tấp nập, xe ngựa ra vào nhiều như nêm. Đứng bên lề đường, áo bào và váy của nàng đã bị dính khá nhiều bùn đất. Nếu còn đứng đây nữa cũng không có ý nghĩa gì, chỉ bằng mau chóng đi đến Tri Thúc Đường xem ở đó thế nào rồi, giờ cứ tạm thời nói tên mình cho hắn biết trước, dọa hắn giật mình cũng được.

Tiết Thanh ngẩng đầu lên nói: “Lạc Đình thiếu gia, ta...”

“Lạc Đình.” Một tiếng la lớn cắt ngang lời Tiết Thanh định nói, theo hướng tiếng nói kia truyền tới, Tiết Thanh nhìn thấy hai người đàn ông to con, mặc vải thô đang sột ruốt đi tới.

“Có thể đi rồi đó.” Bọn họ nói.

Lạc Đình đáp lời hai người sau đó quay qua Tiết Thanh nói: “Ta còn có việc, người mau đến trường học đi.”

Tiết Thanh ừ một tiếng, hai người đàn ông kia quan sát Tiết Thanh thật kỹ.

“Hôm nay không được chậm chạp nữa...”

“Người hầu gì đâu mà chỉ ăn không ngồi rồi...”

Bọn họ vừa nói vừa đi tới chỗ lồng heo, mỗi người khiêng lên hai cái lồng heo, con heo bị khiêng lên kêu to vài cái, trong lồng liền rơi ra phân và nước tiểu, hòa cùng với nước bùn, trông rất bẩn. Tiết Thanh cúi đầu nhìn dưới mặt đất, nàng thấy bóng dáng áo bào trắng của người bên cạnh nhanh chóng lướt qua nàng đến đó, tiếng heo kêu la lại vang lên, sau đó người nọ lại khiêng lồng heo đi qua cô.

“Ta đi trước.” Âm thanh trong trẻo truyền đến.

Tiết Thanh ngẩng đầu, Lạc Đình khiêng hai cái lồng heo nhìn Tiết Thanh mỉm cười, vẻ mặt vẫn thoải mái như lúc trước. Làm thêm ngoài giờ sao? Cũng không dễ dàng gì, Tiết Thanh mỉm cười với Lạc Đình đáp.

“Được, gặp lại sau.”

Hai người đàn ông kia nghe vậy liền nhìn qua.

“Hi hi, là bạn học sao?”

“Là thiếu gia nhà ai vậy?”

Từ khi tới Quách gia, Tiết Thanh được ăn mặc giống như các thiếu gia nhà giàu, Tiết mẫu thân mặc dù thường hay tiết kiệm, nhưng đối với chi phí ăn mặc mà Quách gia cung cấp, Tiết mẫu thân chưa từng dè dặt, hầu như mỗi ngày Tiết Thanh đều có đồ mới để mặc. Nên nếu không nhắc đến cái tên Tiết Thanh, mọi người chắc chắn sẽ nghĩ nàng là một thiếu gia nhà giàu có.

“Thiếu gia, đừng có chơi với một người hầu chứ...”

Người hầu sao? Tiết Thanh ngẩn ra, là chỉ Lạc Đình ư?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Ta Là...

Lạc Đình khiêng hai cái lồng heo đi ra cửa thành, heo trong lồng rất nặng, lại thêm kích thước to lớn của chiếc lồng khiến thân hình Lạc Đình hơi còng xuống, trên trường sam đã bạc màu kia bị dính thêm vài vết bẩn, tà áo lay động theo từng bước chân của Lạc Đình.

“Ồi, thôi quá!”

Những người đi ra đi vào ở cửa thành liền che mũi, vừa né tránh vừa phàn nàn.

“Thối cái gì mà thối! Sao lúc ăn thịt heo các ngươi không than thối.” Hai người đàn ông khiêng lồng heo, nghênh ngang đi qua đám người: “Thịt heo của Lư gia trang chúng ta ngon lắm đấy.”

Đám người liền hung hăng cãi nhau, Tiết Thanh cầm dù đứng yên tại chỗ, một lát sau bị người khác đụng trúng.

“Ồi, đau, hết mưa rồi mau cất dù đi, che như vậy làm đi lại khó khăn quá.” Người đụng trúng Tiết Thanh ôm đầu phàn nàn.

Tiết Thanh ngẩng đầu nhìn trời, không biết từ lúc nào mà mưa đã tạnh rồi, vì vậy nàng vội thu dù lại, sau đó quay qua hỏi một người đi đường.

“Lư gia trang là ai thế?”

Người qua đường nghe Tiết Thanh hỏi liền “A” một tiếng đáp lời: “Đó là nhà của Lư đồ tể, là người làm giàu bằng nghề chăn nuôi heo đấy, vị thiếu gia này, ngươi tính mua thịt heo sao? Ở con đường phía đông có cửa hàng đó.”

Tiết Thanh nói cảm ơn lần nữa, sau đó tò mò chỉ về ba người đang khiêng lồng heo nói: “Ba người kia chính là người làm ở Lư gia sao? Ngay cả người trẻ tuổi kia cũng vậy ư?”

Người qua đường có chút không kiên nhẫn đáp “Ừ” một tiếng, sau đó nói tiếp: “Nếu không phải người làm thì có ai mà chịu khiêng lồng heo hôi thối kia đến chỗ Lư gia trang chứ, Lư đồ tể là thứ keo kiệt đến nỗi ngay cả phân heo cũng bán...”

Phân heo chính là một thứ tốt để kiếm tiền, chỉ là... sao hẳn lại có thể là người làm được chứ? Tiết Thanh nhìn về phía cửa thành, vẻ mặt khó hiểu.

Nếu Lạc Đình là người làm, tại sao hẳn lại được đi học ở trường?

Đương nhiên cũng có rất nhiều người làm được ông chủ cho đi học chữ nhưng chẳng qua cũng chỉ là mướn người về dạy bọn họ học, đến nay chưa có ai là được đi học đẳng hoàng ở trường cả. Mục tiêu thứ nhất khi đến trường học của mấy học trò kia chính là hi vọng có thể thi đỗ công danh, nếu không thi đỗ, họ sẽ kiếm nghề khác để làm.

Tứ Hạng tiên sinh đã từng nói cho nàng nghe một việc. Đó là trong trường thi có một quy định rất nghiêm khắc, những người làm nghề ca kỹ, diễn kịch, người hầu, người làm và những người có xuất thân không trong sạch sẽ không được dự thi công danh.

Tiết Thanh cầm dù đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của Lạc Đình. Hiện tại hẳn đang khiêng một cái lồng heo, quần áo bị dính bẩn nhiều chỗ, lại còn bị người xung quanh ghét bỏ, tránh né, xua đuổi. Hình ảnh này khác hẳn so với bộ dạng thanh cao, tay cầm sáo ngọc, đẹp tựa thiên tiên của hẳn khi ở trên núi... Tiết Thanh vội đuổi theo.

Tiết Thanh chen lấn trong đám người, tăng nhanh tốc độ cố gắng đuổi kịp Lạc Đình. Nghe được tiếng guốc gỗ “lộc cộc” trên đường, Lạc Đình cũng không quay đầu, hẳn cũng không nhìn ngó xung quanh, chỉ đến lúc tiếng “lộc cộc” kia dừng lại, Lạc Đình cũng đã thấy Tiết Thanh đứng trước mặt mình.

Tiết Thanh nói: “Hồi nãy ta còn có lời chưa nói hết.”

Lạc Đình bất ngờ nhìn Tiết Thanh, hai người đàn ông kia cũng rất kinh ngạc, nhưng sau một lát họ lại cười nói.

“Chắc là muốn nói giận rồi...”

“Lạc Đình... ngươi lại giả dạng thành bộ dáng thiếu gia nhà giàu đúng không...”

Lạc Đình đã lấy lại bình tĩnh, thân nhiên nhìn Tiết Thanh nói: “Ngươi nói đi... Khi nãy sao không gọi tên ta?”

Mặc dù lúc nãy Tiết Thanh đuổi theo Lạc Đình, nhưng lại không gọi tên hẳn, dù cho bây giờ đang nói chuyện với nhau, Tiết Thanh cũng không dừng bước chân.

Tiết Thanh cười nói: “Không sao đâu, ta không muốn làm chậm trễ thời gian làm việc của ngươi, chỉ là muốn nói với ngươi câu nói còn đang chờ lúc này.”

Vì không muốn làm chậm trễ thời gian của hắn nên thà cố gắng đuổi theo chứ cũng không dám gọi hắn dừng lại, Lạc Đình mỉm cười: “Ngươi nói đi.”

Tiết Thanh chấp tay trước ngực thi lễ nói: “Ta tên là Tiết Thanh.” Nói xong liền phát tay: “Ta đi trước nhé.”

Lạc Đình sững sốt, nhìn theo bóng dáng Tiết Thanh, lúc này Tiết Thanh đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã nhảy qua vài vũng bùn rồi bước đi như bay.

Tiết Thanh?

Hai người đàn ông kia nghe được lời này liền kinh ngạc kêu lên.

“A... Tiết Thanh!”

“Là Tiết Thanh kia!”

Lạc Đình không hiểu quay đầu hỏi bọn họ: “Là Tiết Thanh nào?” Chẳng lẽ rất nổi tiếng ư?

.....

Tiết Thanh đã đi tới Tri Thức Đường ở dưới núi Lục Tuyền, nàng vui vẻ nhìn thấy lớp học của mình vẫn còn nguyên vẹn. Bởi vì phía trên mái nhà có che bằng giấy dầu nên bàn ghế và sách vở bên trong không bị ướt. Tất cả mọi thứ đều không bị mưa tàn phá, chỉ có điều Tiết Thanh kiếm mãi vẫn không thấy bóng dáng Tử Hạo tiên sinh đâu. Người ta thường nói cao nhân thì thường có hành tung “xuất quỷ nhập thần”(1), chắc có lẽ ông ấy đã đi luyện công rồi.

Tiết Thanh sửa lại vài miếng giấy dầu đã bị gió thổi lệch, sau đó liền rời khỏi lớp. Mưa đã dừng, bầu trời trở nên quang đãng, ánh nắng chiếu sáng xuống mặt đất khiến đám cỏ cây cùng bùn đất trên đường sáng lấp lánh.

Bên trong trường xã trên núi Lục Đạo lúc này không có học sinh, vì vậy bầu không khí xung quanh càng trở nên yên tĩnh hơn, có thể nghe rõ tiếng chim hót vang ở khe núi. Sau cơn mưa nước suối chảy róc rách phát ra trong không gian yên tĩnh khiến mọi sự vật cảm thấy thoải mái hơn. Nhưng cũng không phải ai cũng có thể cảm thấy vui vẻ, trong một phòng ngủ ở ký túc xá, một tiếng “bịch” chợt vang lên, sau đó có tiếng giầy ném qua cửa sổ, làm mấy con chim đang hót vang ngoài cửa sổ giật mình bay mất. Truyện -được -cập -nhật nhanh nhất tại ir-ead.vn “Đừng có phá rồi giấc ngủ của ta... Nếu không ta sẽ nướng tội bây... sẽ chiến lên...”

Lúc này, trên giường ngủ của các học sinh có một người đang trùm chăn kín mít, chỉ chừa cái chân lộ ra ngoài, một bàn chân rất lớn... Chiếc giầy kia chắc chắn là do ông ta ném ra, hai chân ông giật nhẹ vài cái, lui về trong chăn, ông khẽ xoay người, theo khe hở của chăn, không khó để nhận ra đầu tóc rối bù và gương mặt của Tử Hạo tiên sinh.

Ông chép miệng hai ba cái, không biết lại mơ thấy cái gì mà nước bọt chảy ra. Mặc dù hai mắt đã nhắm chặt nhưng Tử Hạo tiên sinh vẫn giơ tay kéo đại một cái áo được gấp ngay ngắn của một cậu học sinh trong phòng này, sau khi dùng nó lau miệng sạch sẽ liền ném sang một bên, đầu cũng chui vào chăn, tiếng ngáy dần vang lên.

Khi Tiết Thanh chạy về thành Trường An đã là lúc cuộc thi đua thuyền sắp bắt đầu, tiếng chiêng trống vang lên ầm ĩ, phía bên kia cầu, chỗ mà Tiết Thanh đã hẹn với Thiên Y người đã đứng chặn kín... Tuy bên này không phải là chỗ tốt nhất để xem thi đấu nhưng đối với các nàng, đây đã là nơi tốt nhất rồi. Bởi vì những chỗ ngồi tốt đều đã bị các gia tộc giàu có chiếm hết, dân chúng bình thường chỉ đành đứng xem ở mấy chỗ xung quanh thôi.

Tiết Thanh đang tìm kiếm xung quanh thì nghe thấy tiếng Noãn Noãn kêu lớn: “Thiếu gia ơi, bên này nè.”

Tiết Thanh nghe tiếng nhìn lại, nàng thấy Noãn Noãn đang lôi kéo Thiên Y từ cây cầu bên kia chen tới, Tiết Thanh vội vã lên đón: “Còn kịp không?”

Noãn Noãn không vui đáp: “Thiếu gia tới trễ quá... Thiên Y tí tí vì muốn chờ người tới mà bị người khác cướp mất chỗ ngồi tốt rồi.”

Bởi vì muốn xem thử Tiết Thanh có đến hay không nên thỉnh thoảng Thiên Y cứ chen ra rồi chen vào trong đám người để tìm kiếm Tiết Thanh, thế nhưng chen ra thì dễ, chen vào lại khó, chẳng mấy chốc đã bị người ta giành hết chỗ. Thật ra nàng có thể ngồi tại chỗ đợi Tiết Thanh, nhưng mà... nàng không yên tâm lắm, Tiết Thanh là người nơi khác tới, còn chưa quen thuộc với nơi đây, đáng người lại gầy yếu, lỡ như bị nhiều người chen lấn mà không đến được đây thì biết làm sao bây giờ.

Thiên Y vội vã lắc đầu: “Không đâu, không muộn đâu, còn chưa bắt đầu mà, không đứng được trên cầu thì tìm chỗ khác đứng vậy.”

Tiết Thanh vỗ đầu Noãn Noãn nói: “Không sao đâu, chúng ta đứng phía sau, đợi lát nữa ta công ngươi đứng lên là ngươi có thể thấy rõ rồi.”

Noãn Noãn rất vui mừng, vừa nhìn thấy thuyền rồng là cô bé đã quên hết thân phận tỷ nữ của mình, với lại Tiết Thanh cũng chưa bao giờ giải thích cho cô bé nghe về vấn đề này.

Thiên Y cười: “Đừng có nói vậy, sao cậu có đủ sức chứ, Noãn Noãn mập như vậy mà.”

Noãn Noãn nghe thế liền bĩu môi: “Muội không có mập.”

Tiết Thanh cười đáp: “Ta có đủ sức mà, ta còn có thể cõng cậu đấy, không tin thì lát thử xem.”

Những cô bé 8 tuổi tất nhiên sẽ hoàn toàn khác biệt với những cô bé 12 tuổi, con gái 12 tuổi đã được coi là người lớn, thế nên nếu bị con trai ôm thì thật là... Thiên Y đỏ mặt, xi miêng: “Nói bậy bạ gì vậy, thật là, chỉ mới tới thanh lâu uống rượu một lần đã học được thói xấu của mấy thiếu gia khác rồi.”

Tiết Thanh cười ha ha, hóa ra đây chính là đang đùa giỡn con gái nhà người ta ư? Nàng thật sự không để ý đến việc này, nhất định về sau phải chú ý mới được, bây giờ nàng chính là một thiếu gia, chứ không phải một cô nương.

Bờ sông bên kia chắc chắn không thể nào chen qua được rồi, vì vậy ba người dứt khoát không chen lấn nữa mà đứng đó nói giỡn với nhau. Bỗng nhiên từ xa có hai tên người hầu đang nhìn ngó xung quanh, thấy Tiết Thanh liền vui vẻ chạy tới.

“Thanh Tử thiếu gia, Đại phu nhân mời ngài đến Lưu Vân Đài để xem đua thuyền.” Bọn họ nói.

Tiết Thanh nhận ra đây là hai gã sai vặt thường đi theo Ngô quân sự. Nhưng tại sao Quách Đại phu nhân lại muốn mời nàng đến đó chứ? Ừ, cũng dễ hiểu thôi, có lẽ bởi vì biết được nàng chắc chắn sẽ không đậu Trạng Nguyên, có thể hủy bỏ hôn ước, thế nên mới muốn giả bộ làm người tốt.

Tiết Thanh nhìn Thiên Y và Noãn Noãn. Nơi mà Quách Đại phu nhân ngồi, khẳng định là chỗ tốt nhất để thưởng thức cuộc thi đua thuyền rồng này.

“Được.” Tiết Thanh gật đầu, sau đó nhìn Thiên Y và Noãn Noãn nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đại phu nhân cũng không nói muốn cho hai người họ đi, tại sao lại kêu họ đi cùng?” Hai gã sai vặt hỏi.

Tiết Thanh vuốt trường sam, trường sam của nàng rất sạch sẽ, không hề bị dính bùn, ngay cả vớ trên chân cũng vậy.

“Bởi vì ta là thiếu gia. Mà thiếu gia đi ra ngoài thì có bao giờ không mang theo tỷ nữ không hả? Như vậy chẳng phải là đang tự làm mình mất mặt sao?”

Hai gã sai vặt nghe vậy liền trừng mắt, người mà là thiếu gia cái nỗi gì?

(1) Xuất quỷ nhập thần: Hành động linh hoạt, nhanh chóng, không ai có thể đoán trước được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Sắp xếp

Tuy nhiên, dù Tiết Thanh không phải thiếu gia đi nữa, gã sai vặt cũng không thể không nghe lời nàng nói. Bởi vì khi trở về báo cáo với chủ nhân, chắc chắn người sẽ rất tức giận tên nhóc này, nhưng sau đó nhất định sẽ trách mắng hẳn vô dụng, mời người đến cũng không xong. Không bằng cứ để Tiết Thanh đi như vậy, dù chủ nhân có giận cậu ta đi nữa cũng chẳng liên quan đến bọn họ.

Lúc đầu Thiên Y không muốn đi, nàng sợ gây phiền phức cho Tiết Thanh, nhưng sau một hồi nghe Tiết Thanh liên tục khuyên, cùng Noãn Noãn năn nỉ bên cạnh, Thiên Y cũng đành đồng ý.

“Hai người bọn ta sẽ đứng bên ngoài chờ, tránh cho Đại phu nhân không vui.” Thiên Y nói.

Tiết Thanh cười nói tiếng “Được”, sau đó lại tiếp lời: “Có hai người theo ta cũng cam đảm hơn, chứ bình thường ta sợ những nơi đông người lắm.”

Đúng là trùng mắt nói dối mà không biết ngượng miệng. Người mà sợ cái gì chứ, ngay cả thiếu gia, tiểu thư, người cũng dám đánh nữa cơ mà, Thiên Y thâm nghĩ. Nàng cũng bị chính ý nghĩ của mình làm giật mình, bởi vì thực ra lúc trước Tiết Thanh rất nhát gan, cậu ta rất sợ gặp người, nhất là người của Quách gia, nhưng không biết từ lúc nào mà cậu ta đã thay đổi, trở nên không sợ hãi nữa rồi?

Noãn Noãn lôi kéo Thiên Y, hỏi thúc nàng đi mau.

“Đừng có trì hoãn thời gian của thiếu gia, nếu không lại bị phu nhân mắng đấy.” cô bé lanh lợi nói.

Đừng làm chậm trễ thời gian muội đi chơi thì có, Thiên Y nhéo mũi cô bé, thấy Tiết Thanh đã đi theo mấy tên người hầu, nàng liền vội vã đi theo, ba người đi theo gã sai vặt vào Lưu Vân Đài.

Lưu Vân Đài là một quán rượu nằm bên bờ sông Vị Hà, có bốn tầng, chỗ ngồi mỗi tầng đều thuận lợi để xem thi đấu thuyền rồng. Bên này đã tụ tập hơn nghìn người, có già trẻ lớn bé, có nam có nữ, có học sinh, có tiểu thư, người buôn bán nhỏ, tất nhiên cũng có những người bán hàng rong... rất nhiều loại người ở đây.

Nhìn thấy cảnh tượng bên này, Tiết Thanh mới cảm nhận được quy mô nhỏ bé của đội bóng xã Trường Lạc, của trận thi đấu xúc cức hôm qua. Nếu như thi đấu xúc cức có thể đạt đến quy mô giống như vậy, nàng nhất định sẽ thu vé vào cửa, đây cũng coi như là một nghề nghiệp thuộc ngành giải trí vậy.

Người bảo vệ an ninh ở thành Trường An không đủ, nên Tri phủ đại nhân đã ra lệnh cho quân lính của mình đến đó hỗ trợ bảo vệ trận thi đấu thuyền rồng, vì vậy ở đó mặc dù nhiều người nhưng cũng không đến nỗi hỗn loạn. Lưu Vân Đài bên này cũng vậy, có người hầu và người bảo vệ trong quán rượu đứng ngoài cửa, dân chúng bình thường không được tới gần. Ai muốn đến Lưu Vân Đài đều phải đặt trước, giá tiền của nó còn nhiều hơn mức thu nhập của ba người dân nghèo. Do đó cách sắp xếp và bài trí ở đó rất thoải mái và dễ chịu, cũng không chật chội. Còn chưa đi lên lầu, đã thấy phía xa thấp thoáng mấy chiếc thuyền rồng đang đậu, trên đó là những lá cờ rực rỡ đang bay phấp phới. Nước sông hai bên bờ được ánh nắng chiếu rọi, lóng lánh như vải gấm năm màu, trông rất đẹp.

Mặc dù Tiết Thanh rất thưởng thức cảnh đẹp này nhưng cũng không đến nỗi sững sờ. Ở hiện đại, những cảnh tượng mỹ lệ, hoành tráng hơn nữa nàng cũng đã từng thấy qua rất nhiều. Nhưng ngược lại, Thiên Y và Noãn Noãn ngắm nhìn đến ngây người. Thiên Y không phải nô tỳ của Quách gia, nàng thỉnh thoảng mới làm công giúp vài việc, không có tư cách đi ra ngoài cùng với các phu nhân và tiểu thư, mà Noãn Noãn ngay cả tư cách làm nha đầu cấp thấp cũng không có. Cả hai người đều không có cơ hội để đi đến những nơi thế này, vì vậy lúc này ngạc nhiên đến nỗi trừng mắt nhìn đến ngây người.

Hai gã sai vặt thấy Tiết Thanh vẫn bình tĩnh liền hơi thất vọng, chẳng lẽ Tiết Thanh này không phải lần đầu tiên đến đây sao? Nhớ lúc trước khi bọn họ lần đầu tiên đến đây cùng với Ngô quân sự cũng đã đứng ngây người như vậy, chắc có lẽ chờ đến lúc đi lên Lưu Vân Đài cậu ta mới khiếp sợ? Nhưng đáng tiếc bọn họ lại không thể nhìn thấy, hai người dừng chân, họ không có tư cách lên lầu hầu hạ, mà chỉ được ở bên ngoài chờ nghe lệnh.

Bọn họ nói với những người hầu đang đứng trước quán rượu: “Mời đi thông báo với Quách gia...”

Không đợi bọn họ nói xong, bên trong đã vọng ra tiếng giọng nữ hô: “Tiết Thanh.”

Tiết Thanh nhìn vào trong, thấy Quách Bảo Nhi đang đứng trong sảnh cười vui vẻ.

Quách Bảo Nhi vẫy tay với Tiết Thanh: “Sao chậm chạp vậy? Mau vào đi, sắp bắt đầu rồi đó.”

Tiết Thanh hơi do dự, nàng vẫn chưa đi. Sao Quách Bảo Nhi lại nhiệt tình như vậy, thật kỳ lạ.

Quách Bảo Nhi vội vã chạy tới, ôm tay Tiết Thanh kéo vào: “Ngươi mau đi theo ta.”

Nàng dùng sức kéo Tiết Thanh đi, nhưng lại phát hiện không kéo được Tiết Thanh, lúc này Tiết Thanh vẫn đang đứng yên tại chỗ.

“Làm gì vậy? Là ngươi tìm ta sao?” Tiết Thanh hỏi.

Quách Bảo Nhi trừng mắt đáp: “Không phải, là mẫu thân ta tìm ngươi.” Vừa nói vừa hi hi cười: “Không có gì đâu, bởi vì ngươi đã là người có triển vọng, có tương lai, thế nên mẫu thân ta mới muốn khoe khoang ngươi với mọi người đó mà.”

Tiết Thanh nói: “Có triển vọng ư?” Xúc cức sao?

Quách Bảo Nhi hơi bực mình, hất tay Tiết Thanh ra: “Sao nào? Ngươi còn đứng đó dắc ý sao? Đi mau lên.”

Được thôi, dù có bị một đám phụ nữ lớn tuổi chỉ trích, chọc ghẹo hay châm chọc, nói xấu đi nữa thì cũng không cần Tiết Thanh nàng phải ra mặt giải quyết. Trời có sập cũng có người Quách gia chống lưng rồi. T-ruyện đ-ợ-c cập nhật nhanh nhất tại read.vn Tiết Thanh đáp “Được”, sau đó bước qua cửa, đi được vài bước lại dừng chân.

“Quách tiểu thư, có thể sắp xếp chỗ ngồi cho hai nha hoàn của ta được không?” Nàng vừa nói vừa chỉ vào phía trước Lưu Vân Đài, ở chỗ gần bờ sông có một cái bàn lớn, có một đám người, có nam có nữ đang ngồi ở đó.

Chỗ ngồi bên đó mặc dù không tốt bằng chỗ ngồi trên Lưu Vân Đài, nhưng lại tốt hơn nhiều so với những chỗ khác.

“Để hai người họ đợi ta ở bên kia đi.” Tiết Thanh nói tiếp.

Lúc này Quách Bảo Nhi mới nhận ra kế bên còn có Thiên Y và Noãn Noãn. Là Đại tiểu thư Quách gia, nhưng nàng lại không nhận ra hai nha đầu này là ai.

“Tự nhiên đi.” Quách Bảo Nhi phát tay, kêu một gã sai vặt lại dặn dò: “Các ngươi mau sắp xếp chỗ ngồi cho hai người họ.”

Gã sai vặt nghe xong vội vàng đáp lời.

“Không cần để đồ ăn trên bàn đâu, ta không muốn làm phiền mọi người... chỉ cần cho họ chút trái cây phơi khô ăn nhẹ là được rồi.” Tiết Thanh nói.

Ồi, vậy mà bảo là không làm phiền sao? Gã sai vặt trừng mắt, ngươi có biết trái cây phơi khô ở Lưu Vân Đài đắt lắm không? Cái đó chỉ có các tiểu thư, thiếu gia mới được ăn... hai nha đầu này...

Quách Bảo Nhi cũng không thèm để ý đến xem mấy thứ đó có đắt hay không, nàng chỉ cần bản thân vui vẻ là được.

Vì vậy Quách Bảo Nhi nhanh chóng hối thúc gã sai vặt: “Đi nhanh đi.” Sau đó giữ chặt tay Tiết Thanh: “Đi thôi.”

Tiết Thanh đi theo Quách Bảo Nhi, Thiên Y và Noãn Noãn đi theo gã sai vặt đến cái bàn trước bờ sông, đưa danh thiếp của Ngô quân sự ra, người giúp việc ở quán rượu nhanh chóng sắp xếp một chỗ ngồi ấm áp cho Thiên Y và Noãn Noãn, ngồi trên cái ghế cao lại thoải mái này có thể nhìn thấy rõ cảnh vật từ bốn phía. Đây là lần đầu tiên Thiên Y và Noãn Noãn được ngồi ở những nơi thế này.

Noãn Noãn chỉ là đứa nhỏ, thế nên chỉ biết vui vẻ quay qua quay lại ngắm cảnh, ngược lại Thiên Y hơi lo lắng. Người phục vụ ở Lưu Vân Đài không có thái độ khinh thường các nàng khi thấy các nàng ăn mặc nghèo nàn, mà rất nhanh đã đem lên bốn đĩa trái cây và một bình trà.

“Các cô nương còn muốn dùng thêm gì nữa không ạ?” Hần cung kính hỏi.

Noãn Noãn tính nói gì đó, Thiên Y đã đỏ mặt phát tay: “Được rồi, đủ rồi ạ.”

Người phục vụ cũng không muốn để khách cảm thấy không tự nhiên, vì vậy nhanh chóng lui ra. Noãn Noãn bung đĩa trái cây lên ăn ngon lành, làm gã sai vặt đang đứng bên cạnh thèm đến chảy nước miếng.

“Cho ta ném thử một cái được không?” Hần nhin không được hỏi.

Noãn Noãn nắm chặt đĩa trái cây không muốn cho, Thiên Y cố gắng lấy lại đĩa trái cây từ trong tay cô bé, sau đó đưa cho gã sai vặt.

“Ca ca cứ ăn đi.” Thiên Y đỏ mặt nói, ở Quách gia, địa vị của tên sai vặt này cao hơn nàng nhiều.

Gã sai vặt cũng không dám lấy nhiều, chỉ lấy một cái rồi vội đi, hần không dám ở đây lâu, bởi vì còn phải xuống lầu đứng bên ngoài cửa với những người hầu khác để chờ lệnh nữa... Là người hầu, có bao giờ được ăn những thứ đắt tiền thế này đâu, dù cho họ có là người hầu thân cận bên người các thiếu gia, tiểu thư thì nhiều nhất cũng chỉ được ăn cơm thừa canh cặn của họ thôi.

Thế mà hai nha đầu này lại được ngồi ở đây, vui chơi giải trí xem đua thuyền, lại còn được ăn trái cây đắt tiền, đúng là quá may mắn rồi. Nghĩ đến điều này, gã sai vặt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ đi ra.

Không có người ngoài ở đây, và lại chỗ này cũng vắng vẻ và yên tĩnh, nên Thiên Y cũng dần tự nhiên hơn.

“Thật không ngờ chúng ta lại được ngồi ở đây, nhờ phúc Thanh Từ cả.”

Thực tế chính là nhờ Tiết Thanh mà bọn họ mới được hưởng những đãi ngộ như thế này, Tiết Thanh ư? Chính là cậu thiếu niên đáng thương đến sống nhờ nhà họ hàng trong suy nghĩ của nàng... Vậy phải làm sao để trả ơn cậu ta đây, sao Tiết Thanh lại đối xử với nàng tốt như vậy? Thiên Y ôm mặt nhìn về phía dòng sông, làm sao bây giờ? Hay là sinh đứa bé cho cậu ta để nó nuôi cậu ta lúc về già? Vừa nghĩ đến điều này, Thiên Y lập tức đỏ mặt, xấu hổ đến nỗi muốn nhảy xuống sông cho bớt ngượng.

Noãn Noãn ăn đến đầy miệng, nhìn thấy gương mặt Thiên Y đỏ như con tôm luộc, liền khó hiểu ngẩng đầu nhìn trời, cũng đâu nóng lắm đâu?

Tiết Thanh thật không nghĩ đến nàng chỉ tùy tiện giúp Thiên Y có một chỗ ngồi, mà Thiên Y đã nghĩ đến việc sinh con cho nàng dưỡng lão rồi. Thật ra Tiết Thanh chỉ tùy tiện nói vậy thôi, bởi vì hiếm lắm Quách gia mới sai người đến mời đi đến nơi như vậy, vì vậy nàng cũng không muốn lãng phí.

Quách Bảo Nhi lôi kéo tay Tiết Thanh không chịu buông mà đi một mạch đến lầu hai... Nụ cười trên mặt cũng chưa mất khiến Tiết Thanh cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Sao Quách Bảo Nhi lại vui như vậy? Lúc trước nàng vừa mới đánh ngã Quách Bảo Nhi mà? Hay là nàng ta thích bị ngược đãi? Chắc không phải đâu... Tiết Thanh suy nghĩ lung tung một lát, đã bị Quách Bảo Nhi kéo đến trước cửa lầu hai.

Quách Bảo Nhi đẩy cửa ra, Tiết Thanh nghe thấy rất nhiều âm thanh thiếu nữ và mùi son phấn, xuất hiện trước mặt nàng là rất nhiều cô gái mặc các loại trang phục đẹp mắt, rực rỡ...

Quách Bảo Nhi hô to: “Liễu Ngũ Nhi, chồng tương lai của ngươi tới rồi kìa.”

Trong phòng lập tức yên tĩnh, ánh mắt mọi người cùng lúc nhìn ra cửa.

Cái gì đây? Tiết Thanh lắc đầu, mấy đứa nhỏ này thiệt là...

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Mời

Mọi người trong phòng im lặng một lát, sau đó lập tức ồn ào bàn tán.

“Chồng chưa cưới?”

“Liều Ngũ Nhi?”

“Tiểu thư Liều gia đã đính hôn rồi ư?”

“Ồi, thiếu niên kia...”

Ở đây chính là bình đài, gọi là bình đài vì bốn phía xung quanh phòng đều có cửa sổ lớn. Vào mùa hè, người ta sẽ thả màn xuống che mát, vào mùa đông, sẽ dùng rèm gỗ che cửa sổ lại để ủ ấm, nếu muốn nhìn cảnh vật ở xa, chỉ cần bỏ hết tất cả đồ che chắn.

Trong phòng có để một cái bàn, xung quanh là những tấm đệm ngồi bằng gấm, trong phòng có 20, 30 cô gái tầm mười mấy tuổi đang ngồi trên đệm hoặc đứng lan can nhìn ra xa, có vài người đang ngồi chung một chỗ cười đùa với nhau. Lúc này, tất cả bọn họ đều giật mình nhìn ra cửa, mấy cô gái sững sờ phát ra tiếng kêu rất lớn.

Tiết Thanh lui lại một bước nhưng bị Quách Bảo Nhi chặn lại.

“Mau đến đây xem, đây chính là chồng chưa cưới của Liều Ngũ Nhi.” Quách Bảo Nhi cười hô: “Đây là Tiết Thanh.”

Mặc dù mấy cô gái rất khiếp sợ trước sự xuất hiện bất ngờ của thiếu niên kia nhưng khi nhìn thấy ở cửa chỉ có một thiếu niên, mà tuổi tác cậu ta cũng không lớn, tất cả các cô gái đều không xấu hổ hay sợ hãi nữa mà ngược lại cảm thấy tò mò và hiếu kỳ. Khi nghe Quách Bảo Nhi giới thiệu xong lại càng thêm kinh ngạc.

“Tiết Thanh?”

“Đúng đó, chính là Tiết Thanh, ta đã từng thấy cậu ta chơi xúc cúc rồi.”

“Tiết Thanh không phải là chồng chưa cưới của Quách Bảo Nhi sao?”

Tiếng nghị luận, hỏi thăm lại vang lên lần nữa, một vài cô gái đứng lên nhìn về phía Tiết Thanh, có người to gan còn cười hi hi chạy tới.

“Quách Bảo Nhi, ngươi nổi điên cái gì đó.” Một cô gái tức giận quát lớn.

Tiếng quát lớn này khiến mọi người trong phòng dừng bàn tán, giống như e sợ chủ nhân của giọng nói này, Tiết Thanh cũng nhìn qua phương hướng phát ra giọng nói kia, nàng nhìn thấy một cô gái chừng 14, 15 tuổi, vây quanh nàng ta là những cô gái giàu có, ăn mặc xa xỉ.

Cô gái này mặc một bộ quần áo màu xanh lục, dáng người xinh đẹp, trang sức là trân châu quý giá, đặc biệt nàng ta có đôi mắt hạnh quyền rũ quen thuộc... Gương mặt này có chút quen mắt, nếu như nàng ấy mặc đồ nam... Liều... Tiết Thanh nghĩ thầm... rất giống Liều Xuân Dương nha.

Thật không ngờ đám con gái cũng chia làm hai phe ư? Một bên là xã Trường Lạc, một bên là xã Ngũ Lăng? Nghĩ như vậy nên Tiết Thanh cũng hiểu ra tại sao Quách Bảo Nhi lại có thái độ kỳ lạ như vậy.

Người nói chuyện cũng không phải vị Liều tiểu thư này mà là một cô gái đứng bên cạnh. Những thiếu nữ đứng bên cạnh Liều Ngũ Nhi lúc này đều vô cùng tức giận, ngược lại Liều Ngũ Nhi lại rất bình tĩnh, trong tay lại còn đang cầm cành hoa chưa cắm xong.

“Ta nổi điên làm gì chứ? Các ngươi đã quên hết rồi sao?” Quách Bảo Nhi hừ lạnh, cười vui vẻ nói: “Chồng chưa cưới này là do chính Liều Ngũ Nhi tự mình cá cược bị thua đấy thôi.”

Nàng vừa nói vừa nắm tay Tiết Thanh cười.

“Tiết Thanh ngươi rất có tương lai đó nha, ta không có lừa ngươi, ngươi rất lợi hại. Có thể tự mình thắng được một nàng dâu cơ đấy.”

Quách Bảo Nhi nói xong liền cười ha ha.

Đúng là con nít... Tiết Thanh lắc đầu, rút lại bàn tay bị Quách Bảo Nhi nắm, chấp tay trước ngực thi lễ với đám con gái trong phòng, sau đó không nói gì xoay người rời đi.

Quách Bảo Nhi chống nạnh: “Ê...”

Trong phòng, Liều Ngũ Nhi bỏ cành hoa đang cầm trong tay xuống, bất đắc dĩ nói: “Bảo Nhi, ngươi muốn cãi nhau với ta thì cũng thôi đi, còn dẫn nam nhân xa lạ đến đây... Ngươi mặt dày cũng đừng liên lụy mọi người phải mất mặt theo chứ.”

Cô gái này tuy có giọng nói dịu dàng nhưng lời nói ra lại cứng rắn và nghiêm khắc vô cùng. Ừ, Tiết Thanh mỉm cười một cái, để Quách Bảo Nhi bị dạy dỗ một lát cũng tốt... Chứ nàng ta thật đúng là quá kiêu căng, không coi ai ra gì rồi.

Quả nhiên lời nói kia khiến mấy cô gái trong phòng lập tức lên tiếng phàn nàn.

“Quách Bảo Nhi, ngươi làm quá rồi...”

“Ngươi không để ý đến danh tiếng bản thân thì cũng đừng hủy danh tiếng của bọn ta...”

Quách Bảo Nhi tất nhiên không chịu nhận những lời trách cứ kia mà vội đáp trả: “Cái gì mà nam nhân xa lạ, đây chính là chồng chưa cưới của Liễu Ngũ Nhi ngươi đấy, sao ngươi có thể nói như vậy? Không muốn nhận à, dám cá cược mà không dám nhận thua sao? Hừ, đúng là làm mất mặt Liễu gia ngươi.”

Liễu Ngũ Nhi cười: “Không phải ta cá cược thua không nhận, cũng không phải làm mất mặt Liễu gia, Bảo Nhi tiểu thư, trước hết ngươi tự đi hỏi cha ngươi thử đi, xem ông ấy có đồng ý để ngươi đem chồng chưa cưới cho ta hay không?”

Quách Bảo Nhi nói: “Được, ngươi chờ đó.”

Tiết Thanh bước xuống lầu, không quan tâm đến những lời cãi nhau của đám con gái kia. Ngươi chờ xem, coi Quách đại lão gia có đánh ngươi một trận hay không, đúng là đứa trẻ ngốc mà... đi chọc giận cái vị Liễu tiểu thư nói chuyện dịu dàng kia làm gì không biết.

Tốt nhất là Liễu tiểu thư kia nên cho Quách Bảo Nhi chịu thiệt một chút, Tiết Thanh thầm nghĩ, nhưng mà cũng mong nàng ta đừng giận chó đánh mèo mà chuyển hướng trả thù mình. Chắc là không đâu nhỉ, nhìn Liễu Ngũ Nhi cũng là người thông minh... chắc sẽ không đến nỗi đi làm loại chuyện ngu ngốc này đâu, ừm, chắc sẽ không đâu. Bạn đang đọc truyện tại iREAD.vn - Nàng vừa bước xuống lầu liền nghe được có người kêu.

“Thanh Từ thiếu gia.”

Tiết Thanh quay đầu nhìn lại, thấy một ông lão từ một bên dưới lầu đang đi tới, khi nhìn thấy Tiết Thanh ông ấy liền đi nhanh tới. Đây chính là Dương lão đại phu đã lâu không gặp.

Tiết Thanh chấp tay trước ngực thi lễ, Dương Tĩnh Xương liền giơ tay làm động tác không cần thi lễ.

“Thanh Từ thiếu gia cũng tới xem đua thuyền sao?” Ông hỏi xong lại vuốt râu cười: “Đúng là trùng hợp mà.”

Tiết Thanh cười không đáp: “Đang lúc cháu phải về rồi.”

Dương Tĩnh Xương kinh ngạc nói: “Sao lại trở về rồi? Còn chưa bắt đầu mà?” Vừa nói xong lại thoáng nghe thấy tiếng cãi nhau của đám con gái trên lầu, gì mà có chữ Tiết Thanh, con rể, Trạng Nguyên công gì đó.”

Chắc là lại bị người ta chế giễu rồi, không chừng là mới bị đuổi đi, thật đáng thương mà... Dương Tĩnh Xương vỗ vai Tiết Thanh.

“Đến đây, đi theo ta nào.” Ông nói: “Ta ở lầu ba có một mình, ngươi đến làm bạn với ta đi.”

Lầu ba đó nha, đám con gái giàu có kia cũng chỉ có thể mướn phòng ở lầu hai. Trên lầu ba chắc chắn là toàn những người có thân phận cao cấp, hiện tại nàng có chút quan hệ với các thiếu niên trong đội bóng là được rồi, không cần phải thêm quan hệ khác làm gì, tham thì thâm đấy.

Tiết Thanh lắc đầu đáp: “Cám ơn Dương đại phu, sợ rằng làm phiền người thôi.”

Dương Tĩnh Xương cười nói: “Lại nữa rồi, ngươi nói sợ làm phiền ta nhưng trên thực tế sợ là do ngươi không muốn đi thôi. Ngươi thật là, cũng chỉ là đứa nhỏ thôi, suy nghĩ nhiều làm gì cho mệt, không sợ mau già, tóc bạc hay sao?”

Tiết Thanh giơ tay vuốt đầu nói: “Không sợ đâu, chỉ cần bôi bỏ là được thôi.”

Dương Tĩnh Xương cười to, không biết nghĩ đến cái gì lại nói tiếp: “Nói bôi bỏ ta mới nhớ, tính nói với ngươi một chút về Thanh Nga hoàn... Ta đặt tên đó cho viên thuốc kia, ngươi thấy sao?”

Thanh Nga hoàn ư? Ý là mạng lớn sao, Tiết Thanh thờ dài nói.

Dương Tĩnh Xương vuốt râu, nhìn nàng nói: “Bôi vì có thể khiến cho tóc trắng thành đen, nên ta nghĩ đến Thanh Nga, vừa lúc cũng trùng với một chữ trong tên của Thanh Từ thiếu gia ngươi... Sao vậy, ngươi thấy không hay ư?”

Không phải không hay, mà là rất hay, Tiết Thanh cười nói: “Thuốc do Dương đại phu đặt tên tất nhiên là hay rồi.”

Dương Tĩnh Xương ha ha cười, lại chân thành nói: “Đúng lúc gặp Thanh Từ thiếu gia ngươi, về viên thuốc này có nhiều chỗ ta còn chưa hiểu rõ lắm nên muốn tìm ngươi hỏi cho rõ. Nói thật với ngươi, ở kinh thành có người muốn dùng thử thuốc này, người đó lại có địa vị cao, thế nên ta muốn mời ngươi đến lầu ba ngồi với ta để bàn luận về thuốc. Trên lầu ba không có người nào khác, chỉ có vài người giàu có bỏ tiền ra để ngồi xem đua thuyền thôi, chỗ ngồi của ta cũng là do người khác tặng, mà người tặng ta cũng biết ta không thích xã giao thế nên ngươi cứ yên tâm đi lên.”

Ở kinh thành, lại còn là người có địa vị, nếu muốn dùng một viên thuốc mới sáng chế đúng là điều khiến cho người ta lo lắng. Tiết Thanh hiểu được tâm trạng của Dương đại phu, vì vậy nhận lời đi theo ông.

Tiết Thanh đi đằng sau, mời Dương lão đại phu lên lầu trước. Hai người cười giòn một hồi sau đó đi lên cùng nhau. Tiếng chiêng trống bên ngoài càng

náo nhiệt hơn, có hai người từ bên ngoài đi tới, trong đó có một người là Liễu Xuân Dương, hấn che lỗ tai nói.

“Bắt đầu rồi sao?”

Thiếu niên đi bên cạnh lắc đầu cười nói: “Còn sớm... Tri phủ đại nhân chỉ vừa tới, còn phải động viên họ nữa mà.” Nói đến đây lại “A” một tiếng, nhìn về phía cầu thang: “Đây không phải là Dương lão đại phu, Dương Tĩnh Xương sao? Nghe nói ông ta chế ra một thần dược chữa khỏi bệnh cho Trương lão thái gia, Tổng thị lang trong kinh thành nghe được liền mời ông ta đến chữa bệnh.”

Liễu Xuân Dương “A” đáp: “Là Tổng Nguyên, “thị lang ném phân” đó sao...”

Người bạn bên cạnh nghe vậy vội đánh vào cánh tay hắn nói: “Xuân Dương, ăn nói cẩn thận.”

Liễu Xuân Dương hừ một tiếng: “Không thể nói được sao?” Nói xong cũng không tiếp tục bàn về vấn đề kia nữa mà nhìn về phía cầu thang, cất giọng: “Người kia...”

Người bạn đi theo nhìn lại, thấy một cậu thiếu niên đang đi sau lưng Dương Tĩnh Xương, tuổi tác cậu ta còn rất nhỏ... Đó là đồ đệ hay là con cháu, hậu bối? Dương Tĩnh Xương và Tiết Thanh rất nhanh đã lên lầu.

Liễu Xuân Dương đang tính đi lên theo thì trong phòng lầu hai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, sau đó đồng thời vang lên tiếng la.

“Ca.” Liễu Ngũ Nhi cất cao giọng nói êm dịu của mình, sau đó gương mặt đau lòng, đôi mắt hơi ướt, nước nờ nhìn Liễu Xuân Dương.

Huynh muội tình thâm, Liễu Xuân Dương nhìn Liễu Ngũ Nhi trừng mắt hỏi: “Ngũ Nhi, là ai khi dễ muội?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 60: Nói việc hiện tại

Liễu Ngũ Nhi xách váy chạy đến trước mặt Liễu Xuân Dương, vẻ mặt tràn đầy uất ức.

“Là ca ca người khi dễ muội.” Liễu Ngũ Nhi nói.

Đúng là con gái, người bạn của Liễu Xuân Dương quay đầu cười, cũng không biết nên nói cái gì.

Liễu Xuân Dương giơ tay vỗ vai Liễu Ngũ Nhi nói: “Có chuyện gì cứ nói cho huynh biết.”

Liễu Ngũ Nhi hít sâu một hơi, vẻ mặt bình tĩnh lại, sau đó nói: “Còn không phải tại ca ca người chơi xúc xúc thua, hại muội cá cược thua người ta.”

Mặc dù được Liễu lão thái gia khen ngợi nhưng khen ngợi này là vì hắn xử sự đúng, chứ không phải vì hắn thua xúc xúc mà khen.

Thế nên Liễu Xuân Dương không vui đáp: “Huynh cũng không có kêu muội cá cược, sao có thể trách huynh được chứ. Đừng có kiếm chuyện nữa, có chuyện gì không vui thì cứ nói thẳng ra đi.”

Những tiểu thư trong các gia đình giàu có không thể tùy ý ra ngoài, hằng năm số lần đi ra ngoài chơi đều phụ thuộc vào số ngày nghỉ lễ. Chính vì vậy muốn mua đồ ăn hay đồ chơi, bọn họ phải nhờ huynh đệ của mình mua giúp. Mà ngược lại những huynh đệ được ra ngoài thường xuyên đều là những người rất bận rộn, lại quen sống phóng túng, chứ không giống các nàng, vì vậy họ không kiên nhẫn để nghe các tỷ muội mình trách cứ.

Liễu Ngũ Nhi cũng không ít lần nhờ vả các huynh đệ của mình.

“Những cái kia đều không cần. Chỉ cần huynh có thể thắng một trận nữa là tốt rồi.” Liễu Ngũ Nhi nói.

Liễu Xuân Dương bĩu môi nói: “Yên tâm đi, lần sau chắc chắn huynh sẽ thắng mà, lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi.” Nói đến đây, vẻ mặt hắn lại đầy oán hận: “Tiết Thanh...”

Liễu Ngũ Nhi thở dài nói: “Nói đến đây muội thật lòng xin lỗi huynh.”

Liễu Xuân Dương nhú mày: “Sao vậy?”

Liễu Ngũ Nhi khó xử dùng quạt che mặt nói: “Muội cá cược, cá rằng nếu huynh thua thì Tiết Thanh sẽ trở thành thê đệ của huynh.”

Người bạn của Liễu Xuân Dương đứng cách đó chừng vài bước chân nghe vậy liền phì cười.

“Cái gì?” Liễu Xuân Dương trừng mắt: “Muội nói bậy gì thế?”

Liễu Ngũ Nhi che mặt nói nhỏ: “Không phải nói bậy đâu, hôm qua Quách Bảo Nhi thách muội, muội giận lên nên đã cá cược với nàng ấy. Quách Bảo Nhi lấy Tiết Thanh ra cá cược... Lúc đó muội cũng không nghĩ đến việc huynh sẽ thua.”

Người bạn kia ráng nhịn cười, còn Liễu Xuân Dương thì xì mũi quát.

“Thật là hồ đồ quá, cái này mà là cá cược sao?”

Liễu Ngũ Nhi bỏ cây quạt xuống, lộ ra nửa bên mặt và đôi mắt sáng rực: “Muội cũng nghĩ rằng Quách Bảo Nhi chỉ nói đùa thôi, ai dè đâu hồi nãy nàng ấy dẫn Tiết Thanh đến chỗ muội...”

Nói đến đây lại cầm quạt che khuất mặt.

“... Trước mặt nhiều người như vậy, muội là con gái, không tiện chạy ra đuổi cậu ta, mà sau này cũng không được ra ngoài nữa... Chỉ là các huynh về sau coi chừng bị bọn họ chế giễu.”

Mới nãy? Liễu Xuân Dương giật mình nhìn về phía cầu thang.

“Đúng là tên nhóc đó rồi.” Hần tức giận nói, tên nhóc này lại có thể đến Lưu Vân Đài sao? Quách gia đúng là xem trọng Tiết Thanh, chắc chắn là bởi vì cậu ta thắng được trận xúc súc, lại được Tri phủ đại nhân khen thưởng. Hiện tại lại đến đây muốn khoe khoang, làm hấn mất mặt đây mà.

“Muội vừa nói cái gì? Tiết Thanh vừa đến đây chọc phá muội sao?”

Liễu Ngũ Nhi gạt đầu, mấy nha đầu kế bên vội mở miệng.

“Đúng vậy Xuân Dương thiếu gia, Tiết Thanh vừa chạy lên lầu hai chỗ chúng ta đó.”

“Một thiếu niên như hần... dọa làm chúng ta sợ chết khiếp.”

“... Còn la lớn bảo là chồng chưa cưới của tiểu thư... Mọi người đều nghe thấy...”

“Dọa chết người... Nhưng nói xong thì cậu ta đã bỏ đi rồi...”

Mấy cô gái huyền thuyên kể khiến Liễu Xuân Dương chóng mặt, nhưng hần cũng đã hiểu được vấn đề.

“Tên nhóc đó vậy mà lại dám chạy đến lầu hai chỗ các ngươoi sao?” Hần nói: “Đúng là đồ mặt dày...”

Hằng năm, lầu hai của Lưu Vân Đài đều là nơi dành cho những cô gái ở các gia đình giàu có đến đây vui đùa, xem thi đấu thuyền rồng. Mặc dù các thiếu niên rất muốn đến đó nhưng không có ai dám đi cả, bọn họ sợ làm ra việc gì trái quy tắc.

Quả nhiên, chỉ có cái tên Tiết Thanh vô sỉ kia mới dám làm ra những việc thế này.

“Không thể tưởng tượng nổi, đúng là không tưởng tượng nổi mà.” Người bạn kia nhịn không được lắc đầu, cười hi hi nói: “Hay là tên nhóc đó muốn trèo lên nhà Liễu gia các người, dù sao so với Quách gia, Liễu gia cũng giàu có, địa vị cũng cao hơn nhiều... Chắc là lòng tham nổi lên rồi.”

Lý do này rất có lý đấy... So với Quách gia, Liễu gia mới thật sự là một gia tộc có địa vị cao, của cải nhiều, ở thành Trường An này có ai mà không muốn tạo mối quan hệ, làm thông gia hay thân thích của Liễu gia kia chứ.

Liễu Ngũ Nhi “A” một tiếng, sau đó dùng quạt che mặt: “Nguy rồi, vậy là thanh danh của muội sắp bị hủy hết rồi, cha sẽ đánh chết muội mất, huynh phải cứu muội.”

Liễu Xuân Dương cắn răng, gơ tay đánh nhẹ đầu Liễu Ngũ Nhi nói: “Chỉ là trò đùa của đám trẻ con, có ai tin là thật đâu, muội sợ cái gì kia chứ?”

Liễu Ngũ Nhi thở dài, nhìn Liễu Xuân Dương, oán hận nói: “Đây chính là một điểm lợi thế của con trai mấy người đó, thiếu niên mấy người muốn chơi đùa thế nào cũng được, nhưng con gái chúng ta không thể. Chuyện đùa trong miệng các người, đến chúng ta lại thành chuyện tổn hại đến thanh danh... Muội cũng sắp đến tuổi phải gả đi rồi, lại dính phải phiền phức này. Nhưng cũng tại muội nhất thời xúc động nên nếu cha muốn phạt thế nào muội cũng chấp nhận.”.Truyện đư.ọc..dịch trực tiếp tại iREADĐến cùng cũng là muội muội mà mình thương yêu từ nhỏ, nhìn thấy dáng vẻ này của Liễu Ngũ Nhi, Liễu Xuân Dương không đành lòng, hần thở dài.

“Nói tới nói lui cũng là lỗi do huynh, tại huynh thua trận đấu.” Hần nói xong lại nhìn lên lầu: “Muội không cần lo lắng, để huynh lên lầu nói chuyện với cậu ta.”

Liễu Xuân Dương nói xong liền tính đi lên lầu, Liễu Ngũ Nhi ở phía sau vội vả dặn dò: “Huynh đừng cãi lộn với cậu ta nha... chỉ cần thắng một trận là được.”

Liễu Xuân Dương phát tay áo không trả lời, cùng người bạn đi lên lầu.

Nha đầu đứng cạnh Liễu Ngũ Nhi do dự nói: “Tiểu thư à, mới vừa thi một trận xúc cức rồi, nếu đòi thi nữa liệu họ có đồng ý không? Hơn nữa một mình Tiết Thanh thật sự có thể quyết định sao?”

Liễu Ngũ Nhi phe phẩy cây quạt đáp: “Đó không phải chuyện của chúng ta.”

.....

Con gió thoảng qua mặt sông yên tĩnh, tiếng trống đột nhiên vang lên, ngồi bên cạnh cây cột Tiết Thanh trầm nghĩ, có lẽ Tri phủ đại nhân đã nói xong, đứng rồi, xem ra Tri phủ đại nhân cũng không có nói nhiều như mấy cán bộ thời hiện đại.

Dương Tĩnh Xương nhìn bên ngoài nói: “Sau một khắc nữa sẽ bắt đầu rồi.”

Tiết Thanh cũng nhìn theo ra ngoài, vị trí của hai người họ kẻ bên cây cột, có thể nhìn thấy rõ hướng con sông thì đầu lại không bị người trong phòng nhìn chăm chú. Đứng là một vị trí tốt.

“Các người nghe tin gì chưa? Tổng thị lang lại lên chức nữa rồi.”

“Ôi, chắc là Tần Đàm Công lại bị bệnh nữa?”

Trong phòng chợt vang lên hai câu đối thoại này, theo sau đó liền phát ra một trận cười to, khiến Tiết Thanh cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ ở cổ đại cũng có cười châm biếm nữa sao?

Dương Tĩnh Xương cầm một hạt đậu phộng lên bỏ vào trong miệng, cười nói: “Người có biết Tần Đàm Công không?”

Là một tên nhóc con nhà nghèo, đến ở nhờ nhà họ hàng. Nguyên vọng lớn nhất của Tiết Thanh là làm một tiên sinh dạy học cho những đứa trẻ, thế nên đối với mấy chuyện lớn lao về quốc gia, Tiết Thanh thật sự không hiểu lắm nhưng có lẽ về sau nàng cũng cần nên tìm hiểu đôi chút. Tuy vậy, trước mắt chuyện này còn quá xa vời, còn không bằng tìm hiểu người ở Quách gia coi bộ còn có lợi hơn.

Tiết Thanh cũng cầm một hột đậu phộng lên nói: “Cháu chỉ biết người đó là quan lớn thôi, còn lại cái gì khác cũng không biết, ha ha.”

Dương Tĩnh Xương ho nhẹ một tiếng nói: “Dưới một người trên vạn người.”

Tiết Thanh “ừ” một tiếng nói: “Vậy đó là một người sợ vợ sao?”

Dương Tĩnh Xương giật mình, sau đó khẽ phì cười, cười đến nỗi ho khan, thở không nổi. Tiết Thanh vội vàng đứng dậy vỗ lưng giúp ông, người bên cạnh nhìn qua. Lát sau bọn họ thấy Dương Tĩnh Xương ho ra một hạt đậu phộng.

Tiết Thanh nhìn hạt đậu phộng cười nói: “Dương lão đại phu muốn ăn kiêng... khiến người ta sợ quá đi.”

Dương Tĩnh Xương giơ tay chỉ Tiết Thanh nói: “Người còn nói nữa sao, nếu không phải tại người nói đùa thì ta làm sao có thể bị ho chứ.”

Tiết Thanh liền cười ha ha nói: “Thật oan quá, cháu không có nói gì nha.”

Dương Tĩnh Xương ho khan, uống mấy ngụm trà xong lại nhin cười nói: “Người còn dám nói, người bảo Tần Đàm Công là người sợ vợ, vậy còn chưa buồn cười sao?”

Cái này có gì đáng cười đâu chứ, Tiết Thanh cười nói: “Rõ ràng là do Dương lão đại phu người mà, cười vô vị (1) quá đi.

Cười vô vị là sao? Mặc dù Dương Tĩnh Xương không hiểu rõ nhưng ông cũng có thể hiểu được một chút, rất thú vị, Dương Tĩnh Xương nhìn Tiết Thanh cười như không cười, tay cầm hạt đậu phộng ăn: “Thanh Từ thiếu gia thật là khiêm tốn, chỉ một câu nói mà dùng hai điển tích, quả nhiên là vừa tài năng lại khôi hài.”

Dùng điển tích ư? Tiết Thanh lúc này mới sực nhớ lại, dưới một người trên vạn người là chỉ những quan lớn có địa vị cao, đây là một điển tích xưa. nàng chỉ thuận miệng nói thôi chứ cũng không nghĩ nhiều như vậy, cái này là do khi ở hiện đại thấy nhiều nên quen, vì vậy mới có thể nhanh miệng nói ra.

“Thanh Từ thiếu gia mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đọc sách cũng không ít.” Dương Tĩnh Xương nói với ý tứ sâu xa.

Tiết Thanh ném hạt đậu phộng vào miệng đáp: “Tĩnh cò nhìn thấy thôi ạ, do trùng hợp thôi.”

Dương Tĩnh Xương chờ Tiết Thanh nói xong mới cầm hạt đậu bỏ vào miệng nhai nuốt xuống, uống miếng rượu sau đó lại nói: “Ngẫu nhiên mà có thể biết ‘Lục Thao’ và ‘Ngô Việt Xuân Thu’ sao?”

Không có cách nào khác, ai bảo nàng là nhân vật chính kia chứ, Tiết Thanh nhún vai nói: “Nói ra ông cũng không tin, cháu chính là Văn Khúc Tinh chuyển thế, bẩm sinh đã thông minh nên đã đọc qua là không quên.”

Dương Tĩnh Xương giật mình, sau đó cười to, đẩy đĩa đậu phộng ra nói.

“Cái này ta có tin hay không tạm thời khoan nhắc đến, nhưng có một điều ta rất tin tưởng, đó là từ nay về sau lúc người mở miệng, ta không nên ăn đậu,

ha ha.”

(1) Cười vô vị: Trò đùa không có gì đáng cười mà người đó lại cảm thấy mắc cười.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Bàn về điển cố

Tiếng chiêng trống, hò hét vang lên trên mặt sông, theo gió truyền vào tai những người đang ngồi ở lầu ba, nhưng lúc này mọi người trong phòng đều không để ý đến tiếng động đó mà quay đầu nhìn về một góc trong phòng.

Ngồi ở đó là hai người, một già một trẻ, hoặc nói đúng hơn chính là một già một trẻ đang đùa giỡn với nhau. Ngay từ đầu mọi người đều nghĩ hai người kia chính là trưởng bối và hậu bối, thế nhưng hiện tại dựa theo cách nói chuyện của bọn họ lại có cảm giác hai người đều đang nói chuyện ngang hàng với nhau.

Ông lão kia cười rất thoải mái, mà thiếu niên kia thì cười bình thản, cả hai hoàn toàn đều không để ý đến cái gì gọi là vai vế giữa trưởng bối và hậu bối.

Ông lão này mọi người đều biết, đó chính là Dương đại phu có y đức và địa vị cao trong thành. Nhưng mỗi khi gặp mặt, Dương lão đại phu đều nói chuyện rất nghiêm túc, thận trọng, mà mọi người cũng hiểu rõ lý do. Bởi vì đa số tất cả mọi người gặp ông đều là bệnh nhân, làm sao có thể cười to nói chuyện được, nên có lẽ hành động mỉm cười lịch sự lúc khám bệnh đã trở thành thói quen giao tiếp hằng ngày của ông. Vì vậy mọi người cũng dần dần tập thói quen ăn nói thận trọng khi giao tiếp với ông.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Dương đại phu cười to vui vẻ như thế, thiếu niên này rốt cuộc có quan hệ gì với ông? Sao có thể cùng ông nói cười vui vẻ như vậy? Bởi vì tò mò, nên có người tiến tới chào hỏi.

“Tình huống như thế, Dương lão đại phu đến xem là được rồi...”

“Vị này là...”

Dương lão đại phu gật đầu đáp lễ, giới thiệu Tiết Thanh bằng vài từ ngắn gọn: “Là con trai của hậu bối.” Tiết Thanh cũng mỉm cười chào hỏi, nghe Dương lão đại phu giới thiệu vị này là Tịch thiếu gia, vị kia là Vương thiếu gia... Người tới đây đa số là các thiếu niên trẻ tuổi khoảng hơn 20 tuổi, nói chung đều là những người đã đỗ tú tài, có công danh. Nói dễ hiểu thì những người trong phòng này đa số đều là nhà văn, nhà thơ, mà bình thường bọn họ đều hay mời Dương lão đại phu đến đây.

Ngày nay, vào những dịp quan trọng, người ta thường ngâm thơ viết văn để chúc mừng, cho nên trận thi đấu thuyền rồng vào tết Đoan Ngọ này cũng không ngoại lệ. Quan phủ và các thương gia đã mời đến vài nhà văn, người có học đến đây xem đua thuyền, dự tính sau đó sẽ nhờ họ làm thơ để chúc mừng.

Những người ở lầu ba này có không ít người là tài tử trong thành Trường An, được Lưu Vân Đài phát thiệp mời đến.

Bởi vậy nàng mới nói muốn đi học, chỉ cần là người có học, cuộc sống sẽ khác trước, cũng dễ kiếm sống hơn, Tiết Thanh mỉm cười nhìn những người đang đi lại. Bởi vì Dương Tĩnh Xương là đại phu, mà Tiết Thanh là đứa nhỏ hay xấu hổ, nên cả hai người đều không có gì để nói với mấy người kia, mà vì vậy bọn họ cũng nhanh chóng tản đi, tìm bạn mình trò chuyện như lúc trước.

Tiết Thanh tiếp tục ăn trái cây khô trên bàn, nói: “Vay vị Tàn Đàm Công này cùng với vị Tổng đại nhân kia có quan hệ thế nào ạ?”

Dương Tĩnh Xương nói: “Vay đầu tiên ngươi cần phải biết được Tổng đại nhân kia là ai.”

Tiết Thanh cầm lên một hạt đậu hỏi: “Người kia là ai?”

Dương Tĩnh Xương lại hi hi vài tiếng như muốn cười to, Tiết Thanh bất đắc dĩ nói: “Cháu chưa nói gì nhé, chẳng lẽ Dương lão đại phu ngài mỗi lần thấy cháu nói chuyện đều mắc cười như vậy sao?”

Dương Tĩnh Xương vừa nhin cười, nghe thấy vậy liền cười ha ha. Người xung quanh nhìn qua một lát, cũng không để ý nữa, mặc dù có rất ít hậu bối có thể khiến trưởng bối vui vẻ, nhưng là “có ít” chứ không phải là không có.

“Tên nhóc này thật thú vị, ha ha.” Dương Tĩnh Xương cười nói, sau đó lại nhìn kỹ Tiết Thanh bảo: “Sao ta cảm thấy ngươi chẳng giống đứa nhỏ gì cả.”

Thì nàng vốn không phải là đứa bé mà. Cũng có lẽ chính vì vậy nên nàng với Dương lão đại phu mới có thể hợp tính như vậy. Dương lão đại phu đã lớn tuổi, lại là đại phu thấy qua nhiều chuyện về sinh tử, mà Tiết Thanh nàng lại là người trải qua hận thù, cũng nhìn thấy rất nhiều chuyện liên quan đến sống

chết, mà bản thân nàng cũng là người đã từng chết đi.

Tiết Thanh dạ đáp: “Cháu đã nói rồi, cháu là Văn Khúc Tinh chuyển thể mà...”

Dương lão đại phu vỗ tay: “Dừng lại, dừng lại, đừng nói thêm gì nữa, nếu không ngay cả tên Tổng đại nhân là gì ta cũng không có thời gian để nói.”
Giống như sợ Tiết Thanh lại nói tiếp, ông vội vã tiếp lời: “Nói chuyện đằng hoàng nào, đừng giỡn nữa.”

Tiết Thanh cười, giờ tay làm động tác mời.

“Vị Tổng đại nhân này tên Nguyên, tên lúc đầu là Hoàng Sa Đạo... chỉ là một quan nhỏ, làm việc ở trạm đưa tin, chưa được gọi là đại nhân.” Dương Tinh Xương nói xong lại cảm hạt đậu phộng xoay vòng trong lòng bàn tay. Truyện được cập nhật nh-anh nhất tại ire-ad.vn--“... Sau đó hắn gặp được Tần Đàm Công, Tần Đàm Công đột nhiên phát bệnh, Tổng Nguyên liền hỏi rõ về bệnh tình của ông, sau đó bắt chước theo một điển cổ giúp ông chữa bệnh. Nhờ vậy được Tần Đàm Công đề cử, bây giờ làm đến chức thị lang...” Dương Tinh Xương nói đến đây liền dừng lại nhìn Tiết Thanh.

Tiết Thanh nháy mắt mấy cái hỏi: “Là điển cổ gì vậy?”

Ồ, lần này lại không biết điển cổ đó là gì sao? Dương Tinh Xương trầm nghĩ.

Tiết Thanh suy nghĩ một lát sau đó mở miệng nói: “Chắc là hắn bắt chước một người.”

Người này không phải một mình, mà là người có địa vị dưới một người nhưng trên vạn người.

Dương Tinh Xương ha ha cười nói: “Người nào?”

“Đại vương Câu Tiễn.” Tiết Thanh cười nói.

Dương Tinh Xương ném hạt đậu vào miệng, vừa ăn vừa uống chút rượu, vui vẻ nói tiếp: “Nên nếu như người nghe được có người nhắc đến vị thị lang ném phân, chính là chỉ vị Tổng Nguyên – Tổng đại nhân kia.”

“Rộn rồn rành rành lợi lai lợi vãng, Bát Tiên quá hải các hiền thần thông” (1), trên sách sử có rất nhiều loại điển cổ, mà điển cổ này thường bị hậu nhân đời sau khinh thường, giễu cợt, nhất là những nhà văn, nhà thơ, Tiết Thanh cười nói: “Thì ra là thế, thật đúng là trò đùa nhạt nhẽo.”

Dương Tinh Xương nhìn Tiết Thanh nói: “Người mà ta muốn đưa Thanh Nga hoàn, chính là vị Tổng đại nhân đó.”

Tiết Thanh liền “A” một tiếng cười nói: “Chúc mừng nha, chúc mừng, nếu phát tài rồi nhớ chia cháu một nửa nhé.”

Dương Tinh Xương nhìn nàng không đáp.

Tổng Nguyên bị người đời đặt biệt danh là “Thị lang ném phân”, có thể thấy được trong mắt người đời, Tổng Nguyên là một người ghê tởm đến nhường nào. Thế nhưng hết lần này đến lần khác cái người “ghê tởm” trong miệng bọn họ lại liên tục thăng quan. Hiện thực tàn khốc này khiến cho rất nhiều người tức giận, đều muốn mắng hắn là tên cầu quan. Những người có quan hệ với Tổng Nguyên cũng sẽ bị bọn họ chế giễu. Có một số người biết Dương Tinh Xương muốn đưa Thanh Nga hoàn cho vị Tổng đại nhân này liền hừ một tiếng giận dữ, người không nói gì cũng tỏ thái độ chán ghét. Nhưng Tiết Thanh thì ngược lại, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Theo lý thuyết, là một thiếu niên đầy nhiệt huyết, Tiết Thanh phải cực kỳ ghét loại người xu nịnh này mới đúng.

Tiết Thanh vẫy tay trước mặt Dương Tinh Xương nói: “Đừng nhìn nữa, nhìn mãi cũng không có mọc hoa được đâu ạ... Dương lão bá, chẳng lẽ một đại phu như ngài khi khám bệnh còn cần phải xét thân phận họ là cao quý hay đề tiện sao?”

Dương Tinh Xương lại cười ha ha.

Tiết Thanh nói tiếp: “Nhưng mà cháu có một đề nghị.”

Đề nghị sao? Dương Tinh Xương thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiết Thanh cũng nhin không được mà ngừng cười, nghiêm túc nhìn nàng.

“... Hay là ngài nên tự đặt cho mình cái biệt danh rồi lan truyền ra ngoài trước đi, tránh mai một vào Thái y viện rồi lại bị người ta đặt cho biệt danh “Nhị thái y ném phân” hay mấy từ khó nghe nào khác... Ít ra cũng nắm quyền chủ động trước sẽ tốt hơn.”

Trong phòng lại vang lên tiếng cười to của Dương lão đại phu.

“Cái tên nhóc nhà ngươi thật sự quá xấu xa rồi.”

Tiếng cười vừa cất lên, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hô đồng thanh: “Đánh trống, đánh trống.”

Mấy người đang trò chuyện trong phòng nghe vậy liền nhìn ra ngoài, không ít người đứng dậy đi ra lan can nhìn cho rõ. Bọn họ cũng đồng thời hô to theo: “Đánh trống, đánh trống.”

Thanh âm càng lúc càng lớn, càng ngày càng đều, không khí xung quanh đều nóng lên bởi những hồi trống cùng tiếng la: “Đánh trống, đánh trống.”

Theo tiếng la này, một tiếng trống vang lên, tiếp theo là hai tiếng trống, sau đó tiếng trống vang lên rầm vang như tiếng chân của một đàn ngựa. Tiết Thanh ngồi trên ghế, nhìn những chiếc thuyền rồng đang di chuyển trên sông. Mặt sông gọn sóng, lấp lánh ánh bạc, khiến thuyền rồng giống như một con rồng đang bay giữa biển.

Hai bên bờ, mấy ngàn dân chúng hô to cổ vũ, vô số lá cờ đủ màu sắc được phát qua phát lại. Dù là người luôn bình tĩnh như Tiết Thanh cũng cảm thấy nổi da gà.

Thắng cảnh đẹp thế này, hiếm lắm mới thấy được một lần, là do ông trời ban ân sao?

Người như nàng cũng có thể được ông trời ban ân, cần phải cố gắng hưởng thụ mới được.

Tiết Thanh đứng lên, cùng Dương lão đại phu đi đến lan can, nàng khép tay để bên miệng hét.

“Cố lên, cố lên.”

Tiếng trống vang trời hòa cùng tiếng dân chúng hò reo, tiếng chèo thuyền và tiếng nước sông đang chảy.

Dương lão đại phu nhìn người thiếu niên luôn bình tĩnh – Tiết Thanh lúc này lại vui vẻ quát lớn, chậm rãi nở nụ cười.

(1) Rộn rộn ràng ràng lợi lai lợi vãng, Bát Tiên quá hải các hiền thần thông: Mỗi người đều có cách riêng của mình để đạt được thành công

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Thi đấu bắt đầu

Thuyền rồng lao đi rất nhanh, nơi bắt đầu cuộc thi yên tĩnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ yên tĩnh hơn lúc có thuyền rồng thôi, thật ra vẫn ồn ào náo nhiệt như cũ.

Đám người Tri phủ đại nhân đứng trên đài cao nhìn ra xa, vừa bàn luận vừa đùa giỡn với người bên cạnh.

“... Thuyền rồng Chu gia đi đầu rồi...”

“... Lần này thuyền rồng của Vọng Giang Thuận cũng không tệ, ta nghĩ có thể...”

Đang nói giỡn với nhau chợt Tri phủ đại nhân nói tiếng xin lỗi, bảo ông muốn đi tiểu tiện, đám người kia cũng không để ý lắm, chỉ có vài người muốn cùng đi theo.

Con người có ba cái gấp, chính vì vậy tịnh phòng (1) đã được xây lên từ trước, mặc dù chỉ xây tạm nhưng cũng rất hoàn mỹ và sạch sẽ. Không phải ai chen chúc trên bờ sông cũng là để xem thuyền rồng, có người vì muốn tham gia náo nhiệt nên mới chen vào đó. Vì vậy mà trên bãi đất trống ở bờ sông có không ít người đang đứng, hoặc ngồi nói giỡn với nhau, mấy người này thấy Tri phủ đại nhân tới đều vội vàng thi lễ.

Những người có thể đến đây đều là họ hàng, người quen của các gia tộc quyền thế, hoặc là những người giàu có, địa vị cao. Do đó bọn họ có quen biết hoặc nhận ra những quan viên ở đây. Tri phủ đại nhân thấy bọn họ thi lễ liền mỉm cười chào hỏi từng người.

“Lần này Phú Tam gia có đặt cược...”

“Trương Thất gia, hình như bản phủ vừa thấy Trương lão thái gia đúng không? Ông ấy cũng tới ư? Xem ra ông ấy đã khỏe lại, thật quá tốt rồi...”

“Quảng Diên công, đã lâu không gặp nha, khi nào rảnh nhất định phải cùng ta đánh một ván cờ đấy nhé...”

“A... đây là... Quách đại tướng quân...”

Đứng trong đám người, Quách Hoài Xuân vội vã thi lễ đáp: “Không dám, không dám, ta đã cởi bỏ áo giáp, xin về nghỉ hưu rồi, giờ chỉ là một ông lão bình thường mà thôi.”

Lý Tri phủ cười nói: “Dù đã cởi bỏ áo giáp thì cũng đã từng là tướng quân, chinh chiến sa trường vì nước vì dân, làm sao có thể nói như vậy được. Quách đại tướng quân quá khiêm tốn rồi.”

Quách Hoài Xuân là võ tướng về hưu, Lý Tri phủ là quan văn, ngày xưa cũng không thường gặp mặt, thế nên không quá quen thuộc, vì vậy Lý Tri phủ

chỉ gạt đầu, nói vài lời xã giao lịch sự, sau đó liền rời đi.

Quách Hoài Xuân thờ phào nhẹ nhõm, bên cạnh liền có người cười hỏi.

“Sao nhìn ông lại có vẻ sợ hãi vậy?”

Quách Hoài Xuân cười gượng đáp: “Ta chỉ là người thô lỗ, nên rất sợ phải nói chuyện với những người làm bên quan văn.”

Mặc dù Quách Hoài Xuân tuyên bố với bên ngoài là bởi vì bị thương trong chiến đấu, lại thêm bệnh tật dày mình nên muốn từ chức, về nghỉ hưu, nhưng thật ra mọi người đều biết được lý do thực sự là bởi vì Quách Hoài Xuân xung đột và đắc tội với vị An Phủ sứ đầy mưu mô – Lý Mậu. Người này chính là quan văn quản lý những việc về chính trị, có quyền giết chết võ tướng. Nghe nói trước kia Lý Mậu từng giết nhầm một võ tướng, sau này mặc dù tra ra võ tướng kia bị oan, nhưng Lý Mậu chỉ bị phạt hạ cấp quan xuống hai bậc... Thầy giáo dạy hán chính là Tề tướng Vương Liệt Dương, ngay cả võ tướng Tàn Đàm Công cũng phải nể mặt hắn.

Bởi vì Quách Hoài Xuân đã đắc tội Lý Mậu, hiện tại cũng không có chiến tranh, không thể lấy công trạng để đối kháng, bản thân ông cũng đã lớn tuổi, mà con cháu thì vẫn còn trong quân đội, thế nên ông mới dứt khoát từ bỏ chức quan, xin nghỉ hưu về nhà, để miễn làm chướng mắt kẻ khác, dẫn đến tai họa, liên lụy cho mọi người trong gia tộc.

“Quách Đại lão gia không cần sợ... Nhà ông rất nhanh sẽ có người đỡ Trạng Nguyên thôi, cũng chính là quan văn, như vậy có thể thay đổi việc này rồi.” Có người ha ha cười nói.

Lời này khiến người xung quanh cười to hơn, sắc mặt Quách Hoài Xuân càng lúc càng khó coi.

“Đừng cười nữa.” Ông ho nhẹ một tiếng nói: “Chỉ là lời nói ngông cuồng của đứa nhỏ thôi mà.”

“Ngông cuồng ư? Cũng không thể nói như vậy được.” Trương Thất gia cười nói, vì ông với Quách Hoài Xuân có quan hệ không tệ, nên lời nói ra cũng rất thẳng thắn: “Tri phủ đại nhân còn chính miệng nói cậu ta là thiếu niên đầy nhiệt huyết đấy, nói rằng rất đáng được khen ngợi.”

Quách Hoài Xuân ngậy người, kinh ngạc hỏi: “Tri phủ đại nhân sao? Sao lại... khen Tiết Thanh chứ?”

Người xung quanh nghe vậy liền ồn ào mở miệng.

“Lão Quách, chẳng lẽ ông vẫn chưa biết sao?”

“Con rể ông, thi đấu xúc xúc giỏi lắm, bây giờ rất nổi tiếng đó.”

“Có thể thi đậu Trạng Nguyên hay không còn chưa biết... Nhưng riêng lĩnh vực xúc xúc thì cậu ta chính xác là một Trạng Nguyên đấy.”

Quách Hoài Xuân nghe mà vẫn chưa hiểu là việc gì: “Ta mới trở về liền đi xem đua thuyền rồng rồi... Cũng chưa có ai nói việc này cho ta biết.” Nói xong lại có chút tức giận, ông cũng hiểu tại sao lại chưa có ai nói cho ông biết... Tiết Thanh nổi tiếng, đối với Quách Đại phu nhân không phải là việc tốt.

“Xúc xúc ư? Vui đùa thôi mà... cũng không làm được gì.” Ông cười gượng vào tiếng pha trò, sau đó lấy cớ có việc, chấp tay chào rồi vội vã rời khỏi đó.

Trương Thất gia không kịp kêu ông ở lại, chỉ lắc đầu nói: “Còn chưa kịp nói với ông ấy nữa, nhân dịp Tri phủ đại nhân khen Tiết Thanh, chi bằng lấy việc đó nói với Thanh Hà tiên sinh, giúp Tiết Thanh được học ở trường xã, chưa gì đã đi rồi, thật là...”

Mấy người bên cạnh cũng tò mò theo, mặc dù Tiết Thanh tuyên bố muốn thi đậu Trạng Nguyên, nhưng bọn họ cũng không để ý lắm, bởi vì có lẽ hiện tại cậu ta cũng đã bắt đầu đi học rồi... Đợi đến lúc cậu ta thi không đậu, lấy cái đó làm đề tài để chế giễu cũng không muộn.

“Là muốn đi học ở chỗ Thanh Hà tiên sinh sao?”

“Muốn thi Trạng Nguyên tất nhiên là phải xin làm học trò của Thanh Hà tiên sinh rồi.”

Mọi người bàn tán sôi nổi. Ng-uò-n: i-re-ad.vn Vốn là muốn học ở đó, nhưng Thanh Hà tiên sinh lại không nhận đấy chứ, Trương Thất gia trầm nghĩ. Chuyện xảy ra bên trong trường xã trên núi hôm đó ông cũng không biết, bởi vì ông cũng đâu phải người rảnh rỗi đến nỗi chú ý mấy cái chuyện nhỏ này, chỉ là hôm qua Trương Liên Đường vô tình nói ra, thế nên ông mới biết.

Nhưng mà mấy việc này cũng không cần thiết kể ra cho mọi người biết làm gì, do đó Trương Thất gia chỉ cười ha ha nói: “Quách Đại lão gia chắc chắn có chủ ý riêng, nên chúng ta cũng đừng quan tâm đến việc đó nữa.”

Đang cười nói với nhau thì phía trước chợt vang lên tiếng hoan hô nồng nhiệt. Hóa ra trận đua thuyền đã có kết quả.

“Đi đến đó xem thử xem.”

“Nhất định là Vọng Giang Thuận đứng nhất rồi.”

Mọi người vừa cười nói vừa đi đến chỗ đám đông đang trước, cũng có không ít người giờ này tờ giấy chạy tới chạy lui.

“Vương Ninh Xuân thiếu gia vừa làm một bài thơ...”

“Tự Vĩ thiếu gia cũng vừa làm một bài thơ...”

Những thi sĩ, nhà văn được mời đến đây thường thức trận thi đua thuyền cũng bắt đầu làm thơ, viết chữ. Những bài thơ mới vừa làm ra sẽ được truyền đến chỗ đám đông đang tụ tập bên ngoài, vô số người ồn ào vây quanh nhận xét. Ở giữa có không ít người lớn tiếng đọc lên bài thơ, tạo nên một loại không khí náo nhiệt khác.

Lâu ba Lư Vân Đài yên tĩnh hơn nhiều so với bên ngoài, trong phòng có mấy người im lặng nhìn ra bờ sông hoặc nhìn đồ ăn, rượu thịt trên bàn mà bắt đầu lẩm nhẩm cái gì đó. Những người khác thì chờ mong nhìn bọn họ, có một thanh niên đang đứng ngay lan can chột xoay người nói.

“Có rồi.”

Trong phòng lập tức ồn ào lên, Tiết Thanh và Dương Tinh Xương vừa mới trở lại ghế ngồi, đang nhỏ tiếng nói chuyện với nhau thì nghe được tiếng này, hai người cũng vội ngẩng đầu lên, hứng thú nhìn sang người thanh niên kia. Người nọ vừa đi chậm vài bước vừa đọc lên một vài câu thơ, trong phòng liền vang lên tiếng vỗ tay khen ngợi. Bên cạnh đã có người chạy thật nhanh xuống lầu, sau đó chạy nhanh ra ngoài la lớn.

“Tịch thiếu gia vừa sáng tác một bài thơ...”

Tiếng hoan hô vang lên, sau đó lại bị che lấp bởi tiếng ồn ào náo động. Đây là tiếng nghị luận của những người trong phòng về bài thơ mới làm.

“Ai nói Tết Đoan Ngọ...” Dương Tinh Xương vừa nhẩm đọc lại lời thơ vừa hỏi Tiết Thanh: “Người thấy sao?”

Tiết Thanh lắc đầu nói: “Không hiểu.”

Ừ, tuổi của Tiết Thanh dù có đọc sách nhiều đi nữa cũng khó có thể hiểu được cái này, bởi lời thơ sẽ khó hơn nhiều so với chữ nghĩa trên sách, Dương Tinh Xương cười nói: “Ta cũng không hiểu nhiều, tóm lại là ca múa, ăn mừng cảnh tượng thái bình thời.”

“Vậy cũng thật nhàm chán, sao không làm thơ về cảnh tượng vui vẻ, náo nhiệt nhỉ, cái đó mới hay chứ.” Tiết Thanh cười nói.

Nàng vừa dứt lời liền nghe được tiếng ho từ người bên cạnh.

“Không hiểu thì cũng đừng xem thường, đây là cảm xúc của mọi người, bọn họ nói đúng chứ đâu phải giả tạo cảnh tượng thái bình, sao ngươi lại cho là cảnh tượng náo nhiệt sẽ tốt hơn?”

Chỉ vô tình nói nhảm mà khiến người khác mất vui sao? Tiết Thanh quay đầu nhìn sau lưng, người vừa nói chuyện là một người đàn ông chừng 40 tuổi, dáng người gầy yếu, mặc bộ trường sam màu xanh, đứng trong góc phòng... Làm thơ là một việc rất tốn hao tinh thần, chính vì vậy mọi người đều tìm những nơi an tĩnh để ngồi suy nghĩ.

“Vâng, là hậu bối sai rồi.” Tiết Thanh nói với vẻ mặt chân thành.

Dương Tinh Xương cười chấp tay: “Lâm hiền diệt, vẫn chưa nghe được bài thơ của ngươi nha, hay là do nói nhỏ quá.” Nói xong ông lại quay sang giới thiệu với Tiết Thanh: “Đây là Lâm tú tài – Lâm Hiến.”

Dù không biết Dương Tinh Xương đang lấy lòng hay là chế giễu mình, nhưng Lâm tú tài vẫn dạ một tiếng, kiêu ngạo đáp lời, hẳn có lòng tin rất lớn với tài văn chương của mình: “Ngược lại là có hai câu ta vừa nghĩ ra...” “Nói xong lại nhìn về phía Tiết Thanh: “Chỉ sợ vị hậu bối này nghe không hiểu mà thôi.”

Tiết Thanh cười gượng, đúng là thứ người hẹp hòi mà.

Dương Tinh Xương cười ha ha nói vài câu giảng hòa, nhưng hết lần này đến lần khác Lâm tú tài không chịu đi, đã vậy còn ngồi xuống bên cạnh Dương Tinh Xương, muốn nói ra hai câu thơ mình vừa mới làm để Dương Tinh Xương nhận xét, sẵn tiện hạ thấp hậu bối “ngu dốt” kia.

Cuộc trò chuyện vui vẻ giữa hai người bị cắt ngang, Tiết Thanh cũng không tức giận mà chỉ im lặng mỉm cười. Dương Tinh Xương bắt đầu cười gượng, bởi vì ông khá thân với cha của Lâm tú tài, nên cũng không thể không nể mặt hắn, đang tính đứng dậy tạm biệt thì ngoài cửa phòng có người đứng gọi.

“Tiết Thanh.” Thiếu niên đứng ngoài cửa hô.

Tiết Thanh và Dương Tinh Xương nghe tiếng nhìn qua, thấy Liễu Xuân Dương mặc trường sam màu xanh đang đứng ở đó.

Thấy hai người họ nhìn ra, Liễu Xuân Dương vẫy tay gọi: “Tiết Thanh, ngươi ra đây.”

Giờ đây? Tiết Thanh ngồi yên không nhúc nhích.

Dương Tinh Xương cũng nhận ra Liễu Xuân Dương – thiếu gia nhà họ Liễu. Bởi vì cảm thấy Lâm tú tài bên cạnh rất đáng ghét, so ra chơi đùa giữa các thiếu niên với nhau vẫn tốt hơn, thế nên nói: “Ngươi ra đó xem thử xem.”

Lâm tú tài nhìn Tiết Thanh nói: “Trẻ con nên xuống lầu xem thuyền rồng thì hơn... Chỗ này là nơi làm thơ, ngươi ở lại cũng chẳng hiểu cái gì.”

Dương Tình Xương bắt đầu nhìn Tiết Thanh cười, Tiết Thanh cũng mỉm cười đáp lại, sau đó đứng dậy xin phép ra ngoài.

Đi đến cạnh Liễu Xuân Dương, Tiết Thanh hỏi: “Chuyện gì?”

Liễu Xuân Dương bước tới gần cô, sóng mũi cao của hắn đụng vào mũi Tiết Thanh... Con nhà giàu có khác, da trắng như ngọc, Tiết Thanh vội lùi ra sau vài bước.

“Ngươi lại dám tự nhận là muội phu của ta thêm lần nữa, ta nhất định sẽ đánh gãy chân ngươi.” Liễu Xuân Dương nhỏ giọng nói.

Tiết Thanh phì cười: “Ta không có nha.”

(1) Tĩnh phòng: Nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Bắt ép cá cược

Không có?

Ý Tiết Thanh là không có tuyên bố bản thân là muội phu hắn sao?

Liễu Xuân Dương hừ một tiếng, gật đầu nói: “Nói dối, nhiều người như vậy đều nhìn thấy ngươi.”

Nhìn thấy sao? Tiết Thanh cười ha ha.

Liễu Xuân Dương thấy Tiết Thanh cười liên cảm thấy khó hiểu, tên nhóc này, lần đầu tiên gặp mặt cũng cười ngây ngô như vậy... Chẳng lẽ cậu ta là một người ngu sao?

Dương Tình Xương ngồi trong phòng nhìn ra cửa, mặc dù không biết bọn họ đang nói gì với nhau, nhưng thấy Tiết Thanh cười thoải mái như vậy liền rất là vui mừng. Thiếu niên thì nên vui vẻ, chơi với những thiếu niên cùng tuổi, vậy mới đúng chứ. Nghĩ như vậy nên ông cũng không còn cảm thấy cái tên Lâm tú tài đang ngồi ngậm thơ bên cạnh đáng ghét nữa...

Liễu Xuân Dương giữ chặt vai Tiết Thanh, vẻ mặt xấu hổ nói: “Đừng cười, đi theo ta.”

Tiết Thanh vẫn đứng yên tại chỗ hỏi: “Đi đâu chứ?”

Liễu Xuân Dương nói: “Dưới lầu.”

Tiết Thanh đáp: “Không đi.”

Liễu Xuân Dương lão đảo: “Không đi không được.”

Tiết Thanh lui lại một bước nói: “Vậy ta sẽ kêu cứu mạng.”

Liễu Xuân Dương nhú mày, cái tên nhóc này... vừa vô sỉ lại hèn hạ. Hắn nghĩ, Tiết Thanh thực sự có can đảm làm như vậy, dù sao cậu ta đã sớm không cần mặt mũi rồi, nếu làm căng quá Liễu Xuân Dương hắn cũng không gánh nổi.

“Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta xuống lầu đi, ta có việc tìm ngươi thương lượng.. Ta cũng không đánh ngươi, ngươi nghĩ ta giống như tên nhóc họ Quách kia sao?” Hắn giả vờ lịch sự, vừa vuốt phẳng trường bào vừa chậm rãi nói: “Ta là người có học mà.”

Tiết Thanh nói: “Nói cách khác ngươi không biết võ công hả?”

Liễu Xuân Dương nói: “Ta học cái kia làm gì... Ta chỉ muốn thi đỗ công danh.”

Tiết Thanh gật đầu nói: “Không có việc gì, không bắt nạt ngươi nữa.” Nói xong lại giờ tay làm động tác mời.

Cái gì thế? Là ai bắt nạt ai cơ chứ? Liễu Xuân Dương trừng mắt nhìn Tiết Thanh một lát, sau đó phất tay áo đi ra ngoài, Tiết Thanh không nhanh không chậm đi theo phía sau.

Dưới lầu cũng rất ồn ào và náo nhiệt, so với lúc mới tới có nhiều người hơn, đa số là các thiếu niên tầm 14, 15 tuổi. Bọn họ cũng không cần bàn, mà ngồi

ngay trên mặt đất bên bờ sông gần Lưu Vân Đài, không biết là đang nói chuyện gì, thỉnh thoảng lại cười to vài tiếng.

Liễu Xuân Dương dùng chân nói: “Là ta hại muội muội ta cá cược thua, ngươi có dám thi với ta một trận nữa không?”

Ồ, quả nhiên là do muội muội “tổ cáo” à? Tiết Thanh đáp: “Không dám.”

Liễu Xuân Dương lại bị Tiết Thanh làm nghẹn họng lần nữa, hấn trừng mắt: “Sao ngươi có thể vô sỉ như vậy chứ? Nếu không phải do ngươi giờ trò lừa bịp, ngươi nghĩ ngươi có thể thắng được sao?”

Tiết Thanh liền đáp: “Nếu không phải ngươi giờ trò lừa bịp, thì ngươi cũng không thua nhanh như vậy đâu.”

A... còn dám mạnh miệng đáp trả nữa cơ đấy. Liễu Xuân Dương hơi nghiêng đầu, nhìn Tiết Thanh nói: “Ta khuyên ngươi sớm hết hi vọng đi, Liễu gia ta không giống Quách gia, có thể để ngươi tùy ý trèo cao.”

Đúng là trẻ con, Tiết Thanh lúc đầu cười nói: “Yên tâm, yên tâm, bây giờ ta chỉ lo chuyên tâm đọc sách thánh hiền thôi.”

Liễu Xuân Dương xì mũi, trừng mắt nói: “Ngươi cho rằng ta dễ lừa gạt như vậy sao?”

Trẻ con có dễ bị lừa hay không thì không nói, quan trọng là có một vài “đứa trẻ” không chịu phân biệt phải trái mới khổ, Tiết Thanh lúc đầu, đúng là không còn cách nào để giải thích lý lẽ với hắn rồi.

Nàng nói: “Vậy ngươi muốn sao đây?”

Liễu Xuân Dương nhún mày đáp: “Ngươi nhất định phải thi đấu một trận với ta.”

Tiết Thanh cười nói: “Cái này dễ thôi mà, ngươi chỉ cần đi nói với những người khác, là ngươi đã đấu với ta một trận, và kết quả là ngươi đã thắng, vậy là được rồi.”

Liễu Xuân Dương nghe vậy liền tức giận hét: “Ngươi coi ta thành dạng người gì vậy hả?”

Không biết từ lúc nào, Thiên Y và Noãn Noãn đã đến gần hai người, bọn họ sợ hãi kêu nhỏ một tiếng Thanh Từ thiếu gia, với ngụ ý là ngầm hỏi Tiết Thanh có muốn kêu người qua đây giúp đỡ hay không.

Liễu Xuân Dương nhìn thấy hai người, liền nhún mày, lộ ra nụ cười xấu xa nói: “Ngươi đã nghĩ vậy thì thôi, ta chấp nhận.”

Hắn giơ tay chỉ vào hai người Thiên Y và Noãn Noãn.

“Vậy ngươi hãy lấy hai nha đầu này làm tiền đặt cược đi, nếu thua thì cho ta một người là được.”

Thiên Y và Noãn Noãn nghe vậy liền sợ hãi.

“Thiếu gia, đừng cá với hắn mà!” Noãn Noãn kêu to, nước mắt cũng chảy ra. Nàng nhóc biết, bởi vì Thiên Y không phải nô tỳ, như vậy nếu muốn cho cũng chỉ có thể cho nàng mà thôi... Chưa nói đến gia tộc lớn như Liễu gia có bao nhiêu nha đầu kiều ngạo, chỉ cần nghĩ đến việc phải xa phụ mẫu là nàng đã cảm thấy buồn muốn chết rồi. Bạn đa-ng độ-c truyện tại- iREAD.vn- Tiết Thanh nhún mày nói: “Ngươi nhất định phải cược một trận mới chịu ngừng sao?”

Liễu Xuân Dương ha ha cười đáp: “Đương nhiên rồi, thù oán bắt đầu vì cá cược cho nên kết thúc cũng phải bằng cá cược chứ.”

Tiết Thanh vẫn nhún mày như cũ: “Lỡ ngươi lại muốn cược tiếp thì sao đây? Thua thì thôi đi, nhưng lỡ ngươi thua mà còn muốn cược nữa, ta cũng đâu có rảnh để cá cược với ngươi hoài.”

Nói cứ như thể ngươi sẽ thắng vậy đó, chưa đợi Tiết Thanh nói xong, Liễu Xuân Dương đã trừng mắt nổi nóng: “Ngươi coi ta là loại người nào? Liễu Xuân Dương ta là loại người vô lại như vậy sao?”

Tiết Thanh liếc hắn một cái đáp: “Chơi xúc súc lại đi ngáng chân...”

Liễu Xuân Dương hừ nói: “Ngươi mới ngáng chân nhiều nhất đấy... Ba huynh đệ của ta còn nằm ở nhà dưỡng thương kia kìa.” Cái đề tài này đúng là khiến người ta cảm thấy bức bối mà, hắn không nhịn được phát tay: “Đừng nói nhảm nữa, ngươi có cược hay không?”

Tiết Thanh còn chưa lên tiếng, Thiên Y đã kêu một tiếng Thanh Từ thiếu gia, vẻ mặt không đồng ý cùng lo lắng. Noãn Noãn không biết Liễu Xuân Dương, nhưng Thiên Y biết rất rõ, Liễu gia là gia tộc lớn, không thể tùy tiện gây thù được, lỡ như chọc giận bọn họ, ngay cả Đại lão gia cũng sẽ không ra mặt... thậm chí còn có thể nhân cơ hội đuổi Tiết Thanh đi.

Noãn Noãn nức nở, nắm tay Tiết Thanh năn nỉ: “Đừng lấy nô tỳ ra cá cược mà.”

Tiết Thanh cười xoa đầu nàng bé nói: “Không sao, không sao, không cá cược cái này.”

Mặc kệ là cá cược cái gì, chỉ cần dính đến chữ “cược” thì luôn luôn là điều xấu. Huống chi Liễu Xuân Dương còn là con cháu nhà giàu nổi tiếng ở thành

Trường An, với gia tộc lớn như thế... Nghĩ như vậy, Thiên Y lại nhin không được, cũng nắm tay áo Tiết Thanh khẽ kéo.

Mặc dù Tiết Thanh không muốn cá cược với Liễu Xuân Dương, hơn nữa điều này cũng hoàn toàn không cần thiết, bởi vì cái gọi là cá cược đó chẳng có liên quan gì đến nàng cả, nhưng trẻ con thì rất khó hiểu, lại thêm trong trận xúc cúc, Liễu Xuân Dương đã sớm ghi hận nàng rồi. Cái này để lâu rất phiền phức, không bằng sớm giải quyết cho xong... Muốn đối phó với loại trẻ con giống như hấn, khuyên bảo là điều vô dụng, chỉ có cách thắng hấn, khiến hấn phục mình mới thôi.

Tiết Thanh nhìn Liễu Xuân Dương nói: “Muốn cá cược cũng không phải là không thể được, nhưng trước hết cần phải nói rõ là cá cược cái gì đã, nếu ta thua thì ngươi muốn gì. Quân tử có việc nên làm, có việc không nên làm, ta sẽ không tùy tiện đồng ý với ngươi đâu.”

Ừ, nhất là những việc có hại cho nàng, quân tử loại này để người khác làm cho rồi.

Liễu Xuân Dương vui vẻ vỗ tay: “Được thôi, ngươi chỉ là một tên nghèo kiết xác, nên ta cũng không cần tiền bạc của ngươi làm gì. Nếu thua ngươi chỉ cần quỹ xuồng, gọi ta một tiếng cha nuôi là được.”

Sắc mặt Thiên Y trở nên khó coi.

“Thanh Tử, đừng đồng ý.” nàng vội kéo tay Tiết Thanh la lớn.

Gọi Liễu Xuân Dương là cha nuôi, vậy sau này ở thành Trường An sao có thể ngẩng đầu sống được đây, chẳng phải cũng giống như việc mất hết tương lai rồi sao?

Tiết Thanh không để ý đến Thiên Y, cũng không đồng ý, chỉ nhìn Liễu Xuân Dương hỏi: “Cá cược cái gì?”

Xúc cúc, nàng tất nhiên là không sợ, một mình đấu lại càng không thành vấn đề. Nhưng nếu phải chơi xúc cúc theo kỹ thuật giống bọn họ thì nàng không thể.

Liễu Xuân Dương nhoen miệng cười, đôi mắt nheo lại. Hấn nắm chặt tay Tiết Thanh... Mấy người cổ đại này thiệt là, nói một lát lại bắt đầu nắm tay, Tiết Thanh cũng mặc kệ cho hấn nắm tay mình.

“Đương nhiên là cá cược về lĩnh vực sở trường của ngươi rồi.” Liễu Xuân Dương nói: “Ngươi cũng đã nói, chuyện xúc cúc thì giải quyết trên trận đấu rồi. Vậy hiện tại chúng ta không nhắc đến xúc cúc nữa, Trọng Nguyên công à, chúng ta là người đọc sách, nên hãy dùng cái này để giải quyết đi.”

Người đọc sách cơ đấy, Tiết Thanh nhìn hấn.

Liễu Xuân Dương mở quạt, khẽ phe phẩy vài cái, sau đó nói tiếp: “Thi làm thơ.”

Làm thơ sao? Tiết Thanh nhìn Liễu Xuân Dương cười nói: “Cái này coi bộ có hơi ức hiếp người quá đáng đó nha.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Thi Thơ

Ức hiếp người quá đáng ư?

Liễu Xuân Dương khẽ mỉm cười, tất nhiên là ta có tình ức hiếp ngươi đó, thì sao nào? Chẳng lẽ tên nhóc kia thật sự nghĩ rằng mình sẽ giải quyết vấn đề theo kiểu “quân tử” hay sao? Hấn đã từng hỏi thăm rồi, Tiết Thanh này chỉ là một tên nông dân vô học, thế nên mới la hét đòi thi Trọng Nguyên... Bởi vì ngu dốt nên mới dám mạnh miệng đòi thi Trọng Nguyên, chứ đối với người có tài thật sự, sẽ chẳng có ai dám tuyên bố điều đó, chỉ có những người ngu ngốc như cậu ta mới không sợ mà mạnh mẽ đòi thi đấu Trọng Nguyên thôi.

Tên ngốc này có thể đã từng đọc qua vài quyển sách, thế nhưng làm thơ là việc đòi hỏi phải có nhiều kiến thức, thông minh và có khiếu bẩm sinh, chứ không phải ai cũng có thể làm được.

Liễu Xuân Dương phe phẩy cây quạt: “Ngươi không dám sao? Hay là muốn thi xúc cúc thêm lần nữa? Nhưng mà chỉ có hai người chúng ta thì không thể thi xúc cúc được...” Hừ, tên nhóc này gian xảo như vậy, hấn cũng không ngốc đâu. Khẳng định Tiết Thanh đang muốn cá cược môn sở trường của cậu ta - xúc cúc, nghĩ hay lắm, nhưng hấn sẽ không đồng ý đâu.

Tiết Thanh bắt đầu đi đáp: “Thôi được rồi.”

Thiên Y nghe vậy sốt ruột kéo tay Tiết Thanh nói: “Không được đâu Thanh Tử thiếu gia, đừng cá cược mà, Xuân Dương thiếu gia... học cũng rất giỏi đó.”

Mặc dù Liễu Xuân Dương không phải là thần đồng hay người có tài năng nổi trội, nhưng dù sao cũng là con cháu của Liễu gia, 4 tuổi đã được đưa đi học. Hiện tại đã đọc sách được hơn 10 năm, làm sao có thể là người tầm thường cho được chứ? Liễu Xuân Dương không nhất định có thể đậu được Tiến sĩ, nhưng tuyệt đối dư sức đậu tú tài.

Tiết Thanh nói: “Không sao, thử một chút thôi mà.”

Liễu Xuân Dương chớp mắt, mỉm cười: “Nói đúng đấy, là thiếu niên thì cần phải sống can đảm và nhiệt huyết. Nếu ngay cả thử một chút cũng không dám thì thật sự quá mất mặt rồi.” Nói xong liền nắm tay Tiết Thanh lôi đi: “Đi theo ta.”

Lần này Tiết Thanh đi theo Liễu Xuân Dương, nằng bị hấn lôi kéo đi thẳng về phía trước. Thiên Y và Noãn Noãn vẫn đứng tại chỗ.

Noãn Noãn lau nước mắt nói: “Tiền đặt cược không phải là muối chứ?”

Thiên Y nói: “Lấy muối cá cược coi bộ còn tốt hơn đây.”

Noãn Noãn lập tức lại rơi lệ.

Thiên Y không có tâm trạng để an ủi cô bé, nàng xoa hai bàn tay vào nhau, lòng tràn đầy lo lắng, tự hỏi mình phải làm sao bây giờ. Nếu thi xúc súc thì tốt rồi, thế nhưng lại thi thơ, Tiết Thanh chỉ mới vừa đi học có mấy tháng thôi, làm sao có thể làm thơ được chứ? Mà dù có thể làm thơ đi nữa thì cũng không thể hay hơn Xuân Dương thiếu gia được. Thiên Y lo lắng đến nỗi nước mắt cũng suýt chảy ra.

Liễu Xuân Dương vui vẻ lôi kéo Tiết Thanh đi nhanh về phía trước, đến chỗ các thiếu niên đang ngồi trên mặt đất bên cạnh bờ sông. Hấn lớn tiếng kêu: “Chỗ này nè, Yên Từ thiếu gia.”

Nghe được tiếng la, một thiếu niên mặc áo gấm, tầm 17, 18 tuổi ngẩng đầu lên nhìn qua. Lúc này hấn đang cúi đầu viết thơ.

“Xuân Dương thiếu gia sao lại tới đây. Không phải người nói không thích xã Kết Lư của chúng ta hay sao?”

Mấy thiếu niên khác cũng nhìn sang.

“Ồ, thiếu niên xúc súc cũng tới kia...”

“Liễu Xuân Dương, đã tới đây thì hãy làm thơ đi...”

Bọn họ ồn ào nói.

Liễu Xuân Dương chạy tới trước mặt vị Yên Từ thiếu gia kia nói: “Các người đã nhìn thuyền rồng lâu như vậy, nhưng cũng có làm được bài thơ nào hay đâu.”

Ánh mắt của hấn còn kiêu ngạo hơn mấy lần trước gặp mặt nhiều, không đợi mọi người đáp lại đã hi hi nói thêm.

“Ta nghĩ chắc này giờ cũng chẳng có ai muốn chép lại bài thơ do các người sáng tác ra, có đúng hay không?”

Cái này là cố ý khiêu khích... Tiết Thanh trầm nghĩ, ừ, tất nhiên mục đích của Liễu Xuân Dương không phải để mọi người oán hận hấn, mà là để mọi người oán hận...

Liễu Xuân Dương cố tình đẩy nàng lên trước, ánh mắt sáng lên nói: “Cho nên hôm nay ta cố tình dẫn theo một ‘thiên tài làm thơ’ đến đây để cho các người học hỏi này, cũng giúp cho xã Kết Lư của các người có thêm danh tiếng.”

Ừay, cái tên thiếu niên này, đúng là rất hay chơi mấy trò đùa kiểu này, Tiết Thanh lắc đầu.

Lời nói này làm những thiếu niên có mặt ở đây không vui. Yên Từ thiếu gia nhìn Tiết Thanh, thấy Tiết Thanh chỉ mới 12, 13 tuổi, hấn mỉm cười nói.

“Lại là một thần đồng sao? Hân hạnh được gặp mặt.”

“Đây là Tiết Thanh kia sao?”

Tiết Thanh nào? Mấy người ở đây đều sững sờ nhìn về phía người vừa nói chuyện. Đó là một thiếu niên khoảng 13, 14 tuổi.

“Hôm đó ở trường xã, khi tiên sinh bày trò kiểm tra, cậu ta đã phát tay áo bỏ đi...”

Chuyện xảy ra bên trong trường xã ngày hôm đó, không phải ai cũng thấy được, nhưng cũng có vài người đã chứng kiến, thế nên lúc này có người nhận ra Tiết Thanh cũng là điều bình thường. Những người khác cũng đã từng được nghe kể qua, vì vậy về mặt ai nấy cũng đều tỏ ra rất kỳ lạ.

Liễu Xuân Dương phe phẩy quạt cười to: “Không sai, đây chính là Trạng Nguyên công, Tiết Thanh.”

Rất nhiều thiếu niên ở đây đều cười lớn, đương nhiên đó là cười nhạo, có người lắc đầu cười, có người lại ngậy ra cười.

Yên Từ thiếu gia cũng cười nói: “Có đúng như vậy không? Vậy thật sự là rất vinh hạnh rồi.”

Liễu Xuân Dương còn tính nói thêm gì nữa nhưng Tiết Thanh đã không cho hắn cơ hội. nàng nhanh nhẹn chấp tay trước ngực thi lễ với bọn họ nói: “Xuân Dương thiếu gia chỉ nói đùa thôi. Là Xuân Dương thiếu gia muốn thi làm thơ với ta, biết chứ vị ở đây đều là người tài giỏi, nên mới có ý đến đây để nhờ chư vị làm giám khảo.”

Ồ, ta cũng đâu có nói bọn họ là những người tài giỏi. Cái tên Tiết Thanh này đúng là thứ người nịnh bợ mà. Truyện đư-ọc dịch t-ại iREAD.v-n-Nghe xong lời này, vẻ mặt mấy thiếu niên liền thay đổi, không còn vẻ tức giận nữa.

Yên Từ thiếu gia cười nói: “Thì ra là thế, lấy thơ làm cá cược, Xuân Dương thiếu gia thật đúng là người thanh cao, tao nhã, mấy người chúng ta đúng là không sánh bằng rồi.”

Mặt ngoài thì khen nhưng bên trong lại ngầm chế giễu, các thiếu niên hiểu ý Yên Từ nên liền bật cười, Liễu Xuân Dương cũng không tức giận, chỉ hừ hừ hai tiếng nói: “Đúng là nhầm chán, vậy bắt đầu đi.”

Tiết Thanh nói: “Mới nãy Xuân Dương thiếu gia nói, nếu như ta thua, hẳn muốn ta gọi hắn là cha nuôi...”

Ồ... mấy thiếu niên ở đây đều tái mặt, đánh cược kiểu này coi bộ có hơi... Yên Từ thiếu gia lắc đầu, Liễu Xuân Dương trừng mắt nhìn Tiết Thanh, thầm nghĩ cái tên nhóc này lại dám tự bêu xấu chính mình.

“Ta chấp nhận cược cái này, nhưng nếu ta thắng, ta cũng không dám để Xuân Dương thiếu gia gọi ta là cha nuôi đâu, chỉ cần hắn gọi ta một tiếng đại ca là được rồi.” Tiết Thanh nói tiếp.

Liễu Xuân Dương cười nhìn Tiết Thanh đáp: “Cám ơn người đã rộng lượng như vậy.”

Nghe lời nói của hai người bọn họ, mấy thiếu niên kia liền nhanh chóng vây quanh đứng xem.

“Hôm qua, xã Ngũ Lăng thua xã Trường Lạc... Thua rất thảm, có đến 3 người bị thương... khiến cho tinh thần các thành viên xã Ngũ Lăng rất sa sút...” Một thiếu niên vừa nói nhỏ với những người khác vừa chỉ Tiết Thanh: “Lúc đó, cái vị Tiết Thanh kia ở xã Trường Lạc... chính là cầu thủ đấy...”

Những thiếu niên ở đây nghe vậy liền hiểu rõ mọi chuyện. Bởi vì Liễu Xuân Dương thua trận bóng nên bây giờ muốn thi thơ để lấy lại danh tiếng đây mà, nhưng mà Tiết Thanh này hình như có hơi... ăn hiếp người khác thì phải.

“Đúng là ngông cuồng... Lại dám thi thơ với Xuân Dương thiếu gia cơ đấy...”

“Không biết cậu ta có biết làm thơ không nữa?”

“Chắc phải biết chứ, dù sao cậu ta cũng muốn thi Trạng Nguyên mà...”

Bọn họ nói xong lại bật cười.

Yên Từ thiếu gia nhìn Tiết Thanh nói: “Nếu cả hai người đều đồng ý vậy chúng ta cũng không có ý kiến gì khác. Bọn ta sẽ lắng tai nghe tác phẩm xuất sắc của hai người. Đây cũng là chuyện rất thú vị đấy.”

Việc này không có liên quan gì đến bọn họ cả, nên bọn họ chỉ cần ngồi yên xem náo nhiệt là được rồi.

Tiết Thanh gật đầu, lại thi lễ với hắn, nói tiếng cảm ơn thêm lần nữa. Yên Từ thiếu gia do dự một lát rồi cũng đáp lễ lại Tiết Thanh. Hắn không biết Tiết Thanh có phải là một “bao cô vô dụng” hay không, nhưng hắn biết, cậu ta là một người rất lễ phép và lịch sự.

“Được rồi, đừng có bày đặt thi lễ tới thi lễ lui nữa... Muốn làm người khác phục không phải chỉ dựa vào cái này là được đâu.” Liễu Xuân Dương nói: “Đến đây, làm thơ thôi.”

Tiết Thanh nói: “Thi lễ hay làm thơ đều là những việc ta muốn làm. Làm người và làm thơ là hai việc khác nhau.”

Yên Từ thiếu gia cười, Liễu Xuân Dương cũng ha ha cười hai tiếng.

“Nói thì hay lắm, không biết lát nữa người có thể...” Hắn còn chưa nói xong đã thấy Tiết Thanh đi đến trước mặt Yên Từ thiếu gia cúi người, giơ tay nói.

“Cho ta mượn bút mực dùng một lát nhé.”

Yên Từ thiếu gia lấy tờ giấy mình đang viết thơ ra, cầm tờ giấy trắng bên dưới đưa cho Tiết Thanh nói: “Mời.”

Tiết Thanh cầm bút chấm mực, nhìn Liễu Xuân Dương nói: “Ta nhỏ tuổi hơn, để ta làm thơ trước nhé, được không?”

Liễu Xuân Dương tất nhiên sẽ không giành cái này với Tiết Thanh, hắn mỉm cười giơ tay làm động tác mời: “Người còn nhỏ, người làm thơ trước đi, nếu không để ta làm trước mắc công người sợ hãi mà không viết ra được nữa... Tránh đến lúc thua lại đổ lỗi cho ta.”

Tiết Thanh cầm bút, đám người vội vã vây xem, Tiết Thanh chưa viết mà nhìn Liễu Xuân Dương nói.

“Xuân Dương thiếu gia à, nếu người thua thì đừng nên chạy theo làm phiền ta nữa. Ta không rảnh để cá cược với người hết lần này đến lần khác như vậy đâu.”

Liễu Xuân Dương tức giận nói: “Liễu Xuân Dương ta không phải loại người vô lại nói không giữ lời kia, không còn nhiều thời gian nữa đâu, người đừng bày trò nói năng linh tinh nữa, mau làm thơ đi...”

Hắn còn chưa nói xong, Tiết Thanh đã cầm bút viết chữ. Nàng cũng không ngồi xuống mà chỉ cúi người, một tay nâng tay áo, một tay viết. Trên tờ giấy trắng tinh dần dần hiện ra từng chữ.

Yên Tử thiếu gia ngồi đối diện, chiếc bàn con còn đặt ngay trên đầu gối hắn, Tiết Thanh kê giấy trên bàn đó để viết. Từng chữ trong trang giấy dần hiện lên trong tâm mắt Yên Tử, hắn chậm rãi thì thầm: “Bài hát đua thuyền... Ngày năm tháng năm, trời trong xanh...”

Câu mở đầu không quá đặc biệt, đám thiếu niên xung quanh nghe được liền cười, Liễu Xuân Dương cũng không để ý lắm, bọn họ nghe Yên Tử thiếu gia tiếp tục đọc.

“... Hoa Dương mọc quanh sông, chim hót líu lo... Quân chưa ra trận, như nghe được bản hòa âm trên sông sớm...”

Ừm, cũng rất đúng quy luật, xem ra Tiết Thanh cũng là người biết làm thơ, mấy thiếu niên xung quanh bắt đầu nghiêm túc chờ đợi.

Loại thơ này lúc 10 tuổi hắn đã có thể làm được rồi, Liễu Xuân Dương vẫn bình tĩnh cảm quát phe phẩy vài cái.

Giọng đọc của Yên Tử thiếu gia ổn định và truyền cảm, chỉ cần Tiết Thanh viết chữ nào là hắn liền đọc lên chữ đó.

“Khiến toàn quân phấn chấn, cờ đỏ trước ngà... Hai bên bờ, áo lưới ngát hương, trăm bạc chiếu sáng như lưỡi đao.”

A... các thiếu niên đang đua giong xung quanh liền dừng lại, không hiểu sao cảm thấy thân thể mình chợt cứng ngắc, giống như có việc gì đó sắp xảy ra...

“... Đánh ba hồi trống, giương cờ đỏ, đôi bên xông vào chiến đấu... Sóng nước lay động, muôn vạn kiếm, tiếng trống vang to như tiếng sấm...”

Yên Tử thiếu gia nói xong câu này liền dừng lại, mấy thiếu niên khác đều cảm thấy rung động, mà Liễu Xuân Dương thì đứng yên cầm cây quạt, không nhúc nhích.

Thơ... hay...

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Lưu truyền thơ

Cuộc đua thuyền rồng rất nhanh đã kết thúc, mặt trời ngày càng lên cao, mọi người đứng xung quanh bờ sông đều ồn ào vui mừng chiến thắng, thời tiết trở nên nóng bức hơn. Những tán cây liễu gần bờ sông tuy ngăn cách được ánh nắng mặt trời, nhưng lại không ngăn được tiếng ồn.

Nhưng ở chỗ đám người Yên Tử thiếu gia, trong nháy mắt khi hắn dừng đọc, tiếng ồn ào cũng chợt biến mất, yên tĩnh đến nỗi làm người ta cảm thấy khó chịu.

Tiết Thanh vẫn còn viết nhưng Yên Tử thiếu gia lại không đọc, chỉ chăm chú nhìn thật kỹ. Mấy thiếu niên đang đứng xung quanh cũng không có ai lên tiếng, dù là nhìn thấy hay không nhìn thấy cũng chỉ im lặng đứng vậy xem.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Y và Noãn Noãn càng thêm lo lắng.

Noãn Noãn nói: “Bọn họ không nói gì hết, chỉ đứng nhìn thôi, vậy là do Thanh Tử thiếu gia viết rất hay ư?”

Phải không? Thiên Y cũng nghĩ thầm như vậy, nhưng lại không dám chắc chắn. Hồi nãy vị thiếu gia kia có đọc lên vài câu Tiết Thanh viết, nhưng nàng lại không hiểu về thơ, thế nên không biết thơ do Tiết Thanh làm như vậy là hay, hay là dở nữa... Lúc này Thiên Y hơi hối hận vì đã không chịu học cùng với Tiết Thanh.

Nhân viên phụ trách chép thơ đứng bên cạnh thấy vậy cũng tỏ vẻ khó hiểu.

Mỗi một nơi có người làm thơ đều sẽ có người được phân công đứng đó sao chép lại, tất nhiên bên Lưu Vân Đài cũng sắp xếp sẵn người sao chép thơ, vì dù sao đi nữa ở lâu ba cũng có vài tài tử, nhà văn nổi tiếng mà ông chủ bọn họ đã cố ý mời đến. Hơn nữa, Lưu Vân Đài không chỉ sắp xếp nhân viên chép thơ ở chỗ các nhà văn kia, mà còn phân công người chép thơ đến bàn của tất cả các vị khách trong quán. Bởi vì các vị khách đến đây đa số đều là người đọc sách, nói không chừng nhìn thuyền rồng một lát lại có hứng làm thơ thì sao? Nếu may mắn làm ra bài thơ xuất sắc thì càng tốt, còn nếu không

có thì cũng chẳng sao, Lưu Vân Đài vẫn sẽ cố vũ nhiệt tình cho họ.

Do đó mà dưới lầu, ở chỗ các thiếu niên đang làm thơ cũng có nhân viên đứng chờ sao chép. Tuy có người làm thơ, nhưng đã nửa ngày trôi qua mà người nhân viên kia vẫn chưa chép được bài thơ nào cả, bởi vì có vài người vừa ghi xong đã vò nát giấy vứt bỏ, bảo là không hay, nên không muốn truyền ra.

Hiện tại rốt cuộc cũng đã có người làm thơ, nhưng là hay, hay là dở đây? Lần này liệu hắn có thể thuận lợi chép lại không hay là vẫn như cũ, nhìn thấy thiếu niên kia vò nát giấy rồi bỏ vào lư hương đốt? Tại sao lần này không bàn luận náo nhiệt như trước mà lại im lặng thế này?

Không khí xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, nhưng Tiết Thanh lại không hề để ý, nàng chỉ chuyên tâm viết cho xong bài thơ mới chịu dừng bút.

“Xong rồi.” Nàng nói với vị Yên Từ thiếu gia đang ngồi trước mặt.

Yên Từ thiếu gia cũng ngẩng đầu nhìn Tiết Thanh, hắn cao hơn Tiết Thanh, thế nên khi nhìn nàng phải cúi đầu xuống, nhờ vậy mà Tiết Thanh có thể thấy rõ bộ dạng của hắn, gương mặt sáng sủa, cái cằm hơi nhọn, đáng người rất đẹp.

Tiết Thanh cười nhìn hắn.

Mặc dù không hiểu tại sao Tiết Thanh lại cười, nhưng Yên Từ thiếu gia lại không cười, hắn nghiêm túc gọi tên Tiết Thanh nói.

“Tiết Thanh, thơ hay.”

Vừa nói xong lời này, các thiếu niên đang im lặng lập tức trở nên ồn ào, ai nấy cũng chen chúc, giơ tay giành tờ giấy để đọc.

“Để ta đọc...”

“Để ta xem thử...”

“Đừng có giành với ta...”

Dưới gốc cây liễu, mấy thiếu niên giành giật âm ỉ, Tiết Thanh bị đẩy sang bên cạnh, mà Liễu Xuân Dương đã sớm bị chen lấn, ngã hết bên này đến bên kia, cây quạt cũng bị rơi mất. Cuối cùng cũng có một thiếu niên lấy được tờ giấy.

Những người khác thấy vậy vội hô: “Đọc lớn lên đi.”

Rốt cuộc cũng có thể chờ đến lúc bọn họ đọc thơ rồi. Nhân viên chép thơ đứng kế bên lập tức tập trung tinh thần, nắm chặt cây bút.

Giọng đọc của thiếu niên kia rất trong trẻo, nhưng lại hơi run. Hắn run không phải vì khiếp sợ, mà là vì kích động.

“... Ngày năm tháng năm, trời trong sáng, Hoa Dương liễu mọc quanh sông, chim hót líu lo...”

Có vài thiếu niên chen lên đứng cạnh hắn đọc theo, có vài người thì ngồi cầm bút, chuyên tâm lắng nghe, ánh mắt sáng ngời.

“... Quân chưa ra trận, như nghe được bản hòa âm trên sông sớm.”

“... Khiến toàn quân phấn chấn, cờ đỏ trước ngựa.”

Dưới cảnh dương liễu, giọng đọc mạnh mẽ của bọn họ lấn át cả tiếng người huyền ảo và tiếng ve kêu. Người nhân viên kia vội vàng chép lại thơ, các thiếu niên đọc xong một lần nhưng vẫn chưa thỏa mãn nên lại đọc thêm lần nữa. Tiểu nhị lại tiếp tục viết, hắn muốn chép ra nhiều bản đưa đi mấy chỗ khác để người ở đó nhận xét... Tất nhiên trước tiên phải đưa đến chỗ Lưu Vân Đài đã, sau khi kiểm tra xong mới truyền ra ngoài.

Bởi vì việc này có liên quan đến danh tiếng của Lưu Vân Đài. Truyện được -biên tập tại ire-ad.-vn- Đến khi nhân viên kia viết xong, các thiếu niên vẫn còn tiếp tục đọc đi đọc lại bài thơ, vừa bỏ bút xuống, hắn mới sực nhớ đã quên viết tên tác giả. Vì vậy vội vã hỏi thiếu niên đang ngồi kế bên hắn.

“Xin hỏi vị thiếu gia này, tác giả của bài thơ đó là ai vậy?”

Ánh mắt thiếu niên kia sáng lên, chỉ vào một bên nói: “Tiết Thanh.”

Tiểu nhị cũng không quan tâm Tiết Thanh là ai, hắn chỉ cần biết tên tác giả thôi, vì vậy ngay lập tức cầm bút ghi hai chữ “Tiết Thanh”, suy nghĩ một lát hắn lại thêm vào phía trước vài chữ.

Xã Kết Lư, Tiết Thanh.

“Đua thuyền ca.” Hắn cầm một xấp giấy giơ lên, vừa cao giọng la lên vừa chạy đi thật nhanh: “Đua thuyền ca, tác phẩm mới đây.”

.....

Trong căn phòng ở lầu hai, sau khi xem xong trận thi đua thuyền đầy sôi nổi kia, đám con gái đang đứng ở lan can bắt đầu ồn ào, có người thì cười ha ha

đùa giỡn, có người thì đứng ở lan can nhìn ra ngoài... chỗ các thiếu niên đang làm thơ. Còn kết quả thi đấu thuyền rồng ra sao lại không có người quan tâm, cái mà các nàng quan tâm chính là khi nào được đi ra ngoài chơi đùa.

Quách Bảo Nhi không vui, bởi vì Liễu Ngũ Nhi đã chạy đi rồi, khiến nàng không thể cười nhạo nàng ta được nữa. Nhưng mà cái này cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến tâm trạng của cô, nàng không vui bởi vì không có nhiều người nghe nàng nói chuyện, mà người nghe thì giả bộ nghe cho có lệ hoặc không nghe thấy.

Tần Tổ Lan kéo ống tay áo Quách Bảo Nhi cười nói: “Bảo Nhi à, người đừng quây nữa, coi chừng Liễu gia sai người đánh người bây giờ.”

Quách Bảo Nhi trừng mắt: “Bọn họ dám sao? Một mình ta sẽ đánh hết mười người của bọn họ.”

Tần Tổ Lan ha ha cười lớn, đang cười thì thấy một nha đầu chạy vào phòng, đưa cho thiếu nữ ngồi bên kia một tờ giấy, thiếu nữ kia lập tức đứng lên, lớn tiếng nói.

“Có thơ mới làm...”

Đám con gái trong phòng nhìn qua, nhưng đa số đều không để ý lắm mà vẫn ngồi đùa giỡn với nhau như cũ.

Quách Bảo Nhi chống cằm, ném một hạt đậu vào miệng nói: “Lại có thơ nữa à? Nãy giờ nghe nhiều đến nỗi lỗ tai cũng muốn... hư luôn mà vẫn chưa có bài nào hay cả.”

Tần Tổ Lan soi gương, chải lại tóc đáp: “... Đúng là toàn viết mấy cái không thú vị.”

Thiếu nữ kia lại lớn tiếng đọc lên, tiếng cười nói trong phòng càng ngày càng nhỏ.

“A...”

“Xuyt...”

“Nghe...”

Quách Bảo Nhi ngồi thẳng lưng, hạt đậu trong tay rơi trên bàn, Tần Tổ Lan cầm cái gương, mắt nhìn về phía cô gái đang đọc thơ đằng kia.

Cho đến khi cô gái kia nói một tiếng “Hết rồi”, đám con gái trong phòng mới lấy lại tinh thần.

“Cái này... thật thú vị.” Tần Tổ Lan nói.

Mặc dù không biết nhiều về việc làm thơ, nhưng bọn họ cũng có thể nhận ra thơ nào hay, thơ nào dở. Từ ngữ cũng là một loại đẹp, mà thưởng thức và thích cái đẹp lại chính là bản tính trời sinh của mỗi con người.

Quách Bảo Nhi vỗ bàn một cái nói: “Thơ hay.”

Không khí trong phòng lại trở nên ấm ỉ, náo nhiệt.

“Đọc lại lần nữa đi...”

“Cho ta mượn giấy bút, ta muốn chép lại bài này...”

“A, tác giả là ai vậy? Là Lâm Hiến tú tài sao?”

Tác giả ư? Ánh mắt cô gái kia lóe sáng, trán chảy xuống vài giọt mồ hôi, cô gái nhìn vào dòng chữ cuối cùng trong trang giấy.

“Xã Kết Lư...” Nói được ba chữ liền ngập ngừng, không nói tiếp, vẻ mặt đầy kinh ngạc và không thể tin được.

Người bên ngoài có thể không biết xã Kết Lư, nhưng đa số đám con gái ở đây đều biết. Bởi vì thành viên trong xã Kết Lư chính là những thiếu niên đang học ở trường xã trên núi Lục Tuyên... Mà những việc liên quan đến các thiếu niên thì mấy cô gái tự nhiên cũng quan tâm nhiều hơn, bọn họ cũng vừa mới đứng trên lầu nhìn xuống dưới một lúc khá lâu, bởi vì xã Kết Lư đang ở dưới lầu. Đám con gái dựng thẳng lỗ tai chờ nghe tên tác giả, có vài người vội vã hồi thúc.

“Sao vậy?”

“Mau nói đi.”

“Lúc này lại còn bày trò gì thế?”

Cô gái kia ngẩng đầu, nhìn về phía mọi người nói: “Không đúng, cái này... cái này... có chút kỳ lạ.”

Tác giả thì có gì lạ chứ?

“Tên nghe kỳ lạ lắm sao?”

“Chẳng lẽ không phải người ở nước Chu?”

“Là người Tây Lương sao?”

Đám con gái ồn ào hỏi.

Cô gái lác đầu nhìn về phía Quách Bảo Nhi.

Quách Bảo Nhi cũng nhìn nàng, nháy mắt mấy cái nói: “Nhìn ta làm gì?”

Cô gái nói: “Tác giả là... Tiết Thanh.”

Tiết Thanh? Nghe quen quen thì phải.

Cạch một tiếng, cái gương nhỏ trong tay của Tần Tố Lan đã rơi trên bàn.

“Tiết... Thanh.” Nàng nói xong lại nhìn Quách Bảo Nhi.

Quách Bảo Nhi nháy mắt, ngồi im không động đậy.

Tiết... Thanh?

Tiết Thanh sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 66: Nhận thua

Tiết... Thanh?

Lúc này trong phòng khách trên lầu ba cũng vừa mới nói cái tên này.

So với đám con gái ở lầu hai, mọi người ở lầu ba không biết nhiều về xã Kết Lư, chính vì vậy họ không biết được Tiết Thanh là ai.

“Không biết Tiết Thanh này là ai nhỉ?”

“Chưa từng nghe nhắc qua...”

“Chẳng lẽ là người vùng khác đến đây sao?”

Nhóm thi sĩ, nhà văn trong phòng ồn ào hỏi thăm lẫn nhau, Dương Tĩnh Xương vừa từ bên ngoài đi tới cửa nên không biết chuyện gì vừa xảy ra, ông khó hiểu nhìn mọi người trong phòng, đặc biệt là Lâm Hiến tú tài. Lúc này hắn còn ngồi cạnh ghế của ông, tranh chấp với người khác về cách dùng từ làm thơ. Cũng bởi vì suy nghĩ quá lâu nên hắn chỉ mới làm được có 3 câu, rất lâu sau vẫn chưa làm xong bài thơ.

Dương Tĩnh Xương rất buồn chán, nên mới mượn cớ đi vệ sinh để tránh mặt hắn, nhưng tại sao ông chỉ mới đi một lát mà Lâm Hiến đã im lặng nằm sấp trên mặt bàn “múa bút thành văn” (1) rồi, trong khi những người khác lại ồn ào, bàn tán sôi nổi?

Dương Tĩnh Xương trở về chỗ ngồi của mình, thấy Lâm Hiến đang làm thơ, hắn đã viết được 4, 5 câu nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

“Lâm Hiến đã suy nghĩ ra bài thơ hay rồi sao?” Ông khen.

Lâm Hiến không ngẩng đầu lên, chỉ đáp: “Không phải đâu, đây là bài thơ rất hay, nhưng không phải do ta viết... À, tất nhiên ta cũng có thể viết hay như vậy... nhưng phải suy nghĩ thêm một lát.”

Hóa ra là có người làm thơ và nó được lưu truyền đến đây, Dương Tĩnh Xương nghĩ thầm, thấy Lâm Hiến vừa chép lại vừa khen ngợi, ông khẽ gật đầu, coi bộ bài thơ lần này không tệ. Ông cúi đầu nhìn những dòng thơ mà Lâm Hiến đang chép lại, vừa đọc lên tiếng vừa khen hay. Thơ rất hay, dùng từ ngữ sinh động, khiến người đọc có cảm giác thoải mái, vui vẻ. Lâm Hiến đã chép xong, suy nghĩ một lát hắn lại cầm bút lên viết thêm tên tác giả, và tất nhiên Dương Tĩnh Xương cũng nhìn thấy, ông khẽ thì thầm “Xã Kết Lư... Tiết Thanh... A...”

Ông chợt dừng lại với tiếng “A” đầy kinh ngạc.

Lâm Hiến là người nhạy cảm, hần vội ngẩng đầu lên hỏi: “Sao vậy?”

Về mặt Dương Tinh Xương có chút kỳ lạ, ông chỉ vào dòng cuối cùng hỏi: “Đây là tên tác giả ư?”

Lâm Hiến gật đầu, thối khò mực trên giấy nói: “Đúng vậy, là người ở xã Kết Lư, nghe bọn họ nói đó là xã thơ do đám học sinh ở trường học trên núi Lục Tuyên lập nên... Tác giả của bài này chắc cũng là học sinh ở đó.”

Học sinh ở trường học trên núi Lục Tuyên sao? Dương Tinh Xương cười lắc đầu nói: “Cái này... cậu ta chỉ là đứa trẻ thôi...”

Lâm Hiến ngẩng đầu nhìn về phía hần nói: “Dương lão đại phu quen vị tác giả này ư?” Sau đó lại kích động bảo: “Xin ngài hãy giới thiệu ta với...”

Dương Tinh Xương nhìn hần nói: “Người này... thật ra người đã thấy rồi...”

Hả? Lâm Hiến nhìn Dương Tinh Xương, Dương Tinh Xương giơ tay chỉ chỗ ngồi trống bên cạnh mình, lại giơ cao tay đến một độ cao nhất định như đang nói đến số đo chiều cao của ai đó.

Chẳng lẽ... là tên nhóc kia?

“A...” Lâm Hiến trừng mắt, kinh ngạc đứng lên.

Lúc này chương quỹ của Lư Vân Đài cũng đang xem tờ giấy, vừa xem vừa thở dài.

“Thế nào? Cũng không tệ chứ?” Người quản sự đứng bên cạnh hỏi.

“Mặc dù không phải là hay nhất, nhưng từ ngữ sử dụng lại rất phù hợp với cảnh tượng Tết Đoan Ngọ ngày hôm nay, đây cũng là một bài thơ nổi bật.” Chương quỹ nói xong lại mỉm cười vỗ tay: “Rốt cuộc lần này Lư Vân Đài của chúng ta cũng có thể nổi tiếng rồi, hãy mau lưu truyền bài thơ này đi.”

Bài “Đua thuyền ca” này nên thêm vào một câu: “Tết Đoan Ngọ tháng 5, năm đầu Kiến Hưng, bài thơ được viết khi xem thuyền rồng ở Lư Vân Đài... Viết như vậy thì Lư Vân Đài mới có thể được ghi tên vào sách sử.

“Mau sao chép thành nhiều bản, sau đó lưu truyền bài thơ này ra ngoài đi.” Chương quỹ nói.

Nhân viên phòng thu chi viết rất nhanh, cùng lúc đó có khoảng 7, 8 người phục vụ cầm giấy đã được sao chép chạy ra ngoài. Chỉ sau một lát, bài thơ “Đua thuyền ca” đã được lưu truyền ra khắp các nơi từ nơi thi đấu đua thuyền rồng đến ven đường.

Nhưng mà đó là chuyện của sau đó, hiện tại Tiết Thanh còn đang ở xã Kết Lư, nàng làm thơ không phải vì muốn được đám người kia ca ngợi hay lưu truyền, mà là vì để Liễu Xuân Dương nhận thua.

Sau khi đọc qua mấy lần, cuối cùng các thiếu niên cũng đã chịu yên tĩnh lại, hiện tại bọn họ đang tò mò vây quanh Tiết Thanh hỏi rất nhiều vấn đề.

“Người đã từng đọc sách ở nhà rồi sao?”

“Tiên sinh dạy người là ai?”

“Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Tiết Thanh trả lời từng câu hỏi: “Đã từng đọc sách... Không có thầy giáo... 13 tuổi.”

Có thiếu niên hỏi Tiết Thanh: “Người có muốn tham gia vào xã Kết Lư của chúng ta hay không?”

Tiết Thanh chỉ cười nói cảm ơn mà không trả lời vấn đề này, nàng chỉ đáp: “Xin chur vị huynh đài chờ một lát, hiện tại ta không dám nhận những lời khen tặng này đâu. Chúng ta hãy cùng đợi Xuân Dương thiếu gia làm thơ, sau đó hãy bình luận sẽ tốt hơn.”

Lúc này mọi người mới nhớ tới chuyện đánh cược của Liễu Xuân Dương.

Yên Tử thiếu gia nói: “Cho dù Xuân Dương thiếu gia làm ra thơ hay đi nữa, thì thơ mà Thanh Từ thiếu gia người làm ra, vẫn như cũ được bọn ta công nhận là thơ hay.”

Nghe vậy, Tiết Thanh mỉm cười, cảm ơn Yên Tử. Các thiếu niên ở đây đều là những người yêu thích thơ, mặc dù bọn họ không thích Liễu Xuân Dương, nhưng cũng không làm khó hần. Đối với bọn họ, thơ hay làm được càng nhiều càng tốt, vì vậy bọn họ lập tức gọi tên Liễu Xuân Dương, nhưng lại chẳng thấy hần đâu. Tìm xung quanh một lát mới phát hiện hần đang đứng ngay người trong một nơi vắng vẻ gần đó.

Tuy bị xô đẩy, chen lấn ra ngoài, nhưng ngoại trừ bị roi mắt cây quạt, quần áo của hần vẫn còn rất gọn gàng, chỉ là về mặt có chút ngây dại. Đám người kia phải hô vài lần, hần mới lấy lại tinh thần.

Yên Tử thiếu gia nhìn hần, đưa cây bút qua: “Xuân Dương thiếu gia, tới lượt người rồi.”

Liễu Xuân Dương trợn mắt, hô hấp chậm lại, ánh mắt nhìn về phía khung gỗ mà các thiếu niên đang vây quanh, đó là nơi treo bài thơ Tiết Thanh vừa làm xong.

“Xuân Dương thiếu gia, tới ngơoi rồi đó.”

Các thiếu niên tránh qua một bên, sau đó phủ một tờ giấy trắng lên bên cạnh bài thơ của Tiết Thanh, rồi giờ tay làm động tác mời.

Liễu Xuân Dương đứng tại chỗ không nhúc nhích, hô hấp càng ngày càng khó khăn.

Yên Tử thiếu gia nói: “Xuân Dương, ngơoi...” Còn chưa nói xong đã bị Liễu Xuân Dương cắt ngang.

“Không cần hỏi thúc ta.” Hần khàn giọng bảo: “Ta nhận thua.”

A... Ngay cả thử cũng không dám thử sao? Mấy thiếu niên kinh ngạc nhìn Liễu Xuân Dương.

“Mới nãy hần nói để Tiết Thanh làm thơ trước, vì sợ Tiết Thanh thấy thơ hần làm xong, bị dọa không dám làm thơ nữa... Thế mà lúc này ngược lại, người bị dọa sợ chính là hần.” Một thiếu niên nói nhỏ.

Yên Tử thiếu gia lắc đầu không nói gì.

Tiết Thanh nói: “Thời gian quá gấp, Xuân Dương thiếu gia có thể suy nghĩ thêm một lát. Văn chương có làm được. Đề dựa vào bất ngờ. Không cần phải gấp gáp.”

Những người khác còn chưa lên tiếng, Yên Tử thiếu gia đã “A” lên một tiếng, nhìn về phía Tiết Thanh nói: “Thơ hay.”

Thơ hay? Lại có thơ hay ư? Các thiếu niên vội nhìn về phía Tiết Thanh.

Yên Tử thiếu gia cầm bút lên, phất tay áo, nhanh nhẹn viết lên giấy mấy dòng chữ: “Văn chương có làm được. Đề dựa vào bất ngờ. Đây là 2 câu đầu, câu dưới đã nghĩ ra chưa?”

Các thiếu niên lấy lại phản ứng, vội đọc lại hai câu này với vẻ mặt vui mừng.

“Nhìn như bình thường nhưng hóa ra lại có rất nhiều ý nghĩa.”

“Thơ hay, thơ hay, mau đọc tiếp đi.”

Mọi người ồn ào hồi thúc.

Tiết Thanh cười khỏ, chấp tay nói: “... Không có... Đây là câu trích dẫn từ lời nói của người xưa thôi.”

Các thiếu niên nghe vậy vội nhíu mày suy nghĩ: “Lời của người xưa? Là người nào? Sao lại chưa từng nghe qua.”

Tiết Thanh nói: “Là quyển sách ta đọc được khi còn bé... giờ cũng không nhớ rõ lắm.”

Đám thiếu niên bàn luận sôi nổi với vẻ mặt đầy tiếc nuối, có người cố gắng nhớ lại xem đó là lời nói của ai... Nếu đây là thơ hay thì tại sao lại không có ai biết được chứ?

Yên Tử thiếu gia mỉm cười nhìn Tiết Thanh mà không nói gì. Lúc này mọi người đều tập trung chú ý đến Tiết Thanh. Liễu Xuân Dương đứng bên cạnh không thờ phào nhẹ nhõm mà ngược lại sắc mặt càng thêm khó coi, ánh mắt sáng ngời đầy kiêu ngạo lúc trước đã biến thành tối tăm, mờ mịt.

Sao lại như vậy? Thật không ngờ Tiết Thanh không chỉ có thể làm thơ mà còn làm hay như vậy. Khi hần nhìn từng câu thơ trên giấy, hần cảm thấy mình như đang mơ ngủ vậy.

Hiện tại trong đầu hần trống rỗng, không thể nghĩ ra bất cứ câu thơ nào cả.

“Sao ngơoi lại biết làm thơ? Rõ ràng là ngơoi chưa từng đọc sách mà?” Liễu Xuân Dương khàn giọng nói: “Hay là ngơoi chép lại của người khác?”

Tiết Thanh không đáp mà chỉ cười nhìn hần.

Trong mắt người khác, động tác này chính là thể hiện thái độ bất đắc dĩ cùng khinh thường tranh cãi... Hành động này đã thể hiện một đẳng cấp khác biệt, cao cấp hơn nhiều so với thái độ của Liễu Xuân Dương.

“Xuân Dương thiếu gia, ngơoi đừng có vô lại như vậy chứ.”

“Chép thơ của người khác? Ngơoi nghĩ rằng chúng ta đều là những kẻ vô học, không tài sao?”

“Thua thì thua, dám cá cược phải dám nhận thua chứ, ngơoi muốn chơi xấu sao...”

Các thiếu niên ồn ào nói, Liễu Xuân Dương đỏ mặt. Đúng vậy, nếu là chép thơ, làm sao hẳn lại có thể không biết được cơ chứ. Thơ hay như vậy nhất định sẽ rất nổi tiếng, nếu như là người khác thay Tiết Thanh làm... Càng không có khả năng, bởi vì hẳn không có hẹn trước, mà là bất ngờ đến ép Tiết Thanh cá cược với mình, sau đó tình cờ nhìn thấy xã Kết Lư dưới lầu, nên mới đúng lúc nhờ bọn họ làm chứng.

Không nghĩ tới người thua lại là mình.

Về mặt Liễu Xuân Dương lúc đỏ lúc trắng, hẳn quay đầu đi rất nhanh. Truyện được cập- nhật nh- anh n- h- ất tại iread.vn Yên Từ thiếu gia vội hô: “Xuân Dương thiếu gia làm như vậy là nhận thua sao?”

Yên Từ thiếu gia nói: “Vậy phải hoàn thành cá cược đi chứ?”

Liễu Xuân Dương đỡ người, hẳn nắm chặt bàn tay, thở mạnh.

Tiết Thanh nói: “Chỉ là trò chơi thôi, không cần thực hiện lời hứa cá cược kia đâu, chỉ cần sau này Xuân Dương thiếu gia đừng có làm phiền ta...”

Còn chưa nói xong, Liễu Xuân Dương đã xoay người, đỏ mặt nói: “Liễu Xuân Dương ta có khi nào mà nói không giữ lời đâu... Đừng có nhục nhã ta.”

Hắn nói xong lại thì lễ với Tiết Thanh, khàn giọng nói nhỏ một tiếng: “Đại ca.”

Noãn Noãn vội vã chen vào, vỗ tay cười hi hi, sau đó bị Thiên Y giữ chặt tay... Khác với các công tử giàu có kia, hai nàng không thể cười nhạo Liễu Xuân Dương được.

Tiết Thanh lắc đầu nói: “Xuân Dương thiếu gia cũng chỉ hành động theo cảm tính thôi.”

Yên Từ thiếu gia nói: “Quân tử đã hứa, sao có thể không giữ lời.”

Tiết Thanh thì lễ với hắn: “Hôm nay đã quá rầy thú vui của chư vị huynh đài rồi.”

Tiết Thanh nói với về đầy áy náy và ngại ngùng.

Yên Từ thiếu gia cười ha ha nói: “Lời này sai rồi, người đây là đang giúp cho xã Kết Lư của chúng ta có thêm niềm vui, huống chi đây còn là một bài thơ hay.”

“Thanh Từ thiếu gia... sau này có đi học không?” Một thiếu niên lo lắng hỏi.

Hỏi là “sau này” bởi vì lần trước Tiết Thanh đã bị Thanh Hà tiên sinh bác bỏ yêu cầu xin vào lớp học.

Tiết Thanh gật đầu nói: “Có đi.” Nói xong liền im lặng.

Yên Từ thiếu gia nói: “Thanh Từ thiếu gia có muốn tham gia vào xã Kết Lư của chúng ta hay không?”

Tiết Thanh đáp: “Việc này ta muốn thương lượng trước với tiên sinh của ta, mọi người cũng biết đấy, đối với ta bây giờ, bài tập rất quan trọng.”

Có thiếu niên tò mò hỏi: “Chẳng lẽ người thật sự muốn thi Trạng Nguyên sao?”

Tiết Thanh nói: “Quân tử đã hứa, sao có thể không giữ lời.” Đây là câu nói mà Yên Từ thiếu gia vừa mới nói.

Yên Từ thiếu gia cười tiếp lời: “Vậy chúng ta sẽ chờ ngày Thanh Từ thiếu gia đạt được ý nguyện.”

Hắn không nhắc đến mấy chữ “ghi tên trên bảng vàng” mà chỉ nói là “đạt được ý nguyện”. Cụm từ này thể hiện sự chân thành cao hơn nhiều so với “ghi tên trên bảng vàng.”

Tiết Thanh chấp tay trước ngực thì lễ, sau đó nói tạm biệt với đám người. Yên Từ thiếu gia và mọi người ở đây đều tiễn Tiết Thanh, cho đến khi Tiết Thanh đã đi xa, bọn họ vẫn còn nhìn theo bóng dáng nàng. Từ đầu tới cuối, dù đang đánh cược đi nữa, cậu ta vẫn luôn bình tĩnh như vậy.

Một thiếu niên cảm thán nói: “Tiết Thanh này nhìn không tệ.”

“Nếu hôm đó cậu ta không phát tay áo bỏ đi, có lẽ Thanh Hà tiên sinh đã nhận cậu ta rồi. Đáng tiếc.” Một thiếu niên khác nói với về mặt tiếc nuối.

Nếu như được Thanh Hà tiên sinh nhận làm học trò, với trí thông minh và khả năng bình tĩnh đó, thiếu niên kia nhất định có thể tiến rất xa. Trong thành Trường An này đâu còn vị tiên sinh nào có thể dạy giỏi hơn Thanh Hà tiên sinh cơ chứ.

Yên Từ thiếu gia không nói gì, ánh mắt nhìn về phía tờ giấy đang treo trên khung gỗ, hẳn nheo mắt nói.

“A... chữ này...”

Mới nãy bọn họ chỉ lo ồn ào bàn tán về thơ mà lại không chú ý đến kiểu chữ, lúc đó chỉ cảm thấy chữ viết rất dứt khoát, nhưng hiện tại khi nhìn kỹ lại,

hắn mới phát hiện ra, không chỉ dứt khoát, mà nó còn có nét đẹp rất đặc biệt.

Yên Từ thiếu gia đứng trước trang giấy nói: “Chữ đẹp.”

Mấy thiếu niên khác nghe thấy vậy liền vây quanh, tiếng bàn tán sôi nổi lại tiếp tục vang lên.

Lúc này, ba người Tiết Thanh đã rời khỏi Lưu Vân Đài, đi lẫn vào trong đám người.

Noãn Noãn đã lau khô nước mắt từ sớm, nhìn Tiết Thanh nói: “Thiếu gia à, nếu sớm biết người sẽ thắng, thì ta đã kêu người bắt hắn lấy hai nha đầu nhà hắn ra cá cược rồi, để thiếu gia có thêm người trải nghiệm, xếp chân, cho cuộc sống thêm tươi đẹp, ha ha.”

Thiên Y tức giận, gơ tay gõ đầu cô bé: “Muội học mấy lời này ở đâu vậy hả?”

Tiết Thanh cười ha ha nói: “Nha đầu của hắn làm sao tốt bằng Noãn Noãn nhà ta được.”

Noãn Noãn nghe vậy liền ôm mặt cười ha ha.

“Còn một trận đua thuyền nữa, hai người...” Tiết Thanh còn chưa hỏi hết, Thiên Y đã lắc đầu nói.

“Chúng ta không xem nữa... Trời nóng làm chóng mặt quá, chúng ta trở về thôi.”

Nếu đứng ở chỗ cũ xem thuyền rồng, có thể sẽ bị cảm nắng, chóng mặt, nhưng chỗ ngồi của các nàng là Lưu Vân Đài, ở đó rất mát mẻ. Tiết Thanh hiểu, Thiên Y đây là đang sợ gây phiền phức cho nàng nên mới muốn về sớm. Cũng được, không biết Liễu Xuân Dương có đang âm mưu cái gì nữa không, Liễu Ngũ Nhi cũng không phải người hiền lành gì, sợ là lại về nói xấu cái gì nữa thì thật phiền.

Tốt nhất bây giờ bọn họ nên về nhà cho yên ổn, ba người quyết định xong liền nhanh chóng rời khỏi đó. Đi ngang qua một người bán hàng rong, bọn họ liền ghé vào mua cho Noãn Noãn một chiếc thuyền rồng bằng nhánh cây kết lại, cô nhóc vui vẻ cầm thuyền giờ lên chạy về phía trước.

Thiên Y mỉm cười nhìn Tiết Thanh nói: “Thanh Từ, hóa ra cậu cũng biết làm thơ.”

Tiết Thanh nói: “Ta không biết nha.”

Thiên Y đâu có tin, nàng nghĩ là Tiết Thanh đang khiêm tốn, không nhịn được cười nói: “Thanh Từ, vừa rồi cậu cảm thấy thế nào?”

Vừa rồi ư? Nàng không biết làm thơ, nhưng nàng biết chép thơ. Đây là khả năng cần thiết mà mỗi nhân vật xuyên qua đều sẽ biết, nàng cũng không nghĩ mọi chuyện lại diễn ra nhanh và trùng hợp như vậy... Hồi nãy lúc nàng còn ngồi trò chuyện với Dương Tĩnh Xương, lúc nghe ông nói đến vụ làm thơ về cuộc thi đấu thuyền rồng, nàng mới sực nhớ đến bài “Đua thuyền ca” của nhà thơ Trương Kiến Phong thời Đường.

Bởi vì nơi đây khác biệt so với trong lịch sử mà nàng đã học, nhân vật cũng khác nhau, ở đây mặc dù có Lý Bạch, nhưng cũng có rất nhiều người không có, chẳng hạn như Lý Thương Ẩn, Lục Du. Lúc nãy nàng đã hỏi qua Dương Tĩnh Xương xem có ai là Trương Kiến Phong hay không, nhưng sau khi Dương Tĩnh Xương suy nghĩ một lát đã lắc đầu nói chưa từng nghe qua tên người này.

Mới nói xong thì Liễu Xuân Dương đã đến cửa tìm nàng. Đây còn cách nào khác, nên nếu nàng không khiến hắn mất mặt thì sẽ thật rất xấu hổ về bản thân đấy.

Tiết Thanh vuốt trường sam nói: “Có cảm giác như đang bắt nạt người khác, ha ha.”

Hả? Bắt nạt ư? Lúc Liễu Xuân Dương đòi cá cược, Tiết Thanh đã từng nói có cảm giác bắt nạt người khác. Lúc đó nàng còn nghĩ ý Tiết Thanh là Liễu Xuân Dương bắt nạt cậu ta, nhưng bây giờ thì... chẳng lẽ ý cậu ta là cậu ta bắt nạt Liễu Xuân Dương sao?

Sao lại nói như vậy chứ? Thiên Y đi nhanh vài bước, lôi kéo ống tay áo Tiết Thanh hỏi.

“Bởi vì ta là Văn Khúc Tinh hạ phàm, sinh ra đã giỏi rồi, thế nên nếu hắn thi thơ với ta chẳng phải là ta đang bắt nạt hắn sao?”

“Lại nói đùa.”

Bên này, ba người vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ. Mà bên kia ở chỗ thi đua thuyền đã bắt đầu một trận so tài mới.

Lý Tri phủ ban hiệu lệnh lần nữa, tiếng chiêng trống và tiếng hò hét lại vang lên bốn phía. Những người đứng trên đài cao đều có chút lão đạo vì say nắng, nhưng mọi người vẫn luôn mỉm cười thưởng thức cảnh đẹp bên dưới.

“Cảnh này đúng là chỉ có trên trời mới sánh bằng...”

“Hôm nay có không ít bài thơ được lưu truyền nhỉ?”

Mấy người đàn ông, các vị lão gia trong các gia tộc lớn đứng trên đài cao vừa nhìn xuống thuyền rồng, vừa nhỏ giọng trò chuyện với nhau, đa số chủ đề đều là nói về các bài thơ hôm nay được viết, Lý tri phủ cũng không ngoại lệ. Nếu có thể phát hiện ra những người có tài làm thơ, thì đó cũng coi như là đóng góp của ông cho đất nước, nhưng là một họa sĩ tài giỏi, yêu cầu của ông cũng rất cao.

“Lúc trước cũng có mấy bài thơ không tệ.” Ông cười nói với về khen ngợi.

Mấy người kia thì đọc lại các bài thơ hay trước đó, có người tách ra đi lên đài cao, về mặt kích động nói.

“Mọi người mau xem nè, lại có thêm một bài thơ hay nữa...”

Trang giấy được đưa đẩy một lát rồi cuộc đến tay Lý Tri phủ. Ông cười cầm tờ giấy lên liếc sơ qua.

“Ồ, là nhạc phủ (2).” Ông nói xong liền đọc lên câu đầu tiên: “Ngày năm tháng năm trời trong xanh, hoa Dương liễu mọc quanh sông, chim hót líu lo... Quân chưa ra trận, như nghe được bản hòa âm trên sông sớm.”

Đọc đến đây, Lý Tri phủ và mọi người xung quanh đều mỉm cười.

Quân ở đây ý chỉ Tri phủ đại nhân ngài, mấy nhà văn này đúng là thích nói quá sự thật... Ừ, đa số từ ngữ đều được nói quá lên để mô tả thời kỳ hòa bình hiện nay.

“... Đánh ba hồi trống, giương cờ đỏ, đôi bên xông vào chiến đấu... Sóng nước lay động, muôn vàn kiếm, tiếng trống vang to như tiếng sấm...”

Lý Tri phủ đọc tiếp.

Không tệ, ông không cười nữa mà về mặt trở nên nghiêm túc. Mọi người vênh tai lắng nghe. Lúc này tiếng chiêng trống, reo hò xung quanh vang lớn như tiếng sấm khiến mọi người phải tò mò nhìn xuống.

“... Tiếng trống ngày càng to, hai bên lướt nhanh trong nháy mắt... Người trên sườn núi hô lên, tiếng la to đến nỗi khiến cầu vồng trên trời cao chóng mặt.”

Đúng là như thế, lời thơ thật đúng với cảnh tượng đang diễn ra.

“... Thuyền trước sắp đến, thuyền sau chèo vô ích... Hai bên tranh đấu không ngừng, đến bờ sau, lòng đau như bị thiêu đốt.”

Tiếng cười chậm rãi mất dần, giọng đọc của Lý Tri phủ càng lúc càng lớn. Ông nhìn về phía giữa sân, người vây quanh ông càng lúc càng nhiều, mọi người vừa nghe vừa nhìn cảnh vật bên dưới.

Tiếng chiêng trống, tiếng hò hét, cờ màu lay động, cảnh liêu đang nhảy múa.

“... Ta nay nhìn kĩ đua thuyền, có gì khác biệt với đường làm quan... Nếu không nghĩ đến ngừng tay, sẽ có một ngày trắng tay, mắt sạch.”

Không khí xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, mà trong tâm mắt bọn họ, cảnh tượng đẹp đẽ kia tươi đẹp như vải gấm, động mà như tĩnh, như xa như gần, như mộng như ảo.

(1) Múa bút thành văn: Ghi rất nhanh.

(2) Nhạc phủ: Thơ ca dân gian và âm nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 67: Tổ cáo

Lý Tri phủ nắm chặt bài thơ trong tay, tiếng hoan hô đột nhiên vang lớn. Hóa ra trận thi đấu thuyền rồng đã kết thúc.

“Thơ hay.” Ông nói.

Những người xung quanh cũng lấy lại tinh thần, ồn ào gặt đầu.

“Bài thơ này rất hay.”

“Có thể xếp vào hàng 10 bài thơ hay nhất.”

“... Không đâu, có thể xếp vào hàng 6 bài thơ đứng đầu luôn ấy chứ.”

“Không biết tác giả là ai nữa?”

Nghe được câu hỏi này, Lý Tri phủ đang bàn luận bài thơ với mọi người chợt dừng lại, nhìn về phía cuối tờ giấy.

“Đề ta xem thử xem.” Ông nói xong lại đọc lên dòng chữ: “Viết ở Lư Vân Đài... xã Kết Lư...”

Mọi người đều biết Lư Vân Đài, hóa ra bài thơ này là do một vị khách nào đó ở Lư Vân Đài sau khi thưởng thức cuộc đua thuyền rồng mà viết ra. Nhưng xã Kết Lư thì có nhiều người không biết, cũng có một vài người mỉm cười.

“Cái này ư? Chính là do Thất thiếu gia Bùi Cẩm - Bùi Yên Từ của Bùi gia lập nên. Lúc đầu bọn họ học ở trường bên ngoài, sau khi Thanh Hà tiên sinh trở về, Yên Từ thiếu gia liền xin vào học ở chỗ Thanh Hà tiên sinh.” Người này nói: “Hắn cùng với những học sinh yêu thích làm thơ ở trường xã trên núi Lục Tuyền lập ra một cái thi xã.”

Người này nói xong liền giơ tay chỉ về một hướng, nơi đó có một người đàn ông trung niên dáng người cao gầy, mặc áo gấm đang đứng đó.

“Bùi Tứ gia, xã Kết Lư này là do Yên Từ nhà ông lập nên à?”

Mọi người đều nhìn sang hướng đó, người bị gọi là Bùi Tứ gia mỉm cười gật đầu, Bùi Yên Từ là cháu của ông.

“Chỉ là trò đùa của bọn trẻ thôi, cũng không phải chuyện gì lớn lao.” Ông nhẹ nhàng nói.

“Thì ra là học trò của Thanh Hà tiên sinh, hèn chi lại làm thơ hay như vậy.” Lý Tri phủ cười nói.

Ông tiếp tục nhìn về phía tờ giấy, đọc lên hai chữ “Tiết Thanh” liền dừng lại.

Cái tên này còn lạ hơn so với cái tên xã Kết Lư, trong lúc đám người đang tính hỏi thăm lẫn nhau, Lý Tri phủ đã cười nói.

“Thanh Hà tiên sinh dạy rất tốt, đúng là học trò tài năng.”

Đám người kia vội vàng khen ngợi theo Tri phủ đại nhân, khen Thanh Hà tiên sinh dạy giỏi cùng con cháu họ Bùi thật thông minh. Một công ba việc khiến ai nấy đều vui vẻ.

Về phần Tiết Thanh này, nếu là người của xã Kết Lư, vậy nhất định là học sinh của trường xã trên núi Lục Tuyền, là học trò của Thanh Hà tiên sinh, bọn họ chỉ cần biết như vậy là được rồi.

Lý Tri phủ rất vui vẻ, ông giơ tay làm động tác mời.

“Đi nào, chúng ta cùng đi xem đội thắng cuộc trong trận đua thuyền rồng đi.” Ông kết thúc cuộc bàn luận về bài thơ bằng câu nói này.

Tất nhiên đám người kia vội vàng chen lấn nhau để có thể đứng gần Lý Tri phủ và mời ông đi xuống đài. Không khí trở nên náo nhiệt hơn, nhưng không phải ai cũng có thể chen đến gần Tri phủ đại nhân. Một số người đứng đằng sau liền chậm chậm đi theo, vừa đi vừa nói chuyện với nhau, có người thì vừa đi vừa suy nghĩ.

“Cái tên Tiết Thanh này, nghe rất giống tên con rể của Quách Hoài Xuân...” Hắn nói xong lại cảm thấy khó tin, đứa trẻ kia cơ bản chính là một câu chuyện cười, sao có thể biết làm thơ đây, hơn nữa còn có thể được Bùi Yên Từ cho gia nhập vào xã Kết Lư?

Nếu quả thật lợi hại như vậy, Quách Hoài Xuân đã sớm khoe khoang khắp nơi, có lẽ chỉ là cùng tên thôi. Người này lắc đầu, cũng không nói thêm nữa mà đi nhanh đuổi theo mấy người phía trước nói giỡn về cuộc thi đua thuyền rồng hôm nay.

Mà lúc này Quách Đại lão gia đang hỏi về chuyện thi đấu đá bóng ngày hôm qua.

Quách Tử An và Quách Tử Khiêm đều không đi xem thi đua thuyền rồng, bởi vì Quách Tử An bị thương ở chân, mặc dù cũng không bị thương nặng lắm, còn Quách Tử Khiêm bây giờ lại hơi sợ phải đi ra ngoài... Nghe người hầu báo lại Tiết Thanh đã đi xem cuộc thi đua thuyền đó rồi, nên cậu làm sao dám đến đó, lỡ gặp mặt Tiết Thanh phải làm sao bây giờ?

“Tiết Thanh tham gia thi đá bóng. Chuyện lớn như vậy sao các người không nói cho ta biết?” Quách Hoài Xuân tức giận quát.

Quách Tử An khó hiểu nói: “Bá phụ à, bóng đá đâu phải chuyện lớn gì đâu.”

Quách Hoài Xuân ghen hờn, nhưng chỉ qua một lát liền nói tiếp: “Nếu thua thì thôi, nhưng các người đã thắng, được Tri phủ đại nhân khen thưởng, cái này lại không phải chuyện lớn sao? Việc này nên nói ta biết để ta đi cảm ơn Tri phủ đại nhân chứ.”

Ồ, hóa ra chuyện lớn chính là đang nói đến Tri phủ đại nhân sao? Quách Tử An đã hiểu, thế nên bĩu môi, áp ứng nói: “Là do chưa kịp nói... bá phụ vừa trở về, nên cháu không biết.”

Quách Hoài Xuân hỏi với giọng điệu đầy nghi ngờ: “Tiết Thanh thật sự biết đá bóng, lại còn đá rất giỏi sao?”

Không phải cậu ta đá bóng giỏi, mà là “đá người” giỏi, Quách Tử An nhìn Quách Hoài Xuân nói: “Chắc không phải chỉ vì điều đó mà bá phụ cảm thấy cậu ta xứng với Bảo Nhi muội muội chứ?”

Quách Hoài Xuân ho vài tiếng nói: “Bóng đá ư... vẫn là đọc sách thì tốt hơn.” Sau đó lại vuốt râu: “Nhưng mà đứa trẻ này, lá gan hình như lớn hơn thì phải... lại dám chơi đùa với các người.”

Lá gan lớn hơn? Hừ, lá gan cậu ta đúng là không phải lớn bình thường đâu... Quách Tử An nắm chặt tay, tên nhóc này rõ ràng là đồ khôn. Bây giờ ở bên ngoài không biết đã đắc ý đến mức nào rồi, trong khi ngược lại cậu phải trốn trong nhà, ngay cả gặp người cũng không dám gặp...

“Bá phụ ạ.” Quách Tử An nói: “Thật ra Tiết Thanh không có đi học, cũng không có đọc sách.”

Quách Hoài Xuân khẽ giật mình: “Cái gì?” Nguồn:--- iread.vn Quách Tử An đứng bên cạnh khẽ kêu “Tử An ca” với vẻ mặt đầy sợ hãi.

Quách Tử An nghe vậy cũng không sợ, dù sao hiện tại đã kết thúc trận thi đấu đá bóng. Hơn nữa cũng không có gì có thể giấu giếm mãi, thế nên cậu nhanh nhẹn kể lại hết chuyện Tiết Thanh bị Thanh Hà tiên sinh chặn lại, không cho vào lớp, Quách Hoài Xuân nghe được liền tròn mắt há hốc mồm.

“Sao lại có thể như vậy?” Ông nói: “Chuyện này sao Tiết Thanh lại không nói lại với ta? Ngõ quân sự cũng nói, tên nhóc đó đều đi học mỗi ngày... Mấy ngày trước còn xin nhận rất nhiều bút mực và giấy viết loại tốt.”

Quách Tử An hừ nói: “Là lừa bá phụ thôi, dám giả bộ đi học, giấu giếm mọi người... Hóa ra mẹ con bọn họ vẫn luôn lừa bá phụ. Lừa ăn lừa uống...”

Quách Hoài Xuân tức giận cắt ngang, sau đó khiếp sợ đi lung tung vài bước trong phòng, trong miệng thì thầm tại sao lại thành ra như vậy.

Đúng lúc này ngoài cửa có người hầu tiến vào thông báo là Tiết mẫu xin gặp.

Quách Tử An nói: “Tối thật đúng lúc, bá phụ à, bá phụ hỏi bà ấy thư xem, coi bà ấy trả lời thế nào.”

Quách Hoài Xuân nhìn cậu nói: “Đề ta hỏi thư xem, hi vọng bọn họ không nói dối.” Nhưng mà loại chuyện thế này chỉ cần hỏi thăm là biết được thôi, nên cũng không có gì để nói dối. Ông nói xong liền bước nhanh ra ngoài.

Quách Tử An nói với thái độ cười trên nỗi đau người khác: “Đợi xem tên nhóc nhà người còn có thể đắc ý nữa không... Thi Trạng Nguyên ư? Chỉ là lừa đảo, mau đuổi tên nhóc đó đi càng nhanh càng tốt.”

Quách Tử Khiêm đến gần Quách Tử An, vẻ mặt lo lắng nói: “Ca thật to gan, ca không sợ cậu ta trả thù hay sao?”

Quách Tử An giận dữ: “Ta có khi nào sợ Tiết Thanh đâu chứ? Với lại tại sao phải sợ cậu ta? Người làm chuyện xấu cũng không phải ta.”

Quách Tử Khiêm vội vã phát tay nói: “Ý đệ không phải như vậy, ý đệ là...” Thật ra ý cậu đúng là như vậy, bởi vì cậu sợ Tiết Thanh, nhưng nói như vậy lại không được hay lắm, thế nên cậu vội vàng nói sang cái khác: “Ca, đệ chỉ cảm thấy hình như Đại bá phụ hình như không có tức giận thì phải.”

Quách Tử An nhíu mày nói: “Không tức giận sao?”

Quách Tử Khiêm gật đầu nói: “Đúng vậy, nhìn không giống như đang tức giận, kỳ lạ thật.”

Quách Tử An đáp: “Hay là do bá phụ còn chưa tin, chờ hỏi mẹ của Tiết Thanh và Thanh Hà tiên sinh xong, khi rõ ràng mọi việc mới nổi giận...”

Chắc vậy, Đại bá phụ là người rất cẩn thận, nên có lẽ ông ấy chờ hỏi rõ ràng xong mọi việc rồi mới tức giận sau, Quách Tử Khiêm gật đầu, không nói gì nữa, nhưng cậu lại không nhìn được mà nhìn Quách Tử An.

Quách Tử An gơ tay đánh đầu cậu, giận dữ nói: “Nhìn cái gì vậy, tại sao lại nhìn ta như thế chứ, chẳng lẽ đệ chỉ mới bị đánh có một lần đã sợ tên nhóc kia đến như vậy rồi sao? Còn nhìn nữa ư? Hừ!”

Quách Tử Khiêm vội ôm đầu né tránh: “Ca à, đệ không nhìn nữa đâu, ca à, đệ không nhìn huynh.”

.....

Tiết Thanh chưa biết chuyện Quách Tử An đã tố cáo nàng với Quách Đại lão gia, rằng nàng không có đi học ở trường học trên núi Lục Tuyền. Lúc này nàng và Noãn Noãn vừa về tới nhà, nhưng lại không thấy Tiết mẫu đâu, thế nên Thiên Y vội chạy về hỏi Tống tẩu tử, sau đó chạy qua nói cho Tiết Thanh biết.

“Quách Đại lão gia đã về rồi, Tiết thẩm đã đi đến đó gặp ông ấy.”

Tiết Thanh gật đầu, mấy hôm trước Tiết mẫu bảo bàn học của cô quá đơn sơ, vì vậy muốn đổi cái khác tốt hơn, chắc là đến chỗ Quách Hoài Xuân để làm tiền rồi đây. Nhưng mà theo cô, luôn ăn nói khép nép và cầu xin sự giúp đỡ là điều không tốt chút nào, có điều Tiết mẫu lại trông có vẻ rất thích hành xử như vậy, giống như bà đã coi nó thành một loại bản lĩnh của riêng mình vậy.

“Noãn Noãn, nấu cơm trước đi, chờ mẹ về là có thể ăn rồi.” Tiết Thanh nói.

Noãn Noãn đáp “Dạ” sau đó nhanh nhẹn đi nấu cơm.

“Thiên Y à, cậu cũng ăn ở nhà tớ đi.” Tiết Thanh nói.

Thiên Y nghe vậy liền hást tóc tóc đáp: “Nhà tớ không có cơm hay sao mà phải ăn ở nhà cậu?” Nói xong liền vội vã chạy đi.

Tiết Thanh nhún vai, cô cầm một quyển sách ra ngồi xuống bắt đầu đọc thầm. Bóng đá hay làm thơ gì cũng đều tốt cả, nhưng đó chỉ là chút chuyện nhỏ, muốn đứng vững ở chỗ này lâu dài, vẫn phải đọc sách thì tốt hơn. Nếu không dù có xây dựng được danh tiếng riêng cho bản thân đi nữa thì theo thời gian, nó cũng sẽ nhanh chóng mất đi hết.

Lúc này Quách Hoài Xuân đang ngồi trong thư phòng, người hầu đã lui hết ra ngoài, từ cửa sổ truyền ra tiếng Tiết mẫu bên trong.

“Đọc sách rất tốt... cũng rất tốn kém... Cảm ơn Đại lão gia đã để Tiết Thanh luyện võ... Sức khỏe nó cũng đã tốt hơn trước rất nhiều rồi.”

Nói liên miên, lái nhai một hồi chỉ toàn là mấy lời cảm ơn, sau đó mục đích chính vẫn là muốn kiếm thêm tiền, thêm đồ tốt. Mấy người hầu bữu mỗi, bọn họ hiểu rất rõ mấy thủ đoạn của những người phụ nữ giống Tiết mẫu. Bọn họ đứng ngoài viện, chỉ nghe được vài chữ mơ hồ, đến giờ ngo, trong sân biến đổi trở nên thật yên tĩnh.

Tiếng nói chuyện trong phòng cũng tạm dừng, trở nên yên tĩnh hẳn.

Trước bàn sách lớn có một người đang ngồi, chậm rãi vuốt ve chén trà... Nhưng người đó lại không phải là Quách Hoài Xuân, mà là cái người Tiết Thanh luôn cho rằng luôn khúm núm, lấy lòng người khác theo cách hèn mọn, Tiết mẫu – Thôi Thị. Anh mắt bà vẫn dịu dàng và hèn nhát như cũ.

Quách Hoài Xuân đang đứng trước mặt bà, vẻ mặt đầy cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Đại nhân

Quách Hoài Xuân thường nói Tiết gia là ân nhân cứu mạng của ông ta, không có Tiết gia sẽ không có ông, nhưng dù có biết ơn đi nữa thì ông cũng chưa bao giờ có thái độ như hiện tại, để Tiết mẫu ngồi trên ghế còn ông thì đứng cung kính nhìn bà.

Nhìn ông hiện tại không giống như đang gặp ân nhân, mà giống như đang gặp quan chức có địa vị cao hơn vậy.

Thôi Thị không nói, Quách Hoài Xuân cũng không dám nói thêm một lời, giống như không dám làm phiền bà.

Sau khi im lặng được một lát, Thôi Thị lấy lại tinh thần, để chén trà mình đang cầm xuống bàn, sau đó đẩy tới trước mặt Quách Hoài Xuân nói.

“Nè, người uống trà đi.”

Quách Hoài Xuân nhìn chén trà, khẽ lui về sau một bước, nhìn chén trà với ánh mắt sợ hãi. Là một vị võ tướng, đã từng ra sa trường, chém giết vô số lần, nhưng ông chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt sợ hãi như vậy, vậy mà khi nhìn chén trà do một người phụ nữ “yếu đuối” đưa tới, ông lại có vẻ mặt đó...

“Qua đại nhân.” Ông cười khổ nói: “Trà của ngài ta vẫn không dám uống đâu.”

Một người phụ nữ lại được gọi là đại nhân, cái này mà để người khác nghe được, chắc sẽ bị dọa sợ rất nhiều, vẻ mặt Thôi Thị vẫn yếu đuối như cũ.

“Đừng có gọi ta là đại nhân nữa.” Bà nói: “Còn là đại nhân nữa đâu.”

Quách Hoài Xuân im lặng một lát, giống như đang nhớ tới tin tức xấu nào đó, nhưng chẳng mấy chốc ông đã lấy lại tinh thần nói: “Lần này đi Thái Châu, ta vẫn không hỏi thăm được tin tức của Đốc đại nhân.”

Thôi Thị lắc đầu nói: “Đừng có hỏi thăm tin tức nữa... Người không cần cố gắng làm việc này nữa đâu, nếu không lại bị vướng vào phiền phức nào đó, thế thì nguy to.”

Quách Hoài Xuân chỉ “Ừ” rồi nói: “Cũng không phải là cố gắng hỏi tin tức.”

Thôi Thị giờ tay xoa lông mày, ánh mắt lộ ra vài phần buồn bã.

Quách Hoài Xuân do dự một lát liền tiếp lời: “Tiết Thanh không có đi học, đây là việc mà đại nhân ngài đã sắp xếp sẵn ư?”

Thôi Thị ngạc nhiên, ngẩng đầu lên hỏi: “Không có đi học?”

Quách Hoài Xuân lại càng thêm bất ngờ: “Ngay cả ngài cũng không biết ư?”

Thôi Thị lắc đầu nói: “Ta không biết, mỗi ngày con bé đều đi học, khi về nhà cũng rất nghiêm túc đọc sách, viết chữ.”

Quách Hoài Xuân kể lại lời Quách Tử An đã nói, sau đó xoa tay bảo: “Vậy rốt cuộc là có chuyện gì đây? Dựa theo sắp xếp của ngài, nên ta cũng không dám hỏi nhiều. Nói vậy là con bé đang gạt mọi người sao, hay là người khác trong nhóm các người có sắp xếp khác?”

Nghe được câu này, vẻ mặt Thôi Thị do dự trong một khắc, sau đó bà giờ tay xoa trán nói: “Lúc trước, Đốc đại nhân muốn sắp xếp cho Tiết Thanh ở chỗ người, để cho nó có thể thuận lợi tiến vào quân đội, nhưng sau này bọn họ lại không đồng ý, mà đúng lúc con bé cũng đang đòi đi học, nên vừa khéo làm đúng theo sắp xếp lúc sau của bọn họ. Còn về phần làm cách nào để có thể đi học chỗ Thanh Hà tiên sinh mà không bị hoài nghi, thì ta cũng không rõ lắm... Chỉ đưa cho người một danh thiếp để người đi.”

Nói đến đây lại xoa trán, khẽ thở dài một cái.

“Đốc đại nhân đã đi nhiều năm rồi mà vẫn không có tin tức, ta chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, điều này thật sự khiến ta rất sợ hãi.”

Quách Hoài Xuân nhìn dáng vẻ người phụ nữ yếu đuối kia, nhìn bà như đang muốn khóc mà không hề có chút thương tiếc, trái lại vẻ mặt ông càng thêm phức tạp, chân thì khẽ đi chuyển đứng ra xa bà vài bước.

Thôi Thị đứng dậy nói: “Chuyện này ta biết rồi, để ta đi hỏi lại đã, người...” Bà im lặng một lát giống như đang rất đau đầu suy nghĩ: “Người hãy làm những phản ứng mà người nên làm đi...”

Quách Hoài Xuân nháy mắt, mọi người bên ngoài nghĩ ông muốn Tiết Thanh có danh tiếng tốt nhưng thực ra ngược lại, ông hi vọng con bé trở thành người có danh tiếng xấu.

“Hôm nay tạm thời ta sẽ không làm gì cả, dù sao phản ứng nên có chính là không dễ dàng tin bọn nhỏ... Để ta đi hỏi thăm lại một chút, rồi hành động sau, như vậy cũng hợp lý hơn.” Ông nói: “Ngày mai ta chờ tin tức và sắp xếp của ngài.”

Nói cách khác, hiện tại bà còn thời gian là một đêm. Thôi Thị gật đầu, đi ra ngoài, đi đến cửa liền dừng chân, quay người vào trong liên tục thì lễ với Quách Hoài Xuân.

“... Cảm ơn Đại lão gia, ngài thật sự rất tốt với chúng tôi.” Bà nói với giọng nghẹn ngào và đầy biết ơn.

Mấy người hầu đang đứng trong sân thấy vậy vội tiến lên.

“Xin chị dâu đừng nói như vậy.” Quách Hoài Xuân nói: “Hãy xem nơi này là nhà của mình đi, đây chỉ là chút việc nhỏ, lát nữa chỉ cần sai Ngô quản sự đi làm là được rồi.”

Tiết mẫu – Thôi Thị lại thì lễ lần nữa, sau một hồi nói đủ kiểu mấy lời đại loại như rất biết ơn này nọ, bà mới chịu ra về. Bọn sai vặt bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ, nếu sợ hãi như vậy thì nên rời đi sớm mới đúng, còn bày đặt đứng lại nói tùm lum, người phụ nữ này thật ra là người gian xảo thì có.

Thôi Thị vừa bước đến cửa đã thấy Tiết Thanh đang ngồi dưới tán cây trong sân đọc sách. Lúc này Tiết Thanh đang cầm trong tay một nhánh cây, không ngừng viết trên mặt đất...

Tiết Thanh ngẩng đầu: “Mẹ, mẹ về rồi.”

Thôi Thị mỉm cười gật đầu, vén tay áo lên nói: “Con đói bụng chưa, để mẹ đi nấu cơm.”

Noãn Noãn từ phòng bếp chạy ra nói: “Thím à, con đã nấu xong bánh chưng, cũng đã cắt sẵn thực phẩm dùng để nấu ăn rồi ạ.”

Noãn Noãn còn nhỏ, lại chưa được học qua cách nấu cơm, nên trước giờ đều do Thôi Thị tự mình nấu, Noãn Noãn chỉ giúp đỡ mấy việc lật vớt thôi. Thôi Thị khen Noãn Noãn một tiếng, sau đó đi vào phòng bếp. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại iread.vn... Tiết Thanh nói: “Mẹ à, mẹ đến chỗ Đại lão gia làm gì vậy ạ?”

Thôi Thị thò đầu ra từ phòng bếp, cười nói với cô: “Bàn học mới ngày mai sẽ được đưa tới... còn có một giá sách lớn nữa.”

Tiết Thanh cười lắc đầu nói: “Mẹ à, phòng con cũng không lớn như vậy đâu.”

Thôi Thị “A” một tiếng, nhú mồm nói: “Hắn là nên đổi cái chỗ ở...”

Tiết Thanh cười phát tay, Thôi Thị cũng cười. Thực ra ở chỗ này mới vui vẻ, muốn ăn muốn uống cái gì cũng không cần lo, cũng không cần để ý đến thái độ của người Quách gia, bà cũng sẽ không điên mà đi tìm phiền phức.

Sân nhỏ lại yên tĩnh, nhưng nói yên tĩnh cũng không hẳn, bởi vì Noãn Noãn thường chạy tới chạy lui khiến trong phòng bếp cứ ồn ào, náo động. Tiết Thanh cầm quyển sách, chăm chú đọc mà không hề bị ảnh hưởng.

.....

Cuộc đua thuyền rồng trong tết Đoan Ngọ ở sông Vị Hà đã kết thúc, nhưng không khí hai bên bờ vẫn còn náo nhiệt như cũ, chỉ có Lý đại nhân ở phủ Chi Tôn phải trở về... Bởi vì thứ nhất, ông chỉ đến đây một lát để thư giãn, thứ hai, ông còn có rất nhiều việc cần phải xử lý.

Khi Lý Tri phủ ra ngoài đã đem theo khá nhiều người, lại thêm có vài vị lão gia muốn đi cùng, thế nên trên đường lớn xuất hiện cảnh tượng một hàng xe ngựa dài đang chạy nhanh. Lúc tới gần núi Lục Tuyền, Lý Tri phủ đột nhiên kêu hộ vệ bên cạnh xe ngựa cho dừng xe.

Khi xe ngựa dừng lại, mấy xe ngựa và người đi theo phía trước và đằng sau cũng lập tức dừng lại, mọi người đang cảm thấy khó hiểu thì thấy Lý Tri phủ xuống xe, hướng về một hướng, chấp tay chào.

“Thanh Hà tiên sinh.” Ông cao giọng nói.

Thanh Hà tiên sinh sao? Đám người vội vã nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trên đường nhỏ cách đó không xa có một người đang dẫn tiểu đồng chậm rãi đi. Hai người đều mặc áo xanh, phía trước lại có dãy núi xanh ngắt, thế nên nếu nhìn sơ qua sẽ không khiến người ta chú ý lắm.

Nghe được tiếng kêu, người kia dừng lại xoay người, kéo cái nón lá bằng trúc đang đội lên, lộ ra khuôn mặt gầy gò, người đó chính là Thanh Hà tiên sinh.

Đám người kia cũng vội xuống xe ngựa, lúc này Lý Tri phủ đã bước nhanh tới trước mặt Thanh Hà tiên sinh, Thanh Hà tiên sinh liền thi lễ với ông.

“Tiên sinh cũng đi xem đua thuyền sao?” Lý Tri phủ cười nói.

Thanh Hà tiên sinh lắc đầu nói: “Không có, đi câu cá thôi.”

Tiểu đồng bên cạnh vội giơ cần câu và giỏ trúc đang ôm trong ngực lên, đắc ý nói: “Có rất nhiều cá.”

Lý Tri phủ cười, đám người kia cũng hòa theo cười khen Thanh Hà tiên sinh có thú vui thật thanh cao, Thanh Hà tiên sinh chỉ lạnh nhạt không trả lời, tính tình của ông mọi người ở đây cũng biết, đúng là vừa nghiêm khắc lại lạnh lùng.

Lý Tri phủ nói: “Học sinh của tiên sinh thật sự rất tài.”

Đám người kia cũng vội vàng khen ngợi mấy người làm thơ ngày hôm nay, sau đó lại lấy chuyện xã Kết Lư của đám học sinh ở trường học trên núi Lục Tuyền làm đề tài khen ngợi. Thanh Hà tiên sinh chỉ gật đầu, không có thái độ sợ hãi hay khiêm tốn gì cả.

Nếu nói về đề tài này nữa thì thật sự rất khó để nói tiếp, Lý Tri phủ cười nói: “Về việc dạy học... quả thật tiên sinh dạy rất giỏi.”

Ông nói rất nhỏ, mấy chữ đằng trước mọi người cũng không chú ý lắm, chỉ đến khi nghe được Lý Tri phủ cao giọng nói câu cuối cùng.

Đúng vậy, đúng đó, làm rất tốt, dạy rất giỏi. Đám người lại hòa theo khen ngợi thêm lần nữa.

Thanh Hà tiên sinh có vẻ đã hơi không kiên nhẫn, mặc dù Lý Tri phủ bị đuổi ra kinh là vì đắc tội với người khác, nhưng ông cũng không phải là người ngu ngốc đến mức không hiểu sắc mặt người khác. Chính vì vậy ông liền lập tức mỉm cười và chào tạm biệt.

Thanh Hà tiên sinh thi lễ với ông rồi xoay người đi.

“Từ khi Thanh Hà tiên sinh dạy học, đã nói từ đó trở đi sẽ luôn một lòng dạy học, không nghĩ đến việc xã giao.”

“... Tuy đã tới đây nhưng lại không có quan hệ gì với chúng ta, không biết đã chào hỏi Tri phủ đại nhân được mấy lần nữa?”

Đám người cười nói.

Lý Tri phủ cười, giơ ba ngón tay nói: “Ba lần, lần đầu đến đây, lần xây trường xã và lần ta đi giám sát trong trường.”

Đám người nghe vậy liền ha ha cười, vây quanh Lý Tri phủ lên xe, tiếp tục đi, có người bất chợt quay đầu lại nhìn, thấy Thanh Hà tiên sinh giống như đang dừng lại.

Tiểu đồng xem chút nữa đụng vào người ông, cậu bé vội ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy tiên sinh?”

Thanh Hà tiên sinh cười nói: “Mới này Tri phủ đại nhân vừa mới khen ngợi đấy.”

Tiểu đồng thấy ông đã không còn nhũn mày như lúc trước, liền cảm thấy kinh ngạc vô cùng, chẳng lẽ tiên sinh cũng là người thích được khen ngợi? Chứ nếu không sao lại vui vẻ như vậy chứ?

.....

Một ngày náo nhiệt đã trôi qua, toàn bộ người ở thành Trường An đều mệt mỏi ngủ say, ngay cả đèn đường đều mờ hơn mọi ngày.

Ở tạp viện Quách gia còn tối hơn, côn trùng vẫn còn đang kêu râm ran, sau khi đọc xong sách và luyện võ, Tiết Thanh liền rửa mặt đi ngủ, nhưng chỉ một

lát liền mở mắt ra.

Ai đang bên ngoài vậy?

Cô không nhúc nhích, tiếng bước chân vang lên trong đêm tối, hướng về phía cửa ra ngoài.

Tiết Thanh ngồi xuống, sau đó nhẹ nhàng đi đến cửa, qua khe cửa, cô nhìn thấy một bóng người đang đi ra ngoài.

Mặc dù trời rất tối, nhưng cô chỉ cần nhìn sơ qua cũng có thể nhận ra bóng người kia.

Đó là Tiết mẫu – Thôi Thị.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Đi trong đêm

Đang đêm hôm khuya khoắt, mọi người đều ngủ say, một người phụ nữ như Thôi Thị lại muốn đi đâu chứ?

Tiết Thanh mở cửa đi theo ra ngoài, giống như việc cô có thể phát hiện Tứ Hạt tiên sinh có võ công, cô cũng chắc chắn rằng Thôi thị chỉ là một người phụ nữ bình thường... Nhưng mà bình thường này chỉ nói về việc Thôi Thị không có võ công, còn về phần những cái khác cô cũng không dám kết luận.

Lúc trước trong mắt người khác, cô cũng chỉ là một người bình thường, là một nhân viên văn phòng nhỏ bé, ngày nào cũng vội vã chạy lên tàu điện, sau đó ăn vội bữa sáng. Thế nhưng ai có thể ngờ được chỉ sau một khắc, cô đã làm cho người đàn ông ngồi trước mặt phải co giật chết đi.

Thôi Thị đi rất chậm, có thể thấy được bà cũng không quen đi đường vào ban đêm. Hơn nữa đi cẩn thận như vậy, rõ ràng là đang lo lắng bị người khác phát hiện. Đối với Tiết Thanh mà nói, theo dõi bà thật quá đơn giản.

Lúc này cảm xúc của cô có chút phức tạp... Bởi vì cô nghĩ đến một giả thuyết.

Có nhiều người cười nhạo, loan truyền nói Tiết Thanh là con riêng của Quách Hoài Xuân.

Lúc đó cô vẫn nghĩ đây đúng là chuyện vô lý, nhưng sau này khi nhận ra Quách Hoài Xuân đang giấu giếm chuyện gì đó, cô lại không dám chắc chắn nữa.

Chẳng lẽ Thôi Thị lại đang tính hẹn hò lén lút với Quách Hoài Xuân hay sao? Xin tha thứ cho cô đã có suy nghĩ như vậy, nhưng ở hiện đại mấy việc thế này rất thường thấy.

Thôi Thị chậm rãi đi đến cửa lớn tạp viện, đi qua hẻm nhỏ đến đường cái.

Con đường này Tiết Thanh rất quen thuộc, khi nhìn thấy đường phố phía trước, cô liền dừng chân lại. Lúc này trên đường phố yên tĩnh đang phát ra tiếng đốt lửa và tiếng rên sắt, ánh lửa đỏ rực truyền ra trong một căn phòng nhỏ, trong đêm tối lại sáng rực như một đồng lửa lớn.

Quả nhiên ngay cả ban đêm tiệm rèn sắt này vẫn hoạt động, Tiết Thanh suy đoán hoàn toàn chính xác. Cô không đi tiếp mà nhìn theo bóng dáng Thôi Thị, bà đi qua tiệm rèn sắt, nhưng lại không nhìn vào trong, mà người trong tiệm sắt cũng không thắc mắc tại sao ban đêm khuya khoắt lại có một người phụ nữ đi một mình trên đường.

Tiết Thanh đứng trong góc nhỏ, nép người trốn ở đó, cuộc theo dõi dừng tại đây... Cô không thể mạo hiểm đi theo vì rất dễ bị vạch trần. Tiết Thanh im lặng nhìn Thôi Thị dần đi xa, cô nhìn lại đường đi một lát, sau đó liền quay người trở về.

Không thể theo dõi Thôi thị nhưng Tiết Thanh cũng không chán nản. Cô đã biết Thôi Thị ra ngoài, như vậy về sau tìm cơ hội điều tra là được, cô có đủ kiên nhẫn đợi. Khi đi ngang qua cổng lớn Quách gia, Tiết Thanh dừng chân lại. Mặc dù không đuổi kịp Thôi Thị, nhưng cô đã có thể loại trừ một suy đoán.

Vài tiếng gõ mõ vang lên, đèn lồng lay động, theo sau đó có tiếng bước chân truyền đến.

Đây là tiếng bước chân của đám hộ vệ ở Quách gia, lúc này bọn họ đang đi tuần tra.

Bây giờ đất nước đã hòa bình, cũng không cần phải đề phòng nhiều như vậy, nhưng bởi vì Quách gia xuất thân từ bên quân doanh, nên Quách Hoài Xuân vẫn như cũ quản lý nhà cửa như quản lý quân đội. Mấy hộ vệ tuần tra này đều đi theo hàng ngũ chỉnh tề, nghiêm chỉnh đi tuần tra mọi nơi.

Trong đó có một hộ vệ đi đứng khắp khiêng chọt dừng chân, khiến đội ngũ ngừng lại.

“Lão Vạn, sao vậy?” Người phía trước quay đầu hỏi thăm, đèn lồng trong tay cũng giờ cao chiếu sáng qua hướng đó, xung quanh lập tức sáng lên, ven đường là hai bụi cây được cắt tỉa rất đẹp.

“Bên này...” Người hộ vệ đang đi khắp khiêng nói, ông nhìn về phía bụi cây, nghiêng đầu xem xét. Đám người kia vội giờ cao đèn lồng, nhưng chỉ sau một khắc, người hộ vệ đang đi khắp khiêng kia đã lui về phía sau vài bước, cầm cây thương không có đầu thương đâm vào trong một bụi cỏ khác.

“Vù” một tiếng, có tiếng kêu vang lên, đám người lập tức chiếu đèn qua, chỉ thấy một con mèo nhảy ra, lúc này nó đang cố gắng chạy thật nhanh.

Bọn người kia liền cười lớn.

“Lão Vạn kiểu ngạo năm đó đúng là dũng mãnh mà.”

“Ngay cả một con mèo hoang cũng không thể thoát khỏi tầm mắt của người.”

Người hộ vệ đi khắp khiêng kia cũng không coi đây là lời nói chế giễu, mà trái lại cùng mọi người đùa giỡn vài câu, sau đó xếp hàng ngay ngắn đi về phía trước. Ánh đèn biến mất, tiếng bước chân dần xa, bóng đêm lại bao trùm nơi đây, mãi đến khi tiếng côn trùng kêu lên lần nữa, Tiết Thanh mới nhảy ra từ trong một bụi cỏ khác, rất nhanh cũng biến mất trong màn đêm.

Tiết Thanh lên đi tới sân viện của Quách Hoài Xuân, sau khi leo núi Lục Tuyền, leo tường đối với Tiết Thanh mà nói chỉ giống như đi trên đất bằng. Bên ngoài phòng khách của Quách Hoài Xuân có một gian phòng nhỏ, trên giường có một nha đầu trực đêm đang ngồi ngủ gật. Nha đầu kia đột nhiên cảm thấy sau gáy mát lạnh, giống như vừa bị cái gì đánh trúng, cô hoảng hốt tỉnh lại, nghe thấy bên trong có tiếng động truyền ra. Truyền được. cập nhật nha.nh.n.hất tại iread.vn.Ban đêm, chủ nhân cũng sẽ đi tiểu đêm hoặc là bị khô miệng, muốn uống trà, vì thế nha đầu kia vội giờ đèn đi vào trong, ánh đèn mờ nhạt chiếu vào phòng ngủ... Mãn vẫn còn buồn xuống, vẫn chưa có người thức dậy.

Nha đầu kia do dự một chút, sau đó đến gần, vén một góc rèm lên, nhìn thấy vợ chồng Quách Hoài Xuân đang ngủ trong đó... vẫn chưa tỉnh dậy.

Nha đầu vội buông rèm xuống thờ phào, ngáp một cái rồi rón rén ra ngoài.

Đứng bên cạnh cửa sổ, Tiết Thanh cũng thờ phào nhẹ nhõm... Ít ra cũng biết được cô không phải con gái riêng của Quách Hoài Xuân, Thôi Thị cũng không có mối quan hệ phức tạp với Quách Hoài Xuân. Đương nhiên Tiết Thanh cũng không phải vì muốn cho Thôi Thị lập đền thờ trình tiết gì, nếu bà ấy muốn tái giá, cô sẵn sàng đồng ý hai tay.

Lúc Tiết Thanh trở về tạp viện, Thôi Thị vẫn chưa về, Tiết Thanh thờ phào, từ khi tới cô đại này, đây là lần đầu tiên đi theo dõi người khác, kết quả không tệ, mọi chuyện đều nhờ cô siêng năng, chịu khó tập võ... Ừ, Tứ Hạp tiên sinh coi như cũng có chút công lao.

Tiết Thanh ngồi trong phòng tối, Thôi Thị đi đâu cô không biết, nhưng hiện tại cô biết, Thôi Thị có bí mật riêng.

.....

Đêm khuya trên núi Lục Tuyền có hơi đáng sợ, bởi vì bóng đêm bao trùm khắp nơi, hòa cùng tiếng xào xạc của cây cối xung quanh khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Đi vào trong núi có ánh đèn chiếu sáng mờ mờ, nơi đó là ký túc xá của học sinh. Ngay cả học sinh chăm chỉ nhất cũng đã ngủ say, côn trùng cũng dừng kêu, vạn vật tựa như đang dừng lại.

Một tiếng chim hót đột nhiên vang lên, ngăn ngui mà cao vút, trong một căn phòng trên núi, có một người đang nhắm mắt ngủ say chợt giật mình dậy, mở mắt ra, sau một lát mờ mịt liền đứng lên, nghe được tiếng chim hót, người đó liền đi về phía trên núi.

Mà trong ngôi nhà tranh dưới chân núi, tiếng ngáy như đối nghịch với tiếng chim hót. Khi tiếng chim dừng lại, tiếng ngáy ngủ kia sẽ vang lớn, Tứ Hạp tiên sinh xoay người, nhắm mắt lẩm bẩm: “Ồ ào...” Sau đó ngủ tiếp.

Thanh Hà tiên sinh trên núi đã không ngủ nữa. Ông mặc áo lót, áo choàng, sau đó cầm chiếc đèn lồng nhỏ mờ, đi xuống núi, cho đến khi gặp được một người mới dừng lại.

“Lâm đại nhân.” Gọng nữ nhẹ nhàng cất lên.

Thanh Hà tiên sinh giờ cao chiếc đèn lồng đang cầm để soi sáng, thấy người đứng trước mặt mình là Thôi Thị mới nhỏ giọng hỏi.

“Chuyện gì?”

Thôi Thị nói: “Vì sao không nhận Tiết Thanh?”

Thanh Hà tiên sinh đáp: “Vi để làm cho mọi người không nghi ngờ... Theo suy nghĩ người khác, ta làm sao có thể dễ dàng nhận một đứa trẻ có danh tiếng không tốt như vậy chứ?”

Thôi Thị im lặng.

“Hôm nay Lý Quang Viễn còn khen con bé nữa đấy, chứng tỏ ta làm vậy là rất đúng.” Thanh Hà tiên sinh nói tiếp.

Thôi Thị khẽ thở dài nói: “Các người nói sao thì là vậy đi... Nhưng ý của Đốc đại nhân là muốn cho Tiết Thanh vào quân đội... Đọc sách quá chậm.”

Tất nhiên Thanh Hà tiên sinh nghe vậy xong liền không vui: “Chậm ư? Đọc sách sao có thể nói chậm được? Đây chính là việc mà cả đời cũng chưa làm xong... Chẳng lẽ chỉ cần giết bọn họ là có thể giải quyết được việc kia sao?”

Thôi Thị xoa trán đáp: “Đừng có giảng đạo với ta nữa... Ta chỉ là một phụ nữ ngu dốt, không hiểu mấy thứ này đâu... Còn các người là những người đọc sách...”

Thanh Hà tiên sinh còn hơi tức giận với bà, nhưng cũng không nói gì thêm.

Thôi Thị nói tiếp: “Vậy sau này tính thế nào?”

Thanh Hà tiên sinh nói: “Quách Hoài Xuân hi vọng con bé không đọc sách, nên nếu biết được chuyện này ông ta sẽ rất vui vẻ, chúng ta chỉ cần thuận nước đẩy thuyền, làm theo ý ông ta thôi... Sau khi ông ta mắng một trận, người hãy dẫn con bé đến đây cầu xin ta... Mặc dù ta không thích hành vi của đứa nhỏ này, nhưng thấy người là một người mẹ thương con giống như Mạnh mẫu, nể mặt người, ta có thể để con bé đến đây thử một lần. Làm như vậy lại càng hợp lý.”

Thôi Thị nói: “Mạnh mẫu là mẹ của ai thế?”

Ánh đèn lồng chiếu rọi khiến bà thấy rõ gương mặt Thanh Hà tiên sinh, lúc này ông đang nhũn mảy, cố gắng kìm nén tức giận nói: “Sao cái gì người cũng không biết thế, gặp người thế này mà mang theo con bé, chắc tương lai nó sẽ bị hủy hết.”

Thôi Thị xoa trán, cúi đầu nói: “A... phải... Nhưng đại nhân, tuy chúng ta không biết cái gì hết, nhưng chúng ta đã cứu được con bé, chứ nếu chỉ dựa vào các người thì...”

Bà không nói hết đã dừng lại, nhưng Thanh Hà tiên sinh lại có thể hiểu rõ, ông tức giận đến tái mặt, người phụ nữ này nói chuyện thật đáng ghét.

Hai người đều đứng im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Sắp xếp

Nhưng mà cũng không còn nhiều thời gian để hai người cứ đứng im như vậy.

Thanh Hà tiên sinh lên tiếng trước: “Ta cũng không muốn tranh cãi nhiều về việc này... Các người đều có công lớn...”

Thôi Thị nói: “Không phải công lao, mà là trách nhiệm của chúng ta.”

Thanh Hà tiên sinh nói: “Hai chữ trách nhiệm cũng rất chính xác nhưng các người nên nhớ, làm việc gì cũng nên cẩn thận, phải chú ý nhiều hơn, bởi vì hình như đã có người nghi ngờ rồi đó.”

Thôi Thị ngẩng đầu nói: “Không thể nào... giấu rất tốt... chỉ có mấy người chúng ta biết thôi... Hơn nữa mỗi ngày cũng không thường gặp nhau.”

Thanh Hà tiên sinh chấp tay phía sau, nhìn dãy núi tối đen trước mặt nói: “Giấu giếm? Giấu giếm được người trong thiên hạ, chứ đâu giấu được bọn họ.” Nói đến đây lại dừng một lát: “Tông Chu sắp tới đây rồi.”

Nghe thấy cái tên này, Thôi Thị liền sợ hãi nói: “Hắn... muốn tới đây sao? Là do có việc mới đến đây, hay là do...”

Thanh Hà tiên sinh nói: “Ta cũng không biết nữa, ta cũng vừa nhận được tin tức từ cấp trên đưa tới thôi.”

Nghe được hai chữ “cấp trên”, Thôi Thị hơi do dự, ánh mắt lóe sáng nói: “Không biết vị cấp trên kia là...”

Bà còn chưa nói xong đã bị Thanh Hà tiên sinh cắt ngang: “Người cũng đừng hỏi nhiều nữa, ngay cả chính ta cũng không biết đâu... Chẳng lẽ người vẫn chưa hiểu được chuyện của chúng ta nguy hiểm cỡ nào hay sao... Chúng ta có thể tin tưởng lẫn nhau, cũng có thể không tin tưởng, vẫn là không biết nhiều sẽ an toàn hơn.”

Thôi Thị ngượng ngùng cười nói: “Chỉ là thuận miệng hỏi thôi.... Ta hiểu mà...”

Thanh Hà tiên sinh nói: “Người mau trở về đi, đừng để người khác phát hiện ra.”

Thôi Thị gật đầu, nhìn trời một lát, ánh mắt lộ vẻ vui mừng nói: “Đúng vậy, Thanh Từ dậy rất sớm.. Nó là đứa trẻ chăm chỉ, Lâm đại nhân ngài nhất định sẽ thích nó thôi.”

Thanh Hà tiên sinh nhớ tới ngày đó, thoáng nhìn thấy Tiết Thanh qua khung cửa sổ, lại nhớ đến lời đồn trong thành, liền không bình luận gì thêm, chỉ trầm giọng nói:

“Ta có thích hay không đều không quan trọng, quan trọng là con bé có thể khiến người trong thiên hạ thích nó.”

Thôi Thị lại giơ tay xoa trán, lẩm bẩm một câu: “Người đọc sách thiệt là...” Không đợi Thanh Hà tiên sinh nói chuyện, đã thi lễ xoay người đi.

Thanh Hà tiên sinh nhìn theo bóng lưng bà nói nhỏ: “Nhóm người chỉ biết có võ lực...” Ông xoay người, quần chặt áo choàng, đi vào trong bóng đêm.

.....

Ngoài cổng có tiếng động phát ra, Tiết Thanh đang nhắm mắt nằm trên giường lập tức mở mắt ra, bước nhẹ đến cạnh cửa, nhìn ra ngoài qua khe cửa.

Tuy trời còn tối, nhưng Tiết Thanh vẫn có thể thấy rõ bóng dáng Thôi Thị, bà đang nhẹ nhàng mở cửa, trong tay còn cầm theo một bó củi khô... Đây là muốn giả bộ để che giấu sao? Tiết Thanh im lặng, nếu như muốn giả vờ rằng đi ra ngoài để kiếm củi, thì ít nhất cũng nên giả bộ làm cho trên giày dính chút cỏ, quần áo hơi nhàu nát, mái tóc bị gió thổi bay lộn xộn một chút, có đâu lại để bộ dạng như đi dạo chơi thế này cơ chứ?

Thôi Thị không biết võ công, lại không có kinh nghiệm theo dõi hay trốn tránh theo dõi, bà chỉ giống như một người phụ nữ bình thường, nhưng chẳng có người phụ nữ bình thường nào mà ban đêm lại ra ngoài lâu đến như vậy.

Tiết Thanh về giường, nằm nhắm mắt lại, nghe được tiếng động phát ra trong sân, cửa phòng Thôi Thị mở ra rồi đóng lại. Khi trời dần sáng lên, cửa phòng Thôi Thị lại mở ra lần nữa, không bao lâu Noãn Noãn cũng đi ra... Tiết Thanh từ trên giường đứng dậy, mở cửa phòng, đuổi người một cái.

“Thanh Từ, con dậy rồi.” Thôi Thị từ trong bếp thò đầu ra, cười mỉm nói: “Con đi rửa mặt trước đi, cơm sắp nấu xong rồi.”

Noãn Noãn cũng bung thau đồng tới nói: “Đã chuẩn bị xong... Thiếu gia thức dậy đúng giờ nha.”

Tiết Thanh cười cầm bàn chải đánh răng và bột đánh răng chậm rãi đi qua, giống như mọi khi, sau khi ăn xong nàng liền chuẩn bị hộp cơm trưa, sau đó mang theo giỏ xách và hộp cơm ra khỏi nhà, chạy qua hẻm nhỏ, đến đường cái, chạy qua tiệm rèn sắt, qua chỗ người phụ nữ bán cá, đi qua cửa thành mới mở, đi ngang qua đám người đang đi tới đi lui ngoài thành để đến Tri Thức Đường.

Từ Hạo tiên sinh tỉnh dậy trước khi Tiết Thanh tới... Thói quen này là do thường xuyên bị Tiết Thanh gọi dậy.

Hừ, ta không dậy, ta là tiên sinh, dựa vào cái gì lại có thể bị một đứa học sinh quản lý chứ. Từ Hạo tiên sinh oán hận thầm nghĩ, quyết định nằm yên trên giường, nhưng đợi thật lâu mà vẫn chưa thấy Tiết Thanh gõ cửa... Thật là kỳ lạ.

Từ Hạo tiên sinh đứng lên, đi đến sát vách phòng học, thấy Tiết Thanh đang trải chiếu rom trên mặt đất.

“Con đang làm gì vậy?” Từ Hạo tiên sinh không hiểu hỏi.

Tiết Thanh nói: “Con muốn đi ngủ, tối hôm qua con ngủ không được ngon.”

Từ Hạo tiên sinh nhìn cô, chống nạnh, hít vào một hơi nói: “Là một học sinh mà lại chạy đến lớp học mượn mồm tuyên bố muốn đi ngủ, người chính là người đầu tiên trong lịch sử đấy... Muốn ngủ thì đi về nhà mà ngủ.” Nguồn: irea.d.vn Từ Hạo tiên sinh tức giận nói.

Tiết Thanh vỗ gối đầu nói: “Chữ hiếu phải luôn đặt hàng đầu chứ ạ, ngủ ở nhà chẳng phải sẽ làm cho mẹ con lo lắng và thất vọng hay sao?”

“Vậy còn tôn sư trọng đạo thì sao hả?” Từ Hạo tiên sinh trừng mắt nói.

Tiết Thanh đáp: “Nên hôm nay Từ Hạo tiên sinh người cũng có thể ngủ thêm một lát nữa.”

Từ Hạo tiên sinh gượng cười: “Cám ơn học trò nhà người nha.”

Tiết Thanh không nói gì nữa, chỉ nằm xuống.

Từ Hạo tiên sinh ngồi chồm hổm, tò mò nhìn cô hỏi: “Tối hôm qua con không ngủ thật hả? Tại sao?”

Tiết Thanh cảm thấy, ánh mắt của ông lúc này ngoại trừ tò mò, còn có ý gì đó mà cô không rõ lắm.

Tiết Thanh thở ra một hơi, sau đó nhắm mắt lại nói: “Hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, khiến con rất kích động.”

Từ Hạo tiên sinh nói: “Ồ, không phải người là Văn Khúc Tinh hạ phạm sao, còn kích động gì nữa chứ?”

Tiết Thanh nói: “Thần tiên cũng có thất tình lục dục chứ ạ... Tiên sinh à, thầy thật sự không biết chế giễu người khác đâu.”

Tứ Hạt tiên sinh ha ha cười, cười một lát lại ngừng, ông nghĩ thầm, rõ ràng là Tiết Thanh đang cười nhạo ông, vậy mà ông còn cảm thấy vui vẻ, giống như ông thật sự thích bị con bé cười nhạo vậy đó. Hừ, như vậy còn ra thể thống gì nữa chứ.

“Không phải đang cười nhạo thầy đâu... mà là con đang khen thầy đó... Thần tiên nè, Văn Khúc tinh...” Tiết Thanh từ từ nhắm mắt lại, giọng nói nhỏ dần, cô đã ngủ thiếp đi rồi.

Tứ Hạt tiên sinh ngồi tại chỗ, nghiêng đầu, giống như cảm thấy khó hiểu.

“Ngủ thật rồi sao... nhanh vậy... là quá buồn ngủ nên mới ngủ quên... hay là do cảm thấy chỗ ta đáng tin tưởng...”

“Ngươi... cái đứa trẻ này... thật sự rất kỳ lạ.”

Ông nói thầm vài câu, sau đó đứng dậy ra ngoài. Nếu học sinh đã ngủ, tiên sinh như ông cũng nhân dịp nghỉ ngơi một lát.

Tiết Thanh xoay người, hướng mặt về phía bên trong.

“Các người... cũng đều rất kỳ lạ.” Cô nói thầm xong liền ngủ say.

.....

“Hai ngày nay con đang làm cái gì hả?”

“Tiên sinh à, chẳng lẽ thầy không quan tâm đến học sinh của thầy sao?”

“Học sinh của ta? Sao ta lại nghe người khác nói là học sinh của Thanh Hà tiên sinh thắng bóng đá? Là học sinh của Thanh Hà tiên sinh làm thơ hay?”

Sau khi Tiết Thanh tỉnh ngủ, lớp học lại trở nên náo nhiệt.

Nghe đến đó, Tiết Thanh liền dừng bút, ngẩng đầu nhìn Tứ Hạt tiên sinh cười nói: “Tiên sinh cũng biết sao? Đã lan truyền ra rồi ư? Vậy là số con đồ lên rồi à?”

Đồ lên là sao? Tứ Hạt tiên sinh thầm nghĩ, ông dùng một nhánh cây làm thước, cầm gỗ bàn một cái.

“Mau viết đi.” Ông nói: “Viết là viết, nói là nói, dù có nói chuyện cũng không được dùng viết.”

Tiết Thanh nói: “Làm hai việc cùng lúc... giống như Tiểu Long Nữ sao?” Nói xong câu này lại nhin không được cười ha ha, Tiểu Long Nữ, cô muốn làm Tiểu Long Nữ, nhưng lại sợ nhớ hiện tại mình đang giả trai, thế nên chỉ có thể làm Chu Bá Thông thôi... Vẫn là thôi đi.

Tiểu Long Nữ là cái gì? Tứ Hạt tiên sinh nói: “Còn nói mấy chuyện kỳ lạ... Lo chuyên tâm đi.”

Tiết Thanh cầm bút, chăm chú viết, cô nói: “Nhưng mà tiên sinh à, thầy hi vọng con có thể làm rạng danh Tri Thức Đường sao?”

Tứ Hạt tiên sinh “À” một tiếng đáp: “Vẫn là thôi đi... hơi mất mặt.”

Tiết Thanh đáp: “Như nhau cả.”

Tứ Hạt tiên sinh nghiêm khắc hừ một tiếng.

“Ta đã nhìn ra, con có phải là Văn Khúc Tinh hay không thì ta không chắc, nhưng chắc chắn con là sao chổi rồi.” Ông nói: “Rất dễ gây chuyện, con nhìn xem hai ngày nay con đã làm ra chuyện gì... Mặc dù hai lần này đều trông có vẻ rất vinh dự, nhưng tục ngữ thường nói, ở bờ sông đi đến đâu mà không bị ướt giày... Lỡ có kết thù với ai, thì nhớ nói tên Thanh Hà tiên sinh ra, ông ta là người nổi tiếng, nên cũng đã đắc tội nhiều người, chính vì vậy có thêm vài người nữa cũng chẳng sao.”

Tiết Thanh suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu nói: “Được thôi, vẫn là tiên sinh ngài thông minh.”

Tứ Hạt tiên sinh đáp: “Như nhau cả.”

.....

Thanh Hà tiên sinh đang ngồi chấm bài văn của học sinh trên núi Lục Tuyền chợt gờ tay che mũi, hắt xì vài cái, ông cảm thấy cái mũi hơi ngứa.

“Tiên sinh bị cảm rồi sao?” Tiểu đồng đứng bên cạnh lo lắng hỏi.

Thanh Hà tiên sinh cười, phát tay nói: “Không có, không có.”

Tiên sinh lại cười, tiểu đồng thầm nghĩ, nhìn sắc mặt ông rất tốt, không còn vẻ phiền muộn giống mấy hôm trước nữa, thật là kỳ lạ, không biết có chuyện gì tốt nữa. Là do nhìn thấy học trò mình viết văn hay nên vui vẻ, hay là do hôm qua được Tri phủ đại nhân khen ngợi là dạy giỏi.

“Tiên sinh à, dạy dỗ ra được học trò giỏi khiến người rất vui về ạ.” Tiểu đồng nhìn một đồng giấy dày cộm trên bàn nói.

Học sinh ư... Thanh Hà tiên sinh vừa vui mừng vừa buồn bã, cuối cùng về mặt nặng nề nói: “Chỉ là có lòng dạy mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Giải thích

Lúc mặt trời ngả về chiều, từ trong phòng Quách Bảo Nhi phát ra tiếng vỗ bàn.

Bảo Nhi tiểu thư hể tức giận lên là muốn đánh người.

Một nha đầu đứng ngoài cửa nhanh chân chạy đi, nói: "Ta đi bẩm với phu nhân". Nói xong liền nhanh chân chạy đi.

Những nha đầu khác chỉ hận bản thân chậm một bước, đành bất lực di chuyển đến trước cửa phòng Quách Bảo Nhi nhưng lại không dám đẩy cửa mà chỉ đứng bên ngoài cẩn thận gọi tiểu thư.

"Ta nghĩ mãi cũng không ra!"

Nghe Quách Bảo Nhi hô to ở bên trong, sau đó cửa bị kéo ra, những nha đầu đứng ngoài cửa bị dọa sợ ôm lấy đầu nhưng lại chẳng thấy roi hay nắm đấm đánh tới.

Quách Bảo Nhi vịn cửa bảo: "Gọi Tiết Thanh tới đây."

Tốt quá rồi, muốn gọi Tiết Thanh đến để trút giận? Nha đầu này thở ra nhẹ nhõm nhưng lại mày nhẩn mặt nhỏ, chắc gọi không đến đâu... Lão gia phu nhân đã hạ lệnh rồi, không để tiểu thư và Tiết Thanh gặp nhau nữa.

Một nha đầu đánh bạo nói: "Tiết thiếu gia hiện đã đi học rồi."

Quách Bảo Nhi ngẩng đầu lên nhìn sắc trời nói: "Hắn sắp về để... đi luyện võ rồi."

Bọn nha đầu liếc nhìn nhau, dù là vậy cũng không dám gọi người đến đây.

Quách Bảo Nhi bước nhanh ra ngoài nói: "Thôi đi, để ta đi đợi hắn".

Thế này mới phải chứ, bọn nha đầu nhanh chóng đuổi theo.

"Tiểu thư... Xin đừng đi..."

"... Trời vẫn còn nắng, cẩn thận kéo làm hư da người..."

"Tiểu thư cần gì thì chỉ cần phân phó bọn tiểu nhân đi nói với hắn ta..."

Nhưng bất kể khuyên như thế nào thì Quách Bảo Nhi hống hách vẫn một mực không nghe mà nhanh chân đi thẳng đến võ đài.

"Tiểu thư không có cảm roi..." Một nữ tỳ hô lên như là để an ủi là tiểu thư sẽ không đánh người.

"Võ đài có rất nhiều binh khí", một tỳ nữ khác lên tiếng, dập tắt mọi hy vọng.

Bọn nha đầu lòng dạ bồn chồn, lo lắng xúm xít nhau mà đi. Thế nhưng Tiết Thanh cũng không tới võ đài mà khi vừa bước qua cửa lớn của Quách gia đã bị Ngô quân gia gọi lại:

"Tiết thiếu gia, đại lão gia tìm người". Hắn nói, nhìn vào chiếc làn trong tay Tiết Thanh, mặt giống như có ý cười nhưng lại không phải cười: "Người vừa mới tan học à?"

Tiết Thanh có thể đoán biết được là việc gì, mặt không đổi sắc trả lời là nàng đúng là đi học, tuy nhiên không phải học chỗ Thanh Hà tiên sinh.

Đứa nhỏ này thật sự là thiên tài nói dối, Ngô quân gia trầm nghĩ, nên về yếu đuối, hèn mọn trước kia cũng là giả vờ thôi, hai mẫu tử nhà này quả nhiên không phải là đèn tiết kiệm dầu (*).

Ngô quân gia nghiêng người nhường đường nói: "Mời!"

Tiết Thanh mang theo chiếc giỏ tre chậm rãi đi vào, lúc này bên ngoài cửa phòng Quách Hoài Xuân không có màn kịch đánh người hầu nói dối như lần trước, chỉ có Quách Hoài Xuân mặt mày khó coi ở bên trong.

Tiết Thanh bước vào cửa chấp tay trước ngực thi lễ: "Đại lão gia!"

Quách Hoài Xuân vỗ bàn, nói: "Tại sao chuyện Thanh Hà tiên sinh không thu nhận ngươi ngươi lại giấu giếm đến nay?"

Tiết Thanh nói: "Bá phụ bớt giận..."

Quách Hoài Xuân vỗ bàn bồm bộp nói: "Ta bớt giận thế nào được? Ngươi nói muốn đi học ta liền ra mặt đi cầu người dạy ngươi học, kết quả thì sao? Xem ngươi đã làm gì này? Bao nhiêu mặt mũi đều mất hết."

Thần sắc Tiết Thanh không đổi, nói: "Không phải vậy, người mất mặt không phải chúng ta mà là vị Thanh Hà tiên sinh kia."

Nói quý quái gì vậy? Quách Hoài Xuân nhú mày, nhìn không được liếc mắt dò xét Tiết Thanh. Đứa nhỏ này... cảm giác không giống với trước kia.

Tiết Thanh nói: "Đại lão gia, không phải Thanh Hà tiên sinh không thu nhận ta mà là ta không bái ông ta làm thầy."

Quách Hoài Xuân liếc mắt nói: "Khoác lác làm gì, ngươi làm sao có thể không bái ông ta làm thầy chứ. Hơn nữa nếu ngươi không bái ông ta làm thầy thì làm sao có thể thi đỗ trạng nguyên?"

Tiết Thanh cười nói: "Thiên hạ có nhiều trạng nguyên như vậy, không phải đều là môn hạ của Thanh Hà tiên sinh."

Đứa nhỏ này thật nhanh mồm nhanh miệng... Tiếp theo nên nói như thế nào nhỉ? Quách Hoài Xuân chịu không được vuốt râu nói: "Vậy ngươi muốn sao? Nói những lời cuồng ngôn này thì cũng đừng trách ta không giúp đỡ cháu đi học."

Tiết Thanh nói: "Thật không dám, đối với việc đi học của cháu, đại lão gia đã có mười phần giúp đỡ rồi."

Mắt Quách Hoài Xuân sáng lên, vuốt râu nói: "Vậy ngươi định thế nào? Đừng nghĩ đến việc lại nhờ ta đi cầu cạnh Thanh Hà tiên sinh, ta không có mặt dày như vậy đâu."

Tiết Thanh thi lễ nói: "Không dám tiếp tục làm phiền đại lão gia". Sau đó đứng thẳng lên tiếp lời: "Cháu sẽ tìm danh sư khác để đi học... Chỉ cần đại lão gia giúp đỡ giống như cũ là được rồi ạ."

Cái gọi là giúp đỡ ý là chỉ tiền bạc và lương thực.

Tìm danh sư khác, đứa nhỏ này suy nghĩ thật đơn giản. Quách Hoài Xuân gượng cười hai tiếng nói: "Điều đó là đương nhiên, ta tuy là vũ phu nhưng cũng biết một lời nói ra "tứ mã nan truy". Nếu đã hứa tạo điều kiện cho ngươi đi học thì nhất định sẽ làm được."

Tiết Thanh thi lễ lần nữa để tạ ơn, nói: "Cháu đây nhất định không phụ kỳ vọng của đại lão gia".

Quách Hoài Xuân khoát tay đuổi nàng về, ông đứng trong đại sảnh thất thần một hồi... Hôm nay nếu lại tiếp tục cùng đứa nhỏ này nói chuyện tiếp e rằng ông cũng không nhịn được như vậy. Toàn cảnh cuộc nói chuyện khác rất xa so với tưởng tượng của ông.

Đối với việc Quách Hoài Xuân biết rõ sự tình Tiết Thanh không có cảm giác gì. Việc này nàng cũng không muốn giấu giếm. Ngược lại nàng lại cảm thấy kỳ quái là tại sao lâu như vậy ông ta mới biết được, có vẻ giống như đã không tận lực tiếp xúc với phía Thanh Hà tiên sinh vậy.

Kỳ quái thật...

"Tiết Thanh!"

Tiếng hét của Quách Bảo Nhi vang lên ở phía trước, Tiết Thanh đi đến vỗ đùi nghe tiếng gọi thì dừng lại thấy Quách Bảo Nhi chạy tới, bọn nha hoàn phía sau cũng vội vã vây quanh nàng, vẻ mặt thất thần, thấp thòm lo sợ, còn có người khoát tay ra hiệu với Tiết Thanh:

"Tiết thiếu hia, người nhanh về nhà đi thôi."

Đánh nhau sao, ai sợ nè, Tiết Thanh lắc đầu. Quách Bảo Nhi còn chưa chạy đến gần thì Quách Từ An và Quách Từ Khiêm đã chạy đến trước.

"Ha... ha". Quách Từ An cười lớn nói: "Tiết Thanh, chuyện xấu hổ ngươi làm cuối cùng cũng không giấu giếm được rồi? Nói cho ngươi biết, nếu không phải ta có ý tốt thay ngươi che giấu thì ngươi cho rằng có thể đợi được đến hôm nay sao?"

Che giấu à, là xúc cức... Là Trương Liên Đường. Thì ra là thế, điều này thì quả là hợp tình hợp lý. Tiết Thanh mỉm cười nói: "Đa tạ ngươi".

Quách Từ An "hừ" một tiếng.

Quách Từ Khiêm đứng chờ ở một bên chợt khoát tay nói: "Không phải ta nói..."

Ánh mắt Tiết Thanh vốn dĩ nhìn về phía Quách Từ An liền chuyển sang Quách Từ Khiêm.

Quách Từ An nhắc chân khều hấn: "Đánh nó..."

Quách Từ Khiêm đồng ý, huynh đệ cùng xông lên. Thế nhưng Quách Bảo Nhi lại tiến lên ngăn lại.

"Đừng manh động, ta có lời muốn hỏi hấn." Nàng nói, nhìn Tiết Thanh hỏi: "Ngươi biết làm thơ?"

Trên Lưu Vân Đài, Quách Bảo Nhi lúc ấy cũng có mặt nên biết rất rõ, Tiết Thanh cười cười nói: "Không tính là biết."

Còn không tính là biết, đây là khiêm tốn đó nha. Quách Bảo Nhi trừng mắt nói: "Người làm sao mà biết làm thơ? Ai dạy ngươi? Tại sao trước kia ngươi không nói?"

Nghe một tràng câu hỏi của Quách Bảo Nhi, Quách Từ An có chút hồ đồ, tại sao lại liên quan đến chuyện làm thơ? Tiết Thanh sao?

Quách Bảo Nhi nói sơ qua sự tình ngày hôm qua cho hai người bọn họ biết, thận trọng quan sát Tiết Thanh nói: "Hấn làm thơ trong lễ Đoan Ngọ hôm qua và đã được xếp vào 10 người đứng đầu đó."

Mười người đứng đầu? Quách Từ An không thể tin được.

Quách Bảo Nhi tiến lên một bước nói: "Nên các ngươi đừng đánh hấn..."

Che chở cho Tiết Thanh? Quách Từ An lần đầu nghe được những lời này của Quách Bảo Nhi, hấn trừng mắt: "Vi làm được thơ gì đó mà Quách Bảo Nhi thích hấn?"

Quách Bảo Nhi "hừ" một tiếng nói: "Chờ ta hỏi xong các ngươi hãy đánh".

Thật là bọn trẻ con làm phiền người khác, Tiết Thanh giờ tay xoa xoa trán.

"Tại sao ngươi lại biết làm thơ?"

"Có phải ngươi sao chép hay không?"

"Hay là dùng tiền mua?"

Quách Bảo Nhi trừng mắt hỏi dồn dập.

Tiết Thanh tiến lên một bước nói: "Quách tiểu thư".

Tuy nói rằng so với nàng Quách Bảo Nhi cao hơn một chút nhưng khi nhìn thất thiếu niên này bước tới, Quách Bảo Nhi lại bất chợt lùi về sau một bước, vẻ mặt cũng tự nhiên chuyển sang dè phòng, nói: "Ngươi muốn thế nào?"

Tiết Thanh nói: "Nên nói là người muốn như thế nào chứ? Quách tiểu thư, ta còn muốn luyện năngng, thực sự không rảnh để nói chuyện phím với ngươi. Nói chuyện phím cũng được..."

Nàng chìa tay ra.

"Trà thù lao."

Quách Bảo Nhi nhìn vào tay nàng "hừ" một tiếng rồi nói với ngữ điệu mang theo vài phần cảnh cáo: "Đừng vội tác quái, ta sẽ điều tra ra."

Dứt lời liền vung tay bước đi, bọn nha hoàn không nghĩ tới rằng tiểu thư nhà mình sẽ đi như vậy nên ai nấy đều hân hoan đuổi theo, lúc này lại nghe tin là Quách đại phu nhân đã tới. Truyện được dịch tại iREAD.vn. "Bảo Nhi con lại quấy phá". Bà vừa nói vừa giữ chặt tay Quách Bảo Nhi: "Đừng đánh nhau, phụ thân con không phải đã nói rồi sao, không được không nghe lời."

Vừa nói lời này và vừa liếc mắt ra xung quanh, nhìn thấy Tiết Thanh còn đứng ở giữa sân, huynh đệ Quách Từ An đứng bên cạnh. Mặc dù lời nói không thân thiện nhưng trông có vẻ không hề muốn động tay động chân.

"Tiết thiếu gia, đừng ở đó chơi đùa nữa, vừa rồi ta nghe mẫu thân ngươi gọi ngươi về ăn cơm đấy, mau về đi thôi." Bà ôn nhu nói.

Cũng không phải đưa trẻ ba bốn tuổi để người nhà gọi về ăn cơm, Tiết Thanh chỉ cười, thi lễ với Quách đại phu nhân và không nói gì thêm.

Quách đại phu nhân cũng không thêm đề ý đến nàng mà chỉ kéo Quách Bảo Nhi đi và nhỏ tiếng giáo huấn cái gì mà "nam nữ thụ thụ bất thân"... đừng đến tìm hấn kéo lại bị người ta đàm tiếu... Còn Quách Bảo Nhi thì kháng cự lại cái gì mà mà tại vì hấn biết làm thơ, có vấn đề, muốn điều tra thêm..."

Quách đại phu nhân mặc kệ những lời cười nhạo kiểu cái gì là tài cán... có thể thi đỗ trạng nguyên... Chỉ cần không đậu trạng nguyên là không có gì quan trọng.

"Hấn không phải là hôn phu của nữ nhi mà là của Liễu Ngũ Nhi... Mẫu thân mau đi nói chuyện với Liễu gia đi. Quách Bảo Nhi lại nói thêm

Hai mẹ con xúm xít nhau đi càng ngày càng xa, lời nói cũng không còn nghe rõ nữa. Không biết Quách đại phu nhân có ý kiến gì về chuyện hôn phu của nữ nhi mình lại trở thành hôn phu của Liễu Ngũ Nhi. Chẳng qua cũng là một trò đùa, chẳng lẽ lại đi đến Liễu gia nói để Quách gia bị mắng là điên hay sao. Tiết Thanh trấn tĩnh lại, nhìn thấy hai huynh đệ Quách Từ An, Quách Từ Khiêm vẫn đứng yên tại chỗ.

"Các người..." Nàng nói, tiến lên một bước.

Quách Từ Khiêm "a" lên một tiếng rồi lui về phía sau. Quách Từ An cố ý kéo căng cơ thể, nói: "Người muốn thế nào? Bị vạch trần liền muốn đánh người hay sao?"

Tiết Thanh nói: "Ồ đây có cái gì bị vạch trần cần giấu giếm sao? Đánh người gì nhỉ? Ta không phải các người, thích tùy tiện đánh người."

Sắc mặt Quách Từ An đỏ lên, nói: "Bọn ta đâu có tùy tiện đánh người!"

Tiết Thanh cười cười không nói chuyện. Việc này so với nói chuyện còn khiến người ta cảm tức nhiều hơn, Quách Từ An cắn răng.

Tiết Thanh cất bước nói: "... Huống chi còn có ngày hẹn thi đấu, khi đó ta mới đánh người."

Nói như là nàng nhất định sẽ đánh thắng, cái gì gọi là ta mới đánh người? Quách Từ An hừ một tiếng nói: "Tiết Thanh, người đã gạt người..."

Tiết Thanh dừng chân lại, cắt ngang lời hấn: "Ta không gạt người, dù ta không học cùng Thanh Hà tiên sinh nhưng ta không phải là không có đi học... Nếu không sao ta có thể trở thành 10 người đứng đầu trong cuộc luận thơ hôm tết Đoan Ngọ chứ?"

Hắn nói có ý, Quách Từ An lặng đi vì kinh ngạc.

Tiết Thanh đảo mắt qua người hai huynh đệ họ, nói: "Các người còn có việc gì sao? Có việc cũng đừng quấy rầy ta, ta muốn luyện võ, nếu không đến lúc thua thì lại oán hận các người."

Này... này... Quách Từ An một câu cũng không nói nên lời, nhìn Tiết Thanh đi về phía võ đài mà thở hồng hộc. Người khác đều nói hắn là vô lại hoành hành bá đạo, bây giờ xem ra Tiết Thanh mới thật sự là vô lại à.

Mấy đứa trẻ nghịch ngợm cuối cùng đều đã rời khỏi, Tiết Thanh cũng yên lặng đi theo võ sư luyện võ. Vẫn là những kiến thức võ năng cơ bản, luyện đến khi thuần thục thì rời khỏi võ đài về nhà. Tiết mẫu đang đi đi lại lại quanh sân, còn Noãn Noãn thì dẫn theo chú chó nhỏ cùng nhau canh giữ ở cửa ra vào, khi thấy Tiết Thanh trở về, Tiết mẫu liền kéo nàng lại còn Noãn Noãn thì liền đóng cửa lại.

"Bên ngoài đều đang nói... là con không có đi học?" Giọng Tiết mẫu rung rung nói: "Có phải hấn cố ý hại con hay không?"

Hắn ở đây là chi Quách Hoài Xuân.

Truyền ra ngoài nhanh như vậy sao? Tiết Thanh nhìn Tiết mẫu với vài phần thận trọng, nàng cảm thấy có điều gì đó quá trùng hợp... Ví dụ như lần trước tự mình vạch trần thân phận thì gặp chuyện Quách Hoài Xuân cho đánh người sai vật nói dối.

Tiết mẫu chỉ chỉ ra bên ngoài nói: "Không biết là đã xảy ra chuyện gì, mọi người đều biết chuyện, trong sân, trên đường người người đều đang bàn tán."

Việc đó chắc chắn là do Quách Hoài Xuân làm, Tiết Thanh gật gù, cũng chính là ông ta đang giờ trò.

"Mẫu thân không cần lo lắng, không phải là con không đi học, chỉ là con không học cùng Thanh Hà tiên sinh mà thôi". Tiết Thanh giải thích sự tình một cách đơn giản, đương nhiên những gì nên nói sẽ nói, không nên nói thì thôi: "Con chỉ cần tìm một vị tiên sinh khác là được."

Tiết mẫu vốn dĩ không nghe điều này, kéo Tiết Thanh lại nhỏ tiếng nói: Thanh Từ, không phải là chuyện đi học hay không đi học... Mà là chuyện Quách gia muốn đuổi chúng ta đi."

Tiết Thanh gạt mình, thiếu chút nữa quên mất chuyện này. Để người ta chính mắt phát hiện ra nàng thì không hay.

"Quách đại lão gia vừa mới đồng ý với con là sẽ tiếp tục giúp đỡ con đi học". Nàng nói.

Tiết mẫu lắc đầu nói: "Đó chỉ là lời nói mà thôi, không thể làm đúng như vậy." Nói xong liền nắm chặt tay quyết định: "Không được, phải theo học vị Thanh Hà tiên sinh kia, chỉ có như vậy mới ngăn được miệng lưỡi người đời."

Tiết Thanh cười nói: "Không cần đâu mẫu thân..."

Tiết mẫu vỗ nhẹ đầu vai nàng nói: "Con không cần lo lắng, lần này để mẫu thân làm".

Mẫu thân muốn làm gì đây? Tiết Thanh cười hỏi nhưng Tiết mẫu lại không nói mà chỉ bảo nàng chờ là được.

"Dù là ai thì cũng đừng mong phá hỏng những ngày tháng tốt đẹp của chúng ta." Người phụ nữ nắm chặt tay kiên định nói: "Lão thần tiên cũng không được, Thanh Hà tiên sinh càng không được."

Một là khóc, hai là làm loạn, ba là dọa tự tử hay sao? Tiết Thanh nghĩ đến liền có chút há hê, cười trên nỗi đau của người khác. Thanh Hà tiên sinh sắp đau đầu đây, đối diện với phụ nữ yếu đuối như vậy nên làm gì bây giờ?

Tin tức này quả nhiên truyền ra ngoài rất nhanh, chẳng bao lâu thì Thiên Y cũng chạy tới hỏi thăm.

"Bọn họ nói vậy đó". Nàng nói, nắm lấy tay Tiết mẫu, quan sát Tiết Thanh: "Thanh Từ làm thơ rất lợi hại, những thiếu gia khác cũng khen cậu ấy đấy... Làm sao mà không có đi học được chứ."

Tiết Thanh đành phải một lần nữa giải thích với Thiên Y là đi học và học cùng với ai là hai chuyện khác nhau. Thế nhưng cũng giống với Tiết mẫu, điều này hoàn toàn không an ủi được nữ tử này. Nghe nói thật sự không học cùng Thanh Hà tiên sinh, mặt nữ hải tử trắng bệch ra, thì thảo cùng với Tiết mẫu không biết làm thế nào mới phải.

Tiết Thanh biết nói rõ với bọn họ cũng không làm họ an lòng được bao nhiêu nên lấy cớ đọc sách mà bước vào trong phòng. Nhìn ba gương mặt sầu khổ của ba người phụ nữ từ lớn tới nhỏ ở trong sân, Tiết Thanh đột nhiên cảm thấy mình càng lúc càng giống nam nhân. Lúc đối mặt với nữ nhân nếu có gì nói không rõ ràng là liền tìm cớ trốn tránh.

Nàng tự cười hề hề vài tiếng rồi cầm bút bắt đầu viết chữ. Rất nhanh đã bỏ lại mọi chuyện bên ngoài mà chăm chú và kiên nhẫn luyện chữ.

...

Nhưng ngày hôm sau, nàng dường như vẫn còn bị ảnh hưởng nên đã không dậy sớm giống như trước đây. Khi nàng thức dậy thì mặt trời đã sáng rõ, trong sân chỉ còn Noãn Noãn.

"Thẩm đã đi tìm Tống tẩu rồi". Noãn Noãn nói: "Thiếu gia, cơm đã chuẩn bị xong rồi... Người vẫn muốn đi ra ngoài sao?"

Đã bị mọi người biết là không có đi học tại trường của xã còn muốn giả vờ giả vịt đi ra ngoài hay sao? Tiết Thanh lắc đầu nói: "Đương nhiên rồi. Ta từng nói là ta đi học, hãy tin ta."

Noãn Noãn cong miệng nói thầm một câu không có cách nào để tin nha nhưng vẫn ngoan ngoãn chuẩn bị đồ ăn, gói kỹ hộp cơm. Tiết Thanh ăn xong liền xách chiếc giỏ tre đi ra khỏi nhà như trước đây. Nhưng có điều không giống với trước đây là trên đường đi gặp được rất nhiều người, ai nấy nhìn thấy Tiết Thanh đều cười toe toét.

"... Đi học à?"

"Tiết thiếu gia thật chăm chỉ..."

"Sắp thi đậu trạng nguyên rồi..."

Những lời này đương nhiên không phải mang thiện ý mà là cười nhạo, châm chọc. Tiết Thanh mặt không đổi sắc, từ trong sân đi ngang qua mọi người. Nàng đương nhiên không phải là bị ảnh hưởng đến mức thức dậy muộn mà là có ý thức muộn để xem lời đồn bên ngoài đã đến mức nào rồi.

Nghe suốt đoạn đường cũng không có gì ngoài dự định, chỉ đơn giản là cuồng vọng vô tri, Thanh Hà tiên sinh không thích cái loại người bại hoại thanh danh như thế... Nếu như Quách Hoài Xuân muốn thì cũng sẽ biết cách làm như thế.

Xem ra cũng không có gì kỳ lạ. Tiết Thanh vừa nghĩ vừa đi trên trường, chưa đi được bao xa thì Bán Đẳng đã vội vã từ đằng xa chạy tới, nhìn thấy nàng liền nhanh ngoắt tay bảo:

"Tiết Thanh, mau đi xem đi, mẫu thân ngươi đang gây huyên náo ở chỗ Thanh Hà tiên sinh."

Quả nhiên là vậy... Tiết mẫu hành động thực sự rất lợi hại, Tiết Thanh bước nhanh hơn.

(*) Đền tiết kiệm dầu: Là người lương thiện, an phận, để đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 72: Cho mời

Lúc Tiết Thanh chạy đến chân núi Lục Tuyền thì Tiết mẫu đứng như cô dự liệu - một là khóc, hai là làm loạn, ba là dọa tự tử khiến cho bên ngoài trường học hơn một dặm có vô số người đứng vây xem. Tiết Thanh thậm chí còn thấy Tử Hạo tiên sinh ở trong đám người đó, ông ngồi xổm trên một tảng đá, vừa cắn hạt dưa vừa xem náo nhiệt.

Tiết mẫu cũng không phải tới một mình, Tiết Thanh nhìn thấy Thiên Y, Thiên Y cũng nhìn thấy Tiết Thanh đang lách người vào trong đám đông.

"Tiết Thanh". Nàng ta chạy tới, thần sắc hoang mang rối loạn nắm lấy cánh tay Tiết Thanh: "Tiết mẫu muốn bước một bước quỳ một cái mà đi lên núi".

Trời ạ. Tiết Thanh đưa tay xoa trán, nàng nhanh chóng bước lên phía trước, quả nhiên nhìn thấy Tiết mẫu đang quỳ trên mặt đất tại cửa lên núi. Hai tiểu đồng canh cửa sắc mặt tái nhợt cổ sức chặn lại. Bọn họ ở cùng tiên sinh lâu như vậy, người lui tới đều là học giả kiến thức uyên thâm, nào đâu gặp qua một phụ nhân khóc lóc om sòm như vậy.

Nhìn thấy Tiết Thanh tiểu đồng vừa thở ra nhẹ nhõm vừa tức giận nói:

"Tiết Thanh, hai mẫu từ người muốn làm gì?" Bọn họ quát lớn. Phụ nhân kia đầu diêm bất tâm (*), bọn họ không có cách nào can ngăn. Tiết Thanh tốt xấu gì cũng được xưng là người đọc sách thì phải biết lễ nghĩa, liêm sỉ chứ.

Tiết Thanh nói: "Không muốn làm gì cả, mẹ ta chỉ là quá đau lòng thôi."

Thôi thị ôm lấy nàng khóc, nói: "Đều tại mẹ vô dụng, làm hại con bị người ta xem thường... Cha con một lòng muốn con đọc sách, đều tại mẹ không có khả năng nuôi dưỡng con, làm cản trở con..."

Nói xong lại khóc kể lể: "Có chết cũng không còn mặt mũi đi cha con..." Bà vuốt mặt Tiết Thanh, nước mắt rơi như mưa: "Quách đại lão gia đã đi cầu cơ hội này cho con, còn à, con không thể bái nhập môn hạ của Thanh Hà tiên sinh đều là do mẹ liên lụy... Mẹ đã không dạy dỗ con cho tốt..."

Bà ngược lại cũng không phải gào than, khóc lóc om sòm mà chỉ là dịu dàng, yếu ớt thở than. Khóc cũng được, nói chuyện cũng được, đều là không gây ồn ào, khiến người vây xem xung quanh vừa thấy thư thái, tự tại vừa nghe lọt lỗ tai.

Cũng có người hỏi thăm và giải thích ngọn ngành của sự tình, trước của son môn xô xao lời nghị luận, còn bên trong trường cũng có không ít đệ tử thò đầu ngó ra xem náo nhiệt, còn ra thể thống gì nữa kia chứ. Sai dịch quản lý trường tại sao vẫn chưa đến nữa? Tiểu đồng canh cửa toát cả mồ hôi.

Đang lúc náo loạn thì có tiểu đồng vội vã chạy tới.

"Tiên sinh nói, cho Tiết Thanh vào". Hần nói.

Tiếng khóc của Tiết mẫu dừng ngay tức khắc, những người vây xem cũng rất ngạc nhiên.

Tiểu đồng từ trên cao nhìn xuống bọn họ nói: "Tiên sinh nói hành vi của người đáng giận nhưng mẹ của người lại đáng thương nên cho người thêm một cơ hội."

Lời vừa dứt, bốn phía liền vang lên lời khen: "Tiên sinh thật cao thượng!"

Rắc rối đã được hóa giải, trên dưới đều nói vẫn là tiên sinh lợi hại, Tiết Thanh mỉm cười.

Tiết mẫu giữ chặt cánh tay nàng, nói nhỏ: "Mặc kệ ai cao ai thấp, hần muốn danh tiếng còn chúng ta muốn lợi ích, không thiệt thòi". Bà đẩy Tiết Thanh: "Đi mau". Lại cúi người thì lễ, giờ tay áo lên che mặt khóc nói tạ ơn tiên sinh.

Thiên Y cũng xúc động rung rung đẩy Tiết Thanh: "Đi mau đi..." Lại cổ vũ: "Huynh làm thơ hay lắm, không phải sợ, hãy làm cho tiên sinh một bài..."

Tiết Thanh gật đầu nói: "Được, mọi người yên tâm đi".

Tiết Thanh muốn dựa vào danh tiếng của Thanh Hà tiên sinh để bọn họ có thể yên bình ở lại Quách gia, nàng cũng cần danh tiếng của Thanh Hà tiên sinh để che giấu chuyện nàng có một vị sư phụ khác.

Tiết mẫu lần này gây náo loạn có thể nói là hợp với tâm ý của nàng, nàng đi theo tiểu đồng tiến vào bên trong, Thiên Y đỡ Tiết mẫu đứng dậy tha thiết nhìn theo.

Cũng giống như lần đầu tiên tới đây, nghe có chuyện náo nhiệt trong núi có không ít đệ tử kéo tới, hoặc là đứng tại ven đường hoặc là từ trên núi cao nhìn xuống xem, chỉ khác là lần này có nhiều giọng điệu nghị luận vang lên.

"A, nhìn có chút quen mặt."

"Tam Lang?"

"Tiết Thanh, người tới đây, vẫn chưa cùng người nói rõ nha, người lừa gạt ta..."

Nghe giọng nói quen thuộc, Tiết Thanh nhìn về phía đó, xua tay nói với Trương Niệm rằng: "Ta phải đi gặp tiên sinh, đừng làm ồn."

Trương Niệm dừng chân "à" lên một tiếng, nhìn Tiết Thanh đi khỏi, sau đó mới lấy lại tinh thần, đuổi theo vài bước nói: "Người hãy ngoan ngoãn nói chuyện cùng tiên sinh..."

Lúc Trương Liên Đường nghe tin đi tới thì chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của Tiết Thanh. Truyện được biên tập tại iread.vn. "Chỉ mong lần này hấn đừng hành động theo cảm tính nữa." Hấn nói, phe phẩy chiếc quạt trong tay. "Dù có cao ngạo cũng nên giảm xuống một chút, co được dân được mới là trượng phu".

Trương Song Đồng à lên một tiếng nói: "Nhưng chi sợ hấn không muốn làm trượng phu".

Đứa nhỏ này sao lại... Có đôi khi như đại trượng phu, có khi lại... Trương Liên Đường lắc đầu, có chút nhìn không thấu được...

Trương Song Đồng chợt "ồ" lên một tiếng nói: "Nhạc Đình".

Trương Liên Đường nghe tiếng gọi nhìn sang, thấy trước một chỗ cao ở phía trong khu rừng trên núi có một đám học trò đang xem náo nhiệt, trong đó có một thiếu niên thân người cao gầy.

"Hấn vậy mà cũng tới xem náo nhiệt sao?" Trương Song Đồng nói, dùng cây quạt che đi ánh mắt đang hướng lên trên: "Hấn vậy mà cũng có thời gian rảnh rỗi?"

Trương Liên Đường lấy quạt chỉ chỉ nói: "Bùi Yên Từ cũng tới."

Trương Song Đồng "ha" một tiếng, nhìn thấy từ một hướng khác có một thiếu niên đi tới bèn nói: "À đúng rồi, nghe nói hôm qua Kết Lư xã làm ra một bài thơ được tri phủ đại nhân khen ngợi hết lời, đi, chúng ta đi chúc mừng đi."

Trương Liên Đường và Trương Song Đồng cũng đi xem đua thuyền nhưng chỉ là đứng nghĩa đến xem đua thuyền, về phần làm thơ gì đó thì luôn không có hứng thú. Cả đám thiếu niên uống rượu mua vui đến say mềm mới về, không khỏi bị người nhà răn dạy. Lúc răn dạy tự nhiên không tránh được việc lấy nhi tử nhà người khác ra so sánh.

"Thơ Bùi Yên Từ làm luôn được tri phủ tán dương. Các con xem các con..."

"Chúng con cũng từng được được tri phủ đại nhân khen thưởng mà..."

"Có chỗ nào giống nhau sao? Đó là thi từ, là văn tài..."

Bùi gia cũng là một gia tộc lớn trăm năm của thành Trường An. So với Liễu gia đi ra đi vào đều biểu lộ ra mình gia đại gai tộc quyền thế, ai nấy đều có phong thái của người cao quý thì gia tộc Bùi thì lại lạnh lùng tựa như gió mây hờ hững trôi. Điều này đồng nghĩa với việc đối với người khác không xa cũng không gần, càng khó tiếp cận.

Trương Liên Đường và Trương Song Đồng bước tới nói: "Yên Từ thiếu gia, chúc mừng, chúc mừng..."

Bùi Yên Từ chấp tay đáp lễ nói: "Chúc mừng, chúc mừng".

Bùi Yên Từ này lời nói nhạy bén vì vậy nhờ vào điều này mà bọn họ được tri phủ đại nhân tán dương hay sao?

"Thật sự không dám nhận, bọn ta đây chỉ là vui đùa, không dám đánh đồng với hội thơ của Yên Từ thiếu gia."

Bùi Yên Từ cười nói: "Tiết Thanh".

Hả? Cái gì? Trương Song Đồng nhìn hấn còn Trương Liên Đường liền xếp quạt vỗ một cái.

"Hấn!" Hấn nói, có chút giật mình lại có chút không tin: "Hấn?"

Bùi Yên Từ cười gât gât đầu nói: "Đúng, hấn"

Trương Liên Đường "ôi" lên một tiếng.

Trương Song Đồng vẫn chưa hiểu hỏi: "Hai người chơi trò bí ẩn gì thế?"

Trương Liên Đường nhìn về phía hấn nói: "Người hôm qua làm thơ được tri phủ khen ngợi là Tiết Thanh".

Hả! Trương Song Đồng xếp quạt trong tay gõ lên đầu một cái, không thể tưởng tượng nổi.

"Vị thế hôm nay không cần lo lắng". Hấn nói, chỉ vào túp lều cỏ của Thanh Hà tiên sinh.

Nhân tài bậc này chẳng lẽ còn không thuyết phục được Thanh Hà tiên sinh?

Tiểu đồng đứng lại ngoài cửa, không giống lần trước bắt nàng phải chờ mà nhanh chóng thi lễ nói vọng vào bên trong: "Tiên sinh, Tiết Thanh đến".

Bên trong "ùm" một tiếng, tiểu đồng liền mở cửa ra, khẽ nói giọng mũi: "Mời vào trong!"

Tiết Thanh chỉnh lại y phục. Đây là tỏ ra tôn kính, nhắc chân bước vào cửa, ngẩng đầu lên thì thấy cách vài bước có một vị nho sĩ trung niên đang đứng

nhìn nàng.

Đây là Thanh Hà tiên sinh sao, đứng như nàng lúc trước có lời bình, người cũng không xấu, chỉ là mũi cao thẳng, ăn nói có ý tứ, khuôn mặt lộ ra nét cương trực, rất nghiêm túc. Ừm, quả là phong thái và hành vi của một danh sư.

Tiết Thanh cúi người lạy, thì lễ nói: "Tiết Thanh bái kiến tiên sinh". Nhưng lại không nghe Thanh Hà tiên sinh bảo nàng đứng dậy. Tiết Thanh liền tự mình đứng dậy thì thấy Thanh Hà tiên sinh còn đang nhìn nàng, xem rất chân thành, giống như muốn nhìn ra điều gì đó.

Nhìn ra gì rồi? Nhìn ra mình là nữ nhi sao? Tiết Thanh có vài phần cảnh giác.

(*) Dầu diêm bắt tâm: Muối sẽ không hòa tan trong dầu, ý nói người cứng đầu và không tiếp thu ý kiến của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 73: Nguyên đánh cược

Thấy Tiết Thanh lộ vẻ cảnh giác, Thanh Hà tiên sinh thu hồi ánh mắt.

"Người nói muốn thi đỗ Trạng Nguyên vậy người đã đọc được những sách gì?" Ông hỏi.

Tiết Thanh cung kính thì lễ nói: "Dạ, mới học được ba quyển Xuân Thu thôi ạ."

Thanh Hà tiên sinh nói: "Người nói nghe thử chút về Hoàn Công nhị niên."

"Hoàn Công nhị niên, tháng Giêng năm Mậu Thân, Tống đốc thí hán quân cùng di cực kỳ đại phụ lỗ phụ..." Trong đầu Tiết Thanh chợt hiện ra những gì Nghiêm tiên sinh đã giảng, ngoài miệng đã đọc vanh vách. Thanh Hà tiên sinh đứng quay lưng về phía nàng, nhìn không rõ thần sắc, không biết là có hài lòng hay không, dù có biết Tiết Thanh cũng không thêm để ý.

Nói xong, trong phòng yên tĩnh chốc lát.

Thanh Hà tiên sinh xoay người nhìn nàng mà nói: "Người muốn làm môn hạ của ta nhưng trước đó ta hỏi một vấn đề tại sao không trả lời?"

Đương nhiên là không muốn trả lời rồi - Tiết Thanh trầm nghĩ, sau đó thì lễ đáp: "Tiên sinh hỏi người khác đánh giá ngài thế nào, học trò cho rằng không ai có thể bình phán được nhân phẩm của ngài nên học trò không trả lời."

Thanh Hà tiên sinh cau mày, nói: "Nói năng lươn lẹo."

Tầng bậc ngài như vậy cũng không chịu sao? Tiết Thanh cười cười không nói, thấy Thanh Hà tiên sinh có vẻ tức giận, không được hài lòng lại giống như không biết làm sao mới phải, thần sắc rất quái lạ.

Thanh Hà tiên sinh lật giờ quyển sách trên bàn một hồi rồi nhìn nàng hỏi: "Vậy lần này không hỏi về ta nữa, ta hỏi người, Tiết Thanh, người đọc sách viết chữ chỉ là vì thi đậu Trạng Nguyên thôi sao?"

Đương nhiên không phải, Tiết Thanh trầm nghĩ, thì lễ cung kính nói: "Đương nhiên không phải, học trò đọc sách cũng là vì hiểu rõ đạo lý."

Thanh Hà tiên sinh nghiêm mặt, trong mắt ánh lên vẻ không vui nói: "Nói thật!"

Thanh Hà tiên sinh không phải người đọc sách cổ hủ, cũng không phải thư sinh một sách để lừa gạt, mấy lời sáo rỗng kia không qua mắt được ông. Tiết Thanh trong bụng cười thầm, nói: "Là để thi đậu Trạng Nguyên, đạt được danh vọng."

Thanh Hà tiên sinh chấp tay, như nuốt nghẹn một hơi, cuối cùng phun ra mấy chữ: "Cái người kêu là muốn được danh vọng chẳng qua chỉ vì muốn được làm con rể Quách gia, đây không phải danh vọng, đây là dục vọng."

Bởi vậy mới nói, đi học với những bậc danh sư như thế này rất là phiền, ngoài dạy học, họ còn muốn rèn học trò làm người. Đây là trách nhiệm của người làm thầy, cũng là phúc của kẻ làm trò. Đáng tiếc, nàng không phải loại học trò chân chính.

Tiết Thanh bèn trả lời: "Con người không phải là thánh nhân, ai cũng có dục vọng."

Thanh Hà tiên sinh nhướng mày nói: "Cho nên người ta đọc sách để biết đâu là nhân dục, tham dục. Đây cũng là đạo dạy học của thánh nhân nho môn."

Tiết Thanh dạ một tiếng. Thanh Hà tiên sinh nhìn thấy nàng thần sắc bình tĩnh, biết rõ những gì ông nói chẳng lọt nổi tai nàng, trong lòng thầm thở dài một tiếng. Dạy dỗ quá muộn, lại lớn lên chốn phố thị...

"Loại đạo học nho gia này không phải ngày một ngày hai nói là biết cũng không phải đọc vài quyển sách là có thể thông được." Hấn chậm rãi nói: "Người tuổi còn nhỏ, đã có ý thức đọc sách, lại có lòng muốn đi học nên ta nhận người làm đệ tử, hi vọng người yên tâm học hành, chớ để công danh quấy nhiễu."

Tiết Thanh thi lễ nói: "Đa tạ tiên sinh nhưng học trò không thể."

Thanh Hà tiên sinh đang vân vê chòm râu định dặn dò vài câu nhưng lời vừa ra tới miệng liền khựng lại, không ngờ nghe được lời từ chối, sắc mặt không khỏi ngạc nhiên.

Cự tuyệt?

Lại có thể cự tuyệt?

Tiết Thanh nói: "Học trò không phải cự tuyệt tiên sinh, chỉ là hiện tại học trò chưa muốn làm môn hạ của tiên sinh. Nếu không người đời sẽ nói học trò để mầu thân chịu nhục để tiên sinh thương cảm mà nhận học trò vào môn hạ."

Như vậy sao được? Thanh Hà tiên sinh cau mày nói: "Mầu thân người khẩn thiết muốn người thành tài, người lẽ ra phải gắng sức học hành báo đáp, sao có thể nói như vậy là chịu nhục? Trong lòng người đặt hai chữ công lợi quá nặng."

Tiết Thanh nói: "Học trò cũng không phải ham danh lợi, học trò chỉ muốn tự mình chứng minh, như vậy mới có thể ngẩng mặt nhìn đời."

"Tự mình chứng minh?" Thanh Hà tiên sinh nói: "Người muốn làm như thế nào chứng minh?"

Tiết Thanh nói: "Học trò muốn tự học tại trường xã núi Lục Tuyền, đợi tham gia kì thi huyện năm sau. Sau đó mới bái tiên sinh làm thầy."

Thanh Hà tiên sinh ngạc nhiên nói: "Kỳ thi huyện vào tháng 2 sang năm, bây giờ mới chưa hết tháng mười, người mới chỉ đọc có ba quyển Xuân Thu, lại còn là tự học, lại dám nói khoác như vậy?" Truyện được bi-ên tập tại iread.vn - Tiết Thanh nói: "Học trò đâu có khoác lác cũng còn hơn thấy mầu thân đau lòng."

Thấy Tiết Thanh một mực kiên trì tâm tư lợi ích, sắc mặt Thanh Hà tiên sinh không khỏi sa sầm nói: "Vậy thì thôi vậy, người đi đi."

Tiết Thanh vái một cái thật cung kính, nói: "Đa tạ tiên sinh cho phép học trò nghe giảng tại trường xã."

Thanh Hà tiên sinh nói: "Nhưng không được phép nghe ta giảng bài."

Tiết Thanh dạ một tiếng, bái tạ một lần nữa rồi xoay người rời đi.

.....

Học trò trường xã vây xem vẫn chưa giải tán mà càng ngày tụ tập càng đông người. Thành viên đội bóng xã, người xã Trường Nhạc, người xã Ngũ Lăng nghe tin cũng kéo tới không ít người. Một số thì quan tâm mà đến, số khác chủ yếu tới để xem náo nhiệt. Một số người xã khác mặc dù không biết Tiết Thanh nhưng đối với tên tuổi Tiết Thanh có hứng thú cũng kéo tới tụ tập bên ngoài thảo đường của Thanh Hà tiên sinh, thăm thì bàn tán, thảo luận xôn xao cả một khu.

"... Chuyện lúc trước chúng ta không biết thật giả nhưng có thể viết ra bài Đưa thuyền ca chắc hẳn là có thực tài..."

"Như vậy chuyện trước kia cự tuyệt bây giờ lại đưa tên, chẳng phải để hôm nay đột nhiên nổi tiếng sao?" Trương Liên Đường nói, phe phẩy quạt xếp trong tay. Hấn hiểu rõ hơn ai hết tên kia không đơn giản như bề ngoài như vậy, việc hành động theo cảm tính hẳn sẽ không đại đột mà làm.

Bùi Yên Từ cười cười không nói, Bùi gia đệ tử chưa bao giờ coi thường mà đánh giá người khác, bất kể là bàn luận chính thức hay nói đùa.

Về tài học hay năng khiếu, dù xét mặt nào đi nữa thì mọi người đều nhất trí Thanh Hà tiên sinh cũng sẽ giữ Tiết Thanh lại làm học trò.

"Ừa, sao nhanh như vậy đã đi ra rồi." Trương Song Đồng nói, giờ tay chỉ về phía trước.

Trương Liên Đường, Bùi Yên Từ nhìn lại thì thấy một tên thiếu niên chậm rãi đi ra. Họ còn chưa bước tới, mọi người đã vây người kia lại.

"Tam Lang, vậy là sao?"

"Lần thứ hai rồi, không lẽ phải ba lần bốn lượt mới được sao?"

"Lần này nhất định là được."

Bọn người Trương Liên Đường chen lấn gạt được mấy người kia ra rồi nắm lấy cánh tay Tiết Thanh hỏi: "Lần này có thể ở lại đây đọc sách không?" Nói xong còn nhìn Tiết Thanh với ánh mắt như là đã biết rõ người có thể ở lại đây đọc sách từ sớm nhưng vẫn giữ kín giùm người.

Tiết Thanh cười cười, nói: "Có thể."

Bốn phía xôn xao âm thanh trầm trồ biết rõ.

Nhưng tên tiểu đồng phía sau hừ lạnh một tiếng nói: "Nhưng hắn cũng không phải đệ tử của tiên sinh."

Mọi người sững sờ.

Tiểu đồng liếc mắt nhìn Tiết Thanh, sau đó đem thỏa ước của hắn cùng Thanh Hà tiên sinh nói ra. Mọi người xung quanh nghe thấy vậy liền xôn xao hân lên.

"Quả nhiên". Trương Liên Đường phe phẩy quạt xếp nói: "Thật là không thể nhìn thấu tiểu tử này nha."

Trương Song Đồng cười ha ha nói: "Tên này quả thực là thú vị."

Bùi Yên Tử chỉ cười cười rồi xoay người bỏ đi. Người thú vị có rất nhiều, không phải ai cũng đáng cho hắn chú ý, đa số đều như phù dung sớm nở tối tàn, chỉ xinh đẹp nhất thời mà thôi."

Tin tức cũng theo chân Tiết Thanh rời khỏi núi Lục Tuyền mà lan truyền ra ngoài. Dân chúng vây xem từ sớm nghe thấy tin này đều ngơ ngác.

"Nói khoác như thế, lỡ như năm sau thi không đậu thì làm sao?"

"Thi không đậu chứng minh hắn đọc sách không thông, Thanh Hà tiên sinh cũng không cần phải nhận hắn làm học trò."

"Cần gì chứ."

Tiết mẫu và Thiền Y cũng lo lắng khó hiểu.

Tiết Thanh nói nhỏ và tai Thiền Y rằng nàng sẽ thi đậu một cách đầy tự tin. Chắc là do hiệu quả của bài thơ mang đến, Thiền Y thật sự nghĩ là Tiết Thanh có thể làm được.

Tiết Thanh cũng nói nhỏ vào tai Tiết mẫu hắn vốn cũng không phải là vì thi đậu, thi không đậu thì cứ vậy mà học tiếp, như vậy càng hợp tình hợp lý, thi mà đậu mới phiền. Tiết mẫu hiểu ra, vỗ vỗ vai Tiết Thanh khen ngợi.

"Con tự tính toán là được." Hai người đồng thanh, không vặn hỏi hắn nữa.

Đêm đó, Tiết Thanh thức dậy đi đến bên phòng Tiết mẫu nhìn xem, sau đó theo đường cũ đi qua phòng Quách Hoài Xuân. Quách Hoài Xuân vẫn ngủ trong phòng.

Rốt cục Tiết mẫu đi đâu chứ? Trước giờ đâu có như vậy... Chẳng lẽ lại đi gặp Thanh Hà tiên sinh?

Ý nghĩ này chợt nảy ra trong đầu khiến Tiết Thanh giật mình, sao mình lại nghĩ vậy chứ? Nàng đứng bên cửa mắt nhắm nhắm vào màn đêm yên tĩnh.

Nếu như biết được suy nghĩ này của Tiết Thanh, Tiết mẫu giờ đang đứng trước mặt Thanh Hà tiên sinh, nhất định sẽ giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 74: Không chịu nổi

Ngay giờ phút này Tiết mẫu vẫn không biết, nên vẫn cười nhàn nhạt, cười như không cười.

"Tiên sinh à, có phải ngài lại làm khó nàng ấy không? Sao lại không nhận nàng ấy làm học trò?" Bà nói.

Thanh Hà tiên sinh nói:

"Cái gì gọi là làm khó? Việc rèn luyện trong quá trình tìm tòi học hỏi vốn dĩ đã rất khó rồi, nào có chuyện nhẹ nhàng như vậy chứ... Tính tình của đứa nhỏ này cũng quá tệ rồi."

Tiết mẫu nói:

"Có sao? Tính cách của con bé cũng rất tốt mà, tiên sinh, thực ra nếu tính cách của con bé không tốt thì cũng bình thường thôi."

Thanh Hà tiên sinh hiểu rõ ý của bà ấy, hừ lạnh một cái rồi nói:

“Xăng bậy, đúng là cách nhìn của người ngu muội.”

Thôi thị hứ một tiếng, nói:

“Vậy thì sau này phiền tiên sinh khai sáng đầu óc rồi, hi vọng ngài có thể đạt được ước nguyện.”

Nói thế nào đi chăng nữa thì đứa nhỏ này cũng do một tay ông trông coi, mặc dù bị trì hoãn, nhưng từ từ dạy dỗ thì cũng không phải là quá muộn. Thanh Hà tiên sinh không quan tâm đến sự kỳ quái của Thôi thị. Nhìn sắc trời bên ngoài đang tối dần, đột nhiên ông nhớ tới cảnh gặp đứa nhỏ kia ngày hôm nay, tự dưng nhớ đến một chuyện, ông nói:

“Tông Chu sắp đến rồi.”

Thôi thị nói:

“Biết rồi, không cần phải lo lắng, chỉ là một cậu bé.”

Thanh Hà tiên sinh nói:

“Điều ta lo lắng không phải là cái này, cho dù là một nhi nữ thì chắc con bé cũng không sao đâu.”

Thôi thị nhìn ông một cái rồi nói:

“Tiên sinh ngài chắc cũng phát hiện ra rồi, đây cũng coi như là ông trời phù hộ.” Nói tới đây thì có vài phản kích động: “Cũng giống như ban đầu, trong tình huống đó mà vẫn cứu được con bé ra, lửa lớn như vậy, vốn còn nghĩ là không kịp nữa.”

Phu thê nhà họ Võ à, Thanh Hà tiên sinh không để ý tới lời nói của bà ấy, trầm giọng nói:

“Điều ta lo lắng là tính tình của con bé, tới lúc đó đừng chuốc lấy rắc rối. Các người đều để ý con bé đi. Những gì con bé nói trước mặt các người chưa chắc đã làm giống hoàn toàn đâu.”

Có sao? Là do ông tưởng tượng khác đi thì có, tâm tư của người đọc sách quả là nặng. Thôi thị nói:

“Chỉ là do tiên sinh không thân với con bé thôi”. Nói xong nhìn sắc trời bên ngoài: “Ta nên quay về rồi, con bé rất siêng năng, dậy cũng rất sớm.”

Thanh Hà tiên sinh nói:

“Suy nghĩ siêng năng này không ổn, sau này bà đừng nói với con bé những câu như thế này nữa, dạy thành đáng về y như con buôn vậy.”

Thôi thị cười như không cười nói:

“Nếu như không có trái tim con buôn đó thì tiên sinh nghĩ con bé có lí do gì để một lòng hướng đạo? Tiên sinh, nếu nói về vấn đề hướng đạo này, trước tiên phải tiếp tục sống mới là quan trọng nhất. Những việc này đều là Đốc đại nhân dặn dò, nếu như tiên sinh có điều gì không hài lòng thì mời tiên sinh đến thương lượng với Đốc đại nhân.”

Nói xong liền phát ống tay áo, thi lễ xong liền quay người đi.

Sắc mặt của Thanh Hà tiên sinh trầm xuống, nhìn bà biến mất trong bóng tối, gió núi thổi tới khiến ông không nhận được cảm thấy lạnh cóng mà hắt hơi vài cái.

Gió núi mùa hạ vẫn còn có chút lạnh sao? Ông không nhận được mà quần quần áo quanh người rồi quay người đi vào bên trong.

Căn nhà cỏ trong đêm đen truyền tới tiếng ho liên tục không dứt, tiểu đồng đang ngủ ở bên ngoài mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Tiên sinh, người không sao chứ?” Cậu bé hỏi.

Mở đầu câu trả lời là một trận ho, sau đó gian ngoài vọng tới tiếng mũi nghèn nghẹn của Thanh Hà tiên sinh:

“Không sao, chắc là trúng phải gió lạnh.” Vừa dứt câu lại truyền tới một trận ho, cũng nói không ra lời nữa.

Gió lạnh? Vậy cũng không nên xem nhẹ, tiểu đồng lắm bả nói:

“Con đi đun thuốc.”

Căn nhà cỏ trong đêm sáng ánh đèn lửa, vang tới âm thanh ầm ỉ.

Thôi thị đi tới chân núi quay lại nhìn ánh đèn lúc ẩn lúc hiện một cái rồi nhẹ nhàng vỗ ống tay áo.

“Thực ra thì nhịn không nổi rồi, dù sao Đốc đại nhân cũng không có ở đây...” Người đọc sách đúng là phiền phức, ho nhiều một chút, ít nói những lời kia lại.

...

Chuyện Tiết Thanh và Thanh Hà tiên sinh đánh cược dĩ nhiên cũng truyền tới nhà họ Quách. Mấy đứa nhỏ luôn quan tâm chuyện này đợi được xem kịch phải đối diện với kết quả này thì vẻ mặt cũng trở nên cổ quái.

Bọn chúng nghĩ rằng Thanh Hà tiên sinh không nhận Tiết Thanh, nhưng không nhận của bây giờ nghĩ thế nào cũng thấy chẳng ra sao cả, ngược lại lại giống như Tiết Thanh lại không nhận Thanh Hà tiên sinh làm thầy... Tại sao phải nói “lại”?

“Bị điên à?” Quách Bảo Nhi nói.

“Nó cũng lợi hại lắm”. Quách Tử Khiêm chớp chớp mắt nói.

Câu nói này Quách Tử An vô cùng không thích nghe, hừ một tiếng, nói:

“Đó cũng chỉ là lời mà tiên sinh nói ra để cố ý không nhận nó thôi, sang năm thi huyện ư? Đúng là gặp quỷ mà!”

Cho dù ra sao, mặc dù nói là tự học nhưng Tiết Thanh đã có thể vào trường xã học rồi nghe giảng, cho dù là trường xã nhưng chỉ cần Tiết Thanh xách giỏ trúc ra ngoài đi học sẽ không ai nói nó nói dối rồi... Nên chúc mừng nó sang năm thi tú tài mới được. Đúng vậy, Tiết Thanh lại đặc biệt dậy trễ để gặp mấy người ở trong trường. Truyền đ-ược dịch trực tiếp tại iRE-AD--“Các người chúc mừng đúng là không chân thành”. Tiết Thanh nói.

Mấy cậu nhóc đang ngồi ngay góc tường đồ nát bên kia ngờ một hồi, muốn chân thành như thế nào chứ?

“Nên chúc mừng ta đậu trạng nguyên... Thi tú tài tính là gì?” Tiết Thanh nói, nói xong chậm chậm bước đi.

Thật là... Mấy cậu nhóc nhìn nhau.

“Trạng nguyên gia, lần sau chơi xúc súc (1) nhớ chăm sóc đặc biệt cho chúng tôi nhé... Thắng sẽ chia tiền cho cậu.” Bản Đẳng, Thập Mạch hét lớn, khuôn mặt rất chân thành.

Tiết Thanh vẫy vẫy tay:

“Được thôi!”

...

Sau khi ra khỏi cửa trường, người trên đường nhìn về phía nàng cũng ít đi rất nhiều. Đối với dân chúng thành Trường An mà nói, cái tên Tiết Thanh này có rất nhiều người không thể so bì được, tên như sấm dội bên tai. Nhưng đều là chuyện cười, nghe chuyện cười xong là được rồi, quan tâm người ta trông như thế nào làm gì.

Tiết Thanh một đường chạy qua trường học băng qua sáu con suối ở dưới chân núi, nhớ tới hôm nay cũng muộn rồi, Tứ Hạp tiên sinh chắc chắn lại vui vẻ có lời muốn nói rồi nhưng nàng còn chưa tới được trường học, lại bị một rễ cây đột nhiên vươn ra suýt chút nữa làm cho vấp ngã... đương nhiên là không vấp ngã, Tiết Thanh đã nhắc chân bước qua.

Trên mặt đất dĩ nhiên sẽ không đột nhiên vươn ra một cái rễ cây, ai lại nhảm chán như vậy, Tiết Thanh quay đầu lại nhìn, thấy một người đội nón lá ngồi ở giữa kẽ hở của hai cửa tiệm... Mặc dù bên dưới nón lá còn có khăn bọc kín khuôn mặt nhưng Tiết Thanh có thể nhận ra đó là Tứ Hạp tiên sinh.

Tiết Thanh có chút nói không nên lời, nói:

“Tiên sinh ngài...” Nàng cất cao giọng hét lên.

Nàng vừa mở miệng liền bị Tứ Hạp tiên sinh ngăn lại, ngăn không cho nàng nói và vẫy tay, một mặt thì nhìn trái phải, sau đó bay lên lui vào bên trong kẽ hở.

Tiết Thanh cũng bước vào bên trong, nói:

“... Người bị vạch trần thân phận nên bị quan phủ phát lệnh truy nã rồi sao? Sư đồ đồng môn, hay là con đi báo quan kiếm một khoản tiền thưởng, nước phù sa không chảy ruộng ngoài...”

Tứ Hạp bị nói đến ngơ ra, quên mất bản thân muốn nói cái gì, nói:

“Thân phận gì?”

Tiết Thanh nói:

“Cường đạo, trộm hái hoa (2) gì đấy...”

Tứ Hạng tiên sinh hứ một tiếng:

“Ngươi chẳng thể nghĩ tiên sinh ngươi tốt được một chút.”

Tiết Thanh đánh giá ông một cái rồi buông tay.

Tứ Hạng tiên sinh lại hứ một tiếng.

Tiết Thanh ngồi trước mặt ông ấy rồi nói:

“Tiên sinh người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì mà người phải cái trang lần trốn vậy... Người chạy rồi tiền người nợ con làm sao bây giờ?”

Tứ Hạng tiên sinh giờ tay kẹp đầu nàng lại, tháo miếng vải che mặt xuống, trừng mắt nói:

“Ngươi còn hỏi xảy ra chuyện gì! Hôm qua ngươi lại làm cái gì!”

Tiết Thanh ực một tiếng, nhớ tới cái gì đó nói:

“Tiên sinh, vừa lúc muốn nói với người. Thanh Hà tiên sinh tin những lời mà người nói, cảm thấy con không đậu thi huyện, người cũng nên không chịu thua kém đi chứ.”

Tứ Hạng tiên sinh nói:

“Ta đánh một cái bây giờ, rõ ràng là ngươi nói mấy lời đó!”

Tiết Thanh nói:

“Con đâu có, người nói có thể khiến con thi đậu trạng nguyên, thi huyện thi tỉnh là cái gì.”

Tứ Hạng tiên sinh trừng mắt nói:

“Nhưng là năm năm sau chứ không phải năm sau! Tháng hai năm sau ngươi còn chưa được mười bốn tuổi, ngươi biết từ xưa đến nay có mấy người chưa tới mười bốn có thể đậu thi huyện không?”

Tiết Thanh nói:

“Học hành sao có thể nói tới tuổi tác chứ, đã là người đọc sách thi đều là học sinh, không có trẻ con người lớn, đều như nhau, đều như nhau cả mà.”

Tứ Hạng tiên sinh hứ một tiếng:

“.... Ngươi nói khoác quá khiến ta không dám bước tới trường học luôn, lỡ như nếu để người khác biết ta là thầy của ngươi... chắc ta không dám gặp mặt người khác luôn.”

Tiết Thanh nói:

“Vì vậy tiên sinh người phải cố gắng không để làm mất mặt.”

Sắp bị đưa học trò này chọc cho tức chết, Tứ Hạng tiên sinh trừng mắt, đột nhiên lại làm bẽn lẽn nói:

“Đúng vậy, nếu như đã nói ra những lời đó rồi, suy cho cùng cũng không thể làm mất mặt. Học trò à, năm năm biến thành một năm, vậy bài tập cũng phải tăng thêm lên rồi.”

Tiết Thanh nhìn nụ cười trên mặt Tứ Hạng tiên sinh liền đoán ông ấy chắc chẳng có ý đồ gì tốt, quả nhiên Tứ Hạng tiên sinh chụp đầu, lôi nàng cùng đi với ông... nhưng không quay về trường học mà đi tới vách núi, Tứ Hạng tiên sinh giống như người nhện leo qua sáu con suối ở trên đỉnh núi.

Ngay lúc Tiết Thanh đang đoán ông ấy sẽ đi uy hiếp Thanh Hà tiên sinh hay là đi đốt trường học, một mặt khi đang định vươn tay nắm chặt dây thừng chuẩn bị leo lên, sợi dây đột nhiên “pắc” một tiếng giống như con rắn bị ném xuống.

Giọng nói của Tứ Hạng tiên sinh cũng từ trên cao vọng xuống:

“Tay không leo lên đi.”

Tay không...

Tiết Thanh nhìn sợi dây thừng còn nằm trong tay, một lần nữa nâng đầu lên nhìn vách núi cao vút dốc đứng.

“Tiên sinh, thực ra con vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi”. Nàng cao giọng hét lên.

(1) Xúc cức: là một loại hình đá bóng xuất hiện từ thời cổ đại ở Trung Quốc.

(2) Trộm hái hoa: từ văn hoa để chỉ dâm tặc vì ngày xưa con gái ví như hoa nên bọn dâm tặc ví như hái hoa, vì thế được gọi là đạo tặc chuyên hái hoa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Khổ luyện

Thanh Hà tiên sinh vốn là một tông sư nho học thành thật nghiêm cẩn, thật lòng mà nói thì đó là một vị tiên sinh rất tốt. Có thể theo học một vị tiên sinh như vậy, sau này bất kể là học văn hay cách đối nhân xử thế đều sẽ được dạy dỗ hết mực cẩn thận.

Tiết rằng bất kể là học văn hay cách đối nhân xử thế của Tiết Thanh đều đã định hình, nàng chỉ có thể làm bạn với vị Thanh Hà tiên sinh này chứ không thể làm học trò của ông được... Thật ra muốn nàng nhẫn nhịn chịu đựng giả bộ làm học trò ngoan mấy năm cũng không phải không được, ít ra còn tốt hơn nhiều so với việc ở đây tự ngược đãi mình.

Tiết Thanh trầm nghĩ liệu mình có nên hối hận hay không?

Tiết Thanh còn đang mãi suy nghĩ miên man thì chợt vang lên một tiếng “rắc”, tảng đá mà cô đang bám đột nhiên rời ra, thân thể nàng cũng trượt xuống. Nàng vội vàng bám vào một tảng đá khác, hai chân cũng dùng sức chống đỡ thân thể. Trên tay truyền đến cảm giác đau nhói, có lẽ là bị xước da rồi.

Tiết Thanh ngẩng đầu nhìn những tia nắng chiếu xuyên qua cành lá bên trên... Nơi này cách đỉnh núi còn xa lắm!

Sợi dây thừng buộc bên hông chợt rung lên không khác gì một ngọn roi quất lên lưng nàng... Cách xa như vậy mà vẫn biết được nên đánh như thế nào mới có thể khiến người khác đau đớn.

“Sao lại đánh con?” Tiết Thanh ngẩng đầu hỏi.

Một gương mặt khô quắt hiện ra giữa những tia nắng loang lổ.

“Ta không đánh con... Ta chỉ muốn xem con có còn ở đó hay không thôi...” Tứ Hạp tiên sinh đáp: “... Sao con lại chậm vậy?”

Tiết Thanh nói: “Con là người chứ không phải thần.”

Tứ Hạp tiên sinh à một tiếng, nói tiếp: “Không phải con là Văn Khúc tinh sao?”

Tiết Thanh nói: “Thần lực của Văn Khúc tinh vẫn chưa thức tỉnh.”

Tứ Hạp tiên sinh đã quen với việc nàng thường xuyên nói ra những từ ngữ kỳ lạ, thân nhiên đáp: “Vậy thì mau chóng thức tỉnh đi.”

Vừa dứt lời thì sợi dây thừng bên hông Tiết Thanh lại rung lên lần nữa, lần này đánh trúng vai phải của nàng. Có lẽ là do bản năng của người tập võ nên Tiết Thanh luôn dồn lực về bên vai phải, đồng thời chân cũng phối hợp trèo lên... Đường như dễ dàng hơn một chút so với ban nãy.

Dây thừng tiếp tục rung lên, sau đó thay đổi một chỗ khác. Tiết Thanh cảm nín ngửa đầu nhìn trời...

Cuối cùng nàng giảm mạnh chân nhào lên, rốt cuộc thì cũng vượt qua được vách đá để lên đến khu đất bằng. Tiết Thanh thở hồng hộc nằm rạp trên mặt đất, mồ hôi đầm đìa, tay chân đều bị cọ đến xước da rướm máu, chật vật cực kỳ.

Tứ Hạp tiên sinh cúi người nhìn xuống nói: “... Thật vô dụng!”

Tiết Thanh nói: “... Tiên sinh à... Đột nhiên con nhớ ra... con đến đây để học... sao lại phải đi leo núi? ... Có phải người muốn con ngã chết để quy nợ không?”

Tứ Hạp tiên sinh ồ lên, cười nói: “Mệt đến như vậy rồi mà vẫn còn cãi được... Học thì đương nhiên vẫn phải học. Nhưng con phải đọc rất nhiều sách, nếu thân thể không khỏe mạnh sẽ không theo được.”

Tiết Thanh nói: “Có nhầm không? Đây là đang hao phí sức lực mới đúng.”

“Con thì biết gì?” Tứ Hạp tiên sinh nói.

Tiết Thanh hé mắt liếc nhìn ông, giọng điệu của Tứ Hạt tiên sinh chột đẽ thấp xuống.

“... Làm vậy không những không mất sức mà còn có thể khích lệ con đọc sách... Bởi vì con phải mất thời gian vào việc này nên sẽ càng bức thiết muốn đọc sách hơn... Càng bức thiết cần thời gian thì sẽ càng cố gắng giành giật thời gian...” Ông thật lòng giải thích.

Đây là cái đạo lý quái quỷ gì vậy? Tiết Thanh nhắm mắt nhận mệnh.

Tứ Hạt tiên sinh nâng tay lau cái trán không có lấy một giọt mồ hôi của mình: “... Học trò như con thật là phiền...” Đoạn phất tay áo nói: “... Nghi ngại một chút là được rồi, làm gì đến mức mệt chết...”

Đúng là không mệt chết được nhưng thực sự là rất rất mệt, so với việc học hành còn mệt hơn nhiều, sao con lại phải kiên trì mà hoàn thành cơ chứ? Theo học Tứ Hạt tiên sinh còn mệt hơn cả theo học Thanh Hà tiên sinh nữa... Cũng chỉ vì mục đích cả.

Theo học Thanh Hà tiên sinh có nghĩa là chấp nhận làm một người đọc sách chân chính, còn theo học Tứ Hạt tiên sinh thì không. Tứ Hạt tiên sinh dạy sách vở không nhiều lắm, dạy nhiều nhất là võ công... Khi này lúc nàng bắt đầu leo lên, sợi dây thừng không ngừng đánh vào đủ mọi chỗ trên lưng nàng chính là một cách học tập khác.

Bên ngoài luyện thể, bên trong luyện khí, đó chính là cách rèn luyện của cao thủ võ đạo.

Chính vì lẽ đó, cộng thêm với việc bản chất nàng vốn là một sát thủ nên càng không thể nào cưỡng lại sự mê hoặc này được.

“Có điều... Học trò à, không phải ta khen con...” Tứ Hạt tiên sinh rướn đầu nhìn sang, trong đôi mắt dường như hiện lên một chút tò mò: “... Con học cũng nhanh thật...”

Đó là bởi vì nàng ngày đêm khổ luyện võ công của kiếp trước, đến nay đã có được chút hiệu quả. Đối với việc ông ta chỉ nhìn qua là có thể dễ dàng phát hiện ra điểm kỳ quái, Tiết Thanh chỉ nói: “Đúng ra không cần người phải khen, con nói rồi con chính là...” T-ruyện được -cập nhật nhanh- nhất tại iread.vn- Tứ Hạt tiên sinh gờ tay ngắt lời nàng: “Được rồi, không cần nói nữa, ta biết rồi. Lão trưởng nhân nhà con tuy không thích con nhưng cũng không ngại đưa con ra chiến trường là vì kiếm công lao cho Quách gia... Cũng vì lẽ đó nên ta sẽ tận tâm tận lực dạy võ công cho con.”

Đúng vậy, nàng học võ công ở Quách gia chính là vì lúc này. Tiết Thanh cười cợt, nói: “Đó chỉ là người ngoài nhìn thấy, thật ra là do thiên phú của con hơn hẳn người thường...”

Chỉ trong chớp mắt Tứ Hạt tiên sinh đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

“... Nếu không mệt chết thì mau đứng dậy đọc sách đi... Đến lúc nào rồi còn lười biếng?”

Bên tai chỉ còn vang vọng tiếng nói của ông.

Tiết Thanh ngẩng đầu nhìn trời cao mây trắng, cây cối xanh tươi, trên môi nở nụ cười. Lúc này mà có thể nằm gối đầu lên tay mà ngắm nhìn cảnh vật mới thật nhân nhả biết bao! Chỉ là cánh tay nàng bây giờ động nhẹ thôi cũng đau đến mức xuyt xoa liên tục, cho nên đành thôi.

...

Thấy Tiết Thanh xuất hiện ở cửa, Trương Niệm vội vàng vẫy tay: “Bên này bên này.”

Các học trò trong lớp đều quay sang nhìn Tiết Thanh, người không biết nàng thì kinh ngạc, người biết nàng lại tỏ ra kỳ quái, ngay cả Nghiêm tiên sinh ngồi trên bục giảng cũng mở mắt nhìn sang.

Lần này nàng xem như là phụng chỉ trốn học... Tiết Thanh không về chỗ ngồi bên cạnh Trương Niệm mà thi lễ với Nghiêm tiên sinh, nói: “Học trò là Tiết Thanh, gần đây đang đọc Xuân Thu, đã quấy rầy tiên sinh rồi.”

Nghiêm tiên sinh hơi cụp mắt xuống, dùng giọng mũi ừ một tiếng, tỏ vẻ ngơ ngác cứ việc tự tiện, ta mặc kệ ngươi, ngươi cũng đừng hỏi ta cái gì. Một câu nói ta chỉ cần tự học cũng vượt qua được kỳ thi huyện của Tiết Thanh trước kia đâu chỉ là ngông cuồng từ chối Thanh Hà tiên sinh mà cũng khiêu khích cả những vị tiên sinh dạy học ở các trường học khác.

Tiết Thanh không thèm để ý đến suy nghĩ của bọn họ, thản nhiên đi về phía Trương Niệm.

Trương Niệm mở to mắt đánh giá nàng: “Ngươi bị người ta đánh sao?” Không đợi Tiết Thanh trả lời lại lắc đầu: “Ngươi như vậy thật sự không thể khiến người khác thích được. Sau này ngươi đừng như vậy nữa...”

Nghiêm tiên sinh đằng hắng một tiếng, nói: “Muốn nói chuyện thì ra ngoài nói.”

Trương Niệm rút cổ, nhìn Tiết Thanh nói: “Xem kìa, ngay cả tiên sinh cũng giận ngươi.”

Rõ ràng là giận vì ngươi nói chuyện riêng. Tiết Thanh lắc đầu cười cười. Trong đôi mắt cậu bé này rõ ràng hiện lên sự quan tâm đối với nàng. Nàng gạt đầu với hắn, sau đó ngồi xuống.

Trương Niệm có đầy một bụng tâm sự muốn nói nhưng lại sợ tiên sinh mà không dám nói. Khó khăn lắm đợi đến lúc bài giảng kết thúc, Tiết Thanh lại vội

vàng đứng dậy đi ra ngoài.

“Nè, người đi đâu vậy?” Trương Niệm vội hô to.

Tiết Thanh quay đầu cười cợt nhả: “Ta đi tự học đây, nói rồi còn gì.” Lại phát phát tay: “Gặp sau nhé.”

Dứt lời nàng cũng nhanh chóng rời đi. Không phải vì nàng không thích nghe cậu bé này nói chuyện mà vì nàng thật sự không có thời gian. Tứ Hạo tiên sinh nói rất đúng, gánh nặng trên vai nàng càng lúc càng lớn nên nàng càng phải nhanh chóng học được cách vận khí độc môn của Tứ Hạo. Việc này chắc chắn sẽ rất mất thời gian, đã vậy nàng còn không thể bỏ dở việc học nên nàng càng vất vả hơn... Bởi vì nàng thật sự muốn làm một người đọc sách.

Tứ Hạo tiên sinh bắt đầu truyền thụ võ công chân chính, Tiết Thanh cũng triển khai kỹ năng học tập của mình, tốc độ leo lên vách núi ngày càng nhanh hơn.

Tứ Hạo tiên sinh không còn giữ sợi dây bảo hiểm buộc bên hông nàng nữa mà chuyển sang buộc nó vào một thân cây. Sau mấy lần liên tục bắt gặp Tiết Thanh lười biếng nắm dây thừng treo lên nhưng không thành, Tứ Hạo tiên sinh không thèm nhìn đến nữa.

Tiết Thanh kêu rên một tiếng vượt lên trên vách núi, ngửa mặt nằm ngay đơ trên mặt đất, vừa thở dốc hồng học vừa cời sợi dây thừng bên hông. Nghe thấy có tiếng động nhỏ vang lên, có điều hiển tại nàng đang ở trong trường học nên cũng không sợ xảy ra chuyện gì cả, bèn nằm nguyên như vậy hơi ngửa đầu nhìn ra sau. Trong tầm mắt nàng xuất hiện một thiếu niên cao gầy mặc chiếc áo màu xanh đã bạc phéch đang chậm rãi đi tới.

Tầm mắt của Tiết Thanh dừng trên mặt hắn, tầm mắt của hắn cũng đối diện với nàng, trong mắt có ý cười mỏng manh.

Tiết Thanh xoay người nhảy bật dậy, hai chân tiếp đất bình yên, sợi dây thừng bên hông chậm rãi trượt xuống nhẹ nhàng như một dải lụa bay trong gió.

Động tác này có lẽ rất đẹp! Tiết Thanh nâng tay lau trán, mỉm cười với người nọ.

“Nhạc Đình thiếu gia.” Nàng nói: “Thật trùng hợp, lại gặp người ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Bạn học

Lần trước khi gặp hắn ở đây thì hắn đang thổi sáo.

Tiết Thanh nói: “Không quấy rầy người...” Nàng còn chưa dứt lời thì chợt nhìn ra trong tay Nhạc Đình không cầm sáo.

Nhạc Đình nói: “Tiết Thanh thiếu gia, không phải trùng hợp mà là ta cố ý ở đây đợi người.”

Cố ý sao? Tiết Thanh sờ đầu, thu lại nụ cười trên môi: “Nhạc Đình thiếu gia, người không cần gọi ta là Tiết Thanh thiếu gia, ta cũng không phải thiếu gia gì cả. Người gọi là Tiết Thanh hoặc Thanh Từ là được.”

Nhạc Đình cười cười, nói: “Người vẫn gọi ta là thiếu gia. Ta thì không xứng rồi, dù sao ta cũng là thân phận nô lệ.”

Đúng là có chuyện như vậy. Tiết Thanh nói: “Đã là bạn học thì không cần phải để ý việc đó.”

Nhạc Đình mỉm cười gật đầu, quan sát nàng một hồi, sau đó chỉ sợi dây thừng còn buộc bên hông nàng nói: “Lần trước là ta hiểu lầm người, hóa ra không phải người trốn học mà là đang đi học.”

Tiết Thanh cúi đầu nhìn sợi dây, vội vàng cời nó ra.

Nhạc Đình nói tiếp: “... Ta cho rằng người sẽ ra vào bằng cửa chính, đợi mấy ngày không gặp nên mới đến đây thử xem... Sao giờ người vẫn còn đi vào bằng lối này? Thật nguy hiểm.”

Tiết Thanh nhìn vết thương trên tay mình, tùy ý vẩy vẩy, nói: “Bởi vì ông trời giao cho ta chức trách quan trọng hơn người bình thường nên ta coi đây là sự khen thưởng.”

Nhạc Đình bật cười, nói: “Bởi vậy nên thời xưa mới có tích đầu huyền lương, trùy thứ cổ (1), ngày nay lại có Tiết Thanh leo núi.”

Tiết Thanh cười ha ha, nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Nhạc Đình lại cười nói: “Mau đi đi, sắp đến giờ học của Nghiêm tiên sinh rồi đó. Nghiêm tiên sinh tuy ít nói chuyện nhưng giảng bài rất hay.”

Tiết Thanh nói được, sau đó đi về phía trước, đi được mấy bước lại dừng lại quay đầu nhìn Nhạc Đình, vỗ đầu nói: “Ta quên mất, người tìm ta có việc gì vậy?”

Nhạc Đình đáp: “Không có gì, chào hỏi một câu mà thôi. Dù sao cũng là bạn học.”

Tiết Thanh lại mỉm cười, giơ tay lên nói: “Xin chào bạn học.”

Cách phản ứng cùng thái độ chào hỏi này khiến Nhạc Đình có chút không quen, nhưng cảm giác rất tự nhiên, bèn học điệu bộ của nàng giơ tay lên, nói: “Xin chào bạn học.”

Tiết Thanh tiếp tục vẫy tay: “Tạm biệt bạn học.”

Nhạc Đình cũng vẫy tay: “Tạm biệt bạn học.”

Tiết Thanh cười, xoay người chạy biến thật nhanh. Đúng vậy, bạn học, nàng cũng có bạn học, ừm, thật ra nàng có khá nhiều bạn học.

Bởi vì tốc độ leo núi hôm nay nhanh hơn nên trên đường từ trên núi xuống nàng gặp được rất nhiều học sinh đang đi lại bên ngoài.

“Tam Lang!”

Đây là tiếng của Sở Minh Huy. Tiếng gọi khiến cho một vài học sinh chú ý đến, bọn họ đều vẫy tay với Tiết Thanh.

“... Buổi luyện tập của đội xúc cức người nhớ đến đó...”

“... Đừng có lười biếng...”

Một vài học sinh khác lại lạnh lùng liếc nhìn nàng tỏ vẻ không quen.

“Tiểu nhân hèn hạ đánh người...”

“... Lần sau chờ coi...”

Nói những lời này là của các thiếu niên xã Ngũ Lăng. Tiết Thanh một mực vẫy tay với bọn họ, đáp một tiếng được, bước chân vẫn không hề dừng lại. Nàng thật sự không có thời gian, phải nhanh hơn một chút, nghe giảng bài ở đây xong nàng còn phải nghe Tứ Hạo tiên sinh giảng... Nàng nhanh chóng nhảy từ trên núi đá xuống, chẳng buồn đi theo đường mòn nữa.

Con đường bên dưới ngọn núi đang có hai người đi qua, bị hành động đột nhiên nhảy xuống của Tiết Thanh dọa cho hết hồn.

“Tiết Thanh này.” Một người trong đó lên tiếng.

Tiết Thanh quay đầu nhìn lại, thấy là hai thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi, một người trong đó là Bùi Yên Từ, liền cười một cái sau đó tiếp tục chạy về phía trước.

“Người này chính là Tiết Thanh đó sao?” Một người thiếu niên khác hỏi, vẻ mặt rất kỳ quái nhìn Bùi Yên Từ: “Người như ngươi mà cũng có người dám không chào hỏi người?”

Ai mà không muốn làm quen với một người như Bùi Yên Từ, huống chi là loại người xuất thân thấp hèn một lòng muốn bầu vủ lấy người khác như Tiết Thanh. Mà đã có cơ hội làm quen thì đương nhiên càng phải tìm cơ hội tìm hiểu để nhanh trở thành thâm giao mới đúng.

Vậy mà Tiết Thanh lại chỉ cười rồi chạy đi.

Bùi Yên Từ cười nói: “Người có thể làm ra được bài thơ như bài đua thuyền ca thì đúng lý ra nên là như vậy.” Hắn ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Cùng với việc có thể viết ra được nét chữ đó nên phải là người như vậy.” Truyện được d-ịch -t-ại iREAD.-vn-Bài thơ đua thuyền thì hắn biết nhưng còn chữ thì sao? Có điều...

Người đồng hành ừ một tiếng, nói: “Yên Từ, người đang khen ngợi Tiết Thanh đó hả? Tiết Thanh mà biết nhất định sẽ đắc ý.”

Bùi Yên Từ đáp: “Ta khen là việc của ta, hắn ta muốn làm sao đó là việc của hắn ta. Huống hồ hôm nay ta nói vậy nhưng ngày mai lại không nhất định vẫn nghĩ như vậy, các người đừng suy nghĩ nhiều.”

Người đồng hành cười to: “Đúng vậy, Yên Từ người nói đúng...”

Hai người tiếp tục đi về phía trước. Tiếng chuông trường vang lên, khắp nơi đều là các học sinh vội vàng chạy đi, Tiết Thanh xen lẫn trong đám người có vẻ không hề gây chú ý chút nào.

Nói đúng ra, đây là lần thứ ba thiếu niên này xuất hiện trước mặt các học sinh cùng trường. Lần thứ nhất bị hồ hững liếc nhìn, lần thứ hai vì mẩu thân kêu khóc mà bị xem như trò vui, còn lần này, có người quen biết thì bắt chuyện với nàng, cũng có người căm ghét, có người chỉ gặp gỡ đôi lần nhưng đáng nói là lại không có người xa lạ. Thật giống như nàng vẫn luôn ở đây, hay nói đúng hơn là nàng đã hòa nhập vào nơi này.

Tam Lang sao? Bùi Yên Tử cười, bên tai vẫn còn vang lên tiếng nói của người bạn đi cùng.

“... Tri phủ đại nhân muốn dùng đến khu vườn của nhà ngươi sao?”

Bùi Yên Tử ừ một tiếng, đáp: “Tổ phụ từ chối rồi.”

Có thể bình thân mở miệng từ chối tri phủ đại nhân cũng chỉ có tứ đại gia tộc, hay nói đúng hơn là chỉ có Bùi thị.

Người đồng hành nói: “Khó trách Liễu gia bắt đầu rầm rộ xây dựng song viên.”

Bùi Yên Tử “à” một tiếng: “Song viên sao? Đúng là càng thích hợp.”

Người đồng hành dùng quạt giấy che miệng, nhỏ giọng nói: “Nói vậy nghĩa là vị Tổng Chu thái giám kia thật sự đến thành Trường An sao?”

Bùi Yên Tử trả lời: “Chuyện này ai có thể nói chính xác được? Hành tung của Tổng đại thái giám mật mờ không cố định, cho dù nói sẽ đến hôm nay nhưng không ai biết được ngày mai ông ấy sẽ đặt chân ở đâu.”

Người đồng hành thở dài một hơi: “Chỉ mong ông ta đừng đến...”

Bùi Yên Tử chỉ chỉ đằng trước, nói: “Sắp đến giờ lên lớp của Thanh Hà tiên sinh rồi, chúng ta đi mau.”

Đề tài này cứ như vậy bị bỏ qua, hai người cùng nhanh chân đi lên lớp.

.....

Bước chân của Tiết Thanh vẫn luôn vội vàng hơn so với những học sinh khác. Trương Niệm đã không còn nói năng cẩn thận, khép nép với nàng nữa, nên gọi thì gọi nên kêu thì kêu.

“... Tiết Thanh, rốt cuộc thì ngươi có ăn bánh đường không?... Ta bảo muội muội ta làm thêm một...”

Còn chưa nói xong thì Tiết Thanh đã chạy đi thật xa rồi, chỉ giơ tay lên vẫy vẫy, cũng không biết là có ăn hay không.

Có điều cũng không phải ai cũng không thể cản lại bước chân của nàng. Lúc chạy ra khỏi cửa lớn trường học, Tiết Thanh bị hai anh em Trương Liên Đường cùng Trương Song Đồng cản lại.

Trương Liên Đường hỏi: “Ngươi thật sự muốn tự học?”

Tiết Thanh cười nói: “Có gì đâu mà giả? Quân tử nhất ngôn...”

Trương Liên Đường phát cây quạt giấy trong tay qua trước mặt nàng, ngắt lời nói của nàng: “Ngươi không phải quân tử, đừng có nói câu đấy.”

Tiết Thanh cười cười, không nói tiếp nữa.

Trương Song Đồng nói: “Tự học rất tốt. Ca, hay là đệ đi nói với tổ phụ để cho đệ cũng ở nhà tự học?”

Trương Liên Đường không để ý đến đệ đệ của mình, cau mày nói: “Ngươi phải về nhà sao? Hôm nào cũng đi sớm như vậy, sao không ở lại nghe giảng thêm chút nữa?”

Tiết Thanh liếc nhìn hán ta, nghiêng người dựa về phía này... Động tác này Trương Liên Đường rất quen thuộc, trước kia từng có một lần... Có chuyện gì bí mật cần nói sao?

Còn đang suy nghĩ, bên tai đã vang lên tiếng nói nhỏ của Tiết Thanh.

“Ta không về nhà, ta có lớp học riêng của ta.”

Lớp học riêng?

(1) Đầu huyền lương, trùy thứ cổ: Treo đầu lên xà nhà, lấy dùi đâm vào cổ. Trích từ Tam tự kinh, ý chỉ người siêng năng không cần thầy dạy cũng có thể tự học thành tài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 77: Tự học

Tri Tri đường.

Trương Liên Đường đứng trước ngôi nhà tranh, dùng quạt giấy chống cằm ngửa đầu nhìn tấm ván gỗ treo lơ lửng, đọc lên ba chữ này.

Trương Song Đồng thì vỗ tay cười: “Hay lắm! Tiết Thanh ngươi còn chưa vào học đã có lớp học của mình rồi. Đúng là bình mã chưa đi lương thảo dẫn trước.”

Trương Liên Đường đang định nói gì đó, đột nhiên nghe được tiếng động sột soạt bên cạnh, lại cảm giác có người kéo vạt áo hắt khiến hắt giật mình lui lại một bước. Hắt cúi đầu nhìn xuống, đập vào mắt là một gương mặt già nua héo hon.

Đây là... cái gì vậy?

Trên gương mặt già nua kia tràn ra một nụ cười, một tay khác vẫy vẫy trước người: “... Vị thiếu gia này có muốn mua sách không?”

Mua sách?

Lúc này Trương Liên Đường mới nhìn thấy trước mặt ông lão trải một cái chiếu cũ rách nát, trên chiếu bày bốn, năm quyển sách cũ mèm... Bán sách sao? Nơi này chính là trường học, trên đường phần lớn đều là người bán sách vở văn phòng tứ bảo, có cửa hàng có cả hàng quán vỉa hè, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Ông có sách gì thú vị bán cho bọn ta không?” Trương Song Đồng hỏi.

Tiết Thanh đi lên mở cửa nhà tranh, quay đầu liếc nhìn thấy Tứ Hạt tiên sinh luôn tay vào trong chiếc áo choàng bản thủ của mình, nhỏ giọng nói: “... Thú vị sao? Đương nhiên là có... Đây là sách quý Xuân khuê đại toàn... Thiếu gia muốn xem thử không?”

Trương Liên Đường lắc đầu cười, nói với Trương Song Đồng vẫn đang tò mò nóng lòng muốn thử: “Có thể có được thứ gì tốt? Còn không bằng đi thư phòng của tổ phụ tìm xem, có khi lại tìm ra được thứ tốt thật sự cũng nên... Mau đi xem lớp học của Tiết Thanh thiếu gia đi.”

Nói đến mấy loại sách phong nguyệt này thì vẫn nên tin tưởng vào kho tàng của các trường bối thì hơn. Trương Song Đồng không tiếp tục để ý nữa, đi theo Trương Liên Đường vào trong gian nhà tranh.

“Ồ! Chỗ này của ngươi cũng không tệ lắm...”

“... Đây đủ hết cả bàn ghế này... Cũng giống như trong trường học...”

“... Giữ cho ta một chỗ ngồi nhé! Ta cũng muốn đến đây tự học...”

“... Không cần chỗ ngồi nữa, nơi này càng thích hợp đặt một chiếc giường... Không bị người nhà cùng các tiên sinh trong trường quấy nhiễu, quả thật là tiên cảnh...”

Trong nhà tranh liên tiếp vang lên tiếng nói chuyện của Trương Song Đồng. Tứ Hạt tiên sinh ngồi xổm ngoài cửa nhà bĩu môi.

“Đó là lớp học của ta mà...” Ông chép miệng nói thầm, mắt nhìn từng từng vạt cỏ trên mặt đất: “Sao lại thành của nàng ta rồi? ... Tính tu hú chiếm tổ chim khách sao?”

Trương Liên Đường đóng cửa sổ lại, chặn lại ánh nhìn soi mói của ông lão ngồi xổm ngoài cửa.

“... Cho dù ở trên núi ngươi cũng có thể tự học được cơ mà.” Hắt xoay người nói với Tiết Thanh, lúc này đã ngồi trước bàn cầm bút lên: “Dưới chân núi ngươi đến ngươi đi rất hỗn loạn.”

Tiết Thanh nói: “Như vậy mới có thể rèn luyện được tâm tính không bị sự vật bên ngoài quấy nhiễu.”

Trương Liên Đường dùng cây quạt gỗ nhẹ một cái lên trán nàng, gật đầu nói: “Không cần nói mấy câu kiêu đó với ta.”

Không tin sao? Tiết Thanh hé miệng cười, không nói gì thêm nữa.

Trương Song Đồng nói chen vào: “Đệ cảm thấy lời này rất đúng. Về nhà đệ sẽ nói lại cho tổ phụ nghe...”

Hai người khác nhau, lời nói ra mang ý nghĩa cũng khác nhau. Tiết Thanh chỉ cười không nói, bắt đầu viết chữ.

Trương Liên Đường nói: “Ngươi làm vậy là có ý bưng trà tiễn khách sao? Bọn ta còn ở đây ngươi đã bắt đầu đọc sách viết chữ, bọn ta đương nhiên không thể quấy nhiễu ngươi được rồi.”

Cây bút trong tay Tiết Thanh vẫn không dừng lại: “Không sao, ta có thể làm nhiều việc cùng lúc được mà...”

Trương Song Đồng cười ha ha. Trương Liên Đường nghe vậy lại dùng quạt gỗ đầu nàng lần nữa: “Không cần ngại phải nhọc lòng, ngại bớt ra phần nửa tâm thần đưa tiễn bọn ta là được.”

Dứt lời, hai người liền đi ra ngoài, Tiết Thanh cũng không đi tiễn bọn họ. Lúc này mới là buổi trưa, còn chưa đến giờ tan học. Trương Song Đồng nhìn cổng trường học, lại quay đầu nhìn gian nhà tranh núp kín trong một góc trường.

“Sau buổi trưa có thể ra sau núi ngủ một giấc say sưa thật tốt biết bao? Sao để lại không nghĩ ra cách tự mình dựng lên một lớp học nhỉ?” Hấn lẩm bẩm: “Đệ nhất định phải kể việc này cho tổ phụ nghe.”

Trương Liên Đường nói: “Đệ có nói cũng vô dụng. Chưa bàn đến việc Tiết Thanh có đỗ trạng nguyên hay không, nếu Tiết Thanh vì có thể tự mở một lớp học mà đỗ trạng nguyên được, vậy thì tất cả các học sinh trong thành Trường An đều có thể tự mở lớp học riêng.”

Trạng nguyên? Sao có thể chứ? Trương Song Đồng cười nói: “Đệ không thể hiểu nổi Tiết Thanh, ca nói xem hấn ta vì sao phải làm như vậy? Hấn ta thật sự thiên tư thông tuệ, tự tin mình có thể vượt qua kỳ thi huyện sao?”

Trương Liên Đường cười. Người khác có thể không biết Tiết Thanh, nhưng kể từ lần đầu tiên hấn gặp nàng cho đến khi nhìn thấy nàng trên sân đấu xúc cức, hấn đã biết con người này làm việc nhìn như tùy ý nhưng việc gì cũng đều có mục đích cả.

“Hấn ta à, có lẽ không có ý định vượt qua kỳ thi huyện.” Hấn đóng cây quạt giấy lại, vỗ một cái vào lòng bàn tay: “Hoặc là đã có tính toán khác.”

Trương Song Đồng khó hiểu hỏi lại: “Tính toán gì?”

Trương Liên Đường cười: “Về việc này thì ca không phải thần tiên, không thể đoán được... Chưa biết chừng hấn ta có danh sư dạy dỗ cũng nên?”

Trương Song Đồng bật cười ha ha: “Thành Trường An này còn có danh sư nào có thể sánh ngang với tên tuổi của Thanh Hà tiên sinh? Đệ thấy ca nói đúng, tiểu tử này căn bản là không có ý định thi cử.”

Trương Liên Đường nói tiếp: “Mặc kệ người khác thế nào, chúng ta cho dù không đỗ tiến sĩ hay tú tài thì ít nhất cũng phải qua được tiểu học đồ. Nếu không chắc chắn sẽ bị tổ phụ đánh đòn.”

Qua được tiểu học đồ có nghĩa là đã vượt qua hai kỳ thi huyện, phù. Đó chính là mục tiêu sang năm của hai người bọn họ. Tru-yên được bi-ên tập t--ại read.vn Trương Song Đồng gật đầu nói: “Đúng vậy. Tổ phụ vẫn còn rất cường tráng, đánh người vẫn còn rất khỏe.”

Hai huynh đệ vừa cười vừa nói đi vào cổng trường học. Tiếng kèn thúc giục vang lên khẩn thiết, các học sinh cũng phải cố gắng chịu khó đọc sách không thể có một chút lơ đãng.

Trong Tri Thức đường, Tiết Thanh vừa đọc xong một quyển sách, nhìn về phía cửa nói: “Tiên sinh, ta đọc xong rồi.”

Tứ Hạng tiên sinh về mặt bất mãn ngồi xổm ngoài cửa, nói: “Tiên sinh... Ta cũng không biết ta có phải tiên sinh hay không nữa? Sau này ta không được vào Tri Tri đường nữa phỏng? Ta muốn giảng bài cho con còn phải ngồi ngoài cửa? Có tiên sinh nhà ai lại giống đầu trộm đuôi cướp thế không?”

Tiết Thanh nói: “Tiên sinh không cần để ý mấy tiểu tiết này... Con còn không phải bị người xem như là kẻ si ngốc điên cuồng đó sao? Thứ chúng ta muốn không phải trước mắt. Chờ tương lai con công thành danh toại rồi, còn ai dám coi thường chúng ta? Ban này con đọc có đúng hay không?”

Tứ Hạng tiên sinh hừ một tiếng: “Con nói cũng có lý... Đoạn thứ ba đọc sai rồi.”

Tiết Thanh nói: “Đạo lý không phụ thuộc vào con người, con có lý không phải vì con nói những lời đó... Đoạn thứ ba đâu có sai? Tiên sinh có nghe lầm không?”

Tứ Hạng tiên sinh trừng mắt, cảm lấy cành cây nằm bên chân. Nhưng đây không phải là trong phòng, Tiết Thanh cũng ngồi cách cửa khá xa. Tiết Thanh chỉ vừa mỉm cười một cái thì đã thấy cành cây trong tay Tứ Hạng tiên sinh xuất hiện trước mặt mình, gõ một cái lên đầu nàng.

Đây cũng không phải là cành cây ngắn ngủi trước đó, mà là một cành cây dài còn mang theo cả lá cây, rõ ràng là vừa mới bẻ.

Trước gian nhà tranh vang lên tiếng cười đắc ý của Tứ Hạng tiên sinh.

“... Ta là tiên sinh đó. Tiên sinh có nghĩa là mọi chuyện đều phải biết trước... Đối phó với học sinh như con thì việc gì cũng phải chuẩn bị kỹ càng mới được. Mau đọc thêm mười lần nữa đi!”

“... Tiên sinh khó khăn lắm mới bắt được một chút sai lầm của con, không cần thiết phải làm lớn chuyện như thế đâu?”

“... Việc không dễ dàng đương nhiên phải khuếch đại lên rồi... Đừng kiểm soát! Đọc sai thì phải đọc lại đi! Mười lần, một lần cũng không được thiếu!”

Ngày hè ở thành Trường An vừa huyền ảo lại vừa thanh tĩnh như vậy. Qua tết Đoan Ngọ, ngày tháng cũng khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có. Con rể của nhà Quách Hoài Xuân cũng vào trường học, còn đánh cược với Thanh Hà tiên sinh rằng chưa vượt qua kỳ thi huyện thì sẽ tự học không bái sư. Việc này cũng chỉ có thể gây ồn ào một chút trong đám học sinh. Đối với dân chúng mà nói thì đỗ trạng nguyên mới xem như là tài giỏi, thi huyện cũng chỉ bình

thường mà thôi.

Cuộc sống hàng ngày của Tiết Thanh vẫn như vậy, ngoại trừ bài tập ngày càng nặng nề ngày càng căng thẳng bận rộn thì còn có một chút thay đổi trong việc xã giao. Bây giờ ở trường học mỗi bước đi nàng đều có thể gặp bạn học, nhất là bên đội xúc súc, mỗi khi gặp phải đều phải trò chuyện dăm ba câu, còn có bên Trương Niệm ít nhiều cũng phải xã giao một chút. Tiết Thanh ăn một cái bánh đường muối muối hần ta làm, sau đó cũng đưa cho hần ta một cái bánh hấp Tiết mẫu làm.

Trương Song Đồng cũng thường xuyên tìm đến Tri Tri đường của nàng, sau đó dùng sách che mặt đi ngủ.

Ngoại trừ Trương Song Đồng, càng ngày có càng nhiều người biết đến Tri Tri đường của Tiết Thanh. Việc này cũng đồng nghĩa với việc phát hiện ra một chôn thể ngoại đào nguyên bí mật không có tiên sinh cũng không có phụ huynh. Đám người Sở Minh Huy hô bằng gọi hữu thường xuyên chạy tới quấy rối, bắt đắ đi Tiết Thanh đánh phải đặt ra quy củ yêu cầu người đến Tri Tri đường hoặc là im lặng không nói lời nào, hoặc là cùng nhau đọc sách viết chữ.

Các thiếu niên phần lớn tìm đến đây để chơi bời, bảo bọn họ ngồi im bất động không nói lời nào cũng quá vô vị. Bảo họ đọc sách, còn không bằng ngồi đọc luôn trong trường học cho xong. Bởi vậy nên có rất nhiều người không tìm đến đây nữa. Có điều việc này cũng không ảnh hưởng gì đến Trương Song Đồng. Hần đến đây vốn để ngủ, thảnh thỏa tâm ngủ thấy Tiết Thanh chăm chú đọc sách cũng tiện tay tìm một quyển đọc, càng ngày càng cảm thấy việc có một lớp học của riêng mình thật tốt, rốt cuộc cũng không nhịn được mà nói với người trong nhà, kết quả đương nhiên là bị mắng một trận.

“Nói như vậy là bọn chúng đi lại rất gần với đứa bé nhà họ Quách kia?” Trương lão thái gia hỏi, ông vừa đánh xong một bộ quyền, tiết trời mùa hè nóng nực, đầu cũng đầm mồ hôi.

Trương lão gia đứng hầu một bên vội vàng đưa khăn mặt đến, Trương lão thái gia cầm lấy lau mồ hôi.

Trương Liên Đường, Trương Song Đồng vẫn luôn quan hệ rất tốt với đám trẻ của Quách gia. Nhưng đứa bé của Quách gia mà ông vừa nhắc đến là chỉ Tiết Thanh.

Trương lão gia vâng một tiếng.

Trương lão thái gia cười nói: “Chơi xúc súc không nói đến, bài thơ đua thuyền mà đứa bé kia làm cũng không tồi, không giống một người vụng về vô dụng.”

Trương lão gia lại vâng một tiếng, nói: “Lời đồn đãi mà thôi... Có điều không có chứng cứ. Nhưng đến nay cũng không thấy làm thơ tiếp nữa.”

Trương lão thái gia cũng “à” lên: “Con cháu nhà người khác ta không biết nhưng con cháu nhà mình ta vẫn biết, có thể khiến cho Liên Đường cùng Song Đồng thấy hợp mắt cũng không phải hạng người tầm thường...” Ông chợt cảm thấy có chút hứng thú với đứa bé này: “Gọi Liên Đường đến cho ta hỏi một chút.”

Gã sai vật linh mệnh chạy đi, một lát sau một mình quay về.

“Liên Đường thiếu gia cùng Song Đồng thiếu gia đi Quách gia rồi.” Gã nói: “Nói hôm nay có trận luận võ quyết đấu gì đó nên muốn đi làm nhân chứng.”

Luận võ quyết đấu gì vậy? Trương lão thái gia cùng Trương lão gia liếc mắt nhìn nhau, cùng lắc đầu cười. Đối với các thiếu niên thì những chuyện này đúng là to bằng trời.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 78: Ba quyền

Quách Tử An nghiêm mặt đứng trên võ đài đã lâu rồi. Đối với hần mà nói thì chuyện ngày hôm nay có thể xem như một chuyện lớn.

Quách Tử Khiêm cô vũ hần: “Ca, đừng quá khản trương.”

Quách Tử An tức giận trừng mắt nhìn hần: “Cút đi! Ta đâu có khản trương!”

Trương Song Đồng tìm một chỗ mát mẻ bên cạnh võ đài mà đứng, vừa phe phẩy quạt vừa cười nói: “Tử An à, mấy người qua bên này ngồi đợi một lát đi. Đứng phơi mặt dưới trời nắng gắt như vậy, có ngốc không chứ?”

Quách Tử An đỏ mặt lên... Cũng có lẽ do phơi nắng quá lâu.

Bên kia, Quách Bảo Nhi không màng đến sự ngăn trở của một đám nha đầu, vội vàng chạy đến.

“Đến chưa? Tiết Thanh đến chưa?” Nàng vừa nói vừa thất chặt đai lưng lại: “Muội muốn đánh với hấn đầu tiên!”

Quách Tử An nói: “Còn chưa đến.”

Quách Bảo Nhi “à” một tiếng, nhìn Trương Liên Đường cùng Trương Song Đồng, nói: “Liên Đường thiếu gia, mấy người không phải đi học cùng nhau sao?”

Trương Liên Đường đáp: “Tiết Thanh thiếu gia cũng không giống chúng ta, hấn tự học được... Cũng càng chăm chỉ hơn.”

Quách Bảo Nhi “xùy” một tiếng: “Cái gì tự học với chả chăm chỉ? Cũng chỉ là đồ không ai cần đến...” Nàng lại nhìn Quách Tử An: “Hấn không phải sợ thua nên cố ý không trở lại đó chứ?”

Quách Tử An nói: “Có giỏi thì hấn vĩnh viễn đừng trở lại.”

Quách Tử Khiêm trầm nghĩ, như vậy thì tốt quá.

Trương Liên Đường không nói gì, tay phe phẩy cây quạt, lòng thầm nhủ, tiểu tử này không phải là quên luôn rồi chứ?

...

Tiết Thanh cúi đầu hất xi một cái. Dương Tĩnh Xương đi bên cạnh nàng cũng nhìn sang.

“Không sao chứ? Ta thấy cháu hơi mệt mỏi đó.” Hấn nói.

Tiết Thanh xoa mũi nói: “Không sao, chỉ hơi mệt mỏi chút thôi, cháu còn chịu được.”

Dương Tĩnh Xương cười nói: “Tuy ta là đại phu nhưng ta cũng không dám nói ta hiểu cháu. Cháu đúng là một ông cụ non.”

Tiết Thanh cười hi hi: “Cháu coi như ông khen cháu.”

Dương Tĩnh Xương cũng cười: “Hôm nay cháu có rảnh không?”

Tiết Thanh ngẫm nghĩ, đáp: “Hôm nay còn phải luyện công một canh giờ sau đó đọc sách một canh giờ, tuy rằng mấy việc này có thể lùi lại một canh giờ cũng được... Ừm, khoảng giờ Thìn thì cháu rảnh, có thể đưa tiền Dương lão đại phu ông được.”

Dương Tĩnh Xương lại cười to, nói: “Tốt, vì không làm uổng phí thời gian quý giá của Thanh Tử thiếu gia, ta quyết định đặt một bàn ở Lục Ý lâu.”

Lục Ý lâu là thanh lâu, đặt bàn ở đây đương nhiên là để uống hoa tửu (1). Tiết Thanh dù sao cũng không phải con nít, mấy lời trêu chọc kiểu này với nàng mà nói không tính là gì, cười nói: “Đúng vậy. Sau này mỗi lần Dương lão đại phu đến kinh thành đều có thể giải tỏa một chút. Nữ nương (2) ở nơi đó rất tốt, cũng miễn cho bị người nói là không đứng lên được, làm mất mặt người Trương An chúng ta.”

Dương Tĩnh Xương nói xong câu đó cũng có chút hối hận. Mấy lời kiểu này đều là người trưởng thành trêu đùa lẫn nhau, tuy đùa bỡn này luôn khiến hấn xem nhẹ việc vẫn là một đứa trẻ nhưng rốt cuộc vẫn không ổn lắm. Nghe được Tiết Thanh trêu chọc, ông trầm nghĩ trong lòng, quả nhiên tuyệt không giống một đứa trẻ!

“Đừng nói bừa!” Ông lắc đầu nói: “Ta vẫn nên mạn phép khuyên cháu một câu, cháu vẫn còn là một đứa trẻ, đừng lui tới mấy nơi thế này.”

Tiết Thanh cười nói: “Có đôi khi trẻ nhỏ nhìn xem nhiều một chút cũng tốt. Nhìn nhiều rồi, sau khi trưởng thành sẽ không dễ dàng bị hấp dẫn nữa.”

Dương Tĩnh Xương nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Tiết Thanh tiếp tục nói: “Dương đại phu muốn nói cháu là nữ nhi sao?”

Dương Tĩnh Xương thoáng kinh ngạc, thiếu chút nữa thì vрон tay che miệng nàng. Ông vội vàng nhìn trái nhìn phải, may mà lúc này bọn họ đang đi trong hẻm nhỏ chung quanh không một bóng người. Cho dù vậy thì Dương Tĩnh Xương cũng sợ đến mức toát đầy người mồ hôi lạnh. Nhìn lại vẻ mặt bình thản của Tiết Thanh, Dương Tĩnh Xương cười khổ.

“... Giống như người cần giấu giếm thân phận là ta không bằng!” Ông nói: “Đứa nhỏ này...”

Tiết Thanh nói: “Loại chuyện này sao có thể qua mắt đại phu được? Lần trước cháu còn bị thương nặng như vậy... Có lẽ là Quách đại lão gia đã nói chuyện với ông rồi. Cháu còn chưa cảm tạ Dương lão đại phu vì đã giữ bí mật cho cháu.”

Dương Tĩnh Xương cười gật đầu: “Có nói, nói các ngươi có rất nhiều nỗi khó xử bất đắc dĩ... Việc này vốn không liên quan đến ta nên cũng không cần cảm tạ.”

Tiết Thanh cười thì lễ, không nói gì thêm.

Ông nhìn ra được nàng không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này. Nói cách khác, nàng đối với tình hình hiện tại rất hài lòng. Dương Tĩnh Xương im lặng

một lát mới nói: “Phận nữ nhi vốn không dễ dàng nhưng làm thân nam nhi cũng không dễ.”

Nhất là lấy phận nữ nhi để đảm đương phận nam nhi.

Tiết Thanh cười nói: “Dễ dàng hay không cũng cần có so sánh, còn cần phải xem mình muốn sống cuộc sống thế nào. Cháu là con người đơn giản, mong muốn của cháu là làm một tiên sinh dạy học.”

Tiên sinh dạy học sao? Dương Tinh Xương kinh ngạc. Mong ước này cũng thật là...

Tiết Thanh nói: “Đương lão đại phu cảm thấy người thiên tư thông minh học rộng tài cao được xưng là sao Văn Khúc tinh tái thế như cháu làm việc đó là quá đơn giản đúng không?”

Dương Tinh Xương bật cười: “Đứa nhỏ này...” Ông lắc đầu, lại nói: “Đi thôi, chúng ta đi một chỗ yên tĩnh vừa ăn vừa nói chuyện. Ta còn đang nghĩ trong một giờ này cháu có thể làm một bài thơ tiễn biệt ta được hay không đó.”

Tiết Thanh cũng không tiếp tục đề tài ban nãy nữa, đáp: “Cháu không biết làm thơ.”

Dương Tinh Xương nói: “Bây giờ sẽ không ai tin lời đó.”

Tiết Thanh chỉ cười không nói. Người khác tin hay không nàng không quan tâm, huống chi nàng cũng không có ý định làm cho người khác thật sự tin tưởng rằng nàng không biết làm thơ. Đó cũng không phải chuyện gì tốt. Loại chuyện này cứ nên giữ bí mật thì hơn. Muốn giành được danh vọng cũng không thể chỉ dựa vào việc này. Ngẫu nhiên đem ra trợ hứng kiếm thêm chút danh tiếng thì còn được. Truyện được dịch trực... tiếp tại iRE.ADNàng nhắc chân đi, đột nhiên lại dừng lại.

“Sao vậy?” Dương Tinh Xương hỏi: “Có việc gì sao?”

Tiết Thanh nói: “Cháu còn chưa nói với mẹ là không thể về ăn cơm được.”

Quả là một đứa bé vừa hiểu chuyện lại rất có tâm! Dương Tinh Xương cười nói: “Để ta bảo tiểu đồng đi nói lại.”

Tiết Thanh không nhắc lại chuyện này nữa, cất bước đi về phía trước.

...

Bữa cơm này cũng không thực sự ăn hết một canh giờ. Khi tia nắng cuối cùng biến mất trên bầu trời chiều tà, Tiết Thanh mới chậm rãi trở lại đại trạch của Quách gia, vừa đi vừa nghĩ Dương Tinh Xương đến kinh thành một chuyến sẽ đề tên bảng vàng, có xem như là đi thi hay không? Được làm thái y, lại có thể chấn hưng được tiếng tăm của tổ tiên... Khó miệng chỉ vừa hơi cong lên thì đằng trước đã có người nhảy ra chặn đường, lớn tiếng gọi tên Tiết Thanh.

“Tứ An thiếu gia à...” Tiết Thanh dừng chân nhìn người đứng trước mặt mình, nói: “... Lớn tiếng như vậy, chứng tỏ bữa tối ăn rất no.”

“Tiết Thanh!” Quách Tứ An hô to lần nữa, xông lên: “Ngươi thật quá đáng!”

Tiết Thanh nói: “... Việc này có gì mà quá đáng. Cũng chỉ là trêu chọc thôi, đừng nhỏ mọn như vậy.” Nàng nói xong nghiêng người né sang bên cạnh một bước, tránh đi nắm tay của Quách Tứ An.

Trương Liên Đường đứng dựa bên tường cười nói: “... Thanh Tứ thiếu gia, cậu quên hôm nay có chuyện gì sao?”

Hôm nay? Có chuyện gì à? Tiết Thanh trầm nghĩ. Nàng cũng không phải loại người suy nghĩ đơn giản.

“Tiết Thanh, đồ nhát gan nhà ngươi, không phải ngươi nói ba tháng sau muốn luận võ với chúng ta sao?” Quách Bảo Nhi nói: “Lời ba tháng trước nói ra hôm nay đã quên sao?”

Tiết Thanh gạt mình. Lời nói ra nàng đương nhiên không quên nhưng nàng quên mất thời gian.

“Này... Luận võ là luận võ nhưng không nhất định phải hôm nay. Ta là nói ba tháng sau lại định thời gian luận võ sau.” Nàng xòe tay nói.

Quách Tứ An nghĩ đến hôm nay hẳn đứng chờ trên võ đài cả buổi chiều, lại còn cố tình thay một bộ quần áo mới, từ ba ngày trước đã diễn luyện các trường hợp thắng thua trong đầu vô số lần... Kết quả người ta không những không đến, bây giờ còn nói quên... Hắn thật ngốc!

Lừa gạt trong lòng hắn rốt cuộc cũng không áp chế được, hắn quát lớn: “... Đồ gian trá! Sợ thua thì quỳ xuống cầu xin tha thứ đi!” Hắn vung nắm tay tiếp tục xông tới.

Lần này Tiết Thanh không hề né tránh mà nâng tay nghênh đón, dùng hai bàn tay vững vàng tiếp được nắm tay của hắn.

“... Nếu muốn đánh hôm nay thì hôm nay.” Nàng nói: “Ta đến.”

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay của nàng cũng nắm lại, dùng sức đánh mạnh lên nắm tay của Quách Tứ An.

Quách Tử An chỉ cảm thấy một luồng kinh lực ập đến. Hắn đã quen dùng nắm tay cho nên hắn biết nắm tay muốn tích lũy được sức mạnh thì cần có khoảng cách cùng tốc độ. Mà khoảng cách cùng tốc độ ra quyền của Tiết Thanh lúc này hoàn toàn không có ưu thế. Nhưng hắn vẫn không thể nào ngăn cản được sức mạnh này, đành phải vội vàng lui về phía sau.

“Một.”

Bên tai vang lên tiếng nói của Tiết Thanh, nàng giẫm chân một cái lại ra quyền. Quách Tử An hạ thấp hông xuống cũng ra quyền theo.

Hai nắm tay va chạm vào nhau. Trương Liên Đường, Trương Song Đồng, Quách Tử Khiêm cùng Quách Bảo Nhi đều chưa kịp phản ứng thì đã nghe được một tiếng va chạm rất mạnh.

Quách Tử An lui về phía sau lần nữa.

“Hai.”

Tiết Thanh nắm chặt một tay, một tay buông thõng bên người, ánh mắt trầm tĩnh nhắc chân di chuyển, lần này nắm tay nhắm thẳng vào phần ngực bụng của Quách Tử An.

Quách Tử An dùng hai tay đỡ lấy.

Lại là một tiếng vang lớn cùng với tiếng kêu đau đớn. Quách Tử An ngã người về đằng sau, hai tay ôm bụng liên tiếp lùi ba bước, cuối cùng không cách nào ổn định thân thể mà quỵ rạp xuống đất, miệng phun máu tươi.

“Ba.”

Tiết Thanh nói, hai chân đứng vững thu hồi nắm tay, ánh mắt nhìn về Quách Tử Khiêm cùng Quách Bảo Nhi đứng bên cạnh.

“Tiếp theo.” Nàng nói: “Ài?”

Tiếp theo?

Tiếng tiếp theo vừa dứt, nàng đã di chuyển về phía này. Quách Tử Khiêm kêu một tiếng, theo bản năng giơ hai tay lên.

“Ta nhận thua.” Hắn nói.

Quách Bảo Nhi lấy lại tinh thần, hét lên the thé: “Tiết Thanh, đừng vội đắc ý! Nhận một quyền của ta!”

Nắm tay của Tiết Thanh không hề dừng lại mà lướt qua người Quách Tử Khiêm, đồng thời dùng bả vai huých một cái, Quách Tử Khiêm liền ngã sang một bên. Lại thêm một tiếng vang nữa, nắm tay của Tiết Thanh và Quách Bảo Nhi đụng vào nhau.

“Một.” Tiết Thanh nói.

Quách Bảo Nhi hét lên một tiếng, ngã người về phía sau, sau đó lại dùng chân đá mạnh về phía Tiết Thanh.

Nàng là nữ nhi, trước nay luyện võ chú trọng không phải sức mạnh của nắm tay mà là thân pháp linh hoạt. Tiết Thanh vốn đã nhỏ gầy, hai chân ẩn dưới quần áo lại càng mảnh dẻ, chịu một cú đá nặng dồn hết sức lực toàn thân này xong chắc chắn sẽ ngã xuống như một gốc cây bị đốn gãy.

Đáng tiếc là cái cây này vốn là vật sống, ngay lúc nàng chuẩn bị đá trúng thì đột nhiên biến mất, sau đó một chân thẳng tắp hạ xuống, đến cuối cùng lại biến thành một cái đá ngang.

Quách Bảo Nhi lại hét lên một tiếng, thân thể trượt dài trên mặt đất, cuối cùng đụng phải Quách Tử An vẫn còn đang quỵ trên đất.

Huých một tiếng.

Lúc này không phải là tiếng nắm tay va chạm nhau mà là tiếng Quách Tử An bị Quách Bảo Nhi đụng phải gục xuống đất, còn Quách Bảo Nhi thì ngất lịm đi.

“Hai.” Tiết Thanh nói, thu chân đứng vững, phui nhẹ quần áo: “Tốt, chấm dứt.”

Trương Liên Đường và Trương Song Đồng này giờ vẫn tựa tường đứng xem, nét vui vẻ trên mặt còn chưa hề tan đi.

Chấm dứt!

Một, hai, ba, chấm dứt!

Trương Song Đồng nói: “Đây chính là Tam Lang đó!”

(1) Hoa tửu: uống rượu mua vui cùng gái lầu xanh gọi là uống hoa tửu.

(2) Nữ nương: gái lầu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 79: Giúp lý

Con hẻm nhỏ yên tĩnh chỉ có tiếng thờ hít thờ dồn dập quanh quẩn, sau đó đột nhiên có người bật khóc.

Chính là Quách Tử Khiêm.

Quách Tử An ngã trên mặt đất mở trừng mắt thờ hồng học, vết máu nơi khoe miệng nhìn thấy ghê người, còn Quách Bảo Nhi đã ngất đi.

Trương Liên Đường tiến lên một bước, nói: “Ra tay quá nặng nha!” Sắc mặt hắn có chút lo lắng.

Tiết Thanh “à” một tiếng. Nàng chỉ làm cho bọn họ tạm thời mất năng lực hành động, nghỉ ngơi một lát sẽ không sao cả. Quách Tử An học máu cũng là do khí huyết ứ đọng, nhiều nhất chỉ bị thương ngoài da một chút, so với Tiết Thanh trước kia từng rơi xuống nước mất mạng thì tốt hơn nhiều.

“Không nặng.” Nàng nói, đoạn thi lễ với Trương Liên Đường: “Ta phải về trước. Nếu về muộn, gia mẫu sẽ lo lắng.”

Đối với nàng mà nói thì việc về nhà muộn khiến mẫu thân lo lắng mới xem như là việc lớn... Loại phản ứng vốn nên khiến người khác cảm tức này cố tình lại mang theo một cảm giác khác, tí như kiêu ngạo.

Đối với nàng, người không đáng để ý, nàng sẽ chẳng thèm để ý tới. Trương Liên Đường nhìn thiếu niên gầy yếu bị bóng đêm bao phủ, cảm giác khác biệt rất nhiều so với lần đầu tiên nhìn thấy.

“Được.” Hắn nói.

Tiết Thanh cảm ơn một câu sau đó bỏ đi, trong tay còn xách theo một cái giỏ xách lư theo từng bước chân.

Trương Song Đồng nói: “Thật lợi hại!”

Xác thực là rất lợi hại. Đến nơi này đã lâu, rốt cuộc thì cũng quyết định rũ bỏ lớp vỏ bọc hèn mọn yếu ớt như khi còn ở nông thôn. Trương Liên Đường nghĩ vậy. Bởi vì các người không quen thân với ta, nếu đã thân với ta rồi thì sẽ thích ta thôi. Không những thích, còn cả sợ hãi nữa.

Hắn cười cười nhìn Quách Tử Khiêm, nói: “Đừng khóc nữa, mau gọi người đến xem. Cũng không biết bị thương những đâu rồi.”

Quách Tử Khiêm vừa oa oa khóc vừa chạy về nhà. Trương Song Đồng dụi mũi nói: “Ca, chúng ta không đi sao?”

Trương Liên Đường phe phẩy quạt, nhìn Quách Tử An nói: “Tử An mời chúng ta đến để chứng kiến. Hiện tại luận võ đã chấm dứt, chúng ta đương nhiên không thể đi.”

Trương Song Đồng “à” lên, nhìn Quách Tử An còn nằm trên mặt đất cùng Quách Bảo Nhi đã ngất đi. Bị đánh thê thảm như vậy... Cho dù là các gia trưởng của Quách gia cũng không làm gì được Tiết Thanh, chỉ có thể để bọn họ đến chứng nhận rằng đây là một cuộc luận võ. Mà đã gọi là luận võ, tài nghệ không bằng người ta không tránh được sẽ có va chạm, nếu vì việc đó mà cãi lộn thì rất mất thân phận.

“Lần này ca muốn giúp Tiết Thanh.”

Trương Liên Đường nói: “Ta đây là giúp lý không giúp thân.”

Trương Song Đồng cười ha ha, cười được vài tiếng mới nhớ ra trường hợp hiện tại không nên cười, nhất là nhìn bộ dạng thê thảm của huynh muội Quách Tử An... Vì vậy hắn càng cười lớn hơn. Dù sao hắn biết huynh muội Quách Tử An không bị thương quá nặng. Tiết Thanh lại không phải kẻ ngốc, sẽ không thật sự đã thương con cháu của Quách gia.

Trong ngõ nhỏ chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng hô ầm ĩ của nữ nhân.

“Tiểu thư...”

“Thiếu gia...”

“Trời ạ...”

Ánh đèn lồng cùng ngọn đuốc chiếu sáng rực cả con hẻm nhỏ, cũng soi rõ bộ dạng của Quách Từ An cùng Quách Bảo Nhi. Toàn bộ Quách gia đều chấn động.

“Là luận võ... Nói là đã hẹn từ trước rồi.”

“Nào có luận võ như vậy? Đều sắp đánh chết người...”

Tiếng nói của Trương Liên Đường cùng tiếng khóc của phụ nhân đan xen lẫn nhau.

Ba vị lão gia của Quách gia cùng tụ tập lại một chỗ.

“Lại bị người đánh thành như vậy...”

“Trước nay chưa từng có chuyện này... Thật sự là làm mất mặt Quách gia!”

“Nhị ca, đây xem như là chuyện gì? Trước kia chúng ta cũng không đến mức như vậy.”

“Đây gọi là một đời không bằng một đời.”

“Con trai không được, cha già chỉ có thể tự mình đứng ra...”

Quách nhị lão gia cùng Quách tam lão gia liên miên cắn nhai càng nói càng quá đáng. Quách Hoài Xuân ngồi trên ghế võ bàn một cái, quát bảo cầm miệng.

Quách nhị lão gia cùng Quách tam lão gia lập tức ngoan ngoãn cầm miệng nhưng được một lát lại không nhịn được lên tiếng.

“Đại ca, không phải đệ không phục, nhưng Từ An là nam hài da dày thịt béo bị đánh thì cũng thôi đi. Bảo Nhi là thân nữ nhi mà cũng ra tay được, thật sự rất hạ lưu.”

“Từ Khiêm không tệ lắm, cũng không hề bị thương... Xem ra võ công có tăng tiến.”

“Tam đệ, Từ Khiêm nhận thua tại chỗ, thật sự không có tiền đồ...”

Quách Hoài Xuân lại vỗ bàn lần nữa, hai người lập tức cầm miệng. Tiếng khóc của phụ nhân ở gian trong vẫn ni non không dứt. Đại phu vừa lau mồ hôi vừa đi ra. Bạn đang đọc truyện tại iREAD.vn “Sao rồi?” Quách Hoài Xuân hỏi.

Đại phu đáp: “Các lão gia yên tâm, thiếu gia cùng tiểu thư đều không có gì đáng ngại. Tiểu thư là do ghen khí ngất đi, thiếu gia thì bị ú huyết, đợi mấy ngày sau sẽ tự tiêu thôi...”

Trương Liên Đường lại thừa cơ nói chen vào: “Lúc đó chỉ nói ai ngã xuống trước thì người đó thua...”

Vậy sao? Quách Hoài Xuân thờ ơ hất ra. Hắn vẫn tin vào lời nói của Trương Liên Đường, dù sao con cháu của Trương thị tuy có lớn hơn vài tuổi nhưng quan hệ với Quách Từ An vẫn rất tốt.

Cho nên đây cũng không phải cô ý đã thương, ngay cả nói là trẻ nhỏ đánh nhau cũng không tính. Luận võ sao? Chuyện này hắn cũng biết, chỉ là quên mất thôi, dù sao đây là chuyện giữa bọn nhỏ với nhau, hắn cũng không coi trọng.

“Tiết Thanh thì sao?” Quách Hoài Xuân nhíu mày hỏi: “Có bị thương ở đâu không?”

Trương Liên Đường nói: “Không có gì đáng ngại.”

Không có gì đáng ngại nghĩa là vẫn bị thương. Quách nhị lão gia cùng Quách tam lão gia vuốt râu, trong lòng cảm thấy cân bằng hơn đôi chút.

Quách Hoài Xuân nói: “Thật sự là hồ đồ! Sau này bảo các võ sư dạy dỗ cẩn thận hơn một chút.”

Ở gian trong, các phu nhân của Quách gia vẫn còn kêu khóc âm ỉ đòi bắt Tiết Thanh đến. Quách Hoài Xuân nghe đến phiền lòng bèn quát bảo bọn họ ngưng lại, chuyện này xem như dừng lại ở đây. Ngõ quán gia chỉ phải văng một tiếng.

Lúc này, Tiết Thanh không có gì đáng ngại đang bị Noãn Noãn đu trên cánh tay cười khanh khách, cố gắng cướp lấy gói mứt quả trong tay nàng.

Tiết mẫu ngồi ngoài hành lang xe sợi, nói: “Đừng nháo, coi chừng bị ngã đó!”

Tiết Thanh thả Noãn Noãn xuống đất, đưa gói mứt quả cho nàng. Noãn Noãn ôm nó vui vẻ chạy đi ăn.

“Vậy là ngày mai Dương lão đại phu sẽ đi?” Tiết mẫu hỏi: “Vậy thành Trường An của chúng ta sẽ không còn đại phu chân chính nữa.”

Tiết Thanh cười nói: “Không có Trương đồ tể thì không có thịt heo ăn hay sao? Rồi sẽ có đại phu chân chính xuất hiện...”

Noãn Noãn giờ mới nói: “Thiếu gia, không phải Trương đồ tể mà là Lư đồ tể.”

Đồ tể nổi danh trong thành Trường An họ Lư, cũng chính là chủ nhân của Nhạc Đình. Tiết Thanh nghĩ đến đây cảm thấy rất vớ vẩn. Nàng vẫn luôn không hỏi xem Nhạc Đình sinh ra đã là nô lệ hay bán mình làm nô lệ, dù sao đề tài này cũng không có gì hay ho để hỏi. Tóm lại chỉ cần biết hắn là Nhạc Đình là được rồi.

Tiết mẫu nói: “Nước nóng được rồi, Thanh Từ con có muốn tắm rửa không?”

Tiết Thanh lấy lại tinh thần, vừa lắc đầu vừa đi vào trong: “Con đi viết chữ trước, đợi luyện võ xong rồi tắm.”

Tiết mẫu lại gọi Noãn Noãn: “Đốt thêm mấy ngọn đèn nữa đi...”

Tiết Thanh ngồi trong phòng, vừa viết chữ vừa nghe tiếng bánh xe xe sợi ngoài hành lang, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Tiết mẫu. Động tác của bà rất nhẹ nhàng thuần thục, giống như đã xe sợi cả một đời vậy, miệng còn ngâm nga một bài hát.

Mấy ngày hôm nay Tiết mẫu không hề bỏ ra ngoài lúc nửa đêm nữa, thật giống như chuyện xảy ra lúc trước đều là Tiết Thanh nằm mơ.

...

Nghe Trương Liên Đường kể lại câu chuyện, Trương lão thái gia cũng bật cười thành tiếng.

“Nói như vậy thì tiểu tử này rất lợi hại!” Ông nói: “Đến cuối cùng là dạng người gì đây?”

Trương Liên Đường lắc đầu nói: “Cháu nhìn không rõ. Nhìn qua thì có vẻ là một người tâm tính đậm bạc, thế nhưng một chút chuyện còn con cũng không muốn chịu thiệt, miệng lưỡi tuy lanh lợi nhưng cũng không phải loại người nhảm chán hay lải nhải.”

Trương lão thái gia cười nói: “Tóm lại cũng không phải người nhất gan hèn mọn vô dụng như người khác đồn đãi.”

Trương Liên Đường nói: “Điều này cũng không chắc chắn lắm, dù sao vẫn còn là một đứa trẻ...”

Trương lão thái gia nói: “Đúng vậy, vẫn còn là một đứa trẻ, biết chơi xúc cúc, biết làm thơ, còn sẽ hờn dỗi nói muốn tự học... Một đứa trẻ rất thú vị! Các người có thể chơi với nhau thì tốt. Cũng đừng học đám người Liễu gia mắt cao hơn đỉnh động một chút lại treo xuất thân ngoài miệng. Tính ngược lại ba đời trước, có nhà ai mà không xuất thân từ nông dân làm ruộng?”

Trương Liên Đường bấm ngón tay tính toán, sau đó nghiêm túc nói: “Tổ phụ, hình như Liễu gia không có.”

Tính từ ba đời trước trở lên của Liễu thị toàn bộ đều là hoàng thân quốc thích.

Trương lão thái gia cười ha ha, ném cây quạt trong tay về phía hắn, nói: “Nghịch ngợm! Đi chơi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 80: Học vui cười

Đối với các thiếu niên mà nói, chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là chơi và học bài.

Buổi chiều hè mát mẻ trên núi lại tạo điều kiện cho người khác buồn ngủ. Trong lớp học đã có mấy học sinh ngủ gục trên bàn. Còn có vài người tay chống đầu, nhìn qua có vẻ như đang chăm chú nghe giảng nhưng thực ra mắt đã díp lại mà gật đầu liên hồi.

Mông Đổng đường vốn ít học sinh nên Tiết Thanh ngồi trong đó đặc biệt dễ khiến người khác chú ý. Nhưng Nghiêm tiên sinh cũng không để ý đến việc này, hắn cũng mệt mỏi mà nhắm mắt lại, mặc kệ học sinh ngồi dưới có nghe giảng bài hay không, chỉ cần đám học sinh không gây ồn ào trong lớp là được.

Giảng xong một quyển sách, Nghiêm tiên sinh gõ bàn nói: “Hôm nay dừng tại đây.”

Lời vừa nói xong, các học sinh đã hoặc đang ngủ đều lập tức ngồi thẳng người.

“Vâng thưa tiên sinh.” Tất cả cùng đồng thanh nói.

Nghiêm tiên sinh mở mắt, háng giọng: “Nộp hết bài tập hôm qua lên đây.”

Lời này lại khiến cho tinh thần của các học sinh uể oải thấy rõ. Người thì không tình nguyện nộp bài tập lên, có người thì giả vờ nói để quên bài tập ở nhà năn nỉ tiên sinh xin để cho ngày mai hãy nộp.

Nghiêm tiên sinh không đánh không mắng, chỉ trầm lặng ngồi tại chỗ, không nộp bài thì không cho đi.

Trương Niệm bất đắc dĩ đành phải đau khổ lấy giấy bút bắt đầu làm bài, quay sang đã thấy Tiết Thanh thu dọn sách vở đứng dậy.

“Huynh làm bài chưa?” Trương Niệm vội hỏi.

Tiết Thanh đáp: “Chưa làm.”

Trương Niệm định nói gì đó, lại chợt nhớ ra Tiết Thanh vốn tự học, có làm bài tập hay không là do chính mình quyết định. Nhìn xem, quả nhiên Nghiêm tiên sinh không hề để ý đến việc Tiết Thanh đi ra ngoài.

Trương Niệm vô cùng hâm mộ nói nhỏ: “Tôi cũng muốn tự học.”

Nếu Tiết Thanh biết được suy nghĩ của Trương Niệm nhất định sẽ lắc đầu. Lúc này nàng đang đứng trên đỉnh núi nhìn xuống bên dưới. Tuy ngày nào cũng trèo từ dưới chân núi lên nhưng nhìn từ trên xuống lại có cảm giác rất lạ lẫm.

Bây giờ Tứ Hạp tiên sinh yêu cầu nàng xuống núi cũng phải dùng tay không trèo xuống. Trước nay vẫn luôn là lên núi dễ xuống núi khó, nói chi là dùng tay không. Tiết Thanh thầm nhủ trong lòng rằng tôi vẫn còn là một đứa trẻ đó, sau đó dùng sợi dây thừng buộc cổ định trên đỉnh núi quần ngang hông. Cái này là để bảo mệnh để phòng nhờ có lúc nàng tuột tay rơi xuống, còn lúc leo lên thì nàng không được phép dựa vào bất cứ sự trợ giúp nào.

Tuy Tứ Hạp tiên sinh không tận mắt giám sát nhưng Tiết Thanh cũng chưa từng ý lại vào dây thừng. Kinh nghiệm cho nàng biết mỗi một nỗi khổ nàng chịu đựng hôm nay đến tương lai sẽ biến thành muôn vàn chỗ tốt.

Mất gần một canh giờ mới bò xuống chân núi được. Tiết Thanh nằm nghỉ trên mặt đất một hồi rồi mới trở lại Tri Tri đường. Trương Song Đồng đã đợi bên ngoài lâu đến mức không kiên nhẫn.

Bởi vì đám người Sở Minh Huy thường xuyên nhăm lức Tiết Thanh không có ở Tri Tri đường mà chạy đến đây bài bạc mua vui nên Tiết Thanh đành phải khóa cửa lại, cũng cảnh cáo bọn họ rằng không mời mà vào không phải là quân tử, mà nàng thì sẽ tuyệt giao với những kẻ không phải quân tử, có vậy mới ngăn được đám thiếu niên nghịch ngợm gây sự này.

Trương Song Đồng cũng không thể tự tiện vào ngủ như trước.

“Sao lại về muộn như vậy? Ngươi đi đâu đó?” Trương Song Đồng hỏi.

Tiết Thanh tùy ý đáp: “Thánh Sơn.” Lại nhìn sắc trời: “Lúc này mới ngủ trưa có phải là quá muộn không?”

Trương Song Đồng kéo tay nàng nói: “Hôm nay ta không đến để ngủ. Đi nào, ta đến rủ ngươi đi tập xúc súc.”

Xúc súc sao? Tiết Thanh hơi suy ngẫm một lát. Đầu tiên cần phải chú trọng lao dật kết hợp (1). Thêm nữa, nàng đọc sách vốn là vì nghề nghiệp tương lai, đương nhiên cần phải có mối quan hệ xã giao. Cuối cùng là chương trình học hôm nay cũng đã gần kết thúc, chi cần đem bài tập cho Tứ Hạp tiên sinh kiểm tra nữa là xong.

“Được.” Nàng gật đầu, rút tay về, nói: “Đội ta thu xếp một chút.”

Ngay lúc tiếng khóa cửa gian nhà tranh vang lên, Tứ Hạp tiên sinh vừa vặn leo cửa sổ đằng sau đi vào, nghe được tiếng nói chuyện của Tiết Thanh bên ngoài cửa.

“Đi thì đi thôi, đừng có do dự.”

“Đây không phải cầm tay mà là kéo tay.”

“Nam nhân với nhau kéo tay thì đã làm sao, cũng không phải cô nương gia.”

“Tiểu cô nương sao? Hình như là vậy... Vậy cứ coi như thế đi.” Truyện -đọc-c- dịch trực tiếp -tại iREADTiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân dần đi xa. Tứ Hạp tiên sinh bữu mỗi nhìn mấy trang giấy đặt trên bàn.

“Nào có học trò lại bày việc cho tiên sinh làm?” Hần nói: “Con muốn ta làm gì thì ta phải làm vậy sao?”

Miệng thì nói như vậy nhưng ông đã ngồi xuống cạnh bàn, híp mắt cầm tờ giấy xem chữ viết bên trên.

“Ừm, văn vẻ cũng khá lưu loát... Chữ vẫn chưa được... Xem ra cần phải luyện tập nhiều hơn nữa.”

Nghĩ đến việc sắp được gia tăng bài học mới cho học trò của mình mà học trò lại không thể cự tuyệt, Tứ Hạp tiên sinh rốt cuộc lộ ra một nụ cười đắc ý.

Nếu học trò của hấn đối với việc học càng ngày càng khó khăn mà khóc ròng thì tốt biết bao. Chỉ tiếc lâu như vậy, hấn nhiều nhất mới nhìn thấy nàng nhăn mày. Đó là biểu cảm duy nhất của nàng khi đối diện với khó khăn. Thật không chút vị chút nào!

...

Tiết Thanh cũng không phải người không thú vị. Nhìn thấy Quách Tử An cùng Quách Tử Khiêm cũng đến chơi xúc cúc, nàng cũng không hề làm vẻ chê cười. Hôm nay cách ngày luận võ, hay nói đúng hơn là ngày mà nàng một mình đánh ngã ba huynh muội Quách gia đã hơn mười ngày.

Bởi vì có Trương Liên Đường làm chứng, cộng thêm với việc thương thế của huynh muội Quách Tử An không quá nặng nên không có người nào của Quách gia đến làm phiền nàng. Huynh đệ Quách Tử An, kể cả Quách Bảo Nhi, cũng không hề đi tìm nàng gây sự, chuyện này đến đây coi như xong. Quách Bảo Nhi còn được Quách đại phu nhân dẫn đến nhà ngoại tổ mẫu để nghỉ mát. Về phần thật sự là đi nghỉ mát hay chỉ muốn lảng tránh thì Tiết Thanh không biết, cũng không buồn để ý.

Nàng đã chán mấy cuộc đấu không hồi kết với bọn họ rồi.

Nhìn thấy huynh đệ Quách Tử An, Tiết Thanh biểu hiện như giữa bọn họ chưa từng có mâu thuẫn với nhau vậy. Quách Tử An quay đầu đi không muốn chào hỏi, Tiết Thanh cũng không tiến lên thêm nữa.

Quách Tử Khiêm thì lại cười với nàng, thái độ cẩn thận từng li từng tí, Tiết Thanh cũng cười lại với hấn,

Buổi tập xúc cúc kết thúc, Tiết Thanh không cự tuyệt đề nghị đi liên hoan của mọi người, theo chân một đám thiếu niên đi đến quán rượu bên bờ sông.

“Không cần phải khoác tay nhau như vậy. Chúng ta cũng không phải nữ hài.” Trương Song Đồng nói.

Mấy người Sở Minh Huy đang định khoác tay nhau, nghe vậy đều dừng sờ. Đúng lúc này đằng trước có một đám thiếu nữ đi đến, người người đều khoác tay hoặc nắm tay nhau đi... Đám người Sở Minh Huy vội vàng buông tay nhau ra.

Đám thiếu nữ phía trước cũng nhìn thấy mấy thiếu niên này, dừng chân lại tránh né, tùy tùng nhà đầu đi theo bên người lập tức chen chân đứng lên trước ngăn cách miễn cho bọn họ bị các thiếu niên không hề kiêng nể dò xét. Các thiếu nữ trốn sau lưng bọn nha đầu, dùng quạt tròn che kín mặt, chỉ hé hé đôi mắt nhìn lên các thiếu niên.

“Đó là Trương Liên Đường...”

“Là Song Đồng thiếu gia... Kiểu dáng của chiếc áo đồ kia có hơi kỳ quái... Là kiểu mới nhất của kinh thành sao?”

“Đó... là Tiết Thanh đó kia.”

“Hi hi, Ngũ Nhi...”

Các thiếu nữ dùng chân nói nhỏ vui cười, lại nhìn Liễu Ngũ Nhi bên cạnh. Liễu Ngũ Nhi dùng quạt tròn che nửa gương mặt, đôi mắt hạnh đào quanh, không tức giận cũng không xấu hổ mà chỉ “à” một tiếng. Các thiếu nữ cũng không biết nói thêm gì nữa.

Đám người Trương Liên Đường đã đi đến trước một quán rượu.

Các thiếu nữ rời khỏi bóng liễu rủ ven đường tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói giỡn, chỉ có Liễu Ngũ Nhi đi chậm lại vài bước.

“Xuân Dương thiếu gia đang ở đâu?” Nàng nói với nha đầu bên cạnh mình: “Hôm nay gia yểm du ngoạn, chẳng lẽ hấn cũng không đến sao?”

Nha đầu vội đáp: “Có đến, đang ở chỗ của tứ lão gia.”

Liễu Ngũ Nhi “à” một tiếng: “Tứ thúc thích chơi cờ, ca lại không thích, ở trong đó làm gì? Bị bắt đến làm chân pha trà sao?” Nàng vừa nói vừa phe phẩy quạt: “Mấy ngày nay ca ca ta vẫn ở nhà đọc sách ngay cả cửa cũng không đi ra ngoài. Khó khăn lắm mới đi ra một lần, lại còn phải đến trước mặt trưởng bối hầu hạ, thật đáng thương... Người đi nói với ca ca ta, bảo hấn đến Hội Hiền cư mua cho ta một bầu rượu.”

Nha đầu lĩnh mệnh chạy đi. Liễu Ngũ Nhi cũng nhanh chân đuổi theo các thiếu nữ khác.

“Đi dạo bên ngoài lâu cũng mệt rồi, chúng ta đến Hội Hiền cư ngồi một lát đi.” Nàng nói, tay vẫn phe phẩy cây quạt: “Tôi mời.”

(1) Lao dật kết hợp: làm việc và nghỉ ngơi kết hợp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 81: Vui đùa âm ỉ

Đi từ lâu đám nữ tử đương nhiên đều ưa thích. Dù biệt viện của Liễu gia ở ngay bên cạnh nhưng cũng có được cảm giác là ở bên ngoài mới lạ, nhất là khi rất khó có cơ hội đi ra ngoài một chuyến.

Vì vậy, đều có người hầu đi trước sắp xếp, đám nữ tử đi sau cười cười nói nói, rất nhanh thì tới Hội Hiền cư, bọn tiểu nhị đã được phân phó dẫn các nàng vào cửa.

Trong đại sảnh rất là náo nhiệt, bọn người Trương Liên Đường chiếm cứ hết nửa phòng, đang đùa vui và chọn rượu cùng thức ăn, Liễu Ngũ Nhi quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Liễu Xuân Dương đang cúi đầu đi tới.

“Trong nhà không phải là không có rượu, không nên uống rượu bên ngoài.” Hần nói:

“Thật là chiều hư muội.”

Một nha đầu cười làm lành: “Là thiếu gia ngài quá tốt với Ngũ Nhi tiểu thư. Tiểu thư mới dám mở miệng nhờ ngài.”

Liễu Xuân Dương “hừ” một tiếng. Nếu không phải nhớ đến việc nợ muội ấy trong lần thua xúc xúc trước, hẳn cũng chẳng thèm quan tâm, nhớ đến sự tình lần trước sắc mặt càng buồn bực thêm vài phần.

Từ khi làm thơ thua cuộc trong tết Đoan Ngọ, hẳn cũng không đi ra ngoài, chỉ nói với người nhà rằng Đoan Ngọ phơi nắng nên cảm thấy không khỏe, ở nhà dưỡng bệnh đọc sách. Người nhà vốn là hoài nghi hẳn giả bệnh trốn học, những chuyện này vốn là sở trường của hẳn, thế nhưng Liễu Xuân Dương ở nhà đọc sách rất chăm chú, so với việc đi học còn chăm chỉ hơn, hơn nữa tính thần đúng là không tốt nên cũng mặc kệ hẳn.

Liễu Xuân Dương trốn trong nhà nhưng lại để cho gã sai vặt đi nghe ngóng. Bài thơ đua thuyền ca cuối cùng cũng lan truyền ra ngoài, tuy chỉ là lưu truyền trong một số văn nhân học trò, nhưng nói gì cũng là học trò của Thanh Hà tiên sinh, hai cái tên Bùi Yên Tử, Tiết Thanh đương nhiên cũng được nhắc đến, nhưng cũng không vang dội bao nhiêu... Đệ tử Thanh Hà tiên sinh có tài là điều hiển nhiên, cũng không phải chuyện quý hiếm gì, càng không có ai nhắc đến chuyện đánh cược.

Xem ra người của Kết Lư xã cũng không nói ra chuyện đánh cược, đây là do Tiết Thanh ý tứ hay là do Bùi Yên Tử muốn làm người tốt?

Liễu Xuân Dương nghĩ mãi mà không hiểu, cũng không muốn suy nghĩ. Những ngày này hẳn đã cố sức không thèm nhớ đến cảnh tượng ngày hôm đó, chỉ nhẫn nại, cần cù đọc sách và viết ra được mấy bài thơ tâm đắc, tâm tình nhờ vậy mới bình phục đôi chút.

Hôm nay, cả nhà đến biệt viện bên ngoài thành tránh nóng, hẳn cũng đi theo, lại còn cố ý đến hầu hạ trước mặt các vị trưởng bối, không muốn đến gian nhà giữa vốn dành cho các huynh đệ tỷ muội vì sợ có ai đó nói đến chủ đề tết Đoan Ngọ, xã Kết Lư hay Tiết Thanh.

Pha trà nấu nước mời cả lung, nghe người lớn nói chuyện buồn chán thiếu đều mất mớ không lên, đúng lúc Liễu Ngũ Nhi lại nhờ hẳn đi mua rượu, hẳn liền thừa dịp đi ra hít thở không khí.

Hội Hiền cư à, Liễu Xuân Dương ngẩng đầu xem bảng hiệu, nghĩ đến nếu là lúc trước thì bây giờ mình chắc là đang cùng với các huynh đệ cười đùa uống rượu vui vẻ ở chỗ này, đáng vẻ này lại giống như chuột đang trốn tránh... Trong đại sảnh tựa hồ truyền đến tiếng cười nói, Liễu Xuân Dương nắm tay chặt tay thành nắm đấm bước vào.

“Ta muốn mang bầu rượu đi...” Hần nói với tên tiểu nhị đang niềm nở đón tiếp mình, lời còn chưa dứt chợt nghe được có người gọi:

“Liễu Xuân Dương.”

Liễu Xuân Dương thân thể cứng đờ, khỏe mắt liếc qua nhìn thấy bên trái ngồi một đám thiếu niên... trong đó có một người đang đứng nhìn hẳn.

“Không thể nào...”

Sở Minh Huy cũng là trùng mắt ngoài ý muốn: “Đúng là ngươi à? Liễu Xuân Dương, đã lâu không gặp.”

Liễu Xuân Dương quay đầu muốn đi, đứng ngay sau cây cột lớn tại lầu hai, Liễu Ngũ Nhi có chút ngạc nhiên, vội vàng gọi “ca” rồi chạy xuống.

Liễu Xuân Dương nhìn thấy nàng khẽ giật mình liền tức giận:

“Muội!” Hần cắn răng nói.

Liễu Ngũ Nhi túm lấy ống tay áo của hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức nói:

“Ca, bên kia...”

Bên kia... Liễu Xuân Dương quay đầu nhìn lại, thấy Tiết Thanh cười với hẳn.

Liễu Ngũ Nhi nói:

“Huynh xem, hấn còn cười.”

Liễu Xuân Dương tay nắm chặt, thân thể cứng đờ, thở mạnh, Liễu Ngũ Nhi lại dùng sức lay cánh tay Liễu Xuân Dương, vẻ mặt càng thêm tức tưởi nói:

“Ca, chúng ta đi thôi.”

Liễu Xuân Dương buông tay nàng ra, đứng như nàng đoán, hấn đi nhanh về phía Tiết Thanh, Liễu Ngũ Nhi trừng mắt nắm chặt tay cổ vũ đánh hấn... uy hiếp hấn.

Liễu Xuân Dương dừng chân lại, nhìn về phía Tiết Thanh vẫn đang ngồi, chột khê khom người, buồn bực nói:

“Đại ca.”

Tiết Thanh có ý cười nói: “Xuân Dương thiếu gia.”

Liễu Ngũ Nhi nắm chặt tay chớp chớp mắt mấy cái: “?”

.....

“Ca...”

Liễu Ngũ Nhi gọi, chạy chậm đuổi theo phía trước, bước nhanh đi đến bên cạnh Liễu Xuân Dương.

“Huynh! Xảy ra chuyện gì rồi?” Tại sao huynh gọi hấn là ca? Huynh không phải thay muội đòi lại danh dự, không để hấn nói hấn là nữ tể của muội sao? Huynh... huynh tại sao lại trối buộc cả chính mình vào đó vậy?”

“Cái gì gọi là trối buộc chính mình?” Lỗi tại Liễu Xuân Dương nóng lên, sau khi nói một câu đại ca vừa rồi thì mặt đỏ lên, dù có lắc đầu cũng không đỡ hơn chút nào, ngược lại đến cả cổ cũng đỏ lên.

“Gọi đại ca cũng không tệ.” Hấn trừng mắt, tức giận nói: “Còn hơn là muội có thêm... một người cha.” Bạn đang đọc truyện tại iREAD.vn. Liễu Ngũ Nhi cũng tròn tròn mắt, cha?

“Ca, huynh làm gì vậy?”

“Muội còn hỏi ta làm cái gì? Muội đã làm gì hả? Lại dám cố ý gạt huynh!”

“Muội lừa huynh ư? Còn không phải là tại huynh, nếu không phải huynh, muội làm sao mà thua cuộc Quách Bảo Nhi chứ!”

“Nếu không phải tại muội thì huynh cũng sẽ không thua hấn!”

“Thua? Ca, huynh tại sao lại thua hấn? Thua lúc nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hai huynh muội họ vừa ồn ào vừa nhanh chân bước đi xa, còn bên trong đại sảnh Hội Hiền Cư cũng huyền não âm ỉ cả lên.

“Xảy ra chuyện gì à? Tiểu tử Liễu Xuân Dương kia, vậy mà lại gọi hấn là đại ca?”

Sở Minh Huy trừng mắt, từ trên xuống dưới dò xét Tiết Thanh.

“Ngươi có chỗ nào lớn hơn hấn?”

Tiết Thanh cười nói:

“Sau trận xúc cức vừa rồi, hấn có chút tán thưởng ta nên gọi một tiếng ca đó mà.”

Sở Minh Huy chau mày nói:

“Ta cũng rất tán dương ngươi nhưng ta không muốn gọi ngươi là ca... Hơn nữa, Liễu Xuân Dương là ai, mắt hấn mọc ra từ đỉnh đầu (*) đó nha.”

Nói xong thò tay muốn kẹp lấy cổ Tiết Thanh, dùng thủ pháp quen thuộc mà các thiếu niên hay đùa với nhau.

“Nói mau, giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Liên Đường đưa tay ngăn lại hấn, nói:

“Đừng ồn. Nhanh ngồi xuống uống rượu, nếu ngươi muốn biết rõ, không bằng cùng Thanh Từ đánh cược, thắng hấn sẽ nói cho ngươi biết.”

Đó cũng là cách hay nhưng đánh cược gì đây? Sở Minh Huy ngồi bên cạnh Tiết Thanh nhao nhao nghĩ tới nghĩ lui tìm cái gì đó để đánh cược.

Còn Quách Tử Khiêm thì thần sắc vừa ngạc nhiên lại mang theo vài phần kích động không thể giải thích được, ánh mắt đang quan sát các thiếu niên đang vây quanh Tiết Thanh.

“Ca, Liễu Xuân Dương vậy mà cũng gọi hần là ca?” Hần nói, nhìn về phía Quách Tử An:

“Đó, Liễu Xuân Dương đã gọi hần là ca, hay là chúng ta cũng gọi hần là ca?”

Quách Tử An đỏ mặt tía tai so với Liễu Xuân Dương cũng không khá hơn bao nhiêu, đưa tay cốc lên đầu hần một cái, nói:

“Mặc kệ ai là ca của ai, ta đều là ca của ngươi. Nếu ngươi không cảm miệng lại thì rút về nhà cho ta.”

Quách Tử Khiêm ôm đầu liên tục nói “ca ca không dám”, trong đại sảnh các thiếu niên lại tiếp tục ồn ào, khiến cho ngày hè càng thêm ồn ã, bức bối.

Đối với các thiếu niên mà nói, không hoàn thành bài tập về nhà trước mặt bạn bè là sẽ mất hết tôn nghiêm, bản thân không biết rằng những bí mật của mình đều là chuyện lớn. Những phiền não này ồn ào trong suốt những ngày mùa hè làm cho người ta lo lắng, phiền muộn. Thế nhưng về sau, khi đã trải qua rèn luyện thực tế mà hồi tưởng lại, chỉ cảm thấy nhẹ nhõm và vui vẻ.

Thành Trường An chính là như vậy, vừa ẩm ỉ đó thì lại trở nên yên tĩnh, từ xa xa nhìn lại chỉ thấy bóng cây xanh che mát bao quanh. Sông Vị Thủy chảy dọc theo núi cao, tựa hồ như một viên minh châu lấp lánh tỏa sáng trong những ngày hè nóng bức.

Từ trên vách đá thẳng đứng ở ngọn núi phía xa có một con thỏ từ trong bụi cỏ nhảy ra rơi xuống đường lớn, hình như chịu không nổi mặt đường nóng bóng lập tức nhảy vọt trở lên. Ngay thời khắc nó nhảy lên, một con hắc mã to lớn từ trên đỉnh núi nhảy xuống, hai chân sau to lớn của nó đã giẫm nát con thỏ.

Con thỏ kêu lên thảm thiết, vừa bay lên lại rơi xuống đất.

Con ngựa hình như cũng bị dọa, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, dưới ánh mặt trời phản chiếu, cái bóng đen to lớn của nó đang nhìn chăm chăm vào con thỏ đang nằm run rẩy trên mặt đất.

Sau một chốc yên tĩnh, âm thanh “rầm rầm, ào ào” vang lên trên vách núi, liên tiếp bảy tám con hắc mã khác nhảy xuống, núi đá nhấp nhô bụi đất tung bay, trong chốc lát bụi đất trên đường lớn tung bay mù mịt, che kín như mây như sương.

Khi bụi đất tan đi, một đội tám người xuất hiện dưới ánh mặt trời, đều cười hắc mã, trên lưng ngựa đều là những nam nhân mặc áo bào đỏ, thắt lưng họ đeo ngọc bội bảy màu sắc sỡ. Cảnh sắc tuyệt đẹp này dưới ánh nắng mặt trời mang theo một sự kỳ quái không thể giải thích được.

“Phía trước chính là thành Trường An sao?” Trong đội ngũ vang lên một giọng nói.

Giọng nói này có chút khàn, tựa hồ như là bị vật gì cản trở mà phát ra.

Đội ngũ tản ra, một nam tử hơn ba mươi tuổi xuất hiện, mặt hần trắng bệch, vai gầy, dáng người cao gầy, cũng mặc áo bào đỏ thẫm. Lúc này tay hần đang giữ chặt một mảnh khăn lụa trắng che miệng mũi lại, chỉ lộ ra đôi mắt xéch và cặp lông mày, ống tay áo nâng lên có thể thoáng thấy được màu áo trắng ở bên trong, hai sắc đỏ trắng giao nhau trông rất đẹp mắt.

“Đúng vậy, Tông đại nhân.”

Các nam nhân trông đám người kia nói.

Nghe trả lời như thế, người được gọi là Tông đại nhân không nói gì, chợt “ôi” lên một tiếng, ánh mắt nhìn trên đường lớn, hần nhảy xuống ngựa.

Những người khác cũng xuống ngựa theo, Tông đại nhân đã bước nhanh về phía trước, hạ khăn lụa che miệng mũi xuống, nâng con thỏ vẫn còn run rẩy trên mặt đất lên.

“Ôi, thật đáng thương, tại sao lại bị thương?” Hần nói, không có khăn lụa che chắn, gương mặt hiện lên nét lo lắng: “Mau mang tới cho nó một ít thuốc. Cũng là một sinh mạng mà...”

(1) Mắt hần mọc ra từ đỉnh đầu: Ý nói là người kiêu ngạo, tự phụ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 82: Tạm biệt

Động vật nhỏ đối với một số người mà nói cũng là một sinh mệnh nhưng với những người khác thì lại chỉ là một món ăn ngon.

Núi Lục Đạo Tuyền non xanh nước biếc, không có mảnh thú nhưng cỏ và gà rừng rất nhiều, qua một trận mưa tháng Sáu, trên núi lay lộn, một con thỏ rừng nhảy ra thiếu chút nữa là trượt chân, giật mình hốt hoảng nên lại té sóng soài, bùn văng tung tóe. "Phù" một tiếng, một cây trường thương xuyên qua bùn đầm trúng con thỏ rừng.

Thỏ rừng đang còn run rẩy bị trường thương nâng lên.

Tiết Thanh nhìn kỹ nói: "Nướng ăn ngon hay là luộc ngon hơn?" Vừa nói xong bên tai liền truyền đến tiếng gió, nàng nhanh chóng quay người lại nhưng vẫn chậm một bước, chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, trường thương rơi xuống đất.

Là một hòn đá nhỏ đánh vào cổ tay nàng.

Tứ Hạp tiên sinh đi tới nói: "Bảo con đến luyện thương thuật chứ không phải đi săn... Không được ăn."

Tiết Thanh nói: "Tiên sinh, còn là học trò, tôi để đọc sách, không phải luyện thương thuật... Tại sao không được ăn?"

Tứ Hạp tiên sinh nói: "Con đúng là học trò phiền phức... Cổ tay con không có khí lực, viết chữ không được nên cần phải luyện khí lực. Khiêng đá đầm bao cát gì chứ, đều là làm những thứ ngốc nghếch, luyện thương thuật vừa có khí lực vừa giúp linh hoạt, dẻo dai... Ta là tiên sinh, con có ý kiến gì hả?"

Tiết Thanh à lên một tiếng nói: "Con không có ý kiến gì nha."

Tứ Hạp tiên sinh trừng mắt, cầm nhánh cây trong tay gõ về phía bả vai nàng nói: "Không có ý kiến mà sao lại hỏi nhiều như vậy hả? Nhanh đi luyện tập! Chỉ biết có ăn thôi, con thỏ đáng yêu như thế mà lại muốn ăn người ta, con còn có nhân tính không vậy!"

Nhánh cây nhỏ xúi đánh vào người, dù không để lại dấu tích gì nhưng Tiết Thanh lại cảm thấy đau thấu xương. Dù vậy nàng cũng không trốn tránh mà chỉ chạy mảy nói: "Có nhân tính mới muốn ăn đó. Con không phải thỏ tại sao phải có cảm tình với thỏ chứ?"

Tứ Hạp tiên sinh nói: "Không được nói chuyện!"

Tiết Thanh nói: "Tại sao không được nói chuyện. Là tiên sinh người từng nói "nhất tâm khả nhị dụng" (*). Nàng đã nhặt thương lên bắt đầu luyện.

"Vèo" một tiếng, Tứ Hạp tiên sinh ném một hòn đá nhỏ tới, trường thương trong tay Tiết Thanh lại rơi xuống đất lần nữa.

"Tâm đâu? Tâm để ở đâu? Đến cả trường thương còn cầm không nổi... Còn khoác lác."

"Tiên sinh, con vừa mới bắt đầu luyện mà..."

"Không được nói chuyện..."

Tiếng nói chuyện trong núi dừng lại, chỉ còn tiếng trường thương múa trong gió, tiếng giậm chân, tiếng cục đá lướt gió đánh tới và tiếng trường thương rơi xuống đất lặp đi lặp lại.

....

Tiếng xèo xèo của dầu và lửa hòa lẫn vào nhau thay thế cho âm thanh buồn tẻ lúc này, mùi thịt thơm lừng từ trong rừng tỏa ra.

"... Người đây là..." Tứ Hạp tiên sinh bẽ lấy một cái đuôi thỏ đưa cho Tiết Thanh.

Tiết Thanh đón lấy nói: "Tiên sinh..."

Tứ Hạp tiên sinh vội bẽ lấy một cái đuôi thỏ khác, khoát tay nói: "Không cần khách sáo, tuy ta là tiên sinh của con nhưng con vẫn còn nhỏ, chiều cổ con một chút cũng nên mà."

Tiết Thanh nói: "Tiên sinh, con thỏ này là con bắt được mà... Con muốn ăn hai cái đuôi."

Tứ Hạp tiên sinh "hừ" một tiếng, liền cúi đầu kê miệng vào cái đuôi thỏ còn chưa kịp lấy xuống hẳn cắn một cái, tỏ rõ quyền sở hữu nói: "Nếu không phải ta dạy con trường thương thì con có thể bắt được sao?"

Một già một trẻ vừa cãi nhau vừa xé thịt thỏ ăn. Tứ Hạp tiên sinh tiện tay kéo một cái lá cây lau tay, nói: "Sau này trở về cũng phải luyện thương, thương thuật của Quách gia tuy bình thương nhưng biết chút ít còn hơn không".

Tiết Thanh "à" một tiếng, đó là đương nhiên rồi, nhưng nghe ra...

"Tiên sinh có vẻ rất hiểu biết về Quách gia?" Nàng nói.

Tứ Hạt tiên sinh "ha ha" cười gượng hai tiếng, nói: "Con đừng hòng gài bẫy ta, ta đương nhiên là hiểu rõ Quách gia rồi... Cửa lớn cửa nhỏ của Quách gia kia vừa nhìn là đã xem thấu, có gì khó hiểu chứ..."

Tiết Thanh cười cười không nói gì.

Tứ Hạt tiên sinh ném lá cây trong tay, "ợ" lên một cái nói: "Ta đi thăm người thân vài ngày, thời gian này con phải tự học đó."

A, đã muốn đi rồi?

Tiết Thanh cắn thịt thỏ nói: "Tiên sinh người vẫn còn người thân sao?"

Tứ Hạt tiên sinh hừ một tiếng, nói: "Ta ngọc thụ lâm phong như thế này đương nhiên thể thiếp đầy nhà, con cái nam có nữ có, thân thích vô số."

Tiết Thanh nói: "Thật không nhìn ra nha."

Thật không nhìn ra ngọc thụ lâm phong hay là thể thiếp đầy nhà, con cái, thân thích vô số. Tóm lại chắc chắn là sẽ không có lời nào tốt đẹp cả, Tứ Hạt tiên sinh sẽ không tiếp tục tự mình chuốc nhục..Nguồn.: i.r.ead.vn"Không được lười làm bài tập". Ông "hừ" một tiếng nói: "Ta trở về kiểm tra nếu có chỗ thụt lùi sẽ phạt".

Tiết Thanh vẩy vẩy bàn tay bóng nảy dầu nói: "Tiên sinh yên tâm, người không có cơ hội này đâu."

Tứ Hạt tiên sinh ngồi xuống nhìn nàng với vẻ thân thiện.

Tiết Thanh đang gặm đùi thỏ nhìn thấy ông liền hơi nghiêng về sau tránh né, nói: "Người là tiên sinh, con là học trò. Xưa nay tiên sinh đi vắng chúng học trò đều hoan hỉ tung tăng vui đùa như chim sẻ... Tiết mục không nở chia tay này thôi bỏ qua đi nha."

Tứ Hạt tiên sinh "hừ" một tiếng nhưng vẫn như cũ ngồi xích lại gần nở ra một nụ cười, duỗi bàn tay gầy còm ra nói: "Vậy được rồi, bỏ qua bước này, học trò, có thể cho mượn một ít lộ phí không?"

Sau một hồi nói vui chọc cười nhau Tiết Thanh vẫn đem tất cả tiền mình có được để vào tay Tứ Hạt tiên sinh.

"Ta sẽ đi ngay, con cũng không cần đưa tiền ta... Ừm, không cho phép con xem trộm tàng thư của ta, càng không được phép đem bán chúng". Ông cảnh cáo.

Cái gọi là tàng thư kia chính là những quyển Xuân cung đồ kia. Tiết Thanh tròn mắt: "Những thứ kia của người là đồ chơi của con nít..."

Tứ Hạt tiên sinh nói: "Nói giống như là con đã xem qua rất nhiều rồi vậy".

Lời này dù là trêu chọc nhưng trong đôi mắt đục ngầu lại hiện lên vài phần thận trọng. Kiểu thận trọng này Tiết Thanh không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nàng cười cười nói: "Bởi vậy mới nói tiên sinh đúng không hiểu rõ Quách gia. Quách nhị và tam lão gia tàng thư rất nhiều nha."

Tứ Hạt tiên sinh "hừ hừ" hai tiếng nói: "Tiểu tử nguoi, lúc ta không có ở đây phải trung thực một chút, đừng có gây chuyện."

Tiết Thanh ăn xong miếng thịt thỏ cuối cùng, liếm liếm ngón tay nói: "Con rất trung thực nha, con có gây sự lúc nào đâu à".

Tứ Hạt tiên sinh nói: "Người trung thực không phải là mấu chốt của việc có gây chuyện hay không."

Tiết Thanh "à" lên một tiếng nói: Mời tiên sinh chỉ giáo".

Tứ Hạt tiên sinh nhìn nàng nói: "Điểm mấu chốt nhất là sợ phiền phức".

Tiết Thanh "à" lên một tiếng.

"Học trò à..." Tứ Hạt tiên sinh liếc nàng một cái: "Ở trên đời này, nếu muốn sống yên ổn thì phải sợ một số thứ gì đó." Dứt lời liền quay người, chấp tay sau lưng, khom người lão đảo bước đi.

Tiết Thanh không đứng dậy đưa tiền mà ngồi trước đồng lửa nhìn theo bóng lưng ông lão với biểu cảm như đang suy nghĩ điều gì đó. Sợ một số thứ sao? Nàng có vẻ như không xác định được mình sợ điều gì... Là người đã chết qua một lần, trước giờ đều chưa giúp đỡ qua người nào...

Nhưng mà cũng không thể nói như vậy, nàng đã không còn là Tiết Thanh trước kia, nàng rất thích cuộc sống hiện tại, mục tiêu của nàng chỉ là trở thành một vị tiên sinh dạy học tại cái thành nỏ này, bình an sống cả đời. Nàng đương nhiên sợ phiền phức, sợ thân phận nữ nhi bị vạch trần, sợ phiền toái...

Tiết Thanh khoát tay với thân ảnh đi xa khỏi tầm mắt nói: Tiên sinh, người nhanh chóng trở về nhé! Nhận lễ vật xin học của người rồi thì đừng lười biếng nha, càng không thể lẩn trốn nha, mất thanh danh cả đời vì chút tiền kia thật không đáng."

Mặc dù bây giờ trong lòng vẫn còn xuất hiện chút dè phòng và nghi ngờ ông lão này nhưng ở cùng ông khoảng thời gian này nàng có thể khẳng định ông không có ác ý với nàng, vừa mới đi khỏi đã có chút không nề... Dù sao nàng ở chỗ này cũng không thể thoải mái nói chuyện được với mấy người.

Về việc Tứ Hạng tiên sinh có bí mật giấu giếm nàng, nàng cũng không thèm để ý, nàng chẳng phải cũng có bí mật giấu giếm ông hay sao.

Tiết Thanh cũng kéo lá sang lau tay giống như Tứ Hạng tiên sinh, đứng dậy cảm trường thương lên, cổ tay khẽ rung, trường thương chuyển động giống như rắn, cành lá ở phía trước bỗng rơi xuống ào ào. Rất trùng hợp, kiếm trước nàng cũng đã dùng qua rất nhiều binh khí, đao thương kiếm kích 18 món binh khí đều đã luyện qua... Ít nhất thì cũng phải biết rõ cách dùng chúng để giết người như thế nào.

Nàng sẽ để võ sư của Quách gia bắt đầu dạy trường thương, không chỉ là vì để che giấu kỹ thuật dùng trường thương điều luyện trước kia mà còn là để Tứ Hạng tiên sinh tin rằng nàng đang chăm chỉ khổ luyện, không lâu sau có thể chấp nhận việc trường thương của nàng tiến bộ rất nhanh.

Về phần tại sao trường thương của Quách gia bình thường mà kỹ năng của nàng lại lợi hại, nếu Tứ Hạng tiên sinh không tin nàng là Văn Khúc tinh nên mới có chuyện phạm sự xuất cao đồ thì cũng chỉ có thể nghĩ rằng là do Tiết Thanh nàng thiên tư thông minh, là kỳ tài trước giờ chưa từng xuất hiện trong sử sách, sau này chắc chắn cũng không có ai thay thế được.

(*) Nhất tâm nhị dụng: Cùng một lúc có thể làm hai chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 83: Chứng kiến

Sau khi Tứ Hạng tiên sinh rời đi, cuộc sống cũng không thay đổi gì, sáng sớm Tiết Thanh vẫn chạy đến núi Lục Đạo Tuyền như thường lệ, trèo đèo lội suối đi học, chiều thì tự học ở Tri Tri đường... Trước khi Tứ Hạng tiên sinh đi đã để lại rất nhiều bài tập để làm.

Trương Song Đồng thường tới ngủ trưa, bọn thiếu niên như Sở Minh Huy thỉnh thoảng cũng tới, giả vờ ra vẻ đọc sách viết chữ, phần lớn thời gian đều tự lại bốc phét, bị Tiết Thanh trừng mắt mấy lần, hoặc làm ồn âm ỉ bị Trương Song Đồng mắng mấy câu mới im lặng đôi chút.

Bọn họ chẳng thể ngồi đàn ra đó đến chiều được, tóm lại đều phải học, chẳng còn mấy tháng nữa là đến kì thi huyện vào tháng hai năm sau rồi, phần lớn ở Tri Tri đường chỉ có một mình Tiết Thanh mà thôi.

Lúc này rất ít người đến, nghe tiếng bước chân Tiết Thanh ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt kinh ngạc, nói:

“Nhạc Đình.”

Nhạc Đình dừng bước, hình như hơi do dự, bị phát hiện hẩn cười cười nhìn sang, hỏi:

“Làm phiền người à?”

Tiết Thanh đứng dậy mời:

“Vào đi, đúng lúc có đoạn văn ta không hiểu lắm... Tự học đúng là phiền thật, chẳng có thầy bên cạnh gì cả.”

Nhạc Đình vội bước đến, ngồi đối diện Tiết Thanh, Tiết Thanh chẳng hề khách sáo cầm sách chỉ cho hắn thấy, Nhạc Đình giảng rõ ràng, giọng hắn trong trẻo, giảng giải kỹ càng mạch lạc, đủ thấy hắn đã hiểu rõ đến mức nào.

Tiết Thanh hỏi:

“Người học mấy năm rồi?”

Nhạc Đình đáp:

“Ba năm rồi.”

Tiết Thanh gật gù hiểu rõ, thăm hỏi thể mình còn phải học mấy năm nữa? Dù bảo “sách là chân trời rộng mở” nhưng nói cho cùng thì đọc sách cũng phải có mục đích, khoa thi ba bốn năm năm tóm lại đều có thời hạn cả, chẳng qua thân phận đầy tớ chẳng thể đi tham gia thi cử được.

Nhạc Đình thấy mặt nàng tròn xoe, cười bảo:

“Ta bán mình làm nô chỉ có mười năm nên ít nhất còn phải học bảy năm nữa.”

Tiết Thanh ngồi thẳng lưng, Nhạc Đình đã chủ động nói thì nàng nhân đó cũng thêm vào:

“Thì ra là bán mình làm nô a!”

Chẳng phải sinh ra đã làm nô bộc.

Nhạc Đình gật đầu, vẻ mặt bình thản:

“Nhà nghèo, cha mất sớm, mẹ bệnh sức khỏe yếu ớt nên không đủ khả năng cho ta đi học, vì vậy ta mới tự bán mình cho nhà họ Lư, lấy tiền đó làm lễ thầy để được đến trường học tập.”

Thì ra là thế, hẳn dám vứt bỏ thân phận dân thường để nhập vào tầng lớp hạ đẳng, đúng là có khí phách, Tiết Thanh hỏi:

“Là vì thi cử à?”

Nhạc Đình cười, ngẫm nghĩ rồi nói:

“Ta được đi học rồi, tóm lại cũng phải thi thử chứ, cho dù không thi đậu thì học hành cũng tốt mà... Nói cái này chắc chẳng ai tin đâu.”

Cũng không phải ai đi học thì có thể thi đậu, rất nhiều người phí cả đời cũng chỉ là học trò, câu chuyện Phạm Tiến thi đậu (1) chẳng phải nói khoác, đối với người nghèo thì chuyện đi học là trọng trách không cách nào gánh nổi, cũng là một việc vô cùng mạo hiểm, có thể chẳng hề có chút báo đáp nào, đặc biệt là người bán mình làm nô để được đi học như Nhạc Đình, nếu mục đích không vì công danh thi cử thì ấy chẳng phải là điên rồi sao?

Song Tiết Thanh lại có thể hiểu được, nàng cười bảo:

“Ta tin, đọc sách là chuyện rất hay, muốn đọc thì đọc, có thể làm được điều mình muốn đã là điều đáng vui vẻ rồi.”

Nhạc Đình chẳng nghĩ đến nàng sẽ nói thế, cười ngớ ngẩn, nói:

“Làm không được cũng đừng buồn.”

Ý muốn nói đến chuyện đậu trạng nguyên à? Tiết Thanh cười ha ha.

Lúc này Nhạc Đình mới nhìn xung quanh, nhà cỏ đơn sơ nhưng sạch sẽ, vốn chỉ có một cái bàn, nhưng đã bị Trương Song Đồng đặt thêm giường thấp, Sở Minh Huy lại đem thêm ba cái bàn đến, trong phòng cũng không thấy trơ trọi, trên bệ cửa sổ không biết ai đã đặt thêm bình gốm cắm hoa dại.

Tiết Thanh nói:

“Song Đồng thiếu gia bảo hương hoa có thể an thần.”

Nhạc Đình biết Song Đồng thiếu gia là ai, cười cười gật đầu đứng lên, bảo:

“Ta về đây, dạo này rất bận, hình như sắp có nhân vật lớn nào đó đến nên trong nhà cần rất nhiều thịt.”

Trong nhà là chỉ nhà họ Lư rồi, Tiết Thanh bảo:

“Chả trách dạo này chẳng gặp được huynh.”

Nhạc Đình nói:

“Đi sớm về khuya nên chẳng có thời gian đọc sách, nghe nói người có chỗ tự học, hôm nay ta rảnh nên đến xem thử.” T.ruyện được cập nhật nhanh.. nhất tại iread.vn. Tiết Thanh hỏi:

“Huynh thấy thế nào?”

Nhạc Đình gần đến cửa, ngẩng đầu nhìn tám biển trước mặt, bảo:

“Cảm thấy rất hay.”

Tiết Thanh cười đáp lễ:

“Đa tạ khen ngợi.”

Hai người đứng ở cửa cười cười nói nói, chợt có người gọi Tiết Thanh, Sở Minh Huy cùng hai thiếu niên đi tới, Nhạc Đình cáo từ Tiết Thanh rồi đi mất.

Sở Minh Huy đến gần nhìn bóng dáng Nhạc Đình chau mày hỏi:

“Thanh Từ, người cũng biết tên Nhạc Đình đó?”

Tiết Thanh ừ đáp lời.

Một thiếu niên bẽn lẽn nói:

“Đừng chơi với hắn, tên đáng ghét.”

Người còn lại cũng nghiêm mặt bảo:

“Đứng, vì khoa cử mà cam lòng làm nô, loại người như vậy, sau này mà làm quan ắt sẽ là gian thần... Còn có gì mà hắn không dám làm chứ!”

Tiết Thanh hỏi:

“Nói thế quá bất công... Ta thi trạng nguyên để cưới vợ, chẳng lẽ sau này ta cũng là gian thần?”

Một tên không vui đáp:

“Tiết Thanh, ngươi bị Nhạc Đình vấy bẩn rồi, sao lại nói giúp hắn chứ?”

Tiết Thanh nói:

“Vì ta không thấy hắn không tốt chỗ nào cả.”

Bọn thiếu niên không ngờ nàng lại trả lời dứt khoát đến thế nên xấu hổ, Sở Minh Huy cười ha ha:

“Sao có thể giống nhau được chứ! Hơn nữa, chưa chắc ngươi sẽ đậu trạng nguyên.”

Tiết Thanh đáp:

“Muốn cắt đứt tình nghĩa hả?”

Nàng cố ý xụ mặt, bọn thiếu niên mới vừa xấu hổ lại cười rộ lên.

Sở Minh Huy đập vai nàng bảo:

“Được rồi mà, giờ cũng trễ rồi, chúng ta đi chơi xúc cúc đi, cứ vui đầu đọc sách có ý nghĩ gì đâu mà! Đúng là chán chết, ngươi kêu đệ đệ của ngươi đi, đấu một trận với bọn mình.”

Tiết Thanh hỏi:

“Đệ đệ nào?”

Các thiếu niên cười ha ha bảo:

“Liễu Xuân Dương đó.”

Dù Tiết Thanh chưa hề kể tại sao Liễu Xuân Dương lại gọi nàng một tiếng đại ca nhưng bọn thiếu niên này làm gì có bí mật nào với nhau chứ, nên chuyện bài thơ Đưa thuyền ca của xã Kết Lư vào tết Đoan Ngọ ai ai đều biết cả.

Sở Minh Huy cười khi khi:

“Bảo với hắn là chơi xúc cúc chứ không phải làm thơ nên đừng sợ.”

Một thiếu niên nói:

“Nhưng dù chơi xúc cúc hắn cũng thua à.”

Vì thế ba tên đó cười lớn, Tiết Thanh lắc đầu, chẳng hiểu cười cái gì nữa, gạt tay Sở Minh Huy ra bảo:

“Có muốn chơi xúc cúc nữa không? Nhanh nào.”

Bọn Sở Minh Huy vừa đi vừa cười, do trời nóng bức nên bọn họ hẹn nhau chơi xúc cúc bên sông Vị Thủy nhưng chưa đến gần sông đã bị cản lại.

Người trước mất báo tin:

“Bờ sông đã bị cấm rồi, không được đến gần.”

Có chuyện gì hả? Đám Sở Minh Huy rất tò mò.

"Nghe bảo là quan lớn trong triều đình đến, tri phủ đại nhân đang chiêu đãi ở bên sông nên cấm những người không phận sự đến gần. . . Lát nữa còn tham quan trên sông nữa."

Chuyện thế này từ xưa đến nay rất nhiều, Sở Minh Huy chờ bọn thiếu niên ai oán xong, Tiết Thanh chẳng nói gì, ba người lại xoay người đi vào thành, chẳng ngờ cửa thành cũng bị chen lấn xô đẩy, xe ngựa muốn ra khỏi thành đông nghịt.

Sở Minh Huy khó hiểu:

"Lại chuyện gì thế?"

Chợt hân "ơ" một tiếng, hóa ra hân thấy xe ngựa nhà mình trong đó, vội vàng đi hỏi, chốc lát lại gãi đầu bước đến:

"Là đưa bọn muội muội đến nhà ngoại. . . Quái lại, đã trễ thế này còn đi nữa."

Hai thiếu niên cùng bảo:

"Ban ngày trời nóng, giờ đi là chuyện thường."

Đây đúng là chuyện bình thường, bốn người đứng trước cửa chờ, đợi trống trống rồi liền đi vào, nhưng vừa qua cửa thành, Tiết Thanh đột ngột dừng bước, bảo:

"Chẳng lẽ hôm nay đều rời nhà đến nhà ngoại cũng là chuyện thường ngày sao?"

Là sao, bọn Sở Minh Huy cũng đứng lại, nhìn theo Tiết Thanh, ngạc nhiên không thôi, trên đường lớn, xe ngựa như nêm.

Rèm xe ngựa ngày hè mỏng manh, theo làn gió thổi có thể thấy được bóng người ngồi bên trong đều là nữ nhân, tóe tóe bên cạnh quất roi giữa ngựa, chen chen chúc chúc trên đường lớn, mà phía sau bọn họ, đèn xe chiếu sáng dần dần, có rất nhiều xe ngựa đang chạy đi.

Tiết Thanh thấy giống như đang chạy nạn vậy.

(1) Phạm Tiến thi đậu: Là một thiên trong dòng tiểu thuyết trào phúng do Ngô Kính Tử - tiểu thuyết gia đời Thanh - sáng tác.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 84: Binh khí

Thấy trước cửa thành xe ngựa chen chúc nhau chạy, đám thiếu niên đều ngạc nhiên. Nhìn thấy người quen trong đám người, Sở Minh Huy nhảy ra ngăn người đó lại hỏi xem mọi người đang muốn đi đâu.

Người kia nói rằng đang đi thăm người thân, ngoại tổ mẫu của hân bệnh lâu năm sắp không đợi được nữa nên gấp rút ra khỏi thành.

Tuy rằng người kia nói không có chỗ nào không hợp lý, nhưng nhìn cảnh xe ngựa chen chúc nhau ra khỏi thành không khỏi khiến bọn họ cảm thấy quái lạ. Mọi người chia tay, mạnh nhà ai nhà nấy về. Tiết Thanh lững thững đi dọc con phố, cách cổng thành càng xa người cũng càng ít dần, hoàng hôn tại thành Trường An vẫn như cũ.

Đại thẩm bán cá đang chụm đầu cắn hạt dưa tán dóc với hàng xóm, thấy Tiết Thanh đi qua còn kéo nàng lại cho nàng một nắm hạt dưa. Tiết Thanh vui đùa cùng bà ấy vài câu rồi chào bà ấy ra về. Đi qua tiệm rèn, Tiết Thanh dừng lại ngắm nhìn người đàn ông đang quai búa một cách hứng thú.

Chiều tà mờ mờ ảo ảo, tiệm rèn cũng không đốt đèn, ánh lửa trong lò cũng đủ chiếu sáng cả gian tiệm. Chủ tiệm khoảng 40 tuổi, da ngăm ngăm, diện mạo bình thường, côi trần lộ ra cơ bắp rắn chắc loang lỗ vết sẹo do đốt lửa lò rèn lưu lại... Đa số vết sẹo đều đã cũ, xem ra người này đã làm nghề này rất lâu rồi.

Tiết Thanh vừa cúi đầu cắn hạt dưa vừa nhìn ông chủ tiệm rèn. Qua một lúc lâu, có lẽ bị nhìn chăm chăm khiến ông khó chịu nên quay ra hỏi Tiết Thanh: "Tiểu ca, có chuyện gì không?" Hân nói, giọng khàn khàn như bị lò lửa đốt qua vậy.

Tiết Thanh xoa mũi, cười nói: "Đại thúc, ta muốn rèn một thanh thiết thương, không biết có được không?"

Người thợ rèn nói: "Thiết thương?"

Tiết Thanh gật đầu, đem giỏ tre móc vào khuỷu tay, tay còn lại còn đang nắm hạt dưa khoa tay ra hiệu một lát: "Dài chừng này... lớn chừng này... hai đầu

nhọn... đừng quá nặng... Trong nhà ta cũng có, chỉ có điều quá nặng, ta cầm không thuận tay."

Người thợ rèn nói: "Như vậy cần mười đồng tiền công."

Tiết Thanh móc túi lấy ra mười đồng đưa cho người thợ rèn. Tiết mẫu mỗi tháng đều cho nàng tiền tiêu vặt, phòng khi đi chơi với người khác cần thì tiêu, không bị người khinh khi, lúc cần mua đồ ăn cũng có tiền mà trả. Giống như rất nhiều người thương con, đều cho chúng tiền tiêu vặt, dù sao tiền này cũng là của Quách gia, Tiết mẫu biết, người khác cũng biết nên dù sao cũng chẳng cần quan tâm họ nhìn thế nào, được người ta coi trọng chẳng qua là vì người tiêu tiền hào phóng mà thôi.

Tiết Thanh cũng không phản đối Tiết mẫu mang tâm tư như vậy, dù sao có tiền trong người cũng tốt hơn.

Người thợ rèn chỉ lấy năm đồng, nói: "Còn lại đợi làm xong rồi hãy trả."

Tiết Thanh ừ một tiếng rồi lấy lại năm đồng, dặn dò người thợ rèn vài câu cái gì mà đừng quá nặng cũng đừng quá nhẹ... Người thợ rèn chỉ ừ vài tiếng rồi tiếp tục làm. Tiết Thanh cấp giò tre quay người bỏ đi, sau lưng vẫn vang lên tiếng búa rèn đập trên đe đing đing đang đang.

Về đến nhà vừa bỏ giỏ xuống, Tiết Thanh đã đi đến luyện võ trường. Võ sư của Quách gia như thường lệ đã chờ sẵn ở đó, chỉ vào giá binh khí hỏi: "Tiết thiếu gia, người muốn luyện côn bổng trước hay luyện trường thương trước?"

Giá binh khí chứa các bạch lập mộc thương, mộc côn dài ngắn, lớn nhỏ đủ loại. Tiết Thanh vui vẻ tới mân mê từng cây, từng cây một. Võ sư Quách gia đã quen nhìn thấy kiểu thiếu niên lần đầu tiếp xúc binh khí, lúc đầu rất vui vẻ hưng phấn, đến khi luyện tập thực tế thì thấy chán nản, cực khổ, đến lúc đó không khóc là đòi nghỉ đã là may rồi.

Trong lúc Tiết Thanh đang mân mê mấy cây mộc côn, mộc thương trên giá thì Quách Tử An cùng Quách Tử Khiêm tới. Thấy nàng, Quách Tử An gật đầu chào, còn Quách Tử Khiêm thì cẩn thận từng tiếng kêu Thanh Tử ca.

Tiết Thanh nhìn hấn gật đầu nói: "... Giờ nên học côn bổng trước thì tốt hay học thương tốt hơn?"

Đây là đang hỏi ý kiến hấn sao? Việc này khiến Quách Tử Khiêm thấy được xem trọng mà lo lắng vội nói: "Thanh Tử ca học cái gì trước cũng tốt cả."

Quách Tử An mặt đỏ lên hừ một tiếng, hấn cảm thấy mất hết mặt mũi.

Tiết Thanh quay về phía hấn hỏi: "Theo Tử An người thấy thì sao?"

Từ An...

Hấn lớn hơn Tiết Thanh một tuổi vậy mà Tiết Thanh không kêu hấn một tiếng ca mà lại gọi hấn như là bằng vai phải lứa. Mặt Quách Tử An đỏ bừng, mặt cúi gằm hai nắm tay siết chặt, dường như chuẩn bị chửi ầm lên thì thấy Tiết Thanh cười cười miệng lầm rầm, mặt hấn chợt tái nhợt: "Quách gia đệ tử cũng đến vậy mà thôi, thua cuộc không dám nhận còn muốn nuột lòi. Tính chơi xấu sao..."

Quách Tử An ngẩng đầu nói: "Ta thấy cái nào cũng tốt cả, côn bổng mỗi ngày dùng nhiều, trường thương thì trên chiến trường dùng nhiều, tùy người cần cái nào thì học cái đó." Tr-uyện được biên tập - tại irea-d.vn Tiết Thanh nhìn hấn cười cười, cẩn thận suy nghĩ rồi quay lại nói với võ sư: "Ta định ba ngày luyện côn bổng thì một ngày luyện trường thương."

Võ sư đã được dặn dò trước, không để Tiết Thanh tùy tiện như trước nữa, hấn suy nghĩ một chút rồi nói: "Côn bổng cùng trường thương đều có chỗ giống nhau, cùng lúc luyện hai thứ cũng không phải là không được, lấy côn bổng làm cơ sở, chỉ bằng như vậy, Tiết thiếu gia cứ luyện côn bổng trước nửa tháng, sau đó lại luyện trường thương."

Tiết Thanh dạ một tiếng, bỏ trường thương trong tay xuống cầm một thanh mộc côn lên theo võ sư chăm chú học không thêm để ý tới hai người Quách Tử An, Quách Tử Khiêm nữa. Như vậy cũng rất hợp ý Quách Tử An... nếu cứ tiếp tục dây dưa với Tiết Thanh không biết hấn có nhận tiếp được nữa hay không.

Quách Tử Khiêm vui vẻ khen: "... Thanh Tử ca hạ bàn thật vững, lần đầu luyện côn mà có thể làm tốt như vậy."

Quách Tử An đáp Quách Tử Khiêm một cái, cảm hận nói: "Người từ nay về sau đừng kêu ta một tiếng ca nữa, thật mất mặt." Nói xong liền phẩy tay mà đi, quyết định từ nay về sau không thêm đến luyện võ trường này nữa. Hấn định đến tìm Quách nhị lão gia xin xây một luyện võ trường riêng ở đình viện của mình.

Đại trạch Quách gia là ba huynh đệ ở chung, nữ quyến cùng tới tở rất nhiều, chỗ đâu mà xây thêm luyện võ trường, cho nên khi Quách Tử An yêu cầu liên bị Quách nhị gia chửi mắng thậm tệ một hồi. Quách Tử An thầm nghĩ, đây rõ ràng là nhà mình lại bị một kẻ ở nhờ khiến cho phải tránh mặt, thật quá ư mất mặt. Do đó ở trong viện của mình chửi chớ mắng mèo một trận cho đỡ tức.

Tiết Thanh luyện võ xong thì mang theo một cây côn về nhà cho Thiên Y chơi đùa một lát, lại trêu hai người cười không ngấm được miệng.

Tiết mẫu nói: "Con luyện võ cho cường thân kiện thể, học mấy cái thứ này làm gì?"

Tiết Thanh nói: "Tử An nói côn này thường ngày đều sử dụng được, có thể dùng làm vũ khí đánh người nhưng không sợ gây tai nạn chết người."

Tiết mầu giật mình, bước lên giật lấy mộc côn, nói: "Không cho con dùng nó đánh nhau với người khác."

Tiết Thanh cười nói: "Mẹ yên tâm, con không đánh nhau với người khác, nhưng nếu có người đánh con thì phải xem lại đã."

Thiên Y hỏi: "Xem lại cái gì?"

Tiết Thanh nói: "Tự nhiên là nếu đánh lại thì đánh, đánh không lại thì chạy chứ sao."

Thiên Y cùng Noãn Noãn bật cười khanh khách. Tiết mầu cũng mỉm cười, dặn đi dặn lại Tiết Thanh không được đánh nhau với người khác. Tiết Thanh cũng luôn niệm cam đoan không đánh nhau, nói: "Quân tử động khẩu bất động thủ."

Thiên Y thầm nghĩ, không phải người vẫn luôn đánh đấm người thiếu gia tiểu thư Quách gia hay sao. Ngay cả tiểu thư cũng không có nhường nhịn chút nào mà đánh cho bất tỉnh. Đây có chỗ nào là quân tử chứ. Tuy nhiên nàng cũng không có trách cứ Tiết Thanh, đám thiếu gia tiểu thư Quách gia đó luôn khi dễ Tiết Thanh, chịu chút giáo huấn như vậy cũng đáng đời. Nàng chống cằm ngồi nhìn thiếu niên đang đùa nghịch thanh mộc côn, càng nhìn càng cảm thấy đẹp trai.

Tiết Thanh đang tuổi ăn tuổi lớn, nay lại thêm việc luyện võ, đọc sách khổ cực, lượng cơm ăn mỗi bữa càng ngày càng nhiều, mới một lát đã la hét kêu đói. Tiết mầu cùng Noãn Noãn dọn cơm ăn, trong sân nhỏ thật náo nhiệt mà yên bình.

Ngày hôm sau, Tiết Thanh cố ý đến trường muộn. Sáng sớm, đường xá thật yên bình, trước cửa thành cũng không có cảnh tượng chen chúc như hôm qua, có lẽ là nàng suy nghĩ nhiều. Vừa vào trường xã, Sở Minh Huy vốn đang lái nhái với muội muội mình đôi câu, chợt thấy Tiết Thanh liền chạy tới kéo nàng lại.

"Ta biết tại sao hôm qua lại có nhiều người ra khỏi thành như vậy." Hấn nói: "Người có biết là hôm qua vị đại quan nào tới không?"

Là vị quan lớn mà Tri phủ chiều đãi bên bờ sông Vị Thủy kia sao? Tiết Thanh lắc đầu, hai chuyện này có liên quan sao?

"Là Đại thái giám Tông Chu." Sở Minh Huy nói.

Là thái giám, Tiết Thanh gật đầu, tiếp tục nhìn Sở Minh Huy chờ hấn nói tiếp.

"Người không biết vị Tông đại thái giám này?" Sở Minh Huy hỏi.

Đâu chỉ Tiết Thanh không biết, bọn người ngồi xung quanh về mặt cũng mờ mịt, bọn họ gia cảnh thấp kém, bình thường rất ít khi cùng quan viên liên hệ chứ đừng nói tới thái giám bên cạnh thiên tử... Đâu so được với Sở Minh Huy, con cháu đại gia tộc, có thể tiếp xúc với tầng lớp trên.

Sở Minh Huy nói: "Vị Tông đại thái giám này rất lợi hại..."

Tiết Thanh hiểu kỳ nói: "Lợi hại... có thể ăn thịt người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 85: Tọa đàm

Sở Minh Huy bật cười khanh khách, lại nói: "Đừng nói đùa."

Tiết Thanh cười nói: "Đây là người nói mà".

Sở Minh Huy không kịp phản ứng, trợn mắt nói: "Tại sao lại là ta nói."

"Ta biết tại sao hôm qua lại có nhiều người ra khỏi thành như vậy." Tiết Thanh nói, thuật lại câu nói lúc nãy của Sở Minh Huy.

Sở Minh Huy "à" lên một tiếng phản ứng lại, nói vậy quả đúng là hấn nói, hấn lấy tay gãi gãi đầu.

Trương Niệm trừng mắt nói: Thật sự ăn thịt người? Chẳng lẽ là lão yêu quái?"

Sở Minh Huy không quen hấn, tự nhiên cũng không khách khí, "hừ" một tiếng trợn mắt nói: "Lời này mà cũng dám nói, có biết là bắt người lên quan là sẽ bị xử tội chết không."

Bị dọa, Trương Niệm vâng dạ không dám nói lời nào nữa. Những thiếu niên khác dù nghe không hiểu lắm nhưng cũng biết rằng quan viên triều đình nhất là vị thái giám này càng không thể nói lời đắc tội nếu không thì sẽ chuốc họa vào thân, vì vậy đều vội vàng tránh né.

Tiết Thanh cười nói: "Đừng đùa nữa." Trần an Trương Niệm xong đứng dậy mời Sở Minh Huy: "Ta muốn tự học, người muốn cùng đi không?"

Đây là lần đầu tiên được mời đến Tri Tri đường, Sở Minh Huy biết nàng là muốn nghe thử xem vị Tông đại thái giám này lợi hại đến đâu mà hôm qua lại dọa nhiều người như vậy ra khỏi thành, bèn nói: "Ý người là muốn nói Tri thức chính là sức mạnh sao?"

Vì cùng với các thiếu niên qua lại nhiều, hàng ngày Tiết Thanh cũng khó tránh khỏi việc nói nhiều chuyện phiếm một chút, chẳng hạn như tri thức chính là sức mạnh, học tập tốt mỗi ngày thì nhất định sẽ tiến bộ gì gì đó.

Tiết Thanh cười nói: "Đại ý là như thế".

Sở Minh Huy cười ha ha: "Ta cũng có sức mạnh". Hắn cười, chòang tay qua ôm lấy vai Tiết Thanh nhưng Tiết Thanh đã nhanh chân bước đi.

Sở Minh Huy nghênh ngang bước vào Tri Tri đường ngồi xuống nói muốn uống trà.

Tiết Thanh nói: "Bên kia có một bình nước, tự uống đi, đọc sách chính là đang chịu khó chịu khổ, ở đâu ra trà hầu hạ người."

Sở Minh Huy cười nói: "Xem ra sức mạnh vẫn là không đủ."

Tiết Thanh không để ý đến hắn, Sở Minh Huy cũng không nói đùa nữa, ngồi xếp bằng xuống nói: "Vị đại thái giám Tông Chu này xuất thân cũng không có gì kỳ lạ quý hiếm, dù sao cũng chỉ là thái giám, từ nhỏ vào cung, vốn dĩ không có chút gì nổi bật. Sau khi tiên đế băng hà, quý phi nương nương nghe chuyện triều chính, cũng chính là thái hậu nương nương hiện nay. Hắn văn hay chữ tốt, cơ duyên hợp nên được Ti Bảo giám trọng dụng. Mấy xanh một đường đi thẳng lên trời, hiện đang phụng mệnh ban sai, quyền thế rất lớn."

Tiết Thanh "à" lên một tiếng, thái giám quyền cao chức trọng trong lịch sử vốn có rất nhiều, cũng không có gì lạ.

"Nếu đã là đi ban sai, quan viên các nơi nịnh nọt, sợ hãi hay cảm thấy hắn lợi hại cũng là điều bình thường". Nàng nói: "Nhưng tại sao gia quyến của nhiều người lại phải tránh đi?"

Chẳng lẽ vị thái giám này lại... háo sắc? Nàng nhớ đến cảnh tượng hôm qua, ngồi trong xe ngựa chen chúc nhau ra khỏi thành đa số đều là đám nữ tử trẻ tuổi. Thái giám tuy không còn là nam nhân nhưng cũng có không ít người mức độ háo sắc lại tăng lên, đối với chuyện cưới vợ nạp thiếp gì cũng nhiều hơn người khác...

Sở Minh Huy chỉ về phía nàng mặt cười hề hề nói: "Ta biết rõ người nghĩ gì rồi!" Rồi khoa tay múa chân thủ thế nói: "Nói, người có phải đã đọc qua Đông cung..."

Những thiếu niên này đầu óc sao mà chuyện gì cũng có thể liên tưởng đến chuyện tình ái nam nữ a, Tiết Thanh trợn mắt nói: "Người dâm gặp việc dâm."

Tiếng Trương Song Đồng vang lên ở bên ngoài, vỗ tay nói: "Hay, người dâm gặp việc dâm." Hắn vừa đi tới, vừa chỉ tay vào chỗ hai người đang ngồi song song nhau: "Hai người các ngươi đang làm chuyện xấu xa gì đó?"

Lời này nghe có chút không thoải mái, Trương Liên Đường đi phía sau hắn nhíu mày, ánh mắt hướng về gương mặt Tiết Thanh. Sau giờ ngo ỏi bức, hai má thiếu niên có hơi đỏ lên, còn những chỗ dư ra thì lại trắng như tuyết, nhìn từ phía trên rất là xinh đẹp... Xinh đẹp, dùng từ này để miêu tả hình dung của nam tử thì có chút không ổn.

"Không nên nói bậy". Hắn nói: "Chọc giận lời nói của thánh nhân ở trên cửa."

Ý hắn là chỉ tám biển đề ba chữ Tri Tri đường ở ngoài cửa, ba người cười lên.

Tiết Thanh nhìn Trương Liên Đường, tuy ánh mắt có vẻ yên tĩnh nhưng đầu chân mày lại ánh lên vẻ không vui, hắn là tâm tình không tốt? Lúc người ta tâm tình không vui thường phiền chán nói đầu đầu, thế là nàng bèn nói: "Đang nói chuyện thái giám Tông Chu vì hôm qua trên đường trở về đã gặp rất nhiều xe ngựa chở nữ quyền ra khỏi thành, rất khó hiểu."

Trương Liên Đường nói: "Tại sao nhìn thấy cái gì cũng tò mò hết vậy?"

Tiết Thanh cười cười, dù lời của hắn có vẻ như trách cứ nhưng nhìn thái độ thì vẫn tốt nên không nói gì thêm. Bạn đã đọc truyện tại iREAD.vn Trương Song Đồng nói: "Hóa ra là nói về cái này." Vỗ vỗ Sở Minh Huy bảo hắn đứng lên: "Tên tiểu tử nhà ngươi thật là, không có chuyện người cũng nói ra thành có chuyện."

Sở Minh Huy cười cười nhường chỗ nhìn Trương Song Đồng phát tay áo ngồi xuống, áo đỏ phủ trên đất giống như hoa.

"Thật ra cũng không có gì, Tông thái giám này ngoài ban sai ra thì còn phụng mệnh chọn lựa cung nữ". Trương Song Đồng nói: "Vì thái hậu nương nương thương cảm bệ hạ không thể được tiên đế nuôi dạy, sợ là có chỗ sai sót nên đối với thái giám, cung nữ trong nội cung yêu cầu rất nghiêm khắc. Không chỉ tướng mạo phải đoan chính mà còn phải có thể đọc sách, viết chữ. Trong nội cung cũng thường xuyên tổ chức các cuộc thi để bình trạng nguyên, thám hoa gì đấy cho bọn cung nữ, thái giám... Cũng vì thế mà đám sĩ tử học sinh trong thiên hạ mới gây náo nức mấy lần..."

Vừa nói vừa đưa tay chỉ Tiết Thanh:

"Trương lai nếu Tiết trạng nguyên gặp được một vị trạng nguyên khác, nói không chừng đó chính là thái giám đấy."

Nói tới đây nhin không được cười to.

Lấy chuyện trạng nguyên, thám hoa khoa cử của học tử văn nhân ra so sánh cùng bọn thái giám, tránh không được khiến đám học sinh bất mãn muốn gây loạn, Tiết Thanh cũng cười.

Thấy Trương Song Đồng ôm bụng cười ngã lộn xuống đất, Trương Liên Đường lắc đầu ngồi xuống nói: "Thái hậu nương nương ưa thích những cung nữ biết chữ, nhạy bén thông minh nên Tông đại thái giám liền chú ý tìm kiếm. Đi khắp nơi điều tra những nữ tử có độ tuổi phù hợp và tiến hành lựa chọn để đưa vào kinh thành. Có thể trở thành tùy tùng phụng sự thiên tử là điều vô cùng vinh quang nhưng cha mẹ con cái, cốt nhục chia lìa, mọi người vẫn là không nở nên..."

Thế nên những nhà có nữ nhi đúng độ tuổi được chọn vì không muốn cốt nhục chia lìa liền sớm tránh đi. Tiết Thanh gật đầu đã hiểu, quả nhiên là chạy nạn.

"Không biết vừa độ tuổi là bao nhiêu?" Nàng hiếu kỳ hỏi.

Sở Minh Huy vội cướp lời: "Từ mười một đến dưới mười bốn tuổi. Nói là Khâm Thiên giám đã tính ra. Đây là những độ tuổi thích hợp hầu hạ bệ hạ nhất. Nhà ta có hai đường muội có cùng độ tuổi nên đã tránh ra ngoài trước rồi."

Phong kiến mê tín là không được a. Tiết Thanh thâm nghĩ, chột nghĩ đến nếu như lúc này vẫn là thân phận nữ tử thì cũng đang ở trong phạm vi được tuyển chọn... Thế nên ở thời cổ đại vẫn là làm nam nhân thuận tiện hơn.

"May quá hần không chọn thái giám." Nàng nói.

Sở Minh Huy, Trương Song Đồng và Trương Liên Đường khẽ giật mình rồi cả ba cùng cười lên. Trương Song Đồng còn nằm hần dưới đất không dậy nổi hai tay đập bụng cười to.

"Ngày đó chắc thiên hạ sẽ loạn". Trương Liên Đường nói: Tông Chu thái giám dù quyền cao đến đâu cũng không dám làm chuyện này. Ừm, ngay cả thái hậu nương nương cũng không dám."

Có thể đọc sách, viết chữ đa số đều là những học sinh có gia thế. Muốn đưa những người như vậy đi làm thái giám, không thể nghi ngờ là đang muốn làm đứt đoạn từ tôn của người ta. Việc này đối với các đại gia tộc thì không thể nhẫn nhịn, cũng là nỗi nhục lớn. Các sĩ tộc trong thiên hạ sẽ không dễ dàng tha thứ. Dù là hoàng đế cũng không dám khiêu chiến với sĩ tộc trong thiên hạ.

So với nam tử, nữ tử thì không quan trọng gì, nhiều khi từ mới sinh đã được định hôn ước.

Tiết Thanh cười, cúi đầu cầm lấy quyển sách bắt đầu đọc thầm, bên tai vẫn còn nghe Trương Song Đồng cười. Sở Minh Huy đang hỏi Trương Liên Đường khi nào có thể chơi xúc cúc, trong phòng tiếng chuyện trò nhỏ nhỏ nhưng lại rất an bình.

....

Lúc này ở ngoài thành, trước khu dân cư bên bờ sông Vị Thủy, một đội nhân mã hùng hậu đang đi tới. Đứng ở đằng xa người qua đường nếu như tinh mắt có thể nhìn thấy Trường An huyện lệnh, Trường An tri phủ, Án Sát tư đại nhân... trong đó. Tất cả các quan viên lớn nhỏ thành Trường An cơ hồ đều có mặt, còn có không ít các lão gia của các gia tộc quyền thế. Những người này đều đang xúm xít vây lấy một người.

Người này mặc áo bào màu đỏ, mặt trắng như bạch ngọc, nhẵn nhụi không có lông tóc, đang ngồi trên kiệu bốn người khiêng nhắm mắt định thần. Xung quanh hần có tám nam nhân cũng mặc áo đỏ thắt lưng có gấu loan đao màu đen, thần sắc vô cùng lạnh lùng.

Lý tri phủ cười nói: "Tông đại nhân, đây là Song Viên của Liễu gia, người xem có thanh tịnh hay không?"

Tông Chu mở mắt ra mang theo vài phần say rượu, ngồi thẳng người, tay vỗ vỗ vào ngực. Lúc này mọi người mới chú ý là từ trong lồng ngực căng phồng của hần lộ ra một cái đầu thò.

"Đâu dám quấy rầy như vậy... Ở lại phủ nha là được." Hần nói, ánh mắt nhìn về ngôi nhà phía trước: "... Hơn nữa ta lại thích náo nhiệt một chút."

Nhìn về phía mọi người mỉm cười:

"... Thế nên ta muốn tổ chức yến hội, mời chư vị dẫn theo gia quyến con cái đến đây tham dự nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 86: Dự tiệc

Tiếng vó ngựa lộc cộc vang lên trên đường phố Trường An, phá vỡ sự yên bình của buổi chiều tà.

Tiết Thanh đang đứng bên ngoài cửa tiệm rèn bên ngoài đầu lại nhìn. Lọt vào mắt nàng là mấy người sai nha của quan phủ đang vội vàng chạy qua, không biết có chuyện gì mà gấp rút như vậy.

“Vị huynh đệ à, như thế này đã được chưa?” Người thợ rèn chợt lên tiếng.

Tiết Thanh vội thu tầm mắt lại, nhìn về phía người thợ rèn. Người thợ rèn bèn đưa lên một thanh sắt to bằng hai ngón tay trở, dẹt hai mặt và dài bằng một con dao; tựa hồ như vẫn còn cảm thấy lạ lẫm với tác phẩm của mình bởi vì ông cũng không biết nó được gọi là gì. Vì thế chỉ có thể đặt tên cho nó là thanh sắt.

Tiết Thanh nói: “Được rồi.” Sau đó thì đưa tay nhận lấy rồi cầm lên thử, cảm nhận được trọng lượng của nó cũng vừa tầm. Nàng liền đưa năm lượng bạc cho người thợ rèn, tiện tay đặt tên luôn cho nó.

“Như Ý Kim Cô bổng” Nàng khẽ mỉm cười nói tiếp: “Biến thành kim thoa... đại thúc à, thúc có thể biến cái này thành kim thoa được không?”

Người thợ rèn ngơ ngác: “Kim Cô Bổng... kim thoa... muốn mài thành kim thoa à? Cũng được.”

Tiết Thanh nở nụ cười, một tay xách chiếc giỏ tre còn một tay thì cầm thanh sắt nhỏ của nàng rồi rời đi. Bộ dạng y hết con nít mới có đồ chơi mới. Cũng đúng, đối với những cô bé, cậu bé như nàng thì đây chỉ là một món đồ chơi thôi. Người thợ rèn lại tiếp tục với công việc của mình, những tiếng búa gõ xuống “đình đình” lại vang lên.

Tiết Thanh hươ hươ thanh sắt, đi thẳng về phía nhà nàng, bên cạnh là phủ Quách gia. Đang đi thì nàng nhìn thấy có một con ngựa dừng trước cửa phủ, Ngô quản gia thì đang tiễn một vị sai nha, người mà khi nãy nàng vừa mới trông thấy ở trên đường. Chẳng lẽ nhà họ Quách có chuyện gì cấp bách sao?

Ngô quản gia về mặt tươi cười, kín đáo dúi vào tay của vị sai nha kia một xâu tiền và nói: “Xin gửi ngài chút ít để uống trà ạ”

Vị sai nha kia thì cứ khước từ không dám nhận. Cứ đẩy qua đẩy lại như thế một hồi, cuối cùng thì vị đại nhân đó cầm lấy số tiền, còn không quên dặn: “Nhớ là ba ngày sau phải có mặt đó.”

Ngô quản gia vội tiếp lời: “Xin ngài cứ yên tâm, chuyện quan trọng như vậy sao tại hạ có thể bỏ qua chứ.”

Lúc này, vị sai nha mới nở nụ cười, dặn tiếp: “Như vậy thì tốt, đừng như những kẻ khác giờ trò để thoái thác đấy nhé. Người nên nhớ là tri phủ đại nhân không phải là kẻ ngốc.”

Ngô quản gia gật đầu lia lịa ra vẻ đã hiểu. Vị sai nha bèn cáo từ: “Ta còn có việc phải giải quyết. Người không cần phải tiễn nữa đâu.”

Ngô quản gia chu đáo đứng một bên cho đến khi vị sai nha kia đi khỏi, hần mới vội vàng thúc giục Tiểu Tư vừa mới phi ngựa từ trong phủ ra: “Mau lên, nhất định phải báo tiểu thư nhanh chóng quay về vào ngày mai.”

Tiểu Tư vâng lệnh rồi nhanh chóng thúc ngựa rời đi. Lúc này Ngô quản gia mới để ý thấy Tiết Thanh đang đứng ở bên cửa. Ông bị cô làm cho giật cả mình.

Ông hỏi cô: “Cậu cầm cái gì vậy?”

Tiết Thanh giờ thanh sắt lên, đáp: “Binh khí của ta.”

“Binh khí gì chứ, cậu lại lấy cái thanh sắt ở chỗ linh tinh nào nữa vậy?” Ngô quản gia nhíu mày, khoát khoát tay nói: “Tiết thiếu gia à, đừng để mình bị thương đấy.” Ông nói xong, định bước vào nhà thì bị Tiết Thanh giữ lại, hỏi: “Quách tiểu thư sắp về chưa?”

Ngô quản gia lập tức nhìn nàng đầy cảnh giác: “Tiết thiếu gia tốt nhất là nên về nhà đọc sách đi.”

Tiết Thanh mỉm cười không nói gì nữa, chỉ gác thanh sắt trên vai rồi bước vào, lúc đi suýt chút nữa thì đụng vào Ngô quản gia, làm ông ta phải nhanh chóng né sang một bên.

“Đừng đem mấy cái thứ này đi nghịch loạn.” Ngô quản gia phàn nàn.

Người gác cổng đứng ở một bên bèn lên tiếng: “Dạo này Tiết thiếu gia đang tìm hiểu về gây gộc với cả súng trường. Nam nhân ai mà chả thích chơi mấy món đồ như vậy.”

Ngô quản gia đứng đó làm bầm mấy câu rồi phát tay áo, bước vào trong nhà.

Tiết Thanh đặt thanh sắt lên trên gối. Xem ra đúng là chuyện hồi chiều mới được nhắc đến rồi. Thấy bảo là Tông thái giám muốn đến xem mặt đám nữ nhi ở cái thành Trường An này. Thế nên Quách Bảo Nhi hẳn là đang quay lại một cách vui mừng rồi. Quách gia vốn dĩ không tin là nàng ta sẽ được chọn, mà được tuyển chọn để làm gì gì mà tiến cung, gì gì mà đánh nhau với người ta sao?

Tiết Thanh khẽ nhếch mép, quả đúng như nàng dự đoán, ngày hôm sau mọi người ở trường học đều bàn tán về chuyện này.

“Nghe nói ba ngày sau sẽ tổ chức yến tiệc tại Song Viên, những người có chức trách, có quyền thế đều được mời đến dự, khi đến còn phải dắt theo cả nữ nhi của bọn họ đấy.”

“Bao nhiêu người như vậy, Song Viên liệu chứa đủ không?”

“Cậu ngốc đấy à? Có phải tất cả đều đến đâu, có giới hạn tuổi tác mà...”

“Tôi cũng muốn tham gia...”

Tiết Thanh đang chăm chú đọc sách khi nghe thấy câu này thì lại ngẩng đầu lên nói: “Chỉ nữ nhi mới được tham dự mà.”

Vị bạn học của nàng vội liếc nhìn, gھi cọt nói: “Tiết Thanh à, ngươi cũng ngốc quá đi. Nếu chỉ cho nữ nhi đến dự thì khó coi lắm.”

Tiết Thanh ồ lên một tiếng, đáp: “Mọi người ở đây không phải ai cũng biết vậy. Thế nên có gì khác biệt đâu? Giả ngốc à?”

Vị đồng học kia bị trêu thì có chút xấu hổ: “Vừa nhìn là đã biết ngươi không biết mấy cái này rồi. Đúng là đồ nhà quê.”

Tiết Thanh lờ mờ hần, sắp sửa đáp lại thì Trương Niệm vội vàng ôm lấy cánh tay nàng, nói: “Tiết Thanh, ngươi xem hộ ta bài văn này ta viết đúng hay chưa? Một lát nữa tiên sinh sẽ kiểm tra rồi.” Sau đó bèn thấp giọng khuyên: “Ngươi đừng đầu khẩu với Tô Phương nữa. Thúc phụ của cậu ta là Đồng Tri của phủ Trường An đó. Không động vào được đâu.

Xuất thân của học sinh trong trường không giống nhau, có cao có thấp. Trương Niệm là con của một gia đình thường dân nghèo khổ. Vì thế cậu ta cũng có chút nhất gan, khúm núm.

Tiết Thanh nhìn ra được ý tốt của cậu ta, nàng đưa tay nhận lấy bài văn rồi nghiêm túc xem xét.

Còn người tên Tô Phương kia không thấy Tiết Thanh nói gì nữa thì chỉ lẩm bẩm mấy câu rồi cũng không để ý nữa mà tiếp tục bàn luận sôi nổi với đám đồng học: “Lần này ta sẽ tham gia yến tiệc. Nghe nói Tông đại nhân là một người yêu thơ văn, trong cung ngài ấy còn được mệnh danh là Thập tài tử đấy.”

Đúng lúc đó thì Nghiêm tiên sinh bước vào, khẽ hắng giọng. Đám học trò đang nói cười huyên náo thấy vậy thì lập tức ngoan ngoãn tản ra, quay lại chỗ ngồi. Trương Niệm vừa ngồi ngay ngắn thì phát hiện ra Tiết Thanh đang viết viết gì đó trên bài văn của mình. Hần sợ hãi thốt lên: “Tiết Thanh, ngươi làm gì vậy. Đừng động vào bài văn của ta mà.” Hần ta luống cuống lên tiếng. Vừa nãy hần chỉ lấy cớ là nhờ Tiết Thanh xem bài hộ mình mà thôi, không phải là thật.

Tiết Thanh nói: “Bài của ngươi nên sửa lại chỗ này một chút thì sẽ hay hơn.”

Trương Niệm kinh ngạc hỏi: “Ngươi trước giờ có khi nào làm văn đâu. Làm sao ngươi hiểu được.”

Tiết Thanh mỉm cười, đáp: “Ta chỉ là không nộp bài tập, chứ không phải là chưa làm bao giờ nhé.”

Trương Niệm còn định nói gì nữa thì Nghiêm tiên sinh lại hắng giọng một cái rồi lờ mờ hần. Hần chỉ biết ngoan ngoãn lấy lại bài tập rồi im lặng. Đến lúc thu bài tập, Tiết Thanh vẫn thu dọn đồ đạc như mọi ngày rồi rời đi. Trương Niệm nhìn bài văn của mình bị Tiết Thanh sửa chỉ chút, ảo não đến chau hết cả mày lại. Hần đành phải chép lại tờ khác vậy.

Trương Niệm nhanh chóng lấy bút ra chép bài sang tờ giấy mới, lúc viết đến đoạn mà Tiết Thanh sửa thì có chút chần chừ. Tên tiểu tử này nói mạnh miệng đó. Vậy thì cứ viết lại theo ý của hần đi, để xem đến lúc tiên sinh mắng phạt hần sẽ làm thế nào. Nghĩ vậy, Trương Niệm bèn chép lại theo lời của Tiết Thanh.

Không biết có phải do vị Tông đại nhân này sẽ đến thành Trường An hay không mà Tiết Thanh cảm thấy không khí ở trường học rất khác so với trước đây. Các tiên sinh cũng giảng bài lâu hơn, cho nhiều bài tập hơn. Thậm chí Sở Minh Huy còn kể là nhà hần cấm chơi xúc súc luôn. Điều này thì Tiết Thanh hiểu, xã hội bây giờ chính là như vậy, thành nào mà nghe tin có quan lớn ghé thăm thì đều sẽ quản lý nghiêm hơn. Đặc biệt là cái đám học sinh này, để tránh chúng gây ra phiền phức gì thì tốt nhất trói yên chúng lại một chỗ.

Đối với Tiết Thanh thì mọi thứ không có gì thay đổi cả. Rất nhanh đã đến ngày mở tiệc rồi. Hôm đó, Tiết Thanh xin nghỉ học rồi quay về nhà thì thấy trước cửa nhà họ Quách ngựa xe đã chuẩn bị đầy đủ, đang chờ đề xuất phát. Quách Bảo Nhi đang ngồi ở trong xe ngựa, còn Quách Từ An và Quách Từ Khiêm cũng quần áo chỉnh tề ngồi trên lưng ngựa. Quách Từ Khiêm nhìn thấy Tiết Thanh bước qua liền giơ tay, hét lớn gọi một tiếng Tiết Thanh ca, hoàn toàn không cảm nhận thấy ánh mắt kì quái của đám thuộc hạ xung quanh. Quách Từ An thì chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt.

Tiết Thanh mỉm cười với hần, bước luôn qua đó, ngựa xe phía sau nàng vang động. Đoàn ngựa xe lại một lần nữa xuất phát trên đường phố Trường An nhuộm màu hoàng hôn sau đó đi về phía ngoại thành.

Trời chiều mùa hạ, những cơn gió thổi từ sông Vị Thủy mang theo một chút hơi mát, viện phủ trước mặt sơn thủy hữu tình, ánh đèn rực rỡ, mờ ảo, thấp thoáng tựa như chốn bồng lai tiên cảnh.

Quách Từ Khiêm nhìn quang cảnh trước mắt, cảm thán: “Ta vẫn luôn nghe nói Song Viên của Liễu gia là độc nhất vô nhị, xem ra đúng là rất đẹp.”

Nhà họ Liễu vô cùng kiêu ngạo, Quách Hoài Xuân lúc bấy giờ là võ tướng cũng rất ít khi tiếp xúc với bọn họ. Thế nên mặc dù đều là người thành Trường

An nhưng hai huynh đệ Quách gia mới đến Song Viên lần đầu. Bạn đang đọc truyện tại iREAD.vn-Quách Tử An nhìn về phía trước. Thế nhưng chỉ nhìn thấy rất nhiều người và xe, bên trong chắc hẳn có rất nhiều người trẻ tuổi hẳn. Hẳn vẫn đang nghĩ không biết việc hẳn thua Tiết Thanh đã truyền ra ngoài hay chưa. Thế nên hẳn không có tâm trạng đi đến chỗ này.

Trái lại, Quách Bảo Nhi lại vô cùng hào hứng, sớm đã thò đầu ra khỏi xe ngựa nhìn ngắm, liên tục hỏi: “Đã đến chưa vậy? Liễu Ngũ Nhi đã tới chưa?” Hôm nay Quách Bảo Nhi đến được đây là vì nhà Quách đại bá ít người nên mới phải đón nàng ta về, đã thế lúc trước khi đi, Quách bá còn luôn miệng dặn dò là không được làm loạn ở đây.

Xe ngựa của Quách gia rất nhanh đã đến trước cửa Song Viên, gia nhân của nhà họ Liễu cũng tự giác ra nghênh đón.

Có rất nhiều người trong hoa viên, các công tử thì lên tiếng chào hỏi nhau còn các tiểu thư khuê các thì ăn vận đẹp đẽ, ai ai cũng đều xinh đẹp rạng ngời.

Hai huynh đệ Quách gia cũng nhanh chóng gặp được những bạn học thân thiết của mình. Trong khi đó, Sở Minh Huy thì đang quạt liên tục, vẫn còn thờ hờn hờn hờn, oán hận mà lên tiếng: “Ta không nên mặc y phục mới. Tông đại nhân muốn xem mặt đám nữ tử, ta sửa soạn làm cái gì chứ, có phải là tuyền thái giám đâu.”

Nói đến đây thì hẳn lại nhớ đến câu nói của Tiết Thanh, cười cười đầy mờ ám, sau đó bá vai Quách Tử An hỏi: “Tam Lang đâu? Sao hẳn không tới?”

Quách Tử An trừng mắt với hẳn nói: “Hẳn là cái thá gì chứ? Tại sao lại để hẳn đến đây được, trước đây có ai thêm để ý đến tên tiểu tử ấy chứ, bây giờ lại có kẻ coi hẳn là người của Quách gia cơ đấy. Hẳn không tới!”

Sở Minh Huy lộ vẻ tức nuối, chẹp lưỡi: “Sao hẳn lại không đến nhỉ? Hẳn đến thì mới có trò vui.”

Mắt Quách Tử Khiêm hơi sáng lên, huých tay: “Kia kia, Liễu Xuân Dương tới rồi.”

Cả ba người cùng nhìn về phía trước thì thấy mấy huynh đệ nhà họ Liễu. Ai nấy đều vận áo choàng gấm dài, diện mạo khôi ngô, sáng sủa. Liễu Xuân Dương thì đi giữa mấy người này, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì. Bọn họ nhanh chóng đi đến phía trên.

Quách Tử Khiêm nhanh chóng bước lên phía trước, giơ tay hành lễ với hẳn: “Xuân Dương ca.”

Liễu Xuân Dương hơi giật mình còn các huynh đệ khác trong nhà họ Liễu có chút lạ lẫm nhìn Quách Tử Khiêm, tò mò hỏi. Quách Tử Khiêm trả lời một cách thoải mái khiến cho bọn họ càng cảm thấy kì lạ.

Xã Trường Nhạc và xã Ngũ Lăng từ trước đến giờ vốn đã không hợp nhau, hề gặp mặt là nhất định phải xía xói nhau mới chịu được. Thế mà bây giờ lại gọi là ca ca, rõ ràng là một kiểu chế giễu nhau rồi.

Liễu Xuân Dương lờm lờm hẳn, gằn giọng nói: “Người gọi loạn cái gì đấy.”

Quách Tử Khiêm chỉnh lại sắc mặt, đáp: “Ta đâu có gọi loạn, người gọi Thanh tử đại ca, bọn ta cũng gọi hẳn là đại ca. Bởi vì người gọi sớm hơn nên ta cũng nên gọi người một tiếng “ca” mới phải đạo chứ.”

“Thanh tử...” Liễu Xuân Dương nhất thời ngơ ngời, khuôn mặt đỏ bừng lên, hẳn nhò một cái về phía Quách Tử Khiêm rồi phất tay áo, nhanh chóng bỏ đi.

Quả nhiên là chế giễu, huynh đệ Liễu gia nhất thời hiểu ra. Hẳn dám tới sỉ nhục Liễu Xuân Dương cũng chính là sỉ nhục huynh đệ bọn họ. Càng nhìn càng thấy Quách Tử Khiêm ngứa mắt. Nhưng mà hôm nay phụ mẫu đã dặn dò bọn hẳn không được gây chuyện thế nên chỉ hừ lạnh rồi rời đi.

Quách Tử Khiêm đắc ý cười, còn Sở Minh Huy mặc dù cũng vô cùng khoái chí khi thấy Liễu Xuân Dương bỏ đi nhưng mà hẳn vẫn không hiểu tại sao lại gọi đại ca.

Chưa kịp nghe hết câu nhắc đừng kể của Quách Tử An thì Quách Tử Khiêm đã nói hết rồi: “Bọn ta cá cược thua Thanh tử ca, thế nên phải gọi hẳn là đại ca, còn cái tên Liễu Xuân Dương đó cũng cá cược thua Thanh Tử thế nên bọn ta chịu thiệt một chút, gọi hẳn một tiếng “ca” đó mà.”

Sở Minh Huy ôm bụng cười lớn, Quách Tử An giơ chân ra đá Quách Tử Khiêm, trách: “Cá cược thua rồi mà đệ còn tự hào được à?”

Quách Tử Khiêm nhanh chóng tránh đi nói: “Có gì đâu mà mất mặt chứ.”

Thua cái tên tiểu tử đó đã rất ư là mất mặt rồi. Tâm trạng của Quách Tử An hẳn bây giờ đây vừa khổ tâm vừa phức tạp, cứ như là một sự biến hóa trong chớp mắt vậy.

Những nam thanh nữ tú lúc này đều rất vui vẻ trò chuyện với nhau.

Tần Tổ Lan tóm lấy Quách Bảo Nhi đang chạy loạn ở phía sau lại hỏi: “Người chạy lung tung làm cái gì vậy?”

Thế nhưng Quách Bảo Nhi chỉ nhìn về phía trước, hỏi lại: “Liễu Ngũ Nhi đâu rồi?”

Tần Tổ Lan đương nhiên biết rõ nàng ta tìm Liễu Ngũ Nhi để làm gì. Thế nên vội vàng túm chặt lấy cánh tay nàng ta, nhắc nhở: “Người đừng có làm loạn lên được không? Đây là Liễu gia đấy.”

Quách Bảo Nhi đáp: “Liều gia thì càng tốt chứ sao. Để cho hai nhà bàn bạc việc hôn sự luôn thể.”

Tần Tố Lan cười ha hả, giễu: “Người có bị điên không vậy...”

Lúc này, một đám nữ nhi vừa cười vừa bước tới. Con đường nhỏ chỗ đình đài được màn đêm nhẹ nhàng bao phủ cũng đã lên đèn rực rỡ, soi rọi lấp lánh những chiếc trâm cài trên mái tóc của nữ tử. Quách Bảo Nhi vừa nhìn là đã nhận ra Liễu Ngũ Nhi, vội vàng giơ tay gọi.

Liễu Ngũ Nhi mặc dù không vui nhưng cũng không đến mức bỏ đi, chậm rãi bước đến, không đợi Quách Bảo Nhi nói mà đã lên tiếng cảnh báo: “Quách Bảo Nhi, quý nhân của thiên gia đang ở đây. Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn chút đi, cẩn thận lại bị tuyển vào trong cung là hết đường gặp lại phụ mẫu đấy.”

Cái kiểu uy hiếp này chỉ có tác dụng với con nít thôi, thế nên Quách Bảo Nhi đáp: “Ta muốn đến kinh thành để gặp hoàng thượng. Ta sẽ xin Người phong cho ta làm đại tướng quân để ta có thể cầm quân đánh giặc.”

Vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng cười nhẹ ở trong lùm cây. Là tiếng của nam nhân, trong đó còn có vài phần ám áp.

Yến tiệc tại Song Viên tối nay có cả nam tử vì Tông Châu là thái giám thế nên đã dự tiệc trong sảnh viên, còn một đám nam tử thì đang trò chuyện ở chỗ cách đó không xa. Thế nên có nam nhân đi qua cũng không có gì lạ. Quách Bảo Nhi không vừa lòng với tiếng cười này bèn trừng mắt lên, quát: “Ai! Cười cái gì mà cười!”

Đám nữ tử cũng nhanh chóng nhìn theo, sự tinh xảo trong cách bài trí của Song Viên tựa hồ thoáng đãng nhưng lại có những con đường nhỏ quanh co, thông với nhau, cảnh trí tầng tầng lớp lớp, mặc dù con đường nhỏ này nằm ở một bên nhưng vì cây cối rậm rạp, gò đá nhấp nhô thế nên khi màn đêm buông xuống sẽ không nhìn thấy người đi tới... Sau đó chợt có tiếng bước chân cùng ánh đèn thấp lè, người đó bước tới.

Ánh đèn lồng trong đêm chiếu rọi một bóng dáng nam nhân cao gầy, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan tuyệt mỹ. Đám nữ tử nhìn đèn ngẩn ngơ, ngay cả Quách Bảo Nhi cũng quên luôn cả hỏi.

Hôm nay nam nhân ở đây cũng nhiều nhưng mà còn thích trang điểm hơn cả nữ nhân bọn họ, hơn nữa hầu hết đều còn trẻ. Một nam nhân ngoài ba mươi rồi mà vẫn anh tuấn ngời ngời thế này thì cũng là hiếm gặp.

Vị nữ nam này quan sát Quách Bảo Nhi, sau đó nói: “Chỉ hướng tốt, vậy ta có thể đưa cô nương đi thế nào?”

Câu nói của hắn khiến Quách Bảo Nhi tỉnh táo lại, thế nhưng vẫn không hiểu gì, chỉ à lên một tiếng rồi xoay người về phía trước thì trông thấy đám nam nhân ở phía xa xa đều đang hành lễ với vị nữ nam này, gọi gì mà Tông đại nhân!

Liễu Ngũ Nhi nhanh chóng phản ứng lại, đưa mắt nhìn nam nhân diện áo gấm đỏ mang thất lưng bảy màu. Đây là trang phục của thái giám trong cung, nàng lấy tay che miệng: “Thì ra là Tông đại nhân”, sau đó vội vàng hành lễ.

Những nữ tử cũng hốt hoảng hành lễ theo, đám nam nhân đi tới, nhìn mấy nữ tử trong lòng có chút bất an.

“Bọn họ có phải đã làm đại nhân bực mình không ạ?”

Tông Châu mỉm cười lắc đầu, nhìn về phía hai hàng nữ tử đang cúi đầu, nói: “Tốt lắm, tất cả đều rất được.”

Sau đó khoát tay chỉ về phía sảnh lớn: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta khai tiệc thôi nào, để bọn trẻ sớm đi dùng cái gì chứ không thì phải ôm bụng đói đứng mất.”

Đám nam nhân vội vàng hành lễ: “Tri phủ đại nhân cũng đã tới, xin mời Tông đại nhân nhập tiệc.”

Tông đại nhân mang theo ý cười bước lên trước, di chuyển trong sự bảo vệ chặt chẽ, đám nữ tử lúc này mới dám ngẩng đầu lên, tụ lại mà bàn tán:

“Thì ra đây là Tông thái giám à?”

“Không ngờ thái giám lại đẹp trai như vậy.”

“Hi hi, có phải cô muốn vào cung rồi không?”

Liễu Ngũ Nhi lấy chiếc quạt gẩy nhẹ vào người Quách Bảo Nhi nói: “Mấy người bọn ta đi hay không đi còn chưa chắc, nhưng Quách Bảo Nhi tỷ chắc không vấn đề gì rồi, vừa nãy đích thân Tông đại nhân đã nói sẽ đưa tỷ đi mà. Chúc mừng nha.”

Chuyện này có gì mà đáng chúc mừng chứ. Tám trên mười nữ tử đến dự tiệc hôm nay đều không muốn bị chọn. Ở nhà đều là các tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, ai lại muốn tiến cung làm người hầu, hơn nữa còn là người hầu của người trong cung, không cẩn thận là bị roi đầu như chơi. Huống hồ lần này đi thì không biết đến bao giờ mới được gặp lại phụ mẫu.

Trong đám nữ tử có người hả hê, có người lại đồng cảm với tâm trạng của Quách Bảo Nhi, còn Tần Tố Lan đang đứng bên cạnh thì mặt mũi trắng bệch.

Thế nhưng biểu cảm của Quách Bảo Nhi vẫn như cũ, hùng hổ nói: “Đi thi đi, sợ cái gì. Ngài ấy chả nói để sẽ để ta làm đại tướng quân còn gì”.

Liễu Ngũ Nhi hành lễ, nói: “Hân hạnh được yết kiến Quách đại tướng quân.” Nói rồi phe phẩy quạt cười to.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 87: Nổi danh

Phòng tiệc ở Song Viên có tên là Thâm Tinh các, vô cùng sang trọng và được xây dựng theo sở thích của người nhà họ Liễu, đẹp nhưng thiếu phần thanh lịch, Lý tri phủ vốn chọn Giới Viên của Bùi thị làm nơi để thái giám Tông Chu dừng chân, tiếc là Bùi thị cho biết rằng các bậc tiền bối đang nghỉ ngơi điều dưỡng trong Giới Viên nên phận hậu bối hiểu thảo họ không tiện tiếp đãi được.

Hiếu đạo lớn bằng trời cao, Lý tri phủ không tiện miễn cưỡng thêm, có lẽ thái giám Tông Chu sẽ không ép họ phải bắt hiếu. Lúc này trong phòng tiệc đèn đóm sáng trưng, ở giữa có sân hồ đồ và dạ minh châu tô điểm, một bên cửa sổ lớn đối diện với hồ Liễu Công của Song Viên, giữa hồ có đảo đình, trong đình có sân khấu kịch, có một nghệ nhân cổ nhạc đang ngâm xướng, âm nhạc thần tiên truyền vào không gian. Tuy dự buổi tiệc đều là thân hào nông thôn, nhân vật nổi tiếng, gia tộc quyền thế thành Trường An nhưng thắng cảnh như vậy cũng không mấy nhà có được, chỉ là hôm nay không có mấy ai có lòng thương thức mà thôi.

Quách Tử Khiêm đang lơ đãu nhìn về hướng Liễu Xuân Dương cách đó không xa và cười, bị Quách Tử An đánh cho một cái.

“Đại bá mẫu bên đó sao rồi?” Quách Tử An nói rồi trừng anh ta: “Đừng quan tâm chuyện người khác.”

Mặc dù không có phân biệt nam nữ nhưng trong phòng mọi người ngồi có sự tách biệt, nữ nhân ngồi bên phải, Quách Tử Khiêm nghiêng mình nhìn xem, nữ quyến đông quá lóa cả mắt nhất thời không thấy rõ Quách đại phu nhân đang ngồi ở chỗ mà Quách Tử An vừa chỉ cho anh ta.

Quách Tử Khiêm tròn mắt lên xem, nói rằng: “Đại bá mẫu hình như đang lau nước mắt... đánh Bảo Nhi muội một cái... Bảo Nhi muội lại bướng bỉnh nữa rồi.”

Chuyện Quách Bảo Nhi tình nghịch cũng không phải là chuyện lạ, Quách Tử An không để ý đến nữa, chú ý của anh ta cũng là không để Quách Tử Khiêm nhìn Liễu Xuân Dương thêm nữa... Đây là người thua cuộc thì còn bàn đến tình cảm huynh đệ gì nữa.

Anh ta nhìn vào thức uống trái cây khô phía trước là muốn thương thức ngay, Quách Tử Khiêm vội ngăn lại bảo: “Tông đại nhân vẫn chưa dùng đấy.”

Quách Tử An bữu môi nhìn vào vị thái giám mang áo bào đỏ ngồi ngay chính giữa, ánh đèn chiếu xuống thần sắc mỉm cười của ông ta đang cùng các danh hào quan chức nổi tiếng nói chuyện, phong thái nhã nhặn dễ gần.

Lý tri phủ đứng dậy nâng ly, hội trường trở nên im lặng, ngoài cửa sổ tiếng nhạc giữa hồ cũng ngừng vang, Lý tri phủ nói một tràng chào hỏi Tông Chu đại nhân rằng được triều đình xem trọng đại giá đến, sau đó Liễu đại lão gia đứng dậy bày tỏ sự vinh hạnh vô cùng khi được tiếp đãi Tông Chu đại nhân quan lâm đến Song Viên, rồi các danh hào nổi tiếng khác nói mấy câu bày tỏ niềm hân hoan, sau năm lần bảy lượt như vậy Tông Chu mới đứng dậy nâng cốc rượu bày tỏ lòng cảm tạ rồi uống cạn, tuyên bố khai tiệc.

Trong phòng tiệc trở nên rộn ràng, các nữ tỳ xinh đẹp dâng lên các món đặc sắc của thành Trường An, Lý tri phủ đợi mọi người dâng lên Tông Chu từng thứ và lần lượt giới thiệu, tiếp theo là màn ca múa trên sân khấu của những kỹ nữ thanh lâu, đang biểu diễn lúc này đều là mỹ nữ nổi tiếng nhất của thành Trường An, tài sắc xuất chúng, khiến thanh niên trong hội trường đều say đắm, sau tam tuần hát múa rượu thịt, Tông Chu đặt cốc rượu xuống.

“Cảnh đẹp như vậy mà không làm thơ thật là đáng tiếc.” Ông ta nói.

Tông Chu khá có tài văn chương, được liệt vào danh sách một trong 10 vị thái giám tài năng nhất trong cung, rất thích làm thơ. Những nhân vật tiếng trong giới thân hào quan chức đương nhiên biết và sớm đã có sự chuẩn bị, hề nghe ông ta nói là đáp ứng ngay, mời các văn nhân sĩ tử nổi tiếng của thành Tràng An đến giới thiệu... Việc lấy lòng thái giám như vậy tuy bị tầng lớp trí thức khinh thường nhưng người trần ai rồi cũng phải kiếm sống, không ít người đã đến đó.

Tiếng thơ vang lên, sau nhiều lần khước từ nó đã được Tông Chu cho lời bình, ông ta cũng làm một bài thơ và đương nhiên được mọi người đánh giá cao nhất, Tông Chu cười một cách thẹn thùng.

“Cũng để người trẻ tuổi thử tài xem.” Ông ta bỗng nhiên vừa cười nói, chỉ vào những người trẻ tuổi trong hội trường rằng “thành Tràng An địa linh nhân kiệt, tài俊 xuất hiện lớp lớp ta sớm đã nghe danh, hơn nữa Thanh Hà tiên sinh cũng quay về dạy học, văn phong nhất định càng thêm phát triển.”

Lý tri phủ cười nói: “Tuần tài thì không dám nhận nhưng tinh thần tuổi trẻ có phần cao hơn, nghe nói Tông đại nhân có tài nghệ làm thơ, bọn họ nhiều lần muốn diện kiến, mong được so tài một phen.”

Kiểu khiêu chiến này đối với Tông Chu mà nói không phải là sự khiêu khích, thay vào đó là một dạng thừa nhận, ông ta vỗ tay cười lớn rằng: “Được, ta

xin thỉnh giáo.”

Vừa dứt lời, một vị thiếu niên đứng lên, hành lễ với ông, đáp: “Tiểu tử bất tài, đã dẫn theo hội thơ của Kết Lư xã đến đây rồi.”

Quách Tử An nhìn thấy người này liền bĩu môi làm bầm một câu Bài thị có loại không mượn vườn cũng đừng mượn người, bên kia Tông Chu mỉm cười quan sát thiếu niên này, thấy hắn ta tướng mạo lịch sự, khí phách phi phàm

Lý tri phủ đã giới thiệu nói: “Đây là con cháu Bài thị Vọng Khê Bài Cẩm Bài Yên Tử, hiện đang theo học Thanh Hà tiên sinh.”

Tông Chu nở nụ cười, gật đầu nói: “Thì ra là con cháu Bài thị lại được Thanh Hà tiên sinh chân truyền, hãy để ta xem có phải là Hoàng Phụng hay không.” (1)Truyện-- được -dịch trực tiếp- tại iREADBài thị từ chối cho mượn vườn, Thanh Hà tiên sinh không tham gia bữa tiệc, vốn là sự việc khiến Tông Chu vô cùng mất mặt, nhưng sự hiện diện của Bài Yên Tử lúc này đã khiến tình thế thay đổi, Liễu đại lão gia ngồi bên cạnh phe phẩy chiếc quạt cười nhạo, trong mắt hiện lên một chút khinh thường.

Bài Yên Tử nói: “Đã so tài thì phải ra đề bài.”

Tông Chu bèn nhìn về hướng Lý tri phủ nói: “Để công bằng, vậy nhờ ngài định cho.”

Lý tri phủ cũng không chối từ, vuốt râu suy ngẫm, bỗng nhiên hướng ánh mắt về phía cửa sổ, lúc này trăng đã lên, chiếu lấp lánh trên mặt hồ bèn chỉ ngón tay nói: “Lấy ánh trăng làm đề bài đi.”

Tông Chu nở nụ cười với Bài Yên Tử, lại nhìn về trong hội trường, nói rằng: “... Không hạn chế chỉ Kết Lư xã được tham gia, chư vị thiếu gia tiểu thư nếu có hứng thú cũng xin mời.”

Trong phòng tiệc vang lên nhiều âm thanh xen lẫn, các tỷ nữ mang bút mực giấy nghiên đến, đầu tiên dù nhận hay không nhận cũng đã tạo nên một cuộc hỗn loạn nho nhỏ.

Tông Chu dĩ nhiên không muốn đầu thơ thực sự, tuy là bản thân ông ta yêu thơ nhưng mục đích chủ yếu là muốn kiểm tra tài năng học vấn của những nữ nhi này ra sao...

Không biết chữ là cách an toàn nhất nhưng lại là cách ngớ ngẩn nhất, đến đây đều là những danh hào, gia tộc quyền thế, nữ nhi trong nhà ít nhiều cũng đều được đọc sách chữ... Nữ nhi trong hội trường đều không nhận bút mực giấy nghiên nói rằng không biết làm thơ, điều này rõ ràng bảo Tông Chu là kẻ ngốc sao.

Sau một phen dò xét thấy hơn phân nửa nữ nhi đều nghe lời các bậc tiền bối trong nhà giữ lại bút mực giấy nghiên, tiếp theo là cân nhắc xem sẽ viết tốt hay là qua loa cho xong.

“Ngũ Nhi người đừng viết hay quá nhé...” Có người bạn thì thầm nhắc nhở... Đương nhiên những lời này gia trưởng của Liễu Ngũ Nhi sớm đã căn dặn qua, lúc đó nhắc nhở một là thể hiện tình hữu nghị, hai là tăng bốc thêm tài viết văn của Liễu Ngũ Nhi.

Liễu Ngũ Nhi cầm cán bút cười hi hi nói rằng: “Đây chính là việc của người ưu sầu... Thật ngưỡng mộ Quách Bảo Nhi.” Cô ta nói xong mắt hướng về Quách Bảo Nhi đang cầm cây bút trong tay và đang tranh chấp điều gì với Quách đại phu nhân: “Không cần xem xét kết quả viết như thế nào, dù sao Tông đại nhân cũng đã thích nàng ấy rồi.”

Sau một hồi huyền não, các bài thơ dần dần được gửi lên, Lý tri phủ đợi mấy nhân vật thân hào nổi tiếng đánh giá, cuối cùng cân nhắc vẫn cho rằng thơ của Tông Chu là tuyệt vời nhất.

Liễu đại lão gia nói: “Tông đại nhân chữ nghĩa phi thường, ý cảnh tuyệt diệu, thật bá phúc bá phúc.”

Tông Chu cười nói: “Là do lão già ta hơn chư vị thiếu niên nhiều tuổi mà thôi, tương lai chư vị tài tử nhất định khó mà ước lượng được.”

Đây chính là bầu không khí hòa thuận vui vẻ, mọi người đang ngồi đều cười tươi... Nhưng rồi lại có người muốn phá hỏng bầu không khí này, một tiếng dùng vang lên, có người đặt ly rượu xuống mở lời rồi.

“... Không đúng không đúng, vẫn không thể tính thơ của Tông đại nhân là hay nhất được.”

Nụ cười trên khuôn mặt Lý tri phủ ngưng lại, khóe mắt nhìn vào người phục vụ bên cạnh... Sao lại cho phép kẻ ngốc này vào đây?

Tiếng cười trong phòng tiệc dần tan biến, ánh mắt đều hướng về phía người nói... Ngược lại đều không thấy lạ gì, cũng là một vị văn sĩ tài tử, vừa hay cùng họ cùng tộc với Thanh Hà tiên sinh, Lâm Hiến Lâm tú tài.

Liễu đại gia nói: “Lâm tú tài lại có tác phẩm mới nữa ư? Ha ha.” Ông ta cười gượng hai tiếng: “Nhưng đêm dài tiệc ngắn, một bài quyết định thắng thua, chứ làm đi làm lại không biết bao giờ mới xong.”

Lâm Hiến Lâm tú tài không phải là kẻ ngốc, nhìn thấy tình hình trong phòng tiệc cũng hiểu ra gợi ý của Liễu đại gia nhưng anh ta là người có học, cả một phòng đầy những văn tài đều thua vị thái giám này ư... Thật mất mặt người có học, sắc mặt hắn ta hơi đỏ, khí phách trí thức thành Trảng An sẽ bị tiêu tan như thế này sao?

“Không được.” Lâm tú tài đứng dậy, nói rằng: “Ta đã từng làm, bái phục... Nhưng lúc này ta chưa nghe thấy thơ ca của một người, có nhiều điều chưa hiểu, người này tài cao, nếu làm thơ nhất định sẽ không tầm thường.”

Tông Chu ừm một tiếng, đầy hứng khởi nói: “Không biết là người phương nào?”

Lí tri phủ bỗng nhiên rung mình, đưa tay lên theo bản năng, Lâm tú tài đã mở lời.

“Cũng là học trò của Kết Lư xã, Tiết Thanh.” Hần nói.

...

Trăng tròn cao cao, một ống thép dựng thẳng đứng, dường như chia nó thành đôi nhưng sau một hồi thanh sắt lắc lư, vang lên một tiếng hắt hơi.

Tiết Thanh xoa mũi, thu thanh sắt về.

Ngồi trên ghế chống má nhìn nàng, Noãn Noãn nói: “Thiếu gia không nghịch còn nữa sao?”

Tiết Thanh nói: “Không nghịch nữa... ánh trăng đẹp như vậy mà.”

Noãn Noãn ồ lên một tiếng rồi chớp mắt nói: “Vậy thiếu gia muốn làm gì nào?”

Tiết Thanh nói: “Đương nhiên là làm thơ rồi.”

Noãn Noãn vỗ tay rồi nói tốt lắm tốt lắm: “Thiếu gia lại có thơ hay rồi, ngâm cho mọi người nghe đi.”

Tiết Thanh chấp tay nhìn theo ánh trăng dạo bước, một bước hai bước... bảy bước dừng lại rồi xoay mình.

“Sàng tiền minh nguyệt quang, địa thượng hải lưỡng song.” (2) Nàng nói.

(1) Yên, tên một loài chim, Hoàng Phượng được gọi là Yên - “Cầm Kinh”.

(2) Dịch nghĩa: “Đầu giường trăng sáng tỏ, trên đất hai đôi giày.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 88: Người nào

Trong sân nhỏ vang lên tiếng vỗ tay bôm bốp.

Noãn Noãn nói: “Thơ hay thơ hay... Nhưng vì sao lại là hai đôi giày?”

Tiết Thanh cười ha ha đưa tay dùng cây sắt gõ nhẹ vào đầu nàng: “... Lý Bạch cũng bị người làm tức chết.”

Tiết mầu đi tới cũng gõ xuống đầu của nàng, giận trách: “Đúng là bị con làm tức chết... Cả ngày đến trường học cái gì không biết.” Làm một người trưởng thành, đương nhiên nàng có hai đôi giày trên đất.

Tiết Thanh cười nói: “Rượu thịt trú ngụ trong lòng Phật tử.”

Noãn Noãn vỗ vỗ bụng nói: “Ta đói rồi.”

Tiết mầu lắc đầu cười gọi tới dùng cơm, Tiểu Trác Tử liền bày trong sân, cùng với trăng tròn gió mát, ba người ngồi quanh cười cười nói nói vừa an bình vừa vui vẻ.

Mà lúc này ánh sao trên trời yên tĩnh, chỉ có tiếng hồ nước du dương êm tai truyền đến, càng có vẻ linh hoạt kỳ ảo.

Tông Chu đảo hai mắt hẹp dài, chứng kiến thần sắc kỳ lạ của mọi người trong sảnh, nói: “Tiết Thanh...” Hần đọc cái tên này: “... là người phương nào?”

Quách Bảo Nhi giờ tay liền hô: “... Là Liễu Ngũ Nhi tiểu...” Cũng may Quách đại phu nhân nhanh tay lẹ mắt ngăn miệng nàng lại.

Nhưng trong sảnh vẫn có giọng nữ vang lên: “Là con rể của Quách đại lão gia.”

Quách Bảo Nhi giãy giụa tròng mắt kêu ô ô phàn nàn trong tay Quách đại phu nhân, mẫu thân người xem để cho Liễu Ngũ Nhi đoạt trước, toàn thân Quách đại phu nhân đỏ mồ hôi lạnh, thà chết không buông tay.

Bên kia Quách Hoài Xuân cũng đỏ mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt có chút mờ mịt? Thơ ư? Thơ thì lại xảy ra chuyện gì sao? Tại sao Lâm Hiến Lâm tú tài này biết Tiết Thanh? Còn Kết Lư xã lại là chuyện gì? Đột nhiên hắn cảm giác mình giống như cũng không biết Tiết Thanh này.

Tuy rằng giọng nữ kia ngay sau đó bị người cản trở nhưng Tông Chu vẫn nghe được, khoe miệng có chút nhếch lên, nói: “Quách đại lão gia sao? Không phải là Quách Hoài Xuân Quách đại tướng quân sao?”

Lúc trước Lý Tri phủ mở tiệc đã giới thiệu đơn giản với quan viên và người dân ở Trường An, nhưng nhiều người như vậy cũng không phải đều giới thiệu hết được, huống hồ Quách Hoài Xuân cũng không phải trong phạm vi nhân vật nổi tiếng nên cũng không có được giới thiệu.

Lúc này nghe được Tông Chu kêu tên, người ở chỗ này đều có chút kinh ngạc.

Tông Chu nói: “Ồ Binh bộ thị lang vạch tội Lý Mậu, ta từng nghe trong đó nhắc tới tên Quách tướng quân, hình như cũng bị Lý Mậu chèn ép?”

Đám người ở đây đưa mắt nhìn nhau, có chút lúng túng, lời này là Tông Chu hắn nói chứ người khác không thể nói được.

Quách Hoài Xuân càng hoảng sợ đứng dậy tiến lên phía trước nói: “Đại nhân nói đùa, hạ quan thật sự người yếu nhiều bệnh khó nhận thánh ân của bệ hạ.”

Lý tri phủ nói: “Quách đại lão gia không cần khẩn trương, Tông đại nhân cũng nói là hình như, những thứ này ngự sử nghe phong thanh tấu chuyện, không cần quá khẩn trương.”

Bản thân hắn cũng là bởi vì đắc tội Tống Nguyên, bị ngự sử tùy tiện lập tội danh đuổi khỏi kinh nên nói chuyện có chút không khách khí, lời này người khác khó có thể chen vào, bầu không khí bên trong phòng khách trở nên quái dị.

Liễu đại lão gia cười ha ha một tiếng, nói: “Không phải nói làm thơ sao? Lúc phong nhã như thế, không nên nói những chuyện kia.”

Tông Chu luôn luôn tự xưng là phong nhã, nghe vậy không vì việc bị cắt đứt chủ đề mà tức giận, ngược lại cười lớn, nói: “Phải phải, đều là tôi sai, nên phạt nên phạt.” Dứt lời bụng ỉu rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Người trong phòng đều cười làm lạnh.

Tông Chu nhìn về phía Quách Hoài Xuân, nói: “Vị Tiết Thanh này...?”

Quách Hoài Xuân nói: “Là nhi tử của bạn bè ta, có hứa hẹn việc hôn nhân cùng tiểu nữ nhà ta, bây giờ đang ở nhà của ta.”

Lý Tri phủ cười nói: “... Hiện cũng đi theo Thanh Hà Tiên sinh đọc sách.”

Tông Chu cười nói: “Xem ra cũng là vị thiếu niên tài tuấn nổi tiếng xa gần.”

Thiếu niên tài tuấn sao? Trong sảnh rất nhiều người có thần sắc cổ quái, nghe tiếng xa gần ngược lại là đúng, nhưng cũng không phải bởi vì tài tuấn, từ lúc nào mà Tiết Thanh Quách gia này trở thành tài giỏi đẹp trai kia chứ? Rất nhiều người có chút hoảng hốt.

Sở Minh Huy lắc đầu nói với Quách Tử An: “Thấy chưa, ta đã nói hắn không đi không được.”

Quách Tử An không thèm để ý đến hắn.

P phía trước, cuối cùng Lâm Tú Tài tìm cơ hội xen vào nói: “Vị này cũng ở xã Kết Lư, lúc Tiết Đoan Ngọ có làm một bài thơ hay, lan truyền rộng rãi.” Truyện được dịch tại i.READ.vn. Tông Chu à một tiếng nhìn về phía đám thiếu niên Bùi Yên Từ, nói: “Không biết là vị nào?”

Bùi Yên Từ đứng lên nói: “... Hôm nay không thấy tới.”

Tông Chu ồ một tiếng, thấy Lý tri phủ cũng vừa nhìn về phía Quách Hoài Xuân, thần sắc làm như khó hiểu.

Quách Hoài Xuân vội nói: “... Đưa tiểu nhi này không ngoan, gặp người hay xấu hổ nên không đưa hắn tới.”

Lý tri phủ nói nhỏ bên tai Tông Chu: “... Bằng hữu cũ nhà nghèo, phó thác con mồ côi... Quách lão gia trọng nghĩa ưng thuận việc hôn nhân... Nhưng mà...”

Lời nói đến đây Tông Chu liền hiểu ra, một câu nhà bản hàn cũng đủ để nói trắng ra là, Tiết Thanh này ở Quách Gia cũng không phải khách quý, cuộc hôn nhân này cũng tất nhiên bị người cười nhạo nên loại trường hợp này căn bản không có khả năng dẫn theo, hắn nở nụ cười, nói: “Không biết Tiết Đoan Ngọ làm thơ gì?”

Quách Hoài Xuân chê cười nói: “Tiểu nhi chỉ là chơi đùa...”

Lâm Tú Tài như đợi đến câu này, vội nói: “Làm thơ đua thuyền.” Nói ra một câu liền dứt lời.

Rất nhiều người ngồi đây đều thấy thuyền rồng Đoàn ngọc nhưng không ít người cũng không nghe thi từ, nhất là các nữ quyền bởi hằng ngày thứ họ tiếp xúc không phải thi từ ca phú. Lúc này những người nghe xong hiểu được một chút về thi từ đều tỏ thần sắc tán thưởng, những kẻ không hiểu nhìn thấy người khác tán thưởng cũng hết sức kinh ngạc.

“Quả nhiên không tệ.”

“Thật sự là con rể Quách gia kia làm?”

Tiếng nghị luận nhỏ to bắt đầu âm ỉ, ánh mắt của Tông Chu cũng kinh ngạc, nói: “Thiếu niên này bao nhiêu tuổi?”

Quách Hoài Xuân cúi đầu nói: “Mười ba tuổi.”

Tông Chu vỗ tay: “Mới mười ba tuổi.” Chợt đưa tay ra hiệu: “Cho mời đến đây.”

Quách Hoài Xuân cúi người lên tiếng vâng, cũng không gọi gã sai vặt mà tự mình quay người vội vàng rời đi... Ngược lại mọi người cũng hiểu, ở nơi quan trọng như vậy, lại là đứa trẻ có xuất thân như vậy, Quách Hoài Xuân không thể không tự mình dẫn dò một phen.

Lý Tri phủ nhìn theo bóng lưng của Quách Hoài Xuân, thần sắc phức tạp, vô tình xoa xoa ly rượu đang cầm trên tay.

“... Đại nhân, Trị hạ (*) có nhiều tuần tú tài giỏi như vậy, thật đáng mừng.” Tông Chu nói, giờ ly rượu lên mời hân.

Lý Tri phủ vội vàng cười nâng chén, nói: “Đều là nhờ Thanh Hà Tiên sinh biết cách giáo dục.”

Tông Chu nói: “Chỉ tiếc Thanh Hà Tiên sinh xem thường ta, bằng không ta cũng muốn bái sư.”

Lý Tri phủ cười ha ha nói: “... Người nghiên cứu học vấn, ngoại trừ học vấn, trong mắt không có cái khác.”

Lời này đáp hay, Tông Chu cười chạm cốc với hân, lại nhìn khắp bốn phía nói: “Nào nào, cùng đến đây nâng ly nào.” Vì vậy mọi người đang ngồi đều nâng ly cười, trong sảnh lấy lại sự náo nhiệt trước đó.

Sở Minh Huy cũng cao hứng nâng ly uống một hơi cạn sạch, nói: “Tam Lang lại nổi tiếng rồi.”

Quách Tử Khiêm quý xuống, ánh mắt lóe sáng nhìn Tông Chu, nói: “Không biết Tông đại nhân có thể đánh cược với Thanh Từ ca hay không...”

Quách Tử An bụng ly rượu uống rượu giải sầu, thấy vậy liền phun ra, nhỏ giọng quát nói: “Người nhận đại ca tới nghiên rồi à!”

Phía bên xã Kết Lư, các thiếu niên cũng nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Không biết lần này Tiết Thanh có thể làm ra bài thơ hay gì.” Bọn hân suy đoán, mang theo vài phần chờ mong.

Bùi Yên Từ chỉ cười không nói gì, cúi đầu sửa sang lại bút mực trên bàn, sắp xếp ngay ngắn lại.

...

Bên ngoài viện vang lên tiếng bước chân, khi nghe tiếng tên sai vặt gọi Tiết thẩm, Tiết Thanh để sách trong tay xuống, nhìn Tiết mẫu đi ra ngoài, loáng thoáng nghe rằng Quách đại lão gia cho gọi.

Không phải Quách đại lão gia đi dự tiệc sao? Vì sao lại trở về nhanh như vậy? Yến tiệc còn chưa tan mà... Nếu như chưa trở về, vậy giờ này tìm Tiết mẫu làm gì? Tiết Thanh khẽ nhíu mày.

Tiết mẫu cũng nhíu mày nhìn Quách Hoài Xuân rót nước trà uống từng ngụm từng ngụm trong thư phòng, nói: “Giờ này cho gọi tôi có việc gì?”

Quách Hoài Xuân uống xong mấy ngụm trà, vừa thở hắt hắt vừa xoay người nói: “Rốt cuộc Tiết Thanh đã làm gì vậy? Ta phát hiện ta không còn nhận ra nó nữa rồi.”

(*) Trị hạ: Đối với quan dân gọi là trị hạ, ý chỉ dưới quyền cai trị.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 89: Ngoài ý muốn

Tiết mẫu nghe không hiểu lời này.

"Sao lại nói là ông không nhận ra nàng?" Bà nói.

Quách Hoài Xuân nói: "Tôi vốn cho rằng nó là người nhát gan sợ phiền phức, nhưng bây giờ những người nó quen biết tôi đều không biết, nó làm chuyện gì tôi cũng không biết."

Tiết mẫu cau mày nói: "Nó đến lâu như vậy, hưởng hồ hiện đang đi học, quen biết nhiều người một chút cũng bình thường mà."

Quách Hoài Xuân nói: "Tông Chu muốn gặp nó."

Tiết mẫu ngạc nhiên, nói: "Sao lại thế!"

Quách Hoài Xuân vội la lên: "Đây chính là muốn hỏi bà, làm sao lại vậy, Tiết Thanh này... Sao Tiết Thanh lại làm nên nhiều chuyện như vậy? Đã nổi danh ở thành Trường An."

Tiết mẫu nói: "Nó vốn là người mọi người đều biết... Chúng ta đã qua mặt người ta, đồng ý hôn sự tốt đẹp này."

Quách Hoài Xuân lắc đầu nói: "Không phải nổi danh về chuyện đó, cái nổi danh ấy không ai xem trọng nó, nhưng bây giờ lại là chơi xúc xúc, làm thơ... Đến Lâm tú tài cũng biết nó, nó biết những thứ này lúc nào?"

Tiết mẫu giật mình, nói: "Xúc xúc sao? Bọn trẻ đều chơi, tự nó học, làm thơ... Tốt đấy chứ?"

Quách Hoài Xuân nghĩ đến lúc Lâm tú tài đọc bài thơ đó, nói: "Tuy tôi không hiểu nhưng tôi nghe cũng thấy khá... Nó mới mười ba tuổi lại được Lâm tú tài khen ngợi như thế... Vậy thì thật sự là có tài rồi." Nói rồi nhìn Tiết Mẫu với vài phần không hiểu: "Là mấy người dạy nó sao?"

Tiết mẫu không biết làm sao với ông, nói: "Quách đại nhân, ai dạy nó, nó đã lớn như vậy, chỉ có mình tôi chăm, ông cảm thấy tôi biết sao? Tôi chứ còn không biết được nhiều."

Quách Hoài xuân nói: "Vậy... nó..."

Tiết mẫu khẽ thở dài nói: "... Là bệ hạ và nương nương dạy, bọn họ là quý nhân như vậy... Lúc xảy ra chuyện nó đã năm tuổi, chắc là học vỡ lòng rồi..."

Tuy thư phòng đã đóng nhưng khi năm chữ bệ hạ và nương nương được nói ra, Quách Hoài Xuân vẫn không nhận được khăn trương, nhìn bốn phía, hạ thấp giọng nói: "Không phải bà nói khi nó được cứu ra đã không nhớ ra chuyện lúc trước sao? Ngay cả mình là ai cũng không biết, càng không biết bệ hạ và nương nương."

Tiết mẫu nói: "Đúng vậy, lúc trước cứu ra nó đã hôn mê, tỉnh lại chỉ khóc, cũng không nhận ra ai... Lúc ấy vì không để nó khóc tôi nói tôi là mẹ nó, nó liền tin ôm tôi không buông... Về sau hỏi lại chuyện trước kia đều không nhớ rõ, Đốc đại nhân liền để cho tôi đấm lao thì phải theo lao."

Quách Hoài Xuân nói: "Vậy sao nó còn nhớ rõ đã học qua cái gì?"

Tiết mẫu đặt tay lên trán, nói: "Có lẽ là huyết mạch Thiên gia, tư chất thông tuệ, dù đã quên nhưng những gì đã học cũng thấm vào bên trong..."

Đây là kiểu giải thích gì chứ, được rồi, như vậy cũng có thể lý giải, tục ngữ nói rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con trai của chuột biết đào hang, bây giờ không phải lúc nghiên cứu cái này, Quách Hoài Xuân nói: "Vậy làm sao bây giờ? Cứ để nó tới. Giải thích chuyện đã xảy ra?"

Tiết mẫu đưa tay lên trán lần nữa, nói: "Lâm tú tài này không có vấn đề chứ?"

Quách Hoài Xuân lắc đầu nói: "Không có vấn đề."

Tiết Mẫu nói: "Đây là chuyện ngoài ý muốn rồi."

Quách Hoài xuân cười khổ nói: "Cứ coi như là ngoài ý muốn..."

Tiết mẫu nói: "Cũng không có cách khác, chỉ có thể đi, không đi thì chẳng phải là càng phiền toái hơn sao."

Quách Hoài Xuân hít sâu một hơi, nói: "Chỉ có thể như vậy."

Tiết mẫu nói: "Vậy thì đi đi."

Quách Hoài Xuân ừm một tiếng, đang muốn nhấc chân cất bước, lại dừng lại, nói: "Qua đại nhân kia... Ta, ta có chút sợ hãi."

Tiết mẫu nhìn ông lên tiếng: "Đừng sợ... Ừm, mà sợ cũng là bình thường, ông chẳng qua sợ đứa bé này làm cho ông mất mặt."

....

Tiết Thanh cảm quyền sách, yên lặng tính thời gian trong lòng, nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân, trong đó còn có tiếng của Quách đại lão gia, quả nhiên Quách đại lão gia trở về, nàng ngồi thẳng người. Khoảng thời gian này là vừa đi vừa về từ nơi này đến thư phòng Quách đại lão gia... Bọn họ ở thư phòng nói chuyện, có thể thấy được muốn tránh mặt người khác nhưng thời gian nói chuyện lại rất ngắn... Quả nhiên chuyện rất khẩn cấp...

Tiết Mầu ở bên ngoài gọi: "Thanh Từ, Thanh Từ, nhanh, nhanh..."

Tiết Thanh đứng dậy lên tiếng, đi ra phía ngoài, nói: "Mẹ, có chuyện gì?"

Tiết mầu và Quách Hoài Xuân đi vào sân, đi theo sau là hai nha đầu đang bung quần áo, giày mũ.

Quách Hoài Xuân nói: "Không kịp rửa mặt rồi, mau thay quần áo rồi đi ngay."

Tiết Thanh nói: "Phải đi đâu sao?"

Tiết mầu đã tiếp nhận quần áo giày mũ trong tay hai nha đầu kia, vui mừng hơn hờ nói: "Có đại nhân lớn mời con qua... Thay quần áo trước đi, trên đường đại lão gia sẽ nói cho con rõ sự."

Đại nhân lớn sao? Là thái giám Tông Chu sao? Tiết Thanh đi theo Tiết mầu vào phòng, vì sao thái giám Tông Chu kia muốn gặp nàng? Thái giám... tuyên nô tài cung nữ cho thái hậu... Minh cũng là tài tử... Các nhà đưa đến đều là thiếu niên nam nữ mười mấy tuổi... Làm thơ... Tiết Đoan Ngo... Ừm... Quả nhiên trốn không thoát chuyện này, làm náo động sẽ bị người nhớ thương. Bạn đang - đọc truyện- tại iREAD.vn- Tiết Thanh cười, với sự giúp đỡ của Tiết mầu đã nhanh chóng thay bộ đồ mới.

Tiết mầu vui vẻ đẩy nàng đi ra ngoài, nhỏ giọng nói: "... Đừng sợ, Quách đại lão gia sẽ chăm sóc con... Ông ấy cũng không nỡ để con mất mặt."

Ngược lại mới đúng, mất mặt thì cùng nhau mất mặt, Tiết Thanh cười đáp.

Xe ngựa đi với tốc độ rất nhanh, trong xe tối tăm, ngồi đối diện chỉ có thể nhìn thấy gương mặt mơ hồ, Quách Hoài Xuân thuật sơ qua chuyện đã xảy ra rồi hỏi: "Con có thể làm được không? Thời gian quá gấp, gia nhân trong nhà không biết làm thơ, ta cũng không tìm được người thích hợp."

Đánh tráo sao? Tiết Thanh nói: "Không cần không cần, những thứ như thơ tìm người khác tôi làm rất dễ bị lộ tẩy... Dù sao cũng chỉ là thơ từ thôi mà."

Trong bóng tối, Quách Hoài Xuân nhìn nàng chăm chăm, nói: "Gần đây con đọc sách tốt chứ? Đều hiểu hết chứ?"

Đây là nỗi lên nghi ngờ sao, dù sao trước kia học vấn của Tiết Thanh cũng không được tốt lắm, thời gian này nàng hay giả vờ đến trường... Tiết Thanh nói: "Nói là tự học chứ thật ra con luôn nghe giảng bài ở trường, ừm, lúc trước là nghe lén, các tiên sinh đều giảng rất hay."

Quách Hoài Xuân cũng không biết các tiên sinh giảng hay thế nào, những chuyện như học vấn này cũng thật sự không rõ, có người có thiên tư tốt, giảng một lần là thông, ví dụ những thần đồng kia, cũng có người nói dù giảng như thế nào cũng học không vô, ví dụ như ba đứa con trai trong nhà ông...

"Con cũng đừng căng thẳng, không cần phải làm quá tốt... Làm không tốt cũng không mất mặt đâu." Ông nói.

Nhân vật chính là vị thái giám Tông Chu kia, mọi người muốn hấn vui vẻ, ai lại dám thi thơ từ thật sự, tranh giành cao thấp với hấn, ngoại trừ Lâm tú tài kia... Đoán chừng quan viên hương thân ở đây hận hấn tới chết, Tiết Thanh lên tiếng.

Quách Hoài Xuân nói: "Nói là lấy trăng làm đề, con nhân lúc đi đường suy nghĩ đi." Hấn không nói chuyện cùng nàng nữa.

Nhìn ra được ông rất lo lắng, Tiết Thanh thăm nghĩ, là có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, cứ lo lắng đi, dù sao việc này quá đột ngột, Tiết Thanh yên lặng một chút, đột nhiên nói: "Đại lão gia, cha con là người như thế nào?"

Quách Hoài Xuân có chút không kịp phản ứng, nói: "Cha con, ừ, là người rất tốt... Mẹ con không nói cho con biết sao?"

Tiết Thanh nói: "Nói rồi, con không nhớ được, cũng không tiện hỏi lại bà, để tránh làm cho bà đau lòng, bá phụ nói cho con biết đi."

Quách Hoài Xuân chỉ cảm thấy trong lòng rối rắm, đối diện có một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn ông, cái nhìn khiến cho ông có chút hoảng hốt, lúc này đứa nhỏ này hỏi chuyện này làm gì? Thật kỳ lạ... À... Cũng không kỳ lạ lắm, là do lo lắng quá. Nói đến chuyện cũ có thể khiến cho ông bình tĩnh hơn sao?

"Là người rất tốt, trầm tĩnh, ít nói và trung thực..." Ông nói: "Con không cần lo lắng, tuy ta lợi dụng các người có được thanh danh, cũng không muốn gả con gái cho người thật, nhưng ta cũng thực sự muốn chăm sóc các người, bất kể thế nào cũng sẽ không hại các người. Bởi nếu vậy thì chẳng phải là không bằng cảm thù hay sao?"

Tiết Thanh à một tiếng, nói cảm ơn, cặp đôi mắt xuống, mơ hồ khái quát lại nhân vật được miêu tả, không thể nhớ lại bất kỳ chi tiết nào, nàng đã thật sự lãng quên tình cảm sâu nặng như vậy rồi sao?

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, gã sai vặt ở bên ngoài nói đến rồi.

Quách Hoài Xuân hít sâu một hơi nói: "Đi thôi." Ông đứng dậy xuống xe, Tiết Thanh đi theo.

Khu vườn đẹp đẽ lại không thể quan sát được, hai người vội vã đi nhanh vào trong, xa xa đã nghe được bên trong đó rất náo nhiệt, tiếng trống thùng thùng hòa lẫn cùng tiếng nói cười.

Trong sảnh không thể cứ làm thơ mãi, cũng không thể bảo mọi người đợi Tiết Thanh đến, Tông Chu liền đề nghị chơi phi hoa lệnh, lệnh cho người bê 6 cành hoa Nguyệt quế, lại kê tay trống ra giữa hồ đánh trống, người trong sảnh bắt đầu chuyển hoa cho nhau, khi trống ngừng hoa vào tay người nào thì người đó phải nói được một câu thơ về hoa, nói không ra thì sẽ bị phạt rượu.

Lần này già trẻ nam nữ trong sảnh đều không thể tránh, cũng may Tông Chu biết có vài phụ nhân không đọc sách nên không biết thi từ, đồng ý cho thi nữ nhà họ hỗ trợ, dù như thế bầu không khí cũng rất căng thẳng. Tuy không ít nữ hài tử được dặn dò phải giả ngu nhưng đến cùng vì không muốn bị phạt rượu mà theo bản năng tự lộ ra bản lĩnh thật sự.

Lúc Tiết Thanh theo sau Quách Hoài Xuân tới, tiếng trống dừng lại, hoa quế rơi vào tay một nữ hài tử, nàng hốt hoảng đỏ mặt không nhớ ra thi từ, nước mắt rơi ra.

Có tiếng cười vang lên, Tiết Thanh liếc mắt nhìn qua, thấy bên trong có một nam tử mặc áo bào đỏ thẫm đang cười, đèn lồng trên đỉnh đầu sau lưng chiếu rọi phảng phất như là thần tiên phi tử...

Tiết Thanh vừa đưa mắt nhìn, ánh mắt nam tử kia nhìn lại tức thì, hẩn đuôi tay ra, nói: "Tiết Thanh, người hãy đến đối lệnh thay vị tiểu thư này."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 90: Mời làm thơ

Một tiếng Tiết Thanh khiến trong phòng yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều nhìn ra cửa.

Chỗ cửa có một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, mặc quần áo mới tinh, dung mạo thanh nhã mặt mũi lại có mấy phần trẻ con, đột nhiên rất nhiều ánh mắt nhìn ra, hẩn đường như có chút bất an, vô thức lùi lại một bước.

Quách Hoài Xuân đứng bên cạnh hẩn nói: "Đừng sợ."

Tiết Thanh nói: "Người kia, người kia nhận ra ta?"

Cho dù là ai đi vào một nơi xa lạ đột nhiên bị gọi tên đều sẽ có chút giật mình, nhất là không nhận ra người gọi tên mình.

Quách Hoài Xuân à một tiếng, thần sắc buồn lòng nói: "Người theo ta vào, tuổi lại phù hợp, đoán cũng đoán được người là Tiết Thanh, không cần khẩn trương... yên tâm."

Nhưng mà hình như người cũng có chút khẩn trương, khóe mắt Tiết Thanh liếc qua nhìn thấy tay Quách Hoài Xuân nắm lại bên người. Nàng nhìn thấy người bê ngoài, vẻ mặt làm càng giống như không có gì, thì chính những động tác nhỏ lại càng có thể biểu đạt cảm xúc chân thực.

Nhìn thiếu niên này đứng ở cửa phòng có chút ngơ ngác, một câu không đầu không đuôi của Tông Chu chắc hẳn đã khiến thiếu niên này hoảng sợ.

Liễu đại lão gia nhân tiện nói: "Đang chơi phi hoa lệnh, Tiết thiếu gia, người biết phi hoa lệnh chứ? Tông đại nhân muốn người tiếp một câu."

Tiết Thanh à một tiếng, gật đầu, chần chừ một chút nói: "Hoa... Hoa tàn hoa bay hoa mất thiên."

Giọng của nàng khẽ run cũng trong trẻo, người đang ngồi đều nghe được, có hoa, cũng là câu thơ, chỉ là nghe bình thường không có gì lạ.

Tông Chu ồ một tiếng giống như suy nghĩ, nói: "Từ đâu ra? Sao chưa từng nghe qua." Hẩn đọc thuộc lòng kinh quyền thi từ, vừa rồi giữa sân nói không câu nào là hẩn không biết, chỉ là câu này hoàn toàn không có ấn tượng.

Thần sắc Tiết Thanh càng có chút khẩn trương, nói: "Ta... Ta quên rồi."

Trong sảnh có người không nhịn được cười, khung cảnh này đối với hài tử nông thôn mà nói sẽ khiến hẩn sợ hãi, sợ hãi sẽ bối rối, Tông Chu cũng cười, nói: "Quên ư, không sao, đối rất tốt." Hẩn lại nhìn về phía vị nữ hài tử lúc trước: "Người không cần phạt rượu, cảm ơn Tiết Thanh đi."

Nữ hài tử kia cũng còn có chút kinh ngạc, nhưng bị người nhà nhỏ giọng dặn dò, lau nước mắt quý gối thì lễ với Tiết Thanh, Tiết Thanh vội hoàn lễ, chỉ là động tác có chút bối rối.

Tông Chu nhìn rất vui vẻ, nói: "Quách đại tướng quân, người đã nói cho Tiết Thanh biết ta muốn hẩn đến làm thơ chưa?"

Quách Hoài Xuân vội vàng lên tiếng đáp.

Tông Chu liền giơ tay lên nói: "Tiết Thanh ngươi vào chỗ suy nghĩ trước, trước hết chúng ta tiếp tục một vòng phi hoa lệnh."

Tiết Thanh lên tiếng vàng, nhịp trống trong phòng vang lên một lần nữa, hoa quế trong bữa tiệc truyền thật nhanh, Tông Chu không nhìn nàng nữa, mà tiếp tục cùng đám quan chức bên người tán gẫu. Quách Hoài Xuân mang theo Tiết Thanh tới chỗ của mình, bên kia Sở Minh Huy cũng không nhận được vậy, các thiếu niên xã Kết Lư cũng có mấy người thờ đầu ra hiệu, nhưng có một nữ hài tử như bướm bướm từ trong bữa tiệc chạy tới, kéo Tiết Thanh lại.

"Cha, để Tiết Thanh ngồi cùng với ta." Quách Bảo Nhi nói, dắt Tiết Thanh đi.

Quách Hoài Xuân muốn ngăn cản lại nhưng cũng không dám làm động, e sợ nhiễu loạn trong bữa tiệc, đành phải lên tiếng can ngăn: "Không được làm loạn không được làm loạn."

Quách Bảo Nhi nói: "Không làm loạn, ta không nhớ ra được vài câu thi từ, để Tiết Thanh giúp ta."

Thấy vậy, Quách Hoài Xuân chần chừ, Quách Bảo Nhi thừa cơ kéo Tiết Thanh đi.

Nhìn Tiết Thanh ngồi xuống bên đám nữ quyến cạnh Quách Bảo Nhi. Sở Minh Huy cười ha ha thu tay lại, bây giờ nam nữ đã ngồi lẫn lộn không ít, đương nhiên đều là người một nhà, ca ca đệ đệ muốn giúp tỷ tỷ muối muối mẩu thân nói phi hoa lệnh.

"Thanh Từ có giá hơn các ngươi." Sở Minh Huy không quên khẽ nói với huynh đệ Quách Từ An, cười nói, "Bảo Nhi tiểu thư cũng không gọi các ngươi, có thể thấy được nữ nhi hướng ngoại."

Quách Từ Khiêm cười gật đầu, Quách Từ An thì xì một tiếng khinh miệt.

Các thiếu niên xã Kết Lư lại ngồi xuống. Tiết Thanh ngồi chỗ nào kỳ thật bọn họ cũng không thèm để ý, lúc này họ để ý đến câu Tiết Thanh vừa mới đáp kia.

"Ngươi có nghe qua chưa?" Bọn họ hỏi thăm lẫn nhau, đều kết luận là chưa từng nghe qua. Mọi người lại hỏi Bùi Yên Từ: "Yên Từ thiếu gia học rộng tài cao."

Bùi Yên Từ cười nói: "Học rộng tài cao cũng không được."

Không được là ý không biết ư, các thiếu niên tiếc nuối, nhưng hoa quế theo nhịp trống truyền đến, mọi người bận rộn chuyển tâm, đợi sau này hỏi lại Tiết Thanh là được.

Tiết Thanh bước từng bước đi theo Quách Bảo Nhi, đi xuyên qua bữa tiệc tới bên cạnh Quách đại phu nhân. Quách đại phu nhân đối với việc nàng ngồi đây không hề không vui chút nào còn chủ động nhường chỗ, còn lấy bút mực giấy nghiên cho nàng. Nguồn: ir.ead.v...n"Đừng nóng vội từ từ suy nghĩ." Nàng tha thiết nói, vuốt ve đầu vai Tiết Thanh.

Đây chính là biểu hiện thân mật nhất của trưởng bối đối với văn bối, Tiết Thanh nhìn Quách đại phu nhân một chút, xảy ra chuyện gì sao?

Quách đại phu nhân khẽ thấp giọng nói: "Hài tử ngoan, ngươi và Bảo Nhi có hôn ước, chờ chút làm ra thơ hay, Bảo Nhi cũng có mặt mũi... Nếu như Tông đại nhân khen thưởng ngươi, tốt nhất ngươi nên nói chuyện có liên quan tới hôn sự của các ngươi, ví dụ như viết chữ gì cho thành thân của các ngươi... Tuy tuổi ngươi còn nhỏ, nhưng Tiết gia chỉ có ngươi nói đôi tông đường, việc hôn nhân này có thể sớm một chút thì nên sớm một chút tốt hơn."

Đây là trần trụi muốn bọn họ sớm thành thân sao? Tiết Thanh kinh ngạc, nhìn mí mắt Quách đại phu nhân hơi sưng, giống như vừa khóc xong.

Quách Bảo Nhi có chút tức giận quát nhỏ mẹ mình.

Thần sắc Quách đại phu nhân tức giận nói: "Nếu như ngươi bị mang đi đời này cũng đừng nghĩ tới thành thân."

Quách Bảo Nhi ha ha lên tiếng: "Vậy thì tốt."

Quách đại phu nhân đưa tay muốn đánh nàng, tỷ nữ hai bên vội khuyên can, dù như thế bên này cũng rối loạn dẫn tới không ít ánh mắt. Tông Chu làm như không nhìn thấy. Nhưng Lý tri phủ về mặt có vài phần không vui nhìn lại. Quách đại phu nhân không dám hành động nữa, nhắc tay áo hơi che đi khuôn mặt bi thương.

Tiết Thanh hiểu được đại khái chuyện gì xảy ra, có vẻ như Tông Chu đã chọn trúng Quách Bảo Nhi? Lợi hại như vậy, nàng không khỏi nhìn Quách Bảo Nhi. Thần sắc Quách Bảo Nhi nhẹ nhõm không có chút bối rối nào. Thấy nàng nhìn qua, liền dịch tới.

"Tiết Thanh, ngươi mau mau làm thơ đi." Nàng nhỏ giọng nói, "Phải làm thật hay..."

Tiết Thanh ừ một tiếng.

Quách Bảo Nhi cười một tiếng với nàng, con mắt lóe sáng, vươn tay đè lại đầu vai của nàng, nói: "Ta giúp ngươi đếm bốp..."

Tiết Thanh vội tránh đi nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân."

Quách Bảo Nhi hứ một tiếng, nhưng lúc cúi xuống lộ ra nụ cười, khoanh chân ngồi dịch ra một chút, nói: "Được, ta không gàn gỏi người... Người mau mau viết."

Tiết Thanh nhìn bút mực trước mắt nói: "Cái này, không phải nói viết là viết ra ngay được."

Quách Bảo Nhi nói: "Người hãy nghĩ cẩn thận, viết hay vào, chẳng qua người chớ khản trương, đừng nghe mẹ ta nói."

Hả? Tiết Thanh liếc nhìn nàng một cái.

Quách Bảo Nhi lại tới gần, dùng cây quạt che mặt nhỏ giọng nói: "Chờ người viết xong được khen, lúc những đại nhân này hỏi người muốn cái gì, người hãy nói muốn Liễu Ngũ Nhi thực hiện đánh cược gả cho người."

Thực sự là... Tiết Thanh nhìn Quách Bảo Nhi có chút im lặng.

Quách Bảo Nhi dùng cây quạt gõ nàng một cái, mắt to trừng mắt nhỏ, nói: "Liễu gia có tiền, người cũng đã gặp Liễu Ngũ Nhi, lớn lên xinh đẹp, mà nàng lại không biết công phu... Nếu như người thành thân với ta thế nào mỗi ngày ta cũng đánh người."

Tiết Thanh mím môi một cái, nói: "Người đánh không lại ta."

Sắc mặt Quách Bảo Nhi đỏ lên trừng mắt, tiểu tử này còn coi trọng nàng không phải nàng không thèm cười ư, nàng biết mình rất đáng yêu được người ưa thích... Đưa tay dùng cây quạt gõ Tiết Thanh lần nữa, nói: "Người đừng vờ ngớ ngẩn có được hay không, người thấy không, cái Liễu gia này có nhiều tiền, nhìn xem cái hoa viên này, đến lúc đó sẽ là của người... Tất cả trạch viện Quách gia chúng ta cộng lại đều không bằng một cái hoa viên của người ta."

Tiết Thanh cười, vẫn là thần sắc không mặn không nhạt. Quách Bảo Nhi có chút nổi nóng muốn động thủ lần nữa thì hoa quế và tiếng mềm mại của đám nữ hài tử truyền tới. Tiết Thanh vội đưa tay tiếp lấy rồi chuyển cho nàng, Quách Bảo Nhi có chút bối rối ném ra ngoài, tiếng trống chưa ngừng, rốt cục hữu kinh vô hiểm.

"Người nghĩ nhanh đi." Nàng nhỏ giọng nói.

Tiết Thanh cúi xuống nhìn bút và mực không nói gì, bên tai nghe được tiếng trống thùng thùng, tiếng cười gọi truyền vài vòng liên tiếp. Chợt tiếng trống dừng lại. Tông Chu ở giữa nắm hoa quế, quan viên hai bên đều cười.

Lý tri phủ càng giờ tay lên nói: "Mời, mời, mời."

Tông Chu xoay chuyển hoa quế trong tay, mắt phượng dưới đèn ngưng thần nhìn kỹ, chợt đưa lên mũi khế ngửi, nói: "Đào hoa nhất thốc khai vô chủ, khả ái thâm hồng ái thiên hồng."

Trong sảnh yên tĩnh một hồi, không ít nam tử nữ tử nhìn Tông Chu tới xuất thần, diện mạo âm nhu đẹp đẽ, có người còn lớn mật nói ở trong lòng, trách không được Thái hậu nương nương ân sủng.

Yên tĩnh một lúc Liễu đại lão gia vỗ tay trước nói: "Hay lắm!" Trong sảnh liền nhất thời lớn tiếng khen hay.

Tông Chu cười một tiếng bỏ hoa quế đi, nhấc tay áo đỏ, nói: "Tiết Thanh, người làm được bài thơ nào chưa?"

Trong sảnh yên tĩnh lần nữa, ánh mắt đều nhìn về tiểu thiếu niên bên cạnh nữ quyền Quách gia trong bữa tiệc.

Tiết Thanh đứng dậy thi lễ, nói: "Dạ, vẫn chưa."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 91: Không dám

Phòng lớn nhất thời im lặng.

Quách Bảo Nhi trừng mắt, Quách đại phu nhân ngạc nhiên, Quách Từ Khiêm, Quách Từ An, Sở Minh Huy chớp mắt, Lâm tú tài nắm chặt mấy sợi râu, Bùi Yên Từ cúi đầu cười một tiếng.

Tông Chu cũng cười, nói: "Không làm được sao?"

Tiết Thanh gật đầu đáp.

Lâm tú tài vội la lên: "Thời gian không đủ hay sao?"

Lý Tri phủ lắc đầu, không đồng ý với hần, nói: "Vừa rồi mọi người cũng đều mất chút thời gian là làm được."

Lâm tú tài bước nhanh đến trước mặt Tiết Thanh, nói: "Ngươi không làm được sao?"

Tiết Thanh gật đầu, cúi đầu mang theo vài phần e ngại.

Lâm tú tài cau mày nói: "Tiết thiếu gia, bài Đua thuyền ca của ngươi vô cùng ý nghĩa, chẳng qua hôm nay lấy trăng làm đề, có gì khó sao? Chẳng lẽ là ngươi cố ý không chịu làm?"

Một câu cuối cùng là hạ giọng nói.

Tiết Thanh ngẩng đầu lên nói: "... Thật sự ta không làm được."

Tông Chu nghe thấy, nói: "Vì sao ngươi không làm được? Tết Đoan Ngọ có thể làm ra, hay là ngươi cảm thấy giờ này khắc này không xứng luận thơ sao?"

Lời nói này nghiêm trọng, vẻ mặt đám lão gia có mấy phần bất an. Liễu đại lão gia đứng lên nói: "Tiết thiếu gia, ngươi không cần khẩn trương, chỉ là vui vẻ, không phải luận cao thấp, ngươi cứ việc viết ra là được."

Tiết Thanh giương mắt nhìn Tông Chu, nói: "Run rẩy, thơ không ra được."

Đám người lại khẽ giật mình lần nữa, sắc mặt chợt kỳ lạ, đây là vuốt mông ngựa sao? Vừa rồi làm thơ đối đáp, rất nhiều người đều có ý vụng về trên chộc thái giám này cười một tiếng, nhưng tất cả mọi người nói mình không có tài như người, không có người nào nói mình không viết ra được, lấy lòng như thế có chút giả quá rồi..

Chẳng qua xem ra như vậy cũng được, Tông Chu đã cười to, nói: "Thì ra là lỗi của ta, ta hù ngươi sợ rồi."

Tiết Thanh không cười, cúi đầu lên tiếng đáp. Lâm tú tài vừa tức vừa gấp, trong lòng liền nói không có tiền đồ, tại sao không có tiền đồ như thế, lại bị một tên thái giám hù cho không dám làm thơ, cái này so với làm ra bài thơ rách nát càng mất thể diện.

Quách Bảo Nhi mượn cái bàn che giấu đưa tay hung hăng nhéo vào bắp chân Tiết Thanh. Quách đại phu nhân nhìn nàng chăm chăm thấy vậy bị hù xuyết ngất, nhanh chóng kéo ra.

Nếu lúc này Tiết Thanh mà kêu lên một tiếng, vậy coi như hỏng rồi.. Tiết Thanh không có lên tiếng, không động một chút nào, giống như căn bản không có phát hiện.

Quách Bảo Nhi tuổi nhỏ sức lực yếu, hoặc cũng biết trường hợp này không có dũng khí dùng sức, Quách đại phu nhân thở phào một chút.

Tiết Thanh chỉ cúi đầu nói: "Là tiểu tử vô năng..."

Về mặt Tông Chu ảm áp cười nói: "Ngươi đừng sợ, tùy tiện viết là được, viết tốt ta cũng không cho ngươi làm Trạng Nguyên, viết không tốt ngươi cũng sẽ không bị phạt."

Mọi người đều cười phá lên, rồi rít nói Tông đại nhân hài hước, mấy người Lý Tri phủ cũng theo an ủi Tiết Thanh hai câu, bảo hần cứ việc viết.

Tiết Thanh liền ngẩng đầu lên nói: "Đành phải ra một câu, còn lại thực sự không nghĩ ra được."

Một câu cũng là nghĩ, Lý Tri phủ nhân tiện nói: "Nói một câu nghe chút." Lại nhìn Tông Chu: "Xem Tông đại nhân có thể bổ sung không."

Tông Chu cười to lần nữa, nói: "Cuối cùng ngược lại trở thành làm khó ta, ngươi quả nhiên là quan phụ mẫu thành Trường An." Nhìn về phía Tiết Thanh: "Ngươi nói một chút nghe thử."

Tiết Thanh nói: "Mình nguyệt kỳ thi hữu, nâng cốc hỏi thanh thiên... Hết."

Tông Chu giật mình: "Thủy điều ca đầu sao?"

Thái giám này quả nhiên có tài, cũng không phải chỉ là hư danh, Tiết Thanh gật đầu đáp.

Tông Chu liền đỡ án trầm ngâm, những người khác đang ngồi cũng âm thầm nhấm hai câu này, cảm thấy không quá mức hiếm lạ, nhưng muốn bổ sung lại nhất thời nghĩ không ra câu gì có thể tiếp.

Đương nhiên Lý Tri phủ không thể để cho cái này thành hội thi từ thật, cùng mấy lão gia quan viên lớn tiếng nghị luận vài câu thi từ, cùng Tông Chu bổ sung, mọi người rồi rít cảm thấy có thể.

Tông Chu nói: "Đứa nhỏ này ra đề khó, thật đúng là nhất thời nghĩ không ra tốt hơn, chỉ có thể miễn cưỡng như thế thôi."

Tiết Thanh khom người thì lễ nói: "Đa tạ đại nhân."

Cảm ơn thật nhanh, Tông Chu cười, dám làm thơ lại không dám luận, đứa nhỏ này thật chuyên tâm nịnh nọt, đoán chừng cũng là được Quách đại lão gia căn dặn... Cũng chỉ đến thế.

Tông Chu liền nói vài câu về Đua thuyền ca làm ở trong Tết Đoan Ngọ không tệ, sau này chăm chỉ hơn, một lúc sau đều là các loại cổ vũ này nọ. Mấy người Lý Tri phủ cũng phụ họa khuyến khích Tiết Thanh vài câu, để hắn ngồi xuống việc này liền kết thúc vậy.

Lâm tú tài nhìn về mặt Tiết Thanh không vui, nói: "Thật là khiến người thất vọng, trách không được mọi người đồn bài Đua thuyền ca là người mua được."

Tiết Thanh nói: "Lời này bất công, làm thơ cũng không phải mời khách ăn cơm, nói làm là làm, nếu không phải vậy Lâm tú tài người còn khen ta làm gì?"

Sắc mặt Lâm tú tài cứng đờ, nói: "Nhanh mồm nhanh miệng." Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Tiết Thanh mới chịu ngồi xuống, Quách Bảo Nhi đáp một chân đến, nói: "Không cho phép ngồi, cút sang một bên." Truyện. được dịch trực tiếp tại i.READ.Quách đại phu nhân gỡ nàng một cái, giận trách: "Không được mắng chửi người."

Quách Bảo Nhi còn nhắc chân đạp. Tiết Thanh vén áo ngồi xuống. Quách Bảo Nhi kêu một tiếng, thì ra Tiết Thanh trực tiếp ngồi lên trên chân nàng, thành ra một trận rối loạn, cũng may lúc này trong sảnh đều đang cười nói nghị luận, cũng không ai để ý.

Liễu Ngũ Nhi đang đưa cây quạt gọi tỷ nữ tới nói: "Nhanh đi nói cho Xuân Dương thiếu gia, quả nhiên lần trước tiểu tử này mua được thơ, hẳn bị lừa."

Trong sảnh có ghế cột và khinh thường, tự nhiên cũng có tiếu nuối, Sở Minh Huy lắc đầu, nói: "... Cũng tại hắn gặp loại trường hợp này quá ít, về sau chúng ta dẫn hắn đi nhiều một chút."

Quách Từ Khiêm liên tục gật đầu đồng ý: "Vẫn là lá gan Thanh Từ ca quá nhỏ."

Quách Từ An hứ một tiếng, hẳn nhát gan sao? Hiếp yếu sợ mạnh, ta khinh.

Thi từ thưởng hoa kết thúc, Lý Tri phủ truyền gán hát đến, để Tông Chu xem vở kịch địa phương, các thiếu niên xã Kết Lư liền bắt đầu thu dọn bút mực.

"Thật tiếu nuối, ta còn tưởng rằng Tiết Thanh có thể có bài mới."

"Đúng vậy, ta còn chờ chép đây."

Các thiếu niên nhỏ giọng nghị luận, có người nhìn về phía Bùi Yên Từ, trên bàn của Bùi Yên Từ đã sớm thu dọn bút mực giấy nghiên, một khoảng trống bóng, chẳng lẽ là ngay từ đầu đã không chuẩn bị chép? Chẳng lẽ sớm biết Tiết Thanh sẽ không biết làm thơ?

"Chẳng qua Tông đại nhân này nhìn qua hòa ái thật dễ nói chuyện." Có thiếu niên nhỏ giọng nói, nhìn về phía chính giữa, lúc này vở kịch Trường An kết thúc vang vọng, bữa tiệc cũng tiến vào khâu cuối cùng, nụ cười Tông Chu càng phát ra nồng đậm.

"Quả nhiên địa linh nhân kiệt, địa linh nhân kiệt." Hắn vỗ tay khen, vừa nhìn về phía sảnh: "Chư vị có thể mạng gia quyến tới thật sự là đa tạ."

Đám người đang ngồi rồi rít nói không dám, trong lòng lại lắc đầu, sớm biết không tới.

Hôm nay cũng không phải là tất cả nhân vật hương thân nổi tiếng đều tới, ước chừng có bảy tám nhà không tới, đương nhiên có nhà nữ nhi đến tuổi, cũng có bốn năm nhà đại nhân đến, không có mang theo nữ nhi đủ tuổi, lấy có là thăm người thân hoặc là thăm bạn không cách nào trở về.

Tuy trong sảnh trò chuyện vui vẻ, nhưng mọi người một mực đề phòng Tông Chu phát cáu, xem ra hiện tại hắn cũng không có cáu, đến cùng là văn nhân phải để ý văn nhã.

Tông Chu gắp ly rượu lên, nói: "Vì cảm ơn chư vị, ta sẽ tới thăm hỏi đáp lễ từng người, đến lúc đó quấy rầy."

Còn muốn thăm hỏi đáp lễ, khẳng định không phải vì cảm ơn, mà là vì xem kỹ lưỡng hơn đám nữ tử trong nhà họ, tuy trong lòng kêu rên, tất cả mọi người lại rồi rít cười, nâng ly hết sức vinh hạnh rộng đến nhà tôm, bầu không khí trong sảnh càng thêm tăng lên, chợt có người vội vã xông vào.

"Lão gia, lão gia..." Đây là một gã sai vặt, thần sắc lo lắng, xông vào đại sảnh thì lóa mắt, hẳn giống như con ruồi mất đầu.

Người đứng hầu trước cửa nghe được vội hỏi lão gia nào.

"Văn Khúc Hạng Ngô lão gia." Gã sai vặt vội la lên.

Văn Khúc Hạng Ngô thị, là một trong tám đại gia của thành Trường An, tổ tiên từng là hoàng thân quốc thích, lúc khai quốc có công chúa gả qua, đến

nay người còn xưng phủ phò mã.

Bây giờ Tiết Thanh đối với nhân vật hương thân nổi tiếng bao nhiêu ở thành Trường An đều biết, nắm đũa cúi đầu chuyên tâm gấp thức ăn. Giọng nam nhân kia rất lớn, Tiết Thanh ngồi cạnh cửa không xa có thể nghe được, mà Tông Chu ở xa cũng nghe thấy được.

"Tìm ai?" Hần nói.

Hần lên tiếng khiến đám người đều an tĩnh lại nhìn sang, một người trung niên phúc hậu ngồi ở phía trước đứng lên, rất rõ ràng hắn là Ngô lão gia.

"Sao tới nơi này ồn ào? Mau đi ra." Hần không vui quát.

Gã sai vật liếc nhìn hần hô to một tiếng lão gia, người cũng quỳ xuống, nói: "Không xong, lão phu nhân đã không còn."

Lão phu nhân? Cũng chính là mẫu thân của vị Ngô lão gia này, ánh mắt của hần kinh ngạc, giống như không kịp phản ứng.

Người trong sảnh đã xôn xao.

"Ngô lão phu nhân sao? Làm sao có thể?"

"Người lại không ở nhà, mang theo mấy tiểu thư Ngô gia đi tiêu khiển."

Có tiếng ly rượu vỡ, trong sảnh yên tĩnh lại.

"Ngô lão phu nhân sao? Thật sự là tiếc nuối, nghe nói thân thể không tốt ra ngoài tiêu khiển, cho nên các tiểu thư tùy tùng không thể về gấp... Quả nhiên bệnh nặng..." Tông Chu ho nhẹ một tiếng, chuyển động ly rượu trong tay, nhìn về phía Ngô lão gia đứng ở bên, thần sắc đồng tình nói, "... Ngô lão gia, nên bi thương."

Sắc mặt Ngô lão gia trắng bệch, thân thể mập mạp bắt đầu phát run, chợt quỳ bịch một tiếng trước Tông Chu hô to: "... Đại nhân tha mạng."

Trong đại sảnh lặng ngắt.

Quách Bảo Nhi lên tiếng kinh ngạc, nói: "Mẹ hần chết rồi, tại sao phải xin đại nhân tha mạng, vị đại nhân này là Diêm Vương gia ư..."

Sắc mặt Quách đại phu nhân tím xanh, bịt miệng của nàng lại, chặn lời nói còn sót về.

Ồ, quả nhiên càng mỹ lệ càng đáng sợ, Tiết Thanh nắm đũa ngừng đầu, nhìn nam tử tuấn mỹ an tọa đang lau vết rượu trên khóe miệng, khăn lụa trắng nõn cùng ống tay áo đỏ thắm dưới đèn đẹp như cây đào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 92: Đột nhiên

Tiết Thanh ngồi thẳng người, thân thể căng cứng làm như nàng đang rất khẩn trương.

Trong phòng diễn viên hí khúc còn diễn, trống nhạc vẫn còn, bữa tiệc ăn uống linh đình, mặc kệ thật giả cười nói an nhàn, đột nhiên có tang sự báo, một người nam nhân quỳ gối trên đất xin tha mạng.

Rất nhiều người đều không kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, có người đứng lên, có người thò người ra, có người hỏi thăm, trong nháy mắt trong phòng ồn ào.

Lý tri phủ đứng lên nói: "Ngô lão gia làm gì vậy?" Một mặt giải thích: "Ông ấy quá đau lòng rồi."

Tôi tớ trong phòng vội tới đỡ Ngô lão gia. Liễn đại lão gia cũng đứng lên gọi thái y. Ngô lão gia lại không chịu đứng dậy, đập đầu nói với Tông Chu: "Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, đây đều là chủ ý của lão nhân ta, không liên quan tới gia mẫu và bọn nhỏ..."

Lời này ra khỏi miệng, thần sắc người xung quanh khê biến.

Tông Chu lên tiếng, nói: "Ngô lão gia đang nói gì, sao ta nghe không hiểu?" Hần mang theo vài phần đồng tình hơi nghiêng thân thể: "A, như vậy đi, nhất định ta phải tới thăm nhà các người đầu tiên, đưa tiễn lão phu nhân."

Ngô lão gia quỳ về phía hần, Lý tri phủ mở miệng ngăn cản, thần sắc nặng nề nói: "Người đâu, đưa Ngô lão gia xuống."

Liền có người không chút chần chừ đỡ Ngô lão gia đi ra ngoài, gã sai vặt cũng hoảng hốt khấn trương đi theo, tiếng khóc của Ngô lão gia dần xa, biến cố này chỉ phát sinh ở trong nháy mắt, trong phòng khôi phục yên tĩnh, nhưng bầu không khí lại không giống như lúc trước.

Lý tri phủ nhìn Tông Chu một chút, nói: "Tông đại nhân, thời gian không còn sớm, không bằng nghỉ sớm chút đi." Giọng nói có chút không khách khí.

Tông Chu vẫn vẻ mặt ảm áp như cũ, cười một tiếng, nói: "Được." Giơ ly rượu lên với đám người trong phòng: "Thật hân hạnh đón chờ vị tới tham gia bữa tiệc của ta, ta vô cùng cảm tạ, ta mời mọi người một ly." Nói xong uống một hơi cạn sạch, úp ly rượu rồi cười với mọi người.

Người trong phòng vội giơ ly rượu lên. Đương nhiên trong đó cũng có người đa tạ đại nhân, đại nhân nói quá lời, là vinh hạnh cho chúng tôi... các loại, nhưng so với lúc trước luôn cảm thấy có chút lộn xộn đè nén.

Tông Chu lơ đãng đứng dậy đi ra ngoài, áo bào tung bay. Liễn đại lão gia kịp phản ứng đi theo sau. Hắn là chủ nhà đương nhiên phải theo hầu hạ, nhưng sau đó lại có hai nam nhân đuổi theo.

"... Tông đại nhân... Không biết ngài có tiện đường không... Mời ngài tới nhà chúng ta trước... Trong nhà chuẩn bị ngắm tàng thư của Vương Yến Sơn đại sư... Mời đại nhân đến quan sát."

"... Tông đại nhân... Gia phụ ngưỡng mộ họa kỹ siêu quần của đại nhân đã lâu, một lòng muốn bái kiến đại nhân, tiếc rằng cao tuổi ốm yếu không thể tự mình tới, xin đại nhân nể mặt..."

Bọn họ một bên đuổi theo một bên nhỏ giọng nói. Có hai người này làm gương, lại có hai người đứng ra theo, phòng mặc dù lớn, cuối cùng Tông Chu cũng đi ra ngoài rất nhanh, không nghe được tiếng nói chuyện của bọn họ nữa.

Đám người trong phòng hoặc ngồi hoặc đứng giống như còn chưa lấy lại tinh thần, trong lúc nhất thời không biết đi hay ở.

Lý tri phủ nói: "Tất cả mọi người giải tán đi." Nói xong cũng cất bước, chúng quan viên phủ Trường An vội đuổi theo, đám quan chức trong sảnh đều đi, còn sót lại đám người kinh ngạc, tức thì về sau ồn ào.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Sao thấy có gì đó sai sai?"

"Chẳng phải Ngô lão phu nhân qua đời sao?"

"Sao nhìn mọi người đều rất sợ hãi?"

Những tiếng ồn ào này cũng không có tiếp tục, mấy người đàn ông cắt ngang những nghị luận này, kêu gọi gia quyến của mình đi nhanh ra ngoài. Thần sắc bọn họ nặng nề, cước bộ hoảng sợ. Trong phòng đột nhiên biến thành hỗn loạn, người chen người đạp, người đạp ta ta đạp người, bên này hô bên kia gọi đông đảo xông ra ngoài. Tiết Thanh cảm thấy như nhìn thấy cảnh tượng ở trước cửa thành hôm đó, xe ngựa liên tiếp giống như chạy nạn.

Bóng đêm dần dần buông, người người không ngừng lên xe ngựa, đèn đuốc dập tắt chôn tạo một hàng dài rồng rắn... Quách Tử An kéo sập màn cửa lại che đi tầm mắt.

Tiết Thanh thu tầm mắt lại ngồi thẳng người. Bởi vì trời tối, Quách đại lão gia không cho huynh đệ Quách Tử An cưỡi ngựa, an bài cho ba người bọn họ một chiếc xe ngựa. Tr-uyện được cập -- nhật nhanh nhất- tại iread.vn Quách Tử Khiêm nhìn Quách Tử An một chút lại nhìn sang Tiết Thanh. Hắn không dám dò co cùng Quách Tử An nên để hắn đóng màn cửa sổ, nhưng càng không muốn đắc tội Tiết Thanh, liền tiến gần một chút, nói: "Thanh Tử ca có mệt hay không... Ta có lấy một chút đồ ăn nhẹ ở trong bữa tiệc, người có ăn hay không?"

Tiết Thanh cười lắc đầu với hắn. Quách Tử An nghiêng đầu, trong xe yên tĩnh càng có thể nghe được xe ngựa chạy loạn bên ngoài, giống như gõ vào trong lòng.

Quách Tử Khiêm nói: "... Mấy người nói xem mọi chuyện có phải có gì không đúng hay không?"

Tiết Thanh và Quách Tử An đều không nói gì.

Quách Tử Khiêm cũng không thềm đề ý, tiếp tục hạ giọng nói: "Lúc ta đi ra ngoài, nghe người ta nói Ngô lão gia sớm đưa các tiểu thư trong nhà ra biệt viện ở, nói là vì hầu hạ Ngô lão phu nhân bị bệnh, cho nên không kịp trở về tham gia bữa tiệc của Tông đại nhân, kỳ thật Ngô lão phu nhân không có bệnh... Đây chỉ là lấy cớ, Tông đại nhân tức giận, không phải hầu hạ bệnh tật sao? Vậy để các người thật sự hầu hạ bệnh tật, cho nên liền khiến Ngô lão phu nhân..."

Hắn đưa tay làm động tác cắt cổ.

Quách Tử An nói: "Im miệng."

Tiết Thanh nói: "Lời này không thể nói ra ngoài."

Thấy mọi người phản ứng lại, Quách Tử Khiêm cao hứng nói: "Đương nhiên, ta không ngốc." Hắn tới gần Tiết Thanh lần nữa, hạ giọng nói: "Không biết có phải là thật hay không, không nhìn ra vị Tông đại nhân này thích chơi chữ, thích mặc đồ nữ nhân, vậy mà nói giết người liền giết người... Đây là Ngô

lão gia, luận vai vế là thân thích của hoàng đế."

Tiết Thanh nói: "Bà con xa không bằng láng giềng gần."

Câu nói này sao có thể dùng ở chỗ này? Quách Tử An nói thầm.

Quách Tử Khiêm lại một vỗ tay nói: "Thanh Tử ca thật sâu sắc, Ngô lão gia này bây giờ là họ hàng xa hoàng đế, mà Tông Chu là thân tín của đương kim Thái hậu, quả nhiên là bà con xa không bằng láng giềng gần... Nhưng mà đây là giết người đầy... Kiếm cớ không tới cũng không chỉ có một nhà Ngô lão gia, chẳng lẽ hẳn lại dám giết hết hay sao? Đó cũng không phải là gia đình bình thường, đều có gia có nghiệp, có tên có tuổi..."

Quách Tử An nói lần nữa: "Im miệng, người có chứng cứ gì, ở đây ăn nói lung tung, Ngô lão phu nhân chết như thế nào còn chưa rõ đâu."

Quách Tử Khiêm nói: "Cái này còn cần chứng cứ sao? Tông đại nhân này nói chuyện âm dương quái khí, lòng dạ Ngô lão gia biết rõ, trực tiếp quỳ rồi..."

Quách Tử An nhắc chân muốn đạp hấn, Quách Tử Khiêm ôm lấy cánh tay Tiết Thanh tránh ở sau lưng nàng, Quách Tử An dừng chân lại, cứ thế mà thu hồi.

Tiết Thanh nói: "Chờ xem người ta nói Ngô lão phu nhân chết như thế nào đã."

Xe ngựa dài tiến vào thành Trường An, quấy nhiễu bóng đêm trở nên hỗn loạn, Tiết Thanh nhìn màn cửa bị gió làm lay động, lơ mơ thấy cảnh đường phố, xem ra thành Trường An sẽ không an ổn mấy ngày này rồi.

.....

Bóng đêm nặng nề, nhưng vùng ngoại ô lại không hề yên tĩnh, móng ngựa giẫm loạn, đèn đuốc lay động, bóng người trải rộng trong sân.

Lý tri phủ mặc áo quan viên mang theo mũ trùm đầu, dưới bảo vệ của sai dịch đi tới, mấy người nam nhân thần sắc bi thương dập đầu quỳ gối nghẹn ngào.

Lý tri phủ không để ý đến bọn họ, vừa bước nhanh vào vừa nói: "Khám nghiệm tử thi đâu?"

Khám nghiệm tử thi nghe tiếng từ trong phòng ra thi lễ.

Lý tri phủ nói: "Như thế nào?"

Khám nghiệm tử thi đưa tay làm dấu mời Lý tri phủ, Lý tri phủ rào bước tiến vào phòng, nhìn thấy trên giường trong phòng có một lão phụ đang nằm, ánh nến chiếu rọi xuống, lão phụ giống như ngủ, nhưng đến gần có thể nhìn thấy sắc mặt tái nhợt hai mắt trũng lõm.

Khám nghiệm tử thi đưa tay kéo ống tay áo đặt ở trên người lão phụ, lộ tay ra, có thể thấy được gân xanh nổi lên trên đó, cho thấy trước khi chết giãy giụa thống khổ.

Khám nghiệm tử thi cúi đầu nói: "Chết ngạt."

Lý tri phủ hất tay áo lên, áo choàng làm ánh nến kích động nhảy loạn, hắn nói: "Đáng hận!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 93: Học thuyết

Mặc kệ là hận hay là buồn bực và bi thương bối rối, một đêm trôi qua, chuyện phát sinh trong Song Viên đối với thành Trường An cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Vì người ở đó ít, chuyện này lại không thể tùy ý bàn luận lan truyền nên mọi người vẫn cứ sinh hoạt như trước đây, phớt lờ ồn ào và sức sống bùng bùng.

Tiết Thanh băng qua thành Trường An đi vào trường xã, ngược lại bên trong trường xã có người đang bàn luận về yến tiệc hôm qua.

"Lúc Liễu gia mới lập Song Viên đã hao phí vạn kim... Đục núi dẫn nước, hoa lệ tinh mỹ..." Tô Phương khoa tay múa chân đôi mắt lóe sáng, thúc phụ của hắn là Đồng Tri, hắn là một tiểu đồng ở Tô gia, hôm qua là lần đầu tiên tới Song Viên: "... Vườn này có núi có nước, hành lang, cầu khúc, trăm hoa nở rộ người xem lóa cả mắt..."

Đám học trò bốn phía nghe mà con mắt lóe sáng, lớp này của Nghiêm tiên sinh đại đa số học trò đều là con cháu tiểu môn tiểu hộ, Tô Phương còn có cơ hội dạo chơi du viên chứ bọn họ đoán chừng cả đời này cũng không có cơ hội.

Trương Niệm cũng ở trong đó, nghe đến chuyện không nhịn được xen vào nói: "Có nhiều hoa như vậy, muối muối ta thích hoa nhất, khi nài thêu dùng rất nhiều... Các người biết hoa còn có thể ăn không? Muối muối ta làm bánh hoa..."

Tô Phương nói: "Im miệng." Liếc mắt khinh thường: "Chỉ biết có ăn thôi... Những người nghèo túng các người..."

Sắc mặt Trương Niệm xấu hổ ngượng ngùng nhưng đến cùng không dám cãi lại Tô Phương, rút đầu lăm bắm vài câu muối muối ta làm bánh hoa thật sự rất ngon, lúc nào cho người nếm thử.

Tô Phương không để ý hần nói: "... Buổi tối nhìn Song Viên đó giống như là bóng lai tiên cảnh... Tông đại nhân rất vui vẻ, để mọi người làm thơ... Tông đại nhân thật sự giỏi thơ, không có người làm tốt hơn hần..."

Nói đến đây chợt nhìn đến người đứng ở cửa, ánh mắt sáng lên.

"Tiết Thanh." Hần lên tiếng, đưa tay chỉ nói với mọi người: "Tối hôm qua Tiết Thanh cũng đi."

Tiết Thanh sao? Các học trò trong học đường đều nhìn hần, kinh ngạc lại hâm mộ.

Tô Phương cười ha ha nói: "Các người đoán vì sao hần đi?"

"Theo Quách gia qua đó thôi."

"Con rể Quách gia mà."

Các học sinh mồm năm miệng mười nói.

Tô Phương tiếp tục cười ha ha nói: "Không, là được Tông Chu đại nhân mời tới."

Được vị đại nhân kia mời sao? Các học trò rất kinh ngạc không biết nói gì cho phải, vị đại nhân kia lại mời Tiết Thanh sao? Vậy chẳng phải Tiết Thanh rất lợi hại.

Hai tay Tô Phương ôm bụng cười nói: "Tông Chu đại nhân mời hần đến làm thơ... Kết quả hần không làm được." Vừa nói vừa cười cúi người: "Thực sự buồn cười... Hần nói hần bị dọa không làm thơ được... Thật sự là quá mất mặt..."

Các học trò bốn phía cũng đều cười rộ lên theo.

Từ đầu đến cuối Tiết Thanh không có nói chuyện, nhìn qua lắc đầu, khẽ cười, thực sự không biết có gì buồn cười, nài đi trở về chỗ ngồi, Trương Niệm vội theo tới.

"Tối thật sao? Để người làm thơ? Làm không được sao?" Hần nhỏ giọng hỏi.

Tiết Thanh ừ thừa nhận, Trương Niệm mang theo vài phần đồng tình vỗ vỗ nài nói: "Cái này không sao... Trong tình huống đó, ta đi cũng không làm được thơ... Thật sự sẽ sợ." Lại cười hi hi: "Có điều đi xem một chút phong cảnh nào nhiệt cũng đáng giá."

Tiết Thanh cười đáp, bên kia Tô Phương thấy Tiết Thanh không có bất kỳ phản ứng gì, có chút vô vị, liền không nói đến nài nữa, tiếp tục kể lể cảnh sắc thật đẹp ở Song Viên tối hôm qua, ăn ngon bao nhiêu, kịch xem rất hay, lúc phi hoa lệnh chính mình bắt được hoa quế, một lần ra một câu thi từ vui vẻ cỡ nào, nói xong lời cuối cùng bẹp miệng nói: "... Đáng tiếc đứng lúc cao hứng, Ngô gia lão phu nhân ở Văn Khúc Hạng chết rồi, Ngô lão gia ngồi trên ghế kinh hãi bị thương quá độ gần như bị điên, có phần mất hứng, yến hội liền giải tán... Tông đại nhân còn nói muốn đi phúng viếng."--Truyện được cập nhật nhanh nhất tại rea-d.vn-Trương Niệm nghe đến đó cũng gật đầu: "Vậy thì thật là mất hứng."

Hài từ không buồn không lo thật tốt, Tiết Thanh lắc đầu cười, lấy quyển sách ra, Trương Niệm ở một tiếng nghĩ đến cái gì nói: "Có chuyện ta nói với người, ta có thể thay người..."

Hần còn chưa nói dứt lời Nghiêm tiên sinh đi tới, giậm chân một cái hắng giọng một cái, Tô Phương lập tức dừng nói chuyện lại, các học trò tụ lại cũng lập tức giải tán, Trương Niệm cũng rút đầu ngồi trở lại chỗ ngồi, trong học đường trở nên yên tĩnh, Nghiêm tiên sinh rũ mắt ngồi xuống bắt đầu giảng bài, một tiết học thôi, đưa ra bài tập gọi từng học trò đến trước mặt.

"Viết lại..."

"Đưa tay... Cũng dám nộp giấy trắng."

Hần lòi ít mà ý nhiều, động tác lưu loát lời phê bình trung trị, Tiết Thanh thu dọn đồ dùng sách vở một mặt nghe các học trò bị chửi bị đánh, rất nhanh Trương Niệm cũng bị gọi tên.

Trương Niệm rút đầu e ngại tiến lên, do dự có nên chủ động đưa tay... Nghiêm tiên sinh liếc hần một cái nói: "Làm không tệ." Đưa bài qua.

Trương Niệm trừng mắt không kịp phản ứng.

Nghiêm tiên sinh cũng trừng mắt liếc hần một cái nói: "Đi xuống."

Trương Niệm vội vàng quay người, đi được một nửa mới lấy lại tinh thần nói: "Tiên sinh, người vừa mới khen ta sao?"

Các học trò trong học đường đều nhìn về phía Trương Niệm, thần sắc kinh ngạc, chẳng phải Nghiêm tiên sinh rất nghiêm khắc với học trò nhưng cũng rất ít tán dương.

Nghiêm tiên sinh trừng mắt lên nói: "Chẳng lẽ người muốn bị đánh bị mắng?"

Cái này là sự thật, Trương Niệm cười một tiếng, liên tục cúi đầu nói tạ ơn tiên sinh rồi trở lại chỗ ngồi. Trong đám học trò, có cả ánh mắt hâm mộ và ánh nhìn soi mói của Tô Phương. Nếu về nhà nói cái này với mọi người, nhất định mọi người rất vui vẻ.

Tiết Thanh còn chưa đi, nhìn hần nói: "Người vừa mới định nói với ta cái gì?"

Trương Niệm à một tiếng mới nhớ tới, nói: "Ta muốn nói: "Ánh mắt hần rơi vào trang giấy, liếc một chút liền nhìn thấy Nghiêm tiên sinh đưa bút đánh dấu một hàng, lời bình luận rất tốt.

Mà hàng chữ này, đúng vào ngay cái câu hần sao chép của Tiết Thanh, vốn hần định nói ta sẽ liên lụy khiến người bị mắng, nhưng bây giờ...

"Cảm ơn người." Hần ngừng đầu.

Tiết Thanh biết được là chuyện gì, cười không nói chuyện đi ra ngoài, Trương Niệm ề ề vài tiếng: "Ta còn chưa nói hết mà? Thanh Tử người nghe ta nói người không bằng..."

Tiết Thanh đã đi ra ngoài, chỉ muốn lên núi như thường thì Sở Minh Huy chạy tới.

"Tam Lang, tin tức lớn, có muốn nghe hay không?" Thần sắc hần trịnh trọng nói.

Tiết Thanh nói: "Tin tức lớn gì?"

Sở Minh Huy nhìn hai bên một chút tới gần nàng nhỏ giọng nói: "Chuyện tối ngày hôm qua... Người cũng biết. Thì ra Ngô lão phu nhân bị người giết chết."

Quả là thế, Tiết Thanh nghĩ, hai người đang nói chuyện, Trương Liên Đường Trương Song Đồng cũng đi tới.

Trương Song Đồng nói: "Đang muốn tìm người, tối hôm qua người cũng tới Song Viên hà?"

Trương Liên Đường nhìn thần sắc Tiết Thanh nói: "Người cũng biết?"

Hần hỏi không đầu không đuôi nhưng Tiết Thanh biết hần nói là Ngô lão phu nhân chết.

Sở Minh Huy lớn tiếng nói: "Liên Đường ca cũng biết sao? Thật sự là Tông..."

Trương Liên Đường dùng cây quạt che miệng của hần nói: "Kêu cái gì."

Đây cũng không phải chuyện họ có thể kêu gào.

Tiết Thanh nhìn học trò không ngừng đi qua, lúc này đã tan học sắp nghỉ trưa, đương nhiên các học trò sẽ không lãng phí thời gian đi ngủ, muốn thừa cơ nói giỡn chơi đùa, bốn phương ồn ào hết cả. Vì mấy người bọn họ tụ chung một chỗ, thỉnh thoảng mọi người nhìn qua, nhân tiện nói: "Qua Tri Tri đường nói chuyện đi."

Sở Minh Huy sờ đầu một cái nói: "Người thật giống như cha ta, là đang triệu tập môn khách thảo luận công việc sao? Hi hi, cảm giác chơi rất vui."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 94: Nhân luận

Bốn thiếu niên tiến vào thảo đường nhưng không phải đọc sách học tập mà là bàn luận tin tức, thực sự chơi rất vui, chỉ là chuyện lúc này cũng không hẳn chỉ có chơi vui, ngược lại còn có chút nặng nề.

Trương Liên Đường và Trương Song Đồng cũng không tới Song Viên tối hôm qua vì tuổi của bọn họ vượt qua 14 tuổi.

Trương Liên Đường nói: "Người lớn trong nhà cũng không nói rõ chi tiết, chỉ truyền lệnh để con cháu trong nhà không được tùy ý ra ngoài tụ hội, càng không cho phép uống rượu bên ngoài, tất cả đám nữ hài tử không được đi ra ngoài."

Trương Song Đồng ngập một cái nói: "Vội lại tam thúc đã đưa thiệp mời cho phía Tông đại nhân, thế nhưng trước đó ta nghe lên tam thúc nói không đưa thiệp mời."

Sở Minh Huy gật đầu tròn mắt nói: "Đám muội muội nhà ta tối hôm qua đã được đi đón về, hôm nay trở lại, cũng đưa thiệp mời cho Tông đại nhân rồi... Không chỉ nhà ta rất nhiều người đều làm như vậy."

Tiết Thanh nói: "Nguyên nhân cái chết của Ngô lão phu nhân đã truyền ra?"

Sở Minh Huy vuốt mũi, nhìn xung quanh một chút, hạ thấp giọng nói: "Quan phủ khám nghiệm tử thi làm kiểm tra thực hư..."

Trương Liên Đường nói: "Kỳ thật vốn dĩ không cần tra nghiệm, nghe nói không có chút che giấu nào."

Không chút che giấu nào là có ý gì... Tiết Thanh nhìn hẩn.

Trương Liên Đường nói: "Đêm đó trong biệt viện Ngô gia người trong phòng Ngô lão phu nhân đều bị mê ngất, chờ bọn họ tỉnh lại nhìn thấy Ngô lão phu nhân đã chết nằm ở trên giường, hiện trường không có chút dấu vết nào, nhưng bộ dạng Ngô lão phu nhân cũng không có che giấu."

Sở Minh Huy vội tiếp lời: "Là ngạt chết, trạng thái chết rất thảm, hai tiểu nữ nhi Ngô gia nhìn thấy tận mắt bị hoảng sợ tới điên."

Hiện trường không lưu dấu vết nhưng lại không che giấu cái chết... Trương Song Đồng nói: "Việc này rõ ràng cho thấy Ngô lão phu nhân bị sát hại nhưng lại không có chứng cứ bắt hung thủ?"

Sở Minh Huy nói: "Nghe nói Lý tri phủ tới Song Viên gặp Tông Chu trong đêm, ra về không vui."

Cái này chỉ trong một đêm đã nghe nói nhiều như vậy, chẳng qua cũng có thể lý giải, bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm vào chuyện này, dù sao liên quan mọi nhà, Tiết Thanh nói: "Đây chính là trần trụi chấn nhiếp uy hiếp."

Trương Song Đồng phe phẩy cây quạt nói: "Lão thái giám Tông Chu này mỹ mạo như tiên, học rộng tài cao, hóa ra là mỹ nhân rắn rết."

Trương Liên Đường ho nhẹ một tiếng.

Sở Minh Huy kêu lên: "Liên Đường ca, nơi này không có người khác, bốn người chúng ta sẽ không truyền lời này đi... Nhưng cũng không thể nói ở đây, thật muốn ghen chết."

Tiết Thanh nói: "Nói cũng không sao, có lẽ Tông đại nhân này có ý muốn như thế."

Các thiếu niên yên lặng một chút.

Trương Liên Đường nói: "Ba ngày trước đã thông báo muốn mọi người dự tiệc, trên yến tiệc chuyện trò vui vẻ, hòa ái dễ gần. Đối với việc không tới, không đưa nữ nhi đến theo yêu cầu cũng không có chút trách cứ nào, càng không nổi giận, đều tưởng thái giám này cũng không làm gì hơn, không ngờ lại chuyển tay cho ra một chiêu như vậy..."

Một chiêu này thật là độc ác, hẩn đã muốn làm như thế cũng là để mọi người biết sự lợi hại của hẩn.

Sở Minh Huy vỗ bàn một cái nói: "Cũng không tin hẩn không kiêng nể gì như thế! Chẳng lẽ hẩn dám giết tất cả người không nghe lời hẩn nói sao? Hẩn coi những người ở thành Trường An này thành sâu kiến sao?"

Hôm qua những người trong thành Trường An có thể tham gia yến hội dĩ nhiên không phải sâu kiến, ngược lại hơn phân nửa người thành Trường An trong mắt bọn hẩn đều là sâu kiến, gia nghiệp bọn họ to lớn, vô số người làm nông phụ thuộc vào họ sinh sống.

Trương Song Đồng nói: "Không sai, mọi người cùng nhau liên hợp lại, một mình hẩn thì làm được gì."

Sở Minh Huy nói: "Giết người còn có thể cây ngay không sợ chết đứng sao? Dù là thái hậu nương nương cũng không thể không tuân thủ quốc pháp."

Tiết Thanh lật quyển Nhất Diệp Thư, ừm, nàng vừa đọc sách vừa nghe các thiếu niên nói chuyện, lòng dạ khác nhau, Trương Liên Đường, Sở Minh Huy đã thành thói quen.

"Lão Tông Chu đại nhân này làm Tuần Tra sứ bao lâu?" Nàng đột nhiên nói. Truyện -được dịch tr-ực tiếp- tại- iREADSở Minh Huy sừng sốt một chút nói: "Ai biết, tầm mấy năm... Hỏi cái này làm cái gì?"

Trương Liên Đường cười, mắt nhìn Tiết Thanh còn cúi đầu đọc sách nói: "Thanh Từ có ý là, Tông Chu sẽ không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này nhưng đến nay hẩn còn yên ổn vô sự, cho nên... chỉ sợ đúng là không ai có thể làm gì được hẩn."

Sở Minh Huy nhún mày, tỏ vẻ không phục nói: "Ta không tin."

Trương Song Đồng ngửa mặt ngã về phía sau, gối lên cánh tay nằm trên mặt đất nói: "Thái giám lộng quyền, triều đình nguy rồi."

Trương Liên Đường nói: "Đừng nói bậy, chuyện triều chính cho tới bây giờ đều không phải phải đen thì trắng, có thể một lời khái quát, tên nhóc miệng còn hôi sữa như đệ cũng không có tư cách bình luận."

Trương Song Đồng phất tay áo về phía hần nói: "Ca, huynh chỉ lớn hơn ta một tuổi mà thôi, không nên bày ra dáng vẻ trưởng thành."

Trương Liên Đường cười, phe phẩy cây quạt nói: "Cũng thế, đệ và ta đều là nhóc con miệng còn hôi sữa, đàm luận chuyện triều chính gì, đàm luận cũng vô dụng, nghiêm túc đọc sách như Thanh Từ, tương lai nổi danh có hi vọng can thiệp chuyện bất bình."

Trương Song Đồng lấy tay áo che mặt hét lớn: "Thật sự là không thú vị."

Tiết Thanh cười nói: "Chúng ta không phải nghị luận triều chính, chúng ta chỉ là quan tâm tin tức, quan tâm tin tức, mới có thể biết có thể làm gì không thể làm gì."

Mất Sở Minh Huy sáng lên ngồi thẳng người nói: "Vậy bây giờ chúng ta có thể làm gì?"

Tiết Thanh nói: "Tuân theo quốc pháp gia quy."

Sở Minh Huy "xùy" một tiếng, cũng học dáng vẻ Trương Song Đồng nằm xuống, hét lớn: "Thật không thú vị! Theo ta nói, mọi người cùng nhau qua đập cửa Tông Chu."

Trương Liên Đường nói: "Vậy rất tốt, quốc pháp gia quy có thể xử trí người, rất hợp ý Tông đại nhân."

Sở Minh Huy hừ hừ hai tiếng, đương nhiên hần cũng biết, chẳng qua người thiếu niên này muốn phát tiết vài câu.

Trương Liên Đường nói: "Tóm lại hiện tại mọi chuyện không phải người và ta có thể quản, bên trên có tri phủ đại nhân, dưới có gia trưởng các nhà, những quan viên đại nhân này nhất định có cách ứng đối."

Sở Minh Huy thở phào nằm một lúc nói: "Vậy có phải xúc cức cũng không thể chơi hay không?" Hiện tại còn muốn chơi...

Trương Liên Đường nói: "Đương nhiên."

Sở Minh Huy kêu to không thú vị lần nữa.

Tiết Thanh nhân tiện nói: "Đã không thú vị thì hãy đọc sách đi."

Cái đó càng không thú vị, Sở Minh Huy đứng lên nói muốn về nhà, trong nhà của hần cũng ra lệnh trói buộc con cháu trong nhà, Trương Song Đồng che mặt thiếp đi, Tiết Thanh cúi đầu lật sách xem rồi đọc thầm, bên trong thảo đường trở nên yên tĩnh.

Trương Liên Đường ngồi ở một bên giống như ngất người, đột nhiên nói: "Hoa tàn hoa bay hoa mãn thiên câu tiếp theo là gì?"

Tiết Thanh nói: "Hồng tiêu hương đoạn hữu thủy liên." Nói xong mới lấy lại tinh thần, gương mặt trừng Trương Liên Đường.

Trương Liên Đường thấy mặt hần tròn tròn, giống như có mấy phần oán trách, gương mặt nhỏ luôn luôn bình tĩnh không gọn sóng đột nhiên biến thành sinh động, không nhịn được phì cười nói: "Quả nhiên lại gạt người, cái gì mà quên tác giả là ai, đây là thơ người làm sao?"

Tiết Thanh "ừm" một tiếng, liếc mắt nhìn hần, nói: "Như thế nào? Người đi tổ giấc ta à."

Cái này là tức giận hần thừa dịp nàng không chuyên tâm moi lời của nàng sao? Trương Liên Đường cười một tiếng nói: "Người viết hết thơ cho ta, ta bỏ qua."

Tiết Thanh nhìn hần một cái nói: "Liên Đường thiếu gia nói lời giữ lời." Nói xong quả nhiên nâng bút.

Trương Liên Đường cười ngồi lại, một cánh tay nằm ngang trên bàn, nhìn nàng viết từng chữ từng chữ ra, cũng đọc từng chữ từng chữ: "Hoa tàn hoa bay hoa mãn thiên... Ừa..."

Tiếng của hần dừng lại, mặt hơi trừng lớn lại lao về phía trước muốn nhìn thấy rõ, sau đó quay đầu nhìn về phía Tiết Thanh.

"Chữ của người..."

Tiết Thanh không hiểu, ngẩng đầu qua nhìn hần, nói: "Thế nào?"

Hơi thở ẩm áp lướt qua mặt, chớp mũi kề nhau, thân mật với nhau sao? Trương Liên Đường trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 95: Gió lặng

Cái từ thân mật cùng nhau không nên dùng ở chỗ này, Trương Liên Đường giật nảy mình.

Tiết Thanh không giật mình, mấy ngày này hòa trộn trong đám thiếu niên, thấy quen với cảnh bọn họ kẻ vai sát cánh tựa mặt cần tai... Những thói quen này phải để bọn họ cố gắng sửa lại, từ từ dần dần, nâng khoác tay lên bả vai Trương Liên Đường.

Trương Liên Đường đang muốn lui lại thì giật mình lần nữa.

Tiết Thanh nói: "Sao vậy? Chữ của ta không đẹp sao?"

Trương Liên Đường kéo tay của nàng ra, ngồi lùi một bước nói: "Là có chút kỳ lạ." Nói xong hất cằm qua: "Tiếp tục viết."

Lạ chỗ nào, mấy ngày nay luyện võ, trình độ viết chữ của nàng cũng tốt hơn nhiều, có thể đối với những người thời cổ đại này vẫn không được tốt lắm, Tiết Thanh ngồi thẳng người tiếp tục viết.

Trương Liên Đường không tiếp tục tới gần mà ngồi một bên chờ, Tiết Thanh mau chóng hạ bút, nói: "Viết xong." Nhưng không thấy Trương Liên Đường nhòai người qua xem... Nàng chỉ có thể đưa tờ giấy cho hắn.

Trương Liên Đường đưa tay tiếp nhận: "... Hồng tiêu hương đoạn hữu thù liên?... Đào lý minh niên năng tái phát, minh niên khuê trung tri hữu thù?" (1) Tiếng đọc nhắm dừng lại, vừa muốn nói chuyện, nghe được Trương Song Đồng thờ dài sau lưng nói: "Thơ hay."

Trương Liên Đường quay đầu lại nói: "Đệ tỉnh lại lúc nào vậy?"

Trương Song Đồng còn nằm trên chiếu đuổi người, nói:

"... Khuê trung nữ nhi tích xuân mộ

Sầu tự mẫn hoài vô thích xứ." (2)

Rất hay, Trương Liên Đường nói.

Trương Song Đồng nhìn hắn nói: "Thế nào? Đệ đã tỉnh lại lúc nào thì có chuyện gì sao?"

Trương Liên Đường nói: "Lúc này tỉnh lại cũng tốt, ta kiểm tra đệ một chút, bài thơ này là của tác giả nào?"

Trương Song Đồng xoa mũi ngồi dậy nói: "Sao đệ biết nhiều thơ từ như vậy, huynh hỏi lời hát ta còn có thể nhớ kỹ... Hình như đây là nữ tử viết thì phải."

Nữ tử sao? Trương Liên Đường không khỏi nhìn về phía Tiết Thanh, Tiết Thanh cười nói: "Một nửa không đúng."

Trương Song Đồng nhìn về phía nàng nói: "Sao nói vậy?"

Tiết Thanh nói: "Là một nam tử mượn giọng nữ tử viết."

Nam tử mượn giọng nữ tử, Trương Liên Đường cười.

Trương Song Đồng cười ha ha, lại nói: "Có phải chưa có viết xong hay không?"

Tiết Thanh gật đầu nói: "Bài thơ này đã viết xong nhưng ta không nhớ ra được toàn bộ." Nói xong mắt nhìn Trương Liên Đường, ý nàng là bài thơ này không phải nàng làm

Trương Liên Đường gật đầu cười với nàng nên đây lại là bí mật sao? Như uống rượu giữ bí mật cũng tốt, cầm giấy viết thơ trong tay gấp lại nhét vào trong tay áo, đứng lên nói: "Cáo từ, người tiếp tục chăm chỉ đi."

Tiết Thanh xua tay, để lại một mình nàng khiến thảo đường trở nên yên tĩnh, buổi chiều mặt trời rực rỡ gió núi thổi nhẹ, tuy vị Tông Chu thái giám này phô bày rằng nanh với thành Trường An nhưng đúng như nàng nói, bên trên có quan phủ quốc pháp, dưới có sĩ tộc gia quy, giải quyết như thế nào, ứng đối như thế nào hoàn toàn không phải thiếu niên ăn nhờ ở đậu như nàng có thể chi phối.

Cửa quan lớn và quyền đầu đối với nàng quá xa vời, chuyện nàng có thể làm là cần phải đọc sách thật tốt, cố gắng nỗ lực khi nghe tiên sinh dạy học.

Trương Liên Đường về đến nhà đương nhiên là tới vấn an Trương lão thái gia trước tiên, vừa vào trong sân gặp mấy bá phụ và các thúc thúc cũng tới, rõ ràng là muốn thảo luận công việc... Lúc này chắc hẳn là chuyện về Tông Chu.

Trương Liên Đường đứng đấy không hề động đậy, phụ thân của hắn không vui nhủ mày xua tay, Trương lão thái gia đặt chén trà xuống nhìn thấy nói: "Muốn nghe sao?"

Trương Liên Đường cười đáp: "Trong trường xã ai nấy cũng đều đang thảo luận."

Trương lão thái gia nói: "Các học tử nói thế nào?"

Trương Liên Đường nói: "Các học tử nói cần đập cửa Tông đại nhân."

Trương lão thái gia cười ha ha, mấy lão gia Trương gia thì nhủ mày nói: "Bọn nhỏ trong nhà đã được dặn dò kỹ lưỡng, mấy ngày này không cho phép gây chuyện."

Trương lão thái gia xua tay một cái nói: "Không cần, không cần đâu, chuyện này sẽ không âm ỉ."

Người trong phòng đều nhìn về phía ông, hiển nhiên cũng vừa biết tin tức này.

"... Ngô gia không truy cứu sao?"

Trương lão thái gia nói: "Ngày mai Ngô gia báo tang, Ngô lão phu nhân ốm chết và nắng nóng độc." Ngu.0n:.i.read.vn Trương đại lão gia hừ một tiếng nói: "Biết quỳ ở Song Viên là đứng không dậy nổi."

Trương lão thái gia nói: "Cũng không trách hắn, tên Tông Chu này chọc không được, đây không phải lần đầu hắn làm việc như thế nhưng đến giờ hắn vẫn an ổn như cũ."

Trương Liên Đường nghĩ đến Tiết Thanh nói câu kia, Tông Chu đại nhân làm Tuần Tra sứ bao lâu, không khỏi cười, hài tử thôn quê này thật sự không ngốc.

"Chẳng lẽ mỗi lần hắn đến một chỗ đều giết người?" Một nam nhân nhủ mày nói: "Giết nhiều người như vậy, người người đều chịu đựng sao?"

Trương lão thái gia nói: "Thứ nhất không có chứng cứ, thứ hai những người có ý đồ tố cáo hắn cuối cùng đều bị quan phủ tra xét ngược, mọi người đều có đại nghiệp, cho tới bây giờ muốn tra sao có thể không tra ra chút chuyện, sau cùng nhẹ thì táng gia bại sản, nặng thì chặt đầu sung quân lưu vong. Tuy nhìn không có liên quan gì tới Tông Chu nhưng mà không có lửa làm sao có khói."

Trong phòng yên tĩnh một khắc.

"Gã Tông Chu này chỉ là một tên thái giám, dù thái hậu nể trọng nhưng trong triều cũng không phải thái hậu chuyên quyền độc đoán." Trương đại lão gia nói.

Tám năm trước hoàng đế di chiếu đại công chúa làm hoàng trữ, hoàng hậu chấp chính, sau khi đại công chúa và hoàng hậu qua đời, quý phi cũng hộ tống tiểu hoàng tử và được đãi ngộ chấp chính giống như hoàng hậu, nhưng mà hiển nhiên địa vị quý phi không bằng hoàng hậu, nắm vị cố mệnh đại thần bên trong có ba vị không nghe lời bà, thậm chí năm ngoái thái hậu còn bị đuổi về cung, đã mất đi quyền lợi được vào triều.

Vị thái hậu này không có khả năng bảo vệ một thái giám vô pháp vô thiên, lộng quyền như thế, khẳng định trong triều cũng có chỗ dựa, chỗ dựa này là ai?

Trương lão thái gia im lặng một khắc nói: "Tống Nguyên."

"Tống Nguyên là một Lễ bộ thị lang có thể làm được như thế sao?" Có người kinh ngạc hỏi.

Trương lão thái gia liếc hắn một cái nói: "Tống Nguyên là một trạm phó trạm dịch có thể làm được địa vị như vậy, có gì không thể nào?"

Chân mày Trương đại lão gia co lên, nói: "Không phải nói Tống Nguyên hại hắn..."

Hắn còn chưa nói dứt lời, Trương lão thái gia dựng thẳng lông mày gào to im ngay, một tiếng này khiến người trong phòng đều run lên, sắc mặt Trương đại lão gia đỏ lên cúi đầu quỳ xuống.

Trương lão thái gia nhìn Trương đại lão gia nói: "Vì sao Ngô lão gia lại quỳ ở Song Viên? Đó là bởi vì Ngô gia đã từng đi nhầm một bước nói sai một câu, bên ngoài Ngô gia bọn họ vẫn như cũ, kỳ thật bên trong đã không còn sức lực, các người không muốn giống như Ngô lão gia vừa quỳ liền dậy không nổi như thế, nói chuyện làm việc chú ý một chút đi."

Trương đại lão gia và đám người trong sảnh đều cung kính đáp vâng.

Trương Liên Đường cũng cúi người thi lễ ở phía sau, trong lòng xoay quanh câu nói kia của Trương đại lão gia, Tống Nguyên hại cái gì? Hại người sao?

Người nào?

....

Lại một đêm trôi qua, Tiết Thanh lại một lần thấy được cửa thành bận rộn, xe ngựa vẫn chạy băng băng vội vã như cũ, nhưng khác biệt chính là lần trước chàng vọng tới, lần này là sáng sớm, lần trước là từ nội thành về ngoài thành, lần này thì từ ngoài thành đến nội thành, thật sự là đáng sợ, nhân vật nhỏ có nhân vật nhỏ đáng sợ, nhân vật lớn có nhân vật lớn đáng sợ hơn, còn sống cho tới bây giờ đều không phải là chuyện dễ dàng.

Tiết Thanh mang theo giỏ tre lách người vào khe mở cửa thành chạy về trường xã.

Sáng sớm bên hồ nước ở Song Viên sương mù phân tán, đảo nhỏ trong hồ loáng thoáng có tiếng tiêu tiếng trống truyền đến, càn mơn hồ như bỗng lại tiên cảnh.

Cạnh cây trúc bên hồ, Tông Chu ôm lấy cánh tay đứng yên lắng nghe, gió hồ thỉnh thoảng thổi bay áo bào của hắn, lộ ra áo trong trắng thuần bên trong đó.

"Đại nhân, thiệp mời đã đưa đủ rồi." Một người hầu mặc áo đỏ bước nhanh tới, quỳ một chân xuống gối cao đồng thiệp mời thật dày.

Tông Chu cũng không hề liếc mắt nhìn, tay thoáng vuốt ve đầu con thỏ ở trong lồng ngực một chút, cười nói: "Ngoan như vậy, tốt biết bao nhiêu."

(1) (2) Táng Hoa Ngâm - Ca sỹ: Dong Xiao - Nhạc phim Hồng Lâu Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 96: Sóng lặng

Mưa đã rơi cả đêm, sáng sớm sắc trời càng âm u.

Chỉ có tiếng mưa rơi trên đường phố truyền tới âm thanh tí tách, từ trong cơn mưa bụi xuất hiện bóng dáng một thiếu niên mặc áo toại đội mũ rộng vành, đi lại lộ ra màu áo xanh.

Tiếng mưa rơi, âm thanh guốc gỗ, chuyển qua một lối đi còn có tiếng rền sắt keng keng. Thật ngoan, thời tiết như vậy cũng không nghỉ ngơi, Tiết Thanh đi ngang qua nghe được nhiều lời tán thưởng.

"Tiểu ca thật ngoan... Thời tiết thế này còn dậy sớm như thế..."

Hàng cá tươi cũng mở cửa nhưng đại tỷ bán cá không bận rộn mà đang ngồi ở trên ghế nhỏ chải đầu.

Tiết Thanh ngẩng đầu từ bên dưới chiếc mũ rộng vành, phụ nhân kia đã tranh mở miệng trước.

"Ông trời giao nhiệm vụ quan trọng cho đệ hay sao." Nàng nói.

Tiết Thanh cười nói: "Đại tỷ nói đúng."

Đi qua hai con đường này lại khôi phục yên tĩnh, dù sao sớm như vậy trời lại mưa to, người siêng năng cũng sẽ không ra cửa, trừ khi là bắt đực dế, ví dụ như nàng, hay như Nhạc Đình.

Lộc cộc oe oe, tiếng xe cùng với tiếng heo kêu lẫn ở trong mưa truyền đến, đây là lần thứ hai Tiết Thanh gặp được Nhạc Đình trên đường, trong cơn mưa bụi người thiếu niên cũng mặc áo toại mang theo mũ rộng vành, nhưng so với Tiết Thanh áo toại mũ rộng vành cũ nát đơn sơ hơn rất nhiều, giày và quần áo đều bị nước mưa bắn ẩm ướt. Vì trời mưa đường lát đá trơn ướt, thân thể của hắn cúi thấp hơn, hai tay cầm một cái cây cố định thân người đứng thẳng.

Tiếng guốc gỗ ở phía sau vang lên, Nhạc Đình cũng không quay đầu lại mà đứng sang một bên nhường đường nhưng có chút chậm... Sau lưng cũng không có tiếng ngựa chửi, ngược lại trọng lượng của xe bỗng dưng nhẹ đi.

Nhạc Đình quay đầu, nhìn thấy thiếu niên bên cạnh đẩy xe, cười nói: "Quả nhiên là người."

Tiết Thanh ngẩng đầu cười với hắn, nói: "Đúng vậy, sớm như vậy, ngoại trừ ta cần cù học tập, còn có thể là ai chứ."

Nhạc Đình nói: "Mỗi ngày người đều đi sớm như vậy sao?"

Tiết Thanh dùng sức đẩy xe nói: "Vừa đi vừa nói, đừng lãng phí thời gian..."

Nhạc Đình cười quay đầu cất bước nói: "... Nhìn gầy teo nhưng sức lực không yếu..." Vừa mới đẩy đã làm cho hắn theo xe đi về phía trước một bước.

Tiết Thanh nói: "... Thánh nhân nói, người không thể xem bề ngoài."

Nhạc Đình cười to nói: "Nghe nói ngươi lại nổi danh rồi hả?"

Trong Song Viên bị Tông Chu điểm danh mời đến cũng đủ để người ở tại đó nhớ kỹ, huống chi về sau còn là vì sợ không làm được thơ, không thành trò cười cũng khó. Tiết Thanh cười nói: "Đúng, ta luôn rất nổi danh."

Nhạc Đình cười nói: "Ngươi hãy nỗ lực về sau... Mỗi ngày ngươi đều đi sớm như vậy sao?"

Tiết Thanh nói: "Đúng vậy, mọi khi ta đều chạy đi, hôm nay trời mưa không chạy nổi."

Nhạc Đình quay đầu liếc nhìn: "... Chắc không phải bởi vì không có xe ngựa ngồi."

Tiết Thanh duỗi một cánh tay giờ nắm đấm lên với hắn, chỉ tiếc là áo to che chắn không nhìn thấy bắp thịt rắn chắc, nói: "Dĩ nhiên, ta sợ sẽ không làm được thơ, không muốn đi xe... Vì ta muốn rèn luyện thân thể."

Nhạc Đình cười to lần nữa, nói: "Trách không được có sức lực như thế... Dùng sức đẩy."

Tiết Thanh dứt khoát chuyển qua phía sau, hai tay chống ở làn xe: "Kéo nó lên... Đừng buông tay." Tiếng nói chưa ra khỏi miệng thì sức lực đã lên trước.

Đẩy mười mấy con heo, xe nhanh chóng chuyển động lộp bộp lộp bộp trên những hòn đá, mưa rơi xuống khiến heo bị kinh sợ phát ra tiếng kêu càng lớn, nước bắn và nước mưa cùng xen lẫn rơi trên đường phố, guốc gỗ bắn nước tung tóe lên áo bào.

"... Chẳng lẽ ngày nào ngươi cũng đi sớm như vậy? Sao trước kia chưa thấy ngươi?"

"Không phải, bình thường không sớm như vậy, sáng sớm phải làm chuyện trong ruộng xong, làm cơm cho mẹ ta xong... Mỗi ngày ta ở Lô gia làm công nửa ngày... Máy ngày nay bận rộn chậm trễ bài tập... Ta muốn đi sớm một chút để bổ sung bài tập."

Đi bộ dọc theo con đường, một người ở phía trước kéo, một người đẩy phía sau xe, đi qua hai bên cửa hàng đóng chặt, thỉnh thoảng có người qua đường vội vàng đi qua, họ sẽ che dù tránh đi hoặc là phản nản dẫm ba câu như phân heo, nước bắn bắn tung tóe...

"Thật sự xin lỗi." Tiết Thanh khách sáo nói với người qua đường.

Nhạc Đình thì quay đầu cười không nói gì, hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, chủ đề cũng chỉ đơn giản là trường xã hoặc là chuyện trong nhà, tiên sinh nào nghiêm khắc tiên sinh nào tính tình tốt, mẹ ta nấu ngon nhất món nào, rất nhanh đã đến cửa thành.

Vì trời mưa cửa thành còn chưa mở ra, nhìn thấy hai thiếu niên đẩy kéo một chiếc xe tới, binh vệ hơi kinh ngạc.

"Lô gia lại thêm người làm mới sao?" Người có quen biết Nhạc Đình hỏi.

Tiết Thanh đã nâng mũ rộng vành lên cười với binh vệ.

"Là ta." Nàng nói.

Làm người mỗi ngày đều đi qua cửa thành sớm nhất, mặc dù không có nói chuyện với binh vệ nhưng nhóm binh vệ ai cũng nhận ra nàng.

"Ta là bạn học của hắn." Tiết Thanh nói.

Nhóm binh vệ lộ ra vẻ kinh ngạc, mở cửa thành nhìn hai người một kéo xe một đẩy xe đi ra ngoài.

"Nô bộc tự bán mình còn có bạn học sao?" Một người lính vệ nói: "Nô bộc ư..."

Ra khỏi cửa thành đường càng không dễ đi, mưa tuy ít đi một chút nhưng đường càng thêm trơn ướt, Nhạc Đình càng dùng sức ở phía trước, cũng có thể cảm nhận được phía sau có lực đẩy càng lớn.

"... Hôm nay may mắn gặp được ta rồi..." Tiết Thanh ở phía sau nói: "Bằng không ngươi sẽ phải phí sức lớn."

Nhạc Đình không quay đầu lại, xuyên qua mũ rộng vành nhìn về sương mù mờ màng phía trước, nói: "Đúng vậy, thật sự là đa tạ ngươi." Hắn nhanh chân bước về phía trước, rẽ qua một đầu đường nhỏ khác, đây là phương hướng khác trường xã, hắn không dừng lại cũng không để Tiết Thanh đến trường không cần phải giúp mình. Truyện được cập nhật nhanh nhất tại iread.vn. Hắn chỉ dùng sức kéo xe, mà thiếu niên sau lưng cũng dùng sức đẩy xe.

"... Nhắc tới, thịt heo Lô gia cũng không tệ... Thịt Thiên Y mua cho nhà chúng ta cũng là của Lô gia."

"Đúng vậy, thật sự không tệ... Những con heo này là ta cũng nuôi nấng... Nuôi rất tốt... Thiên Y là ai?"

"... Là hàng xóm của ta, tiểu cô nương, luôn luôn làm bộ dạng người lớn, người rất tốt dù có nói nhiều một chút..."

"... Ha ha nguoi không phải cũng là làm ra bộ dạng người lớn sao..."

Phía trước càng ngày càng gần một tòa trạch viện.

Lúc dừng ở gần trước cửa, Nhạc Đình dừng chân lại, đưa tay lau mặt không biết nước mưa hay mồ hôi, nói: "Đến rồi... Lần này thật sự là đa tạ nguoi, nếu không cũng không nhanh như vậy, ta lại phải đến muộn một khóa học."

Tiết Thanh gật đầu nói: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được... Ngày sau nguoi hồi báo là được."

Nhạc Đình cười to, nói: "Đại ân sao? Ừm, đây xe... Ta sẽ nhớ kỹ." Hắn liếc nhìn Tiết Thanh, guốc gỗ đầy bùn, áo bào cũng như thế.

"Tuy ta cao hơn nguoi nhưng quần áo của ta nguoi miễn cưỡng cũng có thể mặc được, nguoi cùng ta đi vào thay quần áo hay là...?"

Tiết Thanh xua tay một cái nói: "Thôi, còn phải đi đường lại bị làm bẩn, ta đến học đường thay là được, ở đó có quần áo." Nói xong quay người nhanh chân rời đi.

Nhạc Đình ở phía sau vẫy tay nói: "Bạn học, hẹn gặp lại."

Tiết Thanh cười quay đầu lại nói: "Bạn học, hẹn gặp lại."

Trong bộ áo to và mũ rộng vành, trông thiếu niên càng thêm nhỏ gầy nhưng đi rất nhanh, guốc gỗ tron ướt đi đường như giẫm trên đất bằng, Nhạc Đình đứng tại chỗ đưa mắt nhìn thật lâu bất động.

.....

Rẽ một đoạn đường này, lúc Tiết Thanh đi vào Tri Tri đường sẽ trễ một chút, chắc hẳn lớp Nghiêm tiên sinh cũng đã bắt đầu, chẳng qua việc này cũng không quan trọng, tuy nàng yêu cầu cần cù khắc nghiệt với mình nhưng đến cùng cũng không cần giống như lúc trước, có huyết hải thâm cừu nén ở đáy lòng, một chút thời gian không thể lãng phí... Ừm, có thể lãng phí thời gian cũng là một niềm vui thú làm người.

Chẳng qua bộ quần áo này nhất định phải thay, Tiết Thanh không cất giữ quần áo ở Tri Tri đường, nàng đã mở một gian thảo đường khác, đó là chỗ ở của Tứ Hạt tiên sinh... Không mời không vào là yêu cầu Tiết Thanh đối với người khác, đương nhiên nàng không cần tuân theo.

Góc tường có đặt cái rương, Tiết Thanh liền đi vào mở ra, phịch một tiếng, bên trong bắn ra một quả bóng gỗ, Tiết Thanh nhảy bèn cúi người, bóng gỗ lướt qua bả vai của nàng đụng lên trên tường, bắn ra một đồng mực nước.

Một tờ giấy bay xuống trước rương.

"Học trò, trộm đồ của ta, đáng đánh."

Tiết Thanh nhìn chữ trên giấy, giống như nghe được Tứ Hạt tiên sinh cười to... Thật sự là ngây thơ, nàng tròn mắt một cái, đưa tay cầm cái rương úp xuống, lần này không có ám khí cơ quan, mấy bộ áo bào, giày và vài cuốn sách rơi xuống đất.

Tiết Thanh cầm sách lên, lật ra nhìn quả nhiên là yêu tinh đánh nhau, ừm, bán đi.

Thay quần áo, giày rồi đến học đường cũng không bỏ qua bài giảng, thi ra Nghiêm tiên sinh cũng tới chậm, trời mưa nên có thể hiểu được, học sinh tới càng ít nhưng đủ ít hơn nữa trong học đường cũng rất náo nhiệt, chủ yếu là Tô Phương bàn luận viên vòng.

"... Ngày mai Tông đại nhân qua nhà thúc phụ ta... Đến lúc đó nhất định ta phải xin nghỉ..."

"... Tông đại nhân không chỉ học rộng mà làm người còn rất hiền lương... Đám hạ nhân trong nhà đều được thưởng đấy..."

Trương Niệm hâm mộ nhìn Tô Phương, cúi chỏ huyệt Tiết Thanh: "Không biết cho bao nhiêu tiền thưởng, nghe nói mang một cái rô đan tới, tiện tay quăng ra cũng đã có được, có thể lấy được ba đồng tiền lớn cũng không tệ... Nguoi nhìn cái mũ rộng vành mới hôm nay của ta, là muội muội ta bỏ ra ba đồng tiền mua được đấy..."

Tiết Thanh thuận miệng đáp vài tiếng, nàng không thêm để ý Tông Chu thưởng hạ nhân như thế nào, từ trong lời Tô Phương nói còn biết chuyện Ngô lão phu nhân chết đã kết thúc như vậy, Tông Chu bắt đầu đi thăm đáp lễ quan viên, nhân vật nổi tiếng và các hương thân trong thành Trường An, tất cả mọi người cung kính hoặc là nói hoan nghênh chờ mong, hẳn là không người dám né tránh cự tuyệt... Không phải là muốn tuyển chọn mấy nữ hài tử, so với vận mệnh gia tộc, nữ hài tử tính là cái gì.

Sau giờ ngọ trời lại mưa tiếp, thời tiết không tốt cũng không thể ra ngoài luyện võ, Tiết Thanh bèn về nhà sớm, vừa tới đầu ngõ, liền thấy trước cửa Quách gia nhân mã đông đảo, tôi tớ gãi sai vật chạy vào chạy ra rất là náo nhiệt.

Ngô quản gia đến dù cũng không che, đứng ở bên ngoài dặn dò gì đó với mấy gã sai vặt, ngẩng đầu nhìn thấy Tiết Thanh, lập tức đưa tay chỉ, nói: "Tiết thiếu gia, nguoi mau về nhà, đừng đi loạn, ngộ nhờ Tông đại nhân lại muốn gặp nguoi."

Tông đại nhân sao? Nói như vậy hiện tại hẳn đến Quách gia, Tiết Thanh nói trong lòng.

Gã sai vật cười nói: "... Gặp hần làm gì, lại không làm được thơ."

Tiết Thanh không để ý đến lời giễu cợt của hần, gật đầu nói: "Ta biết rồi..." Ngày mai có thể nói cho Trương Niệm biết Tông đại nhân cho hạ nhân bao nhiêu tiền thưởng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 97: Chiêu đãi

Tiết Thanh đi qua cửa lớn Quách gia, cửa hàng trên đường hai bên cửa lớn đóng chặt, không có trẻ con đập nước chơi đùa cũng không có người lớn chửi rủa chê cười, xuyên qua ngõ nhỏ của Đại Tập viện cũng không thấy đám trẻ con chạy náo, không chỉ vì nguyên nhân trời mưa, là Quách gia có khách quý tới.

Không biết vị đại nhân kia có tới không? Tiết Thanh nghiêng tai nghe, giống như ngấm nghe trộm được tiếng sáo trúc tiếng đàn, lại giống như chỉ có tiếng người ồn ào đi lại.

Noãn Noãn chạy tới, nhìn thấy hần hô: "Thiếu gia, người trở về rồi, thẩm đang muốn đi đón người đấy."

Tiết Thanh cười nói: "Đón ta làm gì, cũng không phải không tìm thấy nhà."

Noãn Noãn cười ha ha sau đó chạy lên trước, phương hướng là đại trạch Quách gia.

Tiết Thanh gọi nàng lại nói: "Đi đâu vậy?"

Noãn Noãn nói: "Trong nhà lão gia có khách đến thăm, nhà bếp không đủ người dùng, má Ngô bảo muội đi hỗ trợ."

Noãn Noãn vốn là hạ nhân Quách gia, thật sự muốn huy động nhân lực, Tiết Thanh thăm nghĩ, cũng có thể lý giải.

"Làm nhiều chuyện vào, ít nói chuyện lại và không được đụng vào người phía trước." Nàng dặn dò.

Noãn Noãn cười hi hi đáp lại rồi chạy đi, Tiết mẫu đã đi tới, nhìn thấy Tiết Thanh lại vui vẻ vậy: "Đi về có mệt hay không, quần áo đều ướt hết rồi... Gọi cái xe qua đón một chút cũng không có sao."

Tiết Thanh để cho bà nắm quần áo của mình nói: "Cũng không có ẩm ướt, mẹ đưa áo tôi mũ rộng vành rất tốt."

Tiết mẫu cười nói: "Vậy kiểm thêm hai bộ. Đi thôi."

Tiết Thanh nói: "Mẹ biết chuyện rồi à?" Đỡ Tiết mẫu đi vào: "Hôm nay Quách gia có tiệc lớn, chúng ta đóng cửa để khỏi làm phiền."

Tiết mẫu nói: "Hôm nay con thử viết ra một bài thơ được không?"

Tiết Thanh cười nói: "Được rồi, con ăn cơm xong sẽ tập trung nghĩ, hôm nay mẹ làm món gì? Thật đói bụng..."

Tiết mẫu phui bả vai của nàng nói: "Đã làm xong, là đầu cá con thích ăn nhất..." Đóng cửa sân, thấp sáng đèn trong phòng bếp nhỏ lên, bày xong bàn nhỏ, hai mẹ con ngồi đối diện cười nói một chút rồi bắt đầu ăn cơm.

Thế nhưng lúc này Quách gia còn chưa mở tiệc, trong phòng bếp rồi tung hết lên.

Noãn Noãn cũng không giúp đỡ được cái gì, liền ngồi xôm ở một bên tránh đụng phải người khác, chợt nghe một đám nha đầu chạy loạn hô lên "Đến rồi... đến rồi...", Noãn Noãn không nhìn được đi theo, còn chưa chạy mấy bước đã bị người túm chặt phía sau.

Noãn Noãn quay đầu nói: "Thiên Y tỷ, tỷ cũng tới? Ui cha... Là quần áo mới ư?"

Hôm nay Thiên Y mặc bộ đồ mới, khác đám nha đầu Quách phủ một chút, nói: "Đến để giúp đỡ."

Noãn Noãn nắm chặt góc áo của nàng mắt đầy hăm mộ nói: "Muội cũng đến giúp đỡ, sao không cho muội quần áo mới."

Thiên Y nắm bím tóc nàng nói: "Tiết thẩm lại cho người ít đồ mới... Muội chạy loạn đi đâu, ở chỗ này làm việc không được chạy loạn."

Noãn Noãn "vâng" một tiếng xoa xoa mũi nói: "Thiên Y nói chuyện giống y như thiếu gia."

Tiết Thanh sao? Thiên Y hé miệng cười một tiếng, muốn lôi kéo Noãn Noãn lui về, gặp mấy quân sự vội vã tiến đến nói: "Mau mau, lão gia có phân phó mới."

Phân phó gì mới sao? Thiên Y và Noãn Noãn hiểu kỳ đứng ở một bên.

"Những đồ ăn và rượu đó các người đừng lộn xộn..."

"... Tùy tùng vị đại nhân kia dặn dò là chỉ cho nữ hài từ 11 tuổi đến 14 tuổi dâng đồ ăn."

Cái này nghe thật sự là kỳ lạ, đám người nhà bếp đều châu đầu ghé tai.

"Cũng không kỳ lạ, vị đại nhân kia là thái giám..."

"Nghe nói thái giám rất nhiều quy củ kỳ lạ..."

Bất kể nói thế nào có quy củ là phải tuân theo, nhóm quân sự vội vàng chọn nha đầu vừa độ tuổi, Thiên Y cũng ở trong đó.

Noãn Noãn một mặt hâm mộ nói: "Thật hận không thể lớn lên liền... Là có thể nhìn thấy thái giám mặt mũi ra sao rồi!"

Thiên Y bật cười căn dặn nàng không nên chạy loạn, sửa sang quần áo cùng đám nha đầu khác bụng thịt rượu ra đại sảnh, tuy không phải nha đầu Quách gia nhưng dâng đồ ăn cũng không phải lần đầu tiên làm, chỉ là lần này khách được mời đến rất lớn nên hơi căng thẳng.

Trạch viện Quách gia cũng không lớn, rất nhanh liền đi tới trước phòng, ba huynh đệ Quách gia dẫn theo gia quyến tới tiếp khách, trong sảnh đã đốt sáng đèn, từ xa nhìn lại cũng có chút náo nhiệt.

Quách Tử An Quách Tử Khiêm đang biểu diễn võ nghệ trong sảnh, mấy nha đầu Thiên Y bị ngăn ở dưới hiên, cách cửa sổ khắc hoa có thể nhìn thấy thân ảnh hồng bào ngồi bên trên.

Trong phòng vang lên tiếng vỗ tay, cùng một tiếng khen hay.

Tiếng của thái giám so với người thường cũng không có gì khác biệt, Thiên Y nói trong lòng, suy nghĩ hiện lên, bên kia đã kêu dâng đồ ăn, nàng vội hoàn hồn cúi đầu cất bước.

Bước qua thêm cửa, ánh mắt đột nhiên sáng ngời rồi cụp xuống vòng qua chỗ các nữ quyến, nhìn thấy Quách Bảo Nhi muốn đứng lên, lại bị Quách đại phu nhân đè lại.

"... Ta cũng muốn luyện võ... Ta cũng biết." Quách Bảo Nhi nói, rất không phục.

Mặt Quách đại phu nhân tái xanh, hung hăng giữ nàng không thả, nhỏ giọng nói: "Con trật tự lại một chút... Vào kinh thành cũng không để cho con làm tướng quân."

Vào kinh thành sao? Nghe nói vị đại nhân này tuyển cung nữ cho thái hậu, hoàng đế, Quách tiểu thư sẽ được tuyển chọn sao? Vậy Tiết Thanh làm sao bây giờ? Thiên Y nói trong lòng, bước chân chưa ngừng, lướt qua cái bàn này, đi tới chính giữa.

"... Đã nói Quách đại lão gia dạy nam tử khéo mà."

Tiếng nói bên tai, trong trẻo lại vui mừng.

"... Ta nên làm một bài thơ múa quyền."

Có ống tay áo nâng lên, Thiên Y để thịt rượu trong tay xuống, nhìn thấy một cái tay thon dài như bạch ngọc, ống tay áo có một vòng trắng một vòng đỏ rất đẹp mắt.

"Đây là vinh hạnh của Quách phủ ta." Quách đại lão gia kích động đứng lên.

Thiên Y vội lùi qua một bên, bên cạnh cũng có người đứng lên, thân ảnh cao lớn phủ lên người nàng, nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy một nam tử mặc hồng bào trông như hoa như ngọc.

"Cầm bút mực tới." Hần nói, đưa tay, lúc này mới nhìn đến Thiên Y đứng bên cạnh: "Tiểu cô nương lui ra phía sau."

Thiên Y vội vàng cúi đầu bước lui lại, những thị nữ khác đã đặt đồ ăn xong bắt đầu rời khỏi, nàng cũng vội đuổi theo, nghe nam tử kia thì thầm ở phía sau: "Công tôn vũ kiếm động tứ phương..."

Trong sảnh vang lên tiếng khen của Quách nhị lão gia Quách tam lão gia, Thiên Y cúi đầu bước qua bậc cửa, lời nói còn sót lại đều không nghe được, ánh mắt trở nên mờ mịt một lần nữa nhưng lại khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhẹ nhõm không chỉ mình nàng, đám nữ hài tử đi ra lập tức tụ cùng một chỗ.

"Có ai thấy rõ không?"

"Thấy được, nhìn rất đẹp."

"Luôn cười, nhìn rất hòa khí..."

"Lại còn làm thơ..."

Mọi người nhỏ giọng trao đổi lú lú, các quân sự bên cạnh không khỏi đến quát bảo im lặng, không được gây loạn.

"Tông đại nhân là người hiền lành hào phóng, đối với đám hạ nhân đều ban thưởng." Bọn họ nhỏ giọng nói.

Lão gia đại nhân hào phóng, đương nhiên đám hạ nhân phải tăng bốc, nhóm tỷ nữ vui mừng đáp tiếng đứng dưới hiên, nghe tiếng cười nói trong sảnh, thỉnh thoảng liếc mắt vào trong thăm dò một cái.

Thiên Y đứng ở phía sau, nghĩ đến câu thơ vừa mới nghe được, dùng sức nhớ kỹ, đợi ngày mai nói cho Tiết Thanh nghe... Bây giờ Tiết Thanh đang làm gì? Hẳn là đang học? Nàng ngẩng đầu nhìn không biết mưa tạnh lúc nào, trên vòm trời xuất hiện một mặt trăng tròn vành vạnh.

...

Yến hội cũng không tiếp tục quá lâu, có lẽ võ tướng văn nhân có khác, Quách gia phô bày võ nghệ, lại kể chuyện ra trận giết địch, Tông Chu thì làm hai bài thơ, cảm thán sự tráng lệ của chiến trường, hai bên cố gắng tìm kiếm niềm vui thú từ riêng phần mình, thật sự là quá mệt mỏi.

Hướng chỉ mục đích Tông Chu tới, hai bên đều biết rõ, thế là Tông đại nhân xua tay kết thúc cuộc nói chuyện xu nịnh không thú vị với nhau. Tru.yện được dịch tại iREAD.vn.. "Đa tạ Quách đại lão gia tiếp đãi, ta xin cáo từ." Hần nói.

Người trong sảnh đều đứng lên, sắc mặt đám phụ nhân có chút khản trương, Quách đại phu nhân càng chăm chú giữ lấy Quách Bảo Nhi.

Tông Chu không nhìn Quách Bảo Nhi, đảo mắt qua đồ ăn và rượu trên bàn nói: "Đồ ăn và rượu ngon, có lòng rồi, chư vị đều khổ cực cả, khen thưởng."

Đây đều những chuyện đã được nghe qua, Quách đại lão gia nghe vậy lập tức nói đa tạ, ra hiệu với các quân sự.

Các quân sự lập tức dẫn nhóm tỷ nữ chờ bên ngoài tới, có một nam nhân cũng mặc hồng bào đưa một túi tiền cho các quân sự, thưởng cho nhà bếp cùng nhóm tỷ nữ biểu diễn ca múa... Tất cả chia nhau tiến lên cùng dập đầu nói lời cảm tạ ở ngoài cửa, Tông Chu mỉm cười gật đầu đứng dậy nói tiếng cáo từ lần nữa rồi bước nhanh ra ngoài rồi đi.

Quách Hoài Xuân dẫn theo Quách nhị lão gia Quách tam lão gia đưa tiễn, mãi đến khi đám người Tông Chu biến mất trong màn đêm mới quay về.

Đám hạ nhân đều đã lui ra, trong sảnh chính chỉ còn lại Quách đại phu nhân đứng ngồi không yên, nhìn thấy Quách Hoài Xuân tiến vào vội nghênh đón.

"Sao rồi, hẳn có nói coi trọng người nào hay không?" Bà vội vã hỏi: "Bảo Nhi nó..."

Quách Hoài Xuân lắc đầu nói: "Đừng vội, hiện tại không nói được gì, theo tin tức ta biết, trước khi hẳn rời đi một ngày mới thông báo chọn trúng người nào."

Quách đại phu nhân thì thào: "Trước khi đi mới nói, tới đó dù là già bệnh cũng không kịp rồi."

Quách Hoài Xuân nói: "Chính là vì không cho mọi người cơ hội trốn tránh, hướng chỉ bây giờ cũng đừng hồng giả bộ trốn chuyện... Già bệnh, hẳn có thể đề người bệnh thật, thậm chí bệnh chết, có chuyện gì tệ hơn chết sao? Dù sao tiến cung cũng tốt hơn chết."

Quách đại phu nhân lau nước mắt nói: "Tiến cung cũng không gặp được, cũng như là chết."

Quách Hoài Xuân hừ một tiếng: "Sao tiến cung lại không gặp được, nhắc tới có bao nhiêu người muốn vào cung đấy."

Quách đại phu nhân phát tay áo nói: "Muốn vào cung thì phải làm quý nhân, không phải cung nữ... Bệ hạ mới bảy tuổi, chờ hẳn lớn lên, chọn những người mười ba mười bốn tuổi cũng không đến lượt."

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tông Chu thái giám tuyển người bị các đại gia tộc né tránh, đưa nữ nhi đi hoàn toàn không có chỗ nào tốt, nếu như tuyển nữ hài từ bảy tám tuổi, chắc hẳn không cần Tông Chu uy hiếp, mọi người đã sớm chen chúc tranh giành.

Quách Hoài Xuân nói: "Nàng cũng không cần suy nghĩ nhiều, không chắc là coi trọng Bảo Nhi, nữ hài từ trong nhà đều chọn, không có bỏ sót ai chứ?"

Quách đại phu nhân lau nước mắt gật đầu nói: "Đều chọn, đến sống nhờ bên Đại Tụ viện cũng không bỏ sót."

Nghe nói Tông Chu thích đám nữ hài từ hầu hạ, kỳ thật trong lòng mọi người cũng đều hiểu, đây chỉ là cái cớ, lúc trước Tông Chu mở tiệc chiêu đãi tại Song Viên cũng chỉ nhìn nhóm nữ nhi của các gia đình, bây giờ báii phóng các nhà nhìn thì không chỉ là các tiểu thư, nói cách khác chỉ cần tuổi tác thích hợp, Tông Chu cũng không ngại xuất thân.

Như thế cũng tốt, chỉ cần không chọn phải nữ nhi nhà mình, đương nhiên các nhà vui lòng nịnh nọt.

Quách đại phu nhân có chút hối hận nói: "Đáng tiếc là đã không để những nha đầu này học chữ, cũng không biết hẳn có để ý hay không."

Quách Hoài Xuân vuốt râu nói: "Thái giám đa nghi cổ quái, không muốn lấy người thường có lòng phỏng đoán, chuyện đến nước này chỉ thuận theo ý trời thôi."

Cũng chỉ có thể như thế, Quách đại phu nhân tràn đầy ưu tư rồi đi, Quách Hoài Xuân đứng ở ngoài phòng, nhìn trăng tròn mờ nhạt ở trên không trung lúc sáng lúc tối.

"Lão gia cũng lo lắng tiểu thư sẽ được chọn, Tông đại nhân này ở Song Viên tán dương tiểu thư tài hoa." Ngô quân gia thở dài nói.

Quách Hoài Xuân nói: "Không đoán được..."

Hừ, không đoán được là có ý gì? Ngô quân gia nhìn về phía Quách Hoài Xuân.

Quách Hoài Xuân nhìn trăng tròn nói: "Chọn trúng thì khổ sở nhưng cũng vui vẻ."

Vậy rốt cuộc là vui vẻ hay là khổ sở? Nghe ngược lại như muốn đại tiểu thư được chọn tiến cung? Chẳng lẽ còn muốn đại tiểu thư vào trong cung tranh giành mặt tiền cho gia đình sao? Thần sắc Ngô quân gia có chút phức tạp, lão gia là muốn chấn hưng gia tộc nên hành động điên rồ ư.

Chủ tớ hai người ngây người ngấm trắng, còn đám tiểu nha đầu được nhận một ít tiền thưởng thì vui mừng hơn hờ.

Noãn Noãn nhìn Thiên Y đi tới, hâm mộ nghênh đón nói: "Tỷ tỷ được bao nhiêu tiền?"

Thiên Y mở bàn tay đang nắm ra, dưới ánh trăng mờ là mười đồng tiền lớn.

Noãn Noãn nâng mặt "oa" một tiếng: "Vây đại nhân thật sự là quá hào phóng, Thiên Y tỷ tỷ không chỉ có quần áo mới mặc mà còn có nhiều tiền như vậy."

Thiên Y cười không nói chuyện, ôm lấy Noãn Noãn đi ra phía ngoài, chuyện ở đây đã làm xong, những nha đầu các nàng không thuộc về Quách gia nên có thể rời đi.

Noãn Noãn đi chậm chậm vào cửa, lớn tiếng nói: "Đêm nay phát tài rồi."

Thiên Y vội vàng kéo nàng nói: "Không được âm ỉ... Thanh Từ đang học đấy." Vừa nhìn vào bên trong, thấy dưới ánh đèn trong phòng thiếu niên đang đứng chấp tay đạo bước, trong miệng nhẩm cái gì đó... Nghe được động tĩnh quay đầu nhìn qua, lộ ra nụ cười.

Tiết Thanh nói: "Noãn Noãn muối được bao nhiêu tiền thưởng?"

Noãn Noãn chau mặt nói: "Muối không có tiền." Đưa tay chỉ Thiên Y: "Là Thiên Y tỷ tỷ phát tài."

Tiết Thanh à lên một tiếng nói: "Thiên Y, người cũng đi sao?"

Thiên Y đi tới nói ừ, Noãn Noãn đã giải thích mọi chuyện, chuyện lộn xộn Tiết Thanh cũng nghe rõ, ánh mắt của nàng có chút kỳ lạ.

"... Chỉ cần nữ hài từ 11 tuổi đến 14 tuổi hầu hạ..." Nàng nói: "Đây thật sự là..."

Tiết mẫu nói: "Thái giám mà, người không được đầy đủ, luôn luôn kỳ lạ."

Ừm điều này cũng đúng, trong lịch sử các thái giám có đam mê kỳ lạ cũng không ít, chỉ là vị Tông Chu đại nhân này có chút khác biệt. Lúc này tổng hợp tất cả mục đích lại... không giống như là tuyển người mà là đang tìm người.

Nữ hài từ 11 tuổi đến 14 tuổi, thoát nhìn như là tung lưới rộng rãi vậy, làm như vậy có phải là giết lầm 1.000 không buông tha một người hay không?

Tiết Thanh chấp tay đứng trước bàn, nhìn Tiết mẫu cười nói với Thiên Y.

Noãn Noãn lại nhìn về phía nàng nói: "Thiếu gia, người thấy Thiên Y vận khí tốt có đúng hay không?"

Tiết Thanh ừm một tiếng nói: "Cái này, không nói chính xác được."

Cái này có gì không thể nói chính xác, Thiên Y hé miệng cười, Noãn Noãn cũng có phần thấy không thú vị nói: "Thiếu gia người đọc sách đọc tới choáng váng rồi."

Tiết Thanh cười, chăm chú nghe Tiết mẫu và Noãn Noãn, Thiên Y trò chuyện về các kiểu thái giám, không tiếp tục đọc sách nữa.

....

Sau một trận mưa thành Trường An lại nóng bức lên, đường phố lại trở nên uể oải, sự vội vã, căng thẳng Tông Chu mang tới đã tiêu tán không còn chút dấu tích, không có người vì bệnh mà đột nhiên qua đời, tri phủ đại nhân cũng không vì chiều đãi vị quý nhân này mà phong tỏa đường song. Tông Chu thật giống như đã biến mất trong thành, ngoại trừ thỉnh thoảng tôi tớ nhà ai bận rộn mua sắm thịt rượu, nói là vì chiều đãi tông Chu đại nhân, mọi người mới nhớ tới có một vị đại nhân như thế ở thành Trường An.

Đối với đại đa số người mà nói, vị đại nhân này quá xa vời, chỉ là trong lúc bận rộn nói tới giống như là những tin đồn thú vị để xua đi mệt mỏi, đối với hài tử đọc sách mà nói cũng như thế.

"... Tông đại nhân đã thăm viếng mười mấy nhà... Mỗi lần mở tiệc chiều đãi đều có làm thơ truyền ra..." Tô Phuong đứng trong học đường nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 98: Thiền y

Tuy yến hội tại Tô gia Tô Phuong không tham gia, từ sau Song Viên cũng không gặp lại Tông đại nhân nhưng việc này cũng không ảnh hưởng sự xét đoán mỗi ngày của hắn, có thức phụ làm Đồng Tri, tin tức nhanh hơn so với người bình thường rất nhiều.

"... Dạng người này sao đi làm thái giám, đọc sách khoa cử cũng có thể trở nên nổi bật." Có học sinh nói.

Tô Phuong nở nụ cười, lắc đầu, nói: "Người nhìn người không hiểu, nếu như hắn không làm thái giám, sẽ không có được tài tình hôm nay, Tông đại nhân cô nhi nhà nghèo, khi vào cung mới có cơ hội đọc sách, nếu như không vào cung, vốn dĩ hắn không có cơ hội đọc sách."

Đám học sinh xung quanh tỏ vẻ hâm mộ nói: "Tô Phuong người biết thật nhiều."

Tô Phuong có chút đắc ý nói: "Đương nhiên, ta biết nhiều lắm."

Tiết Thanh này giờ vẫn cúi đầu viết chữ ngẩng đầu lên nói: "Vậy người biết Tông đại nhân tuyển nữ hài tử nhà ai đưa tới kinh thành không?"

Đây mới là mục đích Tông Chu tới nơi này, cũng là chuyện mọi người quan tâm nhất, nhất thời các học sinh đều nhìn Tô Phuong.

Sắc mặt Tô Phuong ửng đỏ nói: "Tuy ta không biết nhưng mọi người sẽ nhanh chóng biết thôi, vì ngày kia Tông đại nhân phải đi, hôm nay sẽ báo người được tuyển cho đối phương, ngày mai đưa qua Song Viên."

Rất nhanh, Tiết Thanh nói trong lòng.

Trương Niệm dựa vào nàng nói: "Quá tốt rồi, muội muội ta không cần lên lút qua hái dây mây... Có thể bán nhiều giỏ đây."

Mặc dù nói Tông Chu đại nhân và kiểu gia đình nhỏ ở nơi xa xôi như Trương Niệm không liên quan, nhưng bướm bướm vỗ cánh vẫn có ảnh hưởng, gần Song Viên có rất nhiều dây leo, muội muội Trương Niệm luôn đến đó cắt dây mây đan giỏ bán. Vì Tông đại nhân ở Song Viên bên kia đề phòng nghiêm cấm, hái dây không tiện.

Tiết Thanh cười nói: "Có được hay không cũng chưa chắc."

Từ trong sự ba hoa khoác lác của Tô Phuong cũng nghe không ra tin tức hữu dụng gì, đối với xuất thân lai lịch Tông Chu nàng không có quá hứng thú nghe, mặc dù quá khứ có liên quan đến việc thành hạng người gì bây giờ nhưng đối với Tiết Thanh, Tông Chu này đã là người như vậy, quá khứ của hắn như thế nào có biết hay không cũng không có tác dụng gì... Mà Tô Phuong nói mười câu thì chín câu sẽ khoa trương.

Tiết Thanh lười nhác nghe thu dọn sách vở rời đi, ở đỉnh núi lấy ra trường thương giấu trên thân cây luyện tập một lượt, lúc đi về phía vách núi cầm dây buộc ở bên hông leo xuống sườn núi, do dự một chút, Tiết Thanh không đi Tri Tri đường mà quyết định về nhà sớm.

Lúc Tô Phuong nói hôm nay Tông Chu thông báo chọn người, nàng vẫn quan tâm một chút tới Quách gia... Hoặc nói thẳng ra là quan tâm chính mình một chút, nếu Quách Bảo Nhi rời khỏi Quách gia, vị trí của nàng cần sắp đặt lại một lần nữa.

Một chiếc xe ngựa từ sau lái tới, Tiết Thanh không quay đầu lại tránh vào ven đường đi, nhưng chiếc xe kia dừng lại ở bên người, có người nhắc nhở xe lên nói: "Tiết thiếu gia."

Tiết Thanh nhìn lại, thấy là Bùi Yên Từ, liền gật đầu nói: "Yên Từ thiếu gia."

Bùi Yên Từ nói: "Là trở về thành sao?"

Tiết Thanh đáp đúng, đây là mời mình ngồi xe, ngồi hay không ngồi đây? Ngồi là phải nói chuyện, cùng người không quen nói chuyện hơi mệt chút...

Bùi Yên Tử nói: "Làm được thơ trăng chưa?"

Không ngờ rằng hẳn hỏi cái này, Tiết Thanh liền giật mình, lắc đầu nói: "Chưa."

Bùi Yên Tử gật đầu nói: "Được... Cáo từ." Mãn xe hạ xuống xe ngựa đi lên trước.

Tiết Thanh đứng tại chỗ còn không kịp phản ứng, nhìn xe ngựa đi xa, lại bật cười, thơ từ cũng có thể làm tiền đi lại sao?

...

Lúc này trong thành Trường An đang có quan sai chạy vội khắp nơi, hoặc lớn tiếng yêu cầu người trong nhà ra ngoài hoặc lặng lẽ đi ngang qua cửa.

Vận khí Quách Hoài Xuân không tốt, một quan sai không đi ngang qua mà gọi vang ngoài cửa, Quách Hoài Xuân chỉ có thể mở cửa đi ra, nhìn tờ giấy đưa tới, tay có chút run rẩy.

Quan sai không nhận được nói: "Đại nhân mau mau xem, tiểu nhân còn phải trở về phục mệnh."

Quách Hoài Xuân hít sâu một cái xé mở phong thư mở ra nhìn chữ viết trên đó, kêu to một tiếng: "Quá tốt rồi!"

Quách Hoài Xuân hô to một tiếng, quan sai giật nảy mình, nhận được thiệp mời có thể không tính là quá tốt, thực sự phải hô quá tốt chính là những người không nhận được thiệp mời. Tr-uyệ-n được biên tập - tại iread.vn - Quách đại phu nhân nhận được tin tức cũng đã tới, vốn nghe nói quan sai tới cửa nhất thời chân nhũn ra, kêu hai nha đầu đi qua, nghe được một tiếng kêu tốt của Quách Hoài Xuân lại giật mình một cái.

Quách Hoài Xuân nói: "Không phải Bảo Nhi."

Thì ra là thế, quan sai liền hiểu ra, tốt và không tốt đều tương đối, được tuyển chọn nhưng người chọn trúng không phải người để ý nhất, cái đó vẫn quá tốt rồi.

Quách đại phu nhân nắm lấy cánh tay Quách Hoài Xuân qua xem tên trên giấy nói: "Là người nào?... Thiên Y..."

Quách Bảo Nhi chạy bình bịch tới cửa, nghe được một câu nói kia giật mình.

"Thiên Y? Là ai?" Nàng nói.

Quách đại phu nhân không đếm xỉa tới nàng, cao giọng gọi vú già, nói: "Mau mời Tổng tẩu và Thiên Y tới."

Tổng tẩu không phải nô bộc Quách gia, có thể xứng đáng với một chữ mời nhưng cũng chính là bởi vì Tổng tẩu không đủ sức mạnh ở Quách gia, kỳ thật nghiêm chỉnh mà nói tuy nam nhân của bà họ Quách, cũng không tính là họ hàng Quách gia, chỉ là lấy họ đến kết thân.

Kỳ thật Tổng tẩu rất hâm mộ Tiết mẫu, tuy không họ Quách nhưng lại chiếm cứ đại ân, tương lai còn có thể làm con rể Quách gia, cả một đời ăn uống không lo.

Nghe được người đến gọi nói Quách đại phu nhân cho mời, trong lòng bà không khỏi bất an.

"Sân nhỏ Quách gia, không phải nói một lần muốn mở rộng sẽ mở rộng, mở nơi này ra, chúng ta sẽ không có chỗ đi." Bà nói.

Thiên Y đỡ bà nói: "Mẫu thân suy nghĩ nhiều rồi, sẽ không đâu, nhiều người ở như vậy, Quách đại lão gia không phải người như vậy."

Tiết Thanh đã nói, Quách đại lão gia muốn làm người lương thiện.

Tổng tẩu nói: "Mẹ chỉ trông cậy con được gả vào nhà tốt, dù mẹ không có chỗ ở cũng an lòng."

Thiên Y cúi đầu đỏ mặt nói: "Con không lấy chồng đâu."

Tổng tẩu nói: "Đừng nói lời ngốc, sao nữ hài tử có thể không lấy chồng, không phải Bảo Nhi tiểu thư cũng gả... cho Tiết Thanh à, cũng không có cách nào."

Thiên Y nói: "Tiết Thanh rất tốt."

Tổng tẩu trừng mắt liếc một chút, đã đi tới trước phòng Quách đại lão gia, vội vàng không nói thêm gì nữa, sửa sang quần áo, dẫn theo Thiên Y đi vào liền thi lễ hô phu nhân từ xa...

Quách đại phu nhân đã cười đứng dậy đi tới: "Tổng tẩu... Đây là Thiên Y ư, quả nhiên càng lớn càng đẹp."

Thiên Y rất ít được tới trước mắt Quách đại phu nhân, gặp rất ít, Tổng tẩu được sủng mà kinh vội vàng kéo Thiên Y thi lễ lần nữa, Thiên Y còn không đứng dậy, Quách Bảo Nhi liền nhảy qua.

"Người chính là Thiên Y?" Nàng nói, mang theo vài phần giật mình, đã gặp bên cạnh Tiết Thanh. "Hóa ra là người." Chợt giật dứ: "Ta có chỗ nào không

bằng người? Dựa vào cái gì chọn người không chọn ta?"

Thiên Y ngạc nhiên không hiểu.

Quách đại phu nhân kéo Quách Bảo Nhi ra, cười tủm tỉm nói với Tổng tâu: "Tổng tâu, chúc mừng, Thiên Y được chọn phải tới hoàng cung kinh thành hầu hạ thái hậu nương nương."

Trong não Thiên Y nổ ầm một tiếng, nhìn thấy Quách đại phu nhân cười nhẹ nhàng, nhìn thấy mẫu thân không thể tin che miệng lại, nhìn thấy vẻ mặt Quách Bảo Nhi tức giận nhưng bọn họ nói cái gì liền chột xa chột gần không nghe rõ.

"... Hôm đó cũng không phải thiếu người hầu hạ... Trên thực tế là Tổng đại nhân muốn chọn người..."

"... Thiên Y cũng mười ba tuổi... Cho nên đều kêu đến..."

"... Lúc ấy cũng không biết coi trọng người nào, chỉ đưa bằng danh sách cho người ta..."

"... Hôm nay đưa tin tức tới, nhà chúng ta chọn trúng Thiên Y..."

"Tổng tâu, người có nguyện ý hay không?"

Cái này sao có thể không nguyện ý, Tổng tâu vui đến phát khóc, bà biết trong thành những gia đình lớn không nguyện ý đưa các tiểu thư đi, đối với bọn họ đó là đi làm người sai khiến nhưng những gia đình nhỏ như họ có thể không thêm để ý, làm người sai khiến ở Quách gia, sao có thể so sánh được với làm người sai khiến ở hoàng cung.

Đó là hầu hạ thái hậu nương nương, a đi đà phật, thần phật mở mắt.

"Nguyện ý, nguyện ý." Tổng tâu liên tục thi lễ với Quách đại phu nhân, lại nắm lấy cánh tay Thiên Y: "Con của ta, con phải đi kinh thành, đi gặp thái hậu, con vui hay không vui?"

Thiên Y bị dao động lấy lại tinh thần, vui hay không vui... Nàng phải đi kinh thành, qua hầu hạ thái hậu, vậy Tiết Thanh làm sao bây giờ? Ngộ nhớ tiểu thư không cần hấn nữa, cả một đời hấn không thành gia thất, người nào sinh đứa bé cho hấn dưỡng lão?

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 99: Quý nhân

Tiết Thanh xách giỏ tre trở về thành Trường An, mặt trời lên cao, người phơi nắng, mặc dù dọc đường đều dùng quạt để che chắn, cơ thể cũng ướt đầm mồ hôi, đi vào trong thành thì khá hơn chút, trên đường đi có cây hòe cao to che mát.

Tháng sáu mùa hè rất nóng, tiếng ve kêu rộn ràng, Tiết Thanh giờ quạt ngừng đầu, nghĩ đến không biết Thiên Y có từng bắt ve hay không.

"A, trốn học hả."

Đi tới chỗ cửa hàng cá tươi bên đường, bỗng nghe thấy giọng nói của đại tỷ bán cá.

Tiết Thanh cười tiến đến mua hai con cá, nói: "... Mua cá nhé... Đại tỷ phải giữ bí mật cho ta."

Người phụ nữ bán cá cười to.

Tiết Thanh mang cá đến đường Tây Môn, trên đường có không ít đứa trẻ chơi đùa, bên ngoài tòa nhà của Quách gia chỗ ngựa đá cũng có trẻ nhỏ trèo lên trèo xuống, tiếng ve kêu râm ran khắp một vùng, ồn ào nhưng an bình.

Xem ra Quách Bảo Nhi không bị tuyển chọn, Tiết Thanh thăm nghĩ đi qua cửa lớn Quách gia, qua cánh cửa có thể nghe thấy tiếng cười nói của nhóm người sai vặt.

"Tiết Thanh."

Tiếng Thiên Y gọi từ phía trước truyền đến.

Tiết Thanh nhìn lại thấy nàng ngồi ở thềm ngựa đá trên đường hẻm nhỏ, có mấy bé gái ngồi xổm dưới chân chơi dương quả, đi qua cười nói: "Hôm nay người rảnh rồi lại ham chơi rồi."

Thiên Y rất ít khi vui đùa, không phải làm chân sai vặt ra đường mua sắm thì ở nhà may vá.

“Hôm nay ngươi cũng ham chơi ư? Sao về sớm như thế.” Thiên Y nói, dịch sang một bên nói: “Ngồi đi”.

Tiết Thanh vén áo ngồi xuống, phe phẩy cây quạt nói: “Nóng chết mất”. Đang nói liền thấy Thiên Y đưa một quả đào.

Tiết Thanh cười rồi nhận lấy cắn một miếng, mở miệng khen: “Vừa giòn, vừa ngọt... Ngươi mua ở đâu vậy?”

Thiên Y cũng lấy một quả đào ra cắn ăn, chân đung đưa nhẹ nhàng nói: “Không phải mua, là đại phu nhân thưởng đấy.”

Tiết Thanh cười nói: “Xem ra tâm tình đại phu nhân không tệ”.

Thiên Y cười nhìn nàng gật đầu nói: “Đúng vậy, tâm tình đại phu nhân rất tốt, ngươi cố gắng học tạo ra một chút tiền đồ, đại phu nhân càng vui vẻ”.

Tiết Thanh lắc lắc quả đào: “Không phải vậy, tâm tình đại phu nhân sẽ không tốt”.

Thiên Y nói: “Đại Phu nhân không thích ngươi, ngươi cần cố gắng một chút, làm cho bà thích ngươi là được rồi”.

Tiết Thanh nhìn nàng một chút, nói: “Được.”

Thiên Y cười khúc khích một tiếng, cười tới nước mắt cũng chảy ra, vội vàng vừa nâng tay áo lau vừa nói: “Lại gạt người.”

Tiết Thanh nói: “Sao lại nói như thế, ta lừa gạt người khi nào.”

Thiên Y nói: “Ngươi nói sẽ không làm thơ, lại thắng thiếu gia Liễu gia.”

Tiết Thanh nói: “Vi ta không làm thơ, ta bị bêu xấu ở Song Viên”.

Thiên Y lắc đầu nói: “Ta không nói lại ngươi, không muốn nói với ngươi nữa.” Dứt lời nhìn sang nhóm bé gái cầm dương quả, Tiết Thanh cũng không nói gì thêm, ngồi ăn quả đào.

Tới gần chạng vạng tới người đi lại trên đường càng nhiều, tiếng phụ nhân ân cần hỏi thăm, tiếng trẻ con kêu phụ thân, đám trẻ con ở trong trạch viện đang chơi xúc xắc, tiếng ồn ào liên tiếp, Thiên Y chỉ nhìn chăm chú nhóm bé gái chơi dương quả, tiếng Tiết Thanh ăn đào bên tai giống như không dứt.

Nàng cũng cắn quả đào trong tay mình, đương nhiên sẽ không phát ra tiếng, nữ hài tử mà, cắn xuống một miếng lại có chút đau không khỏi kêu lên, lúc này mới nhìn không biết quả đào đã ăn xong từ khi nào, cắn một miếng vào tay mình, nàng không khỏi bật cười.

Tiết Thanh nhìn qua trong miệng vẫn còn đang ăn đào nói mơ hồ: “Lại cười cái gì?”

Thiên Y nhả hột đào ra đứng lên phui vẩy nói: “Đi thôi, cần phải trở về, ngươi không được lười biếng, không đi luyện võ sao?”

Tiết Thanh cắn hai ba miếng đã ăn xong quả đào đứng lên nói: “Đi thôi, không được lười biếng”. Lại đưa con cá trong tay qua.

Thiên Y cũng không hỏi gì mà nhận lấy, xoay người đi vào phía trong, Tiết Thanh xách giỏ đuổi theo, Thiên Y bỗng bước nhanh chân: “A... ta quên mất chuyện mẫu thân giao cho ta, ta đi trước”. Dứt lời cũng không quay đầu lại chạy đi. Truyện đư-ợc cập nhật nhanh- nhất tại [iread.v-n-Tiếng](#) Tiết Thanh “ừ” ở phía sau, Thiên Y chạy một hơi tới cửa mới quay đầu nhìn, thấy mặt trời chiều đã ngã về phía tây, ráng chiều như gấm khoác lên người thiếu niên kia, thấy không rõ dung mạo, nàng quay đầu chạy vào cửa.

Khi Tiết Thanh đi vào sân đã không nhìn thấy Thiên Y, nàng xua tay từ chối đám trẻ muốn chơi xúc xắc cùng nàng, đi thẳng về đến nhà, Noãn Noãn chạy ra nhận lấy giỏ của nàng nhưng Tiết Thanh không có đưa cho nàng giống thường ngày rồi xoay người đi đến giếng trường mà ngồi xuống nói: “Noãn Noãn, nhà Tống tẩu có chuyện gì sao?”

Tiếng Noãn Noãn trả lời: “Thiếu gia người đã biết ư?” Mặt mày hớn hở: “Là chuyện vui lớn, Thiên Y tỷ được đại nhân chọn vào cung làm nương nương”.

Tiết Thanh ngạc nhiên, Tiết mẫu từ trong bếp thò đầu ra cười nói: “Không biết thì không được nói mò... Vị đại nhân kia chọn trúng Thiên Y, ngày mai đưa đến Song Viên, sau này phải vào kinh rồi.”

“Vậy mà... chọn Thiên Y...” Tiết Thanh nhủ mảy, nói: “Không phải nói tuyển chọn cô nương xuất thân tốt, biết chữ sao? Thiên Y không biết chữ.”

Tiết mẫu nói: “Ai biết, dù sao cũng chọn nàng, tên là vị Tông đại nhân kia tự mình nói.” Vừa nói vừa cười: “Đây chính là chuyện vui lớn, Bao Nhi tiểu thư là tiểu thư đã quen cho nên không quen hầu hạ người khác, Thiên Y vào hoàng cung còn tốt hơn làm tiểu thư... Nghe nói còn có thể làm nữ quan, đó cũng là chức quan?”

Tiết Thanh đáp dạ nói: “Cũng có cấp bậc.”

Noãn Noãn ngạc nhiên nói: “Thiên Y sắp làm quan rồi.”

Tiết mẫu cười nói: “Cả nhà thật sự là rất vui vẻ, đại phu nhân lại thưởng thêm vài thứ đồ tốt để Thiên Y an tâm đi, Tống tẩu tự có Quách gia chiếu cố.”

Tiết Thanh nói: “Thiên Y không muốn đi.”

Tiết mẫu nói: “Đâu mà không muốn đi? Là không nỡ bỏ Tống tẩu nhưng chuyện này đúng là cầu còn không được.”

Cũng không tránh khỏi, Tiết Thanh im lặng, những nhân vật nổi tiếng còn không dám làm trái ý Tống Chu, Thiên Y được lựa chọn sao dám biểu đạt ý nguyện, muốn nói một câu xã hội cũ cực kỳ độc ác sao? Kỳ thực nơi nào cũng đều như thế.

“Thiếu gia, người không đi luyện võ sao?” Noãn Noãn nói.

Tiết Thanh ừ một tiếng, phe phẩy cây quạt nói: “Hơi nóng, hôm nay không muốn đi”.

Tiết mẫu tin vào sự cần cù hiếu học của con, nghe vậy nói: “Nóng như vậy thì càng phải luyện thêm”

Tiết Thanh cười lắc đầu nói: “Khó mà làm được”.

Noãn Noãn lại vui vẻ nói: “Vậy thiếu gia cùng ta đến nhà Thiên Y chúc mừng nàng đi, nói không chừng Tống tẩu muốn làm bàn tiệc mời mọi người”.

Tiết Thanh suy nghĩ lắc đầu nói: “Ta không đi, ta còn phải đọc sách.”

Chuyện của nữ hài, thiếu gia không nhất thiết tham gia náo nhiệt, Noãn Noãn vui vẻ chạy đi, Tiết Thanh đi vào phòng, Tiết mẫu bận rộn ở trong bếp, vô tình nhìn Tiết Thanh ngồi ngay ngắn trước bàn chấm chú viết chữ một chút, đứa bé này càng ngày càng khiến người ta yên tâm. . . Về mặt Tiết mẫu tươi cười, khẽ hát, nhẹ nhàng hòa cùng tiếng dao thái thịt.

....

Lúc trời sáng rõ, trong Đại Táp viện trước cửa Quách gia náo nhiệt, đám trẻ chạy loạn, cửa chính chen chúc người, nhìn Thiên Y thay bộ đồ mới đi ra, cuối cùng cũng là tách khỏi nữ nhi, Tống tẩu khóc mắt sưng lên nhưng vẫn cực kỳ vui vẻ, Quách đại phu nhân tự mình tới tiễn, dùng xe ngựa tốt nhất của Quách gia.

“Thiên Y tỷ tỷ giống như đại tiểu thư.”

Có người ở trong đám người kêu lên.

Thiên Y theo tiếng nhìn lại, thấy Noãn Noãn vẫy vẫy tay, tầm mắt của nàng di chuyển, thấy Tiết mẫu đứng sau Noãn Noãn nhưng không nhìn thấy một thân ảnh khác.

Đã đi học ư, quả thật Tiết Thanh cực kỳ chăm chỉ, Thiên Y cười cúi đầu bước lên xe ngựa, trong sự hâm mộ của mọi người và tiếng khóc của Tống tẩu đã dần dần đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 100: Xin nhờ

Từ nội thành đến trường xã, ngồi xe cũng không bao xa, xe đưa đến gần phủ học thì dừng lại, Trương Liên Đường xuống xe, gãi sai vật quay đầu ngựa trở về, chờ chạng vạng tối lại đến đón.

Tuy sáng sớm nhưng mặt trời đã rất gay gắt, Trương Liên Đường mở quạt giấy ra che trên đỉnh đầu đi vào trường xã, xa xa thấy trên núi đá ven đường có một bóng dáng thiếu niên đang ngồi, nhìn thấy bóng dáng này Trương Liên Đường không khỏi tăng tốc bước chân, thiếu niên kia cũng đã đứng lên.

Tiết Thanh nói: "Liên Đường thiếu gia."

Trương Liên Đường tới gần nói: "Người chờ ta sao?"

Tiết Thanh gật đầu, vừa muốn nói chuyện, Trương Liên Đường đã mở miệng nói trước: "Vừa lúc ta cũng muốn tìm người." Nói xong lui lại một bước, chột vươ người thì lễ.

Tiết Thanh giật nảy mình, nói: "Lẽ từ đâu đến?"

Trương Liên Đường ngẩng đầu nhìn hấn nói: "Thanh Nga hoàn."

Tiết Thanh ngạc nhiên chột cười, suy nghĩ một chút nói: "Thì ra ban đầu Dương lão đại phu cho nhà người dùng thuốc."

Trương Liên Đường nói: "Dương lão đại phu cũng không nói là nguoi, là ta thấy được đơn thuốc, hôm đó lại thấy được chữ của nguoi, ngay từ đầu không dám nhận, mấy ngày nay về nhà suy nghĩ kỹ lại so sánh một chút, ừm, chữ khó coi như vậy hẳn là không sai được."

Tiết Thanh cười ha ha, thi lễ với Trương Liên Đường, nói: "Làm phiền làm phiền, giữ bí mật, giữ bí mật nhé."

Trương Liên Đường gật đầu cười nói: "Là sợ uống nhầm thuốc liên lụy đến nguoi sao?" Cười ha ha một tiếng phe phẩy quạt: "Ta giữ bí mật thay nguoi, như thế là hòa nhau."

Tiết Thanh cười gật đầu.

Trương Liên Đường thu cây quạt nói: "Được rồi, nguoi tìm ta có chuyện gì?"

Tiết Thanh nói: "Ta muốn nhờ nguoi hỏi thăm một chút, những nữ hài tử trước kia bị Tông đại nhân chọn trúng bây giờ thế nào."

Trương Liên Đường khẽ giật mình, nói: "Không phải không có Bảo Nhi tiểu thư Quách gia ư..."

Tiết Thanh nói: "Quách gia được chọn là hàng xóm của ta, việc đã đến nước này không còn cách nào, cũng chỉ có thể xem tiền đồ nên ta muốn biết một chút sau khi những nữ hài tử này vào kinh sẽ được sắp xếp như thế nào, có thể cho cha mẹ nguoi thân thăm viếng hay không, có nói mấy năm sau thả ra khỏi cung hay không?"

Trương Liên Đường cười, dùng quạt gõ đầu của nàng nói: "Nhất định hàng xóm này không bình thường với nguoi." Gật đầu quay người: "Vậy hôm nay ta sẽ trốn học một ngày."

Ngày mai những nữ hài tử được chọn chúng kia sẽ phải rời khỏi thành Trường An, tất nhiên hẳn muốn trước khi bọn họ rời đi lên tiếng hỏi những chuyện này để cho Tiết Thanh an tâm.

Tiết Thanh ở phía sau gọi hắt lại.

Trương Liên Đường xua tay, nói: "Không cần khách khí."

Tiết Thanh nói: "Không phải khách khí...Ta còn chưa nói xong."

Trương Liên Đường bật cười xoay người, đứng ở trên đường núi ngẩng đầu nhìn Tiết Thanh nói: "Xin Tiết thiếu gia phân phó."

Tiết Thanh tiến lên một bước nói: "Kỳ thật, ta muốn biết, vì sao Tông Chu có tiếng xấu, nghe tới hẳn thì tránh như bọ cạp, chỉ là bởi vì không muốn đưa nữ nhi vào trong cung ư?"

Trương Liên Đường nhìn hẳn một lúc, cười một tiếng, không nói gì nữa xua tay quay người rời đi.

Tiết Thanh đứng trên đường núi nhìn Trương Liên Đường đi xa mới quay người đi vào trường xã... Không tới lớp học của Nghiêm tiên sinh mà đi vào một gian học đường khác, các thiếu niên ở đây lớn tuổi hơn bên Nghiêm tiên sinh một chút, lúc này ngồi không ít người. Vì sang năm phải thi huyện nên cũng không dám lười biếng.

Tiết Thanh mới xuất hiện ở cửa ra vào, liền nghe bên trong có người gọi Tam Lang, người nói Tiết Thanh cũng không nhận ra, chẳng qua hiện nay có rất nhiều người nhận ra nàng, nàng cười một tiếng thi lễ, nói: "Sở Minh Huy ở đây sao?"

Tiếng Sở Minh Huy từ sau truyền đến: "Tiết Thanh nguoi tìm ta?"

Tiết Thanh quay người thấy hẳn cùng hai ba người bạn đi tới, lên tiếng đáp.

Sở Minh Huy chống nạnh cười to nói: "Khó có khi nguoi chủ động tìm ta." Nói xong đưa tay nắm bả vai Tiết Thanh: "Nói chuyện gì, không cần khách khí."

Tiết Thanh bắt đầu đi lắc đầu, kéo cánh tay của hẳn xuống nói: "Bước ra kia nói chuyện." Kéo hẳn đi mấy bước qua bên: "Nhà các nguoi người nào bị Tông đại nhân chọn vậy?" Bạn đang đọc truyện tại iREAD.vn. Sở Minh Huy cười to lần nữa nói: "Một người cũng không chọn, thật là đáng mừng."

Tiết Thanh nói một tiếng thật đáng mừng: "Làm phiền nguoi nghe ngóng giúp ta, lần này được chọn là nhà ai, thân phận cô gái là gì."

Sở Minh Huy ừ một tiếng, nói: "Không phải Bảo Nhi không bị chọn sao? Nguoi hỏi chuyện này để làm gì?"

Tiết Thanh thi lễ nói: "Hàng xóm Thiên Y của ta bị chọn, lần đầu nàng đi ra ngoài, lại tới dưới chân thiên tử, ta muốn dò nghe những người bạn đồng hành này, không để cho nàng phải rời nhà trong hoảng sợ."

Sở Minh Huy cười ha ha, nắm bả vai nàng lần nữa, nháy mắt ra hiệu, nói: "Hàng xóm?... Hàng xóm gì... Có phải người có tình hay không... Lá gan tiểu tử nguoi đủ lớn... Cần thận Bảo Nhi đánh nguoi."

Tiết Thanh cười đáp: "Ta cũng không có cửa gì đến hỏi những thứ này, cũng chỉ có thể xin nguoi giúp một tay."

Sở Minh Huy cười khanh khách: "Người quan tâm nữ hài tử khác đương nhiên không thể hỏi Quách gia, nếu không Bảo Nhi đánh cho người tàn phế..."
Vỗ vổ bà vai nàng: "Yên tâm yên tâm, việc rất nhỏ, cái này cũng không khó, chắc chắn người trong nhà ta biết, chuyện này tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm... Ta sẽ tới hỏi."

Nói xong xoay người rời đi, Tiết Thanh nói cảm ơn lần nữa, nhìn hần lắc lư rời khỏi nàng mới quay người... Vẫn không có qua học đường của Nghiêm tiên sinh mà là qua một gian học đường khác.

Liễu Xuân Dương đi vào học đường liền được các bạn học vây quanh.

"Người bị bệnh thời gian không ngắn a."

"Xuân Dương thiếu gia cuối cùng người cũng đi học rồi."

Mọi người nhiệt tình như cũ, giữa hai lông mày cũng không có vẻ khinh bỉ gì, Liễu Xuân Dương thở phào.

"Xuân Dương thiếu gia, Tiết Thanh kia người đã tận mắt nhìn thấy đúng không?" Có người chợt nói.

Liễu Xuân Dương nhất thời cảnh giác: "Thấy cái gì?"

Người kia cười nói: "Nghe nói Tiết Thanh này gặp Tông đại nhân nom nớp lo sợ không dám làm thơ, thật sự vô sỉ vô cùng."

Liễu Xuân Dương thở phào, biết chuyện ở Song Viên đã truyền ra, hần có thể đi ra gặp người rồi.

"Đúng vậy, từ trước đến nay chưa từng nghe qua chuyện bị quan viên dọa đến không làm được thơ." Hần nói: "Chẳng lẽ tương lai tiến vào trường thi gặp phải giám khảo Đốc Học đại nhân chữ cũng không viết ra được hay sao? Vậy cần gì phải đọc sách."

Chúng học sinh đều cười rộ lên.

"Đua thuyền ca dịp Đoan Ngọ hần là Quách gia dùng tiền mua được, vì để người con rể này thành danh."

"Quả thật là tức cười."

Liễu Xuân Dương cũng cười rất vui vẻ, chợt tiếng cười của hần ngừng lại, trong tâm mắt xuất hiện một bóng người.

"Xuân Dương thiếu gia." Tiết Thanh nói, đứng ở cửa ra vào.

Những người nói đùa trong phòng đều ngừng lại nhìn sang, người này giống như là...

"Tiết Thanh?" Có người nói.

Tiết Thanh gật đầu với hần xem như chào hỏi, lại vẫy Liễu Xuân Dương nói: "Đi theo ta." Nói xong quay người đi ra.

Lúc này đám học tử trong phòng mới lấy lại tinh thần, nhất thời ồn ào.

"Cái gì, kiêu căng như thế."

"Tìm đến xuân Dương thiếu gia làm gì?"

"Lại còn phải gọi đi ra..."

"Sao Xuân Dương thiếu gia lại... Ủa... Xuân Dương thiếu gia đâu?"

Đang nói ồn ào bên trong đã không nhìn thấy Liễu Xuân Dương bên cạnh, mọi người kinh ngạc, Liễu Xuân Dương đã đi ra cửa, chớp mắt đã đi ra ngoài.

Đi ra... Gọi cái là đi...

...

Liễu Xuân Dương đi ra nhìn thấy Tiết Thanh đứng ở sau một cây đại thụ bên cạnh học đường, nơi này tránh những người khác ở trong học đường nhìn trộm, cảm thấy buông lỏng, sợ dĩ hần đi ra chính là sợ tiểu tử này gọi hần là tiểu đệ trước mặt mọi người.

Bây giờ nhìn Tiết Thanh tới một mình lại có ý đến chỗ tránh người, coi như hần biết điều, Liễu Xuân Dương tiến lên trầm mặt nói: "Gì vậy?"

Tiết Thanh thi lễ nói: "Có một chuyện muốn nhờ xuân Dương thiếu gia hỗ trợ."

Liễu Xuân Dương thấy hần thi lễ, chần chừ một chút nói: "Chuyện gì?"

Tiết Thanh nói: "Xin xuân Dương thiếu gia hôm nay dẫn ta tới Song Viên."

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 101: Không hay

Song Viên? Liễu Xuân Dương giật mình, nói: "Ngươi tới Song Viên làm gì? Bây giờ làm thơ cũng quá trễ rồi."

Tiết Thanh nói: "Không phải sáng tác thơ, ta muốn đi tìm người."

Cặp mắt hạnh của Liễu Xuân Dương liếc xéo về phía Tiết Thanh rồi nói: "Tặng quà cũng chẳng có tác dụng gì, có thứ gì mà Tông đại nhân chưa từng thấy đâu."

Tiết Thanh cười nói: "Hàng xóm của ta bị chọn trúng rồi, ta muốn đi thăm nàng ấy."

Liễu Xuân Dương trừng mắt nói: "Ngươi điên rồi à, cái gì mà hàng xóm chứ, cha mẹ đã không cho gặp rồi, còn gặp cái gì mà gặp." Nói xong rồi đột nhiên hiểu ra, những người bị chọn đều là bé gái mười hai mười ba tuổi, hẳn liếc ngang giường mi kéo dài tiếng hừ: "Tuổi của ngươi còn nhỏ mà cũng đa tình gớm."

Tiết Thanh thi lễ nói: "Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có Xuân Dương thiếu gia có thể giúp ta thôi."

Liễu Xuân Dương ha một tiếng, nói: "Tại sao ta phải giúp ngươi?"

Tiết Thanh nói: "Bởi vì ta là đại ca của ngươi?"

Liễu Xuân Dương tức giận ngay lập tức mặt đỏ cả lên, nhất thời đắc ý lại hỏi trúng câu khiến bản thân tự chịu nhục thế này, hần nói: "Ngươi, ngươi là kẻ lừa gạt."

Tiết Thanh nói: "Ngươi giúp ta, ta có thể cược với ngươi lần nữa, cược gì sẽ do ngươi chọn."

Mắt Liễu Xuân Dương sáng lên nói: "Thật chứ?"

Tiết Thanh gật đầu nói: "Thật."

Liễu Xuân Dương chớp chớp mắt, nói: "Nếu như ta không giúp ngươi thì sao?"

Tiết Thanh nói: "Tình nghĩa huynh đệ, ta nghĩ người như Xuân Dương thiếu gia không phải loại người lật mặt không nhận người đâu."

Liễu Xuân Dương hừ một tiếng, suy nghĩ một khắc nói: "Để ta nghĩ cách đã, có thể làm được không thì còn chưa chắc."

Tiết Thanh thi lễ nói: "Đa tạ Xuân Dương thiếu gia, ta ở trường học dưới chân núi, thiếu gia có thể cho người xuống gọi ta."

Liễu Xuân Dương phát tay bước đi nhanh chóng, Tiết Thanh vươn người đứng dậy, đứng dưới tàn cây lặng lẽ không nói gì. Đây là mối quan hệ làm ăn gần đây của nàng, lần này cũng có tác dụng rồi, những gì có thể làm chỉ có thể này thôi. Thân là một đứa trẻ mười mấy tuổi, ai có thể nghĩ rằng lại gặp phải chuyện như thế này chứ. Đúng, ban đầu nàng cũng không ngờ trong lúc ra ngoài mua đồ ăn về mà phải cách xa ông nội. Gặp phải cũng chẳng có gì, cuộc đời thời thời khắc khắc đều phải đối mặt với chuyện ngoài ý muốn và chia ly, không nghĩ ra thì cũng phải chấp nhận, sau đó giải quyết là được rồi.

Tiếng của chuông tan học vang lên theo gió núi truyền tới, học trò ở trên núi chạy nhanh xuống, âm thanh ầm ĩ từ trong trường học từ từ hạ xuống, Tiết Thanh xoay người bước xuống chân núi.

Nhìn bóng người đám học trò càng ngày càng nhỏ dần, Thanh Hà tiên sinh đang đứng giữa rừng xa xa đột nhiên nhú mày.

Tiểu đồng giờ tay chỉ nơi xa rồi nói: "Tiên sinh, người xem hẳn lại dám không lên lớp nghe giảng buổi học chiều."

Mặc dù Thanh Hà tiên sinh vẫn chưa gặp lại Tiết Thanh từ ngày hôm đó nhưng bất cứ hành động nào của Tiết Thanh ông đều biết, buổi sáng đến nghe bài giảng của Nghiêm tiên sinh, buổi chiều liền về căn nhà cỏ dưới núi tự học.

"Cái gì mà tự học chứ, là gọi đám học trò tới chơi thì có." Tiểu đồng nói: "Con còn nghe bọn họ ở bên trong nói cười nữa kìa."

Thanh Hà tiên sinh nâng tay trầm mặt không nói gì, đương nhiên không phải là tự học thật sự rồi, con bé vốn là một bé gái, chí hướng mà gia đình con bé hướng tới không phải là đọc sách mà là kinh doanh, những học sinh tới đây nó đều biết, nhà họ Trương nhà họ Sở... đều là nhà có tiếng ở thành Trường An.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn, đánh cược sau khi thi huyện nói rõ thực ra cũng chỉ là mượn cớ thoái thác con bé mà thôi, tạm thời ngăn con bé lại, đợi Tông Chu đi rồi nói, Thanh Hà tiên sinh quay người bước đi, tiểu đồng vội vã ôm cây đàn chạy theo.

Tiết Thanh ở trong trường học đọc được 2 cuốn sách, Sở Minh Huy cũng đã quay lại, hẳn dễ dàng hỏi thăm tin tức nhất vì vậy tin tức tới cũng nhanh nhất.

Sở Minh Huy vội vàng tới nên cả đầu đầy mồ hôi, vừa vung tay quạt vừa bưng ly trà của Tiết Thanh lên một ngụm uống hết, vào miệng ngọt bù, cảm giác khô rát trong miệng biến mất, lần này đúng là trà.

Sở Minh Huy cười hi hi nói: “Lần này biết dùng số lượng bao nhiêu là đủ rồi.”

Tiết Thanh nhắc một cái bình từ lò đất lên, châm trà một lần nữa, bình trà, ly trà và trà của cái lò này đều được đem từ nhà lên từ rất sớm, nàng nói: “Minh Huy huynh vất vả rồi.”

Sở Minh Huy đặt tay xuống nói: “Không vất vả, thuận miệng hỏi thôi mà.” Nói xong cầm một tờ giấy rung rung từ trong ống tay áo ra: “Này, cho ngươi, danh sách.”

Tiết Thanh nhanh chóng giơ hai tay nhận lấy, xem một cách nghiêm túc thì những gì viết trên danh sách đều rất chi tiết, con gái tới từ đâu, tên là gì, bao nhiêu tuổi, ngày sinh đều có.

Sở Minh Huy ở một bên vừa chậm chậm uống trà vừa nói: “... Cũng không tệ, ngoài những tiểu thư đó ra còn có bốn mươi lăm nô tỳ nữa, nhà lớn nhà nhỏ, người trong lòng người có thể đi theo bọn họ, cũng sẽ không bị gò bó quá.”

Tiết Thanh xem xong liền cảm ơn rồi đưa danh sách cho hắn, Sở Minh Huy hào phóng khoát tay: “Ngươi giữ lại đi, ta không cần dùng cái này, đây cũng là do ta sao chép lại.”

Tiết Thanh tiện tay đưa nó vào trong bếp lò, nhìn nó hóa thành tro bụi. Danh sách không có vấn đề gì, xem ra thì đúng là mạng lưới rộng rãi.

Sở Minh Huy nhìn vẻ mặt của nàng, ho nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi cũng đừng quá buồn... Chuyện này vốn là không được, chẳng lẽ ngươi vẫn mong mọi được nọ kia sao, đó là Bảo Nhi tiểu thư, nàng không đánh chết ngươi...” Truyện được dịch trực tiếp tại iREAD. Tiết Thanh cười nói: “Đa tạ Minh Huy huynh khuyên giải, mặc dù là lời khuyên này của huynh không bằng đừng khuyên nữa.”

Sở Minh Huy cười ha ha, vỗ vỗ vai của Tiết Thanh nói: “Đàn ông mà, không cần phải yếu đuối như vậy, phụ nữ mà, đều sẽ như vậy.”

Tiết Thanh nói: “Chân trời góc bể nơi nào không có cỏ thơm chứ?”

Sở Minh Huy “ơ” một tiếng nghiêng đầu suy nghĩ rồi vỗ tay nói: “Đúng là cao thủ, sâu sắc.”

Tiết Thanh cười rồi cảm ơn lần nữa: “Làm lỡ buổi học của huynh, huynh nhanh đi học bù đi.”

Sở Minh Huy vươn người trật tự dứt khoát, ngược lại khiến Tiết Thanh có chút bất ngờ, vậy cũng thừa cơ trốn học sao? Sở Minh Huy bước tới cửa rồi lại quay người thò đầu vào nói: “... Muốn khóc thì khóc đi, ta không nói cho người khác đâu.”

Tiết Thanh phì cười, vẫy vẫy tay với hắn, Sở Minh Huy cười rồi bước đi. Tiết Thanh tiếp tục cầm cuốn sách lên, đọc một cuốn rồi nhìn sắc trời sáng lên liền quay người lên trường xã... Có một số câu không hiểu cần nghe Nghiêm tiên sinh giảng.

Đây đã là tiết học cuối cùng của buổi sáng rồi, Nghiêm tiên sinh vẫn còn đang nghỉ ngơi vẫn chưa tới, một đám học sinh ở bên trong xé giấy nghịch phá, nhìn thấy Tiết Thanh đi vào, Tô Phương là người đầu tiên hét lên: “Ngươi trốn học.”

Tiết Thanh nói: “Ta trốn học không phải là chuyện thường xuyên xảy ra sao.”

Tô Phương bị đơ một hồi, Tiết Thanh không thèm để ý tới hắn, bước thẳng vào bên trong, vẻ mặt có chút ngơ ngác. Nàng không lên lớp là chuyện thường xuyên xảy ra nhưng mà Trương Niệm cũng không tới lại là chuyện lạ. Nàng bước tới chỗ ngồi ngồi xuống, nhìn vị trí trống bên cạnh của Trương Niệm, đoán xem đã xảy ra chuyện gì thì giọng nói của Tô Phương lại vang lên.

“Trương Niệm, ngươi trốn học.”

Tiết Thanh ngẩng đầu lên nhìn thấy Trương Niệm đang đứng ở cửa lớp, mặc chiếc áo dài tay cầm giỏ trúc, vẻ mặt có chút hoảng hốt... Là vì nguyên nhân trốn học sao?

Tô Phương nhìn vẻ mặt đó của cậu vô cùng hài lòng, vừa phá lên cười rồi nói: “Tiên sinh phạt ngươi đấy...”

Trương Niệm nhìn hắn nói: “Ta, muội muội của ta bị chọn phải đi kinh thành...”

Tiết Thanh ngơ ra một lúc, làm sao... Nàng nhớ nàng có thấy một cái tên ở trên danh sách, Trương Tuệ, ngày sinh là mùa lúa mạch chín muối, Tuệ...

Tô Phương cũng ngơ ra một lúc, ha ha cười lớn: “Chúc mừng chúc mừng nhà ngươi sắp phát tài rồi, chắc Tông đại nhân cho rất nhiều tiền thưởng rồi

nhì.”

Trương Niệm “ơ” một tiếng, xoa xoa đầu nói: “Đúng, đúng vậy... Muội muội của ta bị chọn rồi... Muội muội của ta...”

Tô Phương cũng lười để ý tới hấn, quay đầu nói cười với bạn học bên cạnh.

Trương Niệm vẫn đứng nguyên ở vị trí cũ tiếp tục ngăn người, sau đó cũng chậm chậm bước tới, có một bạn học chạy ngang qua hấn, Trương Niệm liền cầm lấy tay hấn ta nói: “Muội muội của ta bị chọn rồi... Ta nói ta muốn tiền con bé... Nhưng ta phải học hành, không thể dễ dãi... Muội muội bảo ta đi học cho thật tốt.”

Cậu học trò đó “âm ờ” hai tiếng: “Vậy ngươi học hành cho thật tốt đi.” Nói xong liền gỡ tay ra rồi chạy tới chỗ của một học sinh khác đùa giỡn nói cười với nhau.

Trương Niệm “ơ” một tiếng rồi cầm giỏ trúc bước sang bên này.

Tiết Thanh nhìn hấn ta, gọi một tiếng Trương Niệm.

Trương Niệm “ơ” một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh Tiết Thanh nói: “Muội muội của ta bị chọn rồi... bị chọn trúng rồi.”

Cả một ngày hấn ta nói tám trăm lần về muội muội, Tiết Thanh cũng lười nghe nhưng mỗi lần nghe thấy một câu, nàng liền xoa xoa sống mũi cay cay, rồi ho nhẹ nói: “Ừ, ta biết rồi.”

Trương Niệm cười với nàng rồi xoa xoa đầu nói: “Muội muội của ta bị chọn rồi... Ta muốn tiền muội ấy... Nhưng muội ấy muốn ta học hành thật tốt... Không nên trốn học.”

Tiết Thanh gật gật đầu nói: “Đúng vậy, nàng nói vậy là đúng.”

Trương Niệm lại nhếch mép cười nhưng nụ cười này vô cùng khó coi, Tiết Thanh quay người đi ra ngoài.

Lần này Trương Niệm không ở phía sau hỏi nàng đi ra ngoài làm gì nữa mà chỉ có tiếng nói của Tô Phương: “... Xem kìa, trốn học kìa.”

Tiết Thanh bước nhanh ra khỏi cửa, vừa lúc gặp phải Nghiêm tiên sinh, tiên sinh nhìn thấy nàng liền nhú mày.

Tiết Thanh cúi người thi lễ: “Tiên sinh.” Nói xong liền bước sang một bên.

Nghiêm tiên sinh nhanh chóng bước vào lớp học, quay đầu nhìn Tiết Thanh bước từng bước lớn đi ra khỏi lớp, ông lắc lắc đầu rồi tiếp tục bước lên bục giảng. Ông ho một tiếng rồi ngồi xuống, những âm thanh ồn ào cười đùa trước đó cũng biến mất luôn.

Tiết Thanh bước một đường xuống tới cổng lớn mới dừng lại, đứng ở trên núi nhìn xuống Cung Học phủ hồi lâu không động đậy. Không biết qua bao lâu, trong tầm mắt nhìn thấy một bóng người, người đó cũng nhìn thấy nàng nên cũng gia tăng tốc độ bước chân.

Trương Liên Đường bước lại gần, tầm mắt của Tiết Thanh cũng nhìn về phía hấn nhưng vẫn bất động như cũ, dường như đang xuất thần.

Trương Liên Đường cũng không nói gì, cứ đứng ở con đường lên núi nhìn nàng.

Tiết Thanh nhìn hấn một khắc, ánh mắt dần dần ngưng tụ lại, nói: “Có tin tức nào tốt không?”

Trương Liên Đường lắc đầu nói: “Không có...”

Không có gì cả...

Trương Liên Đường nói: “Từ lần Tông Chu tuần tra sứ ba năm trước, tổng cộng chọn ra hơn tám mươi người từ mười thành ba châu, có hơn ba mươi người chết trên đường đi, hơn ba mươi người chết khi vào kinh thành, còn hơn hai mươi người nhập cung, người nhà cũng chưa từng được gặp, không rõ sống chết ra sao.”

Tiết Thanh im lặng một hồi rồi nói: “Không dễ làm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 102: Hành động tinh vi

Như vậy mới tránh nó đi, đó không phải là lánh nạn mà là thoát thân.

Hai người im lặng không nói gì trong một khắc.

Tiết Thanh thì lễ với hấn rồi nói: “Vất vả rồi... Chắc những chuyện này hỏi thăm cũng không dễ.”

Trương Liên Đường nói: “Không khó, ta trực tiếp hỏi tổ phụ. Mặc dù có rất nhiều chuyện người người không biết nhưng chỉ cần là việc thì chắc sẽ có người biết mà thôi.” Nói tới đây hấn cười cười: “Ngược lại cũng không cần cảm ơn ta, cảm ơn bản thân người ấy. Là ta nói với tổ phụ ân nhân chữa bệnh cho người hỏi nên người mới nói với ta.”

Tiết Thanh cười cười cảm ơn lần nữa.

Hai người đối diện nhau rồi tiếp tục im lặng lần nữa.

Trương Liên Đường nói: “Trước tiên những cô gái này đều đến từ chốn xa xôi hẻo lánh, đa số đều là kiều nữ khuê phòng, tuổi lại còn nhỏ, trên đường đi cũng lắc lư nghiêng ngả, không hợp thủy thổ của kinh thành, những chuyện như vậy cũng khó tránh khỏi.”

Tiết Thanh thở dài nói: “Thế này đúng là hết cách rồi, không dễ làm đâu.”

Trương Liên Đường nhìn nàng nói: “Người định... làm thế nào?”

Tiết Thanh nói: “Chỉ có thể lại gây rắc rối một chút, trước tiên ra đi tìm đại phu kê đơn thuốc trị chứng không hợp thủy thổ, sau đó viết cho Dương lão đại phu ở kinh thành một bức thư, sau đó nhờ ông ấy tới lúc ấy đến thăm hỏi.”

Trương Liên Đường mỉm cười nói: “Như vậy cũng tốt, chỗ này của chúng ta cách kinh thành cũng ổn hơn một chút, chậm nhất là một tháng cũng tới rồi, Dương lão đại phu ở kinh thành cũng có thể bước vào Thái y viện cũng là tiện nhất. Người có cách để liên lạc với Dương lão đại phu sao?”

Tiết Thanh nói: “Có, trước khi đi ông ấy có để lại cho ta, nói địa chỉ cửa tiệm của một người bạn ở kinh thành.”

Trương Liên Đường gật đầu nói: “Có thể dùng chân chạy vật ở cửa tiệm nhà ta đi chuyển đồ.”

Tiết Thanh thì lễ cảm ơn: “Vậy ta đi tìm đại phu kê đơn thuốc trước.”

Trương Liên Đường cười gật đầu, nhìn Tiết Thanh đi qua lại gọi to: “... Có cách đem phương thuốc qua không?”

Tiết Thanh gật đầu nói: “Lại đi nhờ vả Xuân Dương thiếu gia.”

Trương Liên Thanh gật đầu nói: “Vậy thì tốt, hấn là tiện nhất, người mau đi đi.”

Tiết Thanh cười cười thì lễ rồi xoay người rời đi, chậm chậm men theo đường núi đi xuống, Trương Liên Đường nhìn nàng đi xa rồi mới đi lên trên núi, trường xã ở trong núi rừng rất yên tĩnh, Trương Song Đồng đột nhiên nhảy ra từ bên cạnh ra.

“Thế nào? Đứa nhỏ này có xả giận cho hồng nhan không?” Hấn nói.

Trương Liên Đường cười lắc đầu nói: “Giận gì mà giận, người còn nói đứa nhỏ, con giận của đứa nhỏ có thể giận được bao nhiêu chứ... Chỉ có thể làm khó bản thân mà thôi, Tiết Thanh lại không phải loại người đó.”

Trương Song Đồng thăm nói đúng là chẳng thú vị gì cả.

Trương Liên Đường nói: “Chuyện này vốn dĩ chẳng phải chuyện gì thú vị, làm không cẩn thận là chết người, mà người chết cũng không chỉ là một, cách ứng phó của đứa nhỏ này rất tốt, bình tĩnh, chu toàn lại thỏa đáng.”

Trương Song Đồng nhìn xuống dưới chân núi nói: “Lại còn chu toàn thỏa đáng nhưng cũng khó mà ngăn được sự chia ly, quả là đáng thương, huynh nói xem hấn có tìm một góc nào đó khóc không...”

Tiết Thanh không khóc, chuyện này có gì đâu mà phải khóc, cũng chưa tới lúc để khóc... Ừm, việc mà nàng muốn làm là tránh sau này phải khóc, nàng vừa bày giấy nghiên mực ra cầm bút chuẩn bị viết thư thì bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, lập tức có người thò đầu ra nói: “Đây là phòng học đạo sao?”

Tiết Thanh ngẩng đầu nhìn, thấy đó là một người hầu mười một mười hai tuổi mặc áo xanh rồi nói: “Đây là phòng học kiến thức.”

Người hầu đó “ơ” một tiếng rồi nói: “Không quan tâm đây là gì, người là Tiết Thanh thiếu gia phải không, Xuân Dương thiếu gia bảo con tới đây.”

Tiết Thanh đáp lại một tiếng “ừ”.

Người hầu nói: “Xuân Dương thiếu gia nói người hai canh giờ sau tới cổng thành đợi thiếu gia.”

Tiết Thanh gật đầu nói: “Ta biết rồi.”

Người hầu đó lại ngược mắt nhìn căn nhà cỏ rồi quay đầu chạy băng băng đi, Tiết Thanh lại tiếp tục nghiêm túc viết thư, viết xong thì thu dọn lại bút mực, đóng cửa sổ nhà cỏ. Thư cũng đã khô mực, nàng gấp lại bỏ vào trong giỏ trúc rồi đi ra khỏi phòng học, chạy nhanh như bay dưới ánh nắng chói chang ban trưa.

“... Y lại trốn học...”

Người phụ nữ bán cá nói, nhìn bóng người chạy nhanh như bay rồi vươn tay.

“... Có chuyện.”

Người phụ nữ bán cá đứng ở bên cạnh cửa, nói với người khách mua kia: “Trẻ con thì có việc gì chứ... Bọn trẻ bây giờ...”

Người khách mua cá mặc dù không nhận ra Tiết Thanh nhưng cũng đồng ý với câu nói này nói: “Đúng vậy, đúng vậy, không biết trời cao đất dày gì cả.”

Tiết Thanh một đường chạy như bay về nhà, Noãn Noãn bận rộn giờ tay tóm lấy giỏ trúc Tiết Thanh ném xuống.

“Thiếu gia hôm nay người vẫn về sớm.” Noãn Noãn nói.

Tiết mẫu nghe thấy tiếng động thì bước ra từ một căn phòng khác. Tiết Thanh nói: “Mẫu thân, con đi ra ngoài... Tối nay con không về ăn cơm, Xuân Dương thiếu gia nhà họ Liễu tìm con.”

Liễu Xuân Dương à?

Noãn Noãn có chút sợ hãi nói: “Là muốn đánh người sao?”

Tiết Thanh đặt tay xuống nói: “Sao có thể chứ, Xuân Dương thiếu gia không phải loại người đó... Gọi ta là đại ca, rất tốt.” Nói xong liền chạy ra ngoài.

“Quan hệ làm ăn giờ cũng nhiều quá.” Tiết mẫu lắc đầu nói.

Noãn Noãn sắp xếp xong giỏ trúc của Tiết Thanh xong cười hi hi nói: “Thiếu gia bây giờ chơi với nhiều người lắm, mọi người cũng rất thích thiếu gia.” Truyện được biên tập tại ir-ea.com Tiết mẫu cười nói: “Vậy cũng không tệ, đỡ tốn cơm nhà, vừa hay rảnh rồi ta đi ra ngoài mua ít chi.”

Noãn Noãn dạ vâng nhìn Tiết mẫu đi ra ngoài, đặt giỏ trúc xuống sau đó đi dọn sân, đang đứng trước đồng cũi “a” lên một tiếng, quay lại mấy vòng, thanh sắt kia của thiếu gia đâu rồi? Ủm, tối qua còn cầm chơi mà... Thăm nghĩ chắc để quên trên trường rồi, nàng không có ý định xếp gọn mấy cây cũi kia lại.

Sau ban trưa người trên đường không quá đông, mấy người lớn ngồi bên trong chỗ mát mẻ cười nói, Tiết mẫu đi qua chào hỏi họ.

“...Tiết thăm hôm nay rảnh rồi ra ngoài đấy...”

“... Mua cuộn chỉ... Ngó bán hàng rong tới chưa?”

“... Vẫn chưa thấy...”

Tùng đám từng đám nói chuyện phiếm, chưa bao lâu thì có người bán hàng rong đẩy xe qua kêu người bán tới rồi, Tiết mẫu gọi hần lại lựa chỉ.

“Hôm nay đã đi đâu rồi?” Bà tán gẫu.

Ngó bán hàng rong hơn hai mươi tuổi, cũng là khách quen trên đường, trên mặt luôn tươi cười, nói: “... Đi Ích Xuân đường lấy được một ít thuốc... sau đó về cổng thành.”

Người bên cạnh nghe thấy thì hỏi một cách thân thiết là hần bị làm sao.

Ngó bán hàng rong nói: “Ta không sao, chỉ là giúp người khác mua thuốc thôi...” Trả lời xong câu hỏi này thì một tiểu đồng ở bên cạnh cũng vây lại đùa nghịch, Tiết mẫu cầm lấy chỉ rồi cười nói với người qua đường hai câu liền đi ngay.

Người trước cổng thành sau giờ trưa không nhiều, Tiết Thanh đứng ở bên đường trong tay cầm một túi thuốc, chốc chốc lại nhìn trái nhìn phải, rất rõ ràng là đang đợi người, sau khoảnh khắc đó thì có một chiếc xe ngựa lắc la lắc lêu chạy qua rồi dừng ở trước mặt Tiết Thanh.

Liễu Xuân Dương vén rèm xe lên, Tiết Thanh vội vàng thi lễ.

Liễu Xuân Dương nói: “Đi cùng ta đi.”

Tiết Thanh vẫn không lên xe, chần chừ phút chốc mới nói: “Phải nói thế nào? Có phải gây thêm rắc rối cho người không?... Tông đại nhân có thể không thích ta.”

Lúc nghe thấy câu phải nói thế nào thì lòng của Liễu Xuân Dương cười lạnh, đứa nhỏ này không phải đã nghi ngờ hần lừa nó rồi chứ? Đợi tới khi nghe tới Tông đại nhân lại cảm thấy bản thân nghĩ nhiều rồi, nếu đã mất mặt vì không làm được thơ rồi, không dám gặp Tông đại nhân thì cũng bình thường thôi.

Mắt hạnh của Liễu Xuân Dương nhìn lên trên trời nói: “Ngày mai phải đi rồi, có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, tổ phụ của ta tặng cho Tông đại nhân mười chiếc xe ngựa, giờ này chắc xe ngựa nhà ta đang đợi, chạng vạng sẽ đưa qua... Người cải trang thành người làm thuê đi theo là được rồi.”

Tiết Thanh hứ một tiếng nói: “Huynh cũng sẽ đi cùng chứ?”

Liễu Xuân Dương trừng mắt giận dữ nói: “Hỏi gì mà nhiều thế, người xem Liễu Xuân Dương ta là loại người gì, ta nói được làm được, nếu người nghi ngờ ta thì đừng tới đây hỏi ta nữa đi.”

Tiết Thanh lắc đầu nói: “Không có không có, huynh nghĩ nhiều rồi.” Nàng thi lễ, lấy túi thuốc ở trong tay ra: “Ý của ta là nếu như Xuân Dương thiếu gia đi thì ta không đi nữa, huynh giúp ta chuyển cái này cho hàng xóm của ta, nàng ấy tên là Thiên Y.”

Liễu Xuân Dương ngó người ra một lúc, tức giận nói: “... Không đi mà hỏi nhiều như vậy làm gì?” Gạt tay Tiết Thanh ra rồi lấy lấy túi thuốc trong tay nàng, ghét bỏ ném xuống rèm xe rồi thúc ngựa đi.

Tiết Thanh né sang một bên, nhìn xe ngựa đi rồi cúi người thi lễ, quay người rồi nghiêng ngả quay về đường cũ, nhìn nàng rời đi, một vệ binh ngồi bên dưới cổng thành thu hết vào mắt, vẻ mặt thoải mái, nói cười cùng với người bạn đồng hành đang nâng ly trà lên.

Tiết Thanh vẫn chưa về nhà, nhanh chóng đi tới một cửa tiệm.

“Đây là nhà họ Liễu sao?” Nàng đứng ở ngoài cửa thò đầu ra hỏi.

Người giúp việc ở cửa tiệm nói: “Không phải.”

Tiết Thanh “ồ” một tiếng rồi lùi về phía sau, vẻ mặt có chút mù mờ, lẩm bẩm nói một mình: “Vậy chắc là bên đây.”

Người giúp việc bước tới cười nói: “Không phải, đây là cửa tiệm lương thực của Trương thị chúng tôi.” Hắn giơ tay chỉ về phía trước: “Xe ngựa của nhà họ Liễu là từ bên đây qua hướng về bên trái...” Cứ như vậy hướng dẫn.

Tiết Thanh “ồ” một tiếng ngắt lời hắn: “Đây là cửa tiệm của nhà họ Trương vậy là của Liên Đường thiếu gia sao?”

Người giúp việc gật đầu nói vâng.

Tiết Thanh cười rồi lấy bức thư từ trong ống tay áo ra, nói: “Vậy thì quá tốt rồi, ta đang tìm các người đó. Ta có một bức thư muốn đem tới kinh thành cho Dương lão đại phu Dương Tịnh Xương... Liên Đường thiếu gia nói có thể nhờ chân chạy vặt của các người đưa đi, không biết...”

Người giúp việc trong tiệm cũng vươn tay tiếp lời: “Vậy à, không biết ngài là...”

Tiết Thanh báo tên tuổi, người giúp việc ở cửa tiệm gật đầu nói: “Được, ta sẽ sắp xếp.” Ý của “sẽ sắp xếp” cũng là sẽ đi hỏi Liên Đường thiếu gia, xác nhận xong thì sẽ đem đi liền.

Tiết Thanh nói cảm ơn lần nữa rồi cáo từ rời đi, người giúp việc ở cửa tiệm cũng không quan tâm mà để cho người hầu họ Qua đi vào trong nhà hỏi thăm chuyện này.

Ánh mặt trời cũng dần nghiêng, màn đêm bao trùm phố xá, bên ngoài xe ngựa của nhà họ Liễu vô cùng ồn ào náo nhiệt, mười mấy chiếc xe được người giúp việc kéo ra, lôi kéo mấy con ngựa, người hét ngựa hí vô cùng náo nhiệt.

Tiết Thanh đứng trong đám người hai bên đường đang xem náo nhiệt, vẻ mặt có chút thất vọng nhưng mà cũng hết cách rồi, chỉ có thể làm như vậy thôi.

Nàng cúi đầu giấu tay vào trong người rồi chen qua đám người đi theo hướng xe ngựa, ánh sáng chiếu xuống kéo dài bóng của nàng, nhanh chóng biến mất trong bóng mờ đang bị bóng đêm che kín của hai dãy cửa tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 103: Tới trước

Màn đêm dần buông, núi Lục Đạo Tuyền ở nơi xa trở nên xám đen ngênh đón chiếc áo của màn đêm, còn một bên còn lại của sông Vị Thủy lại chiếu sáng vạm vỡ, bên sáng bên tối khiến ánh mắt con người trở nên mơ hồ.

Đúng lúc Song Viên lúc này sáng tối giao thoa, đoàn xe ngựa từ từ xuất hiện, không ngừng có người ra vào, cảnh tượng vô cùng rối ren, có hơn mười chiếc xe ngựa chạy vào Song Viên. Dưới sự chỉ dẫn từng chiếc xe ngựa từ từ tiến vào bãi giữ. Rồi đột nhiên có vài người hầu vội vàng chạy tới từ ngã rẽ bên cạnh, hai bên va chạm vào nhau, trên đường né tránh có chút hỗn loạn, đột nhiên vang tới âm thanh ai da, nhìn thấy một người ở dưới đất không biết

tại sao mà lại té ngã.

“Mau đỡ dậy đi...”

“Sao lại ngã ngay dưới xe ngựa chứ...”

Gã sai vật nhỏ bé kia nhanh chóng bò dậy trốn sang bên đường, đỏ mặt cúi đầu lẩm bẩm nói không sao không sao, đáng về có chút xấu hổ.

“Được rồi, đi nhanh đi, đi nhanh đi.”

Mọi người hồi hải thức giục nhau bắt đầu lại, trái phải đi vào, người dắt ngựa đi theo hướng bên trái, quay đầu lại nhìn một cái, thấy tên sai vật đang phúi bụi trên đường cùng với vài tên tùy tùng ở trên đường.... Chắc là không té bị thương đâu, bèn không để ý nữa mà thu hồi lại tầm nhìn.

Tên sai vật đứng cạnh mấy người tùy tùng ở trên đường, gọi một tiếng ca ca nói: “... Làm sao đi tới Thẩm Tinh các vậy ạ?”

Mấy tên tùy tùng nhìn hẩn một cái, người sai vật theo xe ngựa từ nơi khác tới đây tất nhiên là không quen thuộc nên nghe xong hẩn giờ tay chỉ về một hướng. Tên sai vật đó cúi đầu cảm ơn rồi nhanh chóng rời đi, mấy tên tùy tùng không để ý tiếp tục thấp giọng nói cười.

Bọn họ chưa đi được bao lâu thì có một đoàn tì nữ cầm hộp thức ăn tới, những người quen biết thì chào hỏi cười đùa lẫn nhau.

“... Tối nay ăn cái gì?”

“... Đều là đồ ăn ngon cả.”

“... Những người này đều là quý nhân cả... Tương lai phải lọt được vào mắt xanh của thái hậu, so với lời nói của tri phủ còn có tác dụng hơn...”

Nói cười xong thì tiếp tục đi về phía trước, đám tùy tùng bước về hướng tiền viện ồn ào còn đám tì nữ lại lung lay đi về sân nhỏ phía hậu viện yên tĩnh.

Sân này không quá lớn nhưng xây dựng vô cùng tinh xảo, đình đài lầu các đều có hoa cỏ, trong sân là một dãy phòng ốc, đám tì nữ bước vào sân liền tách ra gõ cửa từng phòng.

“... Tiểu thư, ăn cơm.”

“... Tiểu thư, ta vào đây...”

Các nàng nói năng vô cùng nhỏ nhẹ đẩy cửa bước vào phòng, trên tay cầm hộp thức ăn rồi chia nhau ra bước vào từng phòng.

Thiên Y giật mình ngẩng đầu đứng dậy, hai tỳ nữ bước vào phòng liền nở nụ cười, thi lễ nói: “Thiên Y tiểu thư, mau ngồi đi, ăn cơm thôi.”

Tiểu thư à, từ lúc tới nơi này đã bị gọi nhiều lần như vậy nhưng Thiên Y vẫn không quen. Nàng thì là tiểu thư cái gì chứ, nàng cúi đầu, chợt dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy một mảnh giấy gói kỹ được người khác cầm lên...

“Đừng động đây, là của ta.” Nàng theo bản năng đè tay của nàng ta lại.

Tỳ nữ kia cũng bị dọa giật mình, liền buông tay ra, nhìn túi giấy đựng thuốc được mở ra: “Thiên Y tiểu thư... Ta chỉ là muốn bày cơm ra mà thôi.”

Thiên Y lúc này mới lấy lại tinh thần, sắc mặt càng ngày càng hồng, cầm lấy gói thuốc lên rồi ôm vào trong lòng.

Hai người tỳ nữ nhìn nhau không nói gì rồi bày thức ăn ra. Sau đó thi lễ rồi cúi người lui ra ngoài.

“... Thứ đó là gì mà y coi như là đồ quý vậy...?”

“... Là đồ mà Xuân Dương thiếu gia mới đưa tới... Nói đó là thuốc trị chứng không hợp thủy thổ...”

“.... A, Xuân Dương thiếu gia quen nàng sao... Quan tâm như vậy...”

Bên ngoài cửa truyền tới tiếng nói nhỏ của hai tỳ nữ, Thiên Y ôm chặt mảnh giấy ở trong lòng. Không đúng, không phải Xuân Dương thiếu gia quan tâm nàng, mà là Tiết Thanh. Lúc nghĩ tới cái tên này, Thiên Y không nhịn được mà cười khẽ, cười cười nhưng lại có chút gì đó buồn bã. Ngồi xuống rồi ngồi ngàng nhìn bàn đồ ăn kia, không biết qua bao lâu, cửa phòng phát ra tiếng động có người bước vào.

“Sao lại không ăn cơm? Không ăn cơm không được đâu... Sẽ không có sức lực đâu.”

Có tiếng nói.

Thiên Y bừng tỉnh lấy lại tinh thần, theo bản năng đứng dậy, lẩm bẩm nói: “Ta... Ta ăn ngay đây... A...” Truyện đư-ợc dịch trực- tiếp- tại iREAD-Giọng nói này... sao lại quen đến như vậy.

Nàng ngẩng đầu nhìn tỳ nữ đứng trước mặt. Đúng là một tỳ nữ nhưng nhìn khuôn mặt lại... Nàng chớp chớp mắt, há miệng...”

Một bàn tay đã bịt miệng nàng lại, che kín âm thanh sợ hãi kia lại, chỉ còn sót lại hai tiếng Tiết Thanh mơ hồ.

Tay còn lại của Tiết Thanh để ở bên môi suýt khẽ nói: “Là ta...” Sau đó mới buông tay ra.

Thiên Y đã bị dọa đến ngây người, người trước mắt này... Tiểu cô nương mặc váy sam, kéo tóc mai... Mái tóc có chút rối, mắt to mày rậm, mũi cao thẳng, môi đỏ... Là một cô nương, không hề sai.”

Tiết Thanh bị nàng nhìn có chút ngượng ngùng, nói: “Nam giả nữ thôi mà... Tiện mà.”

Nam giả nữ à... Cũng không có gì, mỗi năm có hội chùa Kim Đồng Ngọc Nữ, có lúc toàn là nữ giả trang, có lúc lại là nam giả trang, vẫn còn nhỏ mà, cái trang xong cũng chẳng có gì khác biệt.”

Không ngờ rằng Tiết Thanh giả nữ cũng giống đến như vậy, Thiên Y có chút không nhịn được cười, nói: “Cũng giống lắm đó.”

Tiết Thanh cũng cười. Đúng vậy, cũng thú vị thật, nàng là một cô nương, ngoài phải đóng giả nam lại còn phải đóng giả nữ.

Thiên Y cười lấy lại tinh thần, vẻ mặt có chút căng thẳng, nói: “Sao ngươi lại tới đây rồi? Là tới đây với Xuân Dương thiếu gia sao?”

Tiết Thanh nói: “Ừ, tới để tạm biệt ngươi, ngày hôm qua làm nhảm lâu như vậy mà ngươi vẫn chưa nói một tiếng gì với ta.”

Mắt Thiên Y đỏ lên, gục đầu xuống, nói: “Đúng là... là lỗi của ta.”

Tiết Thanh hô một tiếng, nói: “Được rồi, được rồi, không cần như vậy nữa. Ghét nhất là kiểu này, rõ ràng không muốn đi... Các ngươi có thể đi lại tự do sao?”

Chuyển đề tài có chút nhanh, Thiên Y nhất thời ngơ ngẩn, Tiết Thanh lại hỏi một lần nữa.

Thiên Y lúc này mới gật đầu nói: “Có thể, có thể tự do đi lại, chỉ cần không ra khỏi Song Viên thì đi đâu cũng được.”

Tốt như vậy sao, xem ra dường như không lo lắng những cô nương này bỏ trốn. Ừ, căn bản là trốn không thoát nên mới không để bụng.

Hơn nữa sân nhỏ này cũng không có tỷ nữ hay thị vệ gì đó, ngộ nhờ có người nghĩ quần tự sát gì đó... Cũng có thể là đã được người trong nhà dặn dò rồi. Nếu tự sát sẽ liên lụy tới gia tộc nên muốn chết cũng không dám chết.

Mặc kệ là cái gì thì như vậy cũng dễ hành động hơn.

Tiết Thanh gật đầu nói: “Được, vậy lát nữa ngươi nói với người khác là muốn đi dạo xem Song Viên có phong cảnh như thế nào, cứ đi dọc hồ phía tây.

Thiên Y sững sờ một lúc, nói: “Làm cái gì.”

Tiết Thanh nói: “Ta đưa ngươi đi.”

Thiên Y cảm thấy bản thân mình vẫn chưa hiểu, nhìn Tiết Thanh nói: “Cái gì?”

Tiết Thanh nói: “Rời khỏi nơi này, không đi làm cung nữ.”

Thiên Y nhìn nàng một khắc, cười rồi giơ tay lên xoa thái dương của Tiết Thanh nói: “... Thực ra ngươi giả nữ còn đẹp hơn.”

Tiết Thanh nhàu mày kéo tay nàng xuống nói: “Làm gì vậy? Đừng nói tới chuyện khác.”

Thiên Y nói: “Ngươi mới đang làm cái gì đó, không cần nói giỡn nữa... Ta muốn đi kinh thành, ngươi mau trở về đi...” Nàng vỗ vỗ gói thuốc: “Ta sẽ ngoan ngoãn uống thuốc, sau khi tới kinh thành sẽ viết thư cho ngươi.”

Tiết Thanh nói: “Ta không có nói giỡn, ngươi sẽ không tới kinh thành được đâu. Thuốc này cũng không thể nào cứu được ngươi, ngươi chỉ có thể chết ở giữa đường thôi.”

Thiên Y ngạc nhiên: “Ngươi nói cái gì vậy, làm sao có thể...” Tuy rằng không muốn nhưng nàng bị chọn, không biết bao nhiêu người ghen ghét. Chắc chắn ở sau lưng còn nói vài lời kỳ quái, chắc hẳn là bị Tiết Thanh nghe được.

“Không cần nghe những người đó nói dối...” Nàng nói.

Tiết Thanh chặn lời nói của nàng lại, nói: “Sau nửa canh giờ nữa đến cây cầu lớn ở bờ hồ phía tây chờ ta... Nghe lời, nếu không cả hai chúng ta đều sẽ phải chết.” Dứt lời liền xoay người đi ra ngoài.

Thiên Y thần người đứng yên ở trong phòng, tim đập bùm bùm. Không biết là bị chữ “chết” kia dọa hay là việc Tiết Thanh muốn nàng làm bị dọa.

Tiết Thanh, rõ ràng là đáng vẻ giả làm nữ nhi nhưng tại sao lại bá đạo hơn là lúc là nam nhân vậy... Vậy, như vậy, bảo người ta phải làm sao bây giờ?

Quyển 1 - Chương 104: Xuất hiện trong đêm

Ráng màu rút dần đi, màn đêm càng thêm sâu, trước sân nhỏ có vài tỳ nữ đang đứng thấp giọng nói đùa, thỉnh thoảng che miệng cười. Đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, bên trong một cái đầu thò mặt nhìn ra, nhìn thấy đó là một tỳ nữ, đang từ trong đi ra.

Trong bóng tối có chút không rõ ràng, không thấy rõ khuôn mặt, dường như chưa từng gặp qua... Tỳ nữ kia trầm nghĩ, còn chưa kịp dò hỏi thì tỳ nữ kia đã tới gần. “Làm sao bây giờ? Vị tiểu thư kia không chịu ăn cơm đâu.” Nàng nhủ mảy buồn bã nói.

Như vậy à... Tỳ nữ trước mặt liền nói: “Không cần lo lắng, không ăn một bữa cũng không sao đâu. Các nàng ấy vừa mới xa nhà, căng thẳng, tâm trạng không tốt là điều khó tránh khỏi.”

Tỳ nữ kia thờ dãi nói: “Ta đi phòng bếp xem thử, xem có cái gì thanh đạm không. Không ăn gì sao được chứ... Ngày mai phải lên đường rồi.”

Vừa nói ra lời này đã khiến bọn tỳ nữ phụt cười: “Đừng nói như vậy, đừng nói lên đường, nghe tới liền thấy không may mắn rồi.” Tỳ nữ đó le lưỡi cúi đầu nói vâng, quý gồi thì lễ với các nàng rồi lui ra.

“Không ăn cơm là không được.”

“Lát nữa Tông đại nhân chắc chắn sẽ hỏi cho xem.” Đám tỳ nữ không hề để ý tới những gì tỳ nữ kia nói sau đó, tiếp tục tán gẫu một hồi. Đột nhiên lúc này có người mới nhớ tới thắc mắc lúc trước.

“Vị muội muội kia ta chưa từng gặp...”

“Chắc là người trong nhà gửi tới... Người không đủ nên tới đây giúp đỡ.”

Các nàng lại quay lại nhìn tỳ nữ kia thì đã không thấy bóng dáng đâu rồi, trong màn đêm dường như đang sáng đèn dần lên, như ẩn như hiện vừa thực vừa ảo.

“Chỗ Tông đại nhân bên kia sáng đèn rồi, Tông đại nhân tỉnh rồi.”

.....

Nhìn ngọn đèn dầu trong phòng sáng lên, có tiếng bước chân, Liễu Xuân Dương lúc này đang đứng bên ngoài tiểu viện có chút căng thẳng, hần chà chà góc áo. Động tác này dù rằng rất nhỏ nhưng đều được thu vào trong mắt của mấy vị lão gia nhà họ Liễu. “Nếu nom nớp lo sợ thì việc gì lại tới đây.” Một vị lão gia nhíu mày không vui nói: “Còn không bằng con rể nhỏ kia của nhà họ Quách?”

Nói xong lời này, không nhìn thấy được Liễu Xuân Dương vron người đứng thẳng, ngược lại nhìn thấy mặt Liễu Xuân Dương càng hồng... Chính xác là không bằng con rể nhỏ kia. Hôm nay hần là bị tên kia ép tới, Liễu Xuân Dương cúi đầu dạ một tiếng. Liễu lão gia rất không hài lòng, đang muốn giáo huấn hai câu thì cửa phòng trước mắt mở ra, hai người đàn ông mặc đồ màu đỏ đi ra nói: “Tông đại nhân cho mời.”

Liễu gia một nhà đàn ông vội dừng nói chuyện lại kèm theo tiếng vâng, rào bước tiến vào trong nhà, cũng không nhìn thấy Tông Chu.

“Chư vị chờ chút, đợi ta chỉnh lại quần áo.”

Sau bình phong truyền đến tiếng nói chuyện, mọi người nhìn sang cái bóng bị ánh đèn chiếu tới, dường như vừa mới tắm gội xong, có hai tỳ nữ đang sửa sang lại tóc, lau hong khô tiện thể vén lên. Một lát sau Tông Chu đi ra, cả người mặc quần áo màu trắng, càng làm mặt của hần trắng như tuyết.

“Xin lỗi xin lỗi, say rượu hại người a.” Hần vừa nói vừa chấp tay.

Hôm qua tuyên cáo danh sách trúng cử, có thể đi hầu hạ thái hậu đúng là vinh quang, mặc kệ có tình nguyện hay không, nhà của những người này đến đây đều là để thể hiện lòng biết ơn với Tông Chu, cũng nhờ vả hần sau khi vào kinh quan tâm nữ nhi nhiều hơn. Uống rượu liên hoan nhảy múa cho tới lúc bình minh lên mới tan.

Tông Chu ngủ suốt ngày, mãi tới lúc này mới tỉnh lại.

Tuy rằng Tông Chu đã nói rõ không muốn tiếp khách nữa nhưng thân là chủ nhân của Song Viên, mấy vị lão gia của nhà họ Liễu đến cáo biệt thì Tông Chu cũng không ngăn ở ngoài cửa. Mọi người cứ vậy ngồi xuống nói chuyện ở trong sảnh một khắc, Tông Chu tự nhiên nhìn tới thiếu niên duy nhất trong đám người họ, cũng chính là Liễu Xuân Dương.

Sau khi người trong nhà giới thiệu sơ qua hần, Liễu Xuân Dương đỏ mặt lấy ra một bài thơ: “Mời Tông đại nhân chi điểm.”

Tông Chu cười ha ha tiếp nhận bài thơ rồi đọc một lần liền gật đầu khen ngợi, nói: “Thơ hay như thế, cứ sao trong yến hội ngày hôm ấy không thấy thiếu gia?”

Liễu Xuân Dương nói: “Tiểu tử ngu dốt, lúc ấy không thể làm được.”

Tông Chu cười, nói: “Hay là là nom nớp lo sợ không dám?” Nói tới đây vỗ tay: “Không cần học dáng vẻ của con rể nhỏ nhà họ Quách, ta đâu có đáng sợ như vậy.” Mọi người đều cười gật đầu nói đúng, Liễu Xuân Dương cúi đầu nói: “Lúc ấy ngu dốt, sau đó mới được thơ từ của Tông đại nhân dẫn dắt, lúc này mới có tác phẩm mới.” Tông Chu lại lần nữa cười nhìn hần lại vài phần cảm khái nói: “Đệ từ nhà họ Liễu, thiên thời địa lợi nhân hòa, chăm chỉ đọc sách tiền đồ vô hạn.”

Liễu Xuân Dương thi lễ cảm tạ, các vị lão gia nhà họ Liễu lại cho người dâng lễ vật lên, Tông Chu không thoái thác mà vui vẻ nhận lấy, sau đó lại hỏi rõ ngày khởi hành, nói chuyện một hồi thì nhìn thấy Tông Chu hơi hơi nâng tay áo che miệng ngáp vài cái, các lão gia nhà họ Liễu lập tức biết điều đứng dậy cáo từ. Tông Chu cũng không giữ lại, nói vài câu đa tạ, nói mấy câu ngày sau đến kinh thành lại tụ họp.

Liễu Xuân Dương đi theo các trưởng bối lui ra ngoài, khuôn mặt thả lỏng lộ ra một nụ cười, ngẩng đầu tay nắm lại, mơ hồ đi qua, hần phải suy nghĩ cẩn thận một chút làm sao để thắng Tiết Thanh kia, xóa nỗi nhục ngày trước.

Lúc này Thiên Y nhìn chiếc đồng hồ nước trong phòng, từng chút từng chút cuối cùng thời gian cũng tới rồi, vốn dĩ đầu óc hỗn loạn trước đó ngay lúc này lại tỉnh táo lại, nâng đứng lên đi qua mở cửa. Tỳ nữ đứng ngoài cửa nghe được tiếng động quay đầu lại nhìn.

Những do dự hỗn loạn lúc trước dường như chưa bao giờ tồn tại.

Thiên Y nói: “Ta có chút buồn chán, có thể đi ra ngoài đi lại một chút hay không, nghe nói phong cảnh của Song Viên rất đẹp.”

.....

Mọi người trong nhà họ Liễu rời đi, Tông Chu nhìn mấy tráp lễ vật bày biện trong phòng lại lần nữa rồi nâng tay áo ngáp một cái, thờ dãi nói: “Không có tinh thần.”

Hần nâng gơ tay gõ gõ cái bàn, lên tiếng gọi người tới.

Ngoài cửa có hai thị vệ mặc áo đỏ tiến vào thi lễ, Tông Chu nói: “Các tiểu thư vẫn khỏe chứ? Có khóc lóc nào loạn không? Gọi một người tới...”

Hần nói rồi quét mắt nhìn tờ danh sách ở trên mặt bàn, duỗi tay chỉ chỉ một cái tên trong đó: “... Để ta hỏi một chút.”

Thị vệ lên tiếng nói vâng rồi lui người đi ra ngoài, Tông Chu duỗi tay vỗ vỗ mặt, dường như muốn xua tan cảm giác say rượu, lại thờ dãi một lần nữa: “Không thể uống quá nhiều rượu...” Hần bưng chén trà tới bên miệng uống một ngụm, mảy mảy lại làm như uống phải thứ gì cực kỳ khó uống, rốt cuộc phun hết ra khỏi miệng.

“... Đói chết mất... Đói quá...”

.....

Màn đêm càng ngày càng tối mịt, đèn ở giữa hồ đã được thắp lên, đứng ở bên hồ nhìn trông giống như những ánh sao. Thiên Y thò đầu bám vào thành cầu, dùng sức nhìn về phía trước, tỳ nữ phía sau giữ chặt cánh tay nàng.

“Cẩn thận một chút, chớ để ngã xuống.” Nàng nói.

Thiên Y cảm thấy ngượng ngùng, có chút hoảng loạn bất an, đang định nói cái gì thì liền thấy bên cạnh trụ cầu có một bóng người vụt ra, nàng theo bản năng định hô lên, tỳ nữ kia cũng hoảng sợ muốn quay đầu lại nhưng vẫn chậm một bước, đột nhiên bị một con gió mạnh đánh úp lại từ phía sau, cổ đau xót mất tối sầm nhẹ nhàng ngã xuống.

Nàng không té ngã trên mặt đất mà bị người phía sau người ôm lấy kéo vào trong một lùm cây.

Tay chân Thiên Y nhũn ra tìm đập thỉnh thỉnh, lẩm bẩm kêu Tiết Thanh.

Tiết Thanh ngẩng đầu ném bộ quần áo qua nói: “Thay mau.”

Thiên Y hoảng loạn nhận lấy, thấy Tiết Thanh vừa nãy mặc quần áo của tỳ nữ, bây giờ Tiết Thanh đã đổi thành quần áo nam, cải trang thành gã sai vặt.

“Ta... Ta tới nói với ngươi, ngươi không cần phải nghịch ngợm.”

Thiên Y run giọng nói, lại vội vã muốn xem tỳ nữ kia: “... Nàng ấy thế nào rồi? Ngươi đừng làm người khác bị thương...”

Tiết Thanh nói: “Không làm bị thương, chỉ làm nàng ta hôn mê mà thôi, ngươi nhanh lên, ta không có nghịch ngợm đâu.” Truyền được cập nhật nhanh nhất tại i.re.ad.vn. Thiên Y nói: “Ta không thể chạy, không chạy thoát được đâu... Thiếu mất ta thì chắc chắn sẽ kiểm tra... Trong nhà khẳng định sẽ bị lật

tung lên.”

Tiết Thanh nói: “Ngươi không trở về nhà, ngươi đã chết.” Nàng nói xong liền kéo áo ngoài và giày của Thiên Y, bọc lại rồi buộc một cục đá vào, đẩy vào trong hồ nước. Bởi vì đẩy một cách nhẹ nhàng nên cũng không phát ra âm thanh quá lớn, nổi một chút gợn sóng sau đó khôi phục lại sự yên tĩnh.

Tiết Thanh ném chiếc giày còn lại ở dưới chân cầu, làm xong một loạt hành động liền nhìn về phía Thiên Y đang trợn mắt há hốc mồm nói: “Ta đưa ngươi đi kinh thành.” Kinh thành? Đầu óc Thiên Y hỗn loạn.

“Mau mặc vào đi.” Tiết Thanh nói, dứt khoát tự thay quần áo cho nàng.

Thiên Y vừa mặc quần áo vừa vội la lên: “Như vậy cũng không được... Sẽ tra được... Không tìm không thấy thi thể...”

Tiết Thanh nói: “Đủ thời gian rồi đi là được, không tìm thấy thi thể nói sau.” Lôi nàng bước nhanh, Thiên Y lẩm bẩm nói, càng lúc càng mơ hồ không rõ, nghiêng ngả lao đảo đi theo, lúc rẽ trái lúc rẽ phải, đột nhiên Tiết Thanh ở phía trước đang chạy nhanh bỗng dừng lại, đẩy Thiên Y vào bụi cỏ.

“Đừng nhúc nhích.” Nàng nói.

Thân mình Thiên Y phát run, nàng lo sợ căn môi dưới, nhìn Tiết Thanh đi về phía trước, một bóng người xuất hiện ở phía trước.

Song Viên bố trí tinh xảo, kiểu phong cách liễu âm u hoa rực rỡ nên lúc nhìn thấy người này gần như là đụng phải ánh mắt của hắn ngay lập tức, mặc dù hai bên mặt đối mặt, dù trong bóng đêm mênh mông cũng có thể nhìn thấy rõ đối phương.

Cặp mắt hạnh của Liễu Xuân Dương trừng to kêu lên: “Tiết...”

Tiết Thanh tiến lên một bước đuổi tay đề miệng hắn lại, che kín thanh âm còn lại. “Đừng kêu.” Nàng nói.

Liễu Xuân Dương “ồ ồ” hai tiếng phẫn nộ đẩy nàng, Tiết Thanh thuận thế lùi lại. “Không phải ngươi nói không tới sao?” Liễu Xuân Dương đánh giá nàng rồi liếc mắt một cái, nhìn quần áo của gã sai vặt mà nàng đang mặc trên người, mang theo vài phần bưng bít vài phần tức giận.

Tiết Thanh nói: “Ta nghĩ vẫn nên đến đây.”

Liễu Xuân Dương nói: “Có bệnh.” Trùng trùng nhìn nàng liếc mắt xoay người liền đi, đi vài bước rồi quay đầu lại: “Nhìn thấy chưa? Xem xong rồi đi mau.”

Tiết Thanh đuổi kịp hắn nói: “Làm phiền Xuân Dương thiếu gia chuẩn bị xe rồi cùng nhau đi thôi.”

Cùng nhau đi, đưa hắn đi ra ngoài thôi, Liễu Xuân Dương trong lòng cười lạnh, hừ một tiếng: “Lười quản lý ngươi...” Vừa nói xong thì Tiết Thanh phía sau liền đề bả vai hắn lại, mạnh mẽ đánh úp lại, làm hắn không thể không nghiêng người qua một bên.

Đánh người sao? Liễu Xuân Dương giận dữ đang muốn la lên thì có một bàn tay đã che miệng hắn một lần nữa, đồng thời eo bị nắm lấy rồi chuyển tới khe hở của núi giả ven đường. Khe hở của ngọn núi giả này lõm chồm toản đá, trông có chút hẹp, vai của Liễu Xuân Dương bị đụng trúng phần lồi ra của tảng đá, lại bị Tiết Thanh kéo đi, thiếu chút nữa là nghẹn đến ngất xỉu.

“Đừng nhúc nhích, Tông Chu.” Tiết Thanh thấp giọng nói ở bên tai.

Tông Chu? Liễu Xuân Dương theo bản năng nhìn lại, lúc này mới nghe được tiếng bước chân vang lên, đồng thời đèn sáng lên, phía trước đường mòn có người đang đi tới, xuyên qua khe đá lõm chồm có thể nhìn đến thấy một người mặc quần áo trắng đeo thắt lưng bảy màu, ủng đỏ đi tới trông như đóa hoa nở rộ, đúng là Tông Chu... Tông Chu không đi một mình, bên cạnh còn có một bé gái, cúi đầu trông như rất căng thẳng.

Trong tay Tông Chu cầm theo một chiếc đèn lồng, dùng chân nói: “Vệ tiểu thư, đi này giờ cũng mệt rồi, qua bên này nghỉ chân đi.”

Hắn nói xong liền đi về hướng một cái đình nhỏ bên hồ, bé gái kia vội đuổi theo.

Vệ tiểu thư, trong lòng Tiết Thanh hiện lên tờ danh sách mà Sở Minh Huy đưa cho nàng, Vệ Lan, một trong những người bị chọn, thứ nữ tam phòng (1) của nhà họ Vệ. Tay dài của Tông Chu vừa nhấc lên treo đèn lồng vào đỉnh cột của cái đình, khoanh tay nhìn về phía mặt hồ, nói: “Vệ tiểu thư lúc trước nói không căng thẳng, thế làm xong thơ chưa?”

Vệ tiểu thư cúi đầu nói vâng: “Chỉ là không hay.”

Tông Chu cười nói: “Không phải sợ, đọc một chút xem.”

Vệ tiểu thư liền thấp giọng đọc một bài thơ.

Cũng thật là có nhã hứng, Tiết Thanh nghĩ thầm, Tông Chu này thật đúng là một kẻ yêu thơ đến điên cuồng, ý niệm hiện lên Tông Chu gật đầu tán thưởng vài câu, lại quay mặt về phía mặt hồ, khuôn mặt có chút trầm ngâm, nói: “Có một câu không hay, ngươi tới đây.”

Hắn giơ tay lên.

Vệ tiểu thư do dự một chút rồi tiến lên một bước, cánh tay dài của Tông Chu đuổi ra đỡ lấy bả vai của nàng.

Có lẽ là lần đầu tiên bị đàn ông nắm lấy vai nên cô gái co rụt vai lại, người cứng đờ. Tuy rằng là một thái giám nhưng mà thái giám này nhìn thế nào cũng không giống thái giám... Mỹ nhân dưới đèn nhìn ở khoảng cách gần càng đẹp đề như tranh.

Hô, Tiết Thanh thầm nghĩ, nhịp thở của Liễu Xuân Dương đứng bên cạnh cũng trở nên dồn dập... Người trẻ tuổi đúng thật là không có kiến thức, chuyện này có cái gì mà hưng phấn. Tiết Thanh tiếp tục che miệng hắt lại lần nữa, ánh mắt mang theo vài phần cảnh cáo, trong bóng tối thấy mắt hạnh của Liễu Xuân Dương nghiêng qua nhìn nàng tràn đầy tức giận. Tiết Thanh cũng không để ý tới, xuyên qua khe hở nhìn về phía Tông Chu ở trong đình, Tông Chu đã kéo cô gái đến bên người, bàn tay đặt trên vai chuyển qua lưng...

Cầm thú, Tiết Thanh thầm nghĩ. Tông Chu cũng không nhìn cô gái, mà vẫn nhìn về phía mặt hồ như trước, đèn lồng chiếu rọi góc mặt xinh đẹp của hắn, nói: "... Câu này sửa như vậy, người nghe xong cảm thấy như thế nào." Nói xong liền đọc: "... Thương hải minh châu nguyệt hữu lệ..."

Vệ tiểu thư "a" lên một tiếng, đầu óc mơ màng nói: "... Câu này của đại nhân thật hay..." Vừa nói xong liền cảm thấy sau lưng có gì đó mạnh mẽ bao lấy thân thể, người càng dính sát hơn về phía Tông Chu.

Vóc dáng Tông Chu cao, cô gái ngay lập tức bị hắn dùng khuỷu tay ôm lại, hắn quay đầu hơi hơi mỉm cười, nói: "Đúng không, ta cũng cảm thấy thật hay... Thật hay..." Một cái tay khác nâng lên xoa mặt Vệ tiểu thư.

Làn da thiếu nữ tinh tế mềm nhẵn, đầu ngón tay hơi lạnh của người đàn ông vuốt ve làn da, khiến một tầng da nổi lên đỏ ửng.

"... Thật tốt, các người đều thật tốt..." Tông Chu nói, mắt phượng lấp lánh như ánh sao, cúi đầu xuống.

Cô gái trong lòng lần đầu tiên gặp phải tình huống này, đã đỡ đỡ cả người ra.

Người xinh đẹp làm ra việc này thoát nhìn dường như không có dâm loạn như vậy, Tiết Thanh thầm nghĩ, cảm giác lòng bàn tay rất nóng, nhịp thở của Liễu Xuân Dương bên cạnh lại tiếp tục dồn dập, thật là... Không phải đã tới thanh lâu rồi sao? Làm gì đến nỗi như vậy.

Tiết Thanh dùng sức lấp kín mũi miệng hắt lại lần nữa, tránh kinh động Tông Chu cách đó không xa, Tông Chu đã dán lên mặt của cô gái, nhưng ngay sau đó đầu của hắn hơi hơi lệch về một bên, đỡ lấy cổ tay cô gái dùng sức vặn, cô gái vốn đang ngẩng đầu đối diện hắn ngay tức khắc nghiêng cổ, để lộ cái cổ dài trơn bóng.

Tông Chu cắn lên, máu lập tức trào ra khắp miệng mũi cổ trên khuôn mặt trắng nõn nà, từng giọt từng giọt nhỏ trên bộ quần áo trắng tinh, nhìn như hoa tươi nở rộ.

Cô gái hét chói tai, Liễu Xuân Dương phát ra âm thanh lúng búng trong miệng nhưng bị Tiết Thanh bịt kín, trong nháy mắt dường như hơi thở cũng đã biến mất.

Cô gái chỉ hét lên một tiếng rồi bất chợt chỉ còn sót lại tiếng "ô ô", bị nhốt ở trong ngực, run rẩy giữa kịch liệt, người từ từ mềm nhũn, Tông Chu từ đầu đến cuối vẫn đứng thẳng, một tay vỗ về cổ của cô gái, một tay đè miệng và mũi của nàng lại, đèn lồng trong đình chiếu xuống trên mặt đất tạo thành bóng của hai người ôm nhau thân mật.

Tầm mắt của Tiết Thanh dán chặt vào cảnh này, tay vẫn bịt miệng mũi Liễu Xuân Dương thật chặt, giống như củi khô núi già không sút mẻ chút nào.

Cầm thú... Quả nhiên là ăn thịt người...

Thứ nữ tam phòng (1): Con gái do thiếp sinh ra của người con trai thứ 3.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 105: Cơ hội

Gió nhẹ thổi qua mặt hồ làm lay động đèn lồng, bóng người ở trong đình trở nên hỗn loạn.

Tông Chu thỏa mãn ngửa đầu nhìn lên chiếc đèn lồng, môi mông đỏ búng, cầm cổ và quần áo màu trắng trên người cũng bị nhuộm một mảng lớn toàn là máu.

Tông Chu cúi tay ôm cô gái mềm mại vào trong lòng, gờ tay vuốt ve đầu của cô gái một chút, dáng vẻ dịu dàng ở trong mắt tràn đầy tình yêu, gần bó ôm ấp giống như người yêu, qua một lát hắn thở dài nói: "Đi thôi" rồi dùng tay đẩy cô gái xuống.

Âm thanh phù phù vang lên, Vệ tiểu thư ngã vào trong hồ nước, nước bắn tung tóe.

Tông Chu đứng ở bên hồ khoan tay nhìn về phía hồ, đợi những ngọn sóng tản ra mới xoay người, giờ tay cời chiếc áo bào màu trắng làm lộ ra bờ ngực trắng như bạch ngọc... Tiết Thanh nhìn về bên này, phát hiện ra bên trong bộ quần áo màu trắng kia lại là màu đỏ thắm.

Tông Chu lật quần áo lại mặc lên trên người, nâng tay áo lau vết máu trên khoe miệng và cổ, vết máu dính lên quần áo màu đỏ không lộ ra quá rõ ràng. Một lát sau khuôn mặt hắn khôi phục lại sự nhộn nhạo trước đó, sửa sửa quần áo, giờ tay tháo đèn lồng, chậm rãi rời đi theo một con đường nhỏ.

Mặt hồ khôi phục sự yên tĩnh, xa xa ở giữa hồ ánh đèn lóe lóe, gió mang theo cảm giác lạnh thổi qua cây cối xung quanh. Xuyên qua kẽ hở của núi giả, không biết từ đâu truyền tới tiếng cười nói hỗn loạn nhưng chỉ trong giây lát liền biến mất.

Tiết Thanh rút tay lại, lòng bàn tay bị Liễu Xuân Dương cắn, không phải Liễu Xuân Dương cố ý, chắc là bị dọa trong vô thức. Khi nàng rút tay lại, ngực Liễu Xuân Dương phập phồng kịch liệt, sau đó nàng nghe thấy tiếng thở hồng hộc, giống như một người vốn đang nín thở lại trở lại bình thường vội vàng hít thở lại, hàm răng của hắn run lên, toàn thân cũng bắt đầu run lên.

Cuối cùng hắn cũng chỉ là đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi mà thôi, giết người kiểu như giết gà giết heo chặt đầu xuống làm hai đoạn hắn còn chấp nhận được. Nhưng trường hợp cắn cổ hút máu quý dị như mấy lời đàm tiếu này thì mấy đứa nhỏ cổ đại chưa bao giờ xem phim có cảnh rửa tội, quý hút máu người này thì đúng là chân động.

Tiết Thanh giờ tay đè bả vai của Liễu Xuân Dương lại, thấp giọng nói: “Xuân Dương thiếu gia, bây giờ có thể đi rồi...”

Liễu Xuân Dương giờ tay cầm lấy tay nàng, quay đầu lại, cặp mắt hạnh trùng lên nói: “Ăn, ăn thịt người... Yêu quái...”

Còn chút gì là phong thái kiêu căng khí phách hăng hái của đệ tử Liễu gia chứ.

Tiết Thanh cầm tay hắn, trầm giọng nói: “Không sao, không có việc gì, không sao đâu, có ta ở đây.” Nàng dùng sức ấn bả vai hắn lại, lặp lại vài lần.

Liễu Xuân Dương tuy rằng còn đang run rẩy nhưng ánh mắt tan rã đã bắt đầu ngưng tụ: “Ta, ta đi nói cho gia gia...”

Tiết Thanh ấn vai của hắn lên trên núi giả, Liễu Xuân Dương bị núi đá đâm đau, cũng làm cho hắn bình tĩnh lại.

“Người muốn hại chết cả nhà các người sao?” Tiết Thanh nói: “Người cũng thấy rồi đó, người kia chính là yêu quái...”

Nước mắt của Liễu Xuân Dương chảy xuống, nói: “Đúng không? Là yêu quái...”

Tiết Thanh đè bả vai hắn lại, thấp giọng nói: “Hắn là người hay là yêu người muốn làm sao là chuyện của sau này. Hiện tại việc chúng ta phải làm trước tiên là rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi này một cách an toàn, không thu hút sự chú ý của hắn.”

Liễu Xuân Dương nhìn nàng một khắc, đột nhiên hỏi: “Người, người không sợ sao?”

Tiết Thanh gật đầu nói: “Sợ chứ.”

Liễu Xuân Dương chớp mắt nhìn nàng, sợ chỗ nào chứ?

Tiết Thanh nói: “Trong lòng, người không nhìn thấy đâu.” Nàng kéo hắn: “Xuân Dương thiếu gia, giờ người giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, kêu xe đưa chúng ta đi...”

Liễu Xuân Dương nói: “Chúng ta?”

Lúc cần ngóc thì không ngóc, Tiết Thanh nói: “Không nói đến cái này, lát nữa sẽ có cơ hội, chúng ta sẽ thừa cơ trong lúc hỗn loạn mà rời đi.”

Liễu Xuân Dương cảm thấy khó hiểu, nói: “Cơ hội gì? Hỗn loạn gì...” Hắn chưa nói gì thì từ xa đã vang lên âm thanh ồn ào.

“Có người nhảy hồ.”

“Người đâu rồi.”

Nhảy hồ? Liễu Xuân Dương đang sửng sốt thì Tiết Thanh đã đập hắn một cái, nói: “Đi.”

Đi sao? Đột nhiên Liễu Xuân Dương cảm thấy khe núi giả ẩm ướt chật hẹp, sâu rạn ẩn hiện này thật đúng là một nơi an toàn, hắn không hề muốn đi ra ngoài chút nào... Một bàn tay kéo hắn ra ngoài, rõ ràng chỉ có một bước mà Liễu Xuân Dương cảm thấy âm thanh ồn ào ập vào mặt, hắn lùi người lại theo bản năng, có một cánh tay vỗ vai hắn.

“Sẽ không sao đâu, không phải sợ, đi theo ta.”

Tay hắn bị dắt đi, chạy về một hướng. Ánh mắt hắn mơ màng, tiếng ồn ở bên tai, xa xa có thật nhiều đuốc đang chiếu sáng nhưng bước chân của người lôi kéo hắn lại vô cùng vững vàng.

Liễu Xuân Dương nắm chặt tay theo bản năng, chạy chưa được vài bước đã dừng lại.

“Làm sao vậy?” Liễu Xuân Dương không nhận được hỏi, phát hiện lòng bàn tay đang nắm lấy tay hắn đột nhiên rút ra, hắn không nhận được mà theo sát một bước: “Ngươi...”

Tiết Thanh đi sát vào một bụi cỏ rồi nói: “Thiên Y.”

Thiên Y thấp thấp thò thò chui ra từ trong bụi cỏ ra, giọng nói có chút run rẩy nhào vào phía Tiết Thanh: “... Bị phát hiện rồi sao...? Ta nghe nói có người nhảy hồ...” Truyện - được - cập nhật nhanh nhất tại iread.vn - Tiết Thanh “ừ” một tiếng không giải thích rồi lúi nhúi đi, nhìn về Liễu Xuân Dương: “Đi”.

Liễu Xuân Dương nhìn về phía nữ tử trong bóng đêm mờ mịt, bởi vì mới gặp cách đây không lâu nên có thể nhận ra rồi nhìn về Tiết Thanh: “Ngươi, ngươi, muốn...”

Tiết Thanh cắt ngang câu nói của hắn: “Ta muốn đưa nàng ấy đi, không thể ở lại nơi này.”

Không thể ở lại nơi này, yêu quái kia... Liễu Xuân Dương nuốt một ngụm nước bọt, gơ tay xoa xoa mặt, nghiêng ngả lão đảo đi trước dẫn đường, Tiết Thanh nói: “Thiên Y cúi đầu.”

Thiên Y lập tức cúi đầu, nghe thấy giọng nói của Tiết Thanh cao lên: “... Làm sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi? Xuân Dương thiếu gia ở đây.”

Liễu Xuân Dương cảm thấy phía sau có một lực đẩy đẩy hắn về phía trước, hắn liền đâm vào đám người kia, ánh đuốc chiếu lên. Hắn cảm thấy trong nháy mắt như bị thiêu đốt, cổ họng hắn không nhận được mà cảm thấy khô rất.

“Xảy ra chuyện gì?” Hắn nghe thấy giọng nói của mình.

Đám tối tó chạy tới thấy rõ là hắn thì một người trong số đó vội hô lên: “Xuân Dương thiếu gia... Sao người còn ở đây vậy? Tam lão gia đều đi hết rồi.”

Xuân Dương “ừ” một tiếng, nhìn thấy một thị vệ mặc đồ đỏ xem xét kỹ, lúc sau nghe được lời này liền lui về phía sau, các vị lão gia nhà họ Liễu mang theo một vị thiếu gia. Bọn họ đã tra xét rồi, còn tỷ nữ ở phía sau... Những đệ tử con nhà giàu ra vào có mang theo cũng không có gì lạ, lại còn ở trong Song Viên nhà mình.

“Không có gì cả, có người trượt chân rơi xuống nước... Xuân Dương thiếu gia đi nhanh đi.” Thị vệ mặc đồ đỏ đồ dẫn nói, nhắc chân cọ cọ.

Liễu Xuân Dương quay đầu hỏi: “... Rơi xuống nước sao? Trong hồ sao? Hồ rất lớn rất sâu... Hay là ta giúp các ngươi.”

Thị vệ mặc đồ đỏ kia cũng không quay đầu, nói: “Không cần, Xuân Dương thiếu gia mau chóng đi đi.”

Liễu Xuân Dương “ừ” một tiếng, trong lòng thầm hô to được, đi mau đi mau... Phía trước chính là xe ngựa của hắn, ngồi lên thôi, nhanh chóng rời khỏi nơi này... Đám tối tó xung quanh đan xen, nghiêng người cũng có người vọt tới, tiếng bước chân hỗn độn, cây đuốc đang đưa...

Liễu Xuân Dương nhắc chân liền chạy như điên, đột nhiên có người từ đằng sau đẩy hắn, đồng thời bên tai vang lên tiếng răng rắc. Đột nhiên một giọt nước nóng bỏng bắn lên cổ hắn, hắn gơ tay lên theo bản năng, cảm thấy dính dính, nắm được một cây đuốc, chiếu xuống nhìn thấy lòng bàn tay đỏ bừng... Chất lỏng màu đỏ này Liễu Xuân Dương rất quen thuộc, môi và quần áo màu đỏ của Tông Chu... Máu.

Hắn sắp chết sao? Tại sao lại có máu? Hắn phát ra tiếng hét nghẹn ngào nhưng tiếng hét của hắn lại bị lấn áp, bởi vì có một tiếng la thảm thiết khác vang lên.

A... a... a... a...

Tiếng kêu thảm thiết, đao kiếm đâm vào da thịt, ngay lập tức nổ tung bên tai.

Liễu Xuân Dương quay đầu nhìn lại, Tiết Thanh đã ấn hắn xuống, ngã vật ra một bên, đồng thời Thiên Y cũng bị ném qua.

“Cúi đầu bỏ đi.” Tiết Thanh nói

Ba người bọn họ dường như là quỳ rạp trên mặt đất ngay lập tức, có người theo ánh đao bay về phía bọn họ.

Trong đám người hỗn loạn tràn đầy ánh đao huyết ảnh, không nhìn rõ là mấy người, chỉ nhìn thấy những người tối tó không ngừng bắn máu, lẫn lộn lóc rên la thảm thiết. Còn vị thị vệ mặc đồ đỏ kia đã bị đao quang kiếm ảnh vây quanh, đuốc rơi đầy đất bốc cháy mạnh mẽ, khiến cảnh tượng trước mắt càng thêm hỗn loạn.

“Chuyện này là thế nào?” Liễu Xuân Dương hô, nhìn về phía Tiết Thanh: “Đây là cơ hội mà người nói sao?”

Mới là lạ! Trời đất chứng giám, cơ hội mà nàng nói là Tông Chu sẽ sắp xếp người nói vị tiểu thư kia nhảy hồ... Chứ không phải là gặp phải thích khách đến ám sát.

Đây cũng không phải là cơ hội mà rõ ràng là rắc rối!

... Tiết Thanh nằm ở trên đất, ánh đuốc chiếu lên biểu cảm phức tạp của nàng, vì người tên Tông Chu kia mà tới. Cũng khó trách, một yêu quái như vậy,

không biết đã giết bao nhiêu người, luôn có người muốn trả thù hấn.

Chỉ là gặp đúng lúc này liền gặp phải phiền phức.

Thị vệ mặc đồ đỏ chỉ còn một, trừ quần lầy hấn thì những người khác cũng không chút lưu tình chia nhau chạy về phía những người tội tở, có người cũng nhìn thấy ba người đang quỳ rạp trên mặt đất.

Liễu Xuân Dương ngẩng đầu, ánh lửa chiếu rọi trên mặt đất, một ánh đao bổ về phía hấn... Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy lưỡi đao gần như vậy.

Làm sao bây giờ? Liễu Xuân Dương la lên một tiếng, theo bản năng lấy tay ôm đầu, liền nghe được phụt một tiếng, tay và mặt ướt nóng, máu phun hết vào mặt... Đầu hấn bị chém đứt sao? Vậy vì sao lại không đau? Hấn ngây ngốc ngẩng đầu, nhìn người đàn ông che mặt trước mắt đang trừng mắt không nhúc nhích. Ngay cổ họng cắm một cái côn sắt, mà chủ nhân của côn sắt...

Liễu Xuân Dương ngây ngốc nhìn sang bên cạnh, Tiết Thanh nửa quỳ, một tay nắm lấy côn sắt một tay chống trên mặt đất. Nàng giờ tay rút côn sắt về, máu lại phun tới, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt ngã xuống, run rẩy một cái rồi bất động, đao còn cắm chắc trong tay.

“Hết cách rồi.” Tiết Thanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Dại Để Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 106: Chạy loạn

Giết người.

Tiết Thanh giết người rồi.

Liễu Xuân Dương trầm nghĩ, ngay sau đó đại ra, lòng hấn âm âm vỗ vụn, hấn phát ra một tiếng kêu sợ hãi, Thiên Y ở phía sau cũng bắt đầu thét chói tai.

“Giết người giết người.” Nàng duỗi tay ôm lấy Tiết Thanh, sau đó mới nhìn đến người đàn ông ngã xuống trước mắt mình và côn sắt trong tay Tiết Thanh... Cây đao trên mặt đất chiếu rọi, vết máu đỏ thẫm nhỏ từng giọt... Lúc trước nàng cho rằng kẻ giết người là người khác giết người mà hiện tại dường như...

A... a... a... a... một chuỗi tiếng thét chói tai phát ra từ trong miệng của cô gái.

Tiết Thanh trở tay kéo nàng lại, lại đá Liễu Xuân Dương một cái, nói: “Đi.”

Liễu Xuân Dương bị đá một cái thì cả người lao đảo, tay chân cùng hoạt động, nhanh chóng bò về phía trước, tiếng kêu thảm thiết ở phía sau vang lên hết đợt này đến đợt khác, tiếng binh khí chạm vào nhau không ngừng, một mảnh hỗn loạn.

Có người chạy tới ngã xuống, cũng có người ở phía sau bọn họ bị chém giết, dĩ nhiên cũng có người nhắm phía bọn họ, Liễu Xuân Dương nghe được phía sau có tiếng kêu thảm thiết còn có máu tươi ở trên cổ hấn, từ đầu đến cuối hấn không dám quay đầu lại nên không biết đó là máu thích khách giết tội tở, sau đó là máu của thích khách lúc vọt tới bị Tiết Thanh giết.

Nước mắt và nước mũi hấn chảy xuống, tay chân cùng sử dụng muốn chạy trốn khỏi ác mộng này, đây nhất định là ác mộng.

Âm thanh âm ỉ cùng với tiếng gào ở toàn bộ Song Viên nổ tung, âm thanh gọi quát ở phía sau dần nhỏ đi, mà phía trước lại vang lên tiếng binh khí giao kích, con ngựa trên xe hí vang, ánh lửa nổi lên bốn phía.

“Xe ngựa... xe ngựa...” Liễu Xuân Dương hô.

Xe ngựa bên kia cũng không an toàn, người dám đến ám sát Tông Chu như vậy, nhất định số lượng không ít, chắc chắn đã bố trí chu toàn, Tiết Thanh giờ tay xách hấn lên. “Không cần xe ngựa.” Nàng nói, một tay kẹp Thiên Y, một tay kẹp Liễu Xuân Dương bước nhanh về phía trước.

Liễu Xuân Dương nghiêng ngả lao đảo, cảm thấy cánh tay này thật mạnh mẽ, cùng với ống thép từ eo duỗi dọc theo người. Bóng đêm che đầy hình dạng của nó nhưng có thể ngửi được mùi máu nồng nặc.

Giết người... Tiết Thanh giết người...

Không có tiếng người nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở kịch liệt, hoặc là nói Liễu Xuân Dương cùng Thiên Y chỉ nghe thấy được tiếng thở dốc hỗn hển của chính mình, Liễu Xuân Dương bị Tiết Thanh nắm lấy, nghiêng ngả lao đảo chạy đông chạy tây, chính hấn cũng không biết đông nam tây bắc cũng không biết là hấn muốn đi đâu, chỉ biết là bị xách theo chạy, dường như Tiết Thanh còn quen thuộc hơn cả hấn, cuối cùng trước sau đều không còn tiếng hò hét, chém giết nữa, trước mắt cũng xuất hiện một bức tường.

“Leo lên.” Tiết Thanh nói.

Liễu Xuân Dương bị đẩy đến ven tường, cái này bò như thế nào... Tường ngoài của Song Viên đều rất cao... Liễu Xuân Dương tay chân nhũn ra đỡ tường, sau đó sờ đến một sợi dây thừng... Tiết Thanh đã đỡ hất hai chân, đột nhiên đẩy hất lên.

Liễu Xuân Dương oa oa kêu một cách hoảng loạn rồi bắt lấy dây thừng...

“Leo đi.” Tiết Thanh lại nói: “Trước tiên leo lên đầu tường.” Liễu Xuân Dương hít cái mũi run rẩy dùng sức bắt lấy dây thừng hướng về phía trước, dưới thân có một đôi tay vững vàng dường như vô cùng có sức lực nâng hất lên. Từ chân đến đùi, hất nung theo sức lực này dùng sức leo lên, rốt cuộc nắm được đầu tường... Trong nhà quán nghiêm nên hất lớn như vậy rồi nhưng cũng là lần đầu tiên leo tường, hóa ra nó chả vui chút nào...

Liễu Xuân Dương leo lên đầu tường trước, ngồi trên đầu tường nhìn ánh lửa phía sau nổi lên khắp bốn phía, không nhìn được lại khóc lần nữa.

“Kéo.” Tiếng la của Tiết Thanh từ bên dưới truyền đến.

Liễu Xuân Dương nhìn Thiên Y bị đẩy lên, hất khóc lóc giơ tay ra kéo, từng chút từng chút nắm được tay của cô gái kia, ôm đầu tường thật chặt, một tay dùng sức lôi lên.

Thiên Y treo tường so với hất thì người thật nhanh nhẹn, chân tay cùng hoạt động leo lên trên.

“Tiết Thanh... Tiết Thanh...” Nàng khóc lóc hô, duỗi tay lung tung xuống phía dưới muốn nắm lấy Tiết Thanh.

Tiết Thanh cũng không yêu cầu bọn họ giúp đỡ, buộc sợi dây thừng ở dưới tường thật tốt, cứ vậy leo lên.

“Thiên Y, ôm ta.” Nàng nói.

Hiện tại nàng nói cái gì chính là cái đó, Thiên Y duỗi tay ôm lấy eo nàng, bên tai nghe được Tiết Thanh nói ôm chặt không được buông tay, ngay sau đó cả người lao xuống bên dưới, nàng hét chói tai, ôm Tiết Thanh thật chặt, một lúc sau đột nhiên dừng lại, hóa ra Tiết Thanh tay nắm lấy dây thừng chân cũng bám sát mặt tường, nhanh chóng trượt xuống mặt đất.

Chân vừa chạm đến mặt đất thì chân Thiên Y liền mềm nhũn, tay còn nắm chặt lấy Tiết Thanh không buông ra, mềm mại ngã xuống trên lưng nàng.

Tiết Thanh vỗ vỗ tay nàng, gỡ tay nàng ra.

“Còn ta.” Tiếng khóc của Liễu Xuân Dương từ bên trên truyền đến.

Tiết Thanh nói: “Bắt lấy dây thừng nhảy xuống dưới.”

Liễu Xuân Dương khóc ròng nói: “Ta không dám... Ngươi vì sao không công ta xuống.”

Tiết Thanh quơ quơ dây thừng, nói: “Ta tiếp ngươi, đừng sợ.”

Liễu Xuân Dương ồ ồ khóc: “Ta không động đây nổi.” Truyen.docdich.vn Cũng không thể trách hất, bị dọa thành như vậy, đầu tiên là nhìn thấy yêu quái hút máu, tiếp theo liền bị ám sát, đứa trẻ này nằm mơ cũng không mơ đến cảnh tượng thế này... Tiết Thanh nói: “Ngươi không nhảy xuống ta đi.”

Uy hiếp kiểu này đủ dọa người, Liễu Xuân Dương khóc lóc nắm lấy dây thừng trượt về phía trước, tay chân mềm nhũn ra làm sao nắm được, trượt không được vài lần liền “à” một tiếng rút tay lao xuống dưới, Tiết Thanh vững vàng tiếp được hất, nửa quỳ trên mặt đất, tư thế bớt hòa hoãn một chút.

Liễu Xuân Dương lại khóc lên.

Tiết Thanh nói: “Đừng khóc, chờ an toàn rồi khóc.”

Nghe được lời này Liễu Xuân Dương khóc còn kinh khủng hơn, vậy mà còn chưa an toàn sao?

“Đi mau, đi càng xa càng an toàn, nếu không bị trở thành đồng lõa, đối phương thà rằng giết sai một ngàn cũng sẽ không buông tha chúng ta... Dù cho ngươi là đệ tử Liễu gia cũng không được, nói không chừng đều xem Liễu gia các ngươi thành đồng lõa.” Tiết Thanh nói.

Người kia chính là yêu quái, Liễu Xuân Dương lập tức bò dậy.

Tiết Thanh kéo Thiên Y, nói: “Ngươi có thể đi không? Muốn ta công ngươi hay không?”

Liễu Xuân Dương thầm nghĩ sao không hỏi ta, làm con gái thật tốt. Thiên Y lắc đầu: “Ta không sao.”

Nàng cắn chặt khớp hàm, nguy hiểm như vậy mà Tiết Thanh còn cứu nàng ra, tuyệt đối không thể liên lụy hất.

Tiết Thanh nói được, cầm thanh côn sắt trên tay ra sau lưng, lại nhặt một cái tay nài ở trên mặt đất lên, một tay lôi một người chạy nhanh, Liễu Xuân

Dương cùng Thiên Y nghiêng ngả lão đảo đi theo hướng nơi xa chạy nhanh mà đi.

Song Viên cũng không tính là quá hẻo lánh, gần đó có thị trấn, mở một cửa hàng cho người vân du bốn phương, tạo điều kiện cho người dạo chơi ngoại thành, ra vào thành có nơi nghỉ chân.

“Giờ chúng ta đi qua nơi đó.” Tiết Thanh nói, đứng ở trên đường lớn chỉ vào phía trước: “Sau đó thay quần áo sạch sẽ, Xuân Dương thiếu gia chúng ta học cùng trường du ngoạn uống rượu mua vui, vậy không có người biết chuyện xảy ra khi chúng ta ở chỗ này.”

Người nhìn thấy bọn họ giờ đều đã chết. Liễu Xuân Dương hít mũi gật gật đầu, bóng đêm mờ mịt thấy không rõ dáng vẻ của hắn nhưng cũng có thể tưởng tượng thiếu niên này mặt, đầu, toàn thân là máu, cả người là đất, quần áo hỗn độn, chặt vật bất ổn.

Bộ dạng của mọi người bây giờ cũng không dám chạy qua bên này, Tiết Thanh vỗ vỗ bả vai hắn, nói: “Đừng sợ, không có việc gì.”

Nếu đổi nghe lại thành nghĩ, Liễu Xuân Dương nghe ai đó nói không có việc gì, nhất định sẽ phun vào mặt hắn, sao có thể không có việc gì, thật là đáng sợ nhưng mà lúc này nghe Tiết Thanh nói, hắn liền cảm thấy vài phần an tâm, tuy rằng thiếu niên trước mắt này so với hắn thấp hơn một cái đầu nhưng hiện tại có thể đứng ở đây đều là dựa vào hắn. Nếu không hắn không phải chết trong tay yêu quái kia thì cũng bị chết dưới lưỡi đao do thích khách bỏ tới. Nghĩ đến đây, hắn theo bản năng nhìn về bên hông Tiết Thanh...

Bình khí giết người kia là vẫn luôn giấu ở trên người sao?

Tiết Thanh này dù giết người nhưng là giết thích khách.

Tiết Thanh không để ý hắn suy nghĩ cái gì, vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Đi thôi, chờ tới thị trấn rồi là chúng ta đã an toàn.” Nàng nhắc chân cất bước, một tay kéo Thiên Y, Liễu Xuân Dương xoa xoa mũi đuôi theo.

Ba người bước nhanh dọc theo đường đi về phía trước, phía trước thị trấn đã có thể thấy được ngọn đèn dầu sáng ngời, nơi này có mấy cửa hàng làm thức ăn rất có danh tiếng, khách tới ngày đêm đều không ít, chuyện bên Song Viên tạm thời còn chưa truyền ra, kinh động đến bên này, ba người nhanh chân hơn, chợt Tiết Thanh ở phía trước đột nhiên dừng lại.

Giờ Liễu Xuân Dương, Thiên Y tất cả đều nghe nàng, vội vàng dừng lại theo, về mặt căng thẳng.

Tiết Thanh nói: “Có người.”

Lại có người nào? Thích khách? Hay là yêu quái? Liễu Xuân Dương thân mình cứng đờ nắm lấy tay Tiết Thanh theo bản năng.

Tiết Thanh dẫn theo bọn họ vọt đến một con hẻm nhỏ ven đường, đến lúc này Liễu Xuân Dương mới nhìn thấy một ngọn đèn dầu le lói xuất hiện trong tầm mắt, lão đảo lư phiêu phiêu thấp thoáng, tựa như ma trơi, hắn không nhận được rừng mình. Tiết Thanh làm sao mà thấy được ngay như thế.

Ngọn đèn dầu trong suy nghĩ hỗn loạn càng ngày càng gần, may mà cũng không phải ma trơi, mà là một chiếc đèn lồng, một người cầm theo một chiếc đèn lồng đi trên đường.

Con đường này là đi về hướng Song Viên, ban ngày thường là bọn chăn trâu ngựa đi qua nhưng mấy ngày nay vì Tông Chu ở tại Song Viên nên những người này cũng bị cấm tới, vì thế rất yên tĩnh, càng không cần phải nói buổi tối.

Cho dù có người tới nếu không giàu thì cũng có quyền, ngựa xe tới tở ầm ầm, một người cầm theo đèn lồng đi một mình là sao.

Đèn lồng tối thấy không rõ mặt người phía sau, nhưng có tiếng nói chuyện thì thầm truyền đến.

Liễu Xuân Dương vron người ra nghe, người càng ngày càng gần, giọng nói cũng càng ngày càng rõ ràng.

“... Muội muội của ta... Muội muội của ta bị tuyển... Muội muội ta...”

Tiết Thanh nói: “Chúng ta đi.”

Đi nơi nào? Liễu Xuân Dương nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 107: Quay đầu

Tiết Thanh không đi đâu cả, vẫn đứng ở hẻm nhỏ ven đường không nhúc nhích.

Liễu Xuân Dương và Thiên Y cũng không dám động đậy, hít thở cũng dừng, nhìn người cầm đèn đến gần. Cuối cùng cũng thấy rõ đây là một cậu bé lùn béo ục ịch khoảng mười ba mười bốn tuổi, ánh đèn lồng chiếu lên vẻ mặt có chút ngơ ngác của cậu, cứ vừa đi vừa thì thầm muội muội muội muội.

Thiếu niên kia cứ nhấc đi nhấc lại rồi đi qua nơi đó.

Không biết là quỷ hay là yêu quái... Liễu Xuân Dương lẩm bẩm.

Tiết Thanh nói: “Là bạn học ở trường xã, Trương Niệm.”

Là bạn học sao? Liễu Xuân Dương và Thiên Y cùng nhìn về phía nàng.

Tiết Thanh nhìn bóng người ở trên đường hướng về phía Song Viên, nói: “Muội muội của hần bị chọn trúng.”

Thiên Y “a” lên một tiếng: “Vậy muội muội chẳng phải là còn ở Song Viên sao?”

Tiết Thanh gật gù đầu, nhìn chiếc đèn lồng đang đi xa trên đường, nói: “Chuyện này đủ phiền phức, tiểu tử này sao lại chạy đến đúng lúc này...”

Đó không phải là chịu chết sao? Minh yêu quái kia là đã đủ đáng sợ, hiện tại ở đó còn có thích khách nhìn thấy người sẽ giết nữa. Liễu Xuân Dương nói: “Kêu hần trở về...”

Lòng dạ của đứa nhỏ này cũng không tệ lắm, Tiết Thanh liếc hần một cái rồi nói: “Chỉ sợ có kêu hần trở về cũng không được.”

Không được sao? Liễu Xuân Dương không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể nhìn Tiết Thanh, nghe Tiết Thanh thở dài nói: “... Ăn người miệng mềm (1)...”

Ăn người? Liễu Xuân Dương hoảng sợ, hiện tại hần không thể nghe lọt tai hai từ ăn người này, vừa muốn nói cái gì, Tiết Thanh đã ấn bả vai hần rồi đứng lên.

“Các người tới phía trước trấn chờ ta.” Nàng nói.

A? Liễu Xuân Dương và Thiên Y đều đứng lên.

“Người muốn đi đâu?” Thiên Y nắm lấy tay Tiết Thanh, run giọng nói.

Ta là đàn ông, Liễu Xuân Dương thăm nghĩ, đứng nguyên tại chỗ nắm chặt tay, nhìn Tiết Thanh, sau đó nhìn thấy Tiết Thanh rút cây côn sắt kia từ eo, hần “a” lên một tiếng, giọng tay nắm lấy tay Tiết Thanh nói: “Người muốn làm gì?”

Tiết Thanh nói: “Không làm cái gì cả, ta đi xem hần rồi khuyên hần quay trở về.”

Khuyên sao? Liễu Xuân Dương cùng Thiên Y nhìn nàng, dùng cách gì để khuyên.

Tiết Thanh nói: “Đừng làm trì hoãn thời gian.” Nàng nhẹ nhàng né tay hai người ra, ném tay nải cho Liễu Xuân Dương: “Thay quần áo đi rồi chờ ta.” Dứt lời liền nhảy khỏi hẻm nhỏ.

Thiên Y gờ tay che miệng, không biết vì sao mà nước mắt trào ra, khóc lóc kêu Tiết Thanh, đại khái là bị cô nương này ảnh hưởng, Liễu Xuân Dương cảm thấy chính mình cũng muốn khóc.

Tiết Thanh quay đầu lại nói: “Đừng sợ, không có việc gì đâu.” Dứt lời xoay người bước nhanh đi.

Thiên Y và Liễu Xuân Dương theo bản năng tiến lên một bước nhưng chỉ trong nháy mắt thiếu niên kia đã biến mất trong màn đêm, ngay cả tiếng bước chân cũng không nghe được.

“Hần muốn đi làm cái gì chứ?” Liễu Xuân Dương lẩm bẩm hỏi, bên cạnh chỉ có tiếng khóc nức nở của nữ tử đáp lại.

Ngọn đèn lồng lắc lư trong màn đêm chậm chạp nhưng kiên định tiến về phía trước, một trận gió thổi qua, chiếc đèn lồng đột nhiên ngã về phía trước... Nó cũng ngã xuống mặt đất và bị một bàn tay nắm lấy, đồng thời cánh tay còn lại ôm lấy người đã gục xuống ở phía trước.

Tiết Thanh dùng đèn lồng chiếu lên người Trương Niệm, tuy rằng bị đánh hôn mê nhưng môi của thiếu niên vẫn còn run rẩy lấy bầy. Nghĩ đến hần dường như chỉ nói về muội muội mình, đối với thiếu niên này mà nói, muội muội nhỏ hơn hần một tuổi đã nắm giữ cả nhà, đột nhiên mất đi trụ cột, hần không thể nào chịu nổi.... Cậu thiếu niên yếu đuối ngày ngày cùng Tô Phưong tranh chấp nhưng một câu cũng không dám nói, cuối cùng cũng đi về phía Song Viên. Có lẽ hần không muốn làm gì chỉ là muốn tới nơi có muội muội mà thôi.

Tiết Thanh ném hần vào một bụi cỏ ven đường, nhìn hần nói: “Người đi thì ích lợi gì, muốn cứu muội muội người một cách chân chính chỉ có một cách thôi.”

Nàng im lặng một khắc, giọng thanh côn sắt trong tay lên trước mắt, hai đoạn đẹp đầu dưới ánh đèn ngẫu nhiên hiện lên hàn quang, lúc chế tạo thật sự không nghĩ sẽ dùng đến nó nhanh đến như vậy...

“Một khi đã như vậy, Tiết Thanh ta, lấy tiền làm việc, không lừa già dối trẻ.” Nàng nói, thổi tắt đèn lồng rồi đặt ở một bên trong bụi cỏ, xoay người hướng về phía Song Viên bước nhanh đi.

Nàng muốn đi giết người, người nàng muốn giết không phải ai khác, chính là Tông Chu.

Trước khi nàng nhìn thấy Trương Niệm suy nghĩ này vẫn chưa tồn tại, tuy rằng khi đó nàng đã bắt đầu giết người nhưng chỉ là bởi vì những người đó muốn giết nàng, ngăn cản nàng chạy trốn. Khi đó nàng chỉ là một người cầu sự sống, hiện tại nàng đã rời khỏi sự nguy hiểm rồi lại quay đầu lại đi về phía Song Viên, nơi đó lúc này thích khách đang chém giết giống như Tu La trận.

Thiên Y đã được cứu ra một cách thuận lợi, trùng hợp chính là Tông Chu giết người lắt có rơi xuống nước, Thiên Y rơi xuống dưới nước càng làm cho người khác tin tưởng, hoặc là cố ý kéo dài thời gian, hơn nữa thích khách lại xuất hiện, Tông Chu sẽ phân tâm mà đi tra thích khách, như vậy cũng đủ thời gian để đưa Thiên Y rời đi.

Nhưng muội muội Trương Niệm thì lại không được, Tông Chu một là giận dữ mượn cơ hội giết chết các nàng, hai là tạm gác rồi sẽ chậm rãi giết chết trên đường đi. Tóm lại là một chữ chết, mỗi người đều sẽ phải chết, mỗi ngày sẽ có nhiều người chết đi. Tiết Thanh cũng không muốn làm chúa cứu thế, nàng cũng không thể cứu tất cả mọi người được.

Nhưng hiện tại nàng nhìn về phía Trương Niệm thì không thể mặc kệ... Kỳ thực thì nàng có thể mặc kệ, quan hệ của nàng với Trương Niệm cũng không quá thân, nàng chỉ vừa lúc đến nghe giờ giảng của Nghiêm Tiên sinh, vừa lúc ngồi bên cạnh hắn, rất nhiều lúc Trương Niệm lải nhải bên tai, nàng có thể đếm được rõ ràng số câu mà hắn đã nói... Nàng chỉ xem hắn như một người bạn học bình thường, liên kết tâm giao gì cũng không có. Truyện đ.ược cập nhật nhanh nhất. tại read.vn Hiện tại đột nhiên nàng vì muội muội hắn mà đi giết người, người giết lại là Tông Chu, người mà toàn bộ quan bộ quan viên hương thân hay là nhân vật có tiếng một câu cũng không dám đắc tội. Điều này thật quá điên khùng, nàng chỉ muốn thành thật học tập sau đó làm một tiên sinh dạy học.

Nhưng hết cách rồi, hiện tại chỉ có giết Tông Chu chuyện này mới có thể chấm dứt, Tông Chu chết những cô nương đó mới có thể sống, mọi người mới có thể an toàn.

Tiết Thanh lắc đầu thờ dài, chợt lại nghĩ đến lời trước khi Tứ Hạt tiên sinh nói.

“Đừng gây chuyện...”

Có phải hắn cũng đoán được là nàng sẽ gây chuyện không?

“Cái đứa học trò này, ở trên đời này, nếu muốn sống an ổn thì phải biết sợ một cái gì đó.”

Nàng sợ chứ, việc nàng sợ rất nhiều... Nhưng chỉ có duy nhất là không sợ chết.

Bóng đêm che giấu biểu cảm bình tĩnh của nàng, ngọn đèn dầu phía trước sáng lên, Song Viên hiện lên trong tầm mắt, tiếng ồn ào náo động đã biến mất, tựa như những gì các nàng đã gặp phải trước đó đều là ảo giác.

Tiết Thanh dừng chân lại, Song Viên yên tĩnh như vậy còn đáng sợ hơn cảnh chém giết máu me rợn người trước đó nữa.

....

Đèn lồng trên mặt đất bị thiêu thành tro, đóm tàn của cây đuốc kêu tách tách, mấy chiếc xe lăn sang một bên, trên xe và trên mặt đất loang lổ vết máu, xác tội tử nằm tứ tung ngang dọc bốn phía. Mà những con ngựa đã yên tĩnh lại, lắc lư gặm cỏ ven đường, hưởng thụ thời gian không có đám tội tử xua đuổi nằng chừ, lúc này người và động vật hình thành sự đối lập rõ ràng.

Nơi này chính là nơi Liễu Xuân Dương nói chờ xe ngựa.

Tiết Thanh lướt qua yên lặng không một tiếng động, đi vào phía bên trong, thì thoảng tiếng bước chân ở trong sân vang lên.

“... Lục soát...”

“... Bọn họ còn ở nơi này...”

“.... Đại nhân muốn canh phòng nghiêm ngặt...”

Một đội hồng y thị vệ thấp giọng nói chuyện với nhau, ánh mắt sắc bén.

Thích khách còn ở đây, tốt cũng có mà không tốt cũng có, vì thích khách và hồng y thị vệ là đối thủ nhưng hai bên lại đều sẽ coi nàng như đối thủ, dù gặp một trong hai bên đó thì đều là người chết ta sống.

Tiết Thanh đi men theo tường, chậm rãi bò lên, một đường có thể thấy được thi thể nằm tán loạn, đa số là tội tử của Song Viên, cũng có một số nam nhân mặc y phục dạ hành và hồng y thị vệ.

Số thích khách này đến không ít, không biết lúc này còn lại bao nhiêu... Tiết Thanh dừng lại, nhìn phía trước một tòa nhà, phòng sáng bừng ánh đèn dầu, có mười mấy hồng y thị vệ canh giữ ở bốn phía, sắc mặt vô cùng cảnh giác. Đây chính là chỗ ở của Tông Chu, không biết hắn còn ở đây hay là đã trốn đi

rồi.

“Đại nhân truyền Lý Quang Viễn tới...” Một thị vệ chạy từ bên trong ra nói.

“Đóng cửa thành tra thích khách sao?” Thị vệ ngoài cửa nói, một mặt tiếp nhận thủ lệnh.

Một hướng khác ở vườn truyền tới âm thanh xôn xao.

“Các người qua bên kia nhìn xem” Thị vệ cầm đầu xua tay nói.

Ngay lập tức có vài thị vệ nghe lệnh bước nhanh đi, thị vệ cầm đầu cũng nhắc chân cất bước, tay cầm thủ lệnh mang theo mấy người đi về phía cửa.

Tiếng bước chân ồn ào dần biến mất, Tiết Thanh đã bước vào bên trong sân, nàng nhìn vào bên trong đại sảnh, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tông Chu đang đứng bên trong.

Hắn khoanh tay đứng ở trước tấm bình phong, tóc dài thả ra ở sau lưng, trên người vẫn mặc bộ hồng bào lúc trước.

“Có rồi!” Hắn chợt hô to một tiếng.

Thân mình Tiết Thanh căng thẳng, lại thấy Tông Chu nâng tay áo xoay người, giơ tay lên cạnh bàn cầm lấy một cây bút, phất tay áo đối diện với bình phong bạch tố.

“Hong trần kham phá lộ, thân chuyển tàng mê tung.” Hắn nói, đặt bút vung mực.

Làm thơ à.

Tiết Thanh trầm nghĩ, lợi hại lợi hại, nàng không biết làm thơ nên câu thơ này của Tông Chu hay dở nàng cũng không biết, nàng chỉ biết là một người gặp phải thích khách giết người mà vẫn còn có hứng làm thơ thì đúng là quá lợi hại.

Người như vậy Tiết Thanh gặp được rất ít, cũng không nói người như vậy ít, mà có nhiều lúc nàng không trực tiếp đối mặt với người chết, những người phải chết đó cũng không biết chính mình phải chết, giây phút uống rượu mua vui thậm chí chăm chú làm việc đi lướt qua liền không còn mạng nên cũng không biết rõ ràng phản ứng khi bọn họ đối mặt với cái chết như thế nào.

Lần này cũng như vậy, để cho Tông Chu chết trong lúc đang sáng tác thơ vậy, Tiết Thanh dựa vào vách tường bước đi chậm rãi về phía trước, Tông Chu đã viết xong hai câu thơ, nắm bút xuất thần đối mặt với tấm bình phong. Tầm mắt của Tiết Thanh đi từ đầu đến cuối căn phòng, đột nhiên dừng lại, vừa rồi bị cánh cửa che nên không nhìn thấy, hiện tại di chuyển lên vài bước thì thấy được khoảng đất bên cạnh bình phong có một cái xác.

Dáng người của người này gầy yếu, mặc hắc y, trong tay còn cầm một thanh đao, máu chảy lan khắp phía dưới, hiển nhiên là đã chết.

Không ổn, Tiết Thanh trầm nghĩ.

Tông Chu nói: “Người cầm thấy câu thơ này của ta thế nào?”

Hắn không quay đầu lại, trong phòng cũng không còn người khác nhưng rõ ràng là những lời này không phải làm bầm lâu bầu.

Tiết Thanh im lặng một khắc, nói: “Không tệ.”

Tông Chu cười ha ha, xoay người lại tay áo màu đỏ vung lên, dưới ánh đèn có thể nhìn thấy giọt máu rơi, nói: “Tiết Thanh, người nói dối.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 108: Ngâm thơ

Tiết Thanh cất bước đứng trước cửa, nói: “Tiểu tử không nói sai.”

Tông Chu xua tay nói: “Người nói người nom nớp lo sợ không dám làm thơ là nói dối, rõ ràng là người sẽ không làm thơ.” Hắn giơ tay chỉ vào bình phong: “Hai câu thơ thối nát như vậy mà người nói không tệ?”

Tiết Thanh cúi đầu có vài phần hổ thẹn nói: “Đại nhân nói đúng, tiểu tử chính xác là sẽ không làm thơ.”

Tông Chu ném bút lên trên mặt bàn phất ra tiếng lạch cạch, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười, nói: “Ngày tốt như thế này, Tiết thiếu gia không phải tới tìm ta làm thơ mà tới giết ta sao?”

Tông Chu không chỉ không tức giận mà cũng không bước nhanh đi mà ngồi xuống cười to, giơ tay chỉ về phía thiếu niên gầy yếu đang đứng bên cạnh cửa, nói: “Tên tiểu tử này thú vị đây, thú vị.”

Hắn bưng ly trà ở trên bàn uống một ngụm, nói tiếp: “Người không biết làm thơ thật là đáng tiếc, làm thơ quan trọng nhất là tức cảnh sinh tình. Ta làm hai câu thơ này không hay thực ra cũng không phải nguyên nhân từ ta.”

Hắn chỉ vào nam nhân nằm trên mặt đất.

“Hắn giết người hoàn toàn không khiến ta cảm thấy xúc động, thật là chẳng có gì thú vị.”

Tiết Thanh nói: “Nếu đã giết người thì vốn chẳng có gì xúc động, đại nhân hà khắc quá rồi.”

Tông Chu cười nói: “À không, người rất thú vị.” Mỉm cười nhìn nàng: “Cậu nhóc nhà người cố ý ở thành Trường An chờ ta sao? Mượn cái danh con rể nhà họ Quách...” Nói xong rồi vỗ tay cười nói: “Không tệ không tệ, nhiều năm như vậy bọn người các người cuối cùng cũng chịu thay đổi đa dạng hơn rồi.”

Tuy rằng nghe không hiểu lắm nhưng đại khái cũng hiểu Tông Chu nhận định nàng là cùng một nhóm với đám thích khách kia, trong lòng Tiết Thanh thăm thò dãi, còn nữa nhiều năm như vậy cũng phải đến xác nhận, bản thân nàng cũng đã nói Tông Chu nhiều năm như vậy nhưng cũng chỉ mới là đại ý.

Hắn làm việc ác nhiều năm như vậy chắc chắn có người muốn lấy mạng của hắn nhưng hắn vẫn bình an vô sự, ngoài có chỗ dựa trên quan trường thì quan trọng nhất chính là bản thân.

Tiết Thanh nói: “Hóa ra Tông Chu đại nhân vẫn võ song toàn.”

Rõ ràng thích khách xâm nhập mà hắn không trốn đi, bên ngoài cửa cũng có ít thị vệ, lại còn thư thả như vậy, hóa ra không phải thị vệ tin tưởng có thể để cho thích khách phải đền tội mà là Tông Chu tin tưởng rằng thích khách ở phía trước hắn chỉ có kết cục như vậy, Tiết Thanh nhìn người đàn ông nằm ở trên mặt đất.

Tông Chu cười, giơ tay xoa xoa mặt, nói: “Hết cách rồi, ta xinh đẹp như hoa như thế này, nếu không học một chút công phụ tự bảo vệ mình cũng không được.”

Tiết Thanh gật đầu nói: “Đại nhân đúng là rất đẹp.”

Tông Chu nói: “Lần này người không nói dối.”

Tiết Thanh nói: “À đại nhân, tiểu tử hiện tại có thể đi không?”

Tông Chu không dự đoán được nàng sẽ nói những lời này, ngăn người ra rồi cười ha ha, lắc đầu nói: “Hiện tại không được.” Lại cười: “Nếu lúc trước ở bên hồ đã đi thì đi luôn đi, không ngờ rằng người lại quay trở lại, vậy thì hết cách.”

Tiết Thanh rũ tay nắm chặt bàn tay, hóa ra thời điểm ở bên hồ cũng bị hắn phát hiện... Hóa ra hắn lợi hại như vậy, lần này nàng nhìn nhầm, nàng nói: “Vậy thì thử một lần đi.” Dứt lời xoay người chạy về hướng bờ tường bên trái.

Tông Chu vỗ tay lên bàn nói: “Hiệp khách không sợ chết.” Tay nâng lên cầm một cây bút vung về hướng Tiết Thanh.

Đây thực ra cũng chỉ là một cái cán bút trúc bình thường nhưng lúc này bị Tông Chu bắn ra giống như mũi tên nhọn, Tiết Thanh cúi người tránh né, bút trúc xoẹt qua đầu vai nàng, bay thẳng về phía trước, cắm thẳng vào thân cây.

Bởi vì bước chân tránh né này của nàng bị loạn, Tông Chu ở phía sau cũng nhảy ra khỏi đại sảnh.

“Sợ chuyện không thành, chuyện thành không dám giấu tên họ?” Hắn nói, ngón tay trắng bệch thon dài ở bên trong cánh tay áo nắm được bả vai của Tiết Thanh.

Tiết Thanh nghiêng người về phía sau, hai đầu gối quỳ xuống, tay đồng thời rút ra cây côn sắt.

Xoẹt xoẹt một tiếng, nửa tay áo của Tông Chu bị xé rách rơi xuống, Tiết Thanh đã đi tới phía sau Tông Chu.

Tông Chu a lên một tiếng, nói: “Người sao lại xé quần áo chứ?”

Tiết Thanh nói: “Ngại quá, ta sai rồi.”

Khi nói chuyện thì hai người đã lui lại 3 chiêu, Tiết Thanh đã tới đại sảnh rồi, côn sắt trong tay chỉ đâm thủng nửa ống tay áo của Tông Chu nhưng tay không của Tông Chu đã đánh trúng ba chương vào vai phải của nàng.

Tay phải của Tiết Thanh đã không thể nâng lên nhưng côn sắt trong tay vẫn chưa rơi.

Tông Chu lại không vui vẻ, nhíu mày nói: “Lại có nội lực như vậy, trúng phải chương của ta mà binh khí còn không rớt.”-Truyện được cập nhật nhanh

nhất tại ired-.vn-Tiết Thanh nói: “Cũng tạm được, đại nhân chê cười.”

Tông Chu nói: “Còn có thể nói giỡn, ngươi tuổi còn nhỏ, từ khi là từ khi sinh ra đã bắt đầu giết người.”

Tiết Thanh nói: “Không khác nhiều lắm.” Tiết Thanh này chưa tới mười ba tuổi, mà nàng từ khi mười sáu tuổi đã bắt đầu học giết người, đến lúc chết cũng đã khoảng mười một mười hai năm..

Tông Chu có chút không vui, nói: “Đứa nhỏ này, nhà ngươi thích nói dối, ta không thích...” Giơ tay xách chiếc ghế tròn trên mặt đất lên.

Tiết Thanh nói: “Không phải nói dối, đây là bí mật.” Đứng ngay tại chỗ quay người đón lấy.

Côn sắt và ghế tròn chạm vào nhau tạo thành một lỗ thủng, tay Tông Chu cũng xuyên qua ghế tròn, vụn gỗ rơi rụng, nắm được vạt áo phía trước của Tiết Thanh, còn côn sắt thì chổng lại ngực của Tông Chu.

Trong mắt Tiết Thanh lóe lên chút ánh sáng nhưng sau đó ánh mắt có chút buồn bã bởi vì nàng phát hiện ra côn sắt không cách nào tiến lên, tựa như đâm vào không phải là thịt người mà là một bức tường, đây chẳng lẽ là Thiết Bổ Sam trong truyền thuyết sao? Trước ngực cảm thấy đau xót, cả người bị Tông Chu xách lên.

Tông Chu nói: “Thơ không biết làm, đánh nhau cũng không biết, lại là một tên tiểu tử thú, máu không thể uống thịt không thể ăn, tồn tại có tác dụng gì, chết đi.”

Một tay khác của hắn nắm lấy côn sắt ở trước ngực, dùng sức đẩy, tay Tiết Thanh vô lực, lùi về phía sau đụng phải bả vai của mình, côn sắt không dừng lại vị trí cũ nữa. Phụt một tiếng, đâm vào vai phải của Tiết Thanh, ngay lập tức máu nhiễm vào quần áo màu xanh lá, Tiết Thanh phát ra một tiếng hô đau, kịch liệt run rẩy, tựa như búp bê bị phá run rẩy bị xách trong tay.

Mùi máu tản ra, tay Tông Chu đột nhiên ngưng lại, ơ một tiếng: “Không đúng, ngươi là nữ nhi.”

Lúc này nam hay nữ có gì khác nhau? Làm sao nhìn ra Tiết Thanh cũng không quan tâm, Tiết Thanh nhìn hắn không nói chuyện.

Tông Chu đánh giá nàng từ trên xuống dưới, vẻ mặt kinh ngạc rồi dường như đã hiểu ra gì đó nói: “Quả nhiên là dụng tâm, các người lần này thật dụng tâm”

Thừa dịp đúng lúc này hắn đang phân tâm, Tiết Thanh đột nhiên nhấc chân đá về phía tay của Tông Chu, xoay người rơi xuống đất, ngay lập tức không đợi tới lúc ổn định liền phóng ra theo hướng đi ra ngoài.

Vai phải của nàng không thể nhúc nhích, côn sắt còn cắm ở bên trên nhưng bước chân không hề lao đảo, có lẽ là người ở thời điểm cầu mong được sống có thể lộ ra thần lực. Tông Chu có chút đồng tình nói: “Đã nói không đi được rồi mà, ngươi còn không tin sao?”

Nói xong lời này hắn liền vung tay áo, nhẹ nhàng cất bước, một bước hai bước, quần áo bay bay liền chạy tới phía sau Tiết Thanh.

Một chân Tiết Thanh đã bước qua ngạch cửa, tay Tông Chu đã đáp lên trên đầu vai nàng nói: “Tới đây.”

Tiết Thanh đã bị xách lên ngã về phía sau.

Một tay khác của Tông Chu cũng duỗi ra, cũng không đánh vào phía sau lưng nàng mà xoa cổ của nàng, nói: “Nếu là nữ nhi thì không nên lãng phí... Tuy rằng máu của ngươi không có tác dụng gì nhưng đại nhân ta tán thưởng sự dũng cảm của ngươi, khen thưởng cho ngươi...”

Tay hắn dùng một chút lực, xách nữ hài tử lên kéo vào trong lồng ngực.

“Ta sẽ uống sạch máu của ngươi...”

Ngay tại lúc này, hai mắt Tiết Thanh đột nhiên nhắm lại, thân hình hơi đổ tựa như muốn tránh né Tông Chu cắn, tay trái nâng lên cầm côn sắt đang cắm trên vai phải... Phụt một tiếng, không phải rút ra mà là đâm vào.

Côn sắt đầu dẹt tàn nhẫn nhanh chóng đâm xuyên qua bả vai của Tiết Thanh, phốc thêm một tiếng, đâm vào cổ họng của Tông Chu bị lộ ra do nghiêng đầu, tay trái Tiết Thanh quay cuồng, côn sắt trên vai chuyển động, xương thịt phát ra âm thanh răng rắc, máu từ phía sau phun ra như suối.

Cặp mắt phượng kia của Tông Chu tròn tròn, đầu còn đang nghiêng, miệng há ra, máu từ cổ họng không ngừng phun ra, Tiết Thanh đưa lưng về phía hắn, hơi hơi quay đầu lại nói: “Ngã phi thiết tặc thủy dạ hành, bạch thiên đường đường... sát viên áng...”

Tông Chu nói: “Sao lại, có khả năng...” Ngay lập tức trong miệng cũng tràn ngập máu loãng, ngăn lại lời muốn nói.

Tiết Thanh nói: “Sao lại không có khả năng, ta không làm thơ nhưng đối thơ... ta có thể làm được.” Dứt lời liền kêu lên một tiếng, tay trái dùng sức kéo.

Tông Chu khụ khụ ho vài tiếng, cổ tách ra làm hai, đầu treo trên bả vai, máu không ngừng trào ra nhuộm đỏ quần áo của hắn, vẫn không nhúc nhích.

Tiết Thanh nửa bò nửa quỳ từ trên mặt đất, tay trái nắm côn sắt còn cắm trên vai, nhìn Tông Chu đã chết.

“Đồ ngốc, giết người thì giết người, đọc thơ cái gì chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Đế Cơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.